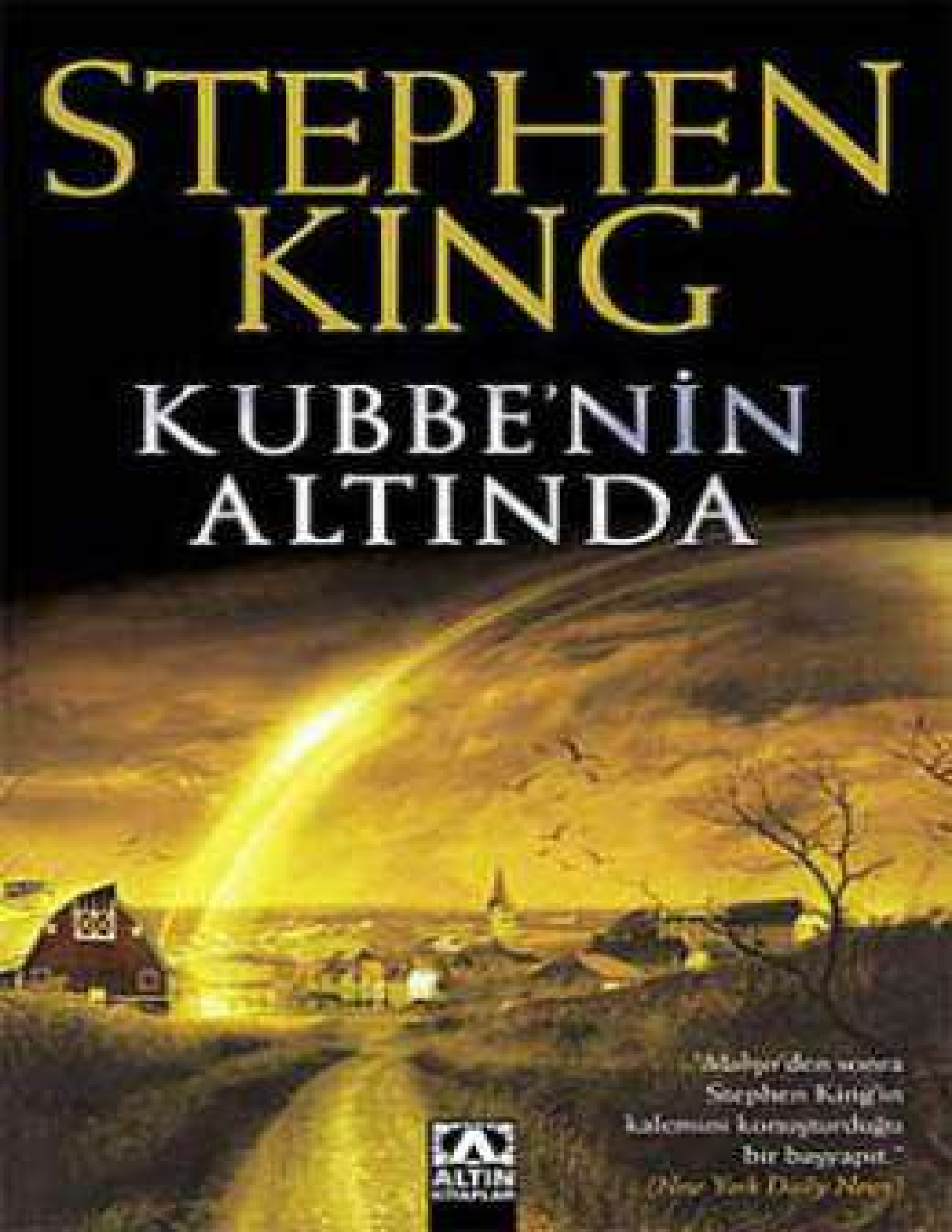
STEPHEN KING

KUBBE'NİN ALTINDA

"Akıl'dan sonra Stephen King'in kalemini konuşturduğu bir başyapıt."
(New York Daily News)

ALTIN KİTAPLAR

Kimi arıyorsun

Adı neydi

Onu muhtemelen

Küçük bir kasabada

Futbol maçında bulabilirsin

Ne demek istediğimi biliyorsun

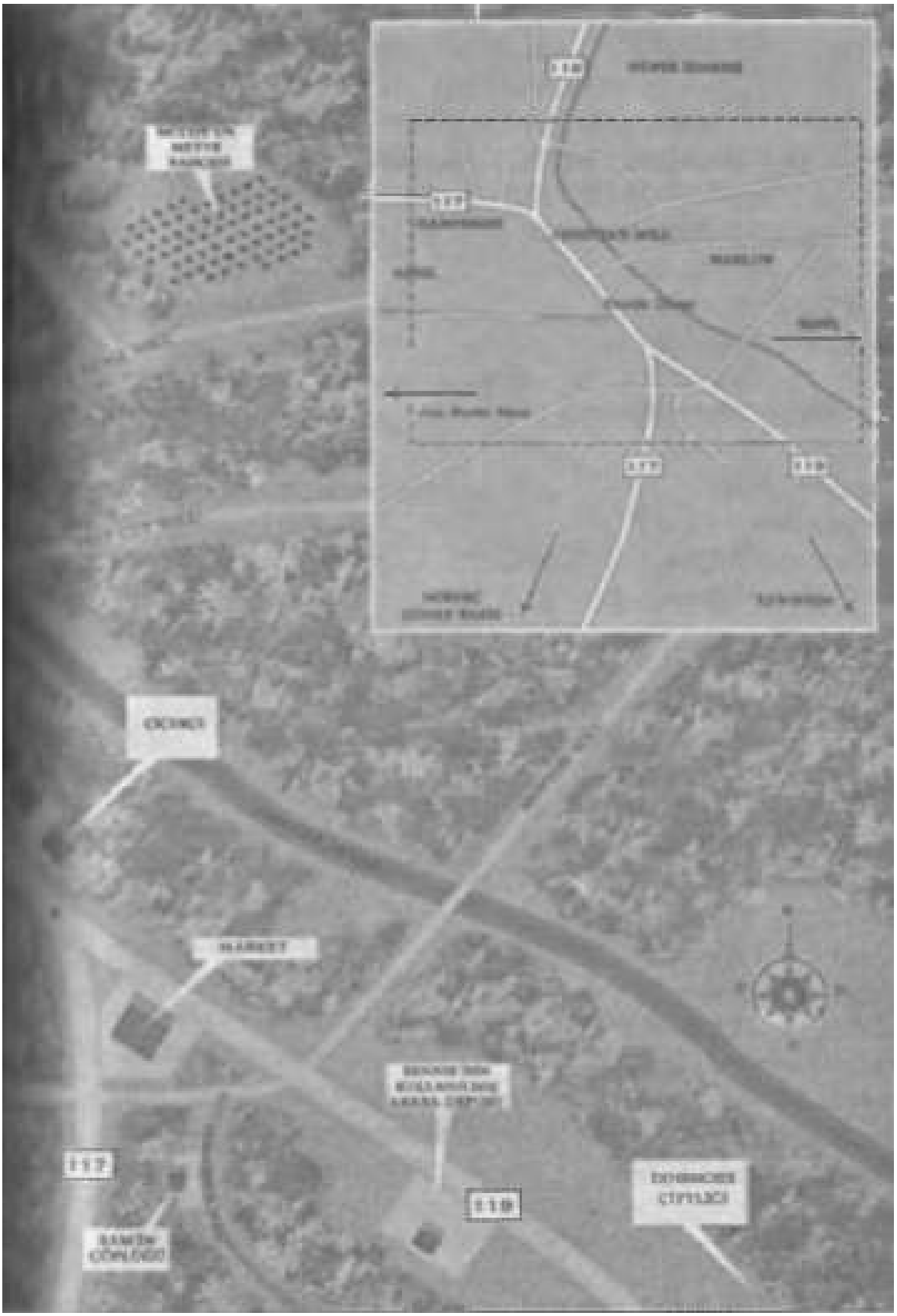
Hani o küçük kasabalar vardır ya oğlum

Hepimizin aynı takımı desteklediği

- JAMES MCMURTRY

SAĞLIK
HASTANE
119
117

117
118

KUBBE GÜNÜ'NDE CHESTER'S MILL'DE BULUNANLARIN BAZILARI (AMA HEPSİ DEĞİL):

BELEDİYE MECLİSİ ÜYELERİ

- Birinci Üye Andy
- Sanders İkinci
- Üye Jim Rennie
- Üçüncü Üye Andrea Grinnel

SWEETBRIAR ROSE'UN EKİBİ

- Sahibi Rose Twitchell
- Aşçı Dale Barbara
- Bulaşıkçı Anson Wheeler
- Garson Angie McCain
- Garson Dodee Sanders

POLİSLER

- Şef Howard "Duke." Perkins
- Şef Yardımcısı Peter Randolph
- Memur Marty Arsenault
- Memur Freddy Denton
- Memur George Frederick
- Memur Rupert Libby
- Memur Toby Whelan
- Memur Jackie Wettington
- Memur Linda Everett
- Memur Stacey Moggin
- Memur Junior Rennie
- Özel Yardımcı Georgia Roux
- Özel Yardımcı Frank DeLesseps
- Özel Yardımcı Melvin Searles
- Özel Yardımcı Carter Thibodeau

BÖLGENİN DİN ADAMLARI

- Kutsal Mesih Kilisesi Rahibi Lester Coggins
- İlk Cemaat Kilisesi Rahibesi Piper Libby

HASTANE PERSONELİ

- Doktor Ron Haskell
- Asistan Rusty Everett
- Hemşire Ginny Tomlinson
- Hemşire Dougie Twitchell
- Gönüllü Hemşire Gina Buffaliono
- Gönüllü Hemşire Harriet Bigelow

KASABANIN ÇOCUKLARI

- Küçük Walter Bushey
- “Korkuluk.” Joe McClatchey
- Norrie Calvert
- Benny Drake
- Judy ve Janelle Everett
- Ollie ve Rory Dinsmore

KASABANIN İLERİ GELENLERİ

- Tommy ve Willow Anderson, Dipper’ın sahipleri ve işletmecileri
- Stewart ve Fernald Bowie, Bowie Cenaze Evi’nin sahipleri ve işletmecileri
- Diş hekimi Joe Boxer
- Romeo Burpee, Burpee Alışveriş Merkezi’nin sahibi ve işletmecisi
- Phil Bushey, Dubious Repute’un şefi
- Samantha Bushey, Phil Bushey’in karısı
- Jack Cale, süpermarketin müdürü

- Ernie Calvert süpermarket müdürü (Em.)
- Johnny Carver, Convenience Mağazası'nın müdürü
- Mandıracı Alden Dinsmore
- Roger Killian, tavuk çiftliğinin sahibi
- Kütüphaneci Lissa Jemieson
- Claire McClatchey, Korkuluk Joe'nun annesi
- Alva Drake, Benny'nin annesi
- Antikacı Stubby Norman
- Brenda Perkins, Şef Perkins'in karısı
- Julia Shumway, yerel gazetenin sahibi ve editörü
- Spor muhabiri Tony Guay
- Haber fotoğrafçısı Pete Freeman
- Kasabanın ayyaşı "Ayyaş" Sam Verdreaux

KASABA DIŞINDAN OLANLAR

- Alice ve Aidan Appleton, Kubbe Yetimleri "Dorphanlar."
- Tıbbi becerileri olan edebiyatçı Thurston Marshall
- Yüksek lisans öğrencisi Carolyn Sturges

KÖPEKLER

- *Horace,* Julia Shumway'ın Corgi'si
- *Clover,* Piper Libby'nin Alman kurdu
- *Audrey,* Everett'lerin Golden Retriever'i

UÇAK VE DAĞSIÇANI

1

Altı yüz on metre yüksekten, Claudette Sanders'ın uçuş dersi aldığı yerden bakınca Chester's Mill kasabası sabah güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Arabalar ise anacadde üzerinde gidip geliyor ve güneşin parlak ışıklarını yansıtıyordu. Congo Kilisesi'nin kulesi pırıl pırıl gökyüzünü delebilecek kadar sivri görünüyordu. Seneca V üzerinde süzülürken güneş Prestile Deresi'nin yüzeyini kaplamıştı, hem uçak hem de su aynı hatta kenti kesmekteydi.

"Chuck, galiba Barış Köprüsü'nün yanında iki oğlan gördüm! Balık tutuyorlar!" Kadın keyifli bir kahkaha attı. Uçuş dersleri, kasabanın birinci üye olan kocasının bir jestiydi. Kendisi her ne kadar Tanrı insanların uçmasını istese onları kanatlı yaratırdı düşüncesine sahipse de Andy son derece ikna edici biriydi ve sonunda Claudette de inatlaşmaktan vazgeçmişti. Uçmak daha ilk andan itibaren hoşuna gitti. Üstelik sadece keyifli de değildi; insana canlılık veren bir deneyimdi. Bugün ilk defa, uçmayı harika kılan şeyi gerçekten anlamıştı.

Hocası Chuck Thompson gaz koluna hafifçe dokunduktan sonra kontrol panelini gösterdi. "Eminim görmüşsündür," dedi. "Ama parlak tarafı havada tutalım olur mu?"

"Pardon, pardon."

"Önemli değil." Uzun yıllardır öğretmenlik yapıyordu ve Claudie gibi yeni şeyler öğrenmeye hevesli öğrencileri severdi. Kısa süre sonra bu keyif Andy Sanders'a bir servete mal olabilirdi; Seneca'ya bayılıyordu ve tıpkı bunun gibi bir şey istediğini söylüyordu. Bu da bir milyon dolar civarında demekti. Tam olarak şımarık sayılmazsa da Claudie Sanders'in, neyse ki Andy'nin tatmin etmekte pek zorlanıyormuş gibi görünmediği pahalı zevkleri vardı.

Chuck ayrıca böyle günleri de severdi: görüş alanının sınırlanmadığı, rüzgârsız, mükemmel eğitim koşullarının mevcut olduğu günler.

"Rotanı kaybediyorsun. Yapma bunu. Bir-yirmiye gel. 119'u takip edelim. Ve dokuz yüze düş."

Claudia söylenenleri yaptı, Seneca yine düzgün uçmaya başladı. Chuck rahatladı.

Jim Rennie'nin Kullanılmış Araba galerisini geçtiler ve şehir arkalarında kaldı. 119'un her iki tarafında tarlalar uzanıyor ve ağaçlar alev alev görünüyordu. Seneca'nın haç biçimindeki gölgesi asfalta düşüyordu, bir ara bir kanadı sırtında bir şey taşıyan bir karınca adamı yalayarak geçti. Karınca adam yukarı bakıp el salladı. Chuck da onun göremeyeceğini bildiği halde el sallayarak karşılık verdi.

Claudie, "Şahane bir gün ya!" diye bağırdı. Chuck güldü.

Yaşanacak kırk saniyeleri daha kalmıştı.

2

Dağsıçanı 119'un kenarından yavaş yavaş Chester's Mill'e doğru gidiyordu, ama kasabaya daha üç kilometre kadar vardı. Hatta Jim Rennie'nin Kullanılmış Araba galerisi otoyolun sola kıvrıldığı yerde kırpışan ışık yansımaları gibi görünüyordu. Sıçan kasabaya bu kadar yaklaşmadan hemen önce ormana doğru yönelmeyi planlamıştı (tabii bir sıçanın herhangi bir şey planlayabileceğini düşünebelirsek). Fakat şimdilik bu rota iyiydi. Yuvasından bu kadar uzaklaşmak niyetinde değildi ama güneş sırtını ısıtıyor, kokular burnunu kaşındırıyor, beyninde tam gelişmemiş imajlar -olgunlaşmış resimler değil- yaratıyordu.

Durdu ve bir an için arka ayaklarının üstünde doğruldu. Gözleri eskisi kadar iyi değildi ama yolun diğer tarafından kendisine doğru birinin geldiğini görebiliyordu.

Sıçan biraz daha ilerleyebileceğine karar verdi. Bazen insanlar arkalarında güzel yiyecekler bırakabiliyorlardı.

Yaşlı ve şişmandı. Zamanında epeyce çöp tenekesi karıştırmışlığı vardı ve kendi yuvasına giden üç tüneli bildiği gibi Chester's Mill çöp depolama alanının yolunu da iyi biliyordu; çöp depolama alanında daima güzel yiyecekler olurdu. Yolun öteki tarafında yürüyen insanı da gözden kaçırmadan, halinden hoşnut bir ihtiyarın adımlarıyla ilerledi.

Adam durmuştu. Sıçan adamın durduğunu algıladı. Sağ tarafında, hemen üstünde devrik bir huş ağacı vardı. Oraya saklanıp adamın gitmesini bekleyecek ve sonra leziz bir...

Sıçan üç sarsak adım daha attı ve ikiye bölünmüştü. Sonra yolun kenarına yuvarlandı. Kanı fışkırdı; bağırsakları toprağa yayıldı; arka ayakları iki kere hızla tepindi ve sonra durdu.

Herkesin üstüne karanlık çökmeden önce insanların ve sıçanların aklında aynı soru vardı: *Ne oldu?*

3

Kontrol panelindeki bütün ibreler durmuştu.

Claudie Sanders, *“Ne halt oluyor?”* dedi. Chuck’a döndü. Chuck’ın gözleri kocaman olmuştu ama bir panik belirtisi yoktu. Paniğe kapılmaya fırsat bulamamıştı.

Chuck kontrol panelinin halini hiç göremedi. Seneca’nın burnunun kendisine doğru büküldüğünü gördü. Sonra da her iki pervane de paramparça oldu.

Daha fazlasını görmeye vakti olmadı. Hiçbir şey için vakti olmadı. Seneca 119’un üzerinde infilak etti ve kırların üzerinde ateş topuna dönüştü. Ayrıca ceset parçaları yağıyordu etrafa. Dumanları tüten bir kol küt diye -Claudette’ninki- muntazam bir şekilde ikiye ayrılmış olan dağsıçanının yanına düştü.

Tarih 21 Ekim’di.

BARBIE

1

Barbie, Yemek Dünyası'nı geçip kasaba merkezini ardında bırakır bırakmaz kendini daha iyi hissetmeye başladı. CHESTER'S DEĞİRMENİ KASABASINDAN ÇIKIYORSUNUZ. *YİNE GELİN ÇABUCAK!* tabelasını gördüğünde kendini hâlâ iyi hissediyordu. Yola çıktığına memnundu ve bunun tek sebebi Mill'de bir güzel pataklanmış olması değildi. Başına her zamanki şeyler gelmişti. Dipper'ın otoparkında belasını bulmuştu, başındaki küçük felaket bulutuyla en azından iki haftadır ortalıklarda dolanmaktaydı.

"Aslında ben sadece aylaklık eden adamın tekiyim," demiş ve gülmüştü. "Big Sky'a doğru giden bir aylak." Ve hey, neden olmasın? Montana! veya Wyoming. Kahrolası Rapid City, Güney Dakota. Buradan başka neresi olursa.

Yaklaşan bir motor sesi duyup döndü -şimdi geri geri yürüyordu- ve başparmağım havaya kaldırdı. Gördüğü harika bir kombinasyondu: döküntü, pis bir Ford kamyonetin direksiyonunda genç bir sarışın. Barbie baştan çıkarıcı bir tebessümle baktı. Pikabı kullanan sarışın da tebessüm etti ve ah Tanrım, eğer kız on dokuzunu bir ay geçmişse Barbie, Sweetbriar Rose'dan aldığı son maaşının hepsini yiyecekti. Otuz yaz devirmiş bir centilmenden daha genç görünüyordu, ama Barbie'nin bol mısırlı Iowa gençliğinde dedikleri gibi sokak kanunlarına mükemmel uyardı.

Kamyonet yavaşladı, Barbie ona doğru yürümeye başladı... ve kamyonet tekrar hızlandı. Kız yanından geçip giderken Barbie'ye bir daha göz attı. Yüzünde hâlâ bir tebessüm olmasına rağmen pişmanlık belirtileri göstermeye başlamıştı. *Bir saniyeliğine bir şok geçirdim* diyordu, *ama bir süre sonra kendime geldim.*

Ve Barbie kesin bir şey söylemese de kızı biraz tanır gibi olmuştu; pazar sabahları Sweetbriar tımarhaneye dönerdi. Fakat kızı yaşlı bir adamla, muhtemelen babasıyla gördüğünü sanıyordu; ikisi de çoğunlukla kafalarını *Sunday Times'ın* eklerine gömmüş vaziyette olurdu. Yanından geçerken kızla konuşabilseler *Barbie, yumurtayla sosislerini pişirmekte bana*

güvenebildiysen birkaç kilometre boyunca arka koltuğunda gitmeme kesin izin verirsin, derdi.

Ama tabii ki böyle bir fırsatı olmadı ve o da biraz alınmadım havasında elini kaldırmakla yetindi. Kız kararını bir daha düşünüyormuş gibi kamyonetin stop lambaları yanıp söndü. Sonra stop lambaları tamamen söndü ve kamyonet hızlandı.

Sonraki günlerde Mill'deki olaylar kötüden daha kötüye doğru giderken Barbie bu kısa anı sıcak ekim güneşinin altında tekrar tekrar yaşadı. Düşündüğü, sanki kız sonunda onu tanımış gibi lambalarının o bir anlık tereddüdüydü... *Sweetbriar Rose'un aşçısıydı, neredeyse eminim bundan. Belki de onu...*

Fakat belki de kızın aklına başka bir şey gelmişti. Eğer onu arabasına almış olsaydı Barbie'nin hayatındaki her şey değişecekti. Çünkü kız başarmış olmalıydı; Barbie o bebek yüzlü sarışını veya eski, pis Ford F-150'yi bir daha hiç görmedi. Kız, Chester's Mill kasabasını sınır kapanmadan birkaç dakika (hatta belki saniye) önce geçmiş olmalıydı. Barbie de onunla olsa dışarı çıkmış ve kurtulmuş olacaktı.

Uyku tutmadığı zamanlarda tabii ki beni almak için durmuş olsa çok geç kalacaktı diye düşünüyordu. O durumda muhtemelen yine burada olmayacaktım. O da olmayacaktı. Çünkü 119'da hız limiti saatte doksan kilometre. Ve saatte doksanla gidince...

Bu noktada aklına hep uçak geliyordu.

2

Uçak, Barbie’nin hiç sevmediği bir yer olan Jim Rennie’nin Kullanılmış Araba galerisini geçtikten sonra uçmuştu başının üstünden. Orada kazık yediği için sevmiyor değildi (bir yıldır arabası yoktu, sonuncusunu Florida’daki Punta Gorda’da satmıştı). Sadece Jim Rennie Jr. da o gece Dipper’ın otoparkında olanlardan biriydi. Kanıtlayacak bir şeyi olan ve bir grubun parçası olmadıkça hiçbir şey kanıtlayamayacak türden bir oğlandı. Barbie’ye göre dünyadaki Jim Junior’lar işlerini böyle görüyordu.

Artık bunların hiçbir önemi kalmamıştı. Jim Rennie’nin Yeri, Jim Junior, Sweetbriar Rose (Spesiyalitemiz İstiridye Kızartmasıdır! Daima “Bütün.” olarak sunulur, Asla “Dilim.” halinde sunulmaz), Angie McCain, Andy Sanders. Dipper’da olanlar dahil her şeyi geride bırakmıştı. (Otoparkımızda İtinayla Dayak Atılır!) Peki önünde ne vardı? Amerika’nın kapılarına ne olmuştu. Hoşça kal Maine, merhaba Big Sky.

Belki yine güneye yönelirdi. Bugün hava ne kadar güzel olursa olsun kış adım adım yaklaşıyordu. Güney iyi olabilirdi. Muscle Shoals’a hiç gitmemişti ve adı hoşuna gidiyordu. Muscle Shoals, kahrolası bir şiirdi sanki ve bu düşünce onu o kadar mest etmişti ki küçük uçağın yaklaştığını duyduğunda başını kaldırıp yukarı baktı ve coşkuyla eski usul el salladı. Karşılığında bir kanat selamı bekledi ama uçak alçaktan uçtuğu halde böyle bir şey alamadı. Barbie’nin tahminine göre uçaktakiler gezintiye çıkmıştı - ağaçlar böyle parıl parıl yanarken tam böylelerine göre bir gündü- ya da eğitmenin gözetiminde uçak kullanan bir genç vardı ve aşağıdaki Dale Barbara gibilerine selam vermekle uğraşamayacak kadar korkmuş durumdaydı. Ama Barbie herkese iyilikler diliyordu. İster gezmeye çıkanlar olsun, ister ilk uçuşunu gerçekleştirmesi üzerinden altı hafta geçmiş bir çocuk olsun, Barbie hepsinin iyi olmasını istiyordu. Güzel bir gündü ve Chester’s Mill’den yavaş yavaş uzaklaştıkça kendini daha iyi hissediyordu. Mill’de çok fazla pislik vardı, üstelik seyahat etmek insana iyi geliyordu.

Belki de ekimde taşınmak yasalaştırılmak, diye düşündü. Yeni milli görüş: EKİMDE HERKES GİDECEK. Ağustosta toplanma izinleri alınacak, eylül ortasında bir hafta öncesinden bildirimde bulunulacak ve...

Barbie durdu. Biraz ileride, otoyolun öbür tarafında bir dağsıçanı vardı. Hem de oldukça şişmandı. Aynı zamanda biraz da küstahtı. Yüksek otların arasına kaçacağına doğruca üstüne geliyordu. Yolun kenarında devrilmiş bir huş ağacı vardı ve Barbie, sıçanın koca kötü İki Ayaklı geçene kadar onun altına saklanacağını tahmin ediyordu. Saklanmazsa, dört ayaklı olanı kuzeye, iki ayaklı olanı güneye giden iki aylak gibi birbirlerinin yanından geçip gideceklerdi. Barbie böyle olmasını diledi. Havalı olurdu doğrusu.

Barbie bir süre bunları düşünerek oyalandı; uçağın gölgesi halen onunla sıçanın arasında, otoyolda hızla giden kocaman siyah bir haç gibi duruyordu. Bir süre sonra hemen hemen aynı anda iki şey oldu.

İlki dağsıçanıydı. Hayvan bir bütünken iki parça oluverdi. Her iki parçasından kan akıyor ve spazm geçiriyordu. Barbie durdu, ağzı aniden gevşeyen alt çenesine doğru sarktı. Sanki gökten görünmez bir giyotin inivermişti. Ve tam o anda, ikiye bölünmüş dağsıçanının tam tepesinde küçük uçak infilak etti.

3

Barbie yukarı baktı. Gökyüzünden düşen, birkaç saniye önce başının üstünden geçen güzelim küçük uçağın ezilmiş bir Fesat Dünyası versiyonuydu. Turuncu kızıl alevler hâlâ açmakta olan bir çiçek, bir Amerikan felaket gülü gibi uçağın yukarısında asılı kalmıştı. Dikine düşen uçaktan dumanlar çıkıyordu.

Soldaki yüksek otlara doğru, sarhoş gibi yalpalayarak döne döne fırlamadan önce asfalta bir şey çarptı. Bu pervanelerin tekiydi.

O tarafa doğru kaçmış olsaydım...

Barbie bir an -tıpkı o talihsiz dağsıçanı gibi- ikiye bölünmüş olduğunu hayal etti ve dönüp koşmaya başladı. Az ilerisine bir şey daha düştü ve Barbie çığlık attı. Ama düşen şey öbür pervane değildi, kot pantolonlu bir erkek bacağıydı. Hiç kan göremiyordu ama pantolonun yan dikişleri parçalanmış ve beyaz etle kıvırcık siyah tüyler ortaya çıkmıştı.

Bacağın ucunda ayak yoktu.

Barbie sanki ağır çekimdeymiş gibi koşuyordu. Kendi ayaklarından biri gözüne ilişti, eski kaba botun içinde sürükleniyor, havaya kalkıyor ve yere iniyordu. Sonra öbür ayak görüş alanına girdi, bu geride kaldı. Her şey ağır ağır oluyordu. Sanki vakit kazanmaya çalışan bir basketçiyi ağır çekimde izlermiş gibiydi.

Arkasından müthiş bir boş çınlama geldi, sonra ikinci bir patlama oldu ve onun ardından Barbie'yi topuktan enseye kadar yalayan bir sıcaklık yayıldı. Sanki sıcak bir el Barbie'ye yolu gösteriyordu. Sonra bütün düşünceler uçup gitti ve bedenin sağ kalma içgüdüsünden başka bir şey kalmadı.

Dale Barbara hayatta kalmak için koşuyordu.

4

Asfalt yolda birkaç yüz metre koştuktan sonra, büyük sıcak bir el hayalet eline dönüştü, oysa yanan yakıtın kokusu -artı eriyen plastikle yanan etlen gelen daha tatlımsı bir koku karışımı- hafif esinti sayesinde Barbie'ye kadar ulaşıyordu. Barbie bir otuz metre daha koştuktan sonra durdu ve dönüp ardına baktı. Soluk soluğaydı. Koştuğu için olduğunu sanmıyordu; sigara içmezdi ve formu yerindeydi (eh... doğrusu sağ kaburgaları hâlâ Dipper'ın otoparkında yediği dayaktan ötürü acıyordu). Dehşet ve korkudan olduğunu düşündü. Uçaktan düşen parçalar yüzünden -sadece kuyruk pervanesi de değil- ölebilir veya yanabilirdi. Bunların olmaması tamamen şanstı.

Sonra bir anda soluğunu kesiveren bir şey gördü. Kaza yerine bakarak doğruldu. Yol enkaz parçalarıyla dolmuştu, en azından yaralanmamış olması gerçekten bir mucizeydi. Sağ tarafta bükülmüş bir kanat yatıyordu; öbür kanat ise sol taraftaki yüksek otların arasından görünüyordu, pervanenin düştüğü yerden pek uzakta sayılmazdı. Kot pantolonlu bacağın yanı sıra kopmuş bir kol ve el de görünüyordu. El, bu benim dercesine bir başı gösterirmiş gibiydi. Bir kadın başıydı. Otoyolun kenarındaki enerji nakil kabloları da parçalanmıştı. Bankette çatırdayıp kıvranarak yatıyorlardı.

Başla kolun ilerisinde uçağın iç içe geçmiş gövdesi duruyordu. Barbie, **NJ3.** yazısını okuyabildi. Sanki devamı da varmış ama kopmuş gibiydi.

Asıl onun soluğunu kesen ve gözüne takılan başka şeydi. Felaket gülü artık gitmişti ama gökyüzünde hâlâ alev vardı. Tamam yangın devam ediyordu ama...

Ama havadan ince bir tabaka halinde iniyordu. Barbie tabakanın içinden ilerideki Main kırsalını görebilmekteydi. Hâlâ huzurlu ama tepkisiz, buna rağmen yine de hareket halindeydi. Çöp yakma veya yanmakta olan bir varilin üstündeki hava gibi parlıyordu. Adeta biri bir cam panele benzin dökmüş ve tutuşturmuştu.

Barbie neredeyse hipnotize olmuş şekilde -zaten öyle hissediyordu- tekrar kaza yerine doğru yürümeye başladı.

5

İlk olarak yaptığı şey ceset parçalarının üstünü örtmek oldu ama o kadar fazlaydılar ki... Ardıç dalma takılmış başka bir bacakla (bu yeşil spor pantolonluydu) bir kadın gövdesi daha gördü. Gömleğini çıkarıp kadının başını örtebilirdi ama sonrası? Eh, sırt çantasında iki gömleği daha vardı.

O sırada güneydeki komşu kasaba Motton'dan gelmekte olan bir arabayı fark etti. Küçük ciplerdendi ve hızla yaklaşıyordu. Biri ya patlama sesini duymuş ya da alevleri görmüş olmalıydı. Yardım. Tanrı'ya şükür yardım. Barbie yol çizgisini ortalayarak ve gökyüzünden hâlâ garip bir perde gibi yağmakta olan alevlerden sakınarak kollarını kaldırıp koca X'ler oluşturacak şekilde sallamaya başladı.

Şoför önce onaylar şekilde bir kez korna çaldı, sonra frene asılıp on iki metre lastik izi bırakarak durdu. Neredeyse küçük yeşil Toyota'sı durmadan atlayan adam, oldukça uzun boylu, zayıf biriydi ve Sea Dogs beyzbol kepinin altından omuzlarına dökülen gri saçları vardı. Alev perdesini atlamak niyetiyle yolun kenarına doğru koşuyordu.

"Ne oldu?" diye haykırdı. "Bu masmavi gök..."

Sonra bir şeye çarptı. Sertçe. Görünen hiçbir şey yoktu ortada ama Barbie, adamın burnunun yamulduğunu gördü. Adam, ağzından burnundan ve alnından kanlar fışkırarak geriye doğru zıpladı. Sırtüstü düştü ve doğrulup oturmaya çalıştı. Oluk oluk iş gömleğine kan akarken sersemlemiş ve şaşkın gözlerle Barbie'ye baktı, Barbie de ona bakakalmıştı.

JUNIOR VE ANGIE

1

Barış Köprüsü’nün yanında balık tutan iki çocuk, uçak tepelerinden geçerken kafalarını kaldırıp bakmadılar ama Junior Rennie baktı. Bir blok aşağıda, Prestile Caddesi’ndeydi ve bu sesi tanımıştı. Chuck Thompson’ın Seneca V’iydi. Yukarı baktı, uçağı gördü, güneş ağaçların arasından haşin ışıklarını gösterince çabucak başını indirdi. Yeni bir baş ağrısı. Son zamanlarda başı çok sık ağrır olmuştu. Bazen ilaçla geçiyordu. Bazen de özellikle de son üç, dört aydır ilacın hiçbir faydası olmuyordu.

Doktor Haskell migren, demişti. Junior’ın tek bildiği ise dünyanın sonu gelmişçesine canının yandığı ve özellikle ağrılar başlamak üzereyken parlak ışığa maruz kalırsa daha da beter olduğuydu. Bazı zamanlar çocukken Frank DeLesseps’le yaktıkları karıncaları düşünürdü. Tepeye tırmanıp büyüteci karıncaların üzerine tutarlardı. Sonunda ortaya karınca bulamacı çıkardı. Ama bugünlerde ağrılar başlamak üzereyken kendi beyni karınca yuvasına dönüyor ve gözleri de büyüteç vazifesi görüyordu.

Yirmi birindeydi. Doktor Haskell bu ağrıyı kırk, kırk beş yaşma kadar çekmek isteyip istemediğini sormuştu.

Belki. Ama bu sabah hiçbir baş ağrısı onu durduramazdı. Ancak garaj yolunda Henry McCain’in 4Runner’ını veya LaDonna McCain’in Prius’unu görürse o zaman durabilirdi; böyle bir durumda ise dönüp kendi evine gider, bir Imitrex alıp odasının bütün perdelerini kapattıktan sonra alnına serin bir havlu koyup yatardı. Baş ağrısı çığırından çıkıp daha sonra da azalmaya başlayabilirdi ama muhtemelen öyle olmayacaktı. O kara mızraklar bir kere saplanmaya başladı mı...

Bu kez gözlerini iğrenç güneş ışığına karşı kısarak tekrar yukarı baktı ama Seneca gitmişti, hatta motor sesi (O da kötü geliyordu, bu berbat ağrılardan birine yakalandığında bütün sesler canına okuyordu.) bile gittikçe azalıyordu. Chuck Thompson’ın anında uçuş meraklısı öğrencilerinden biri olmalıydı. Ve her ne kadar Junior, Chuck’a karşı değilse de -zaten pek iyi tanımazdı- ani, çocuksu bir öfkeyle Chuck’ın öğrencisinin havada çuvallayıp uçağı parçalamasını diledi.

Tercihen de babasının araba galerisinin üstünde.

Başında mide bulandıran bir zonklama daha oldu ama yine de McCain'in evinin basamaklarını tırmandı. Bu işin yapılması lazımdı. Görevden de öte bir şeydi. Angie'nin bir derse ihtiyacı vardı.

Ama sadece ufak bir ders. Kontrolünü kaybetme.

Sanki cevap vermesi gereken oymuş gibi annesinin sesi duyuldu. İnsanı delirten ilgisiz, halinden hoşnut sesi. *Junior her zaman asabi bir çocuktu ama artık kendini çok daha iyi kontrol edebiliyor. Öyle değil mi Junior?*

Eh. Ne demeli. Ediyordu sahiden. Futbolun yardımı olmuştu. Ama artık futbol yoktu. Hatta artık üniversite bile yoktu. Onun yerine baş ağrıları vardı. Ve ağrılar onu kötü bir baş belası haline getiriyordu.

Kontrolünü kaybetme.

Hayır. Ama kızla konuşacaktı, başı ağrısın ya da ağrımasın.

Ve eskilerin söylediği olduğu gibi kızla eli aracılığıyla konuşmak zorunda da kalabilirdi. Kim bilir, Angie'nin kendini kötü hissetmesini sağlamak onun iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

Junior zili çaldı.

2

Angie McCain duştan yeni çıkmıştı. Üstüne bir bornoz geçirip kuşağını bağladı, ıslak saçlarına bir havlu sardı. Pek de hızlı olmayan bir şekilde aşağı inerken, “Geliyorum!” diye seslendi. Suratında küçük bir tebessüm vardı. Gelen Frankie’ydi, Frankie olduğundan oldukça emindi. İşler nihayet yoluna giriyordu.

O eli çabuk serseri aşçı (yakışıklıydı ama yine de serseriydi) ya şehri terk etmişti ya da etmek üzereydi ve annesiyle babası da dışarı çıkmışlardı. Bu ikisini bir araya getirince işlerin yoluna girdiğine dair Tanrı’dan işaret gelmiş demekti. Frankie ile ikisi bütün dertleri arkada bırakıp tekrar bir araya gelebilirlerdi.

Kubbenin Altında

Durumu nasıl idare edeceğini gayet iyi biliyordu: kapıyı açtıktan sonra bornozunun kuşağını çözecekti. Hemen oracıkta, cumartesi sabahının aydınlığında, gelip geçen herkesin görebileceği bir yerde. Tabii ki önce gelenin Frankie olduğundan emin olması lazımdı -bir paket veya iadeli taahhütlü mektup getiren ihtiyar şişko Bay Wicker’i utandırmak istemezdi- ama postanın gelmesine daha en az yarım saat vardı.

Gelenin Frankie olduğunda emindi.

Kapıyı açtı, yüzündeki minik tebessüm bir hoş geldin sırıtışına dönüşlü, aslında dişlerinin yamukluğu ve ağzındaki kocaman sakız yüzünden pek de hayırlı olmamıştı belki de. Bir eli bornozunun kuşağındaydı. Ama açmadı. Çünkü gelen Frankie değildi. Junior’dı ve oldukça kızgın görünüyordu...

Bu kara bakışı daha önce de görmüştü -aslında birçok kez görmüştü fakat sekizinci sınıfta Junior, Dupree’lerin oğlunun kolunu kırdığından heri bakışları bu kadar kara olmamıştı. O küçük nonoş kasabanın halka açık basket sahasında koca poposunu göstererek oynamaya cüret etmişti. Ve Angie, o gece Dipper’ın otoparkında da Junior’ın bakışının böyle karardığını tahmin ediyordu, ama tabii ki kendisi orada değildi, sadece ona böyle anlatılmıştı. Mill’deki herkes de duymuştu olayı. Angie de konuşmak

üzere Şef Perkins’in yanına çağrılmıştı, o lanet Barbie de oradaydı ve sonunda o da dışarı çıkmıştı.

“Junior? Junior, ne...”

O anda Junior suratına bir tokat attı ve oldukça rahatladığını düşündü.

3

İlk tokat çok başarılı değildi, çünkü hâlâ eşikte duruyordu ve kolunu savuracak kadar yer yoktu; ancak kolunu arkaya uzatıp birazcık güç kazanabilmişti. Öyle neşeyle sırıtmasa kıza hiç de vurmayabilirdi, en azından başlangıçta -Tanrım, o dişler, daha ilkokuldayken bile tüylerini diken diken ederdi- ve bir de ona Junior dememiş olsa.

Tabii ki kasabadaki *herkes* ona Junior, diyordu, kendisi de *kendini* Junior olarak düşünüyordu ama başına bunca dert açan cadının o korkunç dişlerinin arasından duyana kadar bu isimden ne kadar çok nefret ettiğini ve bir daha duymak istemediğini anlamamıştı. Dişlerinin arasından çıkan ses, uçağa baktığında gözüne giren güneş gibi saplanmıştı beynine.

Fakat ilk tokat fena sayılmazdı. Kız kıvranıp merdiven tırabzanına doğru gerilerken başındaki havlu yere düşmüştü. Yanaklarını çevreleyen kahverengi ıslak saç tutamları Medusa'ya benzemesine neden oluyordu. Tebessümünün yerini şaşkın ve aptallaşmış bir bakış almıştı ve Junior ağzının kenarından kan sızdığını gördü. Bu iyiydi. Bu güzeldi. Cadı yaptıkları yüzünden kanını akıtmayı hak etmişti. Sırf Junior için değil, Frankie, Mel ve Carter için de bir sürü sıkıntı yaratmıştı.

Kafasında annesinin sesi *sakın kontrolünü kaybetme tatlım* diyordu. *Kadın ölmüş ama öğüt vermekten vazgeçmemişti. Ona dersini ver ama fazla büyütme.*

Ve Junior gerçekten bunu başarabilirdi ama sonra kızın bornozu açıldı ve içinde bir şey yoktu. Junior tarlasının üstünü kaplayan siyah tüyleri görebiliyordu, kaşınıp bütün o dertleri açan kahrolası tarlasının. Bu tarlalara bir kez kapılınca dünyanın bütün dertleri insanın başına üşüşüyordu ve Junior'ın başı zonkluyor, çatlıyor, eziliyor, parçalanıyordu. Her an termonükleer bir patlamaya yol açacak gibiydi. Boynunun üstündeki her şey parçalanmadan önce kulaklarından küçük, mükemmel mantar bulutları çıkacak ve (beyninde tümör olduğunu bilmeyen, çünkü o hırıltılı ihtiyar Doktor Haskell bu ihtimali aklına bile getirmemişti, yoksa sağlıklı genç bir erkek niye delikanlılığını böyle zor geçirecekti) Junior Rennie delirecekti.

Claudette Sanders veya Chuck Thompson için iyi bir sabah olmamıştı; aslında Chester’s Mill’deki kimse için iyi bir sabah değildi.

Ancak pek az kişi Frank DeLesseps’in eski kız arkadaşı kadar şanssızdı.

4

Kız tırabzanın başına yaslanıp Junior’ın pörtlemiş gözlerine ve dilini ısırışına -o kadar kuvvetli ısırıyordu ki dişler dile gömülmüştü- bakarken aklından iki mantıklı düşünce geçti.

Delirmiş. Gerçekten canıma okumadan polis çağırmam lazım.

Koridordan mutfağa doğru koşarak duvarda asılı duran telefonu kapıp 911'i tuşladıktan sonra haykırmak üzere döndü. İki adım atıp başına doladığı havluya takıldı. Çabucak toparlandı -lisede amigo kızlardandı ve hâlâ yetenekliydi- ama çok geç kalmıştı. Başı geriye savruldu ve ayakları yerden kesildi. Junior, kızı saçından yakalamıştı.

Sertçe kendine doğru çekti. Ateşi yükselmiş gibi yanıyordu. Kız Junior'ın kalp atışlarını hissedebiliyordu: *hızlı hızlı, deli gibi* atıyordu.

Junior doğrudan kulağına, *“Seni yalancı kaltak!”* diye haykırdı. Bu, kızın beyninin derinliklerinde ani bir acı yarattı. Haykırdı ama sesi çok hafif çıktı, Junior’ın bağırışıyla kıyaslanınca bir işe yaramamıştı. Sonra Junior'ın kolları kızın beline dolandı ve Angie hızla koridorda sürüklenmeye başladı, sadece ayak parmaklarının ucu halıya değiyordu. Aklından yoldan çıkmış bir arabanın tavan süsü olmakla ilgili bir şeyler geçti ve o sırada parlak gün ışığı içindeki mutfağa geldiler.

Junior tekrar haykırdı. Bu seferki öfkeden değil acıdandı.

5

Işık onu öldürüyordu, uluyan beynini kavuruyordu fakat bu onu durdurmadı. Artık durmak için çok geçti.

Hızını kesmeden kızı doğruca mutfak masasına sürükledi. Masa Angie'nin karnına çarptı ve oradan da kayıp duvara yapıştı. Masanın üzerindekiler uçmuştu. Angie bir uluma sesiyle soluksuz kaldı. Junior kızı bir eliyle belinden bir eliyle de ıslak saç buklelerinden yakalayıp döndürerek bu kez de Coldspot marka buzdolabına fırlattı. Çarpmanın şiddetiyle buzdolabının üzerindeki bütün süsler düştü. Artık alt dudağıyla birlikte burnu da kanamaya başlamıştı. Beyaz teninde kan kıpkırmızı parlıyordu. Junior, kızın gözlerinin tezgâhtaki bıçaklığa kaydığını gördü ve Angie doğrulmaya çalışırken dizini bütün gücüyle suratına geçirdi. Birisi yan odada büyük bir porselen tabağı düşürmüş gibi boğuk bir çatırtı duyuldu.

Junior, *Dale Barbara'ya yapmam gereken buydu,* diye düşündü ve avuçlarının alt kısmını zonklayan şakaklarına bastırarak geri adım attı. Sulanan gözlerinden inen yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Dilini fena ısırmıştı -çenesinden kan sızıyor ve yere damlıyordu- ama Junior bunun farkında değildi. Başındaki ağrı çok şiddetliydi.

Angie buzdolabı süslerinin arasında yüzüstü yatıyordu. Süslerin en büyüğünde BUGÜN AĞZINA GİREN LOKMA YARIN POPONDA ORTAYA ÇIKAR yazıyordu. Junior, kızın bayıldığını sandı ama Angie bir anda tepeden tırnağa titremeye başladı. Parmakları piyanoda zor bir parça çalmaya hazırlanıyormuş gibi oynuyordu. *(Bu kaltağın çaldığı tek enstrüman saksafondur,* diye düşündü.) Sonra Angie'nin bacakları titremeye başladı ve kolları da bacaklarına uyum sağladı. Artık Angie yüzerek ondan uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kahrolası bir nöbet geçirmekteydi.

Junior, "Kes şunu!" diye haykırdı. Sonra, Angie kendinden geçerken, *"Kes şunu! Yapma kaltak!"* diye tekrarladı.

Kızın başını iki dizinin arasında sıkıştırdı. Kızın başı, Junior'ın iki dizinin arasında sürekli inip kalkıyordu.

“Kes dedim! Kahrolası kes şunu!”

Angie’den bir hırıltı çıkmaya başladı. Şaşılacak kadar yüksek bir sesti. Aman Tanrım ya biri kızı duyarsa? Ya burada yakalanırsa? Bu babasına okulu niye bıraktığını açıklamaya benzemezdi (ki Junior daha o konuyu kendine açıklamayı da başaramamıştı). Bu sefer aylık harçlığının yüzde yetmiş beşinin aşçıyla o salak dövüşü yaptığı için kesilmesinden beter olurdu, bu işe yaramaz kaltağın körüklediği dövüşü. Bu sefer Koca Jim Rennie, Şef Perkins’le ve ortalıktaki diğer baş belalarıyla konuşamazdı. Bu seferki...

Birden gözünün önünde Shawshank Eyalet Hapishanesi’nin uzayıp giden yeşil duvarları canlandı. Oraya gidemezdi, önünde kocaman bir hayat vardı. Ama gidecekti. Kızı şimdi sustursa bile gidecekti. Çünkü sonradan konuşacaktı. Ve suratı -otoparktaki dayaktan sonra Barbie’nin suratı bile bu kadar kötü görünmüyordu- onun adına konuşacaktı.

Tabii onu tamamen susturmazsa.

Junior, kızın saçlarını kavrayıp kafasını yere çarptı. Böylece bayılacağını ve kendisinin de işini tamamlayabileceğini umuyordu... eh, her neyse... ama sadece nöbet şiddetlendi. Kız ayaklarını Coldspot’a vurmaya başladı ve dolabın üstünde kalan süsler de yağmur gibi etrafa saçıldı.

Junior, kızın saçını bırakıp boğazına sarıldı. “Özür dilerim Angie, böyle olmasını beklemiyordum,” dedi. Ama üzgün değildi. Sadece korkmuştu. Başı ağrıyordu ve kızın son derece aydınlık mutfağındaki çırpınışlarının asla bitmeyeceğine kani olmuştu. Junior’ın parmakları şimdiden yorulmuştu. Birini boğmanın bu kadar zor olacağı kimin aklına gelirdi?

Bir yerlerde, güneyde ve epey uzakta bir patlama oldu. Sanki birisi çok büyük bir silahı ateşlemişti. Aldırmadı. Tek yaptığı kızın boğazını biraz daha sıkmak oldu ve sonunda Angie’nin çırpınışları azalmaya başladı. Çok daha yakında bir yerde -evin içinde, bulundukları katta- hafif bir çınlama haşladı. Junior başını kaldırıp baktı, gözleri irileşmişti, ilk başta kapının çaldığından emindi. Birileri arbedeyi duymuş ve polisler gelmişti. Başı patlamak üzereydi, sanki bütün parmaklarını burkmuştu ve bütün bunlar bir hiç içindi. Zihninden feci bir resim gelip geçti: Junior Rennie bir polisin anorağı başına geçirilmiş olarak Castle County Adliyesi’ne götürülüyordu.

Sonra sesi tanıdı. Elektrik kesilince kendi bilgisayarından da aynı ses geliyordu ve o da bilgisayarı güç kaynağına takıyordu.

Bip... Bip... Bip...

Oda servisi bana bir oda gönder, diye düşünüp boğma eylemine devam etti. Kız artık kıpırdamıyordu ama Junior başını yana çevirip kızın pisliğinin kokusunu duymamaya çalışarak bir dakika daha devam etti. Böyle bir veda hediyesi bırakmak tam da ona göreydi! Hepsi böyleydi! Kadınlar! Kadınlar ve tarlaları! Tüylü karınca yuvalarından başka bir şey değildi! Ve bir de sorun erkeklerde diyorlardı!

6

Junior, kızın kanlı, kirlenmiş ve kesinlikle cansız bedeninin başında durmuş bundan sonra ne yapacağını düşünürken uzaktan bir patlama sesi daha duyuldu. Silah sesi değildi, çok daha büyük bir patlamaydı. Bir şey infilak etmişti. Belki de Chuck Thompson'ın küçük süslü uçağı sonunda havaya uçmuştu. İmkânsız değildi, insanın birine bağırmak için sokağa çıkıp sonra da onu öldürdüğü bir günde her şey mümkündü.

Bir polis sireni ötmeye başladı. Junior kendisi için olduğundan emindi. Birisi camdan içeri bakıp kızı boğduğunu görmüştü. Bu düşünce Junior'ı harekete geçirdi. Koridordan ön kapıya doğru ilk tokadıyla kızın havlusunu düşürdüğü yere kadar koştu ve durdu. Buradan geleceklerdi, gelecekleri tek yol burasıydı. Junior dışarı çıkacak ve o parlak LED fenerler zavallı beyninin fırtınalar kopan etine sivri oklar saplayacaktı...

Dönüp mutfağın arkasına koştu. Üstünden atlamadan önce elinde olmayarak Angie'nin cesedine baktı. Birinci sınıftayken Frank'le Junior bazen kızın saç örgülerine asılırlardı, o da dil çıkarıp gözlerini şaşılaştırırdı. Şimdi gözleri antik heykellerinki gibi yuvalarından uğramıştı ve ağzı kan içindeydi.

Bunu ben mi yaptım? Sahiden yaptım mı?

Evet. Yapmıştı. Ve bu tek kaçamak bakış bile sebebini açıklamaya yeterdi. O kahrolası dişler. O insan yiyiciler.

İlkine ikinci ve sonra üçüncü sirenin sesi katıldı. Fakat uzaklaşıyorlardı. Tanrı'ya şükür gidiyorlardı. Anacaddeden güneye, o patlama seslerinin geldiği tarafa yönelmişlerdi.

Yine de Junior yavaşlamadı. İzleyen biri olsa (kimse izlemiyordu) suçlu gibi görüneceğini hiç düşünmeden sinsice McCain'lerin evinin arka avlusuna geçti. LaDonna'nın domateslerinin ötesinde yüksek bir çit ve bir bahçe kapısı vardı. Kapıda bir asma kilit duruyordu, ama açık olarak duruyordu. Junior'ın çocukluğunda da bazen öyle asılı olurdu ama kilitlendiğini hiç görmemişti.

Bahçe kapısını açtı. Kapının ilerisinde çalılar ve Prestile Deresi'nin boğuk şırıltısına ulaşan bir patika vardı. Junior on üç yaşındayken bir keresinde Frank'le Angie'nin o patikada durup öpüştüklerini görmüştü, kız kollarını oğlanın boynuna dolamıştı, oğlan da kızın göğsünü avuçluyordu ve Junior o anda çocukluğun hemen hemen bittiğini kavramıştı.

Eğilip akan suya kustu. Sudaki güneş benekleri lanetliydi, korkunçtu. Sonra görüşü berraklaştı ve Barış Köprüsü'nün sağında olduğunu görebildi. Balıkçı çocuklar gitmişti ama Junior bakarken Town Common Tepesi'nden bir iki polis arabası hızla indi.

Kasabanın alarmı susmuştu. Elektrik kesintisi için kurulan şehir jeneratörü devreye girmiş ve alarmın yüksek desibelli felaket mesajını yayabilmesini sağlamıştı. Junior inleyerek kulaklarını kapadı.

Barış Köprüsü aslında bir yaya yoluydu. Artık eskimiş ve bel vermişti. Köprünün asıl adı Alvin Chester's Geçidi'ydi ama 1969 yılında, birtakım çocuklar (o sırada kasabada çocukların kim olduğuna dair söylentiler olmuştu) yan tarafına kocaman mavi bir barış işareti yapınca Barış Köprü'sü denmeye başlamıştı. Barış işareti hâlâ oradaydı ama solmuş ve gölge gibi kalmıştı. Son on yıldır Barış Köprüsü şaibeliydi. Polis her iki ucuna da GİRİLMEZ yazıları koymuştu ama tabii ki hâlâ kullanılıyordu. Haftada iki üç gün Şef Perkins'in Kaçıklar Tugayı fenerlerini köprüye tutarlardı ama ya bir ucunu ya öbür ucunu aydınlatırlardı, asla iki ucu aynı anda değil. İçki içen ve öpüşen çocukları basmak istemiyorlardı, sadece korkutup kaçırmak istiyorlardı. Her yıl kasaba toplantısında mutlaka biri çıkıp Barış Köprüsü'nün yıkılmasını ister, başka biri de onarılsın der ve her iki görüş masaya yatırılırdı. Anlaşılan kasabanın kendi gizli iradesi vardı ve o gizli irade Barış Köprüsü'nün olduğu gibi kalmasını istiyordu.

Bugün Junior bu durumdan memnundu.

Köprünün altına gelene kadar Prestile'in kuzey kıyısı boyunca ayaklarını sürüye sürüye yürüdü -polis sirenleri artık uzaktan geliyordu, kasabanın alarm düdüğü ise her zamanki gibi güçlü bir şekilde ötüyordu- ve Strout Lane'e tırmandı. İki yanına bakındıktan sonra koşarak ÇIKMAZ, KÖPRÜ KAPALIDIR tabelasını geçti. Sarı polis bandının altından gölgelere daldı. Güneş ışınları ağaçların arasından süzülüp geliyordu ama o ışıl ışıl mutfaktan sonra burası oldukça karanlık sayılırdı. Güvercinler dallarda cıvıldaşıyordu. Yerlerde bira tenekeleri ve Allen's kahve aramalı konyak şişeleri vardı.

Bundan asla kurtulamayacağım. Tırnaklarının arasında benden bir şey kalıp kalmadığından emin değilim, beni tırmıkladı mı hatırlayamıyorum ama kan izleri bırakmış olabilirim. Ve parmak izlerim. Aslında iki seçeneğim var: kaçmak veya kendimi içeri tıktırmak.

Yok, üçüncü bir seçenek daha vardı. Kendini öldürebilirdi.

Eve ulaşmak zorundaydı. Odasının bütün perdelerini çekip içeriyi bir mağaraya dönüştürmeliydi. Bir Imitrex daha alıp uzanır, belki biraz uyurdu. Ondan sonra düşünecek hale gelebilirdi. Peki ya o uyurken gelirlerse? Ne olacak, böylece 1. Kapı, 2. Kapı, 3. Kapı'dan birini seçmek zahmetinden kurtulurdu.

Junior kasaba meydanını geçti. Biri -belli belirsiz hatırladığı yaşlı bir herif- kolunu tutup, "Ne oldu Junior? Neler oluyor? diye sorunca sadece başını sallayıp adamın elini itti ve yürümeye devam etti.

Arkasında alarm dünyanın sonunu ilan edermişçesine ötüyordu.

OTOYOLLAR VE YAN YOLLAR

1

Chester’s Mill’de *Demokrat* adlı haftalık bir gazete çıkıyordu. Aslında bu yanlış bir bilgiydi çünkü gazetenin hem sahibi hem yöneticisi Julia Shumway dibine kadar cumhuriyetçiydi. Gazetenin başlığı şöyle bir şeydi:

CHESTER’S MILL *DEMOKRAT*

Kuruluş 1890

" Gemiye Benzeyen Küçük Kasabanın Hizmetinde!”

Ama bu slogan da yanlıştı. Chester’s Mill hiç de gemiye benzemiyordu, bir çocuğun spor çorabı gibiydi, o kadar kirliydi ki neredeyse kendi başına ayakta durabilirdi. Her ne kadar güneybatısında kendisinden çok daha büyük ve zengin Castle Rock’la (çorabın topuğu) komşu olsa da, Chester’s Mill aslında yüzölçümü bakımından daha büyük ama nüfus yoğunluğu daha az olan dört kasabayla çevriliydi: Motton, güney ve güneydoğudaydı; Harlow doğu ve kuzeydoğudaydı; kuzeyde tüzel kişiliği olmayan TR-90 vardı ve batıda Tarker Mill yer alıyordu. Chester’s ile Tarker bazen İkiz Değirmenler olarak da anılırdı ve aralarında -orta ve batı Maine’in tekstil değirmenlerinin tamamen faal olduğu dönemlerde- Prestile Deresi hemen hemen her gün ve yerine göre renk değiştiren, kirlenmiş ve balıksız bir drenaj akıntısına dönerdi. O günlerde Tarker’dan yeşil akan sularda bir kanoya binip, Chester’s Mill’de parlak sarı sulara ulaşabilir ve kendinizi Motton’da bulabilirdiniz. Bunlara ek olarak kanonuz ahşapsa su seviyesine kadar boyası aşınabilirdi.

Fakat o kârlı ve çevre kirleten fabrikaların sonuncusu 1979’da kapandı. O acayip renkler Prestile’i terk etti. Her ne kadar insanların tüketimine uygun olup olmadıkları tartışma konusu olarak kalsa da balıklar geri döndü. *(Demokrat'ın* oyu, “Hay hay.” şeklindeydi!)

Kasabanın nüfusu mevsimlikti. Anma Günü ile İşçi Günü arasında on beş bine yakın olurdu. Yılın geri kalan kısmında, Lewiston’ın kuzeyindeki en iyi hastane kabul edilen Catherine Russell’daki doğum ve ölüm oranlarına bağlı olarak iki binin biraz üstünde veya altında kalırdı.

Yazlık nüfusa Mill’e giden kaç tane yol olduğunu soracak olsanız çoğu iki tane derdi: Norveç-Güney Paris’e çıkan 117 Numara ve Lewiston’a

giderken Castle Rock’tan da geçen 119 Numara.

Uzun zamandır burada yaşayanlar ise Black Ridge’den Deep Cut’a TR-90’dan Prett Valley’e kadar (evet, vadi adı gibi güzeldi) çift yönlü ve asfalt kaplı en azından sekiz yol daha sayardı.

Otuz yıldan uzun süredir burada yaşayanlar, uzun uzadıya düşünecek olsalar (belki Brownie Mağazası’nın hâlâ sobayla ısıtılan arka odasında) isimleri dini olan (God Creek Yolu) ya da olmayan (Little Bitch Yolu, ki yerel haritalarda sadece bir sayı olarak gösterilirdi.) bir düzine yol daha hatırlayabilirdi.

Kubbe Günü olarak anılacak o günde de Chester’s Mill’in en yaşlı sakini Clayton Brassey’di. Ayrıca Castle County’nin de en yaşlı sakini ve bu yüzden de Bostonluluk Asası sahibiydi. Maalesef artık Bostonluluk Asası'nın ne olduğunu, hatta kendisinin tam olarak kim olduğunu bile hatırlamıyordu. Bazen torununun torunu Nell’i kırk yıl önce ölen karısı sanıyordu ve *Demokrat* son üç yıldır, “kentin en yaşlı sakini.” röportajını yapmayı bırakmıştı. (Son röportajda uzun yaşamanın sırrı sorulunca Clayton, “Benim vaftiz yemeğim nerede?” diye sormuştu.) Yüzüncü yaş gününden kısa bir süre sonra bunamaya başlamıştı, bu yıl 21 Ekim’de yüz beş olmuştu. Bir zamanlar konsol ve tırabzan yapımında, kalıp dökmekte uzmandı. Son günlerde ise uzmanlık alanı Jell-O pudingini burnunu batırmadan yiyebilmek ve lazımlığa yarım düzine kanlı çakıltaşı dökmeden tuvaletini yapmak olarak kabul ediliyordu.

Fakat eskiden -mesela seksen beş yaşındayken filan- Chester’s Mill’e giren çıkan ve toplam otuz dört olan bütün yolları sayabiliyordu. Bunların çoğu toprak yoldu, birçoğu unutulmuştu ve unutulan yolların neredeyse tamamı Diamond Match, Continental Kâğıt Şirketi ve Amerikan Kereste’ye ait olan ikinci nesil ormanın derinliklerinde yer alıyordu.

Ve Kubbe Günü, öğle vaktine yakın bütün bu yollar şak diye kapanmıştı.

2

Bu yolların çoğunda Seneca V'in infilakı ve ardından gelen kâğıt kamyonu felaketi kadar olağanüstü şeyler yoktu ama sıkıntı vardı. Elbette vardı. Bütün kasabanın etrafına aniden görünmez bir duvar iniverse sıkıntı da olacak demekti.

Tam dağsıçanının ikiye ayrıldığı anda Eddie Chalmers'in Pretty Valley Yolu'na pek uzak olmayan balkabağı tarlasındaki korkuluğun başına da aynı şey geldi. Korkuluk, Mill'i TR-90'dan ayıran sınırın tam üstündeydi. Korkuluğun bu ikili hali Eddie'yi çok eğlendirirdi ve ona Vatansız Korkuluk, kısaca Bay VAKO, derdi. Bay VAKO'nun yarısı Chester's Mill tarafına düştü, öbür yarısı da yerlilerin dediği şekliyle, "TR"nin üstüne devrildi.

Saniyeler sonra Eddie'nin kabaklarına gelen bir karga sürüsü (kargalar Bay VAKO'dan hiç korkmazdı) daha önce orada olmayan bir şeye çarptı. Çocuğun boynu kırıldı. Pretty Valley Yolu'ndaki kara çalılara ve her iki taraftaki tarlalara düştüler. Bütün kuşlar, Kubbe'nin her iki yanındakiler bir şevlere çarpıp cansız olarak düşüyordu; leşlerin dizilişi bu yeni engelin şeklini ortaya koyuyordu.

God Creek Yolu'nda Bob Roux patates tarlasını sürüyordu. Öğle yemeğine gitmek için eski Deere traktörüne bacaklarını iki yana açarak oturmuş, karısının son doğum gününde hediye ettiği yepyeni iPod'unu dinlemekteydi. Evi sürmekte olduğu tarladan sadece bir kilometre kadar uzakta olmasına rağmen, şanssızlığına, tarla Motton'daki ev ise Chester's Mill'de kalıyordu. James Blunt'ın söylediği "You're Beautiful." parçasını dinlerken saatte otuz kilometre hızla bir engele çarptı. Direksiyonu mümkün olduğunca gevşek tutuyordu, çünkü evine kadar olan bütün yolu görebiliyordu ve yolda hiçbir şey yoktu. O yüzden traktör bir şeye çarpıp durunca arkadaki patates kazıcı da dikildi ve kırılarak düştü, Bob olduğu yerden uçup motor blokunun üstünden geçti ve Kubbe'ye bindirdi. iPod'u tulumunun ön cebinde patlamıştı ama o bunu hiç hissetmedi. Boynunu kırmış ve çarptığı hiçlikte kafatasını parçalayıp hâlâ çalışmakta olan

traktörünün yüksek tekerleklerinden birinin altında çok geçmeden can vermişti. Bilirsiniz hiçbir şey Deere kadar iyi çalışmaz.

3

Aslında Motton Yolu hiçbir noktada Motton’dan geçmiyordu; sadece Chester’s Mill yoluna bağlanıyordu. Burada 1975’ten beri Doğu Chester’s denen bölgede yeni yapılmış evler vardı. Sahipleri, kırk yaşını aşkın, çoğunlukla beyaz yakalı işlerde iyi maaşlara çalışan Lewiston-Auburn’a gidip gelen insanlardı. Bu evlerin hepsi Mill’deydi ama birçoğunun arka bahçeleri Motton tarafında kalıyordu. Jack’le Myra Evans’ın 379 Motton Yolu’ndaki evleri de bunlardan biriydi. Evin arka bahçesinde Myra sebze yetiştiriyordu ve her ne kadar yetiştirdiklerinin çoğunun hasadı yapılmış olsa da hâlâ birkaç tane tombul Blue Hubbard kabağıyla yerde kalan (ve feci şekilde çürümüş olan) balkabakları vardı. Kubbe indiğinde Myra bunlardan birine uzanıyordu ve dizleri Chester’s Mill’de olduğu halde Motton sınırından bir iki adım ötede yetişen bir Blue Hubbard’a ulaşmaya çalışıyordu.

Çığlık atmadı, çünkü acı duymadı ilk başta. Her şey çok çabuk, çok ani ve bir bakıma çok temiz olmuştu.

Jack Evans mutfakta öğle yemeğinde sebzeli omlet yapmak için yumurtaları kuruluyordu. LCD müzik seti çalıyordu...”

Kuzey Amerika Cürufu ve arkadan cılız bir sesle adı söylendiğinde Jack de şarkıya eşlik ediyordu. Sesin on dört yıllık karısından geldiğini önce anlayamadı; çocuk sesi gibiydi. Fakat dönüp bakınca Myra olduğunu fark etti. Eşiğin iç tarafında sağ kolunu tutarak duruyordu. Hiç âdeti olmadığı halde çamurlu ayakkabılarıyla yere basmıştı. Genelde bahçe ayakkabılarını dışarıda bırakırdı. Kirli bahçe eldiveninin içindeki sol eli, sağ elini kavramıştı ve çamurlu parmaklarının arasından kanlı bir şey akıyordu. Jack önce bunu kızılcık suyu sandı ama sadece bir an için. Gördüğü kandı. Elindeki çanağı düşürdü. Çanak yere çarparak kırıldı.

Myra yine aynı cılız, titrek çocuk sesiyle adını söyledi.

“Ne oldu? Myra ne oldu sana?”

“Bir kaza geçirdim,” dedi ve kocasına sağ elini gösterdi. Yalnız orada soldakinin eşi olan çamurlu bahçe eldiveni yoktu, sağ el de yoktu. Sadece

kan fışkıran bir yumru vardı. Myra, kocasına zoraki gülümseyip, “Ahh!” dedi. Gözleri kaydı. Altını ıslattığı için bahçede giydiği kot pantolonun ağı ıslaktı. Kesik bileğinden -anatomi dersi kesiti- yağlı sarımsı bir maddeyle birlikte kan fışkırıyordu.

Jack, karısının yanma diz çökünce kırılan çanağın bir parçası dizine battı. Hayatı boyunca o diz yüzünden aksayacağı halde o an bunların hiç önemi yoktu. Karısının kolunu yakalayıp sıktı. Bileğinden feci şekilde fışkıran kan azaldı ama durmadı. Jack kemerini çıkarıp karısının kolunun alt kısmına bağladı. Bu işe yaradı ama kemeri sıkıca bağlayamadı, ilmek çok gevşek kalmıştı.

Boş mutfağa, “Tanrım,” dedi. “Tanrım.”

Mutfağın öncekinden karanlık olduğunu fark etti. Elektrik kesilmişti. Çalışma odasındaki bilgisayarın çıkardığı arıza sesini duyabiliyordu. Müzik setinden hiç ses gelmiyordu, çünkü tezgâhın üstündeki küçük müzik seti pille çalışıyordu. Jack’in artık umurunda değildi, tekno zevkini yitirmişti.

Çok fazla kan vardı. Çok fazla.

Karısının elini nasıl kaybettiğine ilişkin sorular zihninde bekliyordu. Öncelikle yapması gereken daha acil şeyler vardı. Kemerden yaptığı turnikeyi bırakıp telefona gidemiyordu; kanama tekrar başlayabilir ve karısı şimdiye kadar çok fazla kan kaybetmiş olabilirdi. Onun da gelmesi lazımdı. Jack karısını gömleğinden çekmeye çalıştı ama gömlek önce pantolondan çıktı ve sonra yakası karısının boğazına dayandı, Jack soluklarının tıkandığını duydu. O yüzden bir elini uzun kahverengi saçlarına dolayıp mağara adamı gibi telefona doğru çekiştirdi.

Bu çözüm işe yaradı. Jack 911’i çevirdi ve 911 meşgul çıktı.

Boş mutfağa, “Olamaz!” diye haykırdı. Mutfak artık tamamen kararmıştı (Ama küçük sette müzik çalmaya devam ediyordu.). “Kahrolası 911 meşgul olamaz!”

Tekrar ara tuşuna vurdu.

Meşgul.

Turnikeyi tutabildiği kadar sıkı tutup gözlerini yerdeki kana, sonra da sulu hamura dikerek sırtını tezgâha verdi ve oturdu. Periyodik olarak telefonun tekrar ara tuşuna basıyor ve aynı salak *dıt-dıt-dıt* sesini duyuyordu. Yakın sayılacak mesafeden bir patlama sesi daha geldi, ama

Jack yüksek sesli müzik yüzünden güçlükle duyabildi. (Seneca'nın infilak edişini ise hiç duymadı.) Müziği kapatmak istiyordu ama sete ulaşabilmesi için Myra'yı da kaldırması gerekiyordu. Ya kaldıracak ya da kemeri bir iki saniyeliğine bırakacaktı. İkisini de yapmak istemedi. O yüzden de orada oturup, "Kuzey Amerika Cürufları"nın, "Harika Bir Şey."e geçmesini ve, "Harika Bir Şey."in, "Bütün Dostlarım."a yol vermesini dinledi. Birkaç şarkı sonra, nihayet "Gümüşün Sesi." adlı CD bitti. Bitince de uzaktan gelen polis sirenleriyle daha yakındaki bilgisayarın çıkardığı sesler dışında ses duyulmaz oldu, ve Jack, karısının artık nefes almadığını fark etti.

Ama ben öğle yemeğini hazırlayacaktım, diye düşündü. Martha Stewart'ı davet ettiğin için seni utandırmayacak güzel bir öğle yemeği olacaktı.

Tezgâhın önünde kemeri bırakmadan (Parmaklarını tekrar açmak acı verici bir gerçeği kanıtlayacaktı.) öylece otururken kendi pantolonunun sağ alt paçası da delinen dizi yüzünden kanla koyulaşıyordu. Jack Evans, karısının başını göğsüne dayadı ve ağlamaya başladı.

4

Fazla uzak olmayan bir yerde, ihtiyar Clay Brassey'in bile hatırlamayacağı terk edilmiş bir yolda bir geyik Prestile'in kıyısında taze ot arıyordu. Boynunu Motton sınır çizgisinin ötesine uzatmıştı ve Kubbe inince kafası kopup düştü. Kafa o kadar düzgün kesilmişti ki geyiğin giyotinle idam edildiğini düşünebilirdiniz.

5

Chester’s Mill olan çorap biçimli yeri dolaşıp tekrar 119’a geldik. Ve romanların büyüsü sayesinde Toyota’daki altmış yaşlarındaki adamın görünmez ama çok sert bir şeye kafadan bindirip burnunu kırmasının üstünden bir saniye bile geçmedi. Adam kıç üstü oturmuş büyük bir şaşkınlıkla Dale Barbara’ya bakıyordu. Muhtemelen Motton’un Chester’s Mill’deki çöp alanından azıcık daha lezzetli çöplüğünde leziz bir öğle yemeği yemiş olan bir martı taş gibi yere doğru inmiş ve altmışlık adamın yerden alıp tozunu silktikten sonra tekrar kafasına geçirdiği Sea Dogs beyzbol kepinin üç adım kadar ötesine düşmüştü.

İki adam kuş nereden geldi diye yukarı baktıkları sırada daha ilginç başka bir şey gördüler.

6

Barbie’nin ilk aklına gelen uçağın patlaması yüzünden bir ardışık görüntü olduğu, hani bazen biri suratına flaş patlatınca sonradan gördüğün yüzer mavimsi nokta gibi. Yalnız bu nokta değildi, mavi de değildi ve farklı bir yönden bakıldığında havada asılı duruyordu.

Sea Dogs da yukarı bakıp gözlerini ovuşturuyordu. Kendi kırık burnunu, şişmiş dudaklarını ve kanayan alnını unutmuş gibiydi. Ayağa kalktı, neredeyse düşüyordu çünkü birden boynunu ileri uzatmıştı.

“Nedir bu?” dedi. “Bu da neyin nesi bayım?”

Büyük kara bir leke -hayal gücünüzü kullanırsanız mum alevine benzetebilirdiniz- mavi gökyüzünün rengini yok etmişti.

Sea Dogs, “Acaba... bulut mu?” diye sordu. Kuşkulu ses tonundan bulut olmadığını bildiği belli oluyordu.

Barbie, “Galiba...” dedi. Ağzından bu sözlerin çıkmasını hiç istemiyordu aslında. “Galiba uçağın çarptığı yer orası.”

Sea Dogs, “Ne *dediniz?"* diye sordu ama daha Barbie cevap veremeden oldukça iri bir sığırcık elli adım kadar yukarıdan süzüldü. Hiçbir şeye çarpmadı -onlar kesinlikle bir şey görmüyordu- ve martının az ötesine düştü.

Sea Dogs, “Bunu gördünüz mü?” dedi.

Barbie başını sallayıp sol tarafında yanan saman yığınını gösterdi. Ondan ve yolun sağ tarafındaki diğer yığınlardan yükselen yoğun duman parçalanmış Seneca’dan çıkan dumana karışıyordu ama yangın fazla sürmedi, çünkü bir gün önce çok yağmur yağdığı için samanlar hâlâ ıslaktı. Şanslıydılar, yoksa her iki yöne hızla yayılan bir yangın çıkacaktı.

Barbie, Sea Dogs’a, “Sen bunu gördün mü?” diye sordu.

Sea Dogs etrafa iyice baktıktan sonra, “Boka battım,” dedi. Yangın yaklaşık iki metrekarelik bir alanı yakmış Barbie ile Sea Dogs’un karşı karşıya durdukları yerin hemen hemen tam karşısına kadar ilerlemişti. Ve orada ayrılıyordu -batıda otoyolun kenarından, doğuda küçük bir

mandıranın iki dönümlük merasına doğru- ama ot yangınlarının normalde oraya buraya sıçradığı şekilde değil, dümdüz ilerliyordu.

Üstlerine doğru bir martı daha geliyordu; bu Chester’s Mill tarafında değil, Motton tarafındaydı.

Sea Dogs, “Bakın,” dedi. “Kuşa dikkat edin.”

Barbie yukarı bakıp gözlerini kısarak, “Belki bu kurtulur,” dedi. “Belki onları durduran her neyse sadece güneyden gelince oluyordur.”

Sea Dogs, “Şurada dağılan uçağa bakınca bundan şüpheliyim,” dedi. Kafası karışmış birinin dalgın haliyle konuşuyordu.

Dışarıdaki martı da engele çarptı ve doğruca yanan uçağın en iri parçasına düştü.

Sea Dogs, “Her iki taraftan gelenleri de durduruyor,” dedi. Bir duruma yeni ikna olmuş birinin ses tonuyla konuşmuştu. “Bir tür güç alanı, hani şu *Star Trick* filmindeki gibi.”

Barbie, *“Trek,"* dedi.

“Ha?”

Barbie, “Lanet olsun,” dedi. Sea Dogs’un omzundan öteye bakıyordu.

Sea Dogs da arkasına bakıp, “Ha?” dedi. “Vay anasını!”

Bir kütük kamyonu geliyordu. Büyük bir kamyondu ve üstüne yüklenmiş koca koca kütükler yasal sınırın izin verdiğinden çok fazlaydı. Ayrıca yasal hız sınırının da bayağı üstüne çıkmıştı. Barbie böyle bir yaratığın durma hızını hesaplamaya çalıştı ama tahminde bile bulunamadı.

Sea Dogs otoyolun kırık yol çizgisine bırakmış olduğu Toyota’sına bir hamlede bulundu. Kamyonun direksiyonundaki adam -belki ilaçla kafayı bulmuş, belki met çekmiş, belki sadece genç, çok aceleci ve kendini ölümsüz sanan biri- onu gördü ve kornaya asıldı. Yavaşlamıyordu.

Sea Dogs kendini direksiyona atarken, *“Kafama edeyim!”* diye haykırdı. Anahtarı kontağa taktı ve şoför tarafının açık kalan kapısı çarpa çarpa Toyota’yı yoldan çıkardı. Küçük cip köşeli burnu gökyüzüne bakacak şekilde hendeğe takıldı. Sea Dogs hemen kendini dışarı atmıştı. Tökezledi, dizini yere koyup destek aldı ve tarlaya doğru koşmaya başladı.

Uçağı ve kuşları düşünen Barbie -uçağın çarptığı yer olabilecek o garip kara lekeyi düşünen- de ilk başta alçak, isteksiz alevler saçan ve kara kara

dumanlar çıkaran otlağa doğru koştu. Bir erkeğe ait spor ayakkabısı gördü -kadın ayakkabısı olamayacak kadar büyüktü- ve adamın ayağı hâlâ içindeydi.

Pilot, diye düşündü. Ve ardından, *ortalıkta böyle koşmayı kesmem lazım,* dedi.

"SALAK, YAVAŞLASANA!" Sea Dogs ince, panik içinde bir sesle kamyon şoförüne haykırmıştı ama bu tür talimatlar için artık çok geçti. Elinde olmadan omzunun üstünden geriye bakan Barbie, şoförün son anda frene basmaya çalışacağını düşündü. Muhtemelen uçağın enkazını görmüştü. Her şekilde bu yeterli olmayacaktı. Adam seksen, doksan kilometre hızla ve hemen hemen yirmi tonluk kütük yüküyle Motton tarafından Kubbe'ye bindirdi. Araç durduğu anda şoför kabini parçalandı. Aşırı yüklü arka taraf fizik kuralları gereği ilerlemeye devam etti. Kütüklerin altında kalan yakıt tankları kıvılcımlar saçarak parçalandı. Tanklar patladığında kamyonun yükü çoktan havaya uçmuş ve -artık yeşil metal bir akordeon haline gelmiş olan- kabinin bulunduğu yere doğru düşmeye başlamıştı. Kütükler sağa sola saçılıp görünmez engele çarpıyor ve dört bir yana dağılıyordu. Kamyondan alevler ve yoğun kara dumanlar yükselmekteydi. Korkunç bir patlama sesi duyuldu. Sonra Motton tarafına yağmur gibi yağan kütükler yola düştü ve devasa bostan korkulukları gibi tarlaları kuşattı. Bir tanesi Sea Dogs'un cipinin tavanına çarpıp dümdüz etti ve ön camı un ufak oldu. Başka biri de tam Sea Dogs'un ayağının dibine düştü.

Barbie koşmayı bırakmış ve öylece bakakalmıştı.

Sea Dogs ayağa kalktı, tekrar düştü, neredeyse canını çıkaracak olan kütüğe tutunda ve yeniden kalktı. Delirmiş gibi bakan gözleriyle iki yana yalpalayarak durdu. Barbie ona doğru gitmeye başladı ve yirmi adımdan sonra tuğla bir duvarı andıran bir şeye çarptı. Geriye doğru sendeledi ve burnundan dudaklarına doğru akan sıcak bir şey hissetti. Avuç dolusu kanı eliyle silip hayretler içinde baktı, sonra da elini gömleğine sürdü.

Şimdi her iki yönden araçlar geliyordu; yani hem Motton'dan, hem Chester's Mill'den. Koşan üç figür öbür ucundaki çiftlik evinden çıkmış otlağı geçiyordu. Arabaların bazıları sanki bu bir şekilde bütün sorunları çözecekmiş gibi korna çalıyordu. Motton tarafından gelen ilk araba yanan kamyonun epey uzağında banketin kenarına park etti. İçinden iki kadın

çıktı, kadınlar elleriyle gözlerine gölge yaparak çıkan duman ve alev sütununa aval aval bakmaya başladılar.

7

Sea Dogs, “Lanet olsun,” dedi. Kısık, soluksuz bir sesle konuşuyordu. Temkinli bir şekilde yanan kamyonla arasına mesafe bırakarak Barbie’ye doğru yürüdü. Barbie, *şoför kamyonu aşırı yüklemiş ve fazla hız yapmış olabilir*, diye düşündü, ama en azından bir Viking cenazesine kavuşmuştu. “O kütüğün nereye düştüğünü gördünüz mü? Neredeyse böcek gibi eziliyordum.”

“Cep telefonun var mı?” Barbie gürültülü yangının sesini bastırabilmek için bağırmak zorunda kalmıştı.

Sea Dogs, “Cipimde,” dedi. “İstiyorsan almayı denerim.”

Barbie, “Yok, dur,” dedi. Ani bir rahatlamayla bütün bunların bir rüya olabileceği aklına gelmişti, hani insanın suyun altında bisiklete bindiği veya kulağa hiç normal gelmeyen bir dille cinsel hayatından söz ettiği türden huzursuz edici bir rüya.

Engelin onun bulunduğu tarafına ilk ulaşan kişi, eski bir GMC pikap kullanan tombul bir adam oldu. Barbie adamı Sweetbriar Rose’dan hatırlıyordu: Ernie Calvert, Yemek Dünyası’nın eski müdürü, şimdi emekli. Ernie gözleri büyümüş vaziyette yolda yanmakta olan yığına bakıyordu ama elinde cep telefonu vardı ve açıktı. Barbie, adamın sözlerini yanan kütük kamyonunun gürültüsü arasında güçlükle duyabiliyordu ama, “Kötü bir duruma benziyor,” dediğini sandı ve Ernie’nin polisle konuştuğunu tahmin etti. Ya da itfaiyeyle. Eğer itfaiyeyse Barbie, Castle Rock’taki olmasını umdu. Chester’s Mill itfaiyesinde de iki küçük kamyon vardı, ama Barbie buraya gelecek olsalar zaten çok geçmeden kendi kendine sönecek olan ot yangınını sulamaktan başka bir şey yapamayacaklarını düşünüyordu. Yanmakla olan kütük kamyonu yakındı ama Barbie ona ulaşabileceklerini sanmıyordu.

Kendi kendine, *bu bir rüya*, dedi. *Kendine bunu söylemeyi sürdürürsen bir şeyler yapmayı başarırsın.*

Motton tarafındaki iki kadına, aynı şekilde eliyle gözüne siper yapan altı erkek eklenmişti. Arabalar her iki banketin kenarına park edilmişti. Hâlâ

akın akın kalabalığa katılan insanlar vardı. Aynı şey Barbie'nin tarafında da oluyordu. Sanki karşılıklı iki pire grubu düello edecekti: gruplardan biri Motton tarafındaki yolda, diğeri Chester's Mill tarafındaydı.

Çiftlikten çıkan üçlü -bir çiftçiyle iki oğlu- de olay yerine varmıştı. Çocuklar rahatça koşuyordu ama baba kızarmış ve soluk soluğa kalmıştı.

Büyük çocuk, "Vay anasını!" dedi ve babası ensesine vurdu. Çocuk farkında değilmiş gibiydi. Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Daha küçük olan elini uzattı ve ağabeyi elini tutunca ağlamaya başladı.

Çiftçi, *neler* kelimesiyle *oldu* kelimesi arasında derin bir soluk alıp Barbie'ye, "Neler oldu burada?" diye sordu.

Barbie duymazdan geldi. Sağ elini dur dercesine kaldırmış, yavaşça Sea Dogs'a doğru ilerliyordu. Hiç konuşmadan Sea Dogs da aynısını yaptı. Barbie engelin olduğunu bildiği yere doğru yaklaşırken -sadece yanmış otların acayip bir şekilde düz olan kenarına bakması gerekmişti- yavaşladı. Suratını bir kere çarpmıştı, bir daha çarpmak istemiyordu.

Aniden tüyleri diken diken oldu. Ayak bileklerinden ensesine kadar ürpermişti. Hayaları diyapazon gibi titreşti ve bir an ağzında ekşi metalik bir tat oluştu.

Beş adım ötesindeki -ve daha da yaklaşmakta olan- Sea Dogs'un zaten fal taşı gibi açılmış olan gözleri daha da açılmıştı. "Sen de hissettin mi?" Barbie, "Evet, ama geçti şimdi," dedi. "Sen?"

Sea Dogs da, "Geçti."

Uzatılmış elleri tam olarak buluşmadı ve Barbie'nin aklına yine bir cam panel geldi; sen elini içeriden dışarıdaki arkadaşının eline dayıyorsun, parmaklar karşılıklı geliyor ama birbirine dokunmuyor.

Elini geri çekti. Kanlı burnunu sildiği eliydi ve kendi parmaklarından çıkan kırmızı izlerin havada asılı kaldığını gördü. O bakarken kan damlamaya başladı. Tıpkı camdan süzülüyormuş gibi.

Sea Dogs, "Aman Tanrım, bu da ne demek?" diye fısıldadı.

Barbie'nin verecek yanıtı yoktu. O daha bir şey diyemeden Ernie Calvert sırtına vurdu. "Polisleri çağırdım," dedi. "Geliyorlar ama itfaiye cevap vermiyor, Castle Rock'ı aramamı söyleyen bir telesekreter çıkıyor karşıma." Barbie, "İyi, orayı ara," dedi. Sonra yirmi adım kadar ötede, çiftçinin otlağına bir kuş daha düştü ve gözden kayboldu. Bunu görünce

Barbie’nin aklına yeni bir fikir gelmişti, belki de aradan geçen zaman kıvılcımıyla dünyanın öteki tarafına ateş etmiş oluyordu. “Ama bence önce Ulusal Hava Muhafızları’nı ara, Bangor’dakini.”

Ernie boş boş baktı. “*Muhafızları* mı?”

Barbie, “Chester’s Mill üzerinde uçuş yasağı koyabilecek bir tek onlar var,” dedi. “Ve bence bunu bir an evvel yapsalar iyi olacak.”

BİR SÜRÜ ÖLÜ KUŞ

1

Mill’in polis şefi, Morin Sokağı'ndaki evinde yaprak tırmıklamak üzere dışarıda olduğu halde patlamaları duymamıştı. El radyosu karısının Honda’sının üstünde duruyor ve WCIK’ta *(İsa Kraldır* sözcüklerinin baş harflerinden üretilmiş bir isimdi ve kasabanın daha genç sakinleri tarafından İsa Radyo olarak bilinirdi.) dini müzikler çalıyordu. Ayrıca şefin kulağı da eskisi kadar iyi değildi. Zaten altmış yedi yaşında kiminki iyiydi ki?

Fakat gün ortasında çalan ilk sireni duydu; kulağı çocuğunun ağlamasına duyarlı anneler gibi o da bu sese karşı duyarlıydı. Hatta Howard Perkins sirenin hangi arabadan geldiğini ve arabayı kimin kullandığını bile bilirdi. Sadece Üç’le Dört hâlâ o eski sirenlerden kullanıyordu ama Johnny Trent, Üç’ü itfaiye ile birlikte o kahrolası eğitim için Castle Rock’a götürmüştü. “Kontrollü Yangın.” dedikleri zımbırtı aslında yetişkin erkekler için bir eğlenceydi. Yani demek ki siren ellerinde kalan iki Dodge’dan biri olan Dört’ten geliyordu ve direksiyonda da Henry Morrison vardı.

Şef tırmıklamayı bırakıp doğruldu, başını kaldırdı. Siren sesi azalmaya başladı ve şef de tırmıklama işine döndü. Brenda verandaya çıktı. Neredeyse Mill’deki herkes şefe Duke derdi -ta lise günlerinden kalma bir lakaptı, o zamanlar Star Sineması’na gelen hiçbir John Wayne filmini kaçırmazdı ama Brenda evlenmelerinden bir süre sonra öteki lakap uğruna bundan vazgeçmişti. Şefin hoşlanmadığı lakap uğruna.

“Howie, elektrik kesildi. Ve patlama sesleri geldi.”

Howie. Daima Howie. Tıpkı *Howie Burada*, *Howie'nin Oyunları* ve *Howie’nin Hayatı Öğretir’*deki gibi. Bu konuda Hıristiyan olmaya çalışmıştı -lanet olsun, bu konuda Hıristiyan’dı- ama bazen, şu sıralar göğsünde taşımakta olduğu küçük aletten bile kısmen de olsa bu lakabın sorumlu olup olmadığını merak ediyordu.

“Ne?”

Kadın gözlerini devirip arabanın üstünde duran radyonun yanına gitti ve tam, “İsa Dostumuzdur.” parçasının ortasında Norman Luboff Korosu’nun sesini kesti.

“Şu zımbırtıyı arabamın üstüne koyma diye kaç kere söylemem lazım? Çiziliyor ve ikinci el satış değeri düşüyor.”

“Pardon Bren. Ne demiştin?”

“Elektrikler kesildi! Ve bir şeyler patladı. Muhtemelen Johnny Trent o yüzden koşturuyor.”

Şef, “O Henry,” dedi. “Johnny itfaiye ile birlikte Rock’a gitti.”

“Eh, her kimse işte...”

Başka bir siren daha çalmaya başladı, bu Duke Perkins’in Ötüşen Kuşlar dediği yeni tiplerdendi. Herhalde bu Jackie Wettington’ın kullandığı İki’ydi. Direksiyondaki Jackie olmalıydı, Randolph ise ayaklarını masaya uzatmış, öne arkaya sallanarak dükkânı düşünüyor ve *Demokrat* okuyordu sanırım. Ya da tuvalette oturuyordu. Peter Randolph iyi bir polisti. Gerektiğinde yeterince sert olabiliyordu, ama Duke ondan hoşlanmıyordu. Kısmen Jim Rennie’nin adamı oluşu yüzünden, kısmen de Randolph’un bazen gerektiğinden fazla sert oluşu yüzündendi. Ama en çok da Randolph’un tembel olduğunu düşündüğü içindi... Duke Perkins asla tembel bir polise güvenmezdi.

Brenda gözlerini iri iri açmış şefe bakıyordu. Kırk üç yıllık polis karısıydı ve iki patlamanın, iki sirenin ve elektrik kesintisinin bir araya gelmesinden hayır çıkmayacağını biliyordu. Eğer çimenlik bu hafta temizlenebilirse -veya Howie sevgili İkiz Değirmenler Takımı’nın Castle Rock’la yapacağı futbol maçını dinleyebilirse- çok şaşıracaktı.

“İçeri girsen iyi olur,” dedi. “Bir şeyler havaya uçtu. Umarım ölen olmamıştır.”

Şef kemerinden cep telefonunu aldı. Kahrolası şey sabahtan akşama kadar asalak gibi orada duruyordu ama kullanışlı olduğunu da itiraf etmek zorundaydı. Hiçbir numara tuşlamadan çalsın diye bekleyerek telefona baktı.

Fakat sonra başka bir Ötüşen Kuş sireni daha devreye girdi: bu da Bir numaralı arabaydı. Sonunda Randolph da harekete geçmişti. Bu da durumun ciddi olduğunu gösteriyordu. Duke çalsın diye beklemekten vazgeçip telefonu kemere takacağı sırada telefon çaldı. Arayan Stacey Moggin’di.

“Stacey?” Bu kahrolası alete bağırmaması gerektiğini biliyordu, Brenda bunu yüz kere söylemişti ama elinde değildi. “Cumartesi günü ne işin var karakolda!...”

“Karakolda değilim, evdeyim. Peter aradı ve 119’un tıkandığını söyledi. Durum kötüymüş. Dediğine göre... bir uçakla bir kütük kamyonu çarpışmış.” Sesi kuşkulu geliyordu. “Bu nasıl olabilir anlamadım ama...”

Uçak mı? Tanrım. Beş dakika kadar önce yaprakları temizleyip, “Sen Ne Yücesin.” parçasına eşlik ederken...

“Stacey, Chuck Thompson mıymış? Yeni Piper’iyle uçtuğunu görmüştüm. Oldukça alçaktan.”

“Bilmiyorum şef, Peter ne dediyse onu söyledim sana.”

Brenda, aptal olmadığı için, arabasını yoldan çekiyordu, böylece orman yeşili şef aracına yol vermiş olacaktı. El radyosunu da Duke’un küçük yaprak kümesinin yanma bırakmıştı.

“Tamam Stace. Senin bulunduğun yerde de elektrikler gitti mi?”

“Evet, telefon hatları da gitti. Cep telefonumdan arıyorum. Muhtemelen kötü bir şey var değil mi?”

“Umarım yoktur. Gidip karakola göz kulak olabilir misin? Herhalde açık bırakıp gitmişlerdir.”

“Beş dakikaya oradayım. Bana telsizle ulaşırsın.”

“Anlaşıldı.”

Brenda bahçe yolundan dönerken kasabanın alarmı çalmaya başladı, alarmın yükselip alçalan sesi Duke Perkins’in içinde hiçbir zaman yanılmadığı kötü duygular uyandırıyordu. Yine de durup Brenda’ya sarıldı. Brenda buna vakit ayırışını asla unutmayacaktı. “Merak etme Brennie. Genel elektrik kesintisine ayarlı. Üç dakikaya kadar susar. Ya da dört. Unuttum tam süresini.”

“Biliyorum ama yine de nefret ediyorum. O geri zekâlı Andy Sanders 11 Eylül’de de çalmıştı hatırlar mısın? Sanki bir de bizim tepemize intihar bombası atacaklarmış gibi.”

Duke başıyla onayladı. Andy Sanders geri zekâlıydı. Maalesef Koca Jim Rennie’nin kucağında oturan bu şirin Mortimer Snerd kuklası aynı zamanda birinci üyeydi de.

“Tatlım gitmek zorundayım.”

“Biliyorum.” Fakat ona arabaya kadar eşlik etti. “Ne olmuş? Anlayabildin mi?”

“Stacy 119’da bir uçakla kamyon çarpışmış dedi.”

Brenda bir an tebessüm etti. “Bu bir şaka olmalı herhalde?”

Duke, “Uçağın motorunda arıza çıkmış ve yola inmeye çalışmışsa şaka değildir,” dedi. Brenda’nın cılız tebessümü kayboldu ve sıkılı sağ yumruğu göğüslerinin arasına yükseldi. Duke bu vücut dilini gayet iyi biliyordu. Direksiyonun başına geçti ve her ne kadar şef arabası nispeten yeni olsa da poposunun yaratmış olduğu boşluğa yerleşti. Duke Perkins zayıf biri değildi.

Brenda, “Hem de izin gününde!” diye bağırdı. “Sahiden ayıp yani! Üstelik de emekliye ayrılabileceğin sırada!”

Duke, “Sivil kıyafetlerimle görecekler beni,” deyip karısına sırıttı. O sırıtış iş demekti. Önünde uzun bir gün olacağa benziyordu. “Olduğum gibi Tanrım, olduğum gibi. Benim için dolaba bir iki sandviç at, olur mu?”

“Sadece bir tane. Fazla kilo aldın. Doktor Haskell bile öyle dedi ki kolay kolay kimseye karışmaz.”

“Bir olsun o zaman.” Geri vitese taktı... sonra vitesi tekrar park durumuna getirdi. Başını camdan dışarı uzattı ve karısı bir öpücük istediğini anladı. Serin ekim havasında kasaba alarmı çalarken eğilip kocasını öptü ve dudakları birleşmiş haldeyken Duke karısının boynunu okşadı, bu dokunuş her zaman Brenda’nın tüylerini ürpertirdi ve Duke da artık pek yapmaz olmuştu.

Güneşin altındaki bu dokunuşu Brenda asla unutmayacaktı.

Duke kontağı çalıştırıp biraz ilerledikten sonra karısı arkasından seslenip bir şeyler söyledi. Duke sözleri kısmen duymuştu. Sahiden kulaklarına baktırması gerekiyordu. Gerekirse işitme cihazı takmalarına bile izin verecekti. Bu, sıkıntı yaratan poposuna Randolph’la Koca Jim’in tekmeyi basmak için aradıkları son bahane olsa bile.

Duke frene basıp tekrar dışarı uzandı. “Neyime dikkat edeyim?”

“Kalp piline!” Tam anlamıyla haykırmıştı. Gülüyordu. Kızgındı. Hâlâ kocasının boynundaki elini... düzgün, diri tenindeki okşamayı hissediyor ve

daha dünmüş gibi geliyordu. Veya önceki gün, İsa Radyo yerine birlikte KC'yi ve Sunshine Orkestrası'nı dinlerkendi.

Duke, "Tamam, dikkat ederim!" diye bağırıp uzaklaştı. Brenda onu tekrar gördüğünde ölmüş olacaktı.

2

Billy ile Wanda Debec iki patlamayı hiç duymadılar, çünkü 117 numaralı yoldaydılar ve kavga ediyorlardı. Kavga nedenleri oldukça sıradandı, Wanda'ya göre güzel bir gündü, buna karşılık Billy başının ağrıdığını ve ne diye Oxford Hills'teki cumartesi bitpazarına gitmek zorunda olduklarını anlamadığını düşünüyordu, sonuçta her zamanki kavgalardan biriydi.

Wanda, önceki gece bir düzine bira içmemiş olsa başının ağrımayacağını söyledi.

Bill de geridönüşüm kutusundaki tenekeleri sayıp saymadığını sordu. (Ne kadar sarhoş olursa olsun Billy içkisini evinde içer ve bira tenekelerini daima geridönüşüm kutusuna atardı, elektrikçi olarak yaptığı işler gibi bu tür özellikleriyle de gurur duyuyordu.)

Wanda saydığını söyledi, evet saymıştı. Üstelik...

Billy çok içiyorsun, sen de çok dırdır ediyorsun Wanda, zaten annem seninle evlenmemi istememişti ve niye illa ki böyle cadılık etmek zorundasın didişmeleriyle Castel Rock'taki Patel'in marketine kadar geldiler. Dört yıllık evliliklerinin son iki yılında bunlar sıradan didişmeler haline gelmişti ama bu sabah Billy aniden kendi sınırını zorladığını hissetti. Sinyal vermeden, yavaşlamadan marketin otoparkına daldı ve dönüp bakmak bir yana, dikiz aynasına bir kere bile göz atmadan tekrar 117'ye çıktı. Yolda arkasından Nora Robichaud korna çaldı. En iyi arkadaşı Elsa Andrews de el hareketi yaptı. Her ikisi de emekli hemşire olan iki kadın bakıştılar ama tek kelime etmediler. Böyle durumlarda kelimelere ihtiyaç duymayacak kadar eski arkadaştılar.

Bu arada Wanda, Billy'e nereye gittiğini sandığını soruyordu.

Billy biraz kestirmek üzere eve döndüğünü söyledi. Wanda kendi başına ne bok isterse yapabilirdi.

Wanda onun az daha iki yaşlı hanıma çarpacağını belirtti (Yaşlı hanımların hızla arkalarından geldiğini söyledi; Nora Robichaud da bunu fark etmişti, doğru dürüst bir sebep olmadan saatte yetmiş kilometre veya üzeri hız yapmak şeytan işiydi).

Billy de Wanda’nın hem görünüm hem de ses tonu olarak anasına benzediğini söylerdi.

Wanda bununla ne demek istediğini açıklamasını istedi.

Billy, ana kızın koca popolu olduklarını ve koca burunlarını her şeye soktuklarını anlattı.

Wanda, Billy’e hâlâ ayılmamış olduğunu söyledi.

Billy, Wanda’ya çirkin olduğunu belirtti.

Birbirlerine içlerindeki zehri kusuyorlardı ve bu arada Castle Rock’tan Motton’a geçmiş, Wanda’nın güzel bir gün olduğunu söyleyerek bu heyecanlı tartışmayı başlatmasından kısa bir süre sonra vuku bulan görünmez bir engele doğru gitmekteydiler. Billy yüz kilometreye kadar çıkmıştı ve bu da neredeyse Wanda’nın küçük Chevy bok kutusunun en üst hız limitidiydi.

Wanda aniden 119’a doğru kuzeydoğuyu göstererek, “O duman nedir?” diye sordu.

Billy, “Bilmiyorum,” dedi. “Kaynanam osurmuş olmasın?” Bu fikir hoşuna gitti ve gülmeye başladı.

Wanda Debec bu kadarının fazla olduğunu düşündü. Bu sözler adeta sihirliydi, içinde bulundukları durumu netleştirmiş ve önünü görmesini sağlamıştı. Kocasına doğru döndü, *boşanmak istiyorum* kelimeleri dilinin uçundaydı ve tam o anda Motton, Chester’s Mill sınır çizgisine ulaşıp engele çarptılar. Döküntü Chevy’de hava yastıkları vardı ama Billy’ninki açılmamış, Wanda’nınki ise tam şişmemişti. Direksiyon Billy’nin göğsüne çarptı, direksiyon Mill de kalbini parçaladı ve hemen oracıkta öldü.

Wanda’nın kafası da kontrol paneline çarpmıştı ve Chevy’nin motor bloku aniden yer değiştirince bacaklarından biriyle (sol) bir kolu (sağ) kırıldı. Acı hissetmiyordu ama korna sürekli çalıp duruyordu, önü neredeyse dümdüz olan araba da yolun ortasında kalakalmıştı. Wanda etrafı kıpkırmızı görüyordu.

Nora Robichaud’la Elsa Andrews güneye doğru döndüklerinde (Birkaç dakikadır heyecanla kuzeydoğudan yükselen dumanı tartışıyor ve öğle üzeri bu az kullanılan yolu tercih ettikleri için kendilerini kutluyorlardı.) Wanda Debec dirseklerinin üstünde beyaz çizgide sürünüyordu. Parçalanan ön cam

yüzünden kafatası derisinin yarısı soyulmuş, sol yanağından aşağı doğru sarkmaktaydı.

Nora ve Elsa dehşet içinde bakıştılar.

Nora, “Boş ver pijamaları,” dedi ve başka bir şey konuşmadılar. Elsa araba durur durmaz inip çabalayan kadının yanına koştu. Yaşlı bir hanıma güre (Elsa yetmişi yeni devirmişti) oldukça hızlıydı.

Nora da arabayı çalışır vaziyette bırakıp arkadaşının yanına gitti. İkisi birlikte Wanda’yı, Norma’nın eski ama mükemmel bakım yapılmış Mercedes’ine taşıdılar. Wanda’nın ceketi kahverengiden çamurlu bir pas itliğine dönmüştü; elleri de kırmızı boyaya batıp çıkmış gibiydi.

“Billy nerej?” diye sorunca Nora zavallı kadının dişlerinin çoğunun dökülmüş olduğunu gördü. Üç tanesi kanlı ceketine takılıp kalmıştı. “Nerej Billy. geli mi? Ne olju?”

Nora, “Billy iyi, sen de iyisin,” dedi ve bakışlarıyla Elsa’ya bir soru sordu. Elsa başını sallayıp parçalanmış radyatöründen çıkan buhar yüzünden artık kısmen görünen Chevy’nin yanına koştu. Şoför tarafına şöyle bir bakmak, neredeyse kırk yıl hemşirelik yapmış olan Elsa’nın (son işvereni: Doktor ya da Tıp Ahmağı Ron Haskell) Billy’nin hiç de iyi olmadığını anlamasına yetti. Saçının yarısı başının yanından tepetaklak sarkan genç kadın artık duldu.

Elsa, Mercedes’e dönüp arkaya, yarı baygın vaziyette yığılmış olan genç kadının yanma oturdu. Nora’ya, “Adamcağız ölmüş, bizi hemencecik Cathy Russell’a yetiştiremezsen bu da gidecek,” dedi.

Nora, “Sıkı tutun o zaman,” diyerek gaza yüklendi. Mercedes’in güçlü bir motoru vardı ve araba ok gibi fırladı. Nora, Debec’lerin Chevrolet’inin yanından usta bir hareketle geçti ve gaza basmaya devam ederek görünmez engele bindirdi. Yirmi yıldır ilk defa kemerini bağlamayı ihmal ediyordu ve ön camdan uçup Bob Roux gibi boynunu kırdı. Genç kadın da Mercedes’in ön koltuklarının arasından fırlayıp ön camdan dışarı uçmuş ve kan revan içindeki bacakları iki yana açılmış olarak yüzüstü kaportaya yapışmıştı. Ayakları çıplaktı. Mokasenleri (son gittiği Oxford Hills bitpazarı alışverişinde almıştı) ilk kazada ayağından çıkmıştı.

Elsa Andrews ise şoför koltuğunun arkasına çarptı ve sersemlemiş ama yaralanmamış olarak geri zıpladı. Onun tarafındaki kapı ilk başta sıkışmıştı,

omzuyla itince açıldı. Elsa arabadan çıkıp parçalanmış enkaza baktı. Her yer kan içindeydi. Hurdahaş olan Chevy'den de hâlâ buharlar çıkıyordu.

"Ne oldu ki?" diye sordu. Elsa hatırlamasa da Wanda da aynı soruyu sormuştu. Kanlı metal ve cam parçalarının ortasında durdu, sonra ateşine bakarmış gibi elinin tersini alnına götürdü. "Ne oldu? Ne oldu şimdi? Nora? Nora'cığım? Neredesin canikom?"

Sonra arkadaşını gördü ve dehşet içerisinde acı bir çığlık attı. Chester's Mill tarafındaki bir çam ağacının tepesinden aşağı bakan karga bir kez öttü, ötüşü küçümser bir kahkahayı andırıyordu.

Elsa'nın dizlerinin bağı çözülüyordu. Mercedes'in yamyassı olmuş burnuna yaslandı. "Nora'cığım," dedi. "Ah, canım." Ensesinde bir şey hissetti. Emin değildi ama yaralı kızın saçından bir tutam olabilirdi. Yalnız artık kızcağız da ölüydü tabii ki.

Ve ara sıra Cathy Russell'ın çamaşır odasında gizlice bir yudum cin veya votkayı paylaşıp, kampa gitmiş yeniyetme kızlar gibi kıkırdaştığı zavallı tatlı Nora da. Nora'nın gözleri açıktı, parlak öğle güneşine dikili olarak kalmışlardı ve başı bir garip duruyordu. Sanki omzunun üstünden bakıp Elsa'nın iyi olup olmadığını görmeye çalışıyormuş gibiydi.

Gayet iyi olan Elsa -eski Acil Servis günlerinde şanslı kazazedelere dedikleri gibi, sadece sarsılmıştı- ağlamaya başladı. Arabanın yanma kayıp (o arada sivri bir metal parçası ceketini yırttı) 117'nin asfaltına oturdu. Barbie ile Sea Dogs şapkalı yeni arkadaşı ona doğru gelirken hâlâ aynı yerdeydi ve hâlâ ağlıyordu.

3

Sea Dogs'un şehir dışından Paul Gendron adında emekli bir araba satıcısı olup, iki yıl önce müteveffa ebeveynlerinin ana babasının Motton'daki çiftliğine yerleştiği anlaşılmıştı. Barbie, 119'daki kaza yerinden ayrılıp 117'nin Mill'den geçtiği noktada başka bir kaza -o kadar ilginç olmasa da oldukça feciydi bu da- keşfedişleri arasında Gendron hakkında daha bir sürü şey öğrenmişti. Gendron'un elini sıkmaya fazlasıyla istekliydi fakat görünmez engelin bittiği yeri bulana kadar böyle hoşluklar ertelenmek zorundaydı.

Ernie Calvert, Bangor'daki Ulusal Hava Muhafızlarına ulaştı ama niye aradığını söylemeye fırsat bulamadan beklemeye alındı. Bu arada yaklaşan sirenler yerel kolluk güçlerinin yaklaştığını haber veriyordu.

Oğullarıyla koşarak gelen çiftçi, "İtfaiyeyi bekleme boşuna," dedi. Adı Alden Dinsmore'du ve hâlâ soluk soluğaydı. "Onlar bir ev yakıp tatbikat yapmak üzere Castle Rock'a gittiler. Hoş burada kalsalar epey tatbikat fırsatı bulacaklarmış..." Sonra küçük oğlunun Barbie'nin kanlı el izinin görünmez bir şeyin üstünde kurumakta olduğu yere yaklaştığını gördü. "Roıy, uzaklaş oradan!"

Meraktan çatlayan Rory, babasına aldırmadı. Uzanıp Barbie'nin el izine dokunmak istedi. Fakat o bunu yapmadan önce Barbie, çocuğun kolunun alt kısmındaki tüylerin diken diken olduğunu gördü. Orada bir şey vardı, yaklaşınca insanı etkileyen bir şey. Barbie buna benzer bir hissi sadece kızın biriyle oynaşmak için gittiği Florida Avon'daki büyük enerji santralinde yaşamıştı.

Çocuğun yumruğu Pyrex bir tencereye vurunca çıkan sesi çıkardı. Bu ses kütük kamyonunun yanışını seyrederek kendi aralarında konuşan izleyicileri susturdu, kimileri de cep telefonuyla fotoğraf çekiyordu.

Birisi, "Ben bu zımbırtıya dalacağım," dedi.

Alden Dinsmore eski püskü kazağının yakasından tutarak oğlunu geri çekti ve az önce büyük oğluna yapmış olduğu gibi ensesine bir şaplak indirdi. Çuval gibi salladığı çocuğa bir yandan da, "Bir daha sakın!" diye bağırıyordu. "Bir daha sakın bilmediğin şeye dokunma!"

“Baba camdan bir duvar gibiydi! Sanki...”

Dinsmore, oğlanı biraz daha sarstı. Hâlâ soluk soluğaydı ve Barbie adamın kalbinden endişe ediyordu. Adam, “Sakın!” diye tekrarladıktan sonra oğlanı ağabeyine doğru itti. “Bu salağa sahip çık Ollie.”

Ollie, “Peki efendim,” deyip kardeşine sırıttı.

Barbie, Mill’e doğru baktı. Yaklaşan polis aracının yanıp sönen ışıklanın görebiliyordu ama onun epey ilerisinde -sanki daha büyük bir otoritenin gücüyle polislere eskort yapıyormuş gibi- yürüyen tabuta benzer kocaman siyah bir araç vardı: Koca Jim Rennie’nin Hummer’ı. Bu manzara karşısında Barbie’nin Dipper’ın otoparkındaki kavgadan kalma hafiflemiş bereleri ve çürükleri yeniden sızlar gibi olmuştu.

Baba, Rennie tabii ki orada yoktu ama oğlu baş kışkırtıcıydı ve Koca Jim de Junior’ı korumuştu. Eğer bu, belli bir gezginci aşçıya Mill’deki hayatını dar etmek -söz konusu aşçının bir an evvel pilisini pırtısını toplayıp kenti terk etmesine yetecek kadar dar etmek- anlamına geliyorsa çok da iyi olmuştu.

Barbie, Koca Jim olay yerine vardığında orada olmak istemedi. Özellikle de polislerle birlikteyken. Şef Perkins normal davranıyordu ama öteki -o Randolph denen- Dale Barbara’ya şık bir ayakkabıya bulaşmış köpek pisliğiymiş gibi bakıyordu.

Barbie, Sea Dogs’a dönüp, “Biraz yürümeye var mısın?” dedi. “Sen senin taraftan, ben de benim taraftan? Bakalım bu zımbırtı nereye kadar gidiyor?”

“Böylece o pislik torbası gelmeden buradan gitmiş oluruz?” Gendron da yaklaşan Hummer’ı görmüştü. “Varım dostum. Doğuya mı, batıya mı?”

4

117’ye doğru, batıya gittiler ve engelin sonunu bulamadılar ama indiği zaman yarattığı tuhaflıkları gördüler. Ağaç dalları kırılmış ve önceden olmayan yerlerde patikalar oluşmuştu. Kütükler ikiye ayrılmıştı. Ve her yerde tüylü leşler vardı.

Gendron, “Çok kuş ölmüş,” dedi. Hafifçe titreyen elleriyle şapkasını düzeltti. Yüzü bembeyazdı. “Hiç böylesini görmemiştim.”

Barbie, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Fiziksel olarak mı? Evet, galiba. Ama kahrolası aklımı kaybetmiş gibiyim. Sen ne âlemdesin?”

Barbie, “Aynı,” dedi.

119’da üç kilometre batıya gidince God Creek Yolu’na ve Bob Roux’un halen çalışır vaziyetteki traktörün yanında yatan cesedine ulaştılar. Barbie içgüdüsel olarak yerde yatan adama yaklaştı ve yine engele tosladı... ama bu kez son saniyede hatırlamış ve burnunu kanatmamak için yavaşlamıştı.

Gendron çömelip çiftçinin garip bir şekilde dikilmiş olan boynuna dokundu. “Ölmüş.”

“Etrafındakiler ne öyle? Şu beyaz şeyler?”

Gendron en büyük parçayı aldı. “Galiba şu bilgisayar müziği zımbırtılarından. Adam şeye...” Eliyle önünü gösterdi. “Hani şu bildiğin şeye çarpınca kırılmış olmalı.”

Kasaba tarafından siren sesleri gelmeye başladı, kasaba alarmından daha keskin ve daha yüksek seslerdi.

Gendron o tarafa bir göz attı. “Yangın alarmı,” dedi. “İyi oldu.”

Barbie, “İtfaiye Castle Rock’tan dönüyor,” dedi. “Sesleri tanıdım.”

“Sahi mi? Senin kulağın benimkinden iyi o zaman. Adını bir daha söylesene dostum.”

“Dale Barbara. Arkadaşlar için Barbie.”

“Eee Barbie, şimdi ne yapıyoruz?”

“Herhalde devam edeceğiz. Bu adama artık yardım edemeyiz.”

Gendron sıkıntılı bir tavırla, “Yok, kimseye haber bile veremeyiz,” dedi. “Cep telefonum orada kaldı. Galiba senin de telefonun yok?”

Barbie’nin telefonu vardı ama çorapları gömlekleri, kot pantolonları ve iç çamaşırları gibi onu da halihazırda boş olan dairesinde bırakmıştı. Bölgeyi sadece sırtındaki giysilerle terk etmişti, çünkü Chester’s Mill’den hiçbir şey götürmek istemiyordu. Birkaç güzel anı yeterliydi ve onlar için de ne valiz lazımdı ne de sırt çantası.

Bütün bunları yabancı birine izah etmek çok zor olacağı için başını sallamakla yetindi.

Deere’nin oturağına serili eski bir battaniye vardı. Gendron traktörü susturup battaniyeyi aldı ve cesedi örttü.

“Umarım ölürken sevdiği bir müziği dinliyordur,” dedi.

Barbie de, “Ya,” dedi.

“Hadi. Şu her neyse sonunu bulalım bakalım. Seninle el sıkışmak istiyorum. Hatta bakarsın sarılırım bile.”

5

Roux’un cesedini bulduktan bir süre sonra -her ikisi de bilmese de 117’deki enkaza çok yaklaşmışlardı- küçük bir dereye ulaştılar. İki adam, her biri engelin bir tarafında bir an durup hayret ve sessizlikle seyrettiler.

Sonunda Gendron, “Hey yüce Tanrım,” dedi.

Barbie, “Senin tarafta nasıl görünüyor?” diye sordu. Kendisinin tek görebildiği suyun akışı ve gelip bitki örtüsünün altına yayılışıydı. Sanki dere görünmez bir setle karşılaşmıştı.

“Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Hiç böyle bir şey görmemiştim.” Gendron durdu, iki yanağını tırmalayıp zaten uzun olan yüzünü aşağı çekiştirip Edvard Munch resmindeki çığlık atan adamınkine benzetti. “Yok gördüm. Bir kere. Aşağı yukarı böyle bir şeydi. Kızımın altıncı yaş gününde eve birkaç tane akvaryum balığı götürdüğümde. Belki de yedinci yaş günüydü. Evcil hayvan mağazasından plastik bir poşetle getirmiştim ve işte buna benziyordu, yani poşetin dibinde su vardı. Sadece onun dibi sarkmıyordu, düzdü. Su şu... şeyde birikiyor, sonra senin tarafta iki yana doğru akıyor.”

“O tarafa hiç geçmiyor mu?”

Gendron çömeldi, elleriyle dizlerini yere koyup gözlerini kıstı. “Evet, sanki biraz geçiyormuş gibi. Ama çok değil, sadece bir sızıntı. Ve suda hiçbir şey yok. Yani yaprak, çerçöp filan gibi.”

Gendron kendi tarafında Barbie kendi tarafında yürümeye devam ettiler. Henüz ikisi de içeride veya dışarıda olmak kavramlarını düşünmüyordu. Engelin bir sonu olmayabileceği hiç akıllarına gelmiyordu.

6

Sonra yine feci bir kazanın yaşandığı 117 numaralı yola geldiler. İki araba ve Barbie'nin tahmin ettiği kadarıyla en azından iki ceset vardı. Büyük kısmı harap olmuş eski Chevrolet'in direksiyonuna yığılmış biri daha var, diye düşündü. Ama bu kez başını öne eğmiş olarak vuruk Mercedes'in yanında oturan canlı bir kazazede de vardı. Barbie'nin elinden sadece durup izlemek geliyordu ama Gendron hemen kadının yanına koştu. Kadın, Gendron'u görmüş ve kalkmaya çalışmıştı.

"Yok hanımefendi yok, kalkmayın," dedi.

Kadın, "Galiba ben iyiyim," dedi. "Sadece... sarsıldım." Her nedense bu söz gülmesine yol açtı, oysa gözleri ağlamaktan şişmişti.

Tam o anda başka bir araba göründü. Ve peşinde sabırsız görünen üç dört araç daha vardı. Baştaki aracın direksiyonunda yaşlı bir adam vardı. Adam kazayı görünce durdu. Arkasındakiler de durdular.

Elsa Andrews artık ayaktaydı ve kalkar kalkmaz da günün sorusu olacak soruyu sormuştu: "Neye çarptık biz? Öbür arabaya çarpmadık, Nora onun yanından geçmişti."

Gendron tam bir dürüstlükle cevap verdi. "Bilmiyorum hanımefendi."

Barbie, "Sor bakalım cep telefonu var mıymış?" dedi. Sonra da toplanmış bakanlara seslendi. "Hey! Kimde cep telefonu var?"

Bir kadın, "Bende var bayım," dedi ama o bir şey daha söyleyemeden hepsi birden yaklaşan *pata-pata* sesini duydular. Bir helikopterden geliyordu.

Barbie ile Gendron dehşet içinde birbirlerine baktılar.

Mavi beyaz helikopter alçaktan uçuyordu. 119'daki kütük kamyonundan yükselen dumana doğru ilerliyordu, ama hava New England'ın kuzeyinde bazen olduğu gibi berraktı ve Barbie helikopterin yan tarafındaki mavi **13** sayısını rahatça okuyabiliyordu. CBS'nin göz amblemini de görüyordu. Portland'dan kalkan bir haber helikopteriydi. Barbie herhalde zaten bu bölgedeydi, diye düşündü. Ve altı haberlerine birtakım heyecanlı kaza haberleri yetiştirmek için mükemmel bir gündü.

Gendron eliyle gözlerine siper yapıp, “Oh hayır,” dedi. Sonra da, “Geri dönün aptallar! Çekilin!” diye bağırdı.

Barbie de olaya dahil olup, “Hayır! Durun! Geri çekilin!” diye bağırdı.

Tabii ki faydasızdı. Barbie’nin kollarıyla gidin işareti yapmasının da hiçbir faydası olmadı.

Elsa hayretler içinde bir Gendron’a bir Barbie’ye bakıyordu.

Helikopter ağaçların tepesine doğru dalış yapıp havada asılı vaziyette durdu.

Grendon nefes nefese, “Galiba sorun çıkmayacak,” dedi. “Oradakiler de yaklaşmasınlar diye bir şeyler yapıyordur. Pilot görmüş olmalı...”

Fakat o anda helikopter kuzeye döndü, Alden Dinsmore’un otlağını başka bir açıdan görüntülemek niyetindeydi ve engele çarptı. Barbie pervanelerden birinin kırıldığını gördü. Helikopter hemen hemen aynı anda daldı, düştü ve döndü. Sonra infilak edip yolda ve engelin öbür tarafındaki tarlalarda yeni yangınlara yol açtı.

Gendron’un tarafına düşmüştü.

Dışarıya.

7

Junior Rennie büyüdüğü eve hırsız gibi girdi. Ya da hayalet gibi. Ev boştu elbette; babası 119'daki devasa kullanılmış araba sahasındaydı - Junior'ın arkadaşı Frank oraya bazen Kutsal Para Kazanma Tapmağı, derdi- ve Francine Rennie de son dört yıldır kesintisiz olarak Güzel Bayır Mezarlığı'nda kalıyordu.

İki tane Imitrex alıp üstündekileri çıkardı ve duşa girdi. Duştan çıktığında gömleğinde ve pantolonunda kan olduğunu gördü. Şu an bununla uğraşamayacaktı. Giysileri ayağıyla yatağın altına tıkıştırıp perdeleri kapadı, sürünerek yatağa gitti ve çocukken dolap canavarlarından korkunca yaptığı gibi örtüleri kafasına çekti. Orada titreyerek, kafasında cehennemin bütün çanlarının çalışını dinleyerek yattı.

Alarm çalmaya başladığında dalmıştı. Tekrar titremeye başladı ama başının ağrısı biraz hafiflemişti. Rahatlayınca ne yapacağını düşünmeye başladı. Kendini öldürmek hâlâ en iyi seçenekmiş gibi görünüyordu. Çünkü onu yakalayacaklardı. Oraya dönüp ortalığı temizleyemezdi bile; Henry ve LaDonna McCain pazar işlerini bitirip dönene kadar yetişemezdi. Kaçabilirdi -belki- ama başının ağrısı dinmeden olmazdı. Ve tabii ki üstüne bir şeyler giymek zorundaydı. İnsan kaçak hayatına çıplak başlayamazdı.

Bütün bunları düşününce belki de kendini öldürmek en iyisi olacaktı. Yalnız o zaman o salak aşçı kazanmış olurdu. Ve şöyle bir düşününce bütün bunların onun yüzünden olduğu ortaya çıkıyordu.

Bir yerde yangın alarmı çaldı. Junior örtüler başına çekili vaziyette uyuyordu. Uyandığında akşamın dokuzuydu. Başının ağrısı geçmişti.

Ve ev hâlâ boştu.

BELA YUMAĞI

1

Koca Jim Rennie, H3 Alpha Hummer'ının (renk: Siyah İnci, aksesuar: akla ne gelirse) frenine asıldığında, tam da istediği gibi kasaba polislerinden tam tamına üç dakika öndeydi. Her zaman rakiplerin önünde olmak Rennie'nin ilkesiydi.

Ernie Calvert hâlâ telefondaydı ama tatsız bir selam vermek üzere elini kaldırdı. Saçı karmakarışıktı ve heyecandan aklını kaçıracakmış gibi görünüyordu. "Hey Koca Jim, ulaştım heriflere!"

Rennie pek oralı olmadan, "Kimlere?" diye sordu. Hâlâ yanmakta olan kütük kamyonuna ve uçağa ait olduğu belli olan enkaza bakıyordu. Durum berbattı ve özellikle de Rock'a gitmiş olan yepyeni iki itfaiye aracı yüzünden kasabanın başına dert olabilirdi. Bir tatbikat için onay vermişti... hoş onay formunun üzerinde Andy Sanders'ın imzası vardı çünkü Andy birinci üyeydi. Bu da iyi bir şeydi. Rennie temkinli davranmaya inanırdı ve ikinci üye olmak temkinin ta kendisiydi; böylece aynı oranda güç sahibi olduğu halde (en azından Birinci Üye Sanders gibi bir salak olunca) işler ters gittiğinde suçlanacak kişi o olmayacaktı.

Ve -on altı yaşındayken kalbini İsa'ya veren ve argo konuşmayan-Rennie bu gibi durumlara "bela tomarı" diyordu. Adım adım gidilmeliydi. Kontrollü olunmalıydı. Ve bu konuda o ihtiyar baş belası Howard Perkins'e güvenemezdi. Perkins yirmi yıl önce gayet uygun bir polis şefi olabilirdi ama bu yepyeni bir yüzyıldı.

Etrafı inceledikçe Rennie'nin suratı biraz daha asıldı. Çok fazla izleyici birikmişti. Elbette böylesi durumlarda çok insan toplanırdı, insanlar kan ve yıkım görmeyi severdi. Ve içlerinden bazıları garip bir oyun oynuyormuş gibiydi: sanki nereye kadar uzanabileceklerini anlamaya çalışıyorlardı.

Çok garip.

"Hey çekilin oradan!" diye bağırdı. Emir vermeye uygun, gür ve kendine güvenen bir ses tonu vardı. "Burası kaza alanı!"

Ernie Calvert -o da başka bir salaktı, zaten kasaba bunlarla doluydu ama Rennie her kasabanın böyle olduğunu tahmin ediyordu- kolunu çekiştirdi.

Her zamankinden daha heyecanlı görünüyordu. “Koca Jim, Ulusal Hava Muhafızlarına ulaştım ve...”

“Kime? Neye? Ne diyorsun sen?”

“Ulusal Hava Muhafızlarına!”

Beterin de beteri. İnsanlar orada oyunlar oynuyor, bu ahmak da tutup... “Ernie, ne diye kalkıp onları aradın ki?”

“Çünkü o dedi ki... yani o adam...” Ama Ernie, Barbie’nin dediklerini tam olarak hatırlayamadı ve kestirmeden gitmeye karar verdi. “Eh, her neyse, UHM’deki albay anlattıklarımı dinledikten sonra beni Portland ofislerindeki Milli Güvenlik birimine bağladı. Hemencecik!”

Rennie sabırsız olduğu zamanlar yaptığı gibi yanaklarına bir şaplak indirdi. Böyle yapınca Camgöz Jack Benny’ye benziyordu. Aslında Benny gibi Koca Jim de ara sıra fıkra anlatırdı (daima edepli fıkralar). Çünkü araba satıyordu ve siyasilerin, özellikle de seçimler yaklaşırken espri yapması gerektiğini biliyordu. O yüzden de, “Maskaralıklar,” dediği stokunu sürekli anlatıp dururdu (“Çocuklar bir maskaralık duymak ister misiniz?” gibi). Bunları, bir turistin gittiği ülkenin dilinde *tuvalet nerede* veya *bu köyde interneti olan otel var mı*, demeyi ezberlemesi gibi ezberlerdi.

Fakat şu anda espri yapmıyordu. “Milli Güvenlik mi! O lüzumsuz insanlar da nereden çıktı?” Lüzumsuz da Rennie’nin sevdiği sözlerden biriydi.

“Çünkü o genç adam yolun karşısında bir şey olduğunu söyledi. Sahiden de var Jim! Göremediğin bir şey! İnsanlar üstüne yaslanabiliyor! Görüyor musun? Bak yapıyorlar şimdi. Veya... taş atarsan geri sekiyor! Bak!” Ernie yerden bir taş alıp attı. Rennie taşın gittiği yere bakmaya zahmet etmedi, meraklılardan birine çarptığı takdirde adamın bağıracağını tahmin etmişti. “Kamyon da ona çarpmış zaten... o her neyse işte... uçak da! Ve o adam bana dedi ki...”

“Ağır ol biraz. Hangi adamdan bahsediyoruz tam olarak?”

Rory Dinsmore, “Gençten biri,” dedi. “Sweetbriar Rose’da yemek hazırlıyor. Orta pişmiş hamburger istersen tam öyle getiriyor. Babam orta pişmişi bulmanın çok zor olduğunu çünkü kimsenin yapmayı bilmediğini söyler ama bu adam beceriyor.” Yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. “Adını da biliyorum.”

Ağabeyi, “Kapa çeneni Roar,” diye uyardı. Bay Rennie’nin suratı kararmıştı. Ollie Dinsmore’un tecrübelerine göre insanın suratına bir hafta uzaklaştırma cezasına denk bir tokat indirmeden önce öğretmenler de böyle bakardı.

Fakat Rory hiç aldırmadı. “Kız adı gibi adı var! Baaaarbara.”

Rennie, *tam kurtulduğumu düşünürken o lüzumsuz herif yine karşıma çıkıyor* diye içinden geçirdi. *Adam tam bir baş belası.*

Ernie Calvert’a döndü. Polis de gelmek üzereydi ama Rennie bu son Barbara içerikli kaçıklığa bir son vermek için yeterince vakti olduğunu düşünüyordu. Hoş onu ortalıkta görmüyordu. Aslında görmeyi de beklemiyordu. Barbara ortalığı karıştırmış berbat etmiş ve tüymüştü.

“Ernie,” dedi. “Seni kandırmışlar.”

Alden Dinsmore bir adım öne çıktı. “Bay Rennie, yeterli bilgiye sahip olmadan bunu nasıl söyleyebildiğinizi anlamıyorum.”

Rennie, adama gülümsedi. Zaten dudakları gergin durumdaydı. “Ben Dale Barbara’yı tanırım Alden, o kadar bilgim var.” Tekrar Ernie Calvert’a döndü. “Şimdi, eğer hemen...”

Calvert bir elini kaldırıp, “Şişş,” dedi. “Birini bağladılar.”

Koca Jim Rennie susturulmaktan hiç hoşlanmazdı, özellikle emekli bir market müdürü tarafından asla. Sanki asistanıymış ve onun için telefonu tutuyormuş gibi ne olduğunu bilmediği bir nedenden dolayı telefonu Ernie’nin elinden kaptı.

Karşı taraftaki ses, “Kiminle görüşüyorum?” diye sordu. Bu iki kelime Rennie’nin bir bürokratla konuştuğunu anlamasına yetmişti. Kasabanın bir yetkilisi olarak Tanrı bilir son otuz yılda bunlardan kaç tanesiyle muhatap olmak zorunda kalmıştı ve en beteri de federallerdi.

“Ben James Rennie. İkinci üye. Siz kimsiniz efendim?”

“Milli Güvenlik’ten Donal Wozniak. Anladığım kadarıyla 119’da bir sorununuz varmış. Bir tür engelleme.”

Engelleme mi? Engelleme? Ne biçim bir federal konuşmasıydı bu?

Rennie, “Size yanlış bilgi verilmiş efendim,” dedi. “Bir uçak -sivil, buradan bir uçak- yola inmeye çalışmış ve bir kamyonla çarpışmış. Durum kontrol altına alındı. Milli Güvenlik’in yardımı gerekmiyor.”

Çiftçi, “Bay Rennie,” dedi. “Olay bu değil.”

Rennie, adamı susturmak için elini sallayıp ilk polis aracına doğru yürümeye başladı. Hank Morrison araçtan iniyordu. Bir doksan filan boyunda, iriyarı ama işe yaramazın biriydi. Ve arkasında da koca memeli o kadın vardı. Kadının adı Wettington’du ve işe yaramazdan da kötüydü: boş kafalı gevezenin tekiydi. Fakat onun da arkasında Peter Randolph vardı ve arabasını yanaştırıyordu. Randolph şef yardımcısıydı ve Rennie’nin yürekten desteklediği biriydi. Her şeyin altından kalkabilen biri... Eğer Junior’ın o bar serserisiyle başını derde soktuğu gece Randolph nöbetçi olsaydı bakalım o Bay Dale Barbara hâlâ buralarda olup kasabanın başına dert olabilir miydi bugün? Aslında Bay Barbara, Rock’ta parmaklıklar ardında olurdu. Bu da Rennie’nin işine gelirdi.

Bu arada Milli Güvenlik’teki adam -bunlar da kendilerine ajan diyecek yürek var mıydı? - hâlâ dırdır edip duruyordu.

Rennie lafını kesti. “İlginize teşekkür ederiz Bay Wozner, ama biz durumu hallettik.” Veda etmeden kapat tuşuna bastı. Sonra da telefonu Ernie Calvert’a attı.

“Jim, bence pek akıllıca olmadı bu.”

Rennie onu duymazdan gelip Randolph’un, Wettington’un karısının arabasının arkasına park edişini izledi. Gidip Randolph’u karşılamayı düşündü ve fikir daha tam yerine oturmadan vazgeçti. *Bırak Randolph gelsin.* Öyle icap ederdi. Ve Tanrı’ya şükür öyle de oluyordu.

2

Randolph, “Koca Jim neler olmuş burada?” dedi.

Koca Jim, “Bence gayet açık,” dedi. “Chuck Thompson’ın uçağıyla kütük kamyonu arasında ufak bir sorun yaşanmış. Öyle görünüyor ki işi biraz büyütmüşler.” Şimdi Castle Rock’tan gelen sirenleri duyabiliyordu. İtfaiye araçları olduğundan hemen hemen emindi (Rennie iki yeni -ve inanılmaz pahalı- araçlarının da bunların arasında olmasını umuyordu; yeni itfaiye araçlarının bu bela tomarı oluştuğunda kasaba dışında olduğunu kimse fark etmese iyi olurdu.). Ambulanslarla polis de hemen arkalarından yetişirdi.

Alden Dinsmore inatla, “Öyle olmadı,” dedi. “Ben bahçedeydim ve uçağın aniden...”

Rennie seyircileri gösterip, Randolph’a, “Şu insanları geri çeksek daha iyi olmaz mı, ne dersin?” diye sordu. Kamyonun olduğu tarafta birkaç kişi vardı, alevli kalıntılardan özenle uzak duruyorlardı, Chester’s Mill tarafındaysa daha çok insan birikmişti. Sanki toplantı yapılacakmış gibiydi.

Randolph, Morrison’la Wettington’a yöneldi. “Hank,” deyip Mill’den gelen izleyicileri gösterdi. Bazıları Thomson’ın uçağının parçaları arasında dolanmaya başlamıştı. Ceset parçaları bulundukça dehşet çığlıkları yükseliyordu.

Morrison, “Tamam,” deyip davrandı.

Randolph bu kez Wettington’a ve kamyon tarafındaki izleyicilere doğru döndü. “Jackie sen de...” Fakat o noktada Randolph’un sesi kesildi.

Kazanın güney tarafındaki felaket meraklıları yolun bir tarafında inek pozisyonu almış halde, öbür tarafta ise dizlerine kadar dikenli çalıların arasında duruyorlardı. Açık kalan ağızları yüzünden suratlarında Rennie’nin aşina olduğu salakça bir merak ifadesi vardı; bunu her gün çeşitli suratlarda ve her mart ayında kasaba toplantılarında bütün katılımcılarda görürdü. Yalnız bu insanlar yanan bir kamyona bakıyor olmuyordu. Ve şimdi kesinlikle ahmak olmayan Peter Randolph (tam anlamıyla zeki sayılmazdı, ama en azından ekmeğinin kimden geldiğini bilirdi) da herkesin baktığı

yere bakıyordu, üstelik suratında da aynı ahmak şaşkınlık ifadesi vardı. Jackie Wettington da aynı durumdaydı.

Hepsinin baktığı şey dumandı. Yanmakta olan kamyondan yükselen duman.

Kara ve isliydi. Rüzgâr altında kalanların o duman yüzünden boğulacak hale gelmiş olması gerekirdi, özellikle de güneyden hafif bir rüzgâr eserken, ama hiç de öyle değildiler. Ve Rennie sebebini de görüyordu. İnanmak zordu ama görüyordu işte. Duman kuzeye yöneliyordu, en azından ilk başta, ama sonra dirsek biçiminde kıvrılıp -neredeyse doksan derecelik açıyla- bacadaymış gibi dümdüz gidiyordu. Arkasında da koyu kahverengi bir kalıntı bırakıyordu. Havada yüzüyormuş gibi görünen uzun bir iz.

Jim Rennie görüntüyü kovmak için başını salladı ama sallamayı bıraktığın zaman görüntünün hâlâ orada olduğunu gördü.

Randolph, “Nedir bu?” diye sordu. Meraktan yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu.

Dinsmore, yani çiftçi, kendini Randolph’un önüne attı. “Şu adam...” Ernie Calvert’ı gösteriyordu... “Telefonda Milli Güvenlik’ten birine ulaşmıştı ve şu adam...” Rennie’nin hiç oralı olmadığı teatral bir edayla Rennie’yi göstermişti bu sefer... “Telefonu elinden kapıp kapattı! Bunu yapmaması lazımdı Pete. Çünkü bu çarpışma filan değil. Uçak yere yakın değildi. Gözümle gördüm. Don olur diye bitkileri örtüyordum ve kendi gözümle gördüm.” Rory, “Ben de...” diye başladı ve bu sefer ağabeyi Ollie ensesine vurdu. Rory ağlamaya başladı.

Alden Dinsmore, “Bir şeye çarptı,” dedi. “Aynı şeye kamyon da çarptı. Orada duruyor, sen de dokunabilirsin. Şu genç adam -aşçı- burayı uçuşa kapatmaları gerektiğini söyledi ve haklıydı. Ama Bay Rennie...” Rennie’ye göre ekmeğini inek memelerine dayadığı pompalardan kazanan biri değil de kahrolası bir ilahmış gibi bir tavırla yine Rennie’yi gösteriyordu... “Konuşmaya bile zahmet etmedi. Telefonu kapatıverdi.”

Rennie itiraz etmeye kalkışmadı. Randolph’a, “Boşa vakit harcıyorsun,” dedi. Biraz daha yaklaşıp fısıltıya yakın bir ses tonuyla, “Şef geliyor. Bana sorarsan o gelmeden tavrını takın ve ortalığı kontrol altına al,” dedi. Çiftçiyi soğuk bir ifadeyle süzdü. “Tanıklarla sonra da konuşabilirsin.” Fakat -çıldırtıcı bir şekilde- son sözü söyleyen Alden Dinsmore oldu. “Şu Barber denen adam haklıydı. O haklı, Rennie haksız.”

Rennie, Alden Dinsmore ile hesaplaşmayı aklının bir köşesine yazdı. Er ya da geç çiftçiler şapkaları ellerinde Meclis üyelerinin karşısına dikilirdi -irtifak hakkı için, arazi izni için, herhangi bir şey için- ve Bay Dinsmore bir daha o duruma düştüğünde Rennie'nin de söz hakkı olursa biraz zorluk çekecekti. Genelde Rennie'nin söz hakkı da olurdu.

Randolph'a, "Bir şeyler yapsana!" dedi.

Şef yardımcısı da kazanın kamyon tarafındaki ağzı açık seyircileri gösterip, "Jackie, şu insanları geri çek," dedi. "Kaza mahallinden uzaklaşsınlar."

"Efendim galiba o adamlar aslında Motton'da..."

"Umurumda değil, geri çek hepsini." Randolph omzunun üstünden yeşil şef aracıyla yaklaşan Duke Perkins'i kolladı, o aracı kendi bahçe yolunda görmenin hasretini çekiyordu. Ve Koca Jim Rennie'nin yardımıyla görecekti de. En azından üç yıl sonra. "Geldiklerinde Castle Rock itfaiyesi teşekkür edecek, inan bana."

"Peki ya..." Jackie hâlâ yayılmakta olan duman izini gösterdi. Dumanın arkasından bakınca canlı ekim renklerine bürünmüş olan ağaçlar bir örnek koyu gri üniformalar giymiş gibi görünüyordu ve gökyüzü sağlıksız sarımtırak mavi bir renge bürünmüştü.

Randolph, "Ondan uzak dur," dedi ve Hank Morrison'un Chester's Mill tarafında düzen oluşturmasına yardıma gitti. Fakat önce Perk'i hızlandırması gerekiyordu.

Jackie kamyonun tarafındaki insanlara yaklaştı. İlk gelenler cep telefonlarına davrandıkça o tarafta birikenlerin sayısı artıyordu. Bazıları küçük çalı yangınlarını ayaklarıyla ezip söndürmüşlerdi ki bu iyiydi ama şimdi herkes durmuş bön bön bakıyordu. Jackie de Hank'in Chester's Mill tarafında uyguladığı dağıtma hareketlerini ve sözlerini tekrarlamaya başladı.

"Geri çekilin millet, bitti artık, görecek yeni bir şey yok, yolu açın ki itfaiye ve polis araçları yanaşabilsin, geri çekilin, boşaltın burayı, evinize dönün, gidip..."

Bir şeye çarptı. Çarptığının ne olduğu hakkında Rennie'nin hiçbir fikri yoktu ama sonucunu gördü. Önce şapkasının siperliği çarpmıştı. Siperlik büküldü ve şapka geriye doğru yuvarlandı. Bir an sonra da kadının o küstah memeleri -bir çift pamuk helva mermisi gibiydiler- dümdüz oldu. Sonra

burnu ezildi ve bir şeye çarpan kanlar fışkırdı... kanlar duvardan akan boya gibi uzun şeritler halinde aşağı o şeyden süzülmeye başladı. Kadın suratında bir şok ifadesiyle besili poposunun üstüne oturdu.

Kahrolası çiftçi o esnada yine lafa karıştı. “Gördünüz mü? Ne dedim size ben?”

Randolph’la Morrison görmemişlerdi. Perkins de görmedi çünkü üçü şefin arabasının önünde konuşuyorlardı. Rennie bir an için Wettington’un yanma gitmeyi düşündü ama bunu yapanlar vardı ve üstelik, kadının çarptığı her ne ise ona hâlâ fazla yakındı. Onun yerine ciddi bir ifade takındı ve otoriter bir tavırla hızla erkeklere doğru yürüdü. Önünden geçerken çiftçi Dinsmore’u da otoriter bakışlarından mahrum bırakmadı.

Morrison’la Randolph’un arasından dalıp, “Şef,” dedi.

Perkins de başını sallayarak, “Koca Jim,” dedi. “Hiç vakit kaybetmemişsin bakıyorum.”

Bu belki bir kinayeydi ama yaşlı kaypak bir balık olan Rennie yemi yutmadı. “Korkarım burada gözle görülenden öte bir şeyler oluyor. Birileri Milli Güvenlik’i arasa iyi olacak.” Duruma uygun bir ciddiyetle bakarak durdu. “İşin içinde terörizm olduğunu söylemek istemiyorum... ama olmadığını da söyleyemem.”

3

Duke Perkins, Koca Jim’in arkasına baktı. Jackie, Ernie Calvert ve Chester’s Mill Benzin ve Gıda’yı işleten Johnny Carver’ın yardımıyla ayağa kalkıyordu. Sersemlemişti ve burnu kanıyordu ama bütün bunların dışında iyi görünüyordu. Yine de bu olanlar şüpheli şeylerdi. Elbette ölümcül kazaların birtakım uzantıları da olurdu ama burada başka bir sorun vardı.

Bir kere uçak yere inmeye çalışmıyordu. Çok fazla parça vardı ve çok geniş bir alana yayılmışlardı, bu gözünden kaçmamıştı. Bir de izleyenler. Onlarda da bir tuhaflık vardı. Randolph farkında değildi, ama Duke Perkins fark etmişti. Büyük ve dağınık tek bir grup oluşturmaları gerekirdi. Ölümle karşı karşıya kalmayı biraz kolaylaştırdığı için daima bu şekilde toplanırlardı. Oysa bunlar iki grup halinde toplanmıştı ve Motton tarafındakiler hâlâ yanmakta olan kamyona oldukça yakın duruyorlardı. Bir tehlike olmadığını algılıyordu... ama niye oradan uzaklaşmıyorlardı?

Güneydeki virajdan ilk itfaiye araçları göründü. Üç taneydiler. Duke, ikinci sıradaki aracın yan tarafında altın rengi harflerle CHESTER’S MILL İTFAİYESİ TANKER NO. 2 yazdığını görünce memnun oldu. Kalabalık çalılara doğru açılıp yer açtı. Duke dikkatini tekrar Rennie’ye yöneltti. “Neler olmuş burada? Sen biliyor musun?”

Rennie cevap vermek üzere ağzını açtı ama daha o bir şey diyemeden Ernie Calvert konuştu. “Yolda bir engel var. Göremiyorsun ama orada şef. Kamyon ona çarpmış. Uçak da.”

Dinsmore, “Maalesef öyle,” diye bağırdı.

Johnny Carver, “Memur Wettington da çarptı,” dedi. “Neyse ki yavaş yürüyordu.” Kolunu sersemlemiş görünen Jackie’ye dolamıştı. Duke, Carver’ın BENZİNİMİ DEĞİRMEN İNDİRİMİYLE ALDIM yazılı ceketinde Jackie’nin kanını gördü.

Motton tarafına bir itfaiye aracı daha gelmişti. İlk iki araç V şeklinde yolu kesiyordu. İtfaiyeciler araçlarından inip hortumları açmaya başlamışlardı bile. Duke, Castle Rock’tan gelen ambulansın sirenlerini de

duyabiliyordu. Bizimkiler nerede? diye merak etti. Yoksa onlar da şu salak tatbikata mı gitmişti? Bunu düşünmek bile istemiyordu. Aklı eren biri yanan boş eve ambulans çağırır mıydı?

Rennie, “Galiba görünmez bir engel var...” diye söze başladı.

Duke, “Evet, orasını anladım,” dedi. “Ne anlama geliyor bilmiyorum ama anladım.” Bu aldırmazlık karşısında ikinci üyenin yanaklarına nasıl kan hücum ettiğini görmeden Rennie’yi bırakıp, burnu kanayan memuruna yaklaştı.

Kadını hafifçe omuzlarından tutup, “Jackie?” dedi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Kadın kanaması yavaşlayan burnuna dokundu. “Kırılmışa benziyor mu? Bana kırılmış gibi gelmiyor.”

“Kırılmamış ama şişecek. Ama Hasat Balosu zamanına kadar düzelirsin.”

Jackie azıcık gülümsedi.

Rennie, “Şef,” dedi. “Bence sahiden birilerine bu durumu haber vermek lazım. Milli Güvenlik olmasa da -biraz düşününce bu fazla radikal gelebilir- eyalet polisine mesela.”

Duke, Rennie’yi kenara itti. Kibar ama açık bir hareketti. Rennie yumruklarını sıktı, sonra tekrar açtı. İtilenden çok iten olacak şekilde bir hayat kurmuştu ama yumruklaşmak geri zekâlılara göreydi. Mesela kendi oğlu gibi. O her zamanki gibi bunları bir kenara not edecek ve sonra gerekeni yapacaktı. Genelde ileriki bir tarihte yapardı bunu... ama bazen böylesi daha iyi olurdu.

Daha tatlı.

Duke, “Peter!” diyerek Randolph’u çağırdı. “Sağlık merkezini arayıp bizim ambulansın nerede kaldığını sor! Derhal buraya gelmesini istiyorum!”

Randolph, “Onu Morrison yapabilir,” dedi. Arabasından fotoğraf makinesini almış olay yerinin fotoğraflarını çekmeye gidiyordu.

“Sen de yapabilirsin ve hemen yap.”

“Şef, bence Jackie’ye fazla bir şey olmadı ve başka kimse de...”

“Fikrini öğrenmek istersem sorarım Peter.”

Randolph ters bir bakış atmaya yeltendi ve sonra Duke'un suratındaki ifadeyi gördü. Fotoğraf makinesini ön koltuğa fırlatıp cep telefonunu aldı.

Duke, "Neydi o Jackie?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Önce fişi prize sokarken yanlışlıkla uçlarına dokunmuşum gibi garip bir hisse kapıldım. O geçti, sonra da çarptım ama... neye çarptım bilemiyorum."

Kalabalıktan bir ahhh sesi yükseldi. İtfaiyeciler hortumlarını yanan kamyona tutmuşlardı, fakat onun ötesinde sıkılan suyun bir kısmı geri sekiyordu. Sular bir şeye çarpıyor ve havada gökkuşakları yaratarak geri püskürüyordu. Duke hiç böyle bir şey görmemişti... belki araba yıkanırken içinde otururşa görülecek bir manzaraydı.

Sonra Chester's Mill tarafında da bir gökkuşağı gördü: bu küçüktü. Kalabalıktan biri -kasaba kütüphanecisi Lissa Jamieson- ona doğru yürüdü.

Duke, "Lissa, uzaklaş oradan!" diye bağırdı.

Kadın ona aldırmadı. Hipnotize olmuş gibiydi. Suyun büyük bir basınçla havada bir şeye çarpıp geri püskürdüğü noktadan birkaç santim ötede, ellerini açmış olarak duruyordu. Duke kadının arkada topuz şeklinde toplamış olduğu saçındaki damlacıkları görebiliyordu. Küçük gökkuşağı bozuldu ve sonra Lissa'nın arkasında yeniden oluştu.

Heyecanlı bir sesle, "Sadece çiseliyor!" diye bağırdı. "Orada onca su sıkıyorlar ve burada sadece çiseliyor! Nemlendirme cihazından geliyormuş gibi."

Peter Randolph cep telefonunu kaldırıp başını salladı. "Sinyal alıyorum ama telefon edemiyorum. Galiba bu kalabalık..." Koluyla havada büyük bir yay çizerek, "... her şeyi bozmuş," dedi.

Duke bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu ama görebildiği herkesin ya telefonla konuştuğu ya da fotoğraf çektiği doğruydu. Sadece Lissa su perisi havasındaydı.

Duke, Randolph'a, "Git getir Lissa'yı," dedi. "Sudan kristal filan çıkarmaya kalkmadan geri çek."

Randolph'un suratında bu tür ayak işlerine uygun olmadığını gösteren bir ifade vardı ama yine de gitti. Duke bir kahkaha patlattı. Kısa ama içten bir kahkahaydı.

Rennie, “Bu kadar gülünecek ne var?” diye sordu. Motton tarafında biriken Castle polisinin sayısı giderek artıyordu. Perkins dikkatli olmazsa Rock bu olayın kontrolünü ele geçirecekti. Ve tabii ki parsayı da onlar toplayacaktı.

Duke gülmeyi kesti ama hâlâ gülümsüyordu. Arsız. “Tam bir bela tomarı,” dedi. “Sen öyle demez misin hep Koca Jim? Ve bildiğim kadarıyla bazen bir bela tomarıyla başa çıkmanın tek yolu gülmektir.”

Rennie neredeyse bağırarak, “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!” dedi. Dinsmore çocukları ondan uzaklaşıp babalarının yanına sığındılar.

Duke kibarca, “Biliyorum,” dedi. “Ve dert değil. Şu anda tek anlaman gereken, en azından şerif gelene kadar buradaki yasal yetkilinin ben olduğum. Sense meclis üyesisin ve yasal bir yetkin olmadığı için geri çekilmeni istiyorum.”

Duke sesini yükseltmiş ve Memur Henry Morrison’un en büyük iki uçak parçasının etrafından dolanarak sarı polis bandını çektiği yeri göstermişti. “Herkes geri çekilsin ki işimizi yapabilelim! Üye Rennie’yi takip edin. Sizi sarı bandın arkasına götürecek.”

Rennie, “Bundan hoşlanmadım Duke,” dedi.

Duke, “Berhudar ol ama umurumda bile değil,” dedi. “Olay yerimden çık Koca Jim. Ve kesinlikle bandın etrafından dolaş. Henry’ye iki iş çıkarma.”

“Şef Perkins, bugün benimle nasıl konuştuğunu sakın unutma. Çünkü ben unutmayacağım.”

Rennie banda doğru yürüdü. Meraklı kalabalık da onu takip etti, ama çoğunun gözü hâlâ yakıt bulaşmış engelden püsküren ve yolda ıslak bir hat oluşturan sudaydı. Daha uyanık olanlar (mesela Ernie Calvert) bu hattın tam olarak Motton ile Chester’s Mill arasındaki hattı taklit ettiğini fark etmişti.

Rennie, Hank Morrison’un özenle gerdiği bandı göğsüyle koparıp geçmek için çocuksu bir hırs duysa da kendini tuttu. Ama etrafından dolanıp Land’s End marka pantolonunu dulavratotu çalılarına da sürtmeye niyeti yoktu. Pantolon altmış dolara mal olmuştu. Bandı bir eliyle havaya kaldırıp altından geçti. Daha fazla eğilmeye göbeği müsaade etmiyordu.

Arkasında, Duke ağır ağır Jackie’nin çarptığı yere doğru gitmekteydi. Bilmediği bir odaya giren kör biri gibi tek elini ileri uzatmıştı.

Jackie’nin düştüğü yer burasıydı... ve burada...

Jackie’nin tarif ettiği o elektriklenmeyi hissetti ama his azalacağına sol omuz boşluğunda derin bir acıya dönüşecek şekilde arttı. Brenda’nın son söylediğini hatırlayacak kadar vakti oldu -*kalp piline dikkat et*- ve ardından kalp pili patlayıp bu öğleden sonraki maç şerefine giydiği Wildcats kazağını paramparça etti. Kan, kumaş ve et parçaları engele çarptı.

Kalabalık haykırdı.

Duke, karısının adını söylemeye çalıştı ama başaramadı fakat zihninde yüzünü gayet net canlandırabildi. Gülümsüyordu.

Sonra karanlık çöktü.

4

Çocuk on dört yaşındaki Benny Drake'ydi ve bir Razor'du. Razor'lar küçük ama azimli bir kaykay kulübüydü, yerel polis, kulüp olayına hoş bakmasa da Meclis Üyesi Rennie ile Sanders'ın bu yöndeki kararlarına rağmen yasadışı da kabul etmiyordu (mart ayında yapılan son kasaba toplantısında aynı enerjik ikili kasabanın ortak alanında, bando sahnesinin arkasında güvenli bir kaykay sahası yapılması için ayrılan bütçe kalemini kaldırtmayı başarmıştı).

Büyük olan ise "Eric Rusty." Everett'ti. Otuz yedi yaşındaydı ve sık sık *Mucizeler Diyarı Büyücüsü Oz* olarak nitelendirdiği Doktor Ron Haskell'in yanında asistan olarak çalışıyordu. Böyle bir sadakatsizliği karısından başka birine de itiraf edebilecek olsa, *çünkü işi ben yaparken o hep perde arkasında kalıyor,* derdi.

Şimdi de genç usta Drake'in son tetanos aşısını kontrol ediyordu. 2009 sonbahar, gayet güzel. Özellikle de genç usta Drake'in betonda kayarken bir Wilson yapıp baldırını bir güzel yardığı hesaba katılınca. Tam bir felaket sayılmazdı ama sıyrık da değildi.

Genç usta Drake, "Elektrikler geldi ahbap," dedi.

Rusty, "Jeneratör ahbap," diye cevap verdi. "Hastaneyle sağlık merkezine bağlı. Akıllıca ha?"

Genç usta Drake, "Eski usul," diye hak verdi.

Yetişkinle ergen bir süre konuşmadan Benny Drake'in baldırındaki on beş santimlik yarığı düşündüler. Toprakla kan temizlenince yara ortaya çıkmıştı ama o kadar korkunç görünmüyordu. Kasaba alarmı susmuştu ama uzaklardan gelen siren sesleri duyuyorlardı. Sonra yangın alarmı çalmaya başladı ve ikisini de yerinden zıplattı.

Rusty, *ambulansın gitmesi lazım* diye düşündü. *Orası kesin. Twitch'le liverett kullanacaklar yine. Şunu çabuk bilirsem iyi olacak.*

Yalnız çocuğun suratı bembeyazdı ve Rusty'ye gözünde yaşlar varmış gibi geldi.

"Korktun mu?" diye sordu.

Benny Drake, “Biraz,” dedi. “Annem canıma okuyacak.”

“Korktuğun bu muydu?” Herhalde Benny Drake daha önce de epey ceza almıştı.

“Şey... çok acır mı?”

Rusty şırıngayı saklamıştı. Sonunda üç cc Xylocaine ile epinephrine hazırladı - hâlâ Novocain dediği ölümcül bir bileşimdi. Yaraya girmek için ağırdan alıyordu ki çocuğun canı gereğinden fazla yanmasın. “Bunun kadar filan.”

Benny, “O-hoo,” dedi. “Çocuk işi. Yap gitsin.”

Rusty güldü. “Wilson yapmadan önce tam boru çekmiş miydin?” Çoklan emekli olmuş eski bir kaykaycı olarak gerçekten merak etmişti.

“Sadece yarım, ama müthişti!” Benny’nin yüzü aydınlanmıştı. “Sence kaç dikiş lazım? Geçen yaz Oxford’da bacağını paraladığında Norrie Calvert’a on iki dikiş atılmıştı.”

Rusty, “O kadar da değil,” dedi. Norrie’yi tanıyordu, kızcağızın başlıca arzusu bir an önce kaykayla kendini öldürtmekmiş gibi görünen mini bir gotikti. İğneyi yaranın kenarına bastırdı. “Hissettin mi?”

“Evet ahbap, olduğu gibi. Duydun mu, sanki dışarıda bir gürültü oldu?” İç çamaşırıyla muayene masasında oturan Benny aşağı yukarı güneyi göstermişti. Yarasından akan kan masanın kâğıt örtüsüne damlıyordu.

Rusty, “Yok,” dedi. Aslında iki büyük gümbürtü duymuştu: bir şeylerin infilak etmiş olmasından korkuyordu. Elindeki işi hemen bitirmesi lazımdı. Ve Büyücü nerelerdeydi? Ginny’ye göre turluyordu. Bu da muhtemelen Cathy Russell’ın muayenehanede kestirdiği anlamına geliyordu. Bugünlerde Muhteşem Büyücü turlarının çoğunu orada atıyordu.

İğneyle bir daha dürttü. “Bunu hissettin mi? Bakma, bakınca yanılırsın.”

“Yok ahbap, hiçbir şey hissetmedim. Sen beni kandırıyorsun.”

“Kandırmıyorum. Uyuştun.” Rusty hem de birkaç bakımdan, diye düşündü. “Tamam, hazırız. Sırtüstü uzan, rahatla ve Cathy Russell Havayolları’yla uçmanın keyfini çıkar.” Yarayı steril sıvıyla temizledi, sildi ve 10 numara neşteriyle pürüzleri tıraş etti. “En iyi naylon ipliğimle altı dikiş,” dedi.

Çocuk, “Vay canına,” dedi. Sonra, “Galiba kusacağım,” diye de ekledi.

Rutsy bu gibi durumlarda kusmuk tavası denen kusma leğenini uzattı. “Buna kus. Bayılırsan karışmam.”

Benny bayılmadı. Kusmadı da. Kapı küt küt vurulup Ginny Tomlinson’un kafası içeri uzandığında Rusty yarayı gazlı bezle sarmaktaydı. “Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Benny, “Bana aldırmayın,” dedi. “Serbest radikaller gibiyimdir.”

Küçük küstah hergele.

Ginny, “Koridora gelir misin Rusty?” dedi. Çocuğa bakmamıştı bile.

“Hemen dönerim Benny. Orada otur ve rahatına bak.”

“Kafam iyi. Mesele yok.”

Rusty, Ginny’nin peşinden koridora çıktı. “Ambulans mı lazım?” diye sordu. Ginny’nin arkasında, güneşli bekleme odasında Benny’nin annesi beş karış suratla ucuz kâğıtla kaplanmış bir kitaba bakıyordu.

Ginny başıyla onayladı. “119’a, Tarker sınırına. *Öbür* tarafta, Motton İtirafında da bir kaza olmuş ama olaya karışan herkesten duyduğuma göre sağ kalan yok. Kamyonla uçak çarpışmış. Uçak inmeye çalışıyormuş.”

“Sen benimle *dalga* mı geçiyorsun?”

Alva Drake asık bir suratla etrafına bakınıp tekrar kitabına döndü. En azından Benny’yi on sekizine kadar bu işten men etmesine kocası destek olur mu, diye düşünerek kitaba bakmaya devam etti.

Ginny, “Dalga geçtiğim filan yok,” dedi. “Başka kaza haberleri de geliyor...”

“Tuhaf.”

“... fakat Tarker sınırındaki adam hâlâ sağ. Galiba dağıtım kamyonunu devirmiş. Twitch bekliyor.”

“Geri kalan işi sen halledebilir misin?”

“Tamam. Sen git.”

“Doktor Rayburn?”

“Stephens Memorial’da hastaları var.” Bu da Norveç-Güney Paris hastanesiydi. “O da yola çıktı Rusty. Git artık.”

Yolda durup Bayan Drake’e Benny’nin iyi olduğunu söyledi. Alva bu habere çok sevinmişe benzemiyordu ama yine de teşekkür etti. Dougie

Twitchell -yani Twitch- Jim Rennie ile arkadaşı olan üyenin yenilemeyi kabul etmediği günün şartlarına uymayan ambulansın kaportasına oturmuş sigara içiyor, güneşleniyordu. Elinde bir telsiz vardı ve açıktı: sesler mısır patlakları gibi ortaya çıkıp birbirinin üstüne biniyordu.

Rusty, “O kanser çubuğunu at da yola koyulalım,” dedi. “Nereye gideceğimizi biliyorsun değil mi?”

Twitch izmariti fırlattı. Ona, “Fırlama,” diye isim takmış olmalarına rağmen Rusty’nin tanıdığı en soğukkanlı hemşireydi. “Gin-Gin sana ne anlattıysa onu biliyorum, Tarker sınırına, değil mi?”

“Evet. Kamyon devrilmiş.”

“Eh, planlar değişti. Diğer yolu kullanmamız lazım.” Kalın bir duman sütununun yükseldiği güney ufkunu gösterdi. “Hiç düşen uçak görmüş müydün?

Rusty, “Evet,” dedi. “Askerdeyken. İki adam. Kalıntıları yoldan kazımak mümkündü. Bu benim için yeterliydi. Ginny orada herkesin öldüğünü söyledi, o zaman niye...”

Twitch, “Belki öyledir belki değildir,” dedi. “Ama Perkins de yaralı ve ölmemiş olabilir.”

“Şef Perkins mi?”

“Ta kendisi. Eğer o pil göğsünde patladıysa durumu pek iyi değildir - Peter Randolph öyle olduğunu iddia ediyor- ama o polis şefi. Korkusuz Önder.”

“Twitch. Dostum. Kalp pili öyle patlamaz. Bu kesinlikle mümkün değil.” “Belki o zaman hâlâ hayattadır ve bir şeyler yapabiliriz.”

Sigara paketini çıkardı.

Huysuz, “Ambulansta sigara içecek değilsin,” dedi.

Twitch kederle yüzüne baktı.

“Yani bana da vermezsen.”

Twitch iç geçirip paketi uzattı.

Huysuz, “Ah, Marlboro,” dedi. “Ben OP seviyorum.”

Twitch, “Öldür beni,” dedi.

5

Siren çala çala 117'nin 119'a bağlandığı kavşaktaki kırmızı ışıkta geçtiler, ikisi de baca gibi sigara tüttürüyor (ama karşılığında camları açmışlardı) ve radyodaki sohbet programını dinliyorlardı. Rusty konuşulanlardan pek bir şey anlamıyordu, ama gayet net anladığı bir şey vardı: saat dörtten sonra da epey çalışacaktı.

Twitch, "Dostum neler olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama şu var: gerçek bir uçak kazası sahası göreceğiz. Sahici bir kaza sonrası sahnesi, çok heyecanlı."

"Twitch sen hastalıklı bir itsin."

Çoğu güneye giden yoğun bir trafik vardı. Belki içlerinden bazılarının sahiden yapacak bir işi vardı ama Rusty çoğunun kan kokusuna üşüşen insan bitleri olduğunu düşünüyordu. Twitch dört araçlık bir grubu rahatça solladı; 119'un kuzeye giden hattı garip bir şekilde boştu.

Twitch parmağıyla göstererek, "Baksana!" dedi. "Haber helikopteri! Altı haberlerine çıkacağız Koca Rusty! Kahraman sağlık personeli çılgınca uğraşıyor..."

Ama tam o anda Dougie Twitchell'in hayal dünyası kararıverdi. İleride - Rusty'nin tahminine göre kaza yerinde- helikopter döner gibi oldu. Bir an için Rusty yanındaki **13** rakamını ve CBS'in gözünü gördü. Sonra araç infilak etti ve berrak öğle sonrasında bir alev yağmuruna dönüştü.

Twitch, "*Tanrım, özür dilerim! Böyle demek istememiştim*!" diye haykırdı. Ve sonra, o şokun içindeyken bile Rusty'nin yüreğini burkan çocuksu bir tavırla, "*Geri alıyorum!"* dedi.

6

Gendron, “Ben geri dönüyorum,” dedi. Sea Dogs kepini çıkarıp, kanlı, pis, rengi atmış suratını sildi. Burnu bir devin başparmağıymış gibi şişmişti. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı. “Özür dilerim ama burnum acayip acıyor ve... eh, artık eskisi kadar genç değilim. Hem...” Kollarını kaldırıp tekrar bıraktı. Yüz yüzeydiler ve mümkün olsa Barbie, adamı kollarının arasına alıp sırtım sıvazlardı.

Gendron’a, “İnsanı harap ediyor, değil mi,” diye sordu.

Gendron acı bir kahkaha attı. “Şu helikopter bardağı taşırdı.” İkisi birden yeni duman sütununa baktılar.

Barbie’yle Gendron, gelenlerin kazadan tek sağ kurtulan Elsa Andrews’a yardım ettiğinden emin olduktan sonra 117’deki kaza yerinden ayrılmışlardı. Kadın en azından kötü bir yara almışa benzemiyordu ama arkadaşını kaybettiği için yıkıldığı belliydi.

“Dön o zaman. Yavaş. Acele etme. Gerekince durup dinlen.”

“Sen devam mı...”

“Evet.”

“Hâlâ sonunu bulacağını mı düşünüyorsun?”

Barbie bir an sessiz kaldı. Önceleri bundan emindi ama artık...

“Umuyorum,” dedi.

“Eh, iyi şanslar.” Gendron kepini başına geçirmeden önce Barbie’yi selamladı. “Umarım gün bitmeden elini sıkabilirim.”

Barbie, “Ben de,” dedi. Duraksadı. Düşünüyordu. “Cep telefonunu bulabilirsen benim için bir şey yapar mısın?”

“Tabii ki.”

“Fort Benning’deki ordu üssünü ara. İrtibat subayını iste ve Albay James o. Cox’la görüşmen gerektiğini söyle. Acil olduğunu ve Yüzbaşı Dale Barbara adına aradığını belirt. Aklında tutabilir misin?”

“Dale Barbara. Bu sensin. James Cox da aradığım kişi. Tamam.”

“Ona ulaşabilirsen... bundan emin değilim, ama ulaşabilirsen... burada olanları anlat. Milli Güvenlik’i kimse aramamışsa o arasın. Yapabilir misin?”

Gendron başıyla onayladı. “Yapmaya çalışacağım. İyi şanslar asker.” Barbie bir daha böyle çağırılmasa da olurdu, ama alnına dokunarak selam verdi. Sonra da artık bulmayı ummadığı şeyi aramaya devam etti.

7

Engele aşağı yukarı paralel giden bir orman yolu buldu. Bitkilerle kaplanmış ve kullanılmaz olmuştu ama dizlerini paralayan çalıların arasından gitmekten iyiydi. Ne zaman batıya yönelmeye kalksa Chester's Mill ile dış dünyayı ayıran duvarı hissediyordu.

Barbie, 119'un Tarker Mill ile kesiştiği noktaya gelince durdu. Devrilen dağıtım, kamyonunun şoförü engelin öbür tarafındaki birtakım iyi kalpli insanlar tarafından kaldırılmıştı ama kamyonun kendisi koca bir hayvan leşi gibi yolu kapatıyordu. Çarpışma anında arka kapıları sonuna kadar açılmıştı. Devil Dog'lar, Ho Ho'lar, Ring Ding'ler, Twinkie'ler ve fıstık ezmeli krakerler asfalta yayılmıştı. George Strait tişörtü giymiş genç adam bir çıkıntıya oturmuş o sonunculardan yemekteydi. Elinde de bir cep telefonu vardı. Başını kaldırıp Barbie'ye baktı. "A. Oradan mı geldin..." Barbie'nin arkasını gösteriyordu. Yorgun, ürkmüş ve şaşkın görünüyordu.

Barbie, "Kasabanın öbür tarafından mı diyorsun? Evet," dedi.

"Yol boyunca bu görünmez duvar mı vardı? Sınır kapalı mıydı?"

"Evet."

Genç adam başını sallayıp cep telefonunda bir tuşa bastı. "Dusty? Orada mısın hâlâ?" Biraz dinleyip, "Tamam," dedi. Görüşmeyi bitirdi. "Arkadaşım Dusty'le doğudan yola çıktık. Ayrıldık. O güneye gitti. Telefon aracılığıyla bağlantıyı hiç koparmadık. O şimdi helikopter kazasının olduğu yerde. Orada kalabalığın arttığını söylüyor."

Barbie de öyle olduğunu tahmin ediyordu. "Sizin tarafta hiçbir yerde geçiş yok muydu?"

Genç adam kafasını salladı. Başka bir şey demedi ve demesi de gerekmiyordu. Geçiş noktalarını kaçırmış olabilirlerdi, Barbie bunun mümkün olduğunu biliyordu -kapı ya da pencere büyüklüğünde delikler- ama şüpheliydi.

Aralarındaki bağın kesilmiş olduğunu düşündü.

HEPİMİZ TAKIMI DESTEKLİYORUZ

1

Barbie 119 yolundan kasaba merkezine doğru yürümeye başladı, yaklaşık beş kilometrelik bir mesafeydi. Vardığında saat on sekiz olmuştu. Anacadde hemen hemen bomboştu ama düzinelerce jeneratör çalıştığı için ses bakımından canlıydı. 119'la 117'nin kesiştiği kavşaktaki trafik ışığı sönmüştü, ama Sweetbriar Rose hem aydınlık hem de kalabalıktı. Büyük ön camdan içeri bakınca Barbie bütün masaların dolu olduğunu gördü. Fakat kapıdan içeri girdiğinde o her zamanki mühim konulardan hiçbirini duymadı: siyaset, Red Sox, bölge ekonomisinin durumu, milliyetçilik, yeni alınmış arabalarla pikaplar, Celtic'ler, benzin fiyatları, Bruin'ler, yeni alınmış elektrikli aletler, İkiz Değirmenler'in Wildcat takımları. Her zamanki kahkahalar da yoktu.

Tezgâhın üzerinde bir televizyon duruyordu ve herkes onu izliyordu. Barbie, CNN'den Anderson Cooper'ın kendini büyük bir felaketin içinde bulan herkesin hissedeceği inanmazlık ve dağılmışlık duygularıyla 119'da, arkasında hâlâ için için yanan kütük kamyonu ile durmakta olduğunu gördü.

Rose'un da arada bir sipariş almak için tezgâha dalıp çıkarak masa bekliyordu. Saçındaki fileden kurtulan küçük bukleler yüzüne düşmüştü. Yorgun ve telaşlı görünüyordu. Saat dörtten kapanışa kadar tezgâh Angie McCain'in bölgesi olmalıydı, ama Barbie bu gece kadından bir iz göremiyordu. Belki de engel inmeden önce kasaba dışına çıkmıştı. Eğer durum buysa epey bir süre tezgâhının başına dönemeyebilirdi.

Aslında en azından yirmi beşinde olduğu halde Rosie'nin genellikle, "Çocuk," diye çağırdığı Anson Wheeler yemek pişiriyordu ve Barbie onun Sweetbriar Rose'un geleneksel cumartesi yemeği olan fasulyeyle sosis dışında neler pişirdiğini düşünmek bile istemiyordu. Mesela kahvaltı ısmarlayan zavallılar Anson'un nükleer yumurtasıyla başa çıkmak zorunda kalacak-11. Yine de burada olması iyiydi, çünkü Angie olmadığı gibi Dodee Sanders da görünürlerde yoktu. Hoş onun işe gelmemesi için bir felaket yaşanması gerekmiyordu. Kız tam anlamıyla tembel sayılmazdı ama çok kolay dikkati dağılabiliyordu. Ve konu beyin gücüne gelince... eh, söylenecek ne vardı ki? Babası -Mill'in Birinci Üye Andy Sanders- da asla bir Mensa adayı olamazdı ama Dodee'nin yanında Albert Einstein sayılırdı.

Televizyonda Anderson Cooper'ın arkasındaki alana inen helikopterler adamın şık kesimli beyaz saçlarını uçuruyor ve neredeyse sesini bastırıyordu. Helikopterler Pave Low'lara benziyordu. Barbie de Irak'tayken bunlardan epeyce kullanmıştı. O sırada karacı bir subay görüntüye girdi, eldivenli eliyle Cooper'ın mikrofonunu kapattı ve muhabirin kulağına bir şeyler söyledi.

Sweetbriar Rose'da toplanmış müşteriler arasında mırıltılar oldu. Barbie insanların kaygısını anlıyordu. Kendisi de kaygılıydı. Üniformalı biri ünlü bir muhabirin mikrofonunu böyle pervasızca kapatabiliyorsa Dünyanın Sonu gelmiş demekti.

Karacı subay -albaydı ama onun albayı değildi, Cox'u görmek Barbie'nin zihinsel dağılışını tamamlardı- söylemek zorunda olduklarını bitirdi. Eldivenli elini mikrofondan çekerken bir sürtünme sesi duyuldu. Duygularını katiyen göstermeyen ifadesiz yüzü görüntüden çıktı. Barbie o bakışı bilirdi: Ordunun ketum kamuoyu adamı.

Cooper, "Basma bir kilometre kadar geriye, Raymond'un Yol Üstü Mağazası denen yere çekilmesi söylendi," diyordu. Sweetbriar Rose'da yine mırıltılar duyuldu. Hepsi Motton'daki yeri biliyordu, vitrininde SOĞUK BİRA SICAK SANDVİÇ TAZE YEM yazardı. "Bu bölge, yani engel dediğimiz şeyin -keşke daha uygun bir isim bulabil sek- yüz metreye kadar yakını milli güvenlik bölgesi ilan edilmiş. Mümkün olur olmaz buradan haber vermeye devam edeceğiz ama şimdilik sizi tekrar Washington'a aktarıyorum, Wolf."

Görüntünün altındaki kırmızı bantta **ESRARENGİZ BİR ŞEKİLDE BAĞLANTILARI KESİLEN MAİNE KASABASINDAN YAPTIĞIMIZ YAYINA ARA VERİYORUZ** yazıyordu. Ve sağ üst köşede de kırmızıyla yazılmış **ÖNEMLİ** yazısı neon yazıları gibi yanıp sönüyordu. Barbie *Önemli Birası için* diye düşündü ve neredeyse gülecekti.

Anderson Cooper'ın yerini Wolf Blitzer almıştı. Rose'un Blitzer'e sempatisi vardı ve hafta içi öğle sonralarında televizyonun Durum Odası'ndan başka programa çevrilmesine izin vermezdi; adama, "Wolf'cuğum," diyordu. Bu akşam Wolf'cuk kravat takmıştı ama kötü bağlanmıştı ve Barbie bütün kıyafetinin şüpheli bir şekilde Cumartesi Dağınıkları'nınkilere benzediğini düşündü.

Rose'un Wolf'cuğu, "Olayı özetleyecek olursak, bu öğleden sonra yaklaşık bir civarında..." dedi.

Birisi, “Daha önceydi, hem de epeyce,” dedi.

Başka biri, “Myra Evans’ın öldüğü doğru mu?” diye sordu. “Sahiden ölmüş mü?”

Fernald Bowie, “Evet,” dedi. Kasabanın yegane cenaze levazımatçısı Stewart Bowie, Fern’in ağabeyiydi. Fern de ayıkken bazen ona yardım ederdi ve bu gece de ayık gibiydi. Şoka uğramış ve ayık. “Artık çenenizi kapalın da şunu dinleyebilelim.”

Barbie de dinlemek istiyordu çünkü Wolfcuk daha şimdiden Barbie’nin en çok önem verdiği hususlan söz ediyor ve Barbie’nin duymak istediklerini söylüyordu: Chester’s Mill’in üzerindeki hava sahasına uçuş yasağı konmuştu. Aslında, Maine’in batısı ile New Hampshire’ın doğusu, ta Lewiston-Aubrun’dan Kuzey Conway’e kadar tümüyle uçuşsuz bölge ilan edilmişti. Durum Başkan’a rapor ediliyordu. Ve dokuz yıldır ilk defa Ulusal Güvenlik Tehdidi rengi turuncuya getirilmişti.

Demokrat gazetesinin sahibi ve editörü Julia Shumway masasına giderken Barbie’ye bir bakış fırlattı. Sonra da kendine has -adeta alameti farikası olan- o minik gizemli tebessümü ortaya çıktı. “Anlaşılan Chester’s Mill seni göndermek istemiyor Bay Barbara.”

Barbie de, “Öyle görünüyor,” dedi. Kadının kasabadan ayrılacağını -ve sebebini- biliyor olmasına şaşırmamıştı. Julia Shumway’in bilinmeye değer her şeyi bildiğini öğrenecek kadar uzun kalmıştı Mill’de.

Rose da dört kişilik masalardan birine sıkışmış altı kişilik gruba fasulyeyle sosis (artı bir zamanlar domuz pirzolasıymış gibi görünen yanık bir enkaz) servisi yaparken Barbie’yi gördü. Elleriyle kollarının alt kısmına sığdırdığı dört tabakla, gözleri fal taşı gibi açılmış olarak öylece donup kaldı. Sonra gülümsedi. Katışıksız bir mutluluk ve rahatlama tebessümüydü ve yüreğinden gelmişti.

Barbie, *insan kendini kahrolası yuvasına dönmüş gibi hissediyor,* diye düşündü.

“Ne saadet, seni bir daha görmeyi hiç beklemiyordum Dale Barbara!”

Barbie, “Önlüğüm duruyor mu?” diye sordu. Biraz mahcup bir tavırla sormuştu. Ne de olsa Rose onu kabul etmiş -sadece sırt çantasındaki uyduruk birkaç referans mektubuna güvenerek- ve iş vermişti. Junior Rennie’nin babası gibi birini düşman edinmek istemediği için kasabadan

ayrılmasını da anlayışla karşılamıştı ama yine de Barbie onu zor durumda bıraktığı hissini taşıyordu.

Rose bulabildiği yerlere tabakları koydu ve Barbie'ye koştu. Dolgun, ufak tefek bir kadındı ve Barbie'ye sarılabilmek için parmak uçlarında yükselmesi gerekiyordu ama başardı.

"Seni gördüğüme acayip sevindim!" diye fısıldadı. Barbie de kadına sarılıp tepesinden öptü.

"Koca Jim'le Junior sevinmeyecekler," dedi. Ama en azından iki Rennie de orada değildi ve buna şükretmek gerekiyordu. Barbie, en azından şimdilik, burada toplanmış olan Chester's Mill halkı için kendi kasabalarının ulusal televizyona çıkmasından bile daha enteresan geldiğinin farkındaydı.

Rose, "Koca Jim Rennie beni havaya uçurabilir," dedi. Barbie güldü, kadının coşkusu hoşuna gitmişti, ama tedbiri elden bırakmadığı için de memnundu - hâlâ fısıltıyla konuşuyordu. "Gittin sanmıştım!"

"Neredeyse gidiyordum ama geç kalmışım."

"Onu... gördün mü?"

"Evet. Sonra anlatırım." Barbie, kadını bir kol boyu ötesinde tutup *Rose on yıl, hatta beş yıl bile genç olsaydın...* diye düşündü.

"Eeee, önlüğümü geri alabilir miyim?"

Rose gözlerini silip başını salladı. "Lütfen al. Hepimizi öldürmeden Anson'u oradan uzaklaştır."

Barbie ona bir selam verip tezgâhın etrafından dolanarak mutfağa geçti ve siparişleri alıp ortalığı temizledikten sonra ana salonda Rose'a yardım etmesini söyleyerek Anson Wheeler'ı tezgâha yolladı. Anson rahat bir nefes alarak ızgaranın başından ayrıldı. Tezgâha geçmeden önce iki eliyle Barbie'nin sağ elini sıktı. "Tanrı'ya şükür ahbap - hayatımda böyle telaş yaşamamıştım. Kendimi kaybettim burada."

"Merak etme. Beş bin kişiyi doyururuz."

İncil uzmanı olmayan Anson boş boş baktı. "Ne?"

"Boş ver."

Geçişin köşesindeki zil çaldı. Rose, "Sipariş var!" diye seslendi.

Barbie önce bir ıspatula kapıp -ızgara berbattı, Anson et pişirmek dediği tufanı yarattığında hep böyle olurdu- önlüğünü başından geçirdi, arkadan bağladı ve lavabonun üstündeki dolabı kontrol etti. Dolap Sweetbriar Rose'un ızgara aşçılarına şef başlığı görevi yapan beyzbol kepleriyle doluydu. Paul Gendron şerefine bir Sea Dogs kepi seçip (Barbie onun kendisine en yakın ve en sevgili bağıra basılmış olmasını diliyordu) arkaya yatırdı ve parmaklarını çıtlattı.

Sonra da ilk sipariş fişini kapıp çalışmaya başladı.

2

Üçü çeyrek geçe, yani cumartesi geceleri normal kapanış saatinden bir saat sonra, Rose son müdavimlere de kapıyı gösterdi. Barbie de kapıyı kilitleyip tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirdi. Son dört beş kişinin kasaba meydanına giden yolu geçişini izledi, meydanda elli kişi toplanmış kendi aralarında konuşuyorlardı. Yüzleri güneye dönüktü, o tarafta 119'un üzerinde büyük beyaz bir ışık oluşmuştu. Barbie bunun televizyoncuların ışıkları olmadığına karar verdi; Amerikan Ordusu bir bölge belirliyor ve güvenlik altına alıyordu. Peki insan gece vakti bunu nasıl yapardı? Tabii ki nöbetçiler dikip yasak bölgeyi ışıklandırarak.

Yasak bölge. Bunu telaffuz etmek hoşuna gitmiyordu.

Öte yandan anacadde doğal olmayan bir biçimde bir şekilde karanlıktı. Bazı binalarda -dâhilerin çalıştığı yerlerde- lamba yanıyordu, vardı, ayrıca Burpee'nin Alışveriş Merkezi, Benzin ve Gıda, İkinci El Kitabevi, Town Common Tepesi'ndeki Yemek Dünyası ve beş altı yerde aküyle çalışan acil durum lambaları yanıyordu fakat sokak lambaları karanlıktı ve anacaddede ev olarak kullanılan çoğu ikinci kat penceresinden mum ışığı yansımaklaydı.

Rose salonun ortasında bir masaya oturmuş sigara içiyordu (kapalı yerlerde yasaktı ama Barbie kimseye söyleyecek değildi). Rose saçındaki fileyi çıkarıp karşısına oturan Barbie'ye yorgun argın gülümsedi. Arkalarında Anson tezgâhı ovuyordu, onun omuz hizasına gelen saçları da artık Red Sox kepinden kurtulmuştu.

Rose, "4 Temmuz'u kötü sanırdım ama bu hepsinden beterdi," dedi. "Dönüp gelmemiş olsaydın bir köşeye kıvrılıp annemi istiyorum diye ağlayacaktım."

Barbie aklına gelen şeye gülümseyerek, "F-150 kullanan bir sarışın vardı," dedi. "Neredeyse beni arabasına alıyordu. Alsaydı engeli aşmış olurdum. Ama Chuck Thompson'la uçaktaki kadının başına gelenler benim başıma da gelebilirdi tabii." Thompson'ın adı CNN haberlerinde geçmişti; kadının kimliği ise tespit edilememişti.

Fakat Rose biliyordu. “Claudette Sanders’tı,” dedi. “Hemen hemen eminim. Dodee dün annesinin bugün için dersi olduğunu söylemişti.”

Masada bir tabak patates kızartması duruyordu. Barbie birini almak üzereydi. Ama şimdi durmuştu. Aniden artık patates kızartması istemediğine karar vermişti. Başka herhangi bir şey de. Ve tabağın kenarındaki kırmızı sos da artık ketçaptan daha çok kana benziyordu.

“Demek Dodee bugün o yüzden gelmemiş.”

Rose omuz silkti. “Belki de. Kesin bir şey diyemem. Kendisinden bir haber almadım. Telefonlar kesik olduğu için almayı da beklemiyordum.”

Barbie, onun sabit telefonları kastettiğini düşündü, ama mutfakta çalışırken insanların cep telefonlarında da sorun olduğundan şikâyet ettiğini duymuştu. Çoğu bunu herkesin aynı anda telefon etmeye çalışıp hatları bloke etmesine yoruyordu. Bazıları da sorunu televizyoncuların -muhtemelen şu ana kadar yüzlerce Nokia, Motorola, iPhone ve BlackBerry devreye girmişti- yarattığını düşünüyordu. Barbie’nin daha karanlık şüpheleri vardı; ne de olsa bu bir ulusal güvenlik meselesi olmuştu ve şu sıralar bütün ülke terör paranoyasıyla yaşıyordu. Bazı cep telefonları çalışıyordu ama akşam ilerledikçe çalışanların sayısı giderek düşmüştü.

Rose, “Tabii ki Dodes’in aklına esmiş ve Auburn Alışveriş Merkezi’ne saçını yaptırmaya gitmiş de olabilir,” dedi.

“Bay Sanders, Claudette’nin uçakta olup olmadığım bilmiyor mudur?”

“Kesin bir şey diyemem ama şimdiye kadar öğrenmediyse çok şaşırırım.” Ve alçak ama ahenkli bir sesle, “Burası küçük bir kasaba, bilmem anlatabiliyor muyum?” diye şarkıdan bir cümle söyledi.

Barbie de tebessüm edip sonraki cümleyi söyledi. “Sadece küçük bir kasaba bebeğiyim ve hepimiz takımı destekliyoruz.” Geçen yaz bir iki aylığına esrarengiz bir nedenden dolayı yerel radyolarda popüler olan eski bir James McMurtry şarkısındandı. Tabii ki İsa Radyo’da popüler olmamıştı; James McMurtry onların onaylayacağı bir sanatçı değildi.

Rose kızarmış patatesleri gösterdi. “Başka yemiyor musun?”

“Yok. İştahım kapandı.”

Barbie hiç durmadan sırıtan Andy Sanders’a veya Barbie’nin Dipper’daki belaya bulaşmasına yol açan söylentileri yaymakta -sıkı dostu- Angie’ye yardım ettiği kesin olan Dodee’ye bayıldığı yoktu. Ama o ceset

parçalarının (yeşillikler arasındaki o bacak gözünün önünden gitmiyordu) Dodee'nin *annesine*... Birinci üyenin *karısına* ait olduğunu düşünmek de...

Rose, "Benim de," deyip sigarasını ketçaba bastırdı. Bir tıslama sesi çıktı ve korkunç bir an boyunca Barbie kusacağını sandı. Başını çevirip pencereden anacaddeye baktı ama buradan hiçbir şey görünmüyordu. Sadece karanlık vardı.

Tezgâhtan Anson, "Başkan gece yarısı konuşma yapacakmış," diye seslendi. Arkasından bulaşık makinesinin boğuk mırıltısı geliyordu. Barbie aniden ihtiyar Hobart'ın en azından bir süre için son turunu atıyor olabileceğini düşündü. Rose'u da buna ikna etmeliydi. Pek gönüllü olmasa da o da fikrini makul kabul etti. Zeki ve pratik bir kadındı.

Dodee Sanders'ın annesi. Tanrım. Olasılıklar ne?

İhtimallerin aslında oldukça fazla olduğunu fark etti. Bayan Sanders değilse pekâlâ tanıdığı başka biri de olabilirdi. Burası küçük bir kasaba belleğim ve hepimiz takımı destekliyoruz.

Rose, "Bu gece Başkan bana göre değil," dedi. "Tanrı Amerika'yı Korusun'larını kendine saklasın. Birazdan saat beş olacak." Pazar sabahları Sweetbriar Rose yediden önce açılmazdı ama hazırlıklar başlamıştı. Hazırlıklar hep vardı. Ve pazar günleri bu hazırlıklar arasında tarçınlı çörekler de olurdu. "Çocuklar siz isterseniz oturup izleyin. Yalnız giderken her taraf kilitli olsun. Ön de, arka da." Kalkmaya davrandı.

Barbie, "Rose yarın için konuşmamız lazım," dedi.

"Lafı dolandırma, yarın yeni bir gün. Şimdilik bırakalım Barbie. Her şey sırasıyla." Ama Barbie'nin suratında bir şey görmüş olacak ki yeniden oturdu. "Pekâlâ, nedir o kasvetli bakış?"

"En son ne zaman yakıt almıştın?"

"Geçen hafta. Tüpler tamamen dolu gibi. Bunun için mi endişe ediyordun?"

Mesele bu değildi ama endişelerinin başlangıç noktası buydu. Barbie hesap yaptı. Sweetbriar Rose'un birbirine bağlı iki tüpü vardı. Her tüpte de ya bin iki yüz otuz ya da bin üç yüz yirmi dört litre gaz bulunuyordu, şimdi hangisi olduğunu hatırlayamıyordu. Sabaha bakacaktı, ama Rose haklıysa elinde iki bin iki yüz yetmiş bir litreden fazla gaz var demekti. Bu iyiydi. Bütün kasabaya uğursuzluk getiren böyle bir günde küçük de olsa şanslı bir

durum sayılırdı. Fakat önlerinde daha ne kadar uğursuzluk olduğumu kestirmeye imkân yoktu. Ve iki bin iki yüz yetmiş bir litre gaz sonsuza kadar yetmezdi.

Rose'a, "Yanma oranı ne?" diye sordu. "Bir fikrin var mı?"

"Ne önemi var ki?"

"Çünkü jeneratörle idare ediyoruz. Işıklar, ocaklar, kızartma makineleri, pompalar. Ayrıca bu geceki gibi olursa ısıtıcı da. Ve jeneratör de gazla çalışıyor."

Bir süre restoranın arkasındaki yeni sayılabilecek Honda'nın tekdüze hırıltısını dinleyerek sessizce beklediler.

Anson Wheeler gelip yanlarına oturdu. "Jeneratör, aletleri yüzde altmış oranında çalıştırdığında saatte yedi litre gaz harcıyor," dedi.

Barbie, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Kullanma talimatında okumuştum. Elektrikler kesilir de öğleden beri yaptığımız gibi her şeyi onunla çalıştırırsak muhtemelen saatte on bir litre gidiyordur. Belki biraz daha fazla."

Rose'un tepkisi ani oldu. "Anse, mutfaktakiler hariç bütün ışıkları kapat. Hemen. Ve ısıtıcının termostatını da elliye düşür." Biraz düşündü. "Hatta kapat."

Barbie gülümseyip başparmaklarım havaya kaldırdı. Rose durumu kavramıştı. Mill'deki herkes farkında değildi. Farkına varmak istemiyorlardı.

"Tamam." Ama Anson kuşkulu görünüyordu. "Yarın sabaha... ya da en geç öğleden sonraya kadar beklesek mi?"

Barbie, "Amerika Birleşik Devletleri Başkam televizyon konuşması yapacak, hem de gece yarısında," dedi. "Sen ne sanıyorsun Anse?"

"Galiba ışıkları kapatsam iyi olacak."

Rose, "Termostatı da unutma," dedi. O telaşla giderken Barbie'ye, "Yukarı çıkınca evde de aynı şeyi yapacağım," dedi. On yıl veya daha uzun süredir dul olduğundan lokantanın üstünde kalıyordu.

Barbie başıyla onayladı. Kâğıt servis tabaklarından birini (Maine'in 20 Önemli Yerini Gördünüz mü?) çevirip arkasında hesap yapmaya başlamıştı. Engel oluştuğundan bu yana doksan beş litre ya da yüz on üç

litre yakıt harcamıştı. Geride iki bin yüz elli yedi litre kalıyordu. Eğer Rose harcamayı günde doksan beş litreye düşürebilirse teorik olarak üç hafta kadar idare ederdi. Günde yetmiş beş litreye düşerse -bunu yapmak için kahvaltıyla öğle yemeği arasında ve öğle yemeğiyle akşam yemeği arasında lokantayı kapaması lazımdı- bir ay kadar dayanması mümkündü.

Bu kadarı yeterli olur, diye düşündü. *Zaten kasaba bir aya kadar dışarıya açılmazsa pişirecek bir şey de kalmamış demektir.*

Rose, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Ve de o rakamlar nedir? Ne anlama geldiklerini kestiremiyorum.”

Barbie, “Çünkü tepetaklak bakıyorsun,” dedi ve kasabadaki herkesin böyle yaptığını kavradı. Bu rakamlar kimsenin düzgün şekilde bakmak isteyeceği şeyler değildi.

Rose, Barbie’nin hesap kâğıdını kendine doğru çevirdi. Rakamları bir de o inceledi. Sonra kafasını kaldırıp Barbie’ye baktı; şoktaydı. Tam o anda Anson ışıkların çoğunu kapattı ve -en azından Barbie’ye- gayet ikna edici gelen loş ortamda birbirlerine bakakaldılar. Sanırım ciddi şekilde başları dertte olabilirdi.

Rose, “Yirmi sekiz gün mü?” diye sordu. “Yani dört haftalık bir plan yapmamız mı lazım sence?”

“Lazım mı değil mi bilmiyorum ama Irak’tayken birisi Başkan Mao'nun *Küçük Kırmızı Kitabı'nı* vermişti bana. Cebimde taşımış ve baştan sona okumuştum. Yazılanların çoğu bizim politikacılarımızın en makul günlerinde yaptıklarından daha makuldü. Kafama kazman şeylerden biri de şuydu: *Güzel günler dileyin ama hendek kazmayı da ihmal etmeyin.* Bence bizim, yani senin...”

Rose, “Bizim,” deyip Barbie’nin elini okşadı. Barbie de elini çevirip kadının elini avucuna aldı.

“Tamam, biz. Bana göre planlı hareket etmemiz lazım. Yani yemek aralarında kapatıp, ocakları söndürelim -ben de herkes kadar bayılsam da tarçınlı çörek yapmayalım- bulaşık makinesini kullanmayalım. Eski ve enerji tasarruflu değil.

Dodee’yle Anson’un bulaşıkları elde yıkama fikrinden hoşlanmayacağını biliyorum...”

“Bence Dodee’yi pek yakında göremeyiz, belki de hiç gelmez. Annesi ölmüşse yani.” Rose iç geçirdi. “Neredeyse Auburn Alışveriş Merkezi’ne gitmiş olsun diye dua edeceğim. Hoş yarın gazetelere çıkar diye tahmin ediyorum.”

“Belki.” Bu durum çabucak ve mantıklı bir açıklamayla çözülmezse Barbie, Chester’s Mill’in dışarıyla bağlantısının ne kadar süreceğini bilemiyordu. Muhtemelen çok olmazdı. Maxwell Smart’ın Sessizlik Konisi’nin çoktan çökmemişse bile yakında kasabanın üstüne çökeceğini düşünüyordu.

Anson, Barbie’yle Rose oturduğu masaya geldi. Ceketini giymişti. “Artık gidebilir miyim Rose?”

“Tabii ki. Yarın altıda mı?”

“Biraz geç değil mi?” Sırıtarak ekledi. “Yani şikâyet ettiğimden değil.”

Rose, “Geç açacağız,” dedi. Duraksadı. “Yemek aralarında da kapatacağız.”

“Sahi mi? İyiymiş.” Bakışları Barbie’ye çevrildi. “Kalacak yerin var mı? Yoksa bende kalabilirsin. Şada akrabalarını görmeye Derry’e gitti.” Şada, Anson’un karısıydı.

Aslında Barbie’nin kalacak yeri vardı, hemen hemen yolun tam karşısına düşüyordu.

“Sağ ol, ama kendi dairemde kalacağım. Ay sonuna kadar parasını ödediğime göre niye kalmayayım? Anahtarları sabah gitmeden önce eczaneye uğrayıp Petra Searles’e bırakmıştım ama yedeği bende.”

“Tamam. Sabaha görüşürüz Rose. Sen de burada mısın Barbie?”

“Hayatta kaçırmam.”

Anson’un sırıtışı yayıldı. “Harika.”

O gidince Rose gözlerini ovuşturup sıkıntıyla Barbie’ye baktı. “En iyi tahminle bu iş ne kadar sürer?”

“Elimde en iyi tahmin yok, çünkü ne olduğunu bilmiyorum. Ya da olanın ne zaman biteceğini.”

Rose çok alçak sesle, “Barbie, korkutuyorsun beni,” dedi.

“Kendim de korkuyorum. İkimiz de yatsak iyi olur. Sabahları her şey daha iyi görünür.”

“Bu konuşmadan sonra uyuyabilmek için Ambien içmem gerekecek herhalde, yorgunluktan da ölüyorum. Ama neyse ki sen döndün.”

Barbie tekrar malzeme meselesini hatırlamıştı.

“Bir şey daha. Eğer Yemek Dünyası yarın açarsa...”

“Pazarları hep açıktır. Ondan altıya kadar.”

“Eğer yarın da açarsa gidip alışveriş yapman lazım.”

“Ama Sysco gönderir...”

Rose lafını yarım bıraktı ve dehşet içinde Barbie’ye baktı. “Salıları inal dağıtır, ama buna güvenemeyiz değil mi? Tabii ki güvenenleyiz.”

Barbie, “Hayır,” dedi. “Hatta birdenbire yanlış doğruya dönüşürse Ordu burayı karantinaya alır, en azından bir süreliğine.”

“Ne almak lazım peki?”

“Her şeyden, ama özellikle et. Et, et, et. Tabii mağaza açılırsa. Açılacağından emin değilim. Jim Rennie şimdiki müdürü kandırmaya çalışıyor olabilir...”

“Jack Cale. Ernie Calvert geçen yıl emekli olunca yerine o geçti.”

“Eh, Rennie durum aydınlanana kadar mağazayı açmamaya ikna etmiş olabilir. Ya da kapatılsın diye Şef Perkins’e emir vermiştir.”

Rose, “Bilmiyor musun?” diye sordu ve Barbie boş boş bakınca, “Bilmiyorsun,” dedi. “Duke Perkins öldü Barbie. Orada öldü.” Güneyi göstermişti.

Barbie aptallaşmış gibi Rose’a bakakalmıştı. Anson televizyonu kapatmayı unutmuştu ve arkalarında Rose’un Wolf’cuğu yine dünyaya bilinmeyen bir gücün Maine’in batısındaki küçük bir kasabayı dış âleme kapattığını, bölgenin asker tarafından abluka altına alındığını, kuvvet komutanlarının Washington’da toplantı halinde olduğunu, Başkan’ın bu gece ulusa sesleneceğini anlatıyor, bir yandan da Amerikan halkından Chester’s Mill’deki insanlar için dua etmelerini istiyordu.

3

“Baba? *Baba?*

Junior Rennie merdivenin tepesinde başını dikip dinleyerek bekledi. Cevap yoktu ve televizyon kapalıydı. Babası şimdiye kadar çoktan gelip televizyonun karşısına geçmiş olurdu. Cumartesi geceleri CNN ve FOX haberlerini bir yana bırakıp ya Animal Planet’i ya da History Channel’ı izlerdi. Ama bu gece durum farklıydı. Junior saatinin çalıştığından emin olmak için kulağına götürdü. Çalışıyordu ve gösterdiği saat makuldü çünkü hava da kararmıştı.

Akima feci bir düşünce geldi: Koca Jim, Şef Perkins’le birlikte olabilirdi. Belki de ikisi kafa kafaya vermiş ortalığı fazla ayağa kaldırmadan Junior’ı nasıl tutuklayacaklarını düşünüyorlardı. Peki niye bu kadar beklemişlerdi? Karanlıkta onu kasabadan rahatça uçurabilmek için. Castle Rock’taki ilçe hapishanesine götürmek için. Sonra duruşma. Ondan sonra?

Ondan sonra Shawshank. Orada birkaç yıl geçirince muhtemelen diğer katiller, soyguncular, kulamparalar gibi o da sadece Shank demeye başlardı.

“Aptallık bu,” diye fısıldadı ama sahiden öyle miydi? Angie’yi öldürmesinin rüya olduğunu düşünerek uyanmıştı, öyle olması lazımdı çünkü o kimseyi öldürmezdi. Dövmek belki, ama öldürmek? Saçma. Junior... Junior... şeydi... *normal biriydi!*

Sonra yatağın altındaki giysilere bakıp üzerlerindeki kam görmüş ve her şeyi hatırlamıştı. Kızın başından düşen havluyu. Junior’ı bir şekilde tahrik eden kasık tüylerini. Dizini geçirdiğinde başını yere çarparken duyulan çatırtıyı. Buzdolabındaki süslerin yağmur gibi dökülüşünü ve kızın çırpınışını.

Ama o ben değildim ki. O...

“O baş ağrısıydı.” Evet. Doğru. Ama kim inanırdı buna? Uşak yaptı dese bundan daha inandırıcı olurdu.

"Baba?"

Hiç karşılık yok. Babası burada değildi. Karakolda ona karşı komplolar da kurmuyordu. Onun babası yapmazdı. Yapmazdı. Onun babası daima aile

önce gelir derdi.

Ama aile önce *gelmiş miydi?* Tamam, bunu *söylüyordu* -ne de olsa Hıristiyandı ve İsa Radyo'nun yarı ortağıydı- ama Junior, aslında Jim Rennie'nin Kullanılmış Araba Galerisi'nin aileden önde geldiğinden şüpheleniyordu, muhtemelen kasabada birinci üye olmak da Kutsal Tapmak üyesi olmaktan önemliydi.

Junior bu sıralamada üçüncü olabilirdi - bu mümkündü.

Birden sadece tahmin yürüttüğünü fark etti (ilk kez oluyordu; gerçek bir aydınlanma anı yaşamıştı). Aslında babasını hiç tanımıyor da olabilirdi.

Odasına dönüp başucu lambasını yaktı. Parlayıp sönen, dengesiz ve garip bir ışık meydana gelmişti. Junior bir an için gözünde bir bozukluk olduğunu sandı. Sonra arka tarafta jeneratörün çalıştığını fark etti. Üstelik sadece onlarınki de değildi. Kasabanın elektrikleri kesikti. Birden rahatladığını hissetti. Büyük bir elektrik kesintisi her şeyi açıklıyordu. Babası herhalde Belediye Salonu'nda öbür iki budalayla, yani Sanders ve Grinnell'le durumu tartışmaktaydı. Belki de George Patton edasıyla duvardaki büyük haritaya iğneler saplıyordu. Batı Maine Elektrik Santrali'ndekilere bağırıp çağırıyor, gereksiz adamlar olduklarını söylüyordu.

Junior kanlı giysilerini alıp kot pantolonun cebindekileri çıkardı -cüzdan, bozuk para, anahtarlar, tarak, yedek ağrı kesici- ve bunları temiz pantolonun ceplerine koydu. Hızla aşağı inip kan lekesi olmuş kıyafetlerini çamaşır makinesine tıktı, sıcak suya ayarladı, sonra bir daha düşünüp annesinin on yaşındayken söylediklerini hatırladı: kan lekesi soğuk suyla çıkar. Makineyi tekrar SOĞUK YIKAMA/SOĞUK DURULAMA için ayarlarken babasının sekreter düzme merakının daha o zamanlarda mı başlamış olduğunu merak etti, yoksa gereksiz penisini henüz eve mi saklıyordu.

Makineyi çalıştırdı ve bundan sonra ne yapacağını düşündü. Başının ağrısı geçince düşünebildiğini fark etmişti.

Sonuçta Angie'nin evine dönmesi gerektiğine karar verdi. Bunu yapmak istemiyordu -Tanrı biliyor ya isteyeceği son şey buydu- ama herhalde ortalığı kolaçan etmesi lazımdı. Evin önünden geçip kaç tane polis aracı olduğuna bakmalıydı. Castle'dan olay yeri inceleme minibüsünün gelip gelmediğini de öğrenmeliydi. Adli tıp uzmanları anahtardı. CSI seyrettiği için biliyordu. O koca mavi beyaz minibüsü daha önce de görmüştü,

babasıyla ilçe adliyesini ziyarete gittikleri zaman. Ve eğer o araç McCain'lere gelmişse...

Kaçarım.

Evet. Olabildiğince hızlı bir şekilde. Ama önce buraya dönüp babasının çalışma odasındaki kasayı ziyaret etmesi lazımdı. Babası Junior'ın o kasanın şifresini bildiğinden habersizdi ama biliyordu işte. Tıpkı babasının bilgisayarının şifresini ve Frank DeLesseps'le kendisinin Oreo seks dedikleri şeyi seyretme merakını bildiği gibi: iki kara piliç, bir beyaz erkek. Kasada dünyanın parası vardı. Binlerce dolar.

Peki ya minibüsü görürsen ve geldiğinde baban burada olursa?

Demek ki önce parayı halledecekti. Para işi hemen çözülmeliydi.

Çalışma odasına gitti ve bir an babasını haberleri ve belgeselleri izlediği yüksek arkalıklı koltuğuna oturmuş olarak görür gibi oldu. Uyuya kalmıştı ya da... ya kalp krizi geçirdiyse? Son üç yıldır Koca Jim'i yoklayan krizler, özellikle de aritmi sorunu vardı. Genelde Cathy Russell'a gider ve ya Doktor Haskell ya da Doktor Rayburn birtakım ilaçlarla derdini çözerdi. Haskell'e kalsa durumu sonsuza kadar böyle idare edebilirdi ama Rayburn (babasının deyimiyle ukala gereksiz herif) sonunda Koca Jim'in Lewiston'daki CMG'de bir kalp uzmanına görünmesi için ısrar etmişti. Uzman, aritminin bir seferde kalıcı olarak düzeltilmesi için müdahale gerektiğini söylemişti. Koca Jim (hastanelerden ödü patlardı) ise Tanrı'yla biraz daha konuşması gerektiğini ve buna dua tedavisi dendiğini belirtmişti. Bu arada ilaçlarını da alıyordu ve son birkaç aydır durumu iyi gibiydi, ama şimdi... belki de...

"Baba?"

Cevap gelmedi. Junior ışığı yaktı. Abajurdan yine o kararsız ışık yansıdı ama Junior'ın babası sandığı gölgeyi ortadan kaldırmaya yetti. Babası ölüp gitmiş olsa o kadar üzülmeyecekti ama yine de bu gece olmadığı için memnun olmuştu. Yoksa durum iyice karmaşık bir hal alacaktı.

Yine de duvardaki kasaya parmaklarının ucunda yürüyerek ve babasının döndüğünü haber verecek far ışıklarını kollayarak gitti. Kasanın üzerini örten resmi kenara koydu (İsa vaaz veriyordu) ve şifreyi girdi. Elleri titrediği için kolu döndürmeden önce işlemi iki kere tekrar etmek zorunda kalmıştı.

Kasa tıka basa para ve üzerinde **HAMİLİNE** damgası vurulmuş senet doluydu. Junior hafif bir ıslık çaldı. Kasayı son açtığında da -geçen yılki Fryeburg Fuarı sırasında elli papel yürütmek için- bol bol nakit vardı ama şimdiki miktarın yanma bile yaklaşmıyordu. Ayrıca **HAMİLİNE** yazılı senetler de yoktu. Aklına babasının galerideki masasında duran levha geldi: İSA BU ANLAŞMAYI ONAYLIYOR MU? Junior o bunalmış ve korkmuş haliyle bile babasının bugünlerde yürüttüğü işleri İsa'nın onaylayıp onaylamadığını merak edecek vakti buldu.

Alçak sesle, "Onun işlerine boş ver, sen kendi işine bak," diye söylendi. Ellilik ve yirmiliklerden oluşan beş yüz dolar alıp kasayı kapatmak üzereyken bir daha düşündü ve birkaç tane de yüzlük aldı. Bu kadar tıka basa dolu bir kasada babası neyin eksildiğini fark edemezdi. Etse bile Junior'ın niye aldığını anlardı herhalde. Ve onaylardı da. Koca Jim'in hep dediği gibi, "Tanrı kendine yardım edenlere yardım ederdi."

Bu ruh hali içinde Junior kendine bir dört yüz dolar daha yardım yaptı. Sonra kasayı kapatıp şifre mekanizmasını eski haline getirdi ve İsa'yı yerine astı. Ön koridordaki dolaptan bir ceket kapıp dışarı çıktı. Jeneratör çalışıyor ve Maytag, Angie'nin kanını giysilerinden çıkartıyordu.

4

McCain’lerin evinde kimsecikler yoktu.

Kahrolası bir kişi bile.

Junior epeyce akçaağaç yaprağını dökerek yolun öbür tarafına geçti, gördüklerini bir de oradan kontrol etmek istemişti: ev karanlıktı, Henry McCain’in 4 Runner’ıyla LaDonna’nın Prius’u hâlâ ortalıkta yoktu. Bu kadarı doğru olamayacak kadar iyiydi, fazla iyi.

Belki kasaba meydanındaydılar. Bu gece meydanda bir sürü insan vardı. Muhtemelen elektrik kesintisini konuşuyorlardı ama Junior daha önce elektrikler kesildiğinde böyle bir kalabalığı dışarıda görmemişti; insanların çoğu, kahvaltıya kalktıkları zaman elektriklerin gelmiş olacağından emin bir şekilde -tabii fırtına filan çıkmadıkça- evlerine gidip yatmışlardı.

Belki de bu elektrik kesintisi birtakım önemli kazalara, televizyonların normal program akışını kesip verdiği türden olaylara yol açmıştı. Junior, Angie’nin başına kendi kazası geldikten bir süre sonra bir moruğun neler oluyor diye sorduğunu belli belirsiz hatırlar gibiydi. Her şekilde Junior buradan giderken kimseyle konuşmamaya özen göstermişti. Başını öne eğip yakasını kaldırarak anacaddeden yürümüştü (hoş, neredeyse Sweetbriar Rose’dan çıkan Anse’yle çarpışıyordu). Sokak lambaları yanmıyordu ve bu da kimliğini gizlemesini kolaylaştırmıştı. Tanrıların başka bir armağanı.

Ve şimdi de bu. Üçüncü armağan. Devasa bir tane. Angie’nin cesedinin hâlâ bulunmamış olması sahiden mümkün müydü? Yoksa bir tuzağa mı düşüyordu? Junior, Castle ilçe şerifinin veya bir eyalet polis dedektifinin *sadece izleyip beklememiz gerekiyor çocuklar,* dediğini görür gibi oluyordu. *Katiller daima cinayet mahalline döner. Bunu herkes bilir.*

Televizyon zırvaları. Yine de, karşıya geçerken (kendi dışında bir güç tarafından sürüklenir gibi) bir anda spotların üstüne tutulacağını, onu kartona iğnelenen bir kelebek gibi zımbalayacaklarını, birilerinin, muhtemelen bir megafonla...”

Olduğun yerde kal ve ellerini kaldır!” diye bağıracağını sanıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

McCain bahçe yolunun sonuna vardığında kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, bütün kanı şakaklarında zonkluyordu (ama hâlâ başı ağrımıyordu ve bu da iyiye alametti), ev karanlık ve sessizdi. Bitişikteki Grinnel'lerde bir tane çalıştığı halde burada jeneratör bile çalışmıyordu.

Junior omzunun üstünden baktı ve ağaçların üstünden yükselen muazzam beyaz bir ışık kubbesi gördü. Kasabanın güney ucunda bir yerlerden veya belki de Motton'un üstünden yükselmişti. Acaba orası elektriklerin kesilmesine yol açan olay yeri miydi? Muhtemelen.

Tekrar arka kapıya gitti. Angie'nin olayından beri kimse gelip gitmemiş gibi ön kapı hâlâ kilitliydi ama içeri önden girmek istemiyordu. Mecbur kalsa girerdi fakat belki de girmezdi. Ne de olsa kaçış halindeydi.

Kapı kulpunu çevirdi.

Junior kafasını mutfağa doğru uzattı ve kan kokusunu hemen aldı, sprey kumaş kolası kokusu gibiydi ama bayatlamışı. "Hey? Selam? Kimse var mı?" dedi. Kimse olmadığı aşikâr gibiydi ama biri varsa, mesela inanılmaz bir tesadüfle Henry veya LaDonna arabalarını meydana park edip yürüyerek dönmüşlerse (ve de her nasılsa kızlarının mutfakta yatan cesedini görmemişlerse) çığlık atacaktı. Evet! Çığlık atıp cesedi keşfetmiş olacaktı. Adli tıp minibüsünü bununla kandıramazdı ama biraz zaman kazanabilirdi.

"Merhaba? Bay McCain? Bayan McCain?" Ve sonra ani bir ilhamla, "Angie? Evde misin?"

Öldürmüş olsa ona da seslenir miydi? Tabii ki hayır! Fakat sonra aklına feci bir düşünce geldi: Ya kız cevap verseydi? Yattığı yerden? Gırtlağı kanla dolu olarak?

"Kendini toparla," diye mırıldandı. Evet toparlanması lazımdı ama zor işti. Özellikle de karanlıkta. Üstelik, İncil'de de hep böyle şeyler olurdu. Bazen insanlar *Yaşayan Ölüler Gecesi*'ndeki gibi dirilirdi-.

"Evde kimse var mı?"

Yok. Kimsecikler yoktu.

Gözleri karanlığa alışmıştı ama yeterli değildi. Bir ışık lazımdı. Evden bir fener alması gerekirdi ama düğmeye basıp ışıkları açmaya alışkın olunca böyle şeyleri unutmak kolay oluyordu. Junior, Angie'nin cesedinin üstünden atlayarak mutfağı geçti ve öbür uçtaki iki kapıdan ilkini açtı.

Kilerdi. Raflardaki kavanoz ve konserveleri güçlükle seçebiliyordu. Öteki kapıyı denedi ve şansı yaver gitti. Burası çamaşırhaneydi. Ve sağındaki rafta duran şeyin şekli onu yanıltmıyorsa talihi devam ediyordu.

Yanılmamıştı. Yepyeni bir fenerdi bu. Mutfakta fenerle dolaşmak konusunda dikkatli olması lazımdı -panjurları kapatmak harika olurdu- fakat çamaşırhanede feneri dilediği gibi dolaştırabilirdi. Burada olurdu.

Sabun tozu. Çamaşır suyu. Yumuşatıcı. Bir kovayla bir yer sileceği. Güzel. Jeneratörsüz sadece soğuk su olacaktı ama muhtemelen musluklarda bir kovalık su kalmıştı, ayrıca bir de klozet tankları vardı. Zaten istediği de soğuk suydu. Kan lekesine soğuk su.

Babasının, “temiz ev, temiz el, temiz yürek.” teşvikleriyle bir zamanlar annesinin olduğu gibi o da zebani gibi bir temizlikçi olacaktı. Kanı temizleyecekti. Sonra da dokunduğunu hatırladığı her yeri ve farkında olmadan dokunmuş olabileceği her şeyi silecekti. Ama önce...

Ceset. Cesedi halletmesi lazımdı.

Junior şimdilik kilerin işini göreceğini düşündü. Cesedi kollarından tutup sürükledi, sonra da kolları bıraktı: küt. Ondan sonra çalışmaya başladı. Önce buzdolabı süslerini yerine yerleştirir ve panjurları kapatırken içinden şarkı söylüyordu. Musluktan akan son su kovayı neredeyse ağzına kadar doldurmaya yetmişti. Bir ikramiye daha.

Kapıya vurulduğunda hâlâ ovalıyordu, iş iyi başlamıştı ama bitmesine çok vardı.

Junior gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları dehşet içinde gerilmiş olarak başını kaldırdı.

“Angie?” Bir kızdı ve ağlıyordu. “Angie orada mısın?” Biraz daha vuruldu ve sonra kapı açıldı. Anlaşılan Junior’ın şansı dönmüştü. “Angie lütfen burada ol. Garajda arabanı gördüm...”

Lanet olsun! Garaj! Kahrolası garaja hiç bakmamıştı!

“Angie?” Yine hıçkırıklar. Tanıdığı biriydi. Hey Tanrım, yoksa o salak Dodee Sanders mıydı? Tabii ya. “Angie, annemin öldüğünü söylüyorlar! Bayan Shumway öldü dedi!”

Junior, kızın çıkıp Angie’nin yatak odasına gitmesini diledi. Ama o karanlıkta zorlukla ilerleyerek koridordan mutfağa doğru geliyordu.

“Angie? Mutfakta mısın? Bir ışık gördüm gibime geldi.”

Junior’ın başı yine ağrımaya başlamıştı ve bu, işine burnunu sokan uyuşturucu müptelası fahişenin suçuydu. Bundan sonra yaşanacaklar da... onun suçu olacaktı.

5

Dodee Sanders hâlâ biraz sersemlemiş ve sarhoş durumdaydı; tam ayılamamıştı; annesi ölmüştü; en iyi arkadaşının evinde karanlıkta yolunu bulmaya çalışıyordu; ayağının altından kayıp giden bir şeye bastı ve neredeyse yuvarlanıyordu. Merdiven korkuluğuna tutunayım derken iki parmağı geriye büküldü ve acıyla haykırdı. Bütün bunların başına geldiğini bir yandan unlıyor, ama bir yandan da inanamıyordu. Sanki bilim kurgu filmlerindeki gibi paralel bir dünyaya geçmiş gibiydi.

Neredeyse düşmesine neden olan şeyi görmek için eğildi. Havluya benziyordu. Ahmağın teki havluyu yerde bırakmıştı. Sonra ileride karanlıkta hareket eden bir şey duyar gibi oldu. Mutfakta.

“Angie? Sen misin?”

Cevap yoktu. Yine de orada biri varmış gibi geliyordu ama belki de yoktu.

“Angie?”

Zonklayan sağ eliyle -parmakları şişecekti, hatta şimdiden şişmeye başlamışlar gibi geliyordu- yan tarafa tutunarak ve ayaklarını sürüyerek ilerlemeye devam etti. Sol eliyle karanlığı yokluyordu. “Angie, lütfen orada ol! Annem ölmüş, şaka değil, Bayan Shumway söyledi ve o şaka yapmaz. Sana ihtiyacım var!”

Gün iyi başlamıştı. Sabah erkenden kalkmıştı (eh, onda kalkmıştı ama onun için erken sayılırdı) ve işten kaytarmak gibi bir niyeti de yoktu. Sonra Samantha Bushey arayıp eBay’da birtakım yeni Bratz bebekleri yakaladığını ve isterse gelip onlara işkence yapmasına yardım etmesini söylemişti. Bu işkence işi liseden gelen bir alışkanlıktı -garaj satışlarından alır asarlar, küçük aptal kafalarına çiviler çakarlar, üstlerine çakmak benzini döküp ateşe verirlerdi- ve Dodee artık vazgeçmeleri gerektiğini, yetişkin olduklarını veya yakında olacaklarını düşünüyordu. Çocuklara has bir şeydi. Ayrıca düşünülünce biraz da ürkütücüydü. Fakat işin en güzel yanı Sammy’nin Motton Yolu’nda kendi yeri olmasıydı -sadece bir karavandı ama kocası ilkbaharda terk edince tamamen ona kalmıştı- ve Küçük Walter

da bütün gün uyuyordu. Artı, Sammy'de genellikle ot da bulunurdu. Dodee birlikte eğlendiği adamlardan bulduğunu düşünüyordu. Hafta sonlarında karavanı popüler bir yer olurdu. Hoş Dodee artık otu bırakmıştı. Aşçıyla yaşanan onca sorundan sonra bir daha hiç kullanmayacaktı. Sammy aradığında otu bırakalı bir hafta olmuştu.

Sammy, "Sen Jade ile Yasmin'i alabilirsin," diye cıvıldadı. "Ayrıca harika bir şeyim daha var, anlarsın ya." Sanki konuşmalarını dinleyen biri neden bahsettiğini anlamayacakmış gibi hep bu şekilde söylerdi. "Üstelik bildiğin şeyi de yapabiliriz."

Dodee bunun da ne olduğunu biliyordu ve çocukça olduğunu, çoktan vazgeçmeleri gerektiğini düşündüğü halde aşağıda hafif bir karıncalanma hissetmişti.

"Sanmıyorum Sam. İkide işte olmam lazım, hem..."

Sammy, "Yasmin bekliyor," dedi. "O cadıdan nasıl nefret ettiğini bilirsin."

Eh, bu doğruydu. Dodee'ye göre Yasmin, Bratz'ların en cadalozuydu. Ve ikiye kadar neredeyse dört saat vardı. Bir ve daha geç kalsa ne olurdu ki? Rose işten mi kovacaktı yani? O boktan işte başka kim çalışırdı ki?

"Tamam. Ama çok kalamam. Ve sadece Yasmin'den nefret ettiğim için."

Sammy kıkırdadı.

"Ama artık *sen bilirsin* yok. Yoksa sen bilirsin."

Sammy, "Dert değil," dedi. "Çabuk gel."

Böylece Dodee arabasına atlayıp gitti ve tabii ki biraz kafayı bulmadan Bratz işkencesinin pek keyif vermediğini keşfettiği için biraz kafa buldu, tabii Sammy de. İkisi birlikte Yasmin'e estetik ameliyat yapıp çok eğlendiler. Sonra Sammy, Deb'den aldığı yeni şirin kombinezonunu göstermek istedi ve her ne kadar bir parça göbeklenmiş olsa da Dodee'ye hâlâ gayet tatlı gelmişti. Belki de kafaları iyi -hatta perişan- olduğu için. Küçük Walter da uyumaya devam ettiği için (babası yaşlı bir cazcı yüzünden bu ismi koymakta ısrar etmişti, bir sebebi de böyle hep uyuyor olmasıydı ama Dodee oğlanın azıcık geri zekâlı olduğunu tahmin ediyordu ve Sammy'nin hamileyken aldığı uyuşturucular düşünülürse pek de haksız sayılmazdı) sonuçta kendilerini Sammy'nin yatağına atıp biraz *sen bilirsin* yaptılar. Ondan sonra da uyuyakaldılar ve Dodee uyandığında Küçük

Walter meliyordu -televizyonlara verilecek bir haberdi bu- ve saat beşi geçmişti. İşe gitmek için sahiden geç olmuştu ve üstelik Sam bir şişe Johnnie Walker Black ortaya çıkarmış ve bir, iki, üç, derken dörder tane yuvarlamışlardı. Sonunda Sammy Bratz bebeklerinin mikrodalgada ne hale geleceğini görmek istediyse de elektrik kesikti.

Dodee saatte otuz kilometre hızla sürünerek kasabaya dönmüştü, hâlâ kafası iyiydi ve paranoyakça bir şeydi ama sürekli dikiz aynasından polis geliyor mu diye bakıyordu. Durdurulacak olursa o kızıl saçlı cadı Jackie Wettington'la karşılaşacağını biliyordu. Ya da babası eczaneye mola vermiş olacak nefesindeki içki kokusunu alacaktı. Veya annesi evdeydi, o salak uçuş dersi yüzünden çok yorulduğu için Doğu Yıldızı Bingo'suna gitmeyip evde kalmaya karar vermişti.

Lütfen Tanrım diye dua ediyordu. Lütfen *şunu atlatmama izin ver, bir daha hiç yapmayacağım. Hayatım boyunca, asla.*

Tanrı dualarını duymuştu. Evde kimse yoktu. Burada da elektrikler kesikti ama kafayı bulduğu için bunu fark etmesi biraz zor oldu. Yukarıdaki odasına sürünüp pantolonuyla gömleğini fırlattı ve kendini yatağa attı. Kendi kendine sadece birkaç dakikalığına, demişti. Sonra ganja kokan giysilerini makineye koyup duşa girecekti. Üstünde Sammy'nin parfümünün kokusu vardı. Herhalde Burpee'ye her gittiğinde litreyle alıyordu bunları.

Fakat elektrik olmadığı için alarmı duyamadı ve kapının sesiyle uyandığında hava kararmıştı. Bornozunu kapıp aşağı indi, o koca memeli kızıl saçlının geldiğinden emindi, o halde araba kullandığı için tutuklamaya gelmişti. Belki ot yüzünden de. Dodee *sen bilirsin* meselesinin illegal olduğunu sanmıyordu ama tam olarak emin de değildi.

Gelen Jackie Wettington değildi. *Demokrat'ın* editörü ve yayımcısı Julia Shumway'di. Elinde de bir fener vardı. Feneri Dodee'nin yüzüne tutup -muhtemelen uykudan şişmiş, gözleri kan çanağına dönmüş, saçı başı darmadağın olmuştu- sonra tekrar indirdi. Julia'nın yüzünü görebileceği kadar aydınlık vardı ve Dodee o yüzde şaşırmasına ve korkmasına neden olan bir merhamet ifadesi görmüştü.

Julia, "Zavallı küçüğüm," dedi. "Bilmiyorsun değil mi?"

"Neyi?" O paralel evreni işte o anda hissetmeye başlamıştı. "Neyi bilmiyorum?"

Ve Julia Shumway olanları anlattı.

6

“Angie? Angie, *lütfen!”*

Koridorda el yordamıyla ilerlemeye devam etti. Elleri titriyordu. Kalbi zonkluyordu. Gidip babasını arayabilirdi -Bayan Shumway, Bowie Cenaze Evi’nden başlayarak aramayı önermişti- ama orayı düşününce kanı buz gibi akmaya başlıyordu. Hem onun istediği Angie’ydi. Angie hiçbir art niyeti olmadan ona sıkıca sarılırdı. Angie en iyi arkadaşıydı.

Mutfaktan bir gölge çıktı ve hızla üstüne doğru geldi.

“Çok şükür buradasın!” daha çok ağlamaya başladı ve kollarını uzatıp gölgeye doğru koştu. “Ah, korkunç bir şey! Kötü bir kız olduğum için cezalandırılıyorum, eminim bundan!”

Karanlık figür de kendi kollarını uzatmıştı ama bu kollar Dodee’ye sarılmadı. Onun yerine, kolların ucundaki eller gırtlağında kenetlendi.

KASABANIN İYİLİĞİ, KASABA HALKININ İYİLİĞİ

1

Andy Sanders sahiden de Bowie Cenaze Evi'ndeydi. Kazan gibi bir kalayla yürüyerek gitmişti: şaşkın, üzüntülü, kalbi kırıktı.

Anma Salonu'nda oturuyordu, yegane yareni de odanın ucundaki tabuttaydı. Gertrude Evans iki gün önce, seksen yedi (belki de seksen sekiz) yaşında kalp krizinden ölmüştü. Kimin eline geçeceğini ancak Tanrı bilse ile Andy bir başsağlığı mesajı yollamıştı; Gert'in kocası da on yıl önce vefat etmişti. Önemli değildi. Hemşerilerinden biri ölünce Andy mutlaka BİRİNCİ ÜYE antetli krem rengi kâğıtlara elyazısıyla yazılmış bir başsağlığı mesajı yollardı. Bunun da görevinin bir parçası olduğu hissine sahipti.

Koca Jim böyle şeylerle uğraşmaya zahmet etmezdi. "İşimiz," diye bahsettiği Chester's Mill'i idare etmek onu fazlasıyla meşgul ediyordu. Aslında Chester's Mill'i babasının tarlası gibi görüyordu ama Andy buna hiç alınmıyordu; Koca Jim'in ukalalığının farkındaydı. Ayrıca gayet iyi farkında olduğu bir şey daha vardı: Andrew DeLois Sanders olmadan Koca Jim muhtemelen köpek yarışmasında bile seçilemezdi. Koca Jim ağlamaklı yaklaşımlarla, fiyat kıra kıra, Kore malı ucuz elektrik süpürgeleri hediye ederek kullanılmış araba satabilirdi ama Toyota'nın bayiliğini almak istediğinde şirket onun yerine Will Freeman'ı tercih etmişti. Koca Jim, satış rakamlarına ve 119'un üstündeki avantajlı yerine rağmen Toyota'nın bu aptallığı nasıl yaptığına da hiç akıl erdirememişti.

Andy ise anlayabiliyordu. Ormandaki en kurnaz ayı olmayabilirdi ama Koca Jim'de de hiç sıcaklık olmadığını biliyordu. Katı (kimileri -mesela o fiyat kırmalardan zarar görenler- katı kalpli olduğunu söyleyebilirdi) ve ikna edici biriydi ama aynı zamanda soğuktu da. Öte yandan Andy'nin paylaşacak bir sıcaklığı vardı. Seçim zamanı kasabada dolaşırken millete Koca Jim'le ikisinin Doublemint İkizleri ya da Click'le Clack veya fıstık ezmesiyle jöle gibi olduklarını anlatır, ikisi birden sabana koşulmazsa Chester's Mill'in aynı olmayacağını söylerdi (tabii bir üçüncü üye olacaktı - şu anda Rose Twitchell'in ablası Andrea Grinnell vardı). Andy, Koca Jim'le ortaklıklarından her zaman hoşnuttu. Mali bakımdan evet, özellikle de son iki. üç yıldır ama başka bakımlardan da öyleydi. Koca Jim işlerin nasıl

yürütüleceğini ve neyin niye yapılması gerektiğini bilirdi. *Biz bu işe uzun vadeli bakıyoruz,* derdi. *Kasaba için yapıyoruz. Halk için. Onların iyiliği için.* Ve bu da iyi bir şeydi. İyilik için yapmak iyiydi.

Fakat şimdi... bu gece...

"O uçuş derslerinden ta başında nefret etmiştim," dedi ve tekrar ağlamaya başladı. Bir süre sonra sesli sesli ağlıyordu ama bunda bir sorun yoktu, çünkü kocasından kalanları görmüş olan Brenda Perkins sessiz gözyaşları döküyordu ve Bowie biraderler aşağıdaydı. Yapacak çok işleri vardı (Andy müphem bir şekilde çok çok kötü bir şey olduğunu anlıyordu). Fern Bowie, Sweetbriar Rose'da bir lokma bir şey yemek için dışarı çıkmıştı ve döndüğünde Andy onun kendisini dışarı atacağından emindi, fakat Fern, Andy'nin ellerini dizlerinin arasına kıstırmış, kravatı kaymış, saç baş darmadağınık oturmakta olduğu köşeye hiç bakmadan koridordan geçip gitmişti.

Fern, kardeşi Stewart'la, "atölye." dedikleri yere inmişti. (Korkunç; korkunç!) Duke Perkins de oradaydı. Ayrıca o kahrolası Chuck Thompson da. Belki karısına ders vermeyi o istememişti ama dersi bırakmak istemediği de kesindi. Belki diğerleri de aşağıdaydı.

Claudette kesinlikle oradaydı.

Andy ağlamaklı bir sesle inledi ve ellerini daha sıkı kenetledi. Onsuz yaşayamazdı; imkânı yok yaşayamazdı. Ve onu canından çok sevdiği için değildi. İlaç süpermarketini yürüten Claudette'ydi (Koca Jim'den gelen düzgün, kayıt dışı ve giderek daha büyüyen nakit desteğiyle); Andy'ye kalsa daha yüzyıl bitmeden iflasını istemiş olurdu. Onun uzmanlık alanı insanlardı, muhasebe ve kayıtlar değil. Karısı o işlerin sihirbazıydı. Ya da bugüne kadar öyleydi.

Bunu düşününce Andy tekrar inledi.

Eyalet denetimi sırasında Claudette ile Koca Jim kasabanın mali kayıtlarında kalem oynatmakta bile işbirliği yapmışlardı. Güya baskın bir denet-leme olacaktı ama Koca Jim önceden duymuştu. Fazla bir şey yapmamışlardı; sadece Claudette'nin BAY TEMİZ dediği bilgisayar programını kullanmışlardı. Programa böyle demelerinin sebebi daima net sayılar elde etmesiydi. Bu sayede hapsi boylamak yerine denetimi sorunsuz atlatmışlardı (zaten hapse düşmeleri haksızlık olurdu, çünkü ne yapıyorlarsa kasabanın iyiliği için yapıyorlardı).

Claudette Sanders'la ilgili gerçek buydu: daha güzel, daha kibar bir Jim Rennie'ydi, Andy onunla yatabilir, sırlarını paylaşabilirdi ve onsuz bir hayatı düşünemezdi.

Andy tekrar gözyaşlarına boğuldu ve o sırada gerçek Koca Jim elini omzuna koyup sıktı. Andy onun geldiğini duymamıştı ama omzunu sıkınca da korkmadı. O eli bekler gibiydi, çünkü elin sahibi daima Andy'nin en çok ihtiyaç duyduğu anlarda ortaya çıkardı.

Koca Jim, "Seni burada bulacağımı tahmin ettim," dedi. "Andy -dostum- çok, ama çok üzgünüm."

Andy ayağa kalktı, kollarını Koca Jim'in iri gövdesine doladı ve Koca Jim'in ceketinde ağlamaya başladı. "Ona bu dersler tehlikeli demiştim! Chuck Thompson da babası gibi sersemin teki demiştim!"

Koca Jim yatıştırıcı bir tavırla sırtını sıvazladı. "Biliyorum. Ama artık daha güzel bir yere gitti Andy -bu gece İsa'yla yemek yiyecek- rozbif, et suyuyla yapılmış taze bezelye püresi! Bu nasıl kötü olabilir ki? Bunu düşün. Dua etmek ister misin?"

Andy, "Evet!" diye hıçkırdı. "Evet Koca Jim! Benimle dua et sen de!"

Dizlerinin üstüne çöktüler ve Koca Jim, Claudette Sanders için uzun uzun, içinden gelerek dua etti. (Aşağıda, atölyede Stewart Bowie bunu duyup tavana baktı ve, "Bu herif iki ucundan da sıçıyor." yorumunda bulundu.)

Dört beş dakikalık dua seansından sonra (Andy okunan duaların ilgisini anlayamamıştı ama umurunda da değildi; Koca Jim'le yan yana diz çökmüş olmak onu rahatlatıyordu) Rennie -Yüce İsa, amin- dedi ve Andy'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

Yüz yüze ve göğüs göğüse dururlarken Koca Jim, Andy'yi omuzlarından yakalayıp gözlerinin içine baktı. "Evet ortak," dedi. Durum ciddiyken Andy'ye hep ortak diye hitap ederdi. "İşe dönmeye hazır mısın?"

Andy boş boş baktı.

Koca Jim, sanki Andy makul bir (bu koşullar altında) itirazda bulunmuş gibi başını salladı. "Zor olduğunu biliyorum. Haksızlık. Senden böyle bir şey istemenin zamanı değil. Beni o lüzumsuz insanların karşısında tek başıma bırakmak hakkın, Tanrı biliyor ki hakkın. Fakat bazen başkalarının iyiliğini kendimizden çok düşünmemiz gerekir, öyle değil mi?"

Andy, “Kasabanın iyiliği,” dedi. Claudie ile ilgili haberi aldığından beri ilk kez bir ışık görür gibi olmuştu.

Koca Jim başını salladı. Yüzünde vakur bir ifade vardı ama gözleri parlıyordu. Andy’nin aklına garip bir fikir geldi: *On yıl gençleşmiş gibi görünüyor.* “Haklısın. Bizim sorumluluklarımız var ortak. Halkın iyiliğini düşünmek zorundayız. Bu her zaman kolay olmaz ama her zaman gereklidir. Wettington karısını Andrea’yı bulsun diye yolladım. Toplantı salonuna getirmesini söyledim. Gerekirse kelepçeli olarak.” Koca Jim güldü. “Orada olacak. Pete Randolph da kasaba polislerinin listesini çıkarıyor. Yeterli değil. Bu meseleyi çözmemiz lazım ortak. Bu durum devam ederse otorite kurulması şart. Eee, ne diyorsun? Benimle gelebilecek misin?”

Andy başıyla onayladı. Böylece karısını düşünmekten kurtulabilirdi. Kurtulmasa bile biraz oyalanmaya ihtiyacı vardı. Gert Evans’ın tabutuna bakmak yüreğini daraltmaya başlamıştı. Şefin dul karısının sessiz gözyaşları da öyle. Üstelik zor bir şey olmayacaktı. Gerçekte tek yapması gereken toplantı masasında oturmak ve Koca Jim kaldırınca elini kaldırmaktı. Asla tam uyanmışa benzemeyen Andrea Grinnell de aynısını yapacaktı. Birtakım acil önlemler alınması gerekiyorsa Koca Jim orada olduklarını bilecekti. Koca Jim her şeyle ilgilenirdi.

Andy, “Hadi gidelim,” diye cevap verdi.

Koca Jim sırtına vurup bir kolunu Andy’nin ince omuzlarına doladı ve Anma Salonu’ndan çıktılar. Ağır bir koldu. Etli. Ama insana iyi geliyordu.

Andy kızını hiç düşünmemişti. Acısının arasında kızını tamamen unutmuştu.

2

Julia Shumway kasabanın en zengin yerleşim bölgesi olan Milletler Topluluğu Sokağı'ndan anacaddeye doğru ağır ağır yürüyordu. On yıl önce mutlu bir şekilde boşanmıştı, ihtiyar Welsh Corgi'si Horace ile *Demokrat*'ın üstünde oturuyordu. Köpeğe adını tek bir sözüyle hatırlanan..."

Batıya git genç adam, batıya git... büyük Bay Greeley'den ilham alarak koymuştu, fakat Julia için önemli olan onun gazete editörü olarak yaptıklarıydı. Onun New York *Trib* için yaptıklarının yarısını yapabilse Julia kendini başarılı olmuş sayardı.

Tabii ki *kendi* Horace'sı ona kendini hep başarılı hissettiriyor ve bu da Julia için onu dünyanın en iyi köpeği yapıyordu. Eve gider gitmez köpeği yürüyüşe çıkartır, sonra da mama kabına akşamki biftekten parçalar atıp biraz daha yücelirdi. Böylece her ikisi de kendilerini iyi hissederlerdi ve Julia bunaldığı için en azından bir konuda kendini iyi hissetmek istiyordu.

Bu hali yeni değildi. Kırk üç yaşının tamamını Mill'de geçirmişti ve son on yılda kasabasında gördükleri giderek daha az hoşuna gider olmuştu. Gömülen onca paraya rağmen kasabanın kanalizasyon ve atık işleme merkezindeki çürümeye, kasabanın kayak merkezi Cloud Top'un yaklaşan sonuna, James Rennie'nin kasabadan onun sandığından da fazla çalmasına üzülüp duruyordu (üstelik de adamın onlarca yıldır epeyce çaldığını sanmaktaydı zaten). Ve elbette ona yüzleşmek için fazlasıyla büyük gelen bu yeni şeye de üzülüyordu. Ne zaman bu konuyu bir yere oturtmaya kalksa, zihni küçük ama çözümsüz bir noktaya takılıp kalıyordu: mesela cep telefonuyla bir yerlere ulaşma becerisinin giderek azalmasına. Ve kendisi tek bir telefon almamıştı ki bu da çok can sıkıcıydı. Kasaba dışındaki dostlarıyla aile üyelerinin ona ulaşmaya çalışması bir yana, başka gazetelerden, örneğin Lewiston Sun'dan, Portland Pres Herald'dan hatta belki de *New York Times*'tan aranmış olması lazımdı.

Mill'deki herkes de aynı sorunları yaşıyor muydu?

Motton sınırına gidip kendi gözüyle görmesi gerekiyordu. En iyi fotoğrafçısı Pete Freeman'a telefonla ulaşamazsa Acil Durum Nikon'u

dediği kendi makinesiyle bir şeyler çekebilirdi. Engelin Motton'la Tarker Mill taraflarında -muhtemelen diğer sınırlarda da- bir tür karantina bölgesi oluşturulduğunu duymuştu fakat bu taraftan yaklaşabileceği kesindi. Uzak durması için uyarabilirlerdi ama engel duyduğu gibi geçit vermiyorsa uyarının da fazla bir anlamı yok demekti.

“Taşlarla sopalar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler beni asla incitmez,” derdi. Kesinlikle doğruydu. Kelimelerden incinecek olsa, üç yıl önceki sözde mali denetimden sonra yazdığı haber yüzünden Jim Rennie tarafından yoğun bakıma postalanmış olması gerekirdi. Tabii ki gazeteyi dava edeceğine dair palavralar sıkmıştı ama sözleri palavra olmaktan öteye geçmemişti; hatta Julia bir ara bununla ilgili bir başyazı daha yayımlamayı bile düşünmüştü çünkü atacağı manşet vahimdi: SÖZDE DAVA DA ORTALIKTA GÖRÜNMÜYOR.

Yani kısacası üzüldüğü bir sürü şey vardı. Bunlar işinin bir parçasıydı. Fakat alışık olmadığı şey kendi davranışlarını dert etmekti ve şimdi, iki caddenin kesiştiği kavşakta dururken dert ettiği buydu. Anacaddeye dönmek yerine dönüp geldiği yola baktı. Ve genelde Horace’a sakladığı mırıltı sesiyle, “O kızı tek başına bırakmamalıydım,” dedi.

Arabasıyla gitmiş olsa yapmazdı zaten. Fakat yürüyerek gitmişti, üstelik Dodee de pek o kadar hevesli görünmüyordu. Bir de kokuyordu. Ot mu? Belki. Julia böyle şeylere karşı olduğundan değildi. Kendisi de yıllarca epey içmişti. Ve belki bu kızı yatıştırırdı. Acısının yoğunluğunu azaltır, hatta belki de tamamen alırdı.

Dodee, “Beni merak etmeyin,” demişti. “Babamı bulacağım. Ama önce giyinmem lazım.” Ve üstündeki bornozu göstermişti.

Julia aslında istemediği halde, “Beklerim,” demişti... Önünde köpeği ile ilgilenmekle başlayacak uzun bir gece vardı. Horace artık patlayacak hale gelmiş olmalıydı, çünkü beşteki yürüyüşü atlamışlardı ve muhtemelen karnı da acıkmıştı. Bu işleri hallettikten sonra insanların engel dediği yere gitmek zorundaydı. Kendi gözüyle görmeliydi. Görüntülenecek ne varsa görüntülemek lazımdı.

İş orada da bitmeyecekti. *Demokrat*'a ekstra baskı ayarlamak gerekiyordu. Bu Julia için önemliydi ve kasaba için de önemli olacağını tahmin ediyordu. Tabii ki bütün bunlar yarına da kalabilirdi ama Julia kısmen mantıken, kısmen de duygularıyla öyle olmaması gerektiğini hissediyordu.

Ama yine de. Dodee Sanders da tek başına kalmamalıydı. Aklı başındaymış gibi görünüyordu ama bu şoktan da olabilirdi ve belki de gerçeği kabullenememişti. Tabii bir de otun etkisi vardı. Fakat tutarlı davranıyordu. “Beklemenize gerek yok. Sizi bekletmek istemem.”

“Şu durumda yalnız olmak akıllıca mı bilmiyorum canım.”

Dodee, “Olmazsa Angie’lere giderim,” dediğinde yanaklarından süzülen yaşlara rağmen biraz ferahlamış görünüyordu. “Babamı bulmaya birlikte gideriz.” Başını salladı. “Onunla birlikte olmak istiyorum.”

Julia’ya göre McCain’lerin annesinin dış görünüşünü fakat -maalesef- babasının beynini almış olan kızı da Dodee’den pek akıllı sayılmazdı. Ama o bir arkadaştı ve Dodee de bu gece en çok bir arkadaşa ihtiyaç duyuyordu.

“Ben de geleyim seninle...” Bunu yapmak istemiyordu aslında. Ve kız da o anki yaslı haliyle bile durumu anlamış olmalıydı.

“Yok. Sadece birkaç sokak ötede.”

“Eh...”

“Bayan Shumway... emin misiniz? Sahiden annem?...”

Julia son derece gönülsüzce başını sallamıştı. Ernie Calvert uçağın kuyruk numarasını doğrulamıştı. Ayrıca polise de iletilmesi gereken bir şey almıştı ondan. Julia, Ernie’ye polise götürsün diye ısrar edebilirdi ama maalesef Duke Perkins de ölmüş ve yerine yeteneksiz Randolph geçmişti.

Ernie’nin Julia’ya verdiği şey Claudette’nin kanlı sürücü ehliyetiydi. Sanders’ların eşiğinde dururken ehliyet Julia’nın cebindeydi ve orada da kalmıştı. Zamanı gelince ya Andy’ye ya da bu solgun, dağınık saçlı kıza verecekti ama şimdi zamanı değildi.

Dodee üzgün ve resmi bir ses tonuyla, “Teşekkür ederim,” dedi. “Şimdi gidin lütfen. Kendimi kaptırmak istemiyorum ama...”

Cümlesini bitirememiş sadece üstüne kapıyı kapatmıştı.

Peki Julia Shumway ne yapmıştı? Acıdan kahrolmuş, muhtemelen yaptıklarının sorumluluğunu alamayacak haldeki yirmilik bir kızın sözüne uymuştu. Ama bu gece bunun kadar zor gelen başka sorumluluklar da vardı. Mesela Horace. Ve gazete. İnsanlar Pete Freeman’ın grenli, siyah beyaz fotoğraflarıyla ve *Demokrat'ın* Chester’s Mill Ortaokulu Tanışma Gecesi dansıyla ilgili sıkıcı haberleriyle dalga geçebilirdi; gazetenin sadece kedi kumu koymaya yaradığını söyleyebilirdi, ama özellikle de kötü bir şey

olduğunda gazeteye ihtiyaçları vardı. Julia da bütün geceyi ayakta geçirme pahasına da olsa ertesi gün gazeteyi görmelerini sağlamak niyetindeydi. İki muhabiri de hafta sonu için kasaba dışına gittiği için biraz zor olacaktı.

Julia kendini işin heyecanına kaptırmış halde buldu ve Dodee Sanders'ın üzgün yüzü zihninden silinmeye başladı.

3

İçeri girince Horace sitem edercesine baktı, ama ne halıda ıslak lekeler ne de koridordaki iskemlenin altında küçük kahverengi bir paket vardı, Horace oranın görünmez, sihirli bir yer olduğunu sanırdı. Julia hayvanın kayışını takıp dışarı çıkardı ve iki yana salınarak en sevdiği yere pislemesini sabırla bekledi. Horace on beş yaşındaydı, Corgi'ler için uzun bir ömür sayılırdı. Onu beklerken güney ufkundaki ışık kubbesine baktı. Steven Spielberg'in bilimkurgu filmlerinden bir görüntüye benziyordu. Hiç bu kadar büyüğünü görmemişti ve uzaktan da olsa aralıksız helikopter gürültüsünü duyabiliyordu. Hatta ışıkta, hızla giden birini bile gördü. Kaç tane spot vardı ki orada? Kuzey Motton bir anda piste dönüştü.

Horace şimdi tembel daireler çizerek, bu geceyi sonlandırmak için her yeri kokluyor ve köpeklerin çok sevdiği Kaka Dansı'nı yaparak ilerliyordu. Julia da bu fırsattan yararlanarak telefonuyla bir kez daha aramayı denedi. Bütün gece olduğu gibi yine normal sinyalleri duydu... ve sonra tek duyduğu şey sessizlik oldu.

Gazeteyi Xerox'la basmam lazım. Bu da maksimum yedi yüz elli tane demektir.

Demokrat yirmi yıldır kendi kâğıdına basılmamıştı. 2002'ye kadar Julia her haftanın maketini Castle Rock'taki View Matbaası'na götürürdü ve artık bunu bile yapması gerekmiyordu. Sah geceleri sayfaları e-posta ile yolluyor ve düzenli bir şekilde naylona sarılmış gazeteler ertesi sabah saat yedi olmadan View Matbaacılık tarafından teslim ediliyordu. Kalemle yapılan düzeltmeler, bitince klişesi çıkarılan daktiloda yazılmış sayfalarla büyümüş olan Julia'ya göre sihirbazlık gibi bir şeydi bu. Ve bütün sihirbazlıklar gibi azıcık güvenilmezdi.

Bu gece, güvenilmez olduğu kanıtlanmıştı. O yine sayfalarını e-postayla yollayabilirdi ama sabaha kimse gazeteleri getiremezdi. Julia sabah olduğunda kimsenin Chester's Mill sınırlarının beş kilometre yakınına ulaşamayacağını tahmin ediyordu. Hiçbirine. Şansına eski baskı odasında güzel, büyük bir jeneratör vardı, çoğaltma makinesi canavar gibiydi ve

arkada sakladığı beş yüz top kâğıt bulunuyordu. Ulaşıp Pete Freeman’dan da yardım isteyebilirse... veya spor haberleriyle ilgilenen Tony Guay’dan...

Bu arada Horace nihayet yerine karar vermişti. O işini bitirince Julia üzerinde Doggie Doo etiketi olan küçük yeşil poşetle kendi işini yapmaya başladı, bir yandan da acaba köpek pisliğinin yerden alınmasının hem sosyal bir beklenti hem de yasal zorunluluk olduğu bir dünya Horace’a nasıl geliyordur diye merak ediyordu.

Torbalar dolup bağlanınca telefonunu bir kez daha kullandı.

Sonuç yoktu.

Horace’ı eve götürüp mamasını verdi.

4

Engele gitmek üzere paltosunu iliklerken cep telefonu çaldı. Omzuna bir makine asmıştı ve cebindeki telefonu bulmaya çalışırken neredeyse yere düşürüyordu. Numaraya bakınca ekranda GİZLİ NUMARA yazdığını gördü.

“Alo?” dedi ve herhalde sesinde bir şey vardı ki -kapının önünde hazır temizlenip karnı doymuşken gece gezmesi için heyecanla bekleyen- Horace kulaklarını dikip çevresine baktı.

“Bayan Shumway?” Erkek sesi. Canlı aynı zamanda resmi.

“Evet. Ben kiminle görüşüyorum?”

“Birleşik Devletler Ordusu’ndan Albay James Cox, Bayan Shumway.”

“Peki bu onuru neye borçluyum?” Kendi sesindeki alaycı tonu duymuş ve hoşlanmamıştı -profesyonelce değildi- ama korkuyordu ve korkuya daima alaycılıkla yaklaşırdı.

“Dale Barbara adlı biriyle temas kurmam gerekiyor. Siz tanıyor musunuz bu adamı?”

Tabii ki tanıyordu. Ve bu gece Sweetbriar’da görünce şaşırmıştı. Hâlâ kasabada olması delilikti ve daha dün Rose onun gideceğini söylememiş miydi? Dale Barbara’nın öyküsü Julia’nın bilip de yazmadığı yüzlercesinden biriydi. Küçük bir kasaba gazetesi çıkarınca kurtlarla dolu bir sürü kavanozun kapağını açmadan bırakmak gerekiyordu. İnsanın mücadelesini seçmesi lazımdı. Julia’nın, Junior Rennie’yle arkadaşlarının kendi mücadelelerini seçtiğine emin olduğu şekilde. Ve Julia, Barbara’yla Dodee’nin iyi arkadaşı Angie arasındakilerle ilgili dedikoduların doğruluğundan şüpheleniyordu zaten. En azından Barbara’nın daha zevkli biri olduğunu tahmin ediyordu.

“Bayan Shumway?” Canlı. Resmi. Dışarıdan biriyim diyen bir ses. Bu yüzden sesin sahibine gücenemezdi. “Hâlâ orada mısınız?”

“Buradayım. Evet, Dale Barbara’yı tanıyorum. Anacaddedeki lokantada yemek pişiriyor. Niye sordunuz?”

“Anladığım kadarıyla cep telefonu yok, lokanta da cevap vermiyor...”

“Kapandı.”

“... tabii ki sabit hatlar da çalışmıyor.”

“Bu gece kasabada her şey bozuk gibi albay. Cep telefonları da dahil. Ama siz bana rahatça ulaşabildiğinize göre, acaba bu durumun sorumlusu sizler misiniz diye merak ettim.” Korkudan doğan alaycılığı gibi öfkesi de şaşırtmıştı Julia’yı. “Ne yaptınız? Neler yapıyorsunuz?”

“Hiçbir şey. Şu an itibariyle bildiğim kadarıyla hiçbir şey.”

Julia o kadar şaşırmıştı ki aklına başka soru gelmiyordu. Bu da Chester’s Mill halkının uzun zamandır tanıdığı Julia Shumway’a hiç uymayan bir durumdu.

Adam, “Cep telefonları evet,” dedi. “Chester’s Mill’in cep telefonu irtibatı genel olarak kesildi sayılır. Milli güvenlik icabı. Ve saygısızlık etmek istemem ama, siz de bizim yerimizde olsanız aynısını yapardınız hanımefendi.”

“Ondan şüpheliyim.”

“Sahi mi?” Adamın kızmış değil de merak etmiş gibiydi. “Dünya tarihinde eşi görülmemiş bir olgu ve biz dahil kimsenin anlayamadığı bir teknoloji karşısında olsanız da, öyle mi?”

Julia bir kez daha verecek cevap bulamadığını fark etti.

Adam, “Yüzbaşı Barbara ile konuşmam çok önemli,” diyerek ilk konusuna döndü. Julia bu kadar konuşmasına bile şaşırmıştı.

“Yüzbaşı Barbara mı?”

“Emekli. Bulabilir misiniz onu? Cep telefonunuzu da yanınıza alın. Size bir numara vereceğim. Oradan arasın.”

“Niye beni seçtiniz Albay Cox? Niye karakolu aramadınız? Ya da meclis üyelerinden birini? Eminim ki üçü de buradadır.”

“Denemedim bile. Ben de küçük bir kasabada büyüdüm Bayan Shumway...”

“Aferin size.”

“... ve tecrübelerime göre, kasaba politikacıları az şey bilir, kasaba polisleri çok şey bilir ve yerel gazete editörü her şeyi bilir.”

Bu sözler Julia’nın kendini tutamayıp gülmesine yol açtı.

“Yüz yüze görüşmek varken niye telefonla uğraşalım? Tabii benim gözetimimde. Ben zaten engelin bu tarafına gidiyordum, aslında aradığınızda yola çıkmak üzereydim. Barbie’yi de bulurum...”

“Kendine hâlâ öyle mi diyor?” Cox şaşırmış gibiydi.

“Onu da bulup yanıma alırım. Küçük bir basın toplantısı yapabiliriz.” “Ben Maine’de değilim. Kuvvet komutanlarıyla birlikte Washington D. C. ’deyim.”

“Bundan etkilenmem mi gerekiyor?” Aslında etkilenmişti biraz. “Bayan Shumway, çok meşgulüm, muhtemelen siz de öylesiniz. O yüzden, bu şeyi çözmek için...”

“Sizce bu mümkün mü?”

Adam, “Vazgeçin,” dedi. “Editör olmadan önce muhabirlik yaptığınızdan eminim ve bu soruları sormanız doğal fakat zaman faktörü çok önemli bu meselede. Rica ettiğim şekilde yapabilir misiniz?”

“Yapabilirim. Ama onu istiyorsanız beni de alacaksınız. 119’a gidip oradan ararız sizi.”

“Olmaz.”

Julia keyifle, “Pekâlâ,” dedi. “Sizinle konuşmak çok hoştu Albay C...”

“Bırakın da bitireyim. 119’un sizde kalan tarafı tamamen FUBAR, yani...”

“O tanımı bilirim albay, sadık bir Tom Clancy okuruydum. 119’da durum ne tam olarak?”

“Sanki, tabirimi mazur görün, bedava genelevin açılış gecesiymiş gibi. Kasabanın yarısı arabalarıyla, pikablarıyla orada, yolun iki yanma ve bir tarlaya park etmiş durumdalar.”

Julia fotoğraf makinesini yere bırakıp cebinden bir not defteri çıkardı ve *Alb. James Cox, bedava genelev açılışı gibi* diye yazdı. Sonra *Dinsmore çiftliği mi,* diye ekledi. Evet, muhtemelen söz ettiği yer Alden Dinsmore’un tarlasıydı.

“Peki,” dedi. “Sizin öneriniz nedir?”

“Eh, oraya gitmenize engel olamam, buna kesinlikle hakkınız var.” İçini çekti, çıkardığı ses dünyanın adaletsiz bir yer olduğunu vurgularmış gibiydi.

“Gazetenizde yazacaklarınıza da engel olamam, gerçi bence bir önemi de yok çünkü Chester’s Mill dışından kimse görmeyecek.”

Julia gülümsemeyi kesti. “Bunu açıklar mısınız?”

“Açıklarım tabi, zaten kendiniz de göreceksiniz. Benim önerim şu, engeli görecekseniz -hoş aslında göremeyeceksiniz, eminim bunu anlatmışlardır size- Yüzbaşı Barbara’yı da alıp engelin Üç Numaralı Kasaba Yolu’nu kestiği yere getirin. Üç Numaralı Kasaba Yolu’nu biliyor musunuz?”

Julia bir an için bilmediğini düşündü. Sonra adamın neden söz ettiğini anlayıp güldü.

“Komik bir şey mi oldu Bayan Shumway?”

“Mill’de o yola Little Bitch Yolu derler. Çünkü çamur mevsiminde aynen öyle olur.”

“Çok enteresan.”

“Anladığım kadarıyla Little Bitch’de kimse yok?”

“Şimdilik yok.”

“Pekâlâ.” Defteri cebine koyup fotoğraf makinesini aldı. Horace kapının dibinde sabırla beklemeye devam ediyordu.

“Güzel. Ne zaman ararsınız? Daha doğrusu Barbie sizin telefonunuzdan ne zaman arar?”

Julia saatine bakınca onu geçmiş olduğunu gördü. Zaman ne çabuk geçmişti? “Onu bulduğumu varsayarsak on buçuk gibi. Bulabileceğimi sanıyorum.”

“Güzel. Ken’in selamını söyleyin. Bu bir...”

“Bir şaka, evet, anladım. Kimse karşılayacak mı bizi?”

Bir duraksama oldu. Albay tekrar konuştuğunda Julia gönülsüz olduğunu algıladı. “Işıklar, nöbetçiler ve barikat kurmuş askerler olacak ama kasabalılarla konuşmama emri aldılar.”

“Konuşmamak mı, niye? Tanrı aşkına, niye?”

“Bayan Shumway, bu durum çözülmezse bütün bunları anlayacaksınız. Çoğunu kendiniz tahmin edeceksiniz, çok zeki bir hanıma benziyorsunuz.” Julia zehir gibi bir sesle, “Eh, canınız cehenneme albay!” diye bağırdı. Horace yine kulaklarını dikmişti.

Cox hiç alınmamış gibi kocaman bir kahkaha patlattı. “Evet hanımefendi hak ettim. On buçukta mı diyoruz?”

Julia hayır demek istiyordu ama tabii ki buna imkân yoktu.

“On buçukta. Tabii onu bulduğumu varsayarak. Ben mi arayacağım?” “Siz ya da o. Ama konuşmam gereken kişi o. Telefon elimde bekliyor olacağım.”

“O zaman şu sihirli numarayı verin bakalım.” Telefonu kulağına kıstırıp tekrar defterini çıkardı. Tabii ki kaldırır kaldırmaz defter yine lazım olurdu; insan muhabirlik yapınca hayatın gerçeği buydu, ki o da şu an muhabirlik yapıyordu. Yine. Adamın verdiği telefon numarası Julia’yı söylediklerinden daha çok korkuttu. Alan kodu 000’dı.

“Bir şey daha Bayan Shumway: üzerinizde herhangi bir cihaz takılı mı? Kalp pili? İşitme cihazı? Bu tür herhangi bir şey?”

“Hayır. Niye?”

Adamın yine cevap vermeyeceğini düşündü ama öyle olmadı. “Kubbe’ye yaklaşınca bir tür etkileşim oluyor. Çoğu insan için zararsız, sadece bir iki saniyelik hafif bir elektrik şoku hissediyorlar, ama elektronik aletler söz konusu olunca felaket yaşanıyor. Bazıları kapanıyor -mesela beş adımdan fazla yaklaşılırsa cep telefonlarının çoğu- bazıları da patlıyor. Ses kayıt cihazı getirirseniz kapanır. iPod veya BlackBerry gibi gelişmiş bir şey getirirseniz patlayabilir.”

“Şef Perkins’in kalp pili mi patladı? O yüzden mi öldü?”

“On buçuk. Barbie’yi de getirin ve mutlaka Ken selam söylüyor deyin.”

Albay, Julia’yı sessizliğin ortasında köpeğiyle bırakarak telefonu kapattı. Julia, Lewiston’daki kardeşini aramaya çalıştı. Numaraları tuşladı... ama işe yaramadı. Önceki gibi hiçbir ses duyulmadı.

Kubbe, diye düşündü. *Albay engel demedi, Kubbe dedi.*

5

Sanders Eczanesi’nin yan tarafındaki açık merdivenden çıkılarak ulaşılan kapısı vurulduğunda Barbie gömleğini çıkartmış, spor ayakkabılarının bağcıklarını çözmekle meşguldü. Kapının çalınmasına pek sevinmedi. Bütün gün taban tepmiş, sonra da bütün gece önlük takıp yemek pişirmişti. Hiç iyi durumda değildi.

Ayrıca gelenin, İyi ki Döndün Partisi yapmaya niyetli Junior ve arkadaşları olması ihtimali de vardı. Bunun imkânsız, hatta paranoyakça olduğu söylenebilirdi ama bütün gün imkânsız olaylar bayramı gibi geçmişti. Üstelik Junior’la Frank DeLesseps ve küçük grupları bu gece Sweetbriar'da görmediği pek az kişi arasındaydı. Barbie, 119 veya 117’de aval aval bakınmakla meşgul olabileceklerini düşünmüştü ama belki de birileri kasabaya döndüğünü haber vermiş, onlar da bazı planlar yapmıştı. Bu saatte uygulamaya koyacakları planlar.

Kapı bir daha vuruldu. Barbie kalktı ve elini portatif televizyona koydu. Pek iyi bir silah sayılmazdı ama kapıdan ilk girmeye çalışana fırlatırsa işe yarayabilirdi. Tahta askı borusu da vardı fakat üç oda da küçücük olduğu için savuracak yer yoktu. İsveç ordu çakısı vardı bir de, fakat kimseyi doğrayacak değildi. Tabii mecbur kalmadıkça...

“Bay Barbara?” Kadın sesiydi. “Barbie? Orada mısın?”

Elini televizyondan çekip açık mutfağın önünden geçti. “Kim o?” Ama daha sorarken sesi tanımıştı.

“Julia Shumway. Seninle konuşmak isteyen birinden haber getirdim. Ken’in selamı varmış öyle dedi.”

Barbie kapıyı açıp kadını içeri aldı.

6

Chester’s Mill belediye binasının zemin katındaki çam kaplama toplantı salonunun arka tarafında duran jeneratörden (oldukça eski bir Kelvinator) gelen ses, boğuk bir mırıltıdan ibaretti. Salonun ortasında duran pırıl pırıl cilalanmış, gösterişli akçaağaç masanın uzunluğu üç buçuk metreydi. Bu gece masayı çevreleyen koltukların çoğu boştu. Koca Jim’in Acil Toplantı Ekibi dediği dört kişi masanın bir ucunda toplanmıştı. İkinci üye olduğu halde Koca Jim masanın başında oturuyordu. Arkasında da atlet çorabına benzeyen kasabanın haritası asılıydı.

Toplantıda hazır bulunanlar, üyelerle polis şefi olarak görev yapan Peter Randolph’tu. İçlerinde duruma hakim görünen tek kişi Rennie’ydi. Randolph şokta ve korkmuş görünüyordu. Andy Sanders ise tabii ki acıdan perişan vaziyetteydi. Kız kardeşi Rose’un şişman ve yaşlı görünen versiyonu olan Andrea Grinnell ise sadece uykulu gibiydi. Bu da yeni bir şey sayılmazdı.

Dört, beş yıl önce, Andrea bir ocak sabahı bahçedeki posta kutusuna giderken buzda kaymış ve iki omurgasını çatlatmıştı (otuz, kırk kilo fazlası olması durumunu zorlaştırmıştı). Doktor Haskell yeni mucize ilaç OxyContin’le dayanılmaz ağrıları gidermeye çalışmıştı. Ve o zamandan beri de aynı ilaca devam ediyordu. Kasaba eczanesinin sahibi sevgili dostu Andy sayesinde, Koca Jim, Andrea’nın günde kırk miligrama kadar çıktığını ve dört yüze doğru tırmandığını biliyordu. Bu yararlı bir bilgiydi.

Koca Jim, “Andy’nin büyük kaybı yüzünden kimsenin itirazı yoksa bu oturuma ben başkanlık edeceğim,” dedi.

Randolph, “İyi olur efendim,” dedi.

Andy, “Teşekkür ederim,” derken, Andrea elini onun eline koymuş ve gözleri yine sulanmaya başlamıştı.

Koca Jim, “Şimdi, kasabadan kimse henüz anlamamış olsa da hepimizin burada olanlar hakkında bir fikri var,” diye başladı.

Andrea, “Bence kasaba dışından da kimse anlamamıştır,” dedi.

Koca Jim onu duymazdan geldi, “... ve askerler kasabanın seçilmiş yetkilileriyle konuşmak niyetindeymiş gibi görünmüyor.”

Randolph, “Telefonlarda sorun var efendim,” dedi. Bu insanların hepsine adıyla hitap edecek samimiyeti vardı -hatta Koca Jim’i arkadaşı sayıyordu- ama bu salonda efendim ya da hanımefendi hitaplarına sadık kalması gerektiğini hissediyordu. Perkins de öyle yapardı ve en azından bu konuda ihtiyarın haklı olduğunu düşünüyordu.

Koca Jim sinek kovar gibi elini salladı. “Birisi Motton ya da Tarker tarafına gelip bana -bize- haber yollayabilirdi ama kimse böyle bir şey yapmadı.”

“Efendim, durum hâlâ... şey, belirsiz.”

“Eminim, eminim. Ve büyük bir ihtimalle ki o yüzden daha kimse önümüze bir resim koyamıyor. Umarım ki yanıtı budur. Sanırım sizler de bunu umuyorsunuzdur.”

Herkes itaatkâr bir tavırla başını salladı.

“Fakat bizim derhal...” Koca Jim kederle etrafına baktı. Hakikaten üzgündü. Ama heyecanlıydı da. Ve hazırdı. O yıl bitmeden resmini *Time* dergisinin kapağında görmesi mümkünmüş gibi geliyordu. Felaketler -özellikle de teröristler tarafından tetiklenenler- sadece kötülük getirmezdi. Bunun için Rudy Giuliani’ye bakmak yeterliydi. “Bizim derhal kendi başımıza kalmış olabileceğimiz gerçeğiyle yüzleşmemiz lazım hanımlar beyler.”

Andrea bir elini ağzına götürdü. Gözleri ya korkudan ya da çok fazla ilaçtan parlıyordu. Muhtemelen ikisinin de etkisi vardı. “Kesinlikle olamaz Jim!”

“En iyisini umalım ama en kötüsüne hazırlanalım, Claudette hep böyle der.” Andy derinlere gömülmüş gibi konuşmuştu. “Yani, derdi. Bu sabah güzel bir kahvaltı hazırlamıştı bana. Çırpılmış yumurtayla kalmış tako peyniri. Tanrım!”

Dinmiş olan gözyaşları yeniden coştu. Andrea bir kez daha eliyle ağzını kapadı. Bu kez Andy onun elini sıktı. Koca Jim *Andy’yle Andrea*, diye düşündü ve ablak suratında cılız bir tebessüm belirdi. *İkiz ahmaklar!*

“En iyisini umalım, en kötüsüne hazırlıklı ol,” dedi. “Ne güzel bir tavsiye. Bu durumda en kötüsü dünyadan kopuk olmanın günlerce uzaması.

Hatta belki bir hafta. Belki de bir ay.” Aslında buna inanmıyordu ama korktukları takdirde istediklerini daha çabuk yaparlardı.

Andrea tekrarladı. “Kesinlikle olamaz!”

Koca Jim, “Bilmiyoruz,” dedi. En azından bu kadarı abartısız bir gerçeklikti. “Nereden bilebiliriz?”

Randolph, “Belki de Yemek Dünyası’nı kapatmamız gerekir,” dedi. “En azından şimdilik. Kapatmazsak tipi öncesi gibi dolup taşar.”

Rennie kızmıştı. Onun bir ajandası vardı ve bu da maddelerden biriydi ama ilk madde değildi.

İkinci üyenin yüz ifadesini okuyan Randolph, “Belki de iyi bir fikir değildir,” dedi.

Koca Jim, “Bence iyi bir fikir değil Pete,” dedi. “Nakit sıkıntısı olunca bankaları kapatmazlar. Yoksa talebi çoğaltmış olursun.”

Andy, “Bankaları da mı kapatmaktan söz ediyoruz?” diye sordu. “Peki ATM’leri ne yapacağız? Brownie Mağazası’nda bir tane var... Chester’s Mill Benzin ve Gıda’da da var... tabii benim eczanede de...” Biraz dalar gibi oldu sonra birden canlandı. “Tam emin olamıyorum ama sağlık merkezinde de gördüm galiba bir tane...”

Rennie bir an için Andrea’nın adama kendi ilaçlarından verdiğini düşündü. “Sadece benzetme yapıyordum Andy.” Alçak ve nazik bir tonla konuşmuştu. İnsanlar gündem dışı konuşunca bunlar olurdu. “Bunun gibi bir durumda yiyecek para demektir bir anlamda. Ben diyorum ki işler her zamanki gibi yürütülmeli. Böylece insanlar da normal davranmayı sürdürür.”

Randolph, “Ha,” dedi. Anlamıştı. “Anladım.”

“Fakat süpermarketin müdürüyle konuşman lazım... neydi adı, Cade mi?”

Randolph, “Cale,” dedi. “Jack Cale.”

“Tabii Benzin ve Gıda’daki Johnny Carver’la da... Dil Brown öldükten sonra Brownie’yi kim işletiyordu?”

Andrea, “Velma Winter,” dedi. “Kadın Away’lı ama çok hoş biri.”

Rennie, Randolph’un isimleri küçük defterine yazmasına memnun oldu. “Bu üç kişiye yeni bir emre kadar bira ve içki satışının yasaklandığını

söyle.” Suratında zevkten ürkütücü bir ifade belirmişti. “Dipper da kapatılmıştır.”

Randolph, “Bir sürü insan içki yasağından hoşlanmayacak,” dedi. “Mesela Sam Verdreaux gibiler.” Verdreaux kasabanın en tanınmış ayyaşıydı ve Koca Jim’e göre Volstead Hareketi’ni zorunlu kılmak için mükemmel örnekti.

“Sam’le onun gibiler bir kerecik içkisiz kalıversinler. Kasabanın yarısının Yeni Yıl arifesiymiş gibi sarhoş dolaşmasına izin veremeyiz.”

Andrea, “Neden olmasın?” diye sordu. “Kafaları çekip seslerini keserler.”

“Peki ya o arada bir de isyan çıkarırlarsa?”

Andrea sustu. Yiyecek buldukları sürece insanların isyan çıkarması için bir sebep göremiyordu ama Jim Rennie ile tartışmanın genellikle yararsız ve daima bezdirici olduğunu öğrenmişti.

Randolph, “Çocuklardan birkaçını onlarla konuşmaya yollarım,” dedi.

“Tommy ve Willow Anderson’la şahsen konuş.” Dipper’ı Anderson’lar işletiyordu. “Sorun çıkarabilirler.” Sesini alçalttı. “Baş belaları.”

Randolph başını salladı. “Solcu baş belaları. Bara Barack Amca’nın fotoğrafını asmışlar.”

“Kesinlikle öyle.” *Ve* söylemesine gerek yoktu ama *Duke Perkins o iki hippi eskisi lüzumsuzun dans salonlarında sabahlara kadar içip rock and roll yapılmasına göz yumdu. Onları korudu. Sonra da bak oğlumla arkadaşlarının başına ne işler açıldı.* Andy Sanders’a döndü. “Sen de bütün reçeteli ilaçları kilit altına al. Tabii Nasonex veya Lyrica gibi şeyleri değil. Sen neyi kastettiğimi anlamışsındır.”

Andy, “Kafa bulmak için kullanılabilecek her şey zaten kilit altında,” dedi. Konuşmanın bu yöne kaymasından rahatsız olmuş gibiydi. Rennie sebebini biliyordu ama şimdi onların çeşitli satış çabalarıyla uğraşacak değildi; çok daha önemli işleri vardı.

“Bence sen de ekstra önlemler alsan iyi olur.”

Andrea ürkmüş görünüyordu. Andy, kadının omzuna vurdu. “Merak etme,” dedi. “Gerçekten ihtiyacı olanlar için elimizde yeterince ilaç olur her zaman.”

Andrea, Andy’ye gülümsedi.

Koca Jim, “İşin özü, bu kasaba kriz bitene kadar ayık kalacak,” dedi. “Anlaştık mı? Elleri göreyim.”

Eller havaya kalktı.

Rennie, “Şimdi,” dedi. “Kaldığım yerden devam edebilir miyim?” Ellerini buyur ve kusura bakma der gibi açmış olan Randolph’a baktı.

“Korkuya kapılmak üzere olanları belirlememiz gerekiyor. İnsanlar korkunca sarhoş olmasalar da saçmalayabilir.”

Andrea, Koca Jim’in sağındaki ana denetim masasına baktı: orada televizyona, AM/FM radyoya ve Koca Jim’in nefret ettiği bir yenilik olan yerleşik kayıt sistemine kumanda eden düğmeler vardı. “Onun açık olması gerekmez miydi?”

“Ben lüzum görmedim.”

Lanet olası kayıt cihazı (Richard Nixon’ın açtığı belalar) her işe burnunu sokan Eric Everett’in marifetiydi. Otuz küsur yaşındaki ukala, kasabada Rusty diye tanınıyordu. İki yıl önceki kasaba toplantısında büyük bir ilerlemeymiş gibi bu kayıt sistemi meselesini ortaya atmıştı. Teklif, özellikle de politika dışından kimselere nadiren şaşıran Rennie’nin karşısına nahoş bir sürpriz olarak çıkmıştı.

Koca Jim maliyeti öne sürerek itiraz etmişti. Bu taktik eli sıkı Yankiler’de genelde işe yarardı ama bu sefer sökmemişti; Everett muhtemelen Duke Perkins’ten aldığı rakamları ortaya koymuş ve hükümetin masrafın yüzde seksenini karşıladığını söylemişti. Para saçan Clinton döneminden kalma bir tür destek vardı. Rennie kendini arkadan vurulmuş hissetmişti.

Sık sık başına gelen bir durum değildi ve hoşuna da gitmemişti Rusty Eric’ten daha uzun bir süredir siyasetin içindeydi ve muharebeyi kaybetmekle savaşı kaybetmek arasında büyük bir fark olduğunu biliyordu.

Andrea çekinerek, “Ya da en azından birinin not tutması gerekmez miydi?” diye sordu.

Koca Jim, “Şimdilik bunu gayrı resmi yollardan halletmek en iyisi bence,” dedi. “Sadece dördümüz arasında.”

“Şey... sen öyle diyorsan..”

Andy rüyadaymış gibi, “İçlerinden biri ölmüşse iki kişi bir sırrı saklayabilir,” dedi.

Koca Jim bir anlamı varmış gibi, “Doğru dostum,” dedi ve Randolph’a döndü. “Birinci önceliğimizin -kasabaya karşı birinci görevimizin- bu kriz boyunca düzeni sağlamak olduğunu söylüyordum. Bu da polis demektir.” Randolph bilgiç bir tavırla, “Kesinlikle doğru!” dedi.

“Şimdi, eminim ki Şef Perkins de yukarıdan bizi seyrediyordun.” Andy, “Karımla birlikte,” dedi. “Claudie’yle.” Koca Jim’i sinir eden boğuk bir ses çıkardı ama o yine de Andy’nin boştaki elini okşadı.

“Doğru Andy, ikisi birlikte İsa’nın huzurundalar. Ama dünyada kalan bizler için... Pete, ne tür bir güç toplayabilirsin?”

Koca Jim cevabı biliyordu. Kendi sorularının çoğunun cevabını bilirdi. Hayat böyle daha kolay oluyordu. Chester’s Mill’de maaşlı on sekiz memur vardı, on ikisi tam zamanlı, geri kalan altısı yarım gün çalışıyordu (yarım gün çalışanların hepsi altmışı geçmişti ve bu da hizmetlerini bayağı ucuza getiriyordu). Bu on sekizden beş tane tam zamanlının kasaba dışında olduğundan oldukça emindi; ya karılarını çocuklarını alıp lisenin futbol maçına ya da Castle Rock’taki tatbikata gitmişlerdi. Altıncı, yani Şef Perkins ise ölmüştü. Ve Rennie ölülerin arkasından asla kötü konuşmazsa da, Perkins’in burada olup, sınırlı yeteneklerinin çok ötesinde bir bela yumağı yaratmasındansa cennette olması daha iyiydi.

Randolph, “Durumu söyleyeyim millet, pek o kadar iyi değil,” dedi. “İlk olarak Kod Üç sırasında benimle olan Henry Morrison’la Jackie Wettington var. Bir de Rupe Libby, Fred Denton ve George Frederick ama George astım hastası olduğu için ne kadar yararlı olur bizim için bilmiyorum. Bu yıl sonunda erken emekli olmayı düşünüyordu.”

Andy, “Zavallı ihtiyar George,” dedi. “Sadece Advair’deki hayatı düşünüyor.”

“Ve bildiğiniz gibi Marty Arsenault’la Toby Whelan da bugünlerde pek verimli değiller. Göreve çağırabileceğim tek yetenekli polis Linda Everett.

Bu bela da şu futbol maçıyla kahrolası tatbikatın olduğu günü buldu bula bula.”

Andrea meraklı bir şekilde, “Linda Everett mi?” dedi. “Rusty’nin karısı mı?”

Koca Jim, “Püf,” dedi. Rahatsız olunca sık sık kullanırdı bu sözü. “O sadece sonradan olma trafik polisi.”

Randolph, “Evet efendim, ama geçen sene Rock’ta ekstra bir eğitim aldı ve artık silah taşıyor. Silahla göreve çıkmaması için de bir sebep yok. Belki tam zamanlı olmaz, Everett’lerin birkaç çocuğu var, ama kadın ağırlığını koyabilir. Ne de olsa bir kriz yaşıyoruz.”

“Şüphesiz, şüphesiz.” Ama Rennie’nin ne tarafa dönse bir Everett’le burun buruna gelmeye hiç niyeti yoktu. Sonuç olarak o lüzumsuz herifin karısını baş ekipte görmek istemiyordu. Üstelik kadın hâlâ otuzlarında ve baştan çıkarıcı bir güzelliğe sahipti. Öteki erkekler üstünde kötü bir etki bırakacağından emindi. Güzel kadınlarla hep öyle olurdu. Wettington ve füze gibi memeleri yeterdi zaten.

Randolph, “Yani on sekizden sadece sekizi var,” dedi.

Andrea, “Kendini saymayı unuttun,” dedi.

Randolph elinin ayasını alnına vurdu. “Tabii ya. Doğru. Dokuz.”

Rennie, “Yetmez,” dedi. “Ekibi desteklememiz lazım. Sadece geçici olarak yani, şu durum ortadan kalkana kadar.”

Randolph, “Aklınızda kimler var efendim?” dedi.

“İlk olarak oğlum.”

“Junior mı?” Andrea kaşlarını kaldırmıştı. “Daha oy verecek yaşta bile değil... değil mi?”

Koca Jim bir an için Andrea’nın beynini gözünün önünde canlandırdı: yüzde on beşi internette alışverişe, yüzde sekseni uyuşturucu ilaçlara, yüzde ikisi hafızaya ve yüzde üçü de anlık düşünce işlemlerine ayrılmıştı. Eh, Koca Jim’in o yüzde ikiyle idare etmesi gerekiyordu. Kendi kendine *hem meslektaşların aptallığı işleri kolaylaştırır,* diye hatırlattı.

“Aslında yirmi bir oldu. Kasımda yirmi iki olacak. Ve ya şans eseri ya da Tanrı’nın isteği doğrultusunda hafta sonu için eve gelmişti.”

Peter Randolph, Junior Rennie’nin okuldan temelli olarak döndüğünü biliyordu - hafta başında müteveffa şefin ofisindeki not defterinde görmüştü ama Duke’un bu bilgiyi nasıl ele geçirdiğini veya niye yazacak kadar önemli bulduğunu bilmiyordu. Bir şey daha yazmıştı: *Davranış bozukluğu mu?* Hoş, şimdi böyle bir bilgiyi Koca Jim’le paylaşmanın sırası değildi.

O sırada Koca Jim, yarışmada büyük ödülü açıklayan bir sunucu gibi heyecanla konuşmaya devam ediyordu. “Ve, Junior’ın bu işe uygun üç

tane de arkadaşı var: Frank DeLesseps, Melvin Searles ve Carter Thibodeau.” Andrea yine huzursuz olmuş gibiydi. “Şey... bunlar şu çocuklar değil miydi... hani şu Dipper’daki olaya karışan?..”

Koca Jim öyle ürkütücü bir tebessümle baktı ki Andrea koltuğunda büzülüp kaldı.

“O iş fazla abartıldı. Ve bildiğiniz gibi bu tip durumların çoğunda olduğu gibi içinde alkol vardı. Artı, her şeyi başlatan Barbara denen o herifti. O yüzden kimse ceza almadı. Bardak taştı sadece. Yoksa yanılıyor muyum Peter?”

Randolph, “Kesinlikle hayır,” dedi ama o da huzursuz görünüyordu. “Bu çocukların hepsi en azından yirmi bir yaşında, hatta Carter Thibodeau yirmi üç bile olabilir.”

Thibodeau sahiden de yirmi üç yaşındaydı ve Chester’s Mill Benzin ve Gıda’da tamirci olarak yarım gün çalışıyordu. Önceki iki işinden kovulmuştu -Randolph’un hatırladığı kadarıyla sinirli olduğu için- ama Benzin ve Gıda’da kalıcı gibi görünüyordu. Johnny daha önce egzoz ve elektrik sistemlerinde bu kadar iyi birini görmediğini söylemişti.

“Hep birlikte ava giderler, hepsi de iyi nişancıdır.”

Andrea, “Lütfen Tanrım bunu sınamak zorunda kalmayalım,” dedi. “Kimse ateş edecek değil Andrea, gençleri tam zamanlı polis yapalım diyen de yok. Benim dediğim eksikleri tamamlamak, hem de derhal. Eee, sen ne diyorsun şef? Bu kriz bitene kadar görev yaparlar, biz de beklenmedik giderler fonundan ödeme yaparız.”

Randolph, Junior’ın elinde silahla Chester’s Mill sokaklarında dolaşması fikrinden hoşlanmamıştı -olası davranış bozukluklarıyla- ama Koca Jim’e karşı çıkmak fikrinden de hoşlanmıyordu. Ayrıca, elde fazladan birkaç kişi bulunması sahiden iyi olabilirdi. Genç olsalar dahi. Kasabada sorun çıkacağını sanmıyordu ama anayolların engelle kesiştiği noktalara kalabalığı kontrol etmek üzere yerleştirilebilirlerdi. Tabii engel hâlâ oradaysa. Peki ya yoksa? O zaman sorun çözülmüş demekti.

Suratına bir takım oyuncusu tebessümü oturttu. “Bence bu harika bir fikir efendim. Siz yarın on gibi karakola yollayın onları..”

“Dokuz daha iyi olabilir Pete.”

Andy o düşlerden gelen sesiyle, “Dokuz iyidir,” dedi.

Rennie, “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

Yoktu. Andrea diyecek bir şeyi varmış ama hatırlayamıyormuş gibi görünüyordu.

Rennie, “O zaman ben sorumu sorayım,” dedi. “Kurul, vekil Şef Randolph’un Junior’ı, Frank DeLesseps’i, Melvin Searles’i ve Carter Thibodeau’yu belirli bir maaş karşılığında geçici olarak göreve alınmasını onaylıyor mu? Görev süreleri bu berbat krizin bittiği güne kadar olmak kaydıyla? Konuyla ilgili şahıslar normal yollarla bilgilendirilecek.”

Hep birlikte el kaldırdılar.

“Bu önlem onay..”

Silah sesine benzeyen iki patlamayla sözü yarım kaldı.

Hepsi yerinden zıplamıştı. Sonra üçüncü patlama duyuldu ve hayatının çoğunu motorlarla geçirmiş olan Rennie durumu anladı.

“Sakin olun çocuklar. Egzoz patlaması. Jeneratör boğazını temizli..”

İhtiyar jeneratör dördüncü kez patladıktan sonra sessizliğe büründü. Işıklar sönmüş, ortalık bir anda zifiri karanlık olmuştu. Andrea çığlık attı.

Rennie’nin solundan Andy Sanders, “Aman Tanrım Jim, yakıt..” dedi.

Rennie boştaki elini uzatıp Andy’nin koluna yapıştı. Andy sustu. Rennie elini gevşetirken uzun çam kerestesiyle kaplı salona tekrar ışık süzüldü. Parlak tepe ışıkları değil de dört köşeye tutturulmuş olan acil durum ışıkları yanmıştı. Onların zayıf ışığında toplantı masasının kuzey ucunda toplanmış olanların yüzleri sarı ve yıllarca yaşlanmış gibi görünüyordu. Ürkmüş gibiydiler. Koca Jim Rennie bile korkmuş görünüyordu.

Randolph içten olmaktan ziyade zoraki bir neşeyle, “Sorun değil,” dedi. “Motor yakıtsız kalmış, ondan oldu. Kasabanın stoklarında daha dünya kadar yakıt var.”

Andy, Koca Jim’e bir bakış fırlattı. Sadece bir göz hareketinden ibaretti ama Rennie’ye Andrea da görmüş gibi geldi. Kadın eninde sonunda bundan yeni sorular çıkartabilirdi.

Bir sonraki Oxy’den sonra unutur, diye kendini teskin etti. *Sabaha kesin hatırlamaz.*

Ve o anda kasabanın yakıtındaki eksiklik o kadar umurunda değildi. Onu da zamanı gelince düşünecekti.

“Tamam millet, sanırım hepiniz benim gibi bir an evvel buradan gitmek istiyorsunuz, o yüzden hemen diğer işlerimize gelelim. Herhalde Pete’i geçici polis şefi olarak atamamız gerekecek.”

Andy, “Evet, niye olmasın?” dedi. Sesi yorgun çıkıyordu.

Koca Jim, “Tartışmaya gerek yoksa soruyu soruyorum,” dedi.

Onun istediği şekilde oy kullandılar.

Zaten hep öyle yaparlardı.

7

Babasının Hummer'ının farları bahçe yolunu aydınlattığında, Junior Chester's Mill Sokağı'ndaki büyük evin ön basamağında oturuyordu. Huzurluydu. Başı tekrar ağrımaya başlamamıştı. Angie'yle Dodee McCain'lerin kilerine konmuştu ve en azından bir süreliğine orada gayet iyiydiler. Parayı da babasının kasasına geri bırakmıştı. Cebinde bir silah vardı - babasının on sekizinci doğum gününde armağan ettiği inci kabzalı. 38'lik. Şimdi babasıyla konuşacaklardı. Junior, Para Kazanma Kralı'nın söylemek zorunda olduklarını dikkatle dinleyecekti. Eğer babasının ne yaptığını bildiğini sezerse -bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu ama babası çok şey bilirdi- o zaman onu da öldürecekti. Sonra da silahı kendine çevirecekti. Çünkü kaçış yoktu, bu gece olmazdı. Muhtemelen yarın da olmayacaktı. Eve dönerken kasaba meydanında durup konuşmaları dinlemişti. Söylenenler çılgınlık gibiydi ama güneydeki o koca ışık -ve güneybatıda, 117'nin Castle Rock boyunca devam ettiği yerdeki daha küçük ışık- bu gece çılgınlığın bir gerçek haline dönüştüğünü gösteriyordu.

Hummer'ın kapısı açıldı ve kapandı. Babası ona doğru geliyordu, yürürken evrak çantası bacağına çarpıyordu. Şüphelenmiş, kızmış veya endişelenmiş gibi görünmüyordu. Tek kelime etmeden basamağa, Junior'ın yanma oturdu. Sonra Junior'ı tamamen gafil avlayan bir hareketle elini delikanlının boynuna koyup hafifçe sıktı.

"Duydun mu?" diye sordu.

Junior, "Birazını," dedi. "Ama bir şey anlamadım."

"Hiçbirimiz anlamadık. Bu iş çözülene kadar zor günler yaşayacağa benziyoruz. O yüzden sana bir şey sormam lazım."

"Neymiş o?" Junior elini tabancanın kabzasına yaklaştırdı.

"Üstüne düşeni yapar mısın? Sen, arkadaşların? Frankie? Carter ve Searles'lerin oğlu?"

Junior ses çıkarmadan bekledi. Bu da ne demek oluyordu?

"Artık polis şefi vekaleten Peter Randolph. Eksik kadrolarını tamamlamak için adama ihtiyacı var. İyi adamlara. Bu berbat durum

düzelene kadar geçici görev almak ister misin?”

Junior kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. Ya da zafer çığlığı atmamak için. Veya ikisi birden. Koca Jim’in eli hâlâ ensesindeydi. Sıkmıyordu. Çimdiklemiyordu. Adeta... okşuyordu.

Junior elini cebindeki silahtan çekti. Şansının hâlâ devam ettiğini anlamıştı, hem de ne şans.

Bugün çocukluğundan beri tanıdığı iki kızı öldürmüştü.

Yarın kasabaya polis olacaktı.

“Tabii ki baba,” dedi. “Bize ihtiyacın varsa biz varız.” Ve belki de dört yıldır ilk kez (daha da çok olabilirdi) babasını yanağından öptü.

DUALAR

1

Barbie’yle Julia Shumway yol boyunca hiç konuşmadılar. Zaten söylenecek pek bir şey yoktu. Barbie’nin görebildiği kadarıyla onların arabası haricinde yol boştu, ama kasabadan çıktıktan sonra gördükleri bütün çiftlik evlerinin pencerelerinde ışık vardı. Kasaba dışında yapacak bir sürü zorlu iş olurdu ve kimse Batı Maine Elektrik Santrali’na güvenmezdi. Hemen hemen herkes evinde bir jeneratör bulundururdu. Radyo kulesinin önünden geçerken tepedeki iki kırmızı ışık her zamanki gibi yanıp sönüyordu. Küçük stüdyo binasının önündeki elektrikli haç da karanlıkta fener gibi parlıyordu. Gökyüzünde ise her zamankinden fazla yıldız vardı, bu hiç tükenmeyen enerji çağlayanının jeneratöre ihtiyacı yoktu.

Barbie, “Arada buralara balık tutmaya gelirdim,” dedi. “Çok huzurlu bir yer.”

“Hiç tuttuğun oldu mu?”

“Çok, ama bazen hava tanrıların kirli iç çamaşırları gibi kokardı. Artık gübre mi neyse. Hiçbir zaman o balıkları yemeye cesaret edemedim.”

“Gübre değil, hayvan dışkısı. Riyakârlık kokusu olarak da bilinir.”

“Pardon?”

Julia yıldızların ardında yükselen karanlık, kule gibi yapıyı gösterdi. “Kutsal Mesih Kilisesi,” dedi. “Az önce önünden geçtiğimiz radyo da onların. Bazen İsa Radyo da deniyor.”

Barbie omuz silkti. “Belki o kuleyi görmüşlüğüm vardır. Radyo istasyonunu da biliyorum. İnsan burada yaşayınca görmezden gelemiyor. Aşırı tutucu mudur?”

“Katı kabuklu Baptistleri yumuşak gösteriyor. Ben Kongo’ya giderdim. Lester Coggins’e dayanamıyorum, onun o ha-ha-siz-cehennemi boylayacaksınız-ama-biz-öyle-olmayacağız zırvalarından nefret ediyorum. Herhalde farklı halklar için farklı sopalar kullanıyordun Ama elli bin vat gücünde bir radyo istasyonunu nasıl kurabildiklerini merak etmiyor da değilim.”

“Sevgi bağışlarıyla mı?”

Julia dalga geçercesine güldü. “Belki de Jim Rennie’ye sormalıyım. Ne de olsa adam diyakoz.”

Julia, Barbie’nin sadık bir cumhuriyetçi gazetenin sahibinden ummayacağı küçük bir Prius Hybrid kullanıyordu (ama arabanın İlk Cemaat Kilisesi mensuplarına uygun olacağı kanaatindeydi). Fakat araç sessizdi ve radyosu çalışıyordu. Yalnız kasabanın batısında dini radyonun sinyali o kadar güçlüydü ki FM bandındaki diğer her şeyi bozuyordu. Ve bu gece Barbie’nin kafasını şişiren dini bir müzik yayınlıyorlardı. Hıyarcıklı vebadan kırılmakta olan bir orkestra polka müziği çalıyormuş gibiydi.

Julia, “AM bandını denesene,” dedi.

Barbie denedi ve ta en sonda bir spor kanalı bulana kadar anlamsız gece müzikleri dışında bir şey bulamadı. Spor kanalından, Fenway Park’taki Sox-Mariners maçından önce, spikerin “Batı Maine olayı” dediği durumun kurbanları için saygı duruşu yapıldığını öğrendi.

Julia, “Olaymış,” dedi. “Spor kanalının yorumu bu kadar olur işte.”

Kiliseyi geçtikten iki kilometre kadar sonra ağaçların arasından bir ışık görmeye başladılar. Virajı dönünce karşılarına Hollywood galalarındaki spotları andıran spotlar çıktı. İki tanesi onların bulunduğu yöne, diğer ikisi gökyüzüne çevrilmişti. Yoldaki bütün girinti çıkıntılar olduğu gibi meydandaydı. Huş ağaçlarının gövdeleri ince hayaletleri andırıyordu. Barbie bin dokuz yüz kırkların sonlarından kalma bir korku filmindeymişler gibi hissetti.

“Dur, dur, dur,” dedi. “Daha fazla yaklaşmasan iyi olur. Bir şey yokmuş gibi görünüyor ama inan bana, var. Başka bir şey olmasa da küçük arabandaki elektronik sistemleri havaya uçurabilir.”

Julia arabayı durdurdu ve indiler. Bir an, parlak ışık yüzünden gözlerini kısıp öylece durmak zorunda kaldılar. Julia elini gözlerine siper yaptı.

Işıkların gerisinde burun buruna park etmiş, tenteli iki askeri kamyon duruyordu. Önlem olarak yola bariyerler konmuş, ayakları kum torbalarıyla desteklenmişti. Karanlığın içinden kesintisiz motor sesleri geliyordu, birden fazla jeneratör çalışıyordu. Barbie kalın elektrik kablolarının spotlardan ağaçların arasında parlayan diğer ışıklara doğru uzandığını görmüştü.

Havada bir parmağını döndürerek, “Çepeçevre aydınlatacaklar,” dedi. “Bütün kasabanın etrafında ışıklar olacak, içeriyi ve yukarıyı aydınlatacak.”

“Yukarıyı niye aydınlatıyorlar?”

“Hava trafiğini uzak tutmak için. Sanırım en çok bu gece için endişe ediyorlardır. Yarma Mill’in üstünde Varyemez Amca’nın para torbalarından biri gibi bir hava boşluğu yaratmış olurlar.”

Spot ışıklarının karanlık tarafında arkalarından vuran ışık sayesinde görülen yarım düzine silahlı asker vardı, sırtları dönük olarak rahatta bekliyorlardı. Sessiz de olsa arabanın gelişini duymuş olmaları lazımdı ama hiçbiri dönüp bakmamıştı.

Julia, “Selam arkadaşlar!” diye seslendi.

Yine dönen olmadı. Barbie zaten dönmelerini beklemiyordu -yolda gelirken Julia, Cox’un dediklerini anlatmıştı -ama denemek zorundaydı. Kıyafetlerini tanıyabildiği için nasıl denemesi gerektiğini de biliyordu. Bu gösteriyi karacılar yönetiyor olabilirdi -Cox’un işin içinde olması bunu gösteriyordu- ama bu tipler karacı değildi.

“Hey denizciler!” diye seslendi.

Hiçbir şey olmadı. Barbie biraz daha yaklaştı. Yolun üstüne gerilmiş bir hat görmüştü ama şimdilik onu görmezden gelecekti. Engelin başında nöbet tutan adamlarla daha çok ilgileniyordu. Ya da Kubbe’nin. Shumway, Cox’un ona Kubbe dediğini söylemişti.

Biraz daha yaklaşarak, “Keşif Birliği’ni yurtiçi görevde görünce şaşırdım,” dedi. “Şu küçük Afganistan sorunu çözüldü herhalde?”

Hâlâ bir tepki yoktu. Biraz daha ilerledi. Adımları çok ses çıkarıyormuş gibi geliyordu.

“Keşif Birliği’nde bir sürü ödlek varmış diye duymuştum. Aslında rahatladım. Burada durum sahiden kötü olsa komandoları yollarlardı.”

Adamlardan biri, “Çekil git şuradan,” diye mırıldandı.

Önemli bir şey olmasa da Barbie’ye bu kadarı yetmişti. “Gevşeyin biraz millet, gevşeyin de şu işi konuşalım.”

Yine bir şey olmadı. Ve Barbie engele (ya da Kubbe’ye) olmak isteyeceği kadar yaklaşmıştı. Tüyleri diken diken olmamış, ensesindeki tüyler havalanmaya kalkmamıştı ama o şeyin orada olduğunu biliyordu. Hissediyordu.

Ve görebiliyordu: havada asılı duran hattı. Gün ışığında ne renk göründüğünü bilmiyordu ama kırmızı olduğunu tahmin ediyordu, yani

tehlike rengi. Sprey boyayla yapılmıştı ve Barbie bankadaki bütün parasına (şu anda beş bin dolar kadar bir şey vardı) bütün engeli dolandığına bahse girebilirdi.

Kol bandı gibi, diye düşündü.

Elini yumruk yapıp hatta kendi tarafından vurdu, yine o eklemlerin cama çarptığında çıkardığı ses duyuldu. Denizcilerden biri yerinden zıpladı.

Julia, “Bunun iyi bir fikir olduğunu san..” diye lafa başladı.

Barbie duymazdan geldi. Kızmaya başlamıştı. Bir yanı gün boyunca kızmak için fırsat kollamıştı ve şimdi fırsat karşısındaydı. Bu adamları kızdırmanın iyi olmayacağını o da biliyordu -bunlar sadece mızrak taşıyıcıydı- ama tükürdüğünü yalamak da zordu. “Hey denizciler! Kardeşinize yardım etsenize.”

“Vazgeç ahbap.” Konuşan dönüp bakmadığı halde Barbie, bu küçük mutlu grubun komutanı olduğunu biliyordu. Kendisinin de pek çok kez kullandığı ses tonunu tanıyordu. “Emir aldık, o yüzden sen bize yardım et. Başka zaman, başka yerde sana bir bira ısmarlamak veya kıçına tekmeyi basmak hoşuma giderdi ama burada olmaz, bu gece olmaz. Eee, ne diyorsun?”

Barbie, “Tamam diyorum,” dedi. “Ama hoşuma gitmesi gerekmiyor.” Juila’ya döndü. “Telefonunu aldın mı?”

Julia telefonu uzattı. “Sen de alsana bir tane. Artık bunsuz olmayacak.”

Barbie, “Var zaten,” dedi. “Kullan at cinsinden. Pek kullanmadım. Kasabadan ayrılırken de çekmecede bırakmıştım. Bu gece de yerinde kalsın dedim.”

Julia, “Maalesef numarayı kendin tuşlayacaksın,” dedi. “Benim yapacak işlerim var.” Parlak ışıkların ötesinde bekleyen askerler duysun diye sesini yükseltti. “Ne de olsa yerel gazetenin editörüyüm ve biraz fotoğraf çekmek istiyorum.” Sesini birazcık daha yükseltti. “Özellikle de sırtını başı belada olan kasabaya dönmüş birkaç askerin fotoğrafını.”

Komutan, “Hanımefendi bunu yapmamanızı rica ediyorum,” dedi. Geniş omuzlu iriyarı bir adamdı.

Julia, “İsterseniz durdurun beni,” diye kışkırttı.

Adam, “Bunu yapamayacağımızı herhalde biliyorsunuzdur,” dedi. “Çünkü sırtımız size dönük, aldığımız emir böyle.”

Julia, “Denizci,” dedi. “O emirlerini al, iyice bük, domal ve hava kalitesinin şüpheli olduğu bir tarafına sok.” Parlak ışıkta Barbie enteresan bir şey gördü: kadının ağzı sert, bağışlamaz bir ifadeyle bükülmüştü ve gözünde yaşlar parlıyordu.

Kendisi garip alan kodlu numarayı tuşlarken Julia da fotoğraf makinesini alıp fotoğraf çekmeye başladı. Makinesinin flaşı, jeneratörle çalışan koca spotların ışığının yanında sönük kalıyordu ama Barbie flaşın her patlayışında askerlerin irkildiğini fark etmişti. *Herhalde kahrolası üniformaları belli olmasın diye dua ediyorlar,* diye düşündü.

2

Birleşik Devletler Kara Kuvvetleri, Albay James O. Cox, saat on buçukta elinde telefonla bekleyeceğini söylemişti. Ama Barbie'yle Julia Shumway biraz geç kalmışlardı ve Barbie telefon ettiğinde saat on bire yirmi vardı. Anlaşılan Cox yine de bekliyordu, çünkü telefon ilk çalışında açılmıştı. Barbie'nin eski patronu, "Merhaba, ben Ken," demişti bile.

Barbie hâlâ öfkeliydi, ama güldü. "Evet komutanım. Bendeniz de bütün iyi bokları kapan fahişe olmaya devam ediyorum."

Hiç kuşkusuz iyi bir başlangıç yapmaktan uzak olduklarını düşünen Cox da güldü. "Nasılsın Yüzbaşı Barbara?"

"İyiyim komutanım. Bu arada, saygısızlık etmek istemem ama artık sadece Dale Barbara'yım. Bugünlerde yerel bir lokantadaki ızgaralara komuta ediyorum ve sohbet havasında da değilim. Kafam karmakarışık efendim, ayrıca bir avuç denizcinin sırtını seyrettiğim ve dönüp benimle göz göze gelmekten kaçındıkları için bayağı tepem atmış durumda."

"Anlıyorum. Sen de benimle ilgili bir şeyi anlamalısın. Bütün o adamların bu durumu bitirmek veya yardımcı olmak için yapabilecekleri bir şey olsaydı şimdi kıçlarına değil suratlarına bakıyor olurdun. Buna inanıyor musun?"

"Sizi duyuyorum efendim." Tam olarak bir cevap sayılmazdı.

Julia hâlâ fotoğraf çekiyordu. Barbie yolun kenarına çekildi. Yeni yerinden kamyonların arkasındaki çadırı görebiliyordu. Ayrıca küçük bir karavana çadırıyla bir sürü askeri kamyonun park etmiş olduğu yeri de görüyordu. Denizciler buraya kamp kuruyorlardı ve muhtemelen 119'la 117'nin kasabadan çıktığı noktadakilerden büyük olacaktı.

Cox, "Gazeteci kadın da orada mı?" diye sordu.

"Burada. Fotoğraf çekiyor. Ve bana ne söylerseniz ona da aktaracağım efendim. Ben artık bu taraftayım."

Julia, Barbie'ye gülümsemek için bir anlığına durdu.

"Anlıyorum yüzbaşı."

“Efendim bana böyle hitap etmek size bir şey kazandırmaz.”

“Tamam, sadece Barbie. Böylesi daha mı iyi?”

“Evet efendim.”

“Küçük kasabanızdaki insanların iyiliği için... umarım o hanım gazetede basacağı şeyler konusunda yeterince seçici davranır.”

“Bence öyle olacaktır.”

“Ve eğer dışarıdan birine o fotoğrafları e-postayla yollarsa -haber dergilerine veya *New York Times*’a mesela- internetinizin de kesildiğini görebilirsiniz.”

“Efendim, bu biraz tehdit..”

“Karar daha üst rütbeler tarafından verilecektir, ben sadece söylüyorum.”

Barbie içini çekti. “İletirim kendisine.”

Julia, “Neyi ileteceksin?” diye sordu.

“O fotoğrafları birilerine yollamaya çalışırsan kasabanın internet bağlantısını keseceklerini.”

Julia, Barbie’nin güzel Cumhuriyetçi hanımlara yakıştıramadığı bir el hareketi yaptı. Barbie tekrar telefona yoğunlaştı.

“Bana ne kadarını anlatabilirsiniz?”

Cox, “Bildiğim her şeyi,” dedi.

“Teşekkür ederim efendim.” Ama Barbie, Cox’un sahiden her şeyi anlatacağından şüpheliydi. Ordu asla bildiği her şeyi açıklamazdı. Ya da bildiğini sandığı.

Cox, “Biz Kubbe diyoruz ama gerçekten Kubbe değil. En azından biz öyle düşünüyoruz. Kenarları tam kasaba sınırlarına oturan bir kapsül olduğunu tahmin ediyoruz. Sahiden tam oturuyor demek istiyorum.”

“Yüksekliğinin ne kadar olduğunu biliyor musunuz?”

“On dört bin küsur gibi. Tepesi düz mü yuvarlak mı bilmiyoruz. En azından şimdilik.”

Barbie bir şey demedi. Hayretler içindeydi.

“Ve ne kadar derine iner... onu da bilen yok. Şu an için tek söyleyebildiğimiz otuz metreden fazla olduğu. Chester’s Mill ile kuzeydeki kasaba arasındaki sınırda yürüttüğümüz kazı ancak bu derinliğe inebildi.”

“TR-90” Kendi sesi Barbie’nin kulağına boğuk ve ifadesiz gelmişti.

“Her neyse. On iki metre kadar kazılmış olan bir taşocağından başlattık. Aklımı başımdan alan uzaklık ya da derinlik duygusu veren görüntüler gördüm. İkiye ayrılmış uzun, metamorfik kaya parçaları. Arada boşluk yok ama kayanın kuzey ucunda baca gibi bir şey görünüyor. Portland rasathanesinden gelen sismografik raporları inceledik ve tombala. Saat on bir kırk dörtte bir darbe olmuş. Richter Ölçeği’ne göre iki nokta bir. Yani olay o zaman gerçekleşmiş.”

Barbie, “Harika,” dedi. Dalga geçer gibi konuştuğundan şüphelendi ama emin olamayacak kadar sersemlemiş ve afallamış durumdaydı.

“Bu anlattıkların hiçbir şey ifade etmiyor ama bazı ipuçları veriyor. Tabii, araştırma daha yeni başladı ama şu anda sanki o şey hem aşağı hem yukarı gidiyormuş gibi görünüyor. Ve eğer sekiz kilometre kadar yukarı gidiyorsa..”

“Onu nereden biliyorsunuz? Radar mı?”

“Yok, bu şey radarda görünmüyor. Çarpıncaya veya duramayacak kadar yakınına gidinceye kadar orada olduğunu anlamıyorsun. Kubbe oluşurken çok fazla insan kaybı yaşanmadı, ama hem içeride hem de dışarıda epey kuş telef olmuş.”

“Biliyorum. Gördüm.” Julia artık fotoğraf çekme işini bitirmişti. Yanında durmuş Barbie’nin söylediklerini dinliyordu. “Peki yüksekliğini nasıl hesapladınız? Lazerle mi?”

“Hayır, onlar da içinden geçebiliyor. Yalancı savaş başlıkları kullanıyoruz. Bugün saat on altıdan beri Bangor’dan F-15A uçuşları yapılıyor. Seslerini duymamış olmana şaşırdım.”

“Bazı sesler duymuşumdur ama zihnim başka şeylerle meşguldü” Mesela uçakla. Ve kütük kamyonuyla. 117’deki ölülerle. Yani nispeten düşük kabul edilen insan kaybıyla.

“Füzeler hep geri sekiyordu, ama on dört bin küsurdan sonra hoop, gidiverdiler. Aramızda kalsın, o savaş uçaklarından hiçbirini kaybetmememize şaştım aslında.”

“Daha üstünden uçulmadı mı?”

“İki saat kadar önce. Görev başarılı oldu.”

“Kim yaptı bunu albay?”

“Bilmiyoruz.”

“Biz miydik? Başarısızlığa uğrayan bir deney miydi? Yoksa, Tanrı yardımcımız olsun, test filan mı? Gerçeği söylemek zorundasınız bana. Bu kasabaya. Burada herkes dehşet içinde.”

“Anlıyorum. Ama biz değildik.”

“Biz olsak haberiniz olur muydu?”

Cox duraksadı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha alçaktı. “Benim bölümümde sağlam kaynaklarımız var. Ulusal Güvenlik’te osursalar burada duyarız. Langley’deki Dokuzuncu Grup’la senin adını bile bilmediğin diğer bazı küçük organizasyonlar için de aynı durum söz konusu.”

Cox’un doğru söylüyor olması mümkündü. Olmaması da mümkündü. Sonuçta o da bir emir kuluydu; şu denizcilerle birlikte bu serin sonbahar gecesinde burada nöbet tutmaya yollanmış olsa, Cox da sırtı dönük olarak dururdu. Hoşuna gitmezdi ama emir demiri keserdi.

Barbie, “Doğal bir olay olma ihtimali var mı?” diye sordu.

“Bütün bir kasabayı tam da insan eliyle yapılmış sınırlarından kaplayacak bir şey? Sence olabilir mi?”

“Sormak zorundaydım. Geçirgen mi? Bunu biliyor musunuz?”

Cox “Su geçiyor,” dedi. “En azından biraz.”

“Bu nasıl mümkün olur?” Hoş kendisi de gözüyle görmüştü suyun nasıl geçtiğini; Gendron da görmüştü.

“Bilmiyoruz, nereden bilelim?” Cox’un sesi yorgun çıkmıştı. “Bu konu üzerinde çalışmaya başlayalı daha on iki saat bile olmadı. Buradaki insanlar yüksekliğini belirlemek için kendini oradan oraya atıyor. Tahmin yürütebiliyoruz ama şimdilik kesin olarak bilmiyoruz.”

“Peki hava?”

“Hava daha fazla geçiyor. Kasabanızın sınırlarına... hımm..” Barbie derinden gelen kâğıt hışırtıları duydu. “Harlow diye bir yere gözlem istasyonu kurduk. ‘Üfleme testi’ dedikleri bir şey yaptılar. Galiba geri seken hava basıncını ölçüyorlar. Her neyse, hava geçiyor, hem de suya göre daha rahat geçiyor ama bilim adamları tamamen geçmediğini söylüyor. Bu iş en sonunda hava durumunu da kötü etkileyecek dostum, ama kimse ne kadar kötü etkileyeceğini söyleyemiyor. Hah, belki de Chester’s Mill’i Palm Springs’e dönüştürür.” Cılız denecek bir kahkaha attı.

“Ya partiküller?” Barbie bu sorunun cevabını biliyordu.

Cox, “Hayır,” dedi. “Partiküller geçmiyor. En azından öyle sanıyoruz. Ve durum iki taraflı. Girmediği gibi çıkmıyor da. Bu da demektir ki oto emisyonları..”

“Kimse arabayla o kadar uzağa gitmiyor. Chester’s Mill’de en uzak mesafe olsa olsa yedi kilometredir. Biraz dolaşarak geldiğini düşünürsen de..”

Julia’ya baktı.

Julia, “En fazla on iki,” dedi.

Cox, “Isınmayla ortaya çıkan kirliliğin de sorun olacağını sanmıyoruz. Eminim ki kasabada herkesin gayet güzel, pahalı kalorifer tesisatları vardır -Suudi Arabistan’da bugünlerde ‘New England’ı Seviyorum’ yazan araba çıkartmaları moda olmuş- ama modern kaloriferler için elektrik lazım. Daha hava o kadar soğuk olmadığı için şimdilik evleri ısıtmaya gerek yok. O yüzden, yakıt rezervleriniz iyidir, ama bunun size bir faydası olacağını sanmıyoruz. Uzun vadede iyi bir şey olabilir bu, yani kirlilik bakımından.”

“Öyle mi diyorsunuz? Sıcaklık sıfırın altına inip de ayaz başlayınca buraya bir gelin isterseniz..”

Bir an için durdu. “Rüzgâr esecek mi peki?”

Cox, “Bilmiyoruz,” dedi. “Yarın sorarsan en azından bir teorim olur.”

Julia, “Odun yakabiliriz,” dedi. “Söyle.”

“Bayan Shumway odun yakabileceğimizi söylüyor.”

“İnsanların bu konuda dikkatli olması lazım Yüzbaşı Barbara... Barbie. Eminim orada bol bol odun vardır ve odunu tutuşturmak ve sürekli yanar halde tutmak için de elektrik gerekmez, ama odun da kül oluşturur. Maalesef o da kanserojen madde yaratır.”

“Burada kalorifer yakma mevsimi..” Barbie, Julia’ya baktı.

“Kasımın on beşinde veya o civarlarda.”

“Bayan Shumway kasım ortasında başlar diyor. O zamana kadar bu işi çözeceğinizi söyleyin bana.”

“Tek diyebileceğim çözmek için deli gibi uğraştığımız. Bu da beni bu konuşmanın amacına getiriyor. Akıllı çocuklar -yani şu ana kadar

toparlayabildiklerimiz- bir güç alanı ile karşı karşıya olduğumuzda hemfikir.”

Barbie, “Tıpkı Star Trick’te olduğu gibi,” dedi. “Işınla beni Snotty.”

“Pardon?”

“Önemli değil. Siz devam edin efendim.”

“Hepsi de diyor ki güç alanı öyle kendiliğinden oluşmazmış. Ya etki alanına ya da merkezine yakın bir yerdeki bir şeyin yaratmış olması lazımmış. Bizim çocuklar merkezdedir diyor. Bir tanesi ‘şemsiyenin sapı gibi’ dedi.”

“Sizce içeriden yapılmış bir iş mi?”

“Bu da olasılıklar dahilinde. Ve tam da kasabada madalyalı bir askerimiz varken..”

Barbie *eski asker,* diye düşündü. *Madalyaları da on sekiz ay önce Meksika Körfezi’nin dibini boyladı.* Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin içinde askerlik süresinin uzadığına dair bir his vardı. Genel istek üzerine diye bir deyim vardı galiba.

“... uzmanlığı da Irak’ta El-Kaide’nin bomba fabrikalarını yok etmekti. Onları ele geçirmek ve kapatmak.”

Yani. Temel olarak bir jeneratör daha. Yolda gelirken Julia Shumway’la fark ettikleri bütün o jeneratörleri düşündü, karanlıkta uzakta uğulduyor, ısı ve ışık temin ediyorlardı. Bunu yapmak için de propan gazı tüketiyorlardı. Chester’s Mill’de propanla akülerin gıdayı bile geri bırakarak altın değerine yükseldiğini fark etti. Bildiği tek bir şey vardı: insanlar odun yakacaktı. Eğer hava soğur da propan olmazsa bol miktarda odun yanacaktı. Odun, tahta, kozalak, talaş. Ve kahrolası kanserojen maddeler oluşacaktı.

Cox, “Bu gece sizin orada jeneratörler susmayacağa benzer,” dedi. “Bunu yapan şeyin ne olduğunu ya da böyle bir şeyi kimin yapabileceğini de bilmiyoruz.”

Barbie, “Ama Sam Amca onu istiyor,” dedi. Telefonu kıracak kadar sıkıyordu konuşurken. “Asıl öncelik bu değil mi? Çünkü böyle bir şey dünyayı değiştirebilir. Bu kasabada yaşayanlar kesinlikle ikinci sırada geliyor. Aslında göze alınabilir kayıp kabul ediliyor.”

Cox, “Aman, melodrama kaçmayalım şimdi,” dedi. “Bu meselede çıkarlarımız örtüşüyor. Sen jeneratörü bulmaya bak, tabii bulunacak bir

jeneratör varsa. O bomba fabrikalarını bulduğun gibi bul ve onları kapattığın gibi kapat. Mesele halledilmiş olur.”

“Tabii öyle bir şey varsa.”

“Varsa evet. Deneyecek misin?”

“Başka şansım var mı?”

“Benim gördüğüm kadarıyla yok, ama ben askerim. Bizim için özgür irade diye bir seçenek yoktur.”

“Ken, bu baş belası bir yangın tatbikatı.”

Cox cevap vermekte acele etmedi. Hatta bir sessizlik olduğu halde (görüşmenin kaydedildiğini ifade eden boğuk bir mırıltı dışında) Barbie onun düşüncelerini duyar gibiydi. Sonunda Albay, “Doğru, ama sen yine de en iyi şeyleri kaparsın cadı,” dedi.

Barbie güldü. Kendini tutamamıştı.

3

Dönüşte Kutsal Mesih Kilisesi’ni geride bıraktıktan sonra Julia’ya döndü. Kontrol panelinden yansıyan ışıkta kadının yüzü yorgun ve ciddiydi.

Barbie, “Anlattıklarımı kendine sakla diyecek değilim,” dedi. “Ama sanırım açıklamaman gereken tek bir şey var.”

“Kasabada ya da dışarıda olabilecek jeneratör.” Bir elini direksiyondan çekip arkaya uzattı ve rahatlatıp güven vermek istermiş gibi Horace’ın kafasını okşadı.

“Evet.”

“Çünkü eğer bu alanı yaratan bir jeneratör varsa -yani senin albayın Kubbe’sini- o zaman onu çalıştıran birileri olmalı. Buradan birileri.”

“Cox öyle demedi ama eminim ki o da böyle düşünüyor.”

“Bunu söylemem. E-postayla da bir şey göndermeyeceğim.”

“İyi.”

“Zaten önce *Demokrat*'ta yayımlanmaları lazım.” Julia köpeğin başını okşamaya devam ediyordu. Tek elle araba kullananlar genelde Barbie’yi sinirlendirirdi ama bu gece başkaydı. Little Bitch ve 119 zaten tümüyle onlara kalmıştı. “Hem, bazen bazı şeylerin büyük bir hikâyeden daha önemli olduğunu düşünüyorum. Bu konuda *New York Times*'la aynı paralelde değilim yani.”

Barbie, “Anladım,” dedi.

“Ve jeneratörü bulursan ben de uzun süre Yemek Dünyası’ndan alışveriş yapmak zorunda kalmam. Nefret ediyorum oradan.” Birden irkildi. “Sence yarın açarlar mı orayı?”

“Açarlar diyorum. İnsanların yeni durumlara alışması biraz vakit alabilir.”

Julia düşünceli bir tavırla, “Biraz pazar alışverişi yapsam iyi olacak,” dedi.

“Alışveriş yaparken Rose Twitchell’e de selam söyle. Muhtemelen sadık Anson Wheeler de yanında olur.” Rose’a vermiş olduğu tavsiyeleri hatırlayıp güldü. “Et, et, et.”

“Pardon, anlamadım?”

“Evinde jeneratör varsa..”

“Tabii ki var, gazetenin üstünde oturuyorum. Ev değil; çok hoş bir daire. Jeneratör de vergi indirimiydi.” Bunu gururla söylemişti.

“O zaman et al. Etle konserve gıda, konserve gıda ve et.”

Julia bu sözleri düşündü. Kasaba merkezi karşılarındaydı. Her zamankinden az ışık vardı ama yine de oldukça yeteri kadar aydınlıktı. Barbie *ne kadar zaman için,* diye merak etti. Sonra Julia, “Şu senin albay bu jeneratörü bulma konusunda herhangi bir fikir verdi mi?” diye sordu.

Barbie, “Yok,” dedi. “Pislikleri bulmak benim görevimdi. O da bunu bilir,” duraksadı, sonra sordu. “Sence kasabada bir Geiger Sayacı olabilir mi?” “Olduğunu biliyorum. Belediye binasının bodrumunda. Aslında herhalde sen oraya bodrum dersin. Sığınak var orada.”

“Dalga geçiyorsun!”

Kadın güldü. “Dalga filan geçmiyorum Sherlock. Üç yıl önce onunla ilgili bir haber yapmıştım. Fotoğrafları da Pete Freeman çekmişti. Büyük bir toplantı salonuyla küçük bir mutfağı da var. Sığınağa mutfaktan merdivenle iniliyor. Yeterli büyüklükte. Ellilerde, borsa yüzünden havalara uçtuğumuz yıllarda yapılmış.”

Barbie, “*On the Beach*,” dedi.

“Evet, oldukça bunaltıcı bir yer. Pete’in fotoğrafları Hitler’in son sığınağını hatırlatmıştı bana. Kiler gibi bir yeri -raflar dolusu konserve gıda depolanmış- ve yarım düzine kadar bez karyola var. Bir de hükümetin sağladığı bazı ekipmanlar. Geiger Sayacı da dahil.”

“Elli yıldan sonra konserveler acayip lezzetlidir herhalde.”

“Aslında sık sık yeniliyorlar onları. Hatta 11 Eylül’den sonra küçük bir jeneratör bile kondu. Kasaba faaliyet raporlarında her dört yılda bir elden geçtiği belirtiliyor. Eskiden buna üç yüz dolar ayrılırdı. Şimdi altı yüze çıktı. Yani Geiger Sayacı’n hazır.” Bir anlığına Barbie’nin gözünün içine baktı. “Tabii James Rennie tavan arasından nükleer atık sığınağına kadar belediye binasının tümünü şahsi mülkü sayıyor, o yüzden niye istediğini soracaktır.” “Koca Jim Rennie’nin haberi olmayacak.”

Julia bu sözleri yorum yapmadan kabullendi. “Benimle ofise gelmek ister misin? Ben gazeteyi hazırlarken sen de Başkan’ın konuşmasını dinlersin.

Benimki hızlı ve pis bir iş olacak, o kadarını söyleyebilirim. Tek bir haber, kasabalılar için beş, altı fotoğraf, hepsi o. Burpee'nin sonbahar indirim günleri ilanı yok."

Barbie bunu düşündü. Yarın çok meşgul olacaktı, sadece yemek pişirmesi değil sorular sorması da lazımdı. Eski yöntemlerle eski işine başlıyordu yine. Öte yandan, eczanenin üstündeki yerine dönerse uyuyabilecek miydi ki?

"Tamam. Ve muhtemelen bunu sana söylememem gerekirdi ama ofis işlerinde çok becerikliyimdir. Ayrıca şahane kahve yaparım."

"İşe alındınız bayım." Julia sağ elini direksiyondan kaldırdı ve birbirine vurdular.

"Bir soru daha sorabilir miyim? Kesinlikle yayımlamak için değil?"

Barbie, "Tabii," dedi.

"Şu bilimkurgu jeneratör. Sahiden bulacak mısın sence?"

O arabayı gazete binasının önüne park ederken Barbie bu soruyu düşündü.

Sonunda, "Hayır," dedi. "Fazla kolay olurdu."

Julia iç geçirip başını salladı. Sonra Barbie'nin parmaklarını yakaladı. "Peki başarman için dua etsem yararı olur mu?"

Barbie, "Zararı olmaz en azından," dedi.

4

Kubbe Günü yaşandığında Chester’s Mill’de sadece iki kilise vardı; her ikisi de (çok farklı yöntemlerle olsa da) Protestanlığın hizmetindeydi. Katolikler, Motton’daki Azize Serena Kilisesi’ne giderdi ve kasabadaki bir düzine kadar Musevi de manevi teselli aradıklarında Castle Rock’taki Kutsal Cemaat Sinagogu’nu ziyaret ederdi. Eskiden bir Üniteryan Kilisesi de bulunmaktaydı, ama seksenlerin sonunda ihmalden ötürü ortadan kalkmıştı. Zaten herkes onu bir tür hippi eğlencesi sayıyordu. Binası da artık İkinci El Kitabevi’ne ev sahipliği yapmaktaydı.

O gece Chester’s Mill rahiplerinin ikisi de Koca Jim Rennie’nin deyimiyle “dizüstünde.” yaşıyordu ama dualarının adresi, ruh halleri ve beklentileri tümüyle farklıydı.

İlk Cemaat Kilisesi rahibi Piper Libby artık Tanrı’ya inanmıyordu ama bu cemaatiyle paylaşmadığı bir gerçekti. Öte yandan, Lester Coggins ise şehitlik veya delilik (belki de bunların ikisi de aynı kapıya çıkıyordu) mertebesinde inanmaktaydı.

Üstünde hâlâ iş kıyafeti bulunan Rahip Libby -buna rağmen ve kırk beş yaşında olduğu halde oldukça güzel görünüyordu- neredeyse zifiri karanlıkta (Congo’da jeneratör bulunmuyordu) mihrabın önünde diz çökmüştü. Yanında da Alman kurdu Clover burnunu ön patilerine dayayarak uzanmıştı, hayvanın gözleri yarı açıktı.

Piper, “Merhaba Orada-Olmayan,” dedi. Son zamanlarda Tanrı’ya Orada-Olmayan demeye başlamıştı. Sonbahar başında adı Büyük Belki’ydi. Yaz boyunca da Olabilir Kadri Mutlak’tı. Bu adı beğeniyordu; hoş bir tınısı vardı. “İçinde bulunduğum durumu biliyorsundur-bilmen gerekir, bu konuda kulağını yeterince bükmüştüm- fakat bu gece buraya bunu konuşmaya gelmedim. Muhtemelen bu da seni rahatlatıyordun.”

İç geçirdi.

“Burada başımız dertte dostum. Umarım Sen anlıyorsundur çünkü ben kesinlikle bir şey anlamıyorum. Fakat ikimiz de biliyoruz ki yarın burası dolup taşacak, insanlar ilahi felaket yardımı istemeye gelecek.”

Kilisenin içi de dışı da sessizdi. Eski filmlerde dedikleri gibi “fazla sessizdi.”. Libby daha önce bir cumartesi akşamının bu kadar sessiz olduğunu hiç hatırlamıyordu. Ne trafik gürültüsü vardı, ne de Dipper’daki orkestranın (daima **BOSTON’DAN GELEN!** diye reklamı yapılırdı) o hafta sonu için seçtiği müziğin basları duyuluyordu.

“Sen’den İrade’ni göstermeni dileyecek değilim çünkü artık sahiden bir İrade’n olduğuna inanmıyorum. Fakat her ihtimale karşı belki oradasındır diye -bu olasılık hep var, bunu itiraf etmekten de fazlasıyla mutluyum- yararlı olacak bir şeyler söylememe yardımcı olmanı rica ediyorum. Tabii cennette değil, burada, yeryüzünde. Çünkü..” Ağlamaya başladığını fark edince şaşırmadı. Artık çok fazla feryat eder olmuştu, tabii daima yalnızken. New England’lılar rahiplerle siyasetçilerin ortalık yerde ağlamasına şiddetle karşıydı.

Onun sıkıntısını algılayan Clover da inledi. Piper ona susmasını söyleyip tekrar mihraba döndü. Sık sık mihraptaki haçın, Chevrolet Bowtie’nin dini bir versiyonu olarak orada bulunduğunu düşünürdü, sırf yüz yıl önce adamın teki Paris’te bir otel odasında görüp beğendiği için orada bulunan bir logo olarak. İnsan bu tür sembolleri ilahi işaretler olarak görüyorsa muhtemelen deliydi.

Yine de azimliydi.

“Çünkü, eminim ki Sen de biliyorsundur, bizim elimizde olan Dünya. Varlığından emin olduğumuz şey sadece o. Cemaatime yardım etmek istiyorum. Bu benim görevim ve hâlâ yapmak istiyorum. Orada olduğunu ve umursadığını varsayarak -ki bunların çok sağlam varsayımlar olmadığını da itiraf etmeliyim- yardımını rica ediyorum. Amin.”

Ayağa kalktı. Feneri yoktu ama dışarı çıkarken yolunu bulacağından emindi. Burayı adım adım bilirdi. Severdi de. Ne inançsızlığı ne de o fikrin kendisini sevmekteki inadı konusunda kendini kandırmıyordu.

“Hadi gel Clove,” dedi. “Başkan’ın konuşmasına yarım saat kaldı. Öbür Büyük Orada-Olmayan’ın. Arabadaki radyodan dinleyebiliriz.”

Clover uysal uysal peşinden gitti, onun inanç sorunu yoktu.

5

Little Bitch Yolu’nda (Kutsal Mesih’e gidenler daima Üç Numaralı Yol demeyi tercih ederlerdi) çok daha dinamik bir sahne yaşanıyordu ve parlak elektrik ışıklarının altında yaşanıyordu. Lester Coggins’in ibadethanesinde, parlak turuncu tarafında hâlâ gönderi etiketleri bulunacak kadar yeni bir jeneratör bulunmaktaydı.

Lester çok bakımlı olduğu için -genetik özellikleri kadar vücuduna tapmak muamelesi yapmasının da etkisiyle- otuz beş yaşından fazla göstermeyen ellilik bir adamdı (bu bakımdan Sadece Erkekler İçin’in makul bir uygulamasıydı). Bu gece sağ bacağına ORAL ROBERTS ALTIN KARTALLAR yazısı basılmış bir jimnastik şortu dışında bir şey giymemişti ve vücudundaki tüm kaslar ortadaydı.

Ayinlerde (haftada beş tane oluyordu) kendinden geçmiş bir televizyon rahibi gibi Tanrı kelimesini abartılı bir şekilde *TAN-N-N-RI*, diye telaffuz ederdi. Bazen kendi kendine dua ederken bile farkında olmadan aynı sesi çıkarırdı. Fakat Lester çok bunaldığında, gündüzleri bir duman, geceleriyse bir alev sütunu halinde gezen Musa’yla İbrahim’in Tanrı’sına danışma ihtiyacı duyduğunda, görüşmenin kendi payına düşen kısmını zorla içeri giren birine saldırmaya hazırlanan bir köpeğin hırıltısına benzer bir sesle yapardı. Kendisi bunun farkında değildi çünkü hayatında onu dua ederken duyacak kimse yoktu. Piper Libby kocasıyla iki oğlunu üç yıl önceki kazada yitirmiş bir duldu; Lester Coggins ise bir ergen olarak mastürbasyon karabasanları gören ve yatak odasının eşiğinde Mary Magdalene’yi görmek için çırpınan bir müzmin bekârdı.

Kilise de neredeyse jeneratör kadar yeniydi ve pahalı kırmızı akçaağaçtan yapılmıştı. Aynı zamanda katılık düzeyinde sadeydi. Lester’ın çıplak sırtının gerisinde, kirişli tavanın altında üçlü sıralar duruyordu. Karşısındaysa üzerinde İncil duran ve kraliyet moru bir perdeye asılı büyük kızılağaçtan haçı olan sade bir kürsü vardı. Koronun locası sağda ve yüksekteydi, bir tarafına da müzik aletleri -Lester’ın bazen bizzat çaldığı elektrikli gitar da dahil- yerleştirilmişti.

Lester homurtulu, sahiden-dua ediyorum sesiyle, *“Tanrım duamı duy,”* dedi. Bir elinde, her bir düğümü bir havariyi temsil eden on iki düğümlü ağır, uzun bir ip tutuyordu. Dokuzuncu düğüm -yani hain Yehuda’yı temsil eden- siyaha boyanmıştı. *“Tanrım duamı duy, çarmıha gerilip göğe yükselen İsa adına yalvarıyorum*"

Sonra kolunu esnek ve muntazam hareketlerle kaldırarak önce sol, sonra sağ omzunu kırbaçlamaya başladı. Görmezden gelinemeyecek kasları terden parlamaya başlamıştı. Zaten yara bere içindeki derisine çarptıkça düğümlü ipin halı dövme sopası gibi sesler çıkıyordu. Bunu daha önce de çok yapmıştı ama ilk defa bu kadar kuvvetli vuruyordu.

“Tanrım duamı duy! Tanrım duamı duy! Tanrım duamı duy! Tanrım duamı duy!”

Şap, şap, şap, şap. Teni ateş gibi yanıyor, ısırganotu sürünmüş gibi dağlanıyordu. İnsana has zavallı sinirlerinin otoyollarıyla yan yolları arasına gömülüyordu. Her ikisi de feciydi ve feci bir şekilde tatminkârdı.

“Tanrım, bu kasabada günah işledik ve ben günahkârların başıyım. Jim Rennie’yi dinledim ve yalanlarına kandım. Evet, kandım ve işte bedeli, şimdi de eskisi gibi. Tek değil bir sürü günahın bedeli. Öfkeni hemen göstermiyorsun ama gösterdiğinde bir kişiyi değil herkesi etkiliyor. Rüzgâr ektim ve fırtına biçtim, hem de bir kere değil, pek çok kez.”

Mill’de başka günahlar ve günahkârlar da vardı -bunu biliyordu, saf değildi, küfrediyorlar, dans ediyorlar, seks yapıp onun bilmediği kadar uyuşturucu kullanıyorlardı- ve hiç şüphesiz cezalandırılmayı, *kırbaçlanmayı* hak etmişlerdi, fakat muhakkak ki bu her kasabada böyleydi ve Tanrı bir tek onlarınkine bu feci cezayı vermişti.

Peki yine de... yine de... bu garip lanet kendi günahı yüzünden olmayabilir miydi? Evet. Mümkündü. Ama pek öyle görünmüyordu.

“Tanrım, ne yapacağımı bilmeye ihtiyacım var. Yol ayrımındayım. Yarın sabah da bu kürsünün önünde durup o adamın bana söylediklerini -onunla birlikte işlediğimiz günahları, tek başıma işlediğim günahları- itiraf etmem gerekiyorsa, Sen’in arzun buysa öyle yaparım. Fakat bu rahipliğimin de sonu olur ve böyle bir zamanda bunu arzu ettiğine inanmam çok güç. Arzun beklememse... bekleyip bundan sonra olacakları görmem... bekleyip sürümle birlikte bu yükün omuzlarımızdan kalkması için dua etmemse... o zaman onu yaparım. Sen’in dediğin olur Tanrım. Şimdi ve daima.”

Kendini kırbaçlamaya ara verdi (çıplak sırtından süzülen ılık ve huzur veren kanları hissedebiliyordu; ipteki düğümlerin bazıları kıpkırmızı olmuştu) ve yaşlarla ıslanan yüzünü kirişli tavana kaldırdı.

“Çünkü bu insanların bana ihtiyacı var Tanrım. Sen de biliyorsun, her zamankinden de çok ihtiyacı var. Yani... eğer Sen’in arzun bu kupanın dudaklarımdan uzaklaştırılmasıysa... lütfen bana bir işaret ver.”

Bekledi. Ve sonra Yüce Tanrı Lester Coggins’e, “Sana bir işaret göstereceğim,” dedi. “Git Incil’ine bak, çocukken o çirkin rüyalarından sonra yaptığın gibi.”

Lester, “Hemen, saniyesinde,” dedi.

Düğümlü ipi kanlı bir at nalı halinde boynuna astıktan sonra kürsüye tırmandı, o arada kürekkemiklerinin arasından şortunun lastiğine biraz daha kan aktı.

Kürsüde vaaz verecekmiş gibi durdu (oysa en kötü kâbusunda bile böyle bir kılıkta vaaz vermemişti) orada açık duran Incil’i kapattı, sonra gözlerini yumdu. “Tanrım, arzuların yerine getirilecektir... utançla çarmıha gerilen ve zaferle göğe yükselen Oğlun adına yalvarıyorum,” dedi.

Ve Yüce Tanrı, “Kitap’ımı aç ve göreceğini gör,” dedi.

Lester söyleneni yaptı (koca Incil’i orta kısmından açmamaya dikkat etmişti, oralarda Eski Ahit bölümü vardı). Parmağını görmediği sayfada aşağı kaydırdı, sonra gözlerini açıp bakmak üzere eğildi. Tesniye’nin ikinci bölümü, yirmi sekizinci ayetiydi. Okudu:

“Yüce *Tanrı seni delilikle, körlükle ve kalp şaşkınlığıyla cezalandıracaktır T*

Kalp şaşkınlığı muhtemelen iyiydi ama bütün olarak yüreklendirici değildi. Ya da net. Sonra Yüce Tanrı bir daha konuştu ve, “Orada durma Lester,” dedi.

Lester yirmi dokuzuncu ayeti de okudu.

“Öğle vakti karanlığı yoklayan körler gibi elinle yoklayacaksın ve yolunu bulamayacaksın ve her zaman böyle mazlum ve kusurlu kalacaksın ve kimse seni kurtarmayacak.”

Lester, “Kör mü kalacağım?” diye sordu, homurtulu dua sesi hafiften yükseliyordu. “Tanrım, lütfen yapma, ama Sen’in arzun buysa..”

Tanrı bir kez daha konuştu ve, “Bu sabah yatağın ters tarafından mı kalktın Lester?” dedi.

Lester’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Tanrı’nın sesiydi ama annesinin en sevdiği laflardan birini etmişti. Gerçek bir mucizeydi. “Hayır Yüce Tanrım, hayır.”

“O zaman bir daha bak. Sana ne gösteriyorum?”

“Delilikle ilgili bir şey. Veya körlükle.”

“Hangisi olabilir sence?”

Lester ayetleri düşündü. Aklında kalan tek kelime körlüktü.

“Bu mu... Tanrım, bu mu işaretim?”

Tanrı, “Evet, öyle, ama senin körlüğün değil; şimdilik senin gözlerin daha net görecek. Kim kör ve kim delirmiş diye bakacak. Onu gördüğün zaman cemaatine Rennie’nin burada yapmak niyetinde olduklarını ve senin o işteki rolünü anlatmalısın. İkiniz de anlatmalısınız. Bu konuda yine konuşacağız ama şimdi git yat Lester. Yere kan damlatıyorsun.”

Lester itaat etti, ama önce kürsünün arkasına damlamış olan kanları temizledi. Bunu dizüstü çökerek yaptı. Çalışırken dua etmedi ama ayetleri düşündü. Kendini çok daha iyi hissediyordu.

Şimdilik Mill’le dış dünya arasına bu bilinmez engeli getiren günahlara genel olarak değinecekti; ama bir yandan da işareti arıyor olacaktı. Delirmiş kör bir adam veya kadın olması lazımdı.

6

Brenda Perkins de İsa Radyo'yu dinlerdi çünkü kocası seviyordu (severdi) ama Kutsal Mesih Kilisesi'ne adımını atmış değildi. Sadece Congo'ya gider, kocasını da oraya götürürdü.

Hayattayken. Howie Congo Kilisesi'ne son kez gidecekti. Orada öylece yatacak, Piper Libby ayinini yaparken neler olduğunu bilmeyecekti.

Bu kavrayış -son derece katı ve kesin- evi vurmuştu. Brenda haberi aldığından beri ilk kez kendini bıraktı ve ağladı. Belki de ancak şimdi yapabiliyordu. Yalnızken.

Televizyonda Başkan, ağırbaşlı ve ürkütücü bir biçimde yaşlı görünüyordu.."

Amerikalı yurttaşlarım, cevaplar istiyorsunuz," diyordu. "O cevaplara ulaştığım anda sizlere de söyleyeceğim. Bu meselede sırlar olmayacak. Olaylara bakan pencerem sizin pencereniz olacak. Kesinlikle söz veriyorum.."

Brenda, "Tabii," dedi. "Bir de bana satmak istediğin bir köprü var." Bunu der demez de daha çok ağlamaya başladı çünkü Howie'nin sevdiği laflardandı. Televizyonu hırsla kapattı ve uzaktan kumandayı yere düşürdü. İçinden üstünde çıkıp tepinmek geldi; en büyük sebebi de Howie'yi başını sallayıp aptallık etmemesini söylerken görür gibi olmasıydı.

Bunun yerine anısı henüz tazeyken bir şekilde kocasına dokunabilmek arzusuyla kalkıp küçük çalışma odasına gitti. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Evin arka tarafında, dışarıda jeneratör çalışıyordu. Howie olsa ş*işko ve mutlu*, derdi. Brenda, 11 Eylül sonrasında Howie ısmarladığı zaman o zımbırtının masrafından nefret etmişti (tedbirli olmak için, diyordu) ama şimdi bu yüzden ettiği her tatsız kelimeden pişmanlık duyuyordu. Kocasını özlerken bir de karanlıkta olmak çok daha feci, çok daha hazin olurdu.

Howie'nin masası açık duran dizüstü bilgisayarı dışında bomboştu. Ekran koruyucu olarak çok eskiden kalma Küçükler Ligi'nden bir fotoğraf vardı. O sıralarda on bir, on iki yaşlarında olan Chip ile Howie yeşil Sanders Drug Monarchs formaları içindeydiler; fotoğraf Howie ile Rusty Everett'in eyalet

finalleri için takıma alındıkları yıl çekilmişti. Chip babasına, Brenda da ikisine birden sarılmış vaziyetteydi. Güzel bir gündü. Ama kırılgandı. Kristal bir kadeh kadar kırılgan. Kim, henüz vakit varken kıymetini bilebilirdi böyle şeylerin?

Brenda henüz Chip'e ulaşamamıştı ve o konuşmanın düşüncesi bile -tabii yapabilseydi- elini ayağını kesiyordu. Hıçkırarak kocasının masasının yanına diz çöktü. Çocukken pamuklu pijamasıyla yatağının yanma diz çöküp *Tanrı annemi korusun, Tanrı babamı korusun, Tanrı henüz adı olmayan süs balığımı korusun* duasını okurken yaptığı gibi avuçlarını birleştirdi.

"Tanrım, ben Brenda. Onu geri getirmeni istemiyorum... aslında istiyorum ama yapamayacağını biliyorum. Sadece buna dayanabilmem için güç ver olur mu? Bir de acaba... günah mıdır değil midir bilmiyorum, muhtemelen öyledir, ama acaba benimle bir kerecik konuşmasını sağlayabilir misin? Belki bana bir kerecik daha dokunmasına da izin verirsin, hani bu sabah yaptığı gibi."

Ve akima gelince -güneşin altında tenine değen parmakları- daha beter ağlamaya başladı.

"Biliyorum hayaletlerle işin olmaz -tabii Kutsal olan dışında- ama belki rüyamda olabilir? Çok şey istediğimi biliyorum ama... Tanrım bu gece içimde öyle büyük bir boşluk var ki. İnsanda böyle boşluklar olabileceğini bilmezdim ve o boşluğa düşmekten korkuyorum. Sen bana bu iyiliği yaparsan ben de Sen'in için bir şey yaparım. Tek yapman gereken istemek. Lütfen Tanrım, sadece bir temas. Ya da bir kelime. Rüyamda bile olsa," derin, ıslak bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Karar Sen'in tabii ki. Benim hoşuma gitse de gitmese de." Bitkin bir şekilde güldü. "Amin."

Gözlerini açıp masaya tutunarak kalktı. Bir eli bilgisayara değmiş ve ekran hemen aydınlanmıştı. Howie kapatmayı hep unuturdu ama en azından şarjı bitmesin diye prize takılı bırakırdı. Ve masaüstünü her zaman Brenda'dan çok daha düzgün tutardı; Brenda'nınkinde daima indirilmiş dosyalar ve elektronik notlar bulunurdu. Oysa Howie'nin masaüstünde harddisk ikonunun altında düzenli bir şekilde tutulan sadece üç tane klasör olurdu: GÜNCEL'de devam eden soruşturmaların notları; MAHKEME'de kendisi de dahil kimlerin, nerede, niçin tanıklık edeceğini gösteren liste vardı. Evle ilgili ne var ne yoksa onları da MORIN PAPAZ EVİ başlığı altında tutardı. Brenda o klasöre girdiği takdirde jeneratörle ilgili bir şeyler

bulabileceğini fark etti, aleti mümkün olduğunca çalıştırabilmek için bunları öğrense iyi olacaktı. Karakoldaki Henry Morrison muhtemelen şimdiki tüpü değiştirmekten mutlu olurdu ama ya yedeği yoksa? Durum buysa hepsi tükenmeden Burpee'den veya Benzin ve Gıda'dan yedek tüp alması lazımdı.

Parmağını fareye götürmüşken durdu. Sol alt köşede dördüncü bir klasör vardı. Daha önce hiç görmemişti. Kocasının dizüstü bilgisayarına en son ne zaman baktığını hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı.

Klasörün adı VADER'di.

Eh, Howie'nin *Yıldız Savaşları'ndaki* Darth Vader'le ilişkilendireceği tek kişi Koca Jim Rennie olabilirdi.

Merakla oku klasörün üstüne götürüp iki kere tıkladı, bir yandan da acaba şifre gerekiyor mudur diye düşünüyordu.

Gerekiyordu. GÜNCEL klasörünü açan WILDCATS'i denedi ve işe yaradı (MAHKEME klasörünü koruma altına almaya zahmet etmezdi). Klasörde iki belge vardı. Birinin başlığı DEVAM EDEN SORUŞTURMA idi. Diğeri ise SMAG'DAN MEKTUP başlığı altında bir PDF dosyasıydı. Howie'nin dilinde bunun anlamı Maine eyalet başsavcısı demekti. Brenda o dosyayı tıkladı.

Başsavcının mektubunu hayretler içinde okurken yanaklarındaki gözyaşları kurumuştu. Gözüne ilk takılan mektubun başlığı olmuştu: Sayın *Şef Perkins* diye değil, *Sevgili Duke* diye başlıyordu.

Her ne kadar mektup Howie tarzında değil avukat tarzında yazılmış olsa da, belirli yerleri koyu renk yazılmış gibi öne çıkıyordu. İlk olarak **kasaba mallarıyla hizmetlerinin kötüye kullanımı** sözcükleri gözüne çarpmıştı. **İkinci Üye Sanders'ın katılımı da kesin görünüyor** oldu. Ardından **bu görevi kötüye kullanma üç ay önce tahmin edebileceğimizden çok daha geniş ve derin** geldi.

Ve mektubun sonuna doğru sadece koyu renk değil büyük harfle yazılmış gibi de görünen sözler vardı: **YASADIŞI UYUŞTURUCU ÜRETİMİ VE SATIŞI.**

Dualarına cevap gelmiş gibiydi, hem de tamamen beklenmedik şekilde. Brenda, Howie'nin koltuğuna oturup VADER klasöründeki DEVAM EDEN SORUŞTURMA dosyasına tıkladı ve müteveffa kocası konuşmaya başladı.

7

Başkan’ın -bol bol teselli eden, çok az bilgi veren- konuşması 24. 21’de bitti. Rusty Everett konuşmayı hastanenin üçüncü katındaki bekleme salonunda seyrettikten sonra çizelgeleri son kez kontrol edip evine gitti. Tıp kariyerinde bundan daha fazla yorulduğu günler de olmuştu ama hiç bu kadar ümitsizliğe düşmemiş veya gelecek için kaygı duymamıştı.

Ev karanlıktı. Linda’yla geçen yıl (ve evvelki yıl) jeneratör alma meselesini konuşmuşlardı, çünkü her kış Chester’s Mill’de dört, beş gün elektrik kesilirdi ve genelde yazları da arada bir kesildiği olurdu; Batı Maine Elektrik santrali en güvenilir servis sağlayıcılarından sayılmazdı. Sonuçta buna güçlerinin yetmeyeceğine karar vermişlerdi. Belki Lin tam zamanlı çalışmış olsa alabilirlerdi ama kızlar küçükken ikisi de bunu istemiyordu.

En azından güzel bir sobamız ve bir sürü odunumuz var. Gerekirse bunları kullanırız.

Torpido gözünde bir fener vardı ama yakınca beş saniyeliğine cılız bir ışık verdi ve öldü. Rusty bir küfür mırıldandı ve ertesi gün, daha doğrusu bugün, hemen pil almaya karar verdi. Tabii dükkânlar açık olursa.

On iki yıl sonra burada yolumu bulamıyorsam maymunum demektir.

Evet. Zaten kendini biraz maymun gibi hissediyordu bu gece... yeni yakalanmış ve kafese kapatılmış bir maymun. Ve kesinlikle öyle kokuyordu. Belki yatmadan önce bir duş...

Ama yok. Elektrik yoksa duş da olmazdı.

Berrak bir geceydi ve ay olmadığı halde evin üzerinde milyonlarca yıldız vardı ve her zamanki gibi görünüyorlardı. Belki de tepede engel yoktu. Başkan o meseleye değinmemişti, yani belki araştırmakla görevli olanlar da daha bilmiyordu. Eğer Chester’s Mill garip bir kavanozun içine hapsolmamış da yeni oluşan bir kuyunun dibinde kalmışsa işler yürüyebilirdi. Hükümet havadan yardım yapabilirdi. Eyalet gelecek milyonları harcamaya kıyarsa paraşütle kek ve birkaç tane aptal jeneratör atabilirlerdi.

Anahtarını elinde tutarak veranda basamaklarını çıktı ama kapıya ulaşınca zilden sarkan bir şey gördü. Eğilip gözlerini kısarak yakından baktı ve gülümsedi. Mini bir fener sıkıştırılmıştı zile. Burpee'nin yaz sonu indirimli satışlarında Linda bunlardan beş, altı paket almıştı. O sıralar Huysuz bunu gereksiz masraf olarak görmüştü, hatta *kadınlar indirimlerde olur da erkekler dağa çıkar diye bir şeyler alıyor, çünkü kendileri orada* diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Fenerin dibinde küçük madeni bir halka vardı. Huysuz'un eski tenis ayakkabılarından birinin bağcığı halkadan geçirilmişti. Bağcığa da bir not iliştirilmişti. Kâğıdı alıp feneri üstüne tuttu.

Merhaba tatlı adam. Umarım iyisindir. İki J nihayet yatağa düştü. ikisi de endişeli ve üzgündü ama sonunda bayıldılar. Yarın bütün gün görevliyim ve 7'den 7'ye demek istiyorum, Peter Randolph öyle dedi (yeni şefimiz - AHH). Marta Edmunds kızları alacağını söyledi, yani Tanrı Marta'yı korusun. Beni uyandırmamaya çalış. (Hoş uyuyamamış da olabilirim.) Zor günler geçireceğimizden korkuyorum ama bunu da atlatırız. Çok şükür kilerde bol yiyeceğimiz var.

Tatlım, yorgun olduğunu biliyorum ama Audrey'yi yürüyüşe çıkarabilir misin? Hâlâ o garip inleme nöbetini yaşıyor. Bunun geleceğini önceden bilmiş olması mümkün mü? Köpekler depremleri hissedermiş, yani belki?..."

Judy ile Jannie babalarını sevdiklerini söylediler. Ben de seviyorum.

Yarın konuşma fırsatımız olur, değil mi? Konuşup biraz stok yapmak için. Biraz korkuyorum.

Lin.

Rusty de korkuyordu ve kendisi muhtemelen on altı saat, hatta daha çok çalışacakken karısının yarın on iki saat çalışmasına kızmıyordu. Ve Judy'le Janelle'nin de kesinlikle korku içindeyken bütün gün Marta'da kalmasına da kızmıyordu.

Ama sabahın birinde köpeklerini yürüyüşe çıkarmak zorunda oluşuna birazcık kızıyordu. Engelin gelişini önceden algılamış olması mümkündü; köpeklerin sırf depremlere değil birçok doğal olaya hassasiyetleri olduğunu biliyordu. Yalnız durum buysa Linda'yla inleme nöbeti dedikleri şeyin kesilmiş olması gerekmez miydi? Kasabadaki diğer köpeklerin sesi

çıkmıyordu. Ne havlayan vardı ne de uluyan. Zaten başka köpeklerin böyle bir nöbete tutulduğunu da duymamıştı.

Mutfak kapısının kilidini açarken, *belki sobanın başındaki minderinde uyuyakalmıştır* diye düşünüyordu.

Audrey uyumuyordu. Hemen yanma geldi, her zaman yaptığı gibi sevinçle hoplayıp zıplamıyordu -*eve döndün! Ah çok şükür eve döndün!*- ama yan yan, adeta çaktırmadan yaklaşmıştı, sanki başının okşanmasını değil yumruk yemeyi (ki hiç öyle bir şey olmamıştı) bekler gibiydi. Ve evet, o inleme nöbetini yine yapmıştı. Aslında engel gelmeden önce başlamıştı. Birkaç hafta boyunca kesilmiş ve Rusty bittiğini düşünüyordu, ama sonra tekrar başlamıştı, bazen alçak sesle, bazen yüksek sesle inliyordu. Bu gece yüksek sesle inliyordu veya belki de karanlık mutfakta fırının dijital ekranıyla mikrodalga çalışmadığı ve Linda'nın genelde kendisi için açık bıraktığı küçük ışık yanmadığı için öyle geliyordu.

"Kes şunu kızım," dedi. "Evi ayağa kaldıracaksın."

Ama Audrey kesmedi. Başını yavaşça Rusty'nin dizine sürttü ve elindeki fenerden çıkan parlak, ince ışıkta yüzüne baktı. Rusty bunun yalvaran bir bakış olduğuna yemin edebilirdi.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Tamam, yürüyüşe çıkacağız."

Köpeğin tasması kiler kapısının yanındaki kancada asılı duruyordu. Rusty onu almaya giderken (feneri bağcıkla boynuna asmıştı) Audrey köpekten daha çok kedi gibi önüne atıldı. Fener yüzünden değilse çelme takmaya çalışıyor gibiydi. Böyle bir günün üstüne bir bu eksikti.

"Bir dakika, bir dakika, sabret."

Fakat köpek Rusty'ye havlayıp geri çekildi.

"Şışşt! Audrey, şışşt!"

Ama susmak yerine tekrar havladı, sessiz evin içinde sesi inanılmayacak kadar yüksek çıkıyordu. Rusty hayretle irkildi. Audrey ileri atıldı ve dişleriyle paçasından yakalayıp onu da çekerek koridora dönmeye çalıştı.

Meraklanmış olan Rusty karşı koymadı. Audrey onun kendiliğinden geldiğini görünce paçasını bırakıp merdivene atıldı. İki basamak çıkıp arkasına baktı ve tekrar havladı.

Yatak odalarında bir ışık yandı. "Sen misin?" Lin'di, sesi uykuluydu.

Elinden geldiğince alçak sesle, “Evet benim,” diye seslendi. “Aslında Audrey.”

Köpeğin peşinden yukarı çıktı. Her zamanki gibi üstlerine atlamak yerine Audrey durmuş arkasına bakıyordu. Köpek besleyenler için hayvanların ifadelerini okumak her zaman mümkündü ve şu anda Rusty’nin gördüğü şey endişeydi. Audrey’nin kulakları gevşek, kuyruğu hâlâ bacaklarının arasındaydı. Eğer bu inleme nöbeti dedikleri şeyse yeni bir düzeye tırmanmıştı. Rusty birden acaba evde bir serseri mi var diye merak etti. Mutfak kapısı kilitliydi, Lin genelde kızlarla yalnızken bütün kapıları kilitli tutardı ama...

Linda beyaz pamuklu sabahlığının kuşağını bağlayarak merdiven başına gelmişti. Audrey onu görünce bir daha havladı. Çekil-yolumdan havlaması.

Linda, “Audi, kes şunu!” dedi ama Audrey koşarak yanından geçti, geçerken kadının sağ bacağına öyle hızlı çarptı ki Linda başını duvara vurdu. Sonra da halen ses çıkmamış olan kızların odasına koştu.

Lin sabahlığının cebinden kendi mini fenerini çıkardı. “Ne halt ediyor bu..”

Rusty, “Sen yatak odasına dönsen daha iyi olacak galiba,” dedi.

“Kesinlikle öyle yapacağım!” Koridorda Rusty’nin önünden koşmaya başladı, minik fenerin parlak ışığı da hoplayıp zıplıyordu.

Kızlar yedi ve beş yaşlarındaydılar ve son zamanlarda Lin’in “mahrem kadınlık halleri.” dedikleri bir döneme girmişlerdi. Audrey kızların kapısına gelip iki ayağının üstünde ön ayaklarıyla kapıyı tırmalamaya başladı.

Lin kapıyı açarken Rusty de yetişmişti. Audrey kendini içeri attı, Judy’nin yatağına bakmamıştı bile. Beş yaşındaki kızları davul çalsa uyanmazdı.

Janelle ise uyumuyordu. Uyanık da değildi. İki fenerin ışığı üstüne düşer düşmez Rusty ne olduğunu anlamış ve durumu, ağustostan hatta belki de temmuzdan beri olup biteni daha önce kavramadığı için kendine küfür etmişti. Çünkü Audrey’nin davranışı -inleme nöbeti- her şeyi gözler önüne seriyordu. Gözünün önünde olup bitenleri fark edememişti.

Gözleri açık ama sadece akları meydanda olan Janelle ıspazmoz(*) geçirmiyordu -çok şükür- ama tepeden tırnağa titremekteydi. Üstündeki yorganı ayaklarıyla, muhtemelen tek hamlede açmıştı ve Rusty fenerlerin

ışığında pijamasının altındaki ıslaklığı görebiliyordu. Parmakları piyano çalmak üzereymiş gibi bükülmüştü.

Ispazmoz: Aşırı titreme kasılma

Audrey yatağa çıktı, kendinden geçmiş bir şekilde küçük sahibine bakıyordu.

Linda, *"Ne oluyor?"* diye haykırdı.

Öteki yatakta Judy döndü ve konuştu. "Anne? Kahvaltı hazır mı? Otobüsü kaçırdım mı?"

Linda, *"Yardım et ona!"* diye bağırdı. *"Bir şeyler yap! Ölüyor mu?"*

Rusty, "Hayır," dedi. Beyninin analitik kalan kısmı bunun sadece hafif bir sara nöbeti olduğunu biliyordu, muhtemelen diğerleri de öyleydi yoksa durumu çoktan anlamış olurlardı. Fakat insanın kendi ailesinden biri olunca her şey değişiyordu.

Judy tüylü hayvanlarını dört bir yana saçarak yatakta doğruldu. Kocaman açılmış gözleri dehşet içindeydi ve Linda onu kucağına alınca da pek rahatlamadı.

"Yapmasın böyle Rusty! Yapmasın!"

Eğer pötimal türünde sara nöbetiyse kendiliğinden kesilirdi.

Lütfen Tanrım kendiliğinden dursun, diye dua etti.

Jan'in titreyen, savrulan başını avuçlarının arasına alıp yukarı kaldırmaya çalıştı, böylece havayolu açık kalacaktı. Önce başaramadı, kahrolası köpük yastık karşı koyuyordu. Yastığı yere fırlattı. Yastık o arada Audrey'ye çarpmış ama hayvan pek oralı olmayıp gözünü sahibinden ayırmamıştı.

Rusty şimdi Jannie'nin başını biraz geri çekebilmişti ve kızının nefes aldığını duyabiliyordu. Hızlı hızlı solumuyordu, oksijen almak için çırpınmıyordu da.

Ağlamaya başlayan Judy, "Anneciğim, Jan... Jan'in nesi var?" diye sordu. "Delirdi mi? Hastalandı mı?"

Rusty sesinin sakin çıkabildiğine şaşırarak, "Delirmedi sadece azıcık hasta," dedi. "Hadi annen seni bizim.."

İkisi birden mükemmel bir uyum içinde, *"Hayır!"* diye feryat ettiler.

Rusty, "Tamam," dedi. "Ama sessiz olman lazım. Uyanınca korkmasın, çünkü zaten korkmuş olacak."

“Birazcık,” diye düzeltti. “Audi aferin kızım. Sen çok çok iyi bir kızsın.”

Bu tür iltifatlar genelde Audrey’yi sevince boğardı ama bu gece öyle olmadı. Kuyruk bile sallamadı. Sonra, aniden, hayvan hafifçe havlayıp burnunu bir patisine yaslayarak uzandı. Saniyeler sonra Jan’in titremeleri kesildi ve gözleri açıldı.

Rusty, “Çok şükür,” dedi.

“Ne?” Linda artık kucağında Judy’le onun yatağının kenarında oturuyordu. *“Ne?”*

Rusty, “Geçti,” dedi.

Ama geçmemişti. Tamamen değil. Jannie gözlerini tekrar açtığında gözbebekleri normal yerine dönmüştü ama babasını görmüyordu.

Janelle, “Koca Kabak!” diye bağırdı. “Koca Kabak’ın suçu! Koca Kabak’ı durdurmanız lazım!”

Rusty, kızını hafifçe sarstı. “Rüya görüyordun Jannie. Galiba kötü bir rüyaydı. Ama geçti, artık iyisin.”

Gözleri düzeldiği ve Rusty artık onu gördüğünü ve sesini duyduğunu bildiği halde daha tam kendine gelememişti. “Babacığım Cadılar Bayramı'nı durdur! Cadılar Bayramı’nı durdurman lazım!”

“Tamam canım, durdururum. Cadılar Bayramı kalktı. Tamamen.”

Jannie gözlerini kırpıştırdı, sonra terden ıslanıp alnına yapışan buklelerini itmek için elini kaldırdı. “Ne? Niçin? Prenses Leia olacaktım ben! Hayatımdaki her şeyin kötü gitmesi mi lazım?” Ağlamaya başladı.

Linda yanlarına geldi -Judy de eteğine yapışmış peşinden geliyordu- ve Janelle’ye sarıldı. “Yine de Prenses Leia olabilirsin canikom, söz veriyorum.”

Jan kafası karışmış bir şekilde ve giderek artan bir korkuyla anne babasına bakıyordu. “Ne işiniz var burada sizin? Hem o niye ayakta?” Judy’yi göstermişti.

Judy kendini beğenmiş bir edayla, “Yatağına kaçırmışsın,” dedi ve Jan bunu fark edince -fark edip daha da çok ağlamaya başlamıştı- Rusty’nin içinden Judy’ye bir tane patlatmak geldi. Kendini oldukça medeni bir ebeveyn olarak düşünürdü (özellikle sağlık merkezine getirilen kolu kırılmış, göz morarmış çocukları görünce) ama bu gece farklıydı.

Jan’e daha da sıkı sarılıp, “Önemli değil,” dedi. “Senin kabahatin değildi. Küçük bir sorun yaşadın ama artık geçti.”

Linda, “Hastaneye gitmesi gerekiyor mu?” diye sordu.

“Sadece sağlık merkezine ve bu gece değil. Yarın sabah. İlaç vererek iyi olmasını söyleyebilirim.”

Jannie, “*İĞNE OLMAM!”* diye bağırıp daha da beter ağlamaya başladı. Rusty bu sese bayılmıştı. Sağlıklı bir sesti. Güçlüydü.

“İğne değil hayatım, ilaç.”

Lin, “Emin misin?” diye sordu.

Rusty bütün bu kargaşadan bihaber, burnu patisinin üstünde yatmakta olan köpeklerine baktı.

“Audrey emin,” dedi. “Ama bu gecelik burada kızlarla yatması lazım.”

Judy, “Yaşasın!” diye bağırdı ve dört ayak üstüne çöküp Audrey’ye havladı.

Rusty karısına sarıldı. Lin de artık taşıyamıyormuş gibi başını omzuna bıraktı.

“Niye şimdi çıktı bu?” dedi. “Niye şimdi?”

“Bilmiyorum. Ama sadece pötimal olduğu için minnettarım.”

Bu konudaki duaları kabul olmuştu.

DELİLİK, KÖRLÜK, YÜREĞİN ŞAŞKINLIĞI

1

Korkuluk Joe erken kalkmamıştı; geç de kalkmamıştı. Aslında bütün gece ayaktaydı.

O, on üç yaşındaki İnekler ve İskeletler Kralı Joseph McClatchey'di ve Değirmen Sokak 19 numarada oturuyordu. Bir seksen beşlik boyu ve altmış kiloluk ağırlığıyla sahiden iskelet gibiydi. Ve çok sıkı çalışan bir beyni vardı. Sekizinci sınıfta kalmış olmasının tek sebebi ailesinin "atlama." işine kararlı bir şekilde karşı çıkmış olmasıydı.

Joe aldırmıyordu. Arkadaşları (on üç yaşındaki sıska bir dâhiden beklenmeyecek kadar çok) vardı. Ayrıca, okul çocuk oyuncağıydı ve kurcalanacak bol bol bilgisayar bulunmaktaydı; Maine'de bütün ortaöğrenim öğrencilerine adam başı bir bilgisayar düşüyordu. Güzel bazı web siteleri bloke edilmişti tabii ama Joe için bu engelleri aşmak kolaydı. Elde ettiği bilgileri kankalarıyla paylaşmaktan mutlu oluyordu ve bunlardan iki tanesi de kendisi gibi sınır tanımayan Norrie Calvert ile Benny Drake'ydi. (Benny kütüphanede geçirdiği saatlerde özellikle White Panties sitesindeki Sarışınlar bölümünde sörf yapmaya bayılırdı.) Elbette bu paylaşım Joe'nun popülaritesini kısmen açıklıyordu ama tamamen değil; çocuklar onu havalı buluyordu. Sırt çantasına yapıştırdığı çıkartma muhtemelen bu durumun en uygun açıklamasıydı. Çıkartmada VAR OLAN GÜÇLERLE MÜCADELE ET yazıyordu.

Joe A alan bir öğrenci, okul takımında güvenilir ve bazen de yıldızlaşan bir basketçi ve kurnaz bir futbol oyuncusuydu. Piyano da çalabiliyordu ve iki yıl önce geleneksel Noel Yetenek Yarışması'nda Gretchen Wilson'un, "Redneck Woman."ıyla yaptığı komik dansla ikincilik ödülü kazanmıştı. Alkışlayan ve gülmekten kırılanlar salondaki yetişkinlerdi. Kasabanın baş kütüphanecisi Lissa Jamieson, istediği takdirde Joe'nun bu yolla hayatını kazanabileceğini söylemişti ama Joe'nun hayattaki tutkusu Napolyon Dinamit olmak değildi.

Oğlunun ikincilik madalyasını surat asarak elinde evirip çeviren Sam McClatchey ise, "Torpil yapıldı," demişti. Sözleri doğru olabilirdi; çünkü o yıl birinci olan Dougie Twitchell, yani üçüncü üyenin kardeşiydi. Twitch de "Moon River." şarkısını söylerken altı tane lobut çevirmişti.

Torpil olup olmaması Joe’nun umurunda değildi. Ustalaşınca bıktığı bir sürü şey gibi dansa da ilgisini yitirmişti. Beşinci sınıftayken sonsuza kadar süreceğini sandığı basketbol sevgisi bile giderek azalıyordu.

Onun tutkusu, ki bunu ailesine bile söylemiyordu, Amerikan Başkanı olmaktı. Bazen, *belki de Napolyon Dinamit işini başkanlık görevime başlarken yaparım* diye düşünüyordu. *O zaman sonsuza kadar You Tube’da kalırım işte.*

Joe, Kubbe’nin ilk gecesini tümüyle internette vakit harcayacağı bir yerde geçirmişti. McClatchey’lerin jeneratörü yoktu ama Joe’nun dizüstü bilgisayarı gitmeye hazır vaziyetteydi. Ayrıca yarım düzine yedek pili vardı. Gayrı resmi bilgisayar kulübündeki yedi, sekiz çocuğu daha mızrak tutmak üzere ayartmıştı ve gerekirse daha fazlasını nerede bulacağını da biliyordu. Hoş gerekmeyebilirdi de; okulda harika bir jeneratör vardı ve orada pilleri rahat rahat şarj edebilirdi. Hatta Chester’s Mill Ortaokulu kilitli olsa bile hademe Bay Allnut hiç şüphesiz Joe’yu içeri alırdı; çünkü Bay Allnut da whitepanties. com sitesindeki sarışınlara meraklıydı. Joe’nun adamın bedavaya indirdiğine tanık olduğu halk müziği eserleri de cabasıydı.

Joe ilk geceyi kablosuz bağlantısıyla sıcak kayalarda zıplayan bir kurbağa gibi o blogdan öbürüne atlayarak geçirdi. Her blog öncekinden daha müthişti. Veri az, komplo teorisi boldu. Joe, internette (ve internet için) yaşayan komplo teoricilerini, “boş kafalı ahmaklar.” olarak nitelendiren anne babasına katılıyordu ama aynı zamanda insan bir sürü at pisliği görmüşse ortalıkta bir at olması gerektiğine de inananlardandı.

Kubbe Günü, İkinci Gün olduğunda bütün bloglar aynı şeyi söylüyordu: bu vakadaki at ne teröristlerdi, ne uzaylı işgalciler, ne de mitoloji kahramanı Great Cthulhu’ydu, bildiğimiz askeri sanayi dümeniydi. Bununla ilgili de çeşitli varsayımlar vardı ama hepsini bastıran üç tane temel teori görülüyordu. Birinde, Kubbe’nin acımasız bir deney olduğu ve Chester’s Mill halkının kobay olarak kullanıldığı ileri sürülmekteydi. İkinci teoriye göre yanlış giden ve kontrolden çıkan bir deneydi (bir blogcu, “Tam The Mist filmindeki gibi,” diye yazmıştı). Üçüncü teoride ise kesinlikle deney olmadığı, Amerika’nın düşmanlarıyla savaşı haklı kılmak için soğukkanlılıkla yaratılan bir bahane olduğu söyleniyordu. ToldjaSo87 “Ye BİZ KAZANACAĞIZ!” yazmıştı. “Çünkü bu yeni silahla KİM BİZE KARŞI DURABİLİR? Dostlarım, BİZ NEW ENGLAND’LI VATANSEVERLER OLDUK!!!”

Joe bu teorilerden herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Pek aldırdığı da yoktu. Tek önemsediği herkesin ortak bir paydada buluşmuş olmasıydı ve bu da hükümetti.

Şimdi bir gösteri yapma zamanı gelmişti ve tabii ki kendisi önderlik edecekti. Kasabada da olmayacak, 119'da, olayı doğrudan Adam'a bağlayacakları yerde yapılacaktı. Başlangıçta sadece Joe'nun çocuklar olabilirdi ama büyüyecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu. Adam muhtemelen basını hâlâ uzak tutuyordu, ama on üç yaşında olmasına rağmen Joe bunun da çok önemli olmadığının bilincindeydi. Çünkü orada şu üniformaları giymiş insanlar vardı ve en azından o ifadesiz yüzlerin bazılarının gerisinde düşünen beyinler olmalıydı. Askerin varlığı bir bütün olarak Adam'ı oluşturuyor olabilirdi ama bu bütünde gizlenen bireyler de vardı ve bazıları da gizli blogculardı. Durumu yayacaklar ve muhtemelen bazıları raporlarına cep telefonuyla çekilmiş fotoğraflar da ekleyeceklerdi: Joe McClatchey'le arkadaşları GİZLİLİĞE SON VERİLSİN, DENEYİ DURDURUN, CHESTER'S MILL'E ÖZGÜRLÜK... türünden pankartlar taşıyor olacaktı.

"Kasabadaki direklere de afiş yapıştırmak lazım," diye mırıldandı. Ama bu da sorun değildi. Bütün çocuklarında yazıcı vardı. Ve de bisiklet.

Korkuluk Joe şafağın ilk ışıklarıyla sağa sola e-postalar yollamaya başladı. Çok geçmeden kendisi de bisikletiyle turlarını yapmış ve Benny Drake'yi yardımcısı olarak atamıştı. Belki Norrie Calvert'ı da alırdı. Normalde Joe'nun çocuklar hafta sonları geç kalkardı ama Joe bu sabah kasabadaki herkesin erkenden kalktığını tahmin ediyordu. Hiç şüphesiz Adam telefonlar almaya başlayacak ve yakında interneti de kapatacaktı ama şimdilik o Joe'nun silahıydı, halkın silahıydı.

Güce karşı mücadele etmenin zamanı gelmişti.

2

Peter Randolph, “Ellerinizi kaldırın millet,” dedi. Yeni polislerinin önünde dururken yorgundu, gözlerin altı şişmişti ama yine de sevimsiz bir mutluluk duyuyordu. Yeşil şef arabası parka çekilmişti, deposu dolu ve gitmeye hazırdı. Artık onun arabası olmuştu.

Yeni alman polisler -Randolph’un niyeti Meclis üyelerine yazacağı raporda onlardan Özel Yardımcılar diye söz etmekti- itaatkâr bir tavırla ellerini kaldırdılar. Toplam beş kişiydiler ve bir tanesi erkek değil tıknaz ama sağlam yapılı genç bir kadındı ve adı Georgia Roux’tu. İşsiz bir kuaför ve Carter Thibodeau’nun sevgilisiydi. Junior, babasına sırf herkesi memnun etmek için bir de kadın almalarını önermiş ve Koca Jim hemen kabul etmişti. Randolph ilk başta bu fikre karşı çıktıysa da Koca Jim yeni şefe en haşin tebessümüyle bakınca yelkenleri suya indirmişti.

Ve yemin törenini yaparken (her zamanki ekibinden bazıları da izliyordu) hepsi de kesinlikle yeterince sıkı görünüyordu. Junior önceki yaza göre biraz kilo vermişti ve bu kiloyla lisede çizgi hakemi hile olamazdı ama yine de sağlam görünüyordu ve öbürleri de, hatta kız bile gerçekten sıkı tiplerdi.

Karşısında durmuş onun ardından yemini tekrar ediyordu: Junior en soldaydı, yanında arkadaşı Frankie DeLesseps; sonra Thibodeau’yla Roux denen kız ve en sonda da Melvin Searles vardı. Searles’in suratında dalgın bir kasaba-panayırına-gidiyorum sırıtışı görülüyordu. Bu veletleri eğitmek için üç haftası (hatta bir haftası) olsa Randolph o sırıtışı anında yok ederdi ama maalesef bunun için vakti yoktu.

Koca Jim’e tek karşı çıktığı konu adamların silahları olmuştu. Rennie bunların “düzgün, Tanrı korkusu olan.” çocuklar olduğunu söyleyerek ısrar etmiş ve gerekirse silahları da kendisinin temin edebileceğini belirtmişti.

Randolph ise başını sallamıştı. “Bu durum çok belirsiz. Önce bir bakalım nasıllar.”

“Sen onlar nasıl diye bakarken birinin başına bir şey gelirse..”

Randolph haklı olduğunu ümit ederek, “Kimsenin başına bir şey gelmeyecek Koca Jim,” demişti. “Burası Chester’s Mill. New York’ta olsak durum başka türlü olabilirdi.”

3

Ve Randolph, “Ve, elimden geldiğince, bu kasaba halkını koruyacak ve onlara hizmet edeceğim,” diyordu.

Yeniler Pazar Okulu’nda Veli Günü’ndeymiş gibi tatlı tatlı tekrarladılar. Searles’in suratındaki dalgın sırıtış bile yerine oturmuştu. Ve iyi görünüyorlardı. Silahları yoktu -henüz- ama telsizleri vardı. Copları da. Stacey Moggin (kendisi de sokak nöbeti tutacaktı) Carter Thibodeau hariç herkese birer üniforma gömleği bulmuştu. Omuzları çok geniş olduğu için ona uyacak bir şeyleri yoktu, ama evden getirdiği düz mavi gömlek uygun görünüyordu. Biraz farklıydı ama temizdi. Sol cebine tutturulan gümüş plaket de verilmesi gereken mesajı veriyordu.

Belki de bu tedbir işe yarayacaktı.

Randolph, “Tanrı yardımcım olsun,” dedi.

Onlar da, “Tanrı yardımcım olsun,” diye tekrarladılar.

Randolph gözucuyla kapının açıldığını gördü. Gelen Koca Jim’di. Henry Morrison, hırıltılı George Frederick, Fred Denton ve salonun arkasında şüpheli görünen Jackie Wettington’a katıldı. Randolph, Rennie’nin oğlunun yemin edişini görmeye geldiğini biliyordu. Ve yeni adamların silah taşımasını kabul etmediği için hâlâ huzursuz olduğundan (Koca Jim’i geri çevirmek Randolph’un siyasi davranma eğilimine uymuyordu) yeni şef esasen ikinci üye yüzünden yeminde olmayan bir cümle uydurdu.

“Ve kimseden hiçbir şey almayacağım.”

Hepsi, “Ve kimseden bir şey almayacağım,” diye tekrarladı. Hevesle. Artık hepsi gülümsüyordu. Sokaklara fırlamaya hazırdılar.

Koca Jim hakarete rağmen başını sallıyor ve başparmaklarını kaldırarak tamam işareti yapıyordu. Randolph rahatladığını hissetti, o sözlerin dönüp kendisi vuracağından haberi yoktu: *Kimseden hiçbir şey almayacağım.*

4

Julia Shumway sabah Sweetbriar Rose'a geldiğinde kahvaltı edenlerin çoğu ya kiliseye ya da meydanda yapılan toplantılara katılmak üzere gitmişti. Saat dokuzdu. Barbie yalnızdı; ne Dodee Sanders ne de Angie McCain ortalıklarda görünmüyordu ve bu da kimseyi şaşırtmamıştı. Rose Yemek Dünyası'na gitmişti. Anson da yanındaydı. Siparişlerle dönmelerini ümit ediyordu ama Barbie malları gözüyle görmedikçe inanmayacaktı.

"Öğle yemeğine kadar kapalıyız ama kahve var," dedi.

Julia umutla, "Tarçınlı çörek?" diye sordu.

Barbie başını salladı. "Rose yapmadı. Jeneratörü mümkün olduğunca idareli kullanmaya çalışıyor."

Julia, "Mantıklı," dedi. "Sadece kahve o zaman."

Barbie bir fincan kahve doldurdu. "Yorgun görünüyorsun."

"Barbie, bu sabah herkes yorgun görünüyor. Ve ölümüne korkmuş."

"Gazete ne alemde?"

"Ona kadar çıkarırım diye umuyordum ama anlaşılan öğleden sonrayı bulacak. Prestile'den beri *Demokrat'ın* ilk özel sayısı."

"Üretim sorunları mı?"

"Jeneratörüm çalıştığı sürece o konuda sorun yok. Sadece çarşıya gideceğim. Bakalım çete orada mı?"

Barbie çete kelimesinden hoşlanmamıştı. "Tanrım, umarım adam gibi davranırlar."

"Davranırlar; neticede burası Chester's Mill, New York değil."

Barbie bunalım dönemlerinde kasaba fareleriyle şehir fareleri arasında bir fark olacağını düşünmüyordu ama çenesini kapalı tuttu. Yerlilerin kendisinden daha iyi bileceğinden emindi.

Ve Julia, aklından geçenleri okumuş gibi, "Tabii ki yanılabilirim," dedi. "Pete'i de o yüzden yolladım." Etrafına bakındı. Tezgâhta oturmuş yumurtasıyla kahvesini bitirmeye çalışan birkaç kişi kalmıştı ve tabii ki arkadaki büyük masada -Yankee diliyle "Palavra masasında."- da bir sürü

ihtiyar oturmuş ağzındakileri gevelerken bundan sonra olabilecekleri tartışıyordu. Sonuç olarak lokantanın orta kısmı Barbie'yle ikisine kalmıştı.

Daha alçak sesle, "Sana söylemem gereken birkaç şey var," dedi. " *Willie'yle Garsondaki* gibi süzülmeyi bırak da geç otur."

Barbie söyleneni yaptı ve kendine de bir fincan kahve doldurdu. Demlikte çok az kahve kalmıştı ve tadı motor yağı gibiydi... ama tabii ki dibinde kalan kısım aynı zamanda kafeinin anadamarıydı.

Julia elbisesinin cebinden cep telefonunu çıkarıp Barbie'ye doğru itti. "Bu sabah yedide adamın Cox aradı yine. Herhalde gece o da pek uyumamış. Bunu sana vermemi istedi. Senin kendi telefonun olduğunu bilmiyor." Barbie telefonu olduğu yerde bıraktı. "Daha şimdiden bir rapor bekliyorsa yeteneklerimi abartıyor demektir."

"Öyle demedi. Seninle konuşması gerekirse ulaşabilsin diyeymiş."

Bu sözler Barbie'ye kararını verdirtti. Telefonu tekrar Julia'ya itti. Julia telefonu aldı, şaşırmışa benzemiyordu. "Bir de dedi ki bu akşamüstü beşe kadar ondan haber almazsan sen arayacakmışsın. Bilgi tazelemesi yapacakmış. O komik alan kodlu numarayı ister misin?"

Barbie iç geçirdi. "Tabii."

Julia peçeteye yazdı: küçük, düzgün rakamlardı. "Galiba bir şey deneyecekler."

"Ne?"

"Söylemedi; sadece eldeki seçenekleri düşününce bana öyle geldi." "Eminim denerler. Aklında başka ne var?"

"Kim demiş bir şey var diye?"

Barbie sırıtarak, "Bana öyle geldi," dedi.

"Tamam, şu Geiger Sayacı."

"O konuda Al Timmons'la konuşmayı düşünüyordum." Al, belediyenin hademesiydi ve Sweetbriar Rose'un müdavimlerindendi. Barbie'nin adamla arası iyiydi.

Julia başını salladı.

"Olmaz mı? Niye?"

"Sence Al'a, Alabama'daki küçük oğluna yollasın diye kim faizsiz özel borç vermiştir?"

“Jim Rennie olmasın?”

“Doğru. Şimdi de Çifte Riziko’ya geçelim, biliyorsun o bölümde puanlar sahiden değişebiliyor. Bil bakalım Al’ın balık tutma izni kimin elinde?”

“O da Jim Rennie olabilir sanırım.”

“Doğru. Ve sen de Üye Rennie’nin ayakkabısından sıyırıp atamadığı köpek pisliği olduğuna göre, ona borçlu olanlara yaklaşman pek iyi bir fikir olmayabilir.” Öne eğildi. “Fakat krallığın bütün kalelerine, yani belediye binasına, hastaneye, sağlık merkezine, okullara, daha aklına ne gelirse giren bütün anahtarların kimde durduğunu biliyor olabilirim.”

“Kimde?”

“Müteveffa polis şefimizde. Ve karısıyla... dul karısıyla da aram gayet iyidir. James Rennie’yi de hiç sevmez. Artı, ikna edilirse gayet güzel sır tutar.”

“Julia, kadının kocasının cenazesi daha soğumadı bile.”

Julia, Bowie Cenaze Evi’ndeki küçük hazin töreni hatırladı. Üzüntü ve tiksintiyle suratını buruşturdu. “Belki öyle, ama muhtemelen yakma odasına inmiştir bile. Yine de ne demek istediğini anlıyorum ve gösterdiğin özeni saygıyla karşılıyorum. Fakat..” Barbie’nin elini yakaladı. Bu Barbie’yi şaşırtmıştı ama hoşuna gitmemiş de değildi. “Bunlar olağan koşullar değil ki. Ve ne kadar üzgün olursa olsun Brenda Perkins de bunu anlayacaktır. Senin de yapacak bir işin var. Onu buna ikna edebilirim. Sen içerideki adamsın.”

Barbie, “İçerideki adam,” dedi ve aniden bir çift nahoş anının saldırısına uğradı: Felluce’de bir jimnastik salonu ve utanma duyguları çökertilmek üzere çıplak bırakılmış ağlayan bir Iraklı erkek. O günden ve o salondan sonra içerideki adam olmayı istemekten vazgeçmişti. Ve yine de şu an buradaydı.

“Yani ben..”

Sıcak bir ekim sabahıydı ve kapı artık kilitli olsa da (insanlar çıkabiliyor ama tekrar giremiyordu) camlar açıktı. Anacaddeye bakan camdan boş bir metalik çınlama ve ardından acı acı bir havlama duyuldu. Arkasından itiraz feryatları geldi.

Barbie’yle Julia kahve fincanlarının üstünden aynı şaşkın ve endişeli suratlarla bakıştılar.

Barbie, *daha şimdiden başlıyor,* diye düşündü. Bunun doğru olmadığını biliyordu -aslında dün, Kubbe inince başlamıştı- ama aynı zamanda doğru olduğundan da emindi.

Tezgâhta oturanlar kapıya koşuşuyordu. Barbie de onlara katılmak üzere ayağa kalktı, Julia da peşinden geldi.

Yolda, kasaba meydanının kuzey ucunda İlk Cemaat Kilisesi'nin yüksekteki çanı inananları ibadete çağırmak üzere çalmaya başlamıştı.

5

Junnior Rennie kendini harika hissediyordu. Baş ağrısından geriye pek bir şey kalmamıştı ve kahvaltıda yedikleri midesinde rahat rahat duruyordu. Bu iyiydi. Son zamanlarda pek bir şey yiyemez olmuştu; yiyecek görmek bile kusmak arzusu uyandırıyordu. Ama bu sabah öyle değildi. Küçük böreklerle jambon yemeyi başarmıştı, dile kolay.

Eğer kıyamet buysa daha önce kopmalıydı.

Özel yardımcıların her birine normal ekipten biri eşlik ediyordu. Junior, Freddy Denton'a düşmüştü ve bu da iyiydi. Ellisinde kelleşmeye başlayan ama hâlâ sırım gibi olan Denton sıkı bir herif olarak bilinirdi... ama söylentiler de vardı. Junior'ın ortaokul futbol yıllarında Wildcat Amigolar Kulübü'nün başkanlığını yapmıştı ve birinci takımdaki hiçbir oyuncuya ceza kesmediğine dair dedikodular dolaşıyordu. Juinor hepsi adına konuşamazdı ama Frankie DeLesseps'in Freddy tarafından bir kez affedildiğini biliyordu, kendisi de iki kere, "Sana bu seferlik ceza yazmıyorum ama yavaş git," durumu yaşamıştı. Junior, muhtemelen *nihayet beni becerecek birini buldum* diye düşünecek olan Wettington'la da partner olabilirdi. Kadının harika bir balkonu vardı ama o kadar önemli miydi? Junior yemin töreninden sonra Freddy ile önünden geçerken fırlattığı soğuk bakışlara da aldırmış değildi.

Benimle düzüşmek istiyorsan kilerde biraz yer açman lazım Jackie diye düşünüp güldü. Tanrım, sıcak ve yüzüne vuran güneş harika bir duyguydu! Kendini bu kadar iyi hissetmeyeli ne kadar olmuştu?

Freddy dönüp baktı. "Komik bir şey mi oldu Junes?"

Junior, "Belli bir şey yok," dedi. "Sadece talihim yaver gidiyor o kadar."

Görevleri (en azından bu sabah için) anacaddede bir aşağı bir yukarı yürüyerek devriye gezmekti (Randolph, "Varlığımızı hissettirmek için," demişti). Güneşli bir ekim günü için yeterince hoş bir görevdi.

İçeriden yükselen sesler duyduklarında Chester's Mill Benzin ve Gıda'nın önünden geçiyorlardı. Seslerden bir tanesi müdür ve kısmen ortak olan Johnny Carver'a aitti. Diğeri Junior'ın tanıyamayacağı kadar boğuk çıkmıştı ama Freddy Denton gözlerini deviriyordu.

“Yaşadığıma emin olduğum kadar eminim ki bu bizim ayyaş Sam Verdreaux,” dedi. “Rezil! Saat daha dokuz buçuk bile olmadı.”

Junior, “Sam Verdreaux da kim?” diye sordu.

Freddy’nin ağzı, Junior’ın futbol günlerinden hatırladığı gibi beyaz bir çizgi haline dönüştü. Bu onun *tüh, gerideyiz* bakışıydı. Aynı zamanda *tüh, kötü bir karardı* bakışıydı da. “Mill sosyetesinin en klas insanlarını tanımıyorsun Junes. Ama biriyle tanışmak üzeresin.”

Carver, “Dokuz buçuk olduğunu biliyorum Sammy,” diyordu. “Paran olduğunu da gördüm. Ama yine de sana şarap satamam. Bu sabah, bu öğleden sonra ve bu gece olmaz. Muhtemelen şu pislik ortadan kendiliğinden kalkmazsa yarın da olmaz. Bizzat Randolph söyledi. Yeni şef.”

Öteki ses, “O kendi işine baksın!” dedi ama adamın dili o kadar dolanıyordu ki Junior’ın kulağına *okenjiişisın* gibi bir şey gelmişti. “Pete Randolph Duke Perkins’in tırnağı bile olamaz.”

“Duke öldü ve Randolph da içki satışı yasak dedi. Kusura bakma Sam.” Sam, “Tek bir şişecik T-Bird,” diye sızlandı. *TekbijjejikT-Birj*. “İçmem lazım. Param da var. Hadi ama. Daha ne kadar bekleyeceğim burada?” “Aman iyi.” Junior’la Freddy tezgâha yanaştıklarında, kendinden iğreniyormuş gibi görünmesine rağmen Johnny duvar boyu bira ve şarapların dizili olduğu rafa dönmek üzereydi. Muhtemelen tek bir şişe Bird’ün, özellikle de bir sürü müşteri neler olacağını görmek için keyifle seyrederken dükkânının eski havasına kavuşması uğruna küçük bir bedel olduğuna karar vermişti.

Kasadaki elle yazılmış levha kesin olarak YENİ BİR DUYURUYA KADAR ALKOL SATIŞI YOKTUR yazıyordu, ama millet içki derdindeydi. Burası sefil bir muhitti. Junior polis gücüne katılalı daha iki saat bile olmamıştı ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Carver şu meczup kılıklı herife şarap verecek olursa, daha az iğrenç görünen diğerleri de aynı ayrıcalıktan yararlanmak isteyecekti.

Belli ki Freddy Denton da aynı düşüncedeydi. Johnny Carver’a, “Sakın yapma,” dedi. Ve orman yangınına maruz kalmış bir köstebek gibi kıpkırmızı gözleriyle kendisine bakan Verdreaux’a dönüp, “Levhayı okuyacak kadar beyin hücren kalmış mıdır bilemem ama adamı duyduğunu

biliyorum: bugün içki yok. O yüzden dışarı. Burayı da leş gibi kokutuyorsun.”

Sam bir altmış beşlik boyunu tamamen dikleştirip, “Bunu yapamazsın memur bey,” dedi. Leş gibi bir pantolon, bir Led Zeppelin tişörtü ve arkalarına bastığı eski ayakkabılar giymişti. Saçı en son oğul Bush zamanında kesilmişe benziyordu. “Haklarımı biliyorum ben. Burası özgür bir ülke. Bağımsızlık Bildirgesi var bir kere.”

Junior kehanette bulunduğunun farkına bile varmadan, “Bağımsızlık Bildirgesi Mill’de kaldırıldı,” dedi. “O yüzden sesini kes.” Tanrım, bu ne güzel bir duyguydu! Bir gün içinde kubbesinden çıkıp esip gürler hale gelmişti.

“Ama..”

Sam, alt dudağı titredi, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak bir süre daha dikildi. Junior tiksinti ve hayretle ihtiyar keçinin gözünde yaşlar biriktiğini fark etti. Sam sarkık dudağından daha da çok titreyen ellerini uzattı. Ne kadar çok ihtiyacı olduğunu göstermesi gerekiyordu, ama onu da milletin önünde yapmak çok zordu. Yapmak mecburiyetinde olduğu için yaptı.

“Sahiden ihtiyacım var Johnny. Şaka değil. Birazcık, şu titremeleri kesmek için. İdare ederim. Başka da istemem. Anamın üstüne yemin ediyorum. Hemen eve giderim.” Ayyaş Sam’in ev dediği harabe, araba parçalarıyla dolu kıraç, feci bir avludaki kulübeydi.

Johnny Carver, “Belki de mecburen..” diye konuşmaya başladı.

Freddy duymazdan geldi. “Ayyaş, sen asla bir şişeyle idare etmezsin,” dedi.

Sam Verdreaux, “Bana öyle hitap etme!” diye bağırdı. Yaşlar yanaklarından süzülmeye başlamıştı.

Junior, “Fermuarın açık kalmış ihtiyar,” dedi ve Sam pis pantolonuna bakmak için başını eğince de adamın sarkan gıdısına bir fiske vurup sonra da burnunu çimdikledi. İlkokul çocuklarına has bir numara olduğu kesindi ama hâlâ cazibesini yitirmemişti. Hatta o günlerde söyledikleri gibi, “Pis kıyafet, sümüklü burun,” bile dedi.

Freddy Denton güldü. Diğerlerinden de gülenler oldu. Aslında yapmak istediği bu değilmiş gibi görünmesine rağmen Johnny Carver bile

gülümsedi.

Freddy, “Defol buradan ayyaş,” dedi. “Güzel bir gün. Hücrede geçirmek istemezsin.”

Fakat bir şey - belki ayyaş diye hitap edilmek, belki burnunun çimdiklenmesi, belki ikisi birden, Sam’in bundan kırk yıl önce Merimachee’nin Kanada tarafında odunculuk yaparken arkadaşlarını korku ve huşu içinde bırakan o ünlü öfkesinin bir kısmını açığa çıkarmıştı. Dudaklarındaki ve ellerindeki titreme, en azından bir süreliğine yok oldu. Gözleri Junior’a kenetlendi ve balgamlı ama inkâr edilemeyecek şekilde aşağılayıcı bir gırtlak temizleme sesi çıkardı. Konuştuğunda sesinde hırıltıdan eser yoktu.

“Kes sesini velet. Sen polis filan değilsin, zaten iyi de futbol oynayamazdın. Duyduğum kadarıyla üniversitenin B takımında dâhi değilmişsin.”

Bu kez bakışları Memur Denton’a döndü.

“Ve sen Vekil Birader. Pazar günleri dokuzdan sonra içki satışı yasaldır. Yetmişlerden beri bu böyledir ve o palavralar da burada sökmez.”

Şimdi de Johnny Carver’a bakıyordu. Johnny’nin tebessümü silinmiş, durumu izleyen diğer müşteriler sessizleşmişti. Bir kadın elini boynuna götürmüştü.

“Param var, bu ülkenin parası ve bana ait olanı alacağım.”

Tezgâhın öbür tarafına geçmek üzere bir adım attı. Junior, adamı gömleğinin sırtından ve pantolonun arkasından yakalayıp döndürdü ve dükkânın önüne doğru sürükledi.

Sam eski tahtalarda ayakları kayarak giderken, “Hey!” diye bağırdı. “Çek ellerini üstümden! O kahrolası pis ellerini..”

Junior, adamı önüne katarak dışarı çıkmıştı. Adam tüy gibi hafifti. Ve Tanrım, osuruyordu! Pata-pata-pata, makineli tüfek gibiydi!

İnatçı Norman’ın yanında MOBİLYA ALIM SATIM ve ANTİKALARA EN İYİ FİYAT yazan panelvanı kaldırım kenarına park edilmişti. İnatçı da ağzı açık vaziyette içindeydi. Junior hiç duraksamadı. Kafa ütüleyen ihtiyar ayyaşın başını panelvanın yan tarafına çarptı. İnce metalden yumuşak bir BONNG sesi çıktı.

Ayyaş Sam yarısı kaldırımda, yarısı olukta kalacak şekilde taş gibi yığılana kadar bu pis kokulu baş belasını öldürmüş olabileceği Junior'ın aklına dâhi gelmemişti. Fakat Sam Verdreaux'u öldürmek için eski bir aracın yanma çarpmaktan fazlası gerekiyordu. Ya da susturmak için. Önce feryat etmiş, sonra da ağlamaya başlamıştı. Dizlerinin üstünde doğruldu. Başını çarptığı yerden akan kan yüzüne geliyordu. Eliyle şöyle bir silip gözlerine inanamayarak baktı, sonra kan damlayan parmaklarını ileri uzattı.

Kaldırımdaki yaya trafiği öyle bir durmuştu ki gören olsa tıp oynanıyor sanırdı. Yayalar fal taşı gibi açılmış gözlerle dizüstü duran eli kanlı adama bakıyordu.

Sam, "*Polis zulmü yüzünden bütün bu kahrolası kasabayı dava edeceğim!*" diye haykırdı. "*VE DE KAZANACAĞIM!*"

Freddy dükkânının önündeki basamaklara gelip Junior'ın yanında durdu.

Junior, "Hadi durma söyle," dedi.

"Neyi?"

"İleri gittiğimi."

"Şimdi halt ettin işte. Pete'in dediğini duydun: Kimseden bir şey almayın. Ortak, gün bugündür."

Ortak! Bu sözcük Junior'ı havalara uçurmuştu.

Sam, "Param varken beni böyle dışarı atamazsınız!" diye bağırdı. "Dövemezsiniz! Ben Amerikan vatandaşıyım! Mahkemede hesaplaşacağız sizinle!"

Freddy, "Yolun açık olsun," dedi. "Adliye Castle Rock'ta ve duyduğum kadarıyla oraya giden yol kapalıymış."

Yaşlı adamı ayağa kaldırdı. Sam'in burnu da kanıyordu ve akan kan tişörtünü kırmızı bir önlüğe çevirmişti. Freddy plastik kelepçeleri almak için elini arkasına uzattı. Junior ise hayran hayran, *bende de şunlardan olsa*, diye düşünüyordu. Bir süre sonra kelepçeler Sam'in bileklerindeydi.

Freddy etraftaki tanıklara baktı, yoldakilere, Benzin ve Gıda'nın kapısına üşüşmüş olanlara. "Bu adam toplum huzurunu bozmaktan, polis memurlarına karşı çıkmaktan ve saldırıya teşebbüsten tutuklanmıştır!" diye Junior'ın futbol sahasındaki günlerinden gayet iyi hatırladığı borazan gibi ses tonuyla bildirimde bulundu. O zamanlar bu sesi her duyduğunda ödü patlardı. Şimdi ise bayılıyordu.

Herhalde büyüyorum, diye düşündü.

“Ayrıca Şef Randolph tarafından konulan yeni içki yasağına karşı gelmekten. İyice bakın!” Freddy, Sam’i sarstı. Sam’in suratından ve kirli saçından kan geliyordu. “Burada bir kriz yaşıyoruz millet, ama kasabanın yeni bir şerifi var ve bu durumu çözmek niyetinde. Siz de bir an önce alışıp sevmeye bakın. Tavsiyem bu. Kurallara uyarsanız eminim ki meseleyi hallederiz. Karşı çıkarsanız..” Sam’in arkadan kelepçelenmiş ellerini gösterdi.

Birkaç kişi gerçekten alkışlıyordu. Junior Rennie için o ses sıcak bir günde soğuk su gibiydi. Sonra, Freddy burnu kanayan ihtiyar adamı yolda çekiştirirken Junior etraftaki bakışların üzerinde olduğunu hissetti. O kadar net algılıyordu ki ensesini dürten parmaklar olduğunu bile söyleyebilirdi. Dönüp baktı ve Dale Barbara’yı gördü. Gazetenin editörüyle birlikte durmuş ifadesiz gözlerle ona bakıyordu. O gece otoparkta bir güzel pataklanmış olan Barbara. Nihayet her şey lehine dönmeye başlamadan önce üçünü de tespit etmiş olan adam.

Junior’ın güzel duyguları yok olmaya başlamıştı. Başının üstünden kuş gibi uçup gittiklerini hisseder gibiydi. Veya çan kulesinin üstündeki yarasalar gibi.

Barbara’ya, “Ne işin var senin burada?” diye sordu.

Julia Shumway, “Benim daha iyi bir sorum var,” dedi. Suratında yine o küçük gergin tebessüm vardı. “Senin dörtte birin ağırlığında ve deden yaşında bir adama şiddet uygulayarak ne yapmaya çalışıyorsun?”

Junior diyecek bir şey bulamadı. Kanının yüzüne hücum edip yanaklarına yayıldığını hissetti. Birden o gazeteci cadıyı McCain kilerinde, Angie’yle Dodee’ye arkadaşlık ederken gördü. Barbara’yı da. Belki aga-nigi yapar gibi kadının üstüne yatmış olurdu.

Freddy, Junior’ın imdadına yetişti. Soğukkanlı bir şekilde konuştu. Polislerin dış dünyaya karşı takındığı o kayıtsız havaya bürünmüştü. “Polisin politikasıyla ilgili bir sorunuz varsa yeni şefe başvurmalısınız hanımefendi. Bu arada, sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, şimdilik kendi başımıza kalmış durumdayız. Bazen böyle durumlarda bu tip örneklere ihtiyacımız olabiliyor.”

Julia, “Bazen de böylesi durumlarda insanlar sonradan pişman olacakları şeyler yapar,” diye cevap verdi. “Yani soruşturmalar başlayınca.”

Freddy’nin suratı asıldı. Sonra Sam’i çekiştirmeye devam etti. Junior ise Barbara’ya bir saniye daha bakıp, “Benimle konuşurken söylediklerine dikkat etsen iyi olur,” dedi. “Adımlarına da.” Başparmağıyla kasten pırıl pırıl yeni rozetine dokundu. “Perkins öldü ve kanun artık benim.”

Barbie, “Junior,” dedi. “Pek iyi görünmüyorsun. Hasta mısın?”

Junior iri iri açılmış gözleriyle ona baktı. Sonra döndü ve yeni ortağının peşinden gitti. Yumrukları sıkılıydı.

6

Kriz dönemlerinde insanlar rahatlamak için alışkanlıklarına tutunurdu. Bu dindarlar için olduğu kadar inançsızlar için de durum böyleydi. O sabah Chester’s Mill’de kiliselerin dolup taşmasında şaşılacak bir şey yoktu; Piper Libby, Congo’da umut vaazı verdi, Lester Coggins ise Kutsal Mesih Kilisesi’nde cehennem ateşlerinden söz etti. İki kilise de ağzına kadar doluydu.

Piper’in vaazı John’un kitabından alınmıştı: *Size yeni bir buyruk veriyorum, birbirinizi sevin, tıpkı benim sizleri sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin.* Congo Kilisesi’nin sıralarını dolduranlara kriz dönemlerinde dua etmenin önemli olduğunu -duanın sağladığı rahatı, duanın gücünü- anlattı, ama yardımlaşmanın, birbirine bağlanmanın ve birbirini sevmenin de çok önemli olduğunu söyledi.

“Tanrı bizi anlamadığımız yöntemlerle sınar,” dedi. “Bu bazen hastalık olur. Bazen sevdiğimiz birinin ölümü olur.” Bunu söylerken başını öne eğmiş, ellerini siyah elbisesinin önünde kavuşturmuş olan Brenda Perkins’e sevgiyle bakmıştı. “Ve şimdi de dış dünyayla bağımızı kesen aşılmaz bir engel var. Tamam, bunun ne olduğunu anlamadığımız gibi hastalığı veya iyi insanların aniden ölüp gitmesini de anlamıyoruz. Tanrı’ya neden diye soruyoruz ve Eski Ahit’te, onun Hazreti Eyüp’e verdiği yanıt çıkıyor karşımıza: “Ben dünyayı yarattığımda sen orada miydin?” Yeni -ve daha aydınlatıcı olan- Ahit’te de İsa’nın müritlerine söylediği sözler var: “Benim sizleri sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin.” Bu iş bitene kadar bugün ve her gün yapmamız gereken bu: birbirimizi sevmek. Birbirimize yardım etmek. Ve her zaman olduğu gibi Tanrı’nın bu sınavının da sona ermesini beklemek.”

Lester Coggins’in vaazı ise Incil’in iyimserliği ile bilinmeyen dördüncü kitabından alınmıştı: *Görün, TANRI’ya karşı günah işlediniz ve bilin ki o günahlar gelip sizi bulacaktır.*

Piper gibi Lester da sınav kavramından söz etti -tarihin bütün büyük felaketlerinde kilise hep böyle yapmıştı- fakat onun asıl teması günahın yarattığı kirlenme ve Tanrı’nın bu tür kirlenmelerle başa çıkma yöntemiydi ki anlaşılan yöntem olarak insanın can sıkıcı bir sivilceyi sıkıp içindeki irini

kutsal Colgate gibi fışkırtmasına benzer şekilde bunları parmaklarının arasında ezivermeyi tercih ediyordu.

Ve bu güzelim ekim sabahının berrak ışığında dahi kasabanın cezalandırılmasına yol açan günahın kendi günahı olduğuna yüzde elliden fazla inandığı için, Lester ikna edici aynı zamanda inandırıcı konuşuyordu. Pek çok gözde yaşlar ve bir köşeden öbürüne uzanan, “Evet, Tanrım!” çığlıkları vardı. Böyle ilham geldiğinde bazen vaaz verirken bile Lester’ın aklına harika fikirler gelirdi. Bugün de öyle olmuştu ve durup düşünmeden hemen dile getirdi. Bunu düşünmeye gerek yoktu. Bazı şeyler haklı olmalarına gerek kalmayacak kadar parlak ve yararlı olurdu.

“Bu öğleden sonra 119’un Tanrı’nın gizemli Kapı’sıyla kesiştiği yere gideceğim,” dedi.

Ağlayan bir kadın, “Evet, Yüce İsa!” diye haykırdı. Diğerleri de ya alkışladılar ya onaylamasına ellerini kaldırdılar.

“Tahminen saat ikide. Gidip o tarlada diz çökeceğim, evet ve bu derdi başımızdan alsın diye Tanrı’ya dua edeceğim.”

Bu sefer Yüce Tanrım, Yüce İsa ve Tanrı büyüktür nidaları daha etkileyiciydi.

“Ama önce..”

Lester gece karanlıkta çıplak sırtını kamçıladığı elini kaldırdı. “Önce, bu *ACIYA*, bu *KEDERE* ve bu *DERDE* yol açan *GÜNAH* için dua edeceğim! Yalnız olursam Tanrı sesimi duymayabilir. İki, üç, hatta beş kişi olursak Tanrı *YİNE* duymayabilir, buna amin diyebilir misiniz?”

Diyebilirlerdi. Dediler de. Şimdi hepsi el ele vermiş, o iyi-Tanrı ateşine tutulmuş olarak iki yana salınıyordu.

“Fakat eğer *HEPİNİZ* oraya gelirseniz... orada, Tanrı’nın çayırlarında, Tanrı’nın masmavi gökyüzünün altında... Tanrı’nın adil eliyle yaptığı işi beklediğini söyleyen askerlerin önünde hep birlikte dua edersek... *HEPİNİZ* çıkıp gelirseniz, *HEPİMİZ* birlikte dua edersek, belki o zaman bu günahın dibine ulaşıp ölsün diye gün ışığına çıkarabiliriz ve yüce Tanrı bir mucize yaratır! *GELECEK MİSİNİZ? BENİMLE BİRLİKTE DİZ ÇÖKECEK MİSİNİZ?"*

Tabii ki geleceklerdi. Tabii ki diz çökeceklerdi. İnsanlar iyi günde de kötü günde de Tanrı’ya-karşı-dürüstçe dua toplantılarını severdi. Ve bando,

“Tanrım Ne Buyurursa Haklıdır.”ı çalarken (Lester da gitarıyla sol sesi vererek önderlik edecekti) onlar da söyleyecekti.

Tabii ki Jim Rennie de oradaydı; araba imecesi ayarlamalarını yapan Koca Jim’di.

7

GİZLİLİĞE SON!

CHESTER'S MILL'E ÖZGÜRLÜK!

GÖSTERİSİ!!!!

NEREDE? 119'daki Dinsmore Çiftliği'nde (KAMYON ENKAZINI ve HAKSIZ YERE BASKI YAPAN ASKERLERİ BULMANIZ YETERLİ)! NE ZAMAN? Öğleden sonra ikide (Baskı Saati'ne göre Doğu)!

KİM? SEN ve getirebildiğin bütün Arkadaşların! Onlara HİKÂYEMİZİ MEDYAYA ANLATMAK İSTEDİĞİMİZİ söyle! BUNU BİZE KİMİN YAPTIĞINI BİLMEK İSTEDİĞİMİZİ söyle! VE NİÇİN YAPTIĞINI söyle! Hepsinden önemlisi DIŞARI ÇIKMAK İSTEDİĞİMİZİ söyle!!! Bu BİZİM KASABAMIZ! Onun uğruna mücadele etmeliyiz!

ONU GERİ ALMALIYIZ!

Hazır bazı pankartlar olacak ama yine de kendinizinkini getirmeyi unutmayın (küfür etmek amaca zarar verir bunu da unutmayın).

GÜCE KARŞI MÜCADELE EDELİM!

ADAMA HADDİNİ BİLDİRELİM!

Özgür Chester's Mill Komitesi

8

Kasabada, “Beni öldürmeyen şey daha da güçlü kılar.” şeklindeki eski Nietzsche tarzı sözü kendine ilke edindiğini söyleyebilecek tek kişi varsa o da Romeo Burpee’ydi. Romeo, Elvis havalarında, yanları lastikli rengârenk çizmeler giyen bir üçkâğıtçıydı. Adını romantik Fransız asıllı annesine, soyadını da cimri bir Yanki olan babasına borçluydu. Romeo acımasız sataşmalarla -ara sıra da dayaklarla- geçen çocukluğunun acısını kasabanın en zengin adamı olmakla çıkarmıştı. (Yok... hayır. Kasabanın en zengin adamı Koca Jim’di, ama mecburen mal varlığının çoğu gizliydi.) Rommie bütün eyaletin en büyük ve kârlı bağımsız alışveriş merkezinin sahibiydi. Geçmişte, seksenli yıllarda potansiyel yatırımcı adayları Burpee gibi çirkin bir isimle böyle bir işe kalkışmanın delilik olacağını dile getirmişlerdi. Rommie’nin buna yanıtı ise Burpee Tohumculuk bundan gocunmuyorsa kendisinin de gocunmayacağı olmuştu. Ve şimdi en büyük yazlık bayileri üstünde BURPEE’DE SLURPEE İÇMEK İÇİN BULUŞALIM yazan tişörtler giymekteydi.

Asıl fırsatı görüp amansızca peşine düşmekte büyük ölçüde başarılı olmuş biriydi. O pazar sabahı -Ayyaş Sam’in kelepçelenmesinden az sonra- başka bir büyük fırsat ortaya çıkıverdi. Zaten fırsat kollayan biriyseniz hep böyle olurdu.

Romeo ilan yapıştıran çocukları izliyordu. Hepsi bilgisayar kuşağındandı ve çok profesyonel görünüyorlardı. Çocuklar -çoğu bisikletli, birkaç tanesi de kaykaylı- bütün anacaddeyi gayet güzel donatmışlardı. 119’da bir protesto gösterisi yapılacaktı. Romeo fikrin kimden çıktığını merak ediyordu.

Çocuklardan birini yakalayıp sordu.

Joe McClatchey, “Benim fikrimdi,” dedi.

“Hadi canım?”

Joe, “Hadi canımı filan yok,” dedi.

Rommie, çocuğun itirazlarına rağmen bir beşliği cebine sıkıştırdı. Bilginin karşılığı ödenmeliydi. Rommie insanların o gösteriye gideceğini

tahmin ediyordu. Korkularını, endişelerini ve haklı öfkelerini ortaya koymak için çıldırıyorlardı.

Korkuluk Joe'yu salıverdikten bir süre sonra da Rahip Coggins'in düzenlediği dua toplantısıyla ilgili konuşmaları duymaya başladı. Hem de aynı yerde ve aynı saatte olacaktı.

Bu kesinlikle bir işaretti. Birileri BURADA SATIŞ FIRSATI VAR diyordu.

Romeo işlerin kesat olduğu mağazasına gitti. Pazar alışverişi yapan insanlar bugün ya Yemek Dünyası'na ya da Chester's Mill Benzin ve Gıda'ya gidiyordu. Ve onlar da azınlıktaydı. Çoğunluk ya kilisede ya da evde haber seyretme peşindeydi. Toby Manning de kasanın başında küçük akülü televizyondan CNN'i seyrediyordu.

Romeo, "Şu zırıltıyı sustur, kasanı da kapat," dedi.

"Sahiden mi Bay Burpee?"

"Evet. Depodan büyük çadırı çıkar. Lily de sana yardım etsin."

"Hani şu İndirimli Yaz Satışları çadırını mı?"

Romeo, "Ta kendisi," dedi. "Götürüp Chuck Thompson'ın uçağının düştüğü yere kuracağız."

"Alden Dinsmore'un tarlasına mı? Ya para isterse?"

"O zaman parasını veririz." Romeo hesap yapıyordu. Mağazada, indirimli şarküteri ürünleri dahil her şey satılıyordu ve elinde mağazanın arkasındaki sanayi tipi dondurucuda bekleyen bin paket Happy Boy vardı. Rhode Island'daki Happy Boy genel merkezinden satın almıştı (şirket artık yoktu, çok şükür kolibasili yüzünden değil de küçük bir mikroptan dolayı kapatılmıştı) ve bunları turistlerle 4 Temmuz kutlaması yapacak yerlilere satmak niyetindeydi. Kahrolası ekonomik kriz yüzünden beklediği kadar satış olmamıştı ama muzunu bırakmayan maymun inadıyla o malları elinde tutmaya devam etmişti. Ve şimdi belki de...

Şu Tayvan malı küçük bahçe çubuklarıyla servis yaparız diye düşündü. *O piçlerden de milyonlarca var hâlâ. Böylece şirinlik olur, hani Frank-A-Ma-Bob'lar gibi.* Artı, belki yüz karton Yummy Tummy Limonatası ile kayıp beklediği Limeade toz içeceği de vardı.

"Bütün Blue Rhino'ları da götürsek iyi olur." Artık kafası hesap makinesi gibi çalışıyordu ki Romeo buna bayılırdı.

Toby de heyecanlanmaya başlamış gibiydi. “Aklınızda neler var Bay Burpee?”

Rommie kafasında kayıp olarak gördüğü bütün malların dökümünü yapmayı sürdürüyordu. O uyduruk fırıldaklar... 4 Temmuz’dan kalan havai fişekler... Cadılar Bayramı’na sakladığı bayat şekerler.

“Toby,” dedi. “Bugünü kasabanın görüp göreceği en büyük açık hava bayramına çevireceğiz. Hadi kıpırda. Yapacak çok işimiz var.”

9

Linda’nın yanında taşıması için ısrar ettiği telsiz cebinde öttüğü zaman Rusty, Doktor Haskell’le birlikte viziteye çıkmışlardı.

Linda’nın sesi metalik ama netti. “Rusty, aramak zorunda kaldım. Randolph’un dediğine göre bugün kasabanın yarısı 119’da olacakmış - kimileri dua etmek için, kimileri de gösteri yapmak için. Romeo Burpee de çadır kurup sosisli sandviç satacakmış, yani akşama sindirim sorunu çeken hastalara hazırlıklı olun.”

Rusty inledi.

“Kızlara bütün gün Marta’ya bakmak zorunda kalacak.” Linda’nın sesi, aniden etrafındaki her şeye yetişemeyeceğini anlayan kadınlara has bir şekilde endişeli ve kendini savunurmuş gibiydi. “Jannie’nin sorunu da anlatacağım.”

“Tamam.” Ona evde kalmasını söylese karısı bunalacak ve Rusty’nin tek başarabildiği azıcık yatışmaya başlamış gibi görünen endişelerini azdırmak olacaktı. Ve zaten orada birileri toplanacaksa Linda’ya da ihtiyaç var demekti.

Linda, “Teşekkür ederim,” dedi. “Anlayışın için sağ ol.”

Rusty, “Sadece köpeği de kızlarla birlikte Marta’ya yollamayı unutma,” dedi. “Haskell’in ne dediğini biliyorsun:”

Doktor Ron Haskell -Usta- bu sabah Everett ailesine bir büyüklük yapmıştı. Aslında krizler ortaya çıktığından beri böyle davranıyordu. Rusty bunu hiç beklemiyordu ama takdir ediyordu. Ve yaşlı adamın torbalanmış göz altlarından ve sarkmış dudaklarından yeteri kadar bedelini ödediğini görebiliyordu. Usta tıbbi krizler için fazla yaşlıydı; üçüncü kat salonunda şekerleme yapmak onun için daha uygundu bugünlerde. Fakat şu anda Ginny Tomlinson’la Twitch dışında kaleyi Rusty’yle Usta korumaktaydı. Kubbe’nin imkânı olan herkesin kasaba dışına gittiği güzel bir tatil günü sabahında inmiş olması talihsizlikti.

Yaşı yetmişi bulan Haskell dün gece Rusty’yle birlikte on bire kadar çalışmış, sonunda Rusty, adamı ite kaka göndermişti ve bu sabah yedide, Rusty’yle Linda peşlerinde kızlarıyla geldikleri zaman o da

hastanedeydi. Cathy Russell'ın yeni ortamını soğukkanlı biçimde kabullenen Audrey de yanlarındaydı. Hayvanı rahatlatmak için Judy ile Janelle iki yanında onu okşayarak yürüyorlardı. Janelle korkudan ölecekmiş gibi görünüyordu.

Haskell, "Köpeğin nesi var?" diye sormuş ve Rusty onu da içeri alınca başını sallayıp Janelle'ye, "Bakalım neyin varmış tatlım," demişti.

Janelle kaygılı bir sesle, "Canım acıyacak mı?" diye sordu.

"Gözlerini muayene ettikten sonra biraz şeker yersen acımaz."

Muayene bitince büyükler kızlarla köpeği muayene odasında bırakıp koridora çıktılar. Haskell'in omuzları çökmüştü. Saçı bir gecede ağarmış gibiydi.

Haskell, "Senin teşhisin ne Rusty?" diye sordu.

"Sara krizi. Heyecan ve endişe nedeniyle derdim ama Audrey aylardır devamlı inliyor."

"Doğru. Zarontin tedavisine başlayacağız. Ne dersin?"

"Olur." Kendisine de danışması Rusty'ye dokunmuştu. Haskell hakkındaki birtakım kötü fikirleri ve sözleri için pişmanlık duymaya başlıyordu.

"Köpeği de kızın yanından ayırmayalım, tamam mı?"

"Kesinlikle."

Linda, "İyileşecek mi Ron?" diye sordu. O anda çalışmak niyetinde değildi, günü kızlarla sakin bir şekilde geçirmeyi planlıyordu.

Haskell, "İyi zaten," dedi. "Pötimal nöbeti pek çok çocukta görülür. Çoğu bir, iki tane geçirir. Bazılarında daha çok olur, bir yıl kadar sürer ve biter. Kalıcı hasar verdiği çok ender görülür."

Linda rahatlamış gibiydi. Rusty, Haskell'in anlatmadığı kısmı hiç sormamasını diliyordu: maalesef bazı şanssız çocuklarda olay nörolojik bir hastalığa dönüşür, Grand Mal haline gelirdi. Ve Grand Mal nöbetleri hasar verebilirdi. Öldürücü de olabilirdi.

Şimdi, sabah vizitlerini bitirmiş (sadece altı hasta vardı, biri de komplikasyon yaşamayan yeni doğum vakasıydı) ve uçarak sağlık merkezine yetişmeden önce bir kahve içebilmeyi umarken Linda'dan bu

haber gelmişti. Linda, “Marta’nın Audrey’yi sorun etmeyeceğinden eminim,” dedi. “İyi. Görevdeyken polis telsizin yanında oluyor değil mi?”

“Evet, tabii.”

“O zaman özel telsizini Marta’ya bırak. Ortak bir kanal ayarlayın. Janelle’ye bir şey olursa ben yetişirim.”

“Peki. Teşekkürler canım. İşten öğleden sonra çıkman gibi bir ihtimal var mı?”

Rusty bunu düşünürken Dougie Twitchell’in koridordan onlara doğru yaklaştığını gördü. Kulağının arkasına bir sigara sıkıştırmış her zamanki umursamaz havasıyla yürüyordu ama Rusty suratındaki endişeyi görebiliyordu.

“Bir saatliğine kaçarım belki. Ama söz veremem.”

“Anlıyorum, ama seni görmek harika olurdu.”

“Seni de. Oralarda dikkatli ol. Ve millete söyle kimse sosisli sandviç yemesin. Burpee muhtemelen on bin yıldır dondurucuda tutuyordur onları” “Senin dediğin onun mamut stokları. Öğren artık tatlım. Neyse, sana bakınırım.”

Rusty telsizi beyaz gömleğinin cebine sokup Twitch’e döndü. “Ne oldu? Şu sigarayı da kulağının arkasından çıkar. Hastane burası.”

Twitch sigarayı eline alıp baktı. “Dışarıda deponun orada içecektim.” Rusty, “Hiç iyi bir fikir değil,” dedi. “Yedek propanlar orada duruyor.” “Ben de onu demeye geldim. Tüplerin çoğu gitmiş.”

“Saçmalama. Dev gibi şeyler. On bir bin üç yüz elli altı litrelik mi, on sekiz bin dokuz yüz yirmi yedi litrelik mi ne.”

“Eee, ne diyorsun yani? Kapının arkasına bakmayı mı unuttum sence?” Rusty şakaklarını ovmaya başladı. “O güç alanını kaldırmaları - kim yapacaksa- üç dört günden fazla sürerse yakıt ihtiyacımız çok olacak.” Twitch, “Bana bilmediğim bir şey söyle,” dedi. “Kapıdaki envanter listesine göre, o zımbırtılardan yedi tane olması lazım ama sadece iki tane var.” Sigarayı kendi beyaz önlüğünün cebine soktu. “Sırf emin olmak için öteki depoya da baktım, hani belki biri tüpleri oraya taşımıştır diye..” “Niye biri böyle bir şey yapsın ki?”

“Ben ne bileyim yüce varlık. Neyse, öteki depoda gerçekten önemli hastane malzemeleri var: bahçe alet edevatı filan. Aletler yerinde,

adetleri de tutuyor, ama o kahrolası gübreler gitmiş.”

Gübre Rusty’nin umurunda değildi, onun umursadığı propandı. “Eh, mecbur kalırsak kasabanın deposundakileri kullanırız.”

“Rennie’yle kapışman gerekir.”

“Cathy Russell onun yegâne imkânı haline gelebilecekken mi? Hiç sanmam. Sence öğleden sonra bir süreliğine kaçabilir miyim?”

“Usta’ya bağlı. Şu anda yönetim ondaymış gibi görünüyor.”

“Nerede şimdi?”

“Salonda kestiriyor. Cehennem zebanisi gibi de horluyor. Uyandırmak ister misin?”

Rusty, “Yok,” dedi. “Bırak uyusun. Hem artık ona Büyücü de demeyeceğim. Şu bela geldiğinden beri nasıl çalıştığını görünce daha iyisini hak ettiğine karar verdim.”

“Anladım şef. Sen de yeni bir aydınlanma düzeyine erişmişsin.”

Rusty, “Tepemi attırma ufaklık,” dedi.

10

Şimdi şuna bakın; çok iyi bakın.

Chester’s Mill’de başka bir muhteşem sonbahar gününde saat on dört kırk olmuştu. Basın uzaklaştırılmamış olsa tam bir fotoğraf cennetinde olurdu ve sırf bütün ağaçlar tutuşmuş gibi göründüğü için değil. Kasabaya tıkılıp kalan insanlar olduğu gibi Alden Dinsmore’un tarlasına doluşmuştu. Alden, Romeo Burpee ile gayet kârlı bir kiralama anlaşması yapmış ve altı yüz doları kapmıştı. Her iki adam da mutluydu; çiftçi, işadamının açılış teklifini iki yüz dolar artırabildiği için, Romeo da mecbur kalsa bin dolara kadar çıkmayı düşündüğü için.

Alden protestocularla İsa’cılardan tek bir kuruş alamamıştı. Bu onlardan para istemiyor demek değildi; Çiftçi Dinsmore gece doğmuştu ama son gece değil. Bu fırsat ortaya çıkınca, dün Chuck Thompson’ın uçağından kalıntıların düştüğü yerde büyük bir park sahası belirlemiş ve karısını (Shelley), büyük oğlunu (Ollie; Ollie’yi hatırlarsınız) ve kiralık adamını (en iyileriyle bile başa çıkabilecek durumdaki yeşil kartsız Manuel Ortega) oraya yerleştirmişti. Alden araba başına beş dolar alıp, kazandığı servetle çiftliğini Keyhole Bankası’nın pençesinden kurtarmak niyetindeydi. Ücretten şikâyet edenler olmuştu ama çok değil; Fryburg Fuarı’nın otoparkında daha çok ücret alınıyordu ve millet yol kenarına park edip - erken gelenler zaten yolun iki tarafını doldurmuştu- asıl cümbüşün olduğu yere kadar bir kilometre yol yürümek istemiyorsa başka çare de yoktu.

Ve ne garip, ne karmaşık bir ortamdı! Mill’in sıradan halkının hepsinin başrol oynadığı koca bir sirk gibiydi. Barbie, Rose ve Anse Wheeler ile birlikte geldiğinde (lokanta yine kapanmıştı, akşam yemeğinde tekrar açılacaktı - sadece soğuk sandviç siparişi alınacak, ızgara olmayacaktı) üçü de ağızları açık bakakalmıştı. Julia Shumway de Pete Freeman da fotoğraf çekiyorlardı. Julia arada durup Barbie’ye o çekici ama bir şekilde içe dönük tebessümlerini gönderiyordu.

“Ne gösteri ama değil mi?”

Barbie sırıttı. “Evet öyle.”

Sirkin birinci halkasında Korkuluk Joe ile hempalarının ilanlarına koşup gelen kasaba halkı vardı. Protestoya katılanların sayısı memnuniyet

vericiydi, neredeyse iki yüz kişiyi bulmuştu ve çocukların hazırladığı altmış çeşit pankart (en popüler olanı BIRAKIN ÇIKALIM KAHROLSUN!! idi) bir anda tükenivermişti. Neyse ki bir sürü kişi kendi pankartıyla gelmişti. Joe'un favorisi Chester's Mill haritasının üzerine çizilmiş koyu hapishane parmaklıklarıydı. Lissa Jamieson bu pankartı taşımakla yetinmeyip saldırgan bir tavırla aşağı yukarı sallıyordu. Jack Evans da gelmişti, solgun ve acılı görünüyordu. Onun pankartı dün kan kaybından ölen kadının fotoğraflarından yapılmış bir kolajdı. Pankart **KARIMI KİM ÖLDÜRDÜ?** diye haykırıyordu. Korkuluk Joe, adam için üzülüyordu... ama ne müthiş bir pankart hazırlamıştı! Basın bunu görebilse sevinçten altına ederdi.

Joe, göstericileri hemen Kubbe'nin önünü dolanan büyük bir halka halinde dizdi, Chester's Mill tarafındaki ölü kuşlar halkayı belirliyordu (Motton tarafındakiler askerler tarafından kaldırılmıştı.). Halka halinde durdukları için Joe'nun bütün göstericileri -artık onları böyle görüyordu- pankartlarını kararlılıkla (ve çıldırtıcı bir şekilde) sırtları onlara dönük olarak duran askerlere doğru sallayabiliyordu. Joe ayrıca basılı "sloganlar." dağıtmıştı. Bunları da Benny'nin kaykay idolü Norrie Calvert'la hazırlamışlardı. Blitz kaykayının üstünde top gibi duvarlarda zıplayan Norrie'nin sloganları basit ama sıkıydı. Bir tanesi *Ra-Ra-Ra! Rı-Rı-Rı! Chester's Mill özgür olmalı!* şeklindeydi. Başka biri *Siz yaptınız! Siz yaptınız! Hani nerede itirafınız!* diyordu. Joe -gerçekten istemeyerek- Norrie'nin şaheserlerinden birini geri çevirmek zorunda kalmıştı. Onda *tıkaçları çıkarın! Tıkaçları çıkarın! İbneler basını rahat bırakın!* denmekteydi. Şu anda tek merak ettiği Norrie Calvert'ın öpüşmek için çok küçük olup olmadığıydı. Kendisi de daha önce öpüşmemişti ama sahiden bu plastik kâsenin altında böcek gibi ölüp gideceklerse henüz vakit varken bu kızı öpse iyi olacaktı.

İkinci halka Rahip Coggins'in dua halkasıydı. Gerçekten Tanrı'ya erecekmiş gibiydiler. Ve Kutsal Mesih Kilisesi'nin bu dini rahatlama gösterisine Congo Kilisesi'nin on iki kişilik kadınlı erkekli korosu da katılmıştı. "Tanrımız Güçlü Kalemizdir." ilahisini söylüyorlardı. İlahinin sözlerini bilen kasabalılardan da eşlik edenler vardı. Lester'ın tiz çıkışları ve dua edenlerin oluşturduğu halkadan yükselen amin ve haleluya feryatları kusursuz bir kontrpuan halinde (uyum içinde demek mümkün değildi, o kadarı da fazla olurdu) berrak gökyüzüne yükseliyordu. Dizüstü çöküp duaya katılanlarla halka büyüyordu, dua ederken ellerini havaya

kaldırabilmek için pankartlarını kenara bırakıyorlardı. Askerler onlara sırt çevirmişti; belki Tanrı öyle yapmazdı.

Fakat sirkin merkezindeki halka en büyük ve en ıslah olmazıydı. Romeo Burpee, rüzgârın estiği yönü dikkate alarak Yaz Sonu İndirimli Satış çadırını Kubbe'nin hemen arkasına ve dua halkasının altmış metre doğusuna kurmuştu. Hibachi ızgaralarından yükselen kokuların hem duacılara hem de protestoculara ulaşmasını istiyordu. Onun bu öğleden sonra din için tanıyabileceği yegane ayrıcalık Toby Manning'e müzik sistemini kapattırmak olmuştu. Yoksa James McMurtry'nin küçük kasaba yaşamı hakkındaki şarkısı gümbür gümbür çalacak ve, "Sen En Yüce Sanatçısın." ya da "İsa'ya Gel." ilahilerine pek uymayacaktı. İşler iyiydi ve daha da iyi olacaktı. Romeo bundan emindi. Sosisler -pişerken eriseler de- sonradan birkaç karnı ağrıtabilirdi ama bu güneşli öğle sonrasında harika kokuyorlardı; ortalığı panayır yerine çevirmişlerdi. Çocuklar fırıldaklarını döndürerek koşturuyor ve 4 Temmuz'dan kalma fişeklerle Dinsmore çayırlarını tutuşturma tehlikesi oluşturuyorlardı. Dört bir yana boş kâğıt bardaklar saçılmıştı, kimilerinde limon tozundan yapılma içecekler (bozuk) kiminde de alelacele demlenmiş kahve (daha da bozuk) kalıntıları vardı. Daha sonra Romeo, Toby Manning'e birtakım çocuklara, belki Dinsmore'unkilere çöpleri toplasın diye onar dolar verdirtecekti. Toplumla ilişkiler önemliydi. Ancak şu anda Romeo tamamen paraların biriktiği kasaya, yani bir zamanlar Charmin tuvalet kâğıtlarının bulunduğu koliye odaklanmış vaziyetteydi. Uzun yeşilleri alıp kısa gümüşlerle üstünü veriyordu: Amerika'da iş böyle yürürdü şekerim. Sosislileri dörder dolardan satıyordu ve insanlar parayı vermezse çıldırırdı. Güneş batana kadar temizinden en az 3 bini toparlamayı umuyordu, hatta daha fazla bile olabilirdi.

Bakın hele! Rusty Everett de buradaymış! Sonunda hastaneden çıkabilmiş! Aferin ona! Keşke kızları da getirseymiş -mutlaka hoşlarına giderdi, hem bir sürü insanı böyle eğlenirken görünce korkuları da geçebilirdi- ama bu kadar heyecan Jannie'ye fazla gelebilirdi.

Rusty'yi gördüğü anda Linda'yı da fark etti, çılgınca el sallıyor, hatta resmen hopluyordu. Görevdeyken hep yaptığı Korkusuz Polis Kızlar örgüleriyle liseli amigo kızlara benziyordu. Twitch'in ablası Rose ile lokantada yemekleri yapan genç adamın yanında durmaktaydı. Rusty biraz şaşırmıştı; Barbara'nın kasabadan ayrıldığını sanıyordu. Koca Jim

Rennie’nin oğluyla başı derde girmişti. Rusty’nin duyduğu kadarıyla bir bar kavgası olmuştu ama kavgaya katılanlar tımar olmak için hastaneye getirildiğinde kendisi görevde değildi. Bundan şikâyeti de yoktu. Dipper’daki kavgacılar için payına düşeni fazlasıyla yapmıştı zaten.

Karısına sarılıp dudağından öptükten sonra Rose’un yanağına da bir öpücük kondurdu. Aşçıyla da tokalaşıp yeniden tanıştırıldı.

Rusty, “Şu sosislilere bakın,” diye inledi. “Tanrım.”

Barbie, “Sürgüleri hazır tutsanız iyi olur doktor,” deyince hepsi güldü. Bu koşullar altında gülmek şaşırtıcıydı ama gülen sadece onlar değildi... hem neden gülmeyeceklerdi ki? İşler kötüye gidince gülemezsen -gülüp biraz dalganı geçemezsen- ya ölmüşsün ya da ölmeyi diliyorsun demekti.

Rose eğlencenin ne kadar çabuk biteceğinden habersiz, “Çok eğlenceli,” dedi. Üstüne doğru gelen Frisbee plağını yakalayıp Benny Drake’a fırlattı, o da sıçrayıp yakaladı ve plağı arkasında yakalayan Norrie Calvert’a gönderdi - tam bir gösteri olmuştu! Dua halkasında dua sürüyordu. Artık gerçek sesini bulmuş olan karma koro tüm zamanların favorisi olan, “İleri Hıristiyan Askerleri.” ilahisini söylemekteydi. Judy yaşlarında bir kız çocuğu etekleri tombul dizlerine dolanarak koşuyordu, bir elinde maytap, öbür elinde de o korkunç limonlu içecekten vardı. Protestocular gittikçe büyüyen bir girdap halinde dönerek *Ra-Ra-Ra! Rı-Rı-Rı! Chester’s Mill özgür olmalı,* diye slogan atıyordu. Tepede, alt kısımları kararmış puf puf bulutlar Motton’dan kuzeye doğru ilerliyordu... askerlere yakın bir noktada bölünüp Kubbe’nin etrafını sarıyorlardı. Tam tepede gökyüzü bulutsuz, masmaviydi. Dinsmore’un çayırlarını işgal edenler gelecekte Chester’s Mill’deki yağmur durumunu merak ediyorlardı ama kimse bunu dile getirmiyordu.

Barbie, “Gelecek pazara da eğlenebilecek miyiz acaba?” dedi.

Linda Everett ona baktı. Dostça bir bakış değildi. “Eminim ki ondan önce..”

Rose, Linda’nın sözünü kesti. “Şuraya bakın. O çocuk o aleti bu kadar hızlı kullanmamalı, devirecek. Nefret ediyorum bu ATV’lerden.”

Hepsi birden koca tekerlekli küçük araca baktılar ve ekim beyazı samanların önünden geçişini seyrettiler. Kesinlikle onlara doğru değil Kubbe’ye doğru gidiyordu. Fazla süratliydi. Askerlerden birkaç tanesi yaklaşan sesi duymuş ve nihayet dönüp bakmıştı.

Linda Everett, “Tanrım ne olur çarpmasın,” diye inledi.
Rory Dinsmore çarpmadı. Çarpsa daha iyi olurdu.

11

Fikirler soğuk algınlığı mikropları gibidir: eninde sonunda biri yakalanır. Kuvvet komutanları da bir tanesine yakalanmıştı; bu gelişme Barbie'nin eski patronu Albay James O. Cox'un da katıldığı çeşitli toplantılardan birinde olmuştu. Er geç Mill'deki birine de aynı fikir bulaşacaktı ve o birinin şu ana kadar Dinsmore aile kütüğündeki en keskin alet olan Rory Dinsmore olması da tamamen sürpriz sayılmazdı (Rory eve ilk hepsi A karneyi getirdiğinde Shelley Dinsmore, "Bunu nasıl aldı bilmiyorum," demişti... ve sesinde gururdan çok endişe vardı). Rory kasabada yaşasaydı - ve bir de bilgisayarı olsaydı- mutlaka Korkuluk Joe McClatchey'in çetesinde olurdu.

Rory'ye bu karnaval-ayin-toplantı-gösteri karışımı etkinliğe katılmak yasaklanmıştı; babası o garip sosislilerden yiyip araçların park edilmesine yardım etmek yerine evde kalıp inekleri beslemesini emretmişti. O iş bitince de Bag Balm'la memelerini yağlayacaktı ve bundan nefret ediyordu. Babası, "O memeler temiz ve pırıl pırıl olunca da ahırları süpürüp samanları balyalarsın," demişti.

Dün babası yasakladıktan sonra Kubbe'ye yaklaştığı için cezalıydı. Üstelik bir de gidip *tık tık* vurmuştu, hey Yarabbi. Genelde işe yaradığı halde bu sefer annesine yalvarmak da fayda etmemişti. Shelley, "Ölebilirdin," demişti. "Hem baban onlarla konuştuğunu da söyledi."

Rory, "Sadece aşçının adını söyledim onlara!" diye itiraz etti ve bu cevap yüzünden babası kafasına bir tane daha indirdi, Ollie ise kendini beğenmiş ve onaylar bir tavırla sessizce izliyordu.

Alden, "Fazla ukalalık ediyorsun," dedi.

Babasının arkasında güvende olan Ollie dil çıkardı. Ancak Shelley bunu gördü... ve o da Ollie'nin kafasına vurdu. Ama yine de öğleden sonraki panayırın eğlencelerinden ve heyecanından men etmedi.

Alden 1 ve 2 numaralı ahırların arasına park edilmiş ATV'yi gösterip, "Ve şu kahrolası alete de dokunmayacaksın," dedi. "Saman taşıman gerekirse elinde taşı. Biraz kas yaparsın hem de." Bu konuşmadan bir süre sonra normal sayılabilecek zekâ düzeyine sahip Dinsmore'lar hep birden

çıkıp Romeo’nun çayırdaki çadırına gittiler. Parlak zekâlı olansa bir yaba ve saksı büyüklüğündeki Bag Balm kavanozuyla baş başa kaldı.

Rory sıkıcı işlerini somurtarak ama düzgün bir şekilde yapmaya başladı; fazla çalışan kafası bazen başını derde sokuyordu, ama yine de iyi bir evlattı ve verilen cezaları atlatmak aklının köşesinden bile geçmezdi. Zaten en başta aklından hiçbir şey geçmiyordu. Rory bir lütuf olarak çoğunlukla boş duran ve arada bir verimli topraklara dönen türden bir zihne sahipti ki en büyük düşlerimiz en büyük fikirlerimiz (hem iyileri hem de feci şekilde kötü olanlar) böyle bir ortamda tomurcuk verir, sık sık da çiçeğe dönüşürdü. Tabii yine de bir bağlantı zinciri mevcuttu.

Rory 1 numaralı ahırı süpürmekle işe başladı (o iğrenç meme yağlama işini sona saklayacaktı) ve o anda ancak bir dizi kestane fişeğinden çıkabilecek o *pat patları* duydu. Silah atılıyormuş gibiydi. Bu da aklına babasının çiftesini getirdi, tüfek dolapta duruyordu. Başlarında biri olmadıkça oğlanların tüfeği ellemesi kesinlikle yasaktı -denetimli olarak hedeflere atış yapabilir veya av sezonunda kullanabilirlerdi- ama dolap kilitli değildi ve cephaneler de üstteki raftaydı.

Ve fikir oluştu. Rory *o zımbırtıda bir delik açabilirim,* diye düşündü. *Belki de patlatırım.* Gözünün önünde, hem de gayet net bir şekilde kibritle dokunduğu bir balon canlanmıştı.

Süpürgeyi attığı gibi eve koştu. Çoğu zeki insan (özellikle de zeki çocuk) gibi güçlü tarafı durumu düşünüp tartmaktan ziyade ilham gelmesiydi. Böyle bir fikir ağabeyinin aklına gelmiş olsa (hoş gelmezdi ya) Ollie oturup *uçak delip geçemediyse, koca kütük kamyonu delip geçemediyse mermi ne işe yarar ki,* diye düşünürdü. Muhtemelen *zaten söz dinlemediğim için cezalıyım, böyle bir şey yaparsam sınırı dokuz kat aşmış olurum,* da derdi.

Eh... yok Ollie herhalde bunu düşünmezdi. Ollie’nin matematiksel zekâsı basit çarpmalara yapabilecek kadardı.

Bununla birlikte Rory daha şimdiden üniversite düzeyinde cebirle ilgileniyor ve sonuna kadar gidiyordu. Kamyonun ya da uçağın yapamadığını bir mermi nasıl yapacak diye sorulsa, Winchester Elite XP3’ün çarpma etkisinin ikisinden de çok daha fazla olacağını söylerdi. Dayanağı da buydu. Mesela hız çok daha fazla olacaktı. Ayrıca çarpmanın kendisi de on iki gram bir merminin ucunda toplanacaktı. İşe

yarayacağından emindi. İşte cebirin tartışılmaz üstünlüğü buradan geliyordu.

Rory *USA Today'in* ön sayfasında gülümseyen (ama tabii ki mütevazı bir şekilde) fotoğrafını görür gibi oluyordu; onuruna düzenlenen geçit töreninde çiçeklerle kaplı bir araçta oturuyordu, etrafını Mezuniyet Balosu tipi kızlar çevirmişti (muhtemelen askısız gece elbiseleriyle ama belki de mayolu olarak) ve kalabalığa el sallayıp konfetiler atıyorlardı. CHESTER'S MILL'İ KURTARAN ÇOCUK olacaktı.

Tüfeği dolaptan kapıp merdiven olarak kullanılan tabureye çıktı ve raftan bir kutu da mermi aldı. Namluya iki fişek (biri tedbir olarak) sürdü ve tüfeği zafer kazanmış bir gerilla gibi başının üstünde tutarak dışarı fırladı (ama -çocuğun hakkını teslim etmek lazım- emniyeti düşünmeye bile gerek duymadan devreye sokmuştu). Yasaklanmış olan Yamaha ATV'nin anahtarı 1. ahırdaki panoda duruyordu. Lastiklerle tüfeği ATV'nin arkasına bağlarken anahtarı dişlerinin arasında tuttu. Kubbe patlayınca ses çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Muhtemelen dolabın üst rafından kulak tıkaçlarını da alması lazımdı ama onlar için dönmeyi düşünemezdi bile; bu işi hemen yapmalıydı.

Büyük fikirlerde hep böyle olur zaten.

ATV ile 2. ahırın etrafından dolaştı, çayırlıktaki kalabalığın büyüklüğünü şöyle bir tartacak kadar duraksadı. Heyecanlıydı ama Kubbe'ye nereden yaklaşması gerektiğini düşünecek kadar aklı başındaydı (zaten dünkü çarpışmalardan kalan enkazları da hesaba katması lazımdı). Kalabalığın arasına dalarsa da birisi çıkıp Kubbe'yi patlatamadan yolunu kesebilirdi. O zaman CHESTER'S MILL'İ KURTARAN ÇOCUK olarak değil, YILIN MEME YAĞLAYICISI olarak ün kazanırdı herhalde. Evet, üstelik ilk hafta bu işi çömelerek yapmak zorunda kalırdı, çünkü kıçının üstüne oturamazdı. O zaman da parlak buluşunu bir başkası gerçekleştirirdi.

O yüzden Kubbe'ye çadırdan beş yüz metre kadar uzakta kalacak şekilde verev bir rota çizdi, samanların arasındaki boşluklardan duracağı yeri de belirledi. Kuşların nereye düştüğünü biliyordu. Askerlerin yaklaşan ATV'nin sesine döndüklerini gördü. Panayır kuran ve dua edenlerin korkulu çığlıklarını işitti. Korodakiler de susmuştu.

Hepsinden beteri babasının kirli John Deere kepini sallayarak, *"RORY, LANET OLSUN, DUR!"* diye bağırmakta olduğunu gördü.

Rory duracak halde değildi ve -iyi bir evlat olsun ya da olmasın- durmak da istemiyordu. ATV bir tümseğe çarpınca havaya fırladı, iki eliyle sıkı sıkı tutunmuş deli gibi gülüyordu. Kendi Deere kepinin siperliği arkaya çevrilmişti ve bunu yaptığını bile hatırlamıyordu. ATV sarsıldı ve sonra çalışmaya karar verdi. Neredeyse varmıştı ve yorgun görünümlü askerlerden biri de durması için bağırıyordu.

Rory durdu, ama o kadar ani bir duruştu ki neredeyse Yamaha'nın gidonunun üstünden uçup gidecekti. Aracı boşa almayı unuttuğu için ATV ileri atıldı, Kubbe'ye çarptı ve devrildi. Rory metalin ezildiğini ve kırılan farın şangırtısını duydu.

ATV'nin kendilerine çarpmasından korkan askerler (ne de olsa aradaki engeli göz algılamıyordu) iki yana kaçışarak ortada hatırı sayılır bir boşluk bıraktılar ve Rory'yi olası patlama yüzünden kaçmalarını söylemek zahmetinden kurtardılar. Kahraman olmak istiyordu ama bunu yaparken kimsenin canını yakmak ya da öldürmek gibi bir arzusu yoktu.

Acele etmesi lazımdı. Durduğu yere en yakın olanlar park alanındakilerdi, onlar da İndirimli Yaz Çadırı'nın etrafında toplanmışlardı ve deli gibi koşarak yaklaşıyorlardı. Babasıyla ağabeyi de aralarındaydı, her ikisi de aklından geçen her neyse yapmasın diye bağırıyordu.

Rory tüfeği lastiklerden kurtarıp dipçiğini omzuna dayadı ve engelde üç tane ölü serçenin bir buçuk metre kadar yukarısına nişan aldı.

Askerler, *"Yapma evlat, iyi bir fikir değil,"* diye haykırdılar.

Rory onlara hiç aldırmadı, çünkü bir fikirdi. Çadırın oradan ve park alanından gelenler yaklaşmıştı artık. Birisi gitar çalmaktan çok daha iyi koşan Lester Coggins... *"Tanrı aşkına oğlum, sakın yapma!"* diye haykırdı.

Rory tetiği çekti. Yok; sadece çekmeyi denedi. Emniyeti hâlâ açıktı. Omzunun üstünden bakıp nefes nefese koşan uzun boylu, sıska, suratı kıpkırmızı olmuş pederi gördü. Lester'ın gömleğinin ucu pantolonundan fırlamış uçuşuyordu. Gözleri fal taşı gibiydi. Sweetbriar Rose'un aşçısı da hemen arkasındaydı. Artık aralarında altmış metre kalmıştı ve Peder dördüncü vitese takmış gibiydi.

Rory emniyeti kapattı.

Askerler, *"Hayır, yapma!"* diye bağırarak Kubbe'nin öbür tarafında çömeldiler ve elleriyle başlarını korudular.

Rory hiç oralı olmadı. Büyük fikirlerde böyle olur. Ateş etti.

Maalesef Rory açısından mükemmel bir atıştı. Yüksek çarpma tesirli mermi Kubbe'ye çarpıp lastik top gibi geri sekti. Rory ilk anda hiç acı hissetmedi ama merminin iki parçasından daha küçük olanı sol gözünden beynine gidince kafasına muazzam bir beyaz ışık doldu. Gözünden fışkıran kan dizüstü düşüp suratını avuçladığında parmaklarının arasından akmaya başladı.

12

Çocuk, “Kör oldum, kör oldum,” diye haykırıyordu ve Lester hemen parmağını koymuş olduğu satırı hatırladı: *Delilik ve körlük ve yürek şaşkınlığı.*

“Kör oldum! Kör oldum!”

Lester, çocuğun ellerini yüzünden çekince kıpkırmızı koca oyuğu gördü. Gözden geri kalanlar Rory’nin yanağında sallanıyordu. Çocuk başını Lester’a çevirince bunlar otların arasına düştü.

Babası gelip alana kadar Lester, çocuğu kollarının arasında tuttu. Sorun yoktu. Böyle olması gerekiyordu. Lester günah işlemiş ve Tanrı’dan yol göstermesini dilemişti. Yol gösterilmiş, bir yanıt verilmişti. Artık James Rennie yüzünden işlediği günahlar için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kör bir çocuk yolu göstermişti.

BETERİN BETERİ

1

Rusty Everett’in sonradan hatırladığı tek şey karmaşaydı. Kafasında net bir biçimde yer eden yegane görüntü Peder Coggins’in çıplak üstüydü: Gevşek beyaz bir deri ve fırlak kaburgalar.

Oysa Barbie -belki de Albay Cox başına yine o tahkikat şapkasını geçirttiği için- her şeyi görmüştü. Ve gözünün önüne gelen sadece Coggins’in sıyrılan gömleği değildi; Melvin Searles’in parmağıyla onu gösterip başını hafifçe yana eğişiydi, bunun işaret dilinde *daha seninle işimiz bitmedi* anlamına geldiğini herkes bilirdi.

Diğer herkes ise -kasabanın durumunu belki de başka hiçbir şey bu kadar iyi anlatamazdı- kanlar içindeki perişan oğlunu bağrına basan babanın feryatlarını ve annenin otuz kilo fazlası olan bedenini olay yerine ulaştırmaya çabalarken, *“Alden iyi mi? İYİ Mİ?”* diye bağırışını hatırlıyordu.

Barbie, Rusty Everett’in çocuğun başına üşüşen kalabalığı yararak diz çökmüş iki adama -Alden ve Lester- katıldığını gördü. Alden, oğlunu kollarında sallarken Peder Coggins ağzı menteşesinden çıkmış bir kapı gibi sarkık vaziyette bakakalmıştı. Rusty’nin karısı da hemen arkasındaydı. Rusty, Alden’le Lester’ın arasında dizüstü çöküp oğlanın elini yüzünden çekmeye çalıştı. Alden -Barbie’ye göre şaşılacak bir şey yoktu- aniden Rusty’ye bir tane geçirdi. Rusty’nin burnu kanamaya başladı.

Doktorun karısı, “Hayır! Bırak yardımcı olsun!” diye bağırdı.

Barbie, *Linda*, diye düşündü. *Kadının adı Linda ve polis.*

“Yapma Alden! Hayır!” Linda elini çiftçinin omzuna koyunca adam döndü. Belli ki ona da bir yumruk indirmek niyetindeydi. Yüzü ifadesizdi, şu anda yavrusunu koruyan bir hayvan gibiydi. Barbie yumruğunu savurunca engellemek için ileri atıldı, sonra akima daha iyi bir fikir geldi.

Alden’in suratına doğru eğilip, “Doktor geldi!” diye bağırdı. “Doktor! Doktor, dok..”

Birisi Barbie’yi yakasından tutup yana savurmuştu. Barbie Mel Searles’i -Junior’ın arkadaşlarından biri- tanımaya ve Searles’in rozet takıp mavi

üniforma gömleği giydiğini ayırt etmeye anca vakit buldu. Barbie, *bundan beteri olamaz* diye düşünürken, Searles yanıldığını kanıtlamak istermiş gibi suratına bir yumruk indirdi, o gece Dipper'ın otoparkında da böyle yapmıştı. Muhtemelen burnunu hedef almıştı ama ıskaladı ve Barbie'nin dudaklarını dişlerine yapıştırdı.

Searles bir daha indirmek üzere yumruğunu kaldırdığında Jackie Wettington -Mel'in o günkü isteksiz partneri- kolunu yakaladı. "Yapma!" diye bağırdı. "Kendine gel!"

Bir an için mesele ortada kaldı. Sonra Ollie Dinsmore peşinde ağlayan soluk soluğa annesiyle aralarına girdiler ve Searles'i bir adım geri ittiler.

Searles kolunu indirdi. "Tamam," dedi. "Ama suç mahallindesin pislik. Polisin olay yerinde. Ne haltsa."

Barbie elinin tersiyle kanayan dudağını sildi ve *beterin beteri var,* diye düşündü.

2

Olayın bu kısmından Rusty'nin tek duyduğu Barbie'nin *doktor* diye bağırışıydı. Şimdi kendisi aynı şeyi söylüyordu. "Doktorum ben Bay Dinsmore. Rusty Everett. Tanırsınız beni. İzin verin oğlunuza bakayım."

Shelley, "Bırak baksın Alden!" diye haykırdı. "Bırak Rory'ye baksın!" Alden dizlerinin üzerinde öne arkaya sallanmakta olan oğlunu bıraktı, çocuğun kot pantolonu kan içindeydi. Yine elleriyle yüzünü örtmüştü. Rusty ellerini tutup yavaş yavaş yüzünden çekti. Korktuğu kadar kötü olmasın diye dua ediyordu ama göz çukuru kötü durumda ve bomboştu, kanıyordu. Ve göz çukurunun ardındaki beyin de epey hasar görmüştü. Asıl haber öbür gözün de anlamsız bir şekilde gökyüzüne dikilmiş olmasıydı.

Rusty gömleğini çıkarmaya başladı ama rahip kendininkini çıkarmıştı bile. Coggins'in önden beyaz arkadan çapraz kırmızı izlerle dolu görünen sıska gövdesi ter içindeydi. Gömleğini doktora uzattı.

Rusty, "Yok," dedi. "Yırt, yırt."

Bir an Lester anlayamadı. Sonra gömleğini ortadan ikiye ayırdı. Polis gücünün geri kalanı da olay yerine varmıştı ve normal polislerden bazıları - Henry Morrison, George Frederick, Jackie Wettington, Freddy Denton- yeni özel yardımcılara kalabalığı dağıtması ve biraz yer açmaya yardım etsinler diye talimat veriyordu. Yeni yardımcılar söyleneni yaptılar, hem de büyük bir hevesle. Meraklılardan bazıları, ünlü Bratz-işkencecisi Samantha Bushey de dahil, yere indirildi. Sammy'nin Kızılderili işi sırt çantasında Küçük Walter vardı ve kıç üstü yere oturunca ikisi birden bağırdılar. Junior Rennie pek oralı olmadan kadının üstünden atlayıp Rory'nin annesinin koluna yapıştı, Freddy Denton durdurmasa onun da ayaklarını yerden kesecekti.

"Yok Junior, bırak! Çocuğun annesi o! Bırak kadını!"

Sammy Bushey yattığı yerden, "*Polis zulmü!*" diye haykırdı. "*Polis zulm..*"

Artık Peter Randolph'un olan karakola en son katılan Georgia Roux yanında Carter Thibodeau ile olay yerine gelmişti (aslında el ele

gelmişlerdi). Georgia çizmesini Sammy'nin göğüslerinden birine bastırıp, tekme attığı söylenemezdi... Kes sesini lezzo," dedi.

Junior da Rory'nin annesini bırakıp Mel, Carter ve Georgia'nın yanına geldi. Hepsi gözünü Barbie'ye dikmişti. Juinor da aynı şeyi yaptı ve aşçının gidip gidip geri dönen lanet bir peni gibi olduğunu düşündü. *Baaaarbie'nin* Ayyaş Sam'in bitişiğindeki hücreye pek yakışacağını tahmin etti. Ayrıca polis olmanın kaderi olduğunu da düşündü; baş ağrılarına da çok iyi geldiği kesindi.

Rusty, Lester'ın yarım gömleğini alıp bir daha yırttı. Bir parçasını katlayıp çocuğun suratındaki yaraya bastırmayı düşünürken vazgeçip bezi babaya verdi. "Şunu.."

Dedikleri zor anlaşılıyordu; gırtlağı burnundan gelen kanla dolmuştu. Rusty başını çevirip yarı pıhtılı kanı otlara tükürdükten sonra bir daha denedi. "Bunu yaraya bastır. İyice bastır. Bir elini de ensesine koyup karşılıklı bastır."

Sersemlemiş ama istekli Alden Dinsmore söyleneni yaptı. Uyduruk tampon anında kıpkırmızı olmuştu ama adam buna rağmen biraz sakinleşmiş gibiydi. Ne de olsa yardım etmek için bir şey yapıyordu. Genelde işe yarardı.

Rusty elinde kalan gömlek parçasını Lester'a attı. "Daha!" dedi ve Lester gömleği daha küçük parçalar halinde yırtmaya başladı. Rusty, Dinsmore'un elini kaldırıp kandan sırılsıklam olup işe yaramaz hale gelen ilk tamponu aldı. Boş göz çukurunu gören Shelley Dinsmore çığlığı bastı. "Ah canım yavrum! Ah benim yavrum!"

Peter Randolph oflaya poflaya koşarak geldi. Aklı hâlâ çevirdiği dolaplardaydı ve kalabalığın daha önce ayaklarıyla ezerek açtığı yoldan gelen Koca Jim'in önündeydi. Koca Jim bu işin nasıl bir bela tomarına dönüştüğünü düşünüyordu. Bundan sonra böyle toplantılar için izin alınması gerekecekti. Ve kendisi işin içinde olduğu takdirde (ki olurdu, daima olmuştu) izinler öyle kolay alınamayacaktı.

Randolph, Memur Morrison'a, "Şu insanları geri çekin!" diye hırladı. Ve Henry işi yapmak üzere dönerken, "Açılın millet! Biraz nefes alalım!" dedi.

Morrison da, "Arkadaşlar, sıra olun! Kalabalığı geri itin! Direnen olursa kelepçeyi takın!" diye böğürdü.

Kalabalık ağır ağır geri çekilmeye başladı. Barbie duraksıyordu. “Bay Everett... Rusty... yardım lazım mı? İyi misiniz?”

Rusty, “İyiyim,” dedi ve yüzü Barbie’ye bilmek istediği her şeyi anlatıyordu: Doktor kanayan burnu dışında iyiydi. Çocuksa değildi ve yaşasa bile bir daha asla iyi olmayacaktı. Rusty, çocuğun kanlı göz çukuruna bir tampon daha yerleştirip babasının elini de tekrar üstüne bastırdı. “Sıkı bastır. İyice.”

Barbie geri çekilmek üzereydi ama çocuk konuştu.

3

“Cadılar Bayramı. Yapamazsınız... *yapamayız..."*

Rusty yaraya bastırmak üzere katladığı gömlek parçası elinde öylece kalakaldı. Aniden kızının yatak odasına dönmüş gibiydi, Janelle’nin *hepsi Büyük Balkabağı’nın suçu*, diye bağıran sesini duyuyordu.

Başını kaldırıp Linda’ya baktı. O da duymuştu. Gözleri kocaman olmuş, daha önce kızarmış olan yanaklarından kanı çekilmeye başlamıştı.

Huysuz, “Linda!” diye bağırdı. “Telsizini al! Hastaneyi ara! Söyle Twitch ambulansı..”

O anda Rory Dinsmore titrek bir sesle avazı çıktığı kadar, *“Yangın!”* diye haykırdı. Lester, Musa’nın yanan çalılara baktığı gibi ona bakıyordu. *“Yangın! Otobüs yanıyor! Herkes haykırıyor! Cadılar Bayramına dikkat edin!”*

Kalabalık sessizleşmiş çocuğun hezeyanlarını dinliyordu. Arkalarından dirseğiyle kendine yol açmaya çalışan Jim Rennie bile söylenenleri duymuştu.

Rusty, “Linda!” diye haykırdı. “Telsizini al. Ambulans lazım!”

Linda birisi suratının önünde ellerini çırpmış gibi gözle görülür şekilde irkildi. Kemerinden telsizini çıkardı.

Rory önündeki yassılmış otlara doğru devrilip nöbet geçirmeye başladı.

“Neler oluyor?" dedi çocuğun babası.

“Ah, yüce İsa, ölüyor!” Bu da annesiydi.

Rusty sarsılan, çırpınan çocuğu (Jannie’ye de aynısını yaptığını düşünmemeye çalışarak ama tabii ki başaramayarak) çevirdi ve hava alabilsin diye çenesini yukarı kaldırdı.

Alden’e, “Hadi gayret,” dedi. “Sakın şimdi yalnız bırakma beni. Boynunu sık. Yaraya kompres yap. Şu kanamayı durduralım.”

Kompres yapmak çocuğun gözünü çıkaran parçanın daha derine girmesine yol açabilirdi ama Rusty bunu sonra düşünecekti. Tabii çocuk buracıkta otların üstünde can vermezse.

Yakınlardan -ama aslında çok uzaktan- askerlerden birinin nihayet konuştuğunu duydular. Yirmisine yeni girmiş gibi görünen delikanlı dehşete düşmüş ve üzülmüş görünüyordu. “Onu durdurmaya çalıştık. Çocuk dinlemedi. Bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.”

Boynunda asılı Nikon’u dizlerine kadar inen Pete Freeman genç askere acı dolu bir tebessüm etti. “Galiba bunu biliyoruz. Önceden bilmiyorsak bile şimdi bundan kesinlikle eminiz.”

4

Barbie kalabalığa karışamadan Mel Searles kolandan yakaladı.

Barbie sakin bir tavırla, “Çek elini üstümden,” dedi.

Searles dişlerini göstererek kendi tarzında sırıttı. “Rüyanda görürsün serseri.” Sonra sesini yükseltti. “Şef! Hey şef!”

Peter Randolph kaşlarını çatmış sabırsız bir tavırla dönüp baktı.

“Ortalığı yatıştırmaya çalışırken bu herif bana müdahale etti. Tutuklayabilir miyim?”

Randolph ağzını açtı, muhtemelen *vaktimi boşa harcama* diyecekti. Sonra etrafına bakındı. Jim Rennie de sonunda Everett’in çocukla uğraşmasını izleyen küçük gruba katılmıştı. Rennie, Barbie’ye kayada duran bir sürüngenin ifadesiz gözleriyle baktı, sonra bakışlarını tekrar Randolph’a çevirdi ve hafifçe başını salladı.

Mel bunu görmüştü. Sırıtışı yayıldı. “Jackie? Yani Memur Wettington? Kelepçeni ödünç alabilir miyim?”

Junior’la çetesinin geri kalanı da sırıtıyordu. Bu kanaması olan çocuğu seyretmekten daha iyi, bir avuç dua meraklısıyla tabelalı aptala polislik etmekten ise çok daha iyiydi. Junior, “Ödeşmek tatlıdır Baaarbie,” dedi.

Jackie şüpheli görünüyordu. “Pete -yani şef demek istedim- bence adam sadece..”

Randolph, “Kelepçele,” dedi. “Ne yapmaya ya da yapmamaya çalıştığını sonra çözeriz. Bu arada, bu karmaşanın bitirilmesini istiyorum.” Sesini yükseltti. “Tamamdır millet! Eğleneceğiniz kadar eğlendiniz ve neye mal olduğunu gördünüz! Artık evinize dönün!”

Jackie kemerinden plastik kelepçeyi çıkarıyordu (Mel Searles’e vermeye hiç niyeti yoktu, kendisi takacaktı) ki Julia Shumway konuşmaya başladı. Randolph’la Koca Jim’in hemen arkasındaydı (aslında Koca Jim olay yerine ulaşmak için dirseğiyle onu kenara itmişti).

“Yerinde olsam bunu yapmazdım Şef Randolph, tabii polisin *Demokrat’ın* ön sayfasında rezil olmasını istemiyorsan.” Mona Lisa tebessümüyle gülümsüyordu. “Acemiliğini filan demek istiyorum.”

Randolph, “Sen neden söz ediyorsun?” dedi. Kaşları iyice çatılmış, suratı bir dizi nahoş oyuntuya dönüşmüştü.

Julia fotoğraf makinesini kaldırdı, Pete Freeman’ınkinin biraz daha eski bir modeliydi. “Bay Barbara’nın yaralı çocuk için Rusty Everett’e yardım edişini, Memur Searles’in makul bir neden olmadan Bay Barbara’yı çekiştirmesini gösteren birkaç pozla Memur Searles’in Bay Barbara’nın ağzına yumruk atışını gösteren bir poz var. Yine makul bir nedeni olmadan. Fotoğrafçılıkta pek usta değilimdir ama bu poz oldukça iyi. Görmek ister misin Şef Randolph? İstersen görebilirsin, dijital makine.”

Barbie’nin kadına duyduğu hayranlık arttı, çünkü blöf yaptığını düşünüyordu. Eğer fotoğraf çektiyse mercek kapağı sanki yeni çıkarmış gibi niye sol elinde duruyordu?

Mel, “Yalan şef,” dedi. “Önce o bana yumruk atmaya çalıştı. Junior’a sor.”

Julia, “Sanırım fotoğraflarım genç Bay Rennie’nin kalabalığı kontrol altına almaya çalıştığını ve yumruk indiğinde sırtının dönük olduğunu gösterecektir,” dedi.

Randolph gözünden ateşler saçarak Julia’ya bakıyordu. “Makineye el koyabilirim,” dedi. “Kanıt olarak.”

Julia neşeyle, “Kesinlikle koyabilirsin,” dedi. “Pete Freeman da bunu yaparken fotoğrafını çeker. Sonra Pete’in makinesine el koyarsın... ama buradaki herkes de görmüş olur.”

Koca Jim, “Sen kimin tarafındasın Julia?” dedi. Ürkütücü tebessümüyle bakıyordu... önünde yüzen adamın poposundan bir parça koparmaya hazırlanan köpekbalığı tebessümüyle.

Julia kendi tebessümüyle karşılık verdi, gözleri bir çocuğunkiler gibi masum ve soru doluydu. İzleyen askerleri göstererek, “Burada taraf mı var James? Yani orasıyla... Burası dışında?” dedi.

Koca Jim bir süre soruyu düşündü, dudakları şimdi diğer türlü, tersine bir tebessüm şeklinde bükülmüştü. Sonra Randolph’a tiksintiyle el salladı.

Randolph, “Galiba bunları bir kenara bırakacağız Bay Barbara,” dedi. “Olayın heyecanına verelim.”

Barbie, “Teşekkür ederim,” dedi.

Jackie heyecanlı genç ortağının kolunu yakaladı. “Gel Memur Searles. Bu olay halledildi. Şimdi şu insanların dağılmasını sağlayalım.”

Searles onunla gitti ama önce Barbie’ye dönüp hareket çekti: parmağını uzatıp, kafasını dikmişti. *Daha işimiz bitmedi Parlak Çocuk.*

Rommie’nin yardımcısı Toby Manning’le Jack Evans çadır direkleri ve brandadan yapılmış bir sedyeyle ortaya çıktılar. Rommie ne halt ettiklerini sandıklarını sormak üzere ağzını açtı, sonra kapadı. Saha günü zaten iptal olmuştu, gerisi de önemli değildi.

5

Arabası olanlar arabalarına bindiler. Sonra hepsi birden yola çıkmaya hazırlandı.

Joe McClatchey, *beklendiği gibi*, diye düşündü. *Tam beklendiği gibi.*

Polislerin çoğu oluşan trafik düğümünü çözmeye çalışıyordu ama bir avuç çocuk bile (Joe, Benny Drake ve Norrie Calvert'la birlikte duruyordu) yeni atanan memurların hiçbir şeyden anlamadığını söyleyebilirdi. Güneşli havada küfürler uçuşuyordu ("Şu rezil arabanı geri alamıyor musun!"). Karmaşaya rağmen kimse kornaya basmıyordu. Muhtemelen çoğu kornaya bile basamayacak kadar aptallaşmış durumdaydılar.

Benny, "Şu salaklara bakın," dedi. "Ne kadar yakıtı boşa harcadıklarının farkında bile değiller. Yakıtın yakında biteceğinden haberleri yok herhalde."

Norrie, "Evet," dedi. Zorlu bir çocuktu. Küçük kasabanın asi kızıydı ama şimdi sadece solgun, üzgün ve korkmuş görünüyordu. Benny'nin elini tuttu. Korkuluk Joe'nun kalbi kırılmıştı ama kız kendi elini de tutar tutmaz düzeldi.

Benny boştaki eliyle göstererek, "Bakın tutuklayacakları adam da gidiyor," dedi. Barbie ile gazeteci hanım diğer altmış yetmiş kişiyle birlikte çayırdan geçici park alanına doğru yürüyordu, bazı protestocular pankartlarını ruhsuz bir tavırla artlarından sürüklüyorlardı.

Korkuluk Joe, "Gazeteci Nancy fotoğraf filan çekmiyordu," dedi. "Ben tam yanındaydım. Çok kurnazca davrandı."

Benny, "Ya," dedi. "Ama yine de o adamın yerinde olmak istemezdim. Bu pislik bitene kadar polisler canlarının istediğini yapabilirler."

Joe bunun doğru olduğunu düşündü. Üstelik yeni polisler pek de düzgün adamlar değildi. Mesela Junior Rennie. Ayyaş Sam'in tutuklanmasını hâlâ konuşuyorlardı.

Norrie, Benny'ye, "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

"Daha bir şey yok. Şimdilik her şey sakin." Biraz düşündü. "Oldukça sakin. Ama bu durum devam ederse... *Lord of the Flies'ı* hatırlıyor musunuz?" İngilizce dersinde okumuşlardı.

Farklı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “ ‘Domuzu öldürün. Gırtlağını kesin. Vurun. ’ İnsanlar polislere domuz diyor ama ben size ne düşündüğümü söyleyeyim, bence boka battıkça polisler domuz buluyor. Belki onlar da korktukları içindir.”

Norrie Calvert gözyaşlarına boğulmuştu. Korkuluk Joe tek koluyla kıza sarıldı. Sanki böyle bir hareket ikisinin de havaya uçmasına yol açabilir korkusuyla dikkatlice yapmıştı bunu, ama kız suratını gömleğine gömüp ona sarıldı. O da tek koluyla sarılmıştı, çünkü öbür eli hâlâ Benny’nin elindeydi. Joe hayatında kızın gözyaşlarının gömleğini ıslatması yüzünden duyduğu heyecan kadar garip bir şey hissetmediğini düşündü. Kızın başının üstünden sitemkâr bir ifadeyle Benny’ye baktı.

Benny, “Pardon dostum,” deyip kızın sırtını okşadı. “Korkma.”

Kız, “Çocuğun gözü çıktı!” diye bağırdı. Sözleri Joe’nun göğsünde boğulmuştu. Sonra Joe’dan ayrıldı. “Artık hiç eğlenceli değil. Hiç komik değil bu durum.”

“Yok.” Joe büyük bir gerçeği keşfediyormuş gibi konuşmuştu. “Değil.”

Benny, “Bakın,” dedi. Ambulans gelmişti. Twitch kırmızı tepe ışıklarını yakmış Dinsmore’un tarlasına dalmıştı. Ablası, yani Sweetbriar Rose’un sahibi olan kadın önünden giderek yoldaki çukurların yerini gösteriyordu. Ekim ayının parlak öğle sonrasında tarlada bir ambulans: bu da son noktayı koymuştu.

Korkuluk Joe’da aniden protesto hevesi bitti. Aslında eve gitmek de istemiyordu.

O anda istediği tek şey bu kasabadan ayrılmaktı.

6

Julia direksiyonun başına geçti ama arabayı çalıştırmadı çünkü bir süre burada beklemeleri gerekiyordu ve boşuna yakıt harcamanın hiçbir anlamı yoktu. Uzanıp torpido gözünü açtı ve içinden eski püskü bir American Spirits paketi çıkardı. Özür dilercesine, “Acil durum stoku,” dedi. “Sen de ister misin?”

Barbie onaylar gibi başını salladı.

“Rahatsız olur musun? Çünkü olursan bekleyebilirim.”

Barbie yine hayır anlamında başını salladı. Julia sigarasını yaktı, dumanı da açık camdan dışarı üfledi. Hava hâlâ sıcaktı -tam bir pastırma yazı havasıydı- ama böyle sürmeyecekti. Bir hafta kadar sonra hava eskilerin dediği gibi bozacaktı. *Belki de bozmaz,* diye düşündü. *Kim bilebilir ki?* Eğer Kubbe yerinde kalırsa bir sürü meteoroloji uzmanının içerideki hava durumunu inceleyeceğinden emindi ama inceledikten sonra ne olacaktı ki? Hava durumu kanalı Yodas daha kar fırtınasının yöneleceği istikameti kestiremiyorken ve Julia’nın fikrine göre bütün zamanını Sweetbriar Rose’un palavra masasında geçiren politika dâhilerinden daha fazla güveni hak etmiyordu. Barbie, “Yardımların için teşekkürler,” dedi. “Paçamı kurtardın.” “Benden duymuş olma ama paçan hâlâ tehlikede tatlım. Gelecek sefere ne yapacaksın? Dostun Cox Amerikan Sivil Özgürlük Derneği’ni mi arayacak? Durum ilgilerini çekebilir ama Portland ofisinden kimsenin bu yakınlarda Chester’s Mill’e geleceğini sanmıyorum.”

“O kadar kötümser olma. Kubbe bu gece denize uçabilir. Veya öylece kaybolur gider. Bilmiyoruz.”

“Zayıf ihtimal. Bu bir hükümet işi -herhangi bir hükümetin- ve bahse girerim senin Albay Cox da bunu biliyor.”

Barbie sessiz kaldı. Cox, Kubbe’den Amerika’nın sorumlu olmadığını söylediğinde ona inanmıştı. Cox’a kesinlikle güvendiğinden değil, sadece Amerika’da böylesine bir teknolojinin var olduğunu sanmıyordu. Ya da herhangi bir başka ülkede. Fakat o ne biliyordu ki? Son görevi korkmuş İraklıları tehdit etmekti. Bazen kafalarına silah dayayarak.

Junior’ın arkadaşı Frankie DeLesseps 119’da trafiği yönetmeye yardım ediyordu. Kot pantolonun üstüne mavi bir üniforma gömleği giymişti - muhtemelen karakolda ona uyan bir pantolon yoktu. İriyarı bir herifti. Ve Julia endişeyle kalçasında bir de silah bulunduğunu gördü. Chester’s Mill polisinin taşıdığı Glock’lardan küçüktü, muhtemelen kendi silahıydı ama neticede silahtı pekâlâ da.

Çenesini Frankie’nin bulunduğu yöne doğru kaldırıp, “Hitler Gençliği peşine düşerse ne yapacaksın?” diye sordu. “Seni yakalayıp başlattıkları işi bitirmeye karar verirlerse halin duman. Kasabada sadece iki avukat var. Biri bunak, diğeri de Jim Rennie’nin indirimle temin ettiği Boxter’ı kullanıyor. Ya da biz öyle duyduk.”

“Başımın çaresine bakabilirim.”

“Vay maço vay.”

“Gazeten ne durumda? Dün gece ben çıkarken hazır gibiydi.”

“Teknik olarak konuşursak sen bu sabah çıktın. Ve evet, hazır. Pete ve birkaç dostumuzla mutlaka dağıtılmasını sağlayacağız. Kasabanın dörtte üçü boşken dağıtmanın bir anlamı yok. Gönüllü gazeteci çocuk mu olmak istiyorsun?”

“Olurdum ama hazırlamam gereken bir milyon sandviç var. Bu gece restoranda kesinlikle soğuk yiyecekler olacak.”

“Belki bir ara uğrarım.” Yarısı içilmiş sigarasını camdan dışarı attı. Bir süre düşündükten sonra arabadan çıktı ve izmariti ezdi. Kasabanın yeni itfaiye araçları Castle Rock’ta mahsur kalmışken otlak yangını çıkarmanın anlamı yoktu.

Arabaya tekrar dönerken, “Buraya gelmeden Şef Perkins’in evine uğradım,” dedi. “Tabii artık sadece Brenda’nın evi.”

“Nasıl kendisi?”

“Feci. Ama onu görmek istediğini ve önemli olduğunu söyleyince meselenin ne olduğunu açıklamadığım halde kabul etti. En iyisi hava kararıktan sonra gitmen. Herhalde dostun sabırsızlanacaktır..”

“Cox’u dostun diye anmaktan vazgeç. Benim dostum değil o.”

Yaralı çocuk ambulansın arkasına bindirilirken sessizce izlediler. Askerler de hâlâ seyrediyordu. Muhtemelen emirlere karşı geliyorlardı ve

Julia onlara karşı birazcık sempati duydu. Ambulans ışıkları yanıp sönerek tarladan çıkmaya başlamıştı.

Julia cılız bir sesle, “Korkunç bir şey,” dedi.

Barbie bir koluyla kadına sarıldı. Julia bir an için gerildiyse de sonra rahatladı. Dosdoğru ileri ambulansa bakarak... şimdi 119’da boşaltılmış olan şeride girmekteydi... “Ya beni vururlarsa dostum?” dedi. “Ya Rennie ile göstermelik polisi benim küçük gazetemi yerle bir etmeye karar verirse?” Barbie, “Böyle bir şey olmayacak,” dedi. Ama o da merak ediyordu. Bu iş yeterince uzarsa Chester’s Mill’deki her günün Her Şey Olabilir Günü haline geleceğini tahmin ediyordu.

Julia Shumway, “Onun aklında başka bir şey var,” dedi.

“Bayan Perkins’in mi?”

“Evet. Birçok bakımdan çok garip bir konuşmaydı.”

Barbie, “Kocasının yasını tutuyor,” dedi. “Acı insanları garipleştirir. Jack Evans’a selam verdim onun da dün Kubbe inince karısı ölmüştü ve suratıma beni tanımıyormuş gibi baktı, oysa geçen ilkbahardan beri adama birçok kere o ünlü çarşamba rulo köftelerimden servis ettim.”

Julia, “Ben Brenda Perkins’i daha Brenda Morse olduğu zamanlardan beri tanırım,” dedi. “Neredeyse kırk yıldır. Canını neyin sıktığını bana söyler sanırdım... ama söylemedi.”

Barbie yolu gösterdi. “Galiba artık gidebiliriz.”

Julia motoru çalıştırırken cep telefonu çaldı. Telaşla telefonu bulmaya çalışırken neredeyse çantasını düşürecekti. Telefonu açıp dinledi, sonra o alaycı tebessümüyle Barbie’ye uzattı. “Sanaymış patron.”

Arayan Cox’tu ve Cox’un söyleyecek bir şeyi vardı. Aslında bir sürü şeyi vardı. Barbie, Cox’a Cathy Russell’a götürülmekte olan çocuğun başına gelenleri anlatmak için araya girdi ama Cox, Rory Dinsmore’un hikâyesinde kendi anlattıklarıyla ilgili bir şey görmedi veya görmek istemedi. Yeterince kibar bir şekilde dinleyip kendi gündemine devam etti. Sözünü bitirince de Barbie’ye hâlâ üniformalı ve onun komutası altında olsa emir sayılacak bir soru yöneltti.

“Efendim, ben sizin isteğinizi anlıyorum ama siz... sanırım buradaki siyasi durum olarak adlandıracağınız şeyi anlamıyorsunuz. Ve benim

bundaki küçücük rolümü. Şu Kubbe meselesinden önce bazı sıkıntılarım olmuştu ve..”

Cox, “Hepsini biliyoruz,” dedi. ‘İkinci üyenin oğlu ve onun arkadaşlarıyla bir anlaşmazlık yaşamışsın... ve neredeyse tutuklanıyormuşsun bana verilen dosyaya göre.”

Dosya. Demek bir de dosya var. Tanrı yardımcım olsun.

Barbie, “Buraya kadar gayet iyi istihbarat almışsınız,” dedi. “Ama müsaadenizle ben biraz daha bilgi vereyim. Bir; tutuklanmamı önleyen polis şefi 119’da şu an bulunduğum yerin yakınlarında öldü, aslında..”

Barbie o anda gidemeyeceği dünyada kâğıt hışırtıları duydu. Birden Albay James’ı öldürmek isteyebileceğini hissetti. Sırf Albay James O. Cox dilediği an Mickey-D’ye gidebileceği ve kendisi, Dale Barbara gidemeyeceği için elleriyle öldürebilirdi onu.

Cox, “Onu da biliyoruz,” dedi. “Kalp pili yüzünden.”

Barbie, “İki,” diye devam etti. “Yeni şef, ki sadece kasabanın güçlü Meclis üyelerinin kankasıdır, birtakım yeni adamları işe aldı. Bunlar da o gece kulübünün otoparkında kafamı uçurmaya çalışan tipler.”

“Bunları aşmak zorundasın öyle değil mi albay?”

“Bana niye albay diyorsunuz? Albay sizsiniz.”

Cox, “Tebrikler,” dedi. “Sadece yeniden orduya dönmekle kalmadın bir de gerçekten baş döndürücü bir terfi aldın.”

Barbie, “Hayır!” diye bağırdı. Julia merakla ona bakıyordu ama o bunun farkında bile değil gibiydi. “Hayır, istemiyorum!”

Cox soğukkanlı bir tavırla, “Tamam ama aldın işte,” dedi. “Talihsiz küçük kasabanızın internet bağlantısını kesmeden önce editör arkadaşına görev emrinin kopyasını göndereceğim.”

“Kesmek mi? Bağlantımızı kesemezsiniz!”

“Görev emri bizzat Başkan tarafından imzalandı. Adama olmaz mı diyeceksin? Duyduğum kadarıyla tepesi atınca inanılmaz kötü biri oluyormuş” Barbie cevap vermedi. Kafası deli gibi çalışıyordu.

Cox, “Meclis üyeleriyle polis şefini ziyaret etmen lazım,” dedi. “Başkan’ın Chester’s Mill’de sıkı yönetim ilan ettiğini ve komutan olarak seni atadığını söylemen gerekiyor. Eminim. ilk başta birtakım tepkilerle

karşılaşacaksın ama az önce vermiş olduğum bilgiler dış dünyaya karşı kasabanın sözcüsü olmanı kolaylaştıracaktır. Ayrıca ikna konusunda ne kadar yetenekli olduğunu da biliyorum. Irak'ta buna tanık olmuştum."

Barbie, "Efendim," dedi. "Buradaki durumu çok yanlış değerlendiriyorsunuz." Elini saçlarının arasından geçirdi. Kahrolası cep telefonu yüzünden kulağı zonkluyordu. "Sanki Kubbe fikrini kavrayabilmişsiniz ama bunun sonucunda kasabada olup bitenleri kavrayamamışsınız gibi. Üstelik daha otuz saat bile geçmeden."

"Kavramama yardım et o zaman."

"Başkan'ın bunu yapmamı istediğini söylediniz. Diyelim ki kendisini arayıp pembe popomu öpmesini söyledim?"

Julia dehşetle yüzüne bakıyordu ve bu Barbie'ye biraz daha cesaretlendirdi.

"Hatta diyelim ki ben uykudaki bir El-Kaide ajanıyım ve onu öldürmeyi planlıyorum - kafasına tek kurşun sıkarak. Buna ne dersiniz?"

"Teğmen Barbara -yani Albay Barbara- yeterince konuştun." Barbie'ye hiç de öyle gelmiyordu. "Başkan beni yakalasınlar diye FBI ajanlarını yollayabilir mi? Kahrolası Kızıl Ordu'yu? Hayır efendim. Yollayamaz."

"Az önce de anlattığım gibi bunu değiştirecek planlarımız var." Cox'un sesi artık eski dostuyla konuşuyormuş gibi sevimli değildi.

"O planlar işe yararsa beni tutuklamaları için birilerini yollarsınız. Ama sürekli bağlantı halinde olmazsak da kimse benim sözümü dinlemez. Şunu aklınıza sokun: bu kasaba yalıtıldı. Sadece Amerika'dan değil, bütün dünyadan. Bizim bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığı gibi sizin de yok."

Cox sakin bir sesle, "Size yardım etmeye çalışıyoruz çocuklar," dedi. "Bunu söylediniz ve ben de buna inanmak istiyorum. Peki başkaları inanacak mı? Ödedikleri vergilerin karşılığında ne gibi bir yardım aldıklarını görmek için baktıklarında sırtları dönük olarak nöbet tutan askerler görüyorlar. Bu da bayağı kötü bir mesaj veriyor."

"Hayır diyen biri olarak çok fazla konuşuyorsun."

"Ben hayır demiyorum. Ama tutuklanmama çeyrek var ve kalkıp da kendimi sıkıyönetim komutanı ilan etmem işe yaramaz."

“Herhalde birinci üye ile konuşmam lazım... neydi adamın adı... Sanders... ona anlatmam gerek..”

“İşte burası hakkında çok az şey biliyorsunuz derken bunu kastediyordum. Yine Irak’taki gibi, ama bu sefer sahada değil Washington’dasmız ve diğer masa başı subaylar gibi her şeyden bihaber görünüyorsunuz. Dudaklarımı okuyun efendim: az istihbarat hiç olmayan istihbarattan daha kötüdür.” Julia rüyada gibi, “Yarı cahillik tehlikeli bir şeydir,” dedi.

“Peki Sanders değilse kim?”

“James Rennie. İkinci üye. Buraların asıl patronu o.”

Bir duraksama oldu. Sonra Cox, “Belki de internetinizi açabiliriz. Zaten bazılarımız interneti kesmenin ters tepki yaratacağını düşünüyor.”

Barbie, “Niye öyle düşünüyorsunuz ki?” diye sordu. “İnternetimizi açık bırakırsanız Sarah Teyze’nin kızılcıklı ekmek tarifinin er geç mutlaka dışarı sızacağını bilmiyor musunuz?”

Julia yerinde doğruldu ve dudak hareketleriyle *interneti kesmeye mi kalkıyorlar,* diye sordu. Barbie parmağını kaldırdı - *bekle.*

“Şunu bir dinle Barbie. Diyelim ki Rennie’yi aradık ve interneti kesmek zorunda olduğumuzu söyledik, pardon ama kriz durumu, ekstra önlemler falan filan dedik. Sonra sen bize fikrimizi değiştirtip ne kadar yararlı olduğunu gösterebilirsin.”

Barbie kısa bir an düşündü. İşe yarayabilirdi. En azından bir süreliğine. Tabii yaramayabilirdi de.

Cox hevesle, “Artı,” dedi. “Şu öteki bilgiyi de verirsin adamlara. Belki birilerinin hayatı kurtulur ama herkesi ölüm korkusundan kurtaracağı kesin.”

Barbie, “İnternet gibi telefonlar da çalışır vaziyette kalacak,” dedi.

“O zor. İnterneti senin için açık tutabilirim ama... bak dostum. Şu anda bu karmaşayı çözmek için uğraşan komitenin önünde en az beş tane Curtis LeMay bandı duruyor ve tek bildikleri aksi kanıtlanana kadar Chester’s Mill’deki herkesin terörist olduğu.”

“Peki bu teorik teröristler Amerika’ya nasıl bir zarar verebilir acaba? Congo Kilisesi’ne intihar bombacısı mı yollayacaklar?”

“Barbie, boşuna nefes tüketiyorsun.”

Muhtemelen işin doğrusu buydu.

“Yapacak mısın?”

“Bu konuda tekrar ararım sizi. Herhangi bir şey yapmadan önce telefonumu bekleyin. Önce şu müteveffa polis şefinin karısıyla konuşmam lazım.”

Cox ısrarcıydı. “Kendine pazarlık payı bırakmakta ısrarcısın yani?”

Barbie bir kez daha Cox’un bile -askeri standartlarda serbest fikirli biri sayılırdı- Kubbe’nin halihazırda yarattığı değişiklikleri ne kadar az kavradığını görerek irkildi.

Onlara karşı biz, diye düşündü. *Artık onlara karşı biz olduk. O çılgın fikirleri işe yaramazsa durum bu.*

“Efendim, sahiden sonra aramam lazım sizi; telefonun şarjı bitmek üzere.” Hiç pişmanlık duymadığı bir yalan uydurmuştu. “Ve başka biriyle konuşmadan önce mutlaka beni beklemelisiniz.”

“Unutma, büyük patlama yarın on üçe ayarlandı. Eğer bu konudaki etkinliğini sürdürmek istiyorsan cepheden uzak dursan iyi olur.”

Etkinliği sürdürmek. Kubbe’nin altında bu da anlamsız bir ifadeydi. Tek uyacağı yer jeneratörüne yakıt bulmayı sürdürmek olabilirdi.

Barbie, “Görüşeceğiz,” dedi. Ve Cox’un başka bir şey demesine fırsat bırakmadan telefonu kapattı. Her ne kadar DeLesseps kollarını kavuşturmuş havalı arabasına dayanarak hâlâ beklemekteyse de 119 artık boşalmış gibiydi. Julia, Nova’nın yanından geçerken Barbie arabada KIÇ, YAKIT YA DA OT - KİMSE BEDAVA BİNEMEZ yazan bir çıkartma gördü. Ayrıca gösterge panelinin üstünde bir polis lambası duruyordu. Barbie bu çelişkinin şu anda Chester’s Mill’deki bütün kusurları özetlediğini düşündü.

Yolda giderken Barbie, Cox’un dediği her şeyi anlattı.

Julia, “Planladıkları şeyin o çocuğun denediğinden pek bir farkı yok,” dedi dehşete düşmüş gibiydi.

Barbie, “Eh biraz farklı,” dedi. “Çocuk tüfekle yapmaya çalıştı. Bizimse hazır bekleyen bir Cruise füzemiz var. Yani bu da bir Big Bang - Büyük Patlama olayı.”

Julia gülümsedi. Her zamankilerden biri değildi; bitap ve şaşkın görünüyordu, kırk üç değil de altmış yaşındaymış gibiydi. “Galiba sonraki sayıyı da düşündüğümden önce çıkaracağım,” dedi.

Barbie başını salladı. “Yazıyor, özel baskı, mutlaka okuyun.”

7

Birisi, “Merhaba Sammy,” dedi. “Nasılsın?”

Samantha Bushey sesi tanımamıştı ve Papoose sepetini kaldırıp ihtiyatla döndü. Küçük Walter uyuyordu ve ağırlığı bir ton gibiydi. Üstüne düştüğü kalçası gibi duyguları da incinmişti - kahrolası Georgia Roux yüzünden. Sammy’nin karavanına sık sık fırtına gibi dalan Georgia Roux kendine ve birlikte takıldığı o kas manyağına dövecek adam arıyordu.

Konuşan Dodee’nin babasıydı. Sammy onunla binlerce kez konuşmuş olmasına rağmen sesini hâlâ tanıyamıyordu, zaten adamı bile zar zor tanımıştı. Bir şekilde yaşlanmış ve kederli - kırık dökük görünüyordu ki bu ilk kez olan bir şeydi.

“Selam Bay Sanders. Sizi şeyde bile görmediydim..”

Eliyle arkada kalan çiğnenmiş tarlayı ve artık çökmüş ve harap görünen büyük çadırı gösterdi. Hoş o bile Bay Sanders kadar harap değildi.

“Gölgede oturuyordum.” Yine aynı çekingen ses, insanın bakmaya zorlandığı o özür dileyen, yürek burkan tebessüm. “Yine de bir şeyler içmem gerekti. Ekim ayı için sıcak bir gün değil mi? O çocukcağız şey olana kadar güzel bir öğle sonrası olduğunu düşünüyordum - gerçek bir kasaba öğle sonrası..”

Ah ne feci, adam ağlıyordu.

“Karınız için sahiden çok üzüldüm Bay Sanders.”

“Sağ ol Sammy. Çok naziksin. Arabana kadar bebeğini taşıyabilir miyim? Herhalde artık gidebilirsin - yol neredeyse boşaldı.”

Bu, adam ağlasa bile Sammy’nin reddedemeyeceği bir teklifti. Küçük Walter’ı Papoose’den aldı -koca bir sıcak ekmek hamurunu kucaklamak gibiydi- ve adama uzattı. Küçük Walter gözlerini açıp boş boş baktı, geğirdi ve tekrar uykuya daldı.

Bay Sanders, “Galiba bezini doldurmuş,” dedi.

“Evet, tam bir bok makinesi. Sevgili Küçük Walter.”

“Walter çok güzel eski isimlerden biri.”

“Teşekkürler.” Bebeğinin ilk adının aslında Küçük olduğunu anlatmak için uğraşmaya değmez gibi gelmişti... hem zaten bu konuşmayı daha önce de yaptıklarından emindi. Sadece adam unutmuştu. Onun yanında böyle yürümek -adam bebeği taşısa dahi- tam böyle anlamsız bir öğle sonuna yaraşır bir finaldi. En azından adam trafik konusunda haklıydı; araba cehennemi nihayet temizlenebilmişti. Sammy bütün kasabanın yine bisiklete dönmesine ne kadar kaldığını merak etti.

Bay Sanders, “O uçağa binmesi fikrini hiç sevmemiştim,” dedi. Sohbet konusu açmaya çalışırmış gibiydi. “Bazen Claudie’nin o adamla yatıp yatmadığını bile düşünürdüm.”

Dodee’nin annesi Chuck Thompson’la mı yatıyordu? Sammy hem şok olmuş, hem de meraklanmıştı.

Adam, “Muhtemelen yatmıyordu,” deyip iç geçirdi. “Her neyse artık önemi yok. Dodee’yi gördün mü? Dün gece eve gelmedi.”

Sammy az daha *tabi, dün öğleden* sonra diyecekti. Fakat Dodee dün gece eve dönmediyse bunu söylemek ancak babasını endişelendirmeye yarardı. Üstelik Sammy’nin yanaklarından yaşlar süzülen ve burnu akan biriyle uzun bir konuşma yapmasını gerektirecekti. Bu da hiç hoş olmazdı.

Sammy’nin eski Chevrolet’sine varmışlardı. Sammy Küçük Walter’ı alıp koku yüzünden suratını buruşturdu. Bezini doldurmakla kalmamış taşırmıştı da.

“Yok Bay Sanders görmedim.”

Adam başını salladı, sonra elinin tersiyle burnunu sildi. Burnundaki sümük kaybolmuş veya en azından başka yere gitmişti. Sammy rahatladı. “Muhtemelen Angie McCain’le alışveriş merkezine, kasabaya dönemeyince de teyzesinin Sabattus’taki evine gitmiştir.”

“Ya herhalde öyle olmuştur.” Ve Dodee, Mill’e dönünce adam için hoş bir sürpriz olacaktı. Buna da ihtiyacı vardı doğrusu. Sammy arabanın kapısını açıp Küçük Walter’i yolcu koltuğuna yatırdı. Bebek koltuğundan aylar önce vazgeçmişti. Artık sıkıntı yaratıyordu. Hem üstelik Sammy çok dikkatli bir sürücüydü.

“Seni gördüğüme sevindim Sammy.” Bir duraksamanın ardından, “Karım için dua eder misin?” dedi.

“Şey... tabii Bay Sanders, onun değil.”

Arabaya binerken aklına iki şey takıldı: Georgia Roux o kahrolası motorcu çizmesiyle memesine basmıştı -muhtemelen çürüyecekti- ve Andy Sanders, kalbi kırık olsun ya da olmasın kasabanın birinci üyesiydi.

“Bay Sanders?”

“Efendim Sammy?”

“Orada bazı polisler çok sert davranıyorlardı. Bu konuda bir şeyler yapmak istersiniz belki. Yani iş kontrolden çıkmadan önce.”

Adamın mutsuz tebessümünde değişiklik olmadı. “Şey Sammy, siz gençlerin polis hakkında neler hissettiğinizi anlıyorum -ben de gençtim bir zamanlar- ama ortada oldukça kötü bir durum var. Ve ne kadar hızlı bir şekilde otoriteyi sağlarsak herkes için o kadar iyi olacak. Bunu anlıyorsundur değil mi?”

Sammy, “Tabii,” dedi. Tek anladığı acı ne kadar gerçek olursa olsun politikacıların zırvalarını değiştirmiyordu. “Neyse, görüşürüz.”

Andy duyulur duyulmaz bir sesle, “İyi bir ekip onlar,” dedi. “Pete Randolph hepsini hizaya sokar. Aynı şapkayı giyip... şey... aynı dansı yapmalarını sağlar. Korumak ve hizmet etmek yani.”

Samantha, “Tabii,” dedi. Arada bir meme tekmeleme şeklinde yapılan koruma ve hizmet dansı. Koltukta horlayan Küçük Walter’la uzaklaştı. Bebek bokunun kokusu çok kötüydü. Camlarını açtı, sonra dikiz aynasına baktı. Bay Sanders hâlâ o gün için hazırlanan ve henüz boşalmamış olan otoparkta duruyordu. Sammy’ye elini kaldırdı.

Sammy de Dodee’nin gece nerede kaldığını merak ederek el salladı. Sonra konuyu zihninden uzaklaştırdı -gerçekten de hiç umurunda değildi- ve radyoyu açtı. Net olarak alabildiği sadece İsa Radyo oldu ve radyoyu kapattı.

Başını kaldırıp ön camdan baktığında Frankie DeLesseps iki elini sahici bir polis gibi havaya kaldırmış yolda önünde dikilmekteydi. Adama çarpmamak için frene asılmak ve düşmesin diye tek eliyle bebeği tutmak zorunda kaldı. Küçük Walter uyanmış ve feryat etmeye başlamıştı.

Frankie’ye, (Lisede, Angie bando kampındayken iki günlük bir kaçamak yaşamışlardı.) “Bak ne yaptın!” diye bağırdı. “Bebek neredeyse yere düşüyordu!”

Frankie pazularını göstere göstere cama dayandı. “Koltuğu nerede?” Büyük kaslar, küçük alet. Frankie DeLesseps buydu. Sammy için Angie’ye ait olmasının hiç sakıncası yoktu.

“Üstüne vazife değil.”

Sahici bir polis olsa hem bu yanıttan, hem de çocukları koruma kanunu yüzünden tutuklanırdı ama Frankie sadece alaycı alaycı sırıttı. “Angie’yi gördün mü?”

“Hayır.” Bu defa doğruyu söylüyordu. “Muhtemelen kasabanın dışındayken yakalanmıştır.” Aslında Sammy’ye kasabadakiler yakalanmış gibi geliyordu.

“Ya Dodee?”

Sammy bir kere daha hayır dedi. Mecburen öyle demesi gerekiyordu çünkü Frankie, Bay Sanders’la konuşabilirdi.

Frankie, “Angie’nin arabası evinde,” dedi. “Garaja baktım.”

“Aman ne kadar önemli. Herhalde Dodee’nin Kia’sıyla gitmişlerdir.” Frankie bunu düşünür gibi oldu. Artık neredeyse ikisi kalmışlardı. Trafik karmaşası bir anıdan ibaretti. Sonunda, “Georgia memişini mi acıttı bebek?” dedi. Ve Sammy bir şey diyemeden uzanıp göğsünü tuttu. O da pek yumuşak davranmamıştı. “Öpeyim de geçsin ister misin?”

Sammy, Frankie’nin eline vurdu. Sağ tarafında Küçük Walter meledikçe meliyordu. Bazen Tanrı erkekleri niye yarattı diye merak ediyordu, sahiden ediyordu. Meleyip yapışmaktan başka bir şey bildikleri yoktu.

Frankie artık gülümsemiyordu. “Dikkatli olsan iyi edersin,” dedi. “İşler eskisi gibi değil artık.”

“Ne yapacaksın yani? Tutuklayacak mısın beni?”

“Benim aklımda daha iyi bir fikir vardı,” dedi. “Hadi git artık, defol buradan. Ve Angie’yi görecek olursan onu aradığımı söyle.”

Sammy çıldırmış -bunu kabul etmek hoşuna gitmiyordu ama doğruydu- ve biraz da korkmuş olarak yoluna devam etti. Bir kilometre kadar gittikten sonra arabayı kenara çekip Küçük Walter’in bezini değiştirdi. Arkada pis bezleri koymak için bir torba vardı ama bununla uğraşacak halde değildi. Kakalı bezi omzunun üstünden yola, büyük bir tabelanın yakınına atıverdi. Tabelada

JİM RENNİE İKİNCİ EL ARABALAR

YABANCI VE YERLİ

KREDİ İÇİN MÜRACAAT EDİN

ARABANIZI ALIRSINIZ ÇÜNKÜ KOCA JİM

İŞBAŞINDA

yazıyordu.

Yolda bisikletli çocukları hızla geçti ve bir kez daha herkesin bisiklet kullandığı o günlere dönmesine ne kadar kaldığını merak etti. Tabii iş oraya varmayabilirdi de. Birileri, kafası uçmuşken televizyonda izlemekten hoşlandığı felaket filmlerindeki gibi olayı çözebilirdi: LA'da püsküren volkanlar, New York'ta zombiler filan. Ve her şey normale dönünce Frankie ile Carter Thibodeau da eski hallerine döneceklerdi: ceplerinde beş kuruşu ya var ya yok küçük kasaba serserilerine. Ancak o arada kendini pek göstermese iyi olacaktı.

Sonuç olarak Dodee konusunda çenesini tuttuğuna memnundu.

8

Rusty kan basıncı monitörünün alarm veren sesini dinlerken çocuğu kaybetmekte olduklarını anladı. Aslında ambulansa bindirdiklerinden beri - daha doğrusu fişek gözüne girdiğinden beri- kaybediyorlardı ama monitörün sesi durumun adını koymuştu. Rory'nin doğrudan helikopterle CMG'ye götürülmesi gerekirdi. Oysa fazla sıcak (jeneratörü korumak için klimalar kapatılmıştı) ve donanımı eksik bir ameliyathanede yıllar önce emekli olması gereken bir doktor, herhangi bir nöroşirurji vakasında asistanlık yapmamış bir asistan ve şu anda konuşmaya başlayan yalnız ve yorgun bir hemşire tarafından ameliyat ediliyordu.

"V-fib, Doktor Haskell."

Koro halinde kalp monitörü de ötmeye başladı.

"Biliyorum Ginny. Ölü değilim," diyerek duraksadı. "Yani sağır değilim. Tanrım."

Bir an çocuğun çarşafa sarılı bedeni üstünden Rusty ile bakıştılar. Haskell'in bakışları berraktı ve bu yüzden de son yıllarda boynunda steteskopuyla Cathy Russell'ın odalarında, koridorlarında gezinip vakit öldürmeye çalışan hayalete benzemiyordu, ama yine de feci bir şekilde yaşlı ve çelimsiz görünmekteydi.

Rusty, "Elimizden geleni yaptık," dedi.

İşin aslı Haskell elinden gelenin fazlasını yapmış, Rusty'ye çocukken sevdiği, yaşlı bir koçun Dünya Kupası'nın yedinci maçında büyük bir zafer kazandığı o kitapları anımsatmıştı. Fakat bu gösteriyi sadece Rusty ile Ginny Tomlinson izlemişlerdi ve bu kez ihtiyar yarış atı için mutlu son olmayacaktı.

Rusty beyin ödemini azaltmak için tuzlu solüsyon ve mannitol vermeye başladı. Haskell koridorun sonundaki laboratuvarda tam bir kan sayımı yapmak için ameliyathaneden gerçekten koşarak çıkmıştı. İşlemi Haskell yapmak zorundaydı; Rusty'nin bu alanda becerisi olmadığı gibi laborantları da yoktu. Catherine Russell artık feci bir şekilde az personelle çalışıyordu. Rusty, Dinsmore'ların oğlanın kasabanın personel eksikliği yüzünden eninde sonunda ödeyeceği bedelin sadece avansı olduğunu düşündü.

Durum daha da kötüleşti. Çocuğun kanı A Rh (-) ve yetersiz kan bankalarında bu kandan bulunmuyordu. Ancak 0 Rh (-) -yani evrensel verici- vardı ve Rory'ye dört ünite vermişlerdi, böylece ellerinde tamı tamına dokuz ünite kan kalmış oluyordu. Bu kanları çocuğa vermek muhtemelen lavaboya dökmekle aynı anlama geliyordu, ama hiçbiri bunu dile getirmedi. Çocuğa kan verilirken Haskell, Ginny'yi hastane kütüphanesi olarak görev yapan gardırop büyüklüğündeki bölmeye yolladı. Kadın yıpranmış bir kitapla geri döndü: *Nöroşirurji: Genel Bakış*. Haskell kitabı yakınlarında bir yere koydu, sayfaların kapanmasını önlemek için de üstüne bir otiskop yerleştirdi. Rusty testerenin uğultusunu, aşırı sıcak ameliyathanedeki kemik tozu kokusunu ya da Haskell kafatasını açınca sızan jöleleşmiş kan pıhtısını asla unutmayacağını düşündü.

Birkaç dakikalığına Rusty kendine gerçekten umutlanma izni verdi. Biriken kanın yarattığı basınç azalınca Rory'nin hayati belirtileri stabil hale gelmiş - ya da gelmeye çalışmıştı. Sonra, Haskell şarapnel parçasının erişebileceği bir yerde olup olmadığına karar vermek üzere araştırma yaparken her şey tekrar bayır aşağı gitmeye başladı, hem de hızla.

Rusty her şeye rağmen ümitle bekleyen aileyi düşündü. Rory artık ameliyathaneden çıkarılıp sola -Cathy Russell'ın yoğun bakım servisine, yani ailesinin üşüşüp ona bakmasına izin verileceği yere- değil, sağa yani morga götürülecekti.

Haskell, "Normal bir durumda olsak yaşam desteğine bağlar aileden organ bağışını düşünmelerini isterdim," dedi. "Ama tabii ki normal bir durumda olsak çocuk da burada olmazdı. Olsa bile... kahrolası bir Toyota kılavuzuna bakarak ameliyat etmeye çalışmazdım." Otiskopu alıp ameliyathanenin bir köşesine fırlattı. Alet yeşil fayanslara çarpıp bir tanesini zedeledikten sonra yere düştü.

Ginny, "Epi vermemi ister misiniz doktor?" diye sordu. Soğukkanlı, sakin ve kendine hakimdi... ama olduğu yere yığılacak kadar yorgun görünüyordu.

"Yeterince açık konuşmadım mı? Bu çocuğun ıstırabını uzatmak istemiyorum." Haskell solunum cihazının arkasındaki kırmızı düğmeye uzandı. Nüktedan biri -belki de Twitch- düğmenin üzerine üstünde, "DİKKA-AT!" yazan bir etiket yapıştırmıştı. "Karşı görüş belirtmek istiyor musun Rusty?"

Rusty soruyu bir süre düşündükten sonra başını yavaş yavaş salladı. Ciddi beyin hasarı olduğunu gösteren Babinski testi pozitif çıkmıştı, ama asıl sorun hiç şans olmamasıydı. Başından beri yoktu zaten.

Haskell düğmeye bastı. Rory Dinsmore kendi başına zahmetli bir nefes aldı, bir daha almaya çalışacakmış gibi oldu ve sonra nefesini bıraktı.

“Ölüm saati..” Haskell duvardaki büyük saate baktı. “On yedi on beş. Notunu alır mısın Ginny?”

“Tabii doktor.”

Haskell maskesini indirdi ve Rusty, yaşlı adamın dudaklarının morarmış olduğunu fark etti. “Çıkalım buradan,” dedi. “Bu sıcak öldürüyor beni.”

Ama bunu yapan sıcak değil kalbiydi. Alden ve Shelley Dinsmore’a kötü haberi vermek üzere giderken koridorun ortasında yere yığıldı. Rusty sonuçta epi kullandı ama işe yaramadı. Kalp masajı ve elektroşok da öyle.

Ölüm saati on yedi kırk dokuzdu. Ron Haskell son hastasından sonra tamı tamına otuz dört dakika yaşamıştı. Rusty sırtını duvara dayayarak yere oturdu. Ginny, Rory’nin ailesine haberi vermişti; Rusty yüzü ellerinin arasında oturduğu yerden annenin acı dolu feryatlarını duyabiliyordu. Sedyeyi neredeyse bomboş hastanede yürüttüler. Kadının feryadı hiç dinmeyecekmiş gibiydi.

9

Barbie, şefin dul karısının bir zamanlar güzel bir kadın olduğunu düşündü. Şimdi bile, gözlerinin altındaki morluklara ve uyumsuz giysilerine (soluk bir kot pantolon ve pijama üstü olduğuna bahse gireceği bir üst) rağmen Brenda Perkins çok çarpıcı görünüyordu. Barbie belki de zeki insanların hoş görünümlerini pek yitirmediklerini -tabii baştan hoş bir görünümleri varsa- düşündü ve kadının gözlerinde zekânın berrak ışığını gördü. Başka bir şey daha vardı. Yas tutuyor olabilirdi ama bu merak duygusunu öldürmemişti. Ve şu anda merak duygusunun ilgi odağı Barbie'ydi.

Kadın omzunun üzerinden bahçe yolunda geri geri giden Julia'nın arabasına baktı ve eliyle *nereye gidiyorsun* anlamında bir işaret yaptı.

Julia camdan başını uzatıp, "Gazetenin dağıtılmasını sağlamam lazım!" diye seslendi. "Ayrıca Sweetbriar Rose'a gidip Anson Wheeler'a kötü haberi vermeliyim: bu gece sandviçlerle o uğraşacak! Merak etme Bren, Barbie güvenilir biridir!" Ve Brenda'nın cevap vermesine ya da itiraz etmesine fırsat vermeden vazifeşinas bir kadın olarak Morin Caddesi'ne çıkmıştı bile. Barbie de onunla gidebilmeyi isterdi, o zaman tek derdi kırk tane salamlı ve peynirli, kırk tane de tonbalıklı sandviç yapmak olurdu.

Julia'nın uzaklaşmasıyla birlikte Brenda incelemesine kaldığı yerden devam etti. Barbie kendini iş başvurusu için sıkı bir mülakata girecekmiş gibi hissediyordu.

Brenda, "Öyle misiniz?" dedi.

"Affedersiniz hanımefendi?"

"Yani güvenilir biri misiniz?"

Barbie soruyu bir süre düşündü. İki gün önce olsa evet derdi, tabii ki öyleydi, ama bu öğleden sonra kendini Chester's Mill'in aşçısından daha çok Felluce'deki asker gibi hissediyordu. Ehlileşmiş biri olduğunu söylemekle yetindi ve bu da kadının gülümsemesine yol açtı.

Brenda, "Eh, seninle ilgili bir fikrim olması için biraz zamana ihtiyacım var," dedi. "Şu anda birisi hakkında bir yargıya varabilecek kadar kendimi iyi hissetmiyorum."

“Biliyorum hanımefendi. Başınız sağ olsun.”

“Teşekkür ederim. Yarın defnedilecek. Her ne kadar kasabadaki hemen hemen herkes Castle Rock’taki Crosman’a gitse de bir şekilde ayakta kalmayı başaran şu küçük, sevimsiz Bowie Cenaze Evi’nden kaldırılacak. Kasabalılar Stewart Bowie’nin cenaze evine Bowie’nin Defin Ahırı der. Stewart salağın tekidir, kardeşi Fernald ise ondan da beter ama şimdilik elimizde bir tek onlar var. Sadece onlar.” Büyük bir iş yükünün altında kalan bir kadın gibi iç geçirdi. Barbie, *neden olmasın ki,* diye düşündü. *Sevdiğinin birinin ölümü çok şey olabilir ama iş de kesinlikle o şeylerden biri.*

Kadın eşikte yanına gelerek Barbie’yi şaşırttı. “Beni takip edin Bay Barbara. Daha sonra sizi eve de davet edebilirim ama önce emin olmam lazım. Normalde Julia’nın referansını gözü kapalı kabul ederdim ama normal günler yaşamıyoruz.” Evin yanından, sonbahar yapraklarının temizlenmiş, çimlerin düzgün bir şekilde biçilmiş olduğu yerden yürüyorlardı. Sağ tarafta Perkins’lerin evini bitişik komşununkinden ayıran bir çit, soldaysa bakımlı çiçek tarhları vardı.

“Çiçekler kocamın merakıydı. Herhalde bir kanun adamı için garip bir hobi olduğunu düşünüyorsunuzdur.”

“Aslında öyle düşünmüyorum.”

“Ben de hiçbir zaman öyle düşünmedim. Bu da bizleri azınlık yapıyor. Küçük kasabalar insanın hayal gücünü sınırlar. Grace Metalious’la Sherwood Anderson bu konuda haklıydılar.”

Evin arkasında bulunan ferah arka bahçeye girerlerken, “Hem burası daha uzun süre ışık alıyor,” dedi. “Jeneratörüm var ama bu sabah devre dışı kaldı. Galiba yakıtı bitti. Yedeğim var ama nasıl değiştirildiğini bilmiyorum. Jeneratör hakkında Howie’ye söylenip dururdum. O çalıştırmasını bana da öğretmek istedi. Ben öğrenmeyi reddederdim. Çoğunlukla inat olsun diye.” Gözünden bir damla yaş indi ve yanağından aşağı doğru süzüldü. Brenda farkında olmadan yaşı sildi. “Şimdi mümkün olabilse ondan özür dilerdim. Haklı olduğunu itiraf ederdim. Ama artık yapamam öyle değil mi?”

Barbie öylesine sorulmuş soruları ayırt edebilirdi. “Ben değiştirebilirim,” dedi.

Kadın yanında bir Igloo soğutucu bulunan masaya buyur ederken, “Teşekkür ederim,” dedi. “Henry Morrison’dan rica edecektim, Burpee’den de tüp isteyecektim ama bugün öğleden sonra anacaddeye gittiğimde Burpee kapalıydı ve Henry de herkes gibi Dinsmore’un tarlasına gitmişti. Sizce yarın yedek tüp temin edebilir miyim?”

Barbie, “Belki,” dedi. Bu konuda şüpheleri vardı.

Kadın, “Küçük çocuğu duydum,” dedi. “Komşum Gina Buffalino anlattı. Çok üzüldüm. Kurtulacak mı acaba?”

“Bilmiyorum.” Ve içgüdüleri bu kadının güvenini (kısmen de olsa) kazanmanın yolunun dürüstlük olduğunu söylediği için, “Sanmıyorum,” diye ekledi.

“Olamaz.” Kadın tekrar iç geçirdi ve gözlerini sildi. “Korkunç bir şey bu.” Buz kutusunu açtı. “Suyla diyet kolam var. Howie’nin meşrubat olarak sadece bunları içmesine izin verirdim. Hangisi olsun?”

“Su lütfen.”

Kadın iki şişe Poland maden suyu açtı ve içtiler. Brenda üzgün, meraklı gözlerle Barbie’ye baktı. “Julia’nın dediğine göre belediye binasının anahtarını istiyormuşsunuz. Neden istediğinizi anlıyorum. Niye Jim Rennie’nin öğrenmesini istemediğinizi de anlıyorum..”

“Öğrenebilirde. Durum değişti. Anlayacağınız..”

Kadın elini kaldırıp kafasını salladı. Barbie durdu.

“Bana bunları anlatmadan önce Junior ve arkadaşlarıyla yaşadığınız sorunu anlatmanızı istiyorum.”

“Hanımefendi, eşiniz söylememiş miydi?..”

“Howie işi hakkında konuşmazdı ama bu konuda birkaç kelime ettiğini hatırlıyorum. Herhalde onu bunalttığım içindir. Bakalım anlattıklarınız onun dediklerini tutacak mı? Tutmazsa gitmenizi rica edeceğim, arzu ederseniz suyunuzu da yanınızda götürebilirsiniz.”

Barbie evin sol köşesindeki küçük kırmızı kulübeyi gösterdi. “Jeneratörünüz o mu?”

“Evet.”

“Konuşurken bir yandan da tüpü değiştirirsem beni duyabilir misiniz?” “Evet.”

“Ve bütün meseleyi duymak istiyorsunuz değil mi?”

“Evet, gerçekten. Ve bana bir daha hanımefendi derseniz kafanızı kırabilirim.”

Küçük jeneratör kulübesinin kapısı kilitlenmişti. Düne kadar burada yaşayan erkek ilgileniyordu bu işlerle... yine de bu tek tüp çok hazin bir manzaraydı. Barbie, bu görüşme nasıl geçerse geçsin, yarın kadına birkaç tüp daha bulmaya çalışacaktı.

Kendi kendine *bu arada dedi kadına o gece hakkında duymak istediği her şeyi anlat*, dedi. Ama sırtı ona dönük olarak anlatmak daha kolay olacaktı; olayın Angie McCain’in kendisini biraz iri bir oyuncak olarak görmesi yüzünden çıktığını söylemek hoşuna gitmiyordu.

İçinden *Gün Işığı Kuralı* diye geçirdi ve öyküsünü anlattı.

10

Geçen yaz hakkında en net hatırladığı şey her yerde çalınıyormuş gibi görünen o James McMurtry şarkisiydi - şarkının adı, “Talkin at the Texaco.” idi. Ve aklında kalan dize de, “küçük bir kasabada hepimiz yerimizi bilmek zorundayız.” şeklindeydi. Yemek hazırlarken Angie ona fazla yakın davrandığı zamanlar veya kendisinin verebileceği bir şeyi almak için göğsünü koluna değdirecek şekilde uzandığında aklına hep o dize geliyordu. Erkek arkadaşının kim olduğunu da, Frankie DeLesseps’in sırf Koca Jim Rennie’nin en yakın arkadaşı olmasından dolayı kasabada söz sahibi olduğunu da biliyordu. Öte yandan Dale Barbara serserinin bir gömlek üstü sayılmaktaydı. Chester’s Mill’in kendine has düzeninde yeri yoktu.

Bir gece kız elini aşağı uzatıp kasıklarını hafifçe sıktı. Barbie sertleşti ve kızın o melun sırıtışından sertleştiğini hissetmiş olduğunu anladı.

Kız, “İstersen arkada bir şeyler yapabilirsin,” dedi. Mutfaktaydılar ve kız kısacık eteğini biraz yukarı çekip Barbie’nin fırfırlı pembe külotunu görmesini sağlamıştı. “İş iştir.”

Barbie, “Almayayım,” dedi ve bunun üzerine kız dil çıkardı.

Barbie daha önce çalıştığı yerlerde benzer sahnelere tanık olmuş, hatta ara sıra kendisi de oyuna katılmıştı. Kız sadece kendinden büyük iş arkadaşına karşı geçici bir heves duyuyordu. Fakat o sıralar Angie’yle Frankie ayrıydılar; ve bir gece Barbie restoran kapandıktan sonra arka taraftaki konteynere çöp atarken kız beklenmedik bir şey yaptı.

Barbie dönüp baktığında kız oracıktaydı ve anında kollarını omuzlarına dolayıp Barbie’yi öpmeye başlamıştı. İlk başta Barbie de karşılık verdi. Angie tek eliyle onun elini yakalayıp sol göğsüne götürdü. Bu hareket Barbie’nin aklım başına getirdi. Güzel, genç, diri bir memeydi. Aynı zamanda da belaydı. Kızın kendisi belaydı. Barbie geri çekilmeye çalışınca kız tek eliyle boynuna tırnaklarını geçirmiş ve kalçalarını onunkilere yapıştırmaya çalışmıştı. O zaman Barbie kızı sertçe itti. Kız çöp konteynerine çarptı, ateş püsküren gözlerle Barbie’ye baktı, elini kot pantolonunun poposuna götürdü ve daha kötü bakmaya başladı.

“Sağ ol! Sayende pantolonum kirlendi!”

Barbie sakin bir sesle, “Baştan düşünmen lazımdı,” dedi.

“Senin de hoşuna gidiyordu!”

Barbie, “Belki,” dedi. “Ama senden hoşlanmıyorum.” Kızın yüzündeki kırgınlık ve öfkenin derinleştiğini görünce de, “Yani hoşlanıyorum ama o şekilde değil,” diye ekledi. Fakat tabii ki insan kendine gelince asıl söylemek istediğini bir şekilde ifade ediyordu.

Dört gece sonra, Dipper’da birisi sırtından aşağı bir bardak bira döktü. Barbie arkasını dönünce Frankie DeLesseps’i gördü.

“Hoşuna gitti mi *Baaarbiel* Gittiyse bir daha yapabilirim - bu gece biralar indirimli. Ama tabii hoşuna gitmediyse dışarıda hesaplaşabiliriz.”

Barbie, “Angie sana ne anlattı bilmiyorum ama doğru değil,” dedi. Müzik kutusunda bir şeyler çalıyordu - McMurtry’nin şarkısı değildi ama Barbie’nin aklından sürekli *hepimiz yerimizi bilmeliyiz* dizesi geçmekteydi.

“Bana *anlattığı* onun hayır dediği ve senin yine de çizgiyi aşıp onu becerdiğin. Kızı nasıl zapt ettin? Dövdün mü? Bu bana tecavüzmüş gibi geldi de.”

“Öyle bir şey yapmadım.” Barbie söylediklerinin boşuna olduğunu biliyordu.

“Dışarı çıkacak mısın yoksa ödleğin teki misin serseri?”

Barbie, “Fazlasıyla ödlek,” dedi ve hayretle Frankie’nin çekip gittiğini gördü. Barbie de o gecelik yeterince müzik dinleyip bira içtiğini düşünerek kalkmak üzereydi ki Frankie geri geldi, bu defa elinde bira bardağı değil sürahisi vardı.

Barbie, “Sakın yapma,” dedi ama tabii ki Frankie hiç oralı olmadı. Sürahideki birayı suratına savurdu. Bir Bud Light duşu yaptı. Orada bulunan birkaç sarhoş gülüşüp alkışladılar.

Frankie, “Artık dışarı gel de şu işi hesaplaşalım,” dedi. “İstersen bekleyebilirim de. Bir duş daha yaparsın *Baaarbie.”*

Barbie kaçınılmaz sonu düşünerek seyirciler çoğalmadan bu işi bitireceğine inanarak dışarı çıktı. Gerekirse özür bile dileyebilir, Angie’yle bir daha hiç görüşmeyeceğini söyleyebilirdi. Birçok kişinin bildiğini tahmin etse bile Angie’nin kendisine asıldığını da söylemezdi (mesela Rose ile Anson kesinlikle biliyorlardı). Belki, kanlı bir burunla ayılmak

Frankie’nin de Barbie’ye gayet net olarak görüneni görmesini sağlardı: bu hesaplaşma işleri küçük gerzeklere göreydi.

İlk başta sorunu bu şekilde halledebileceğini düşündü. Frankie otoparkta kararlı bir şekilde durmaktaydı, gölgesi otoparkın iki ucundaki lambaların ışığında iki ayrı yöne uzamış, yumruklarını John L. Sullivan gibi sıkmıştı. Kötücül, güçlü ve aptal: sadece bir küçük kasaba horozu daha. Hasımlarını tek bir büyük darbeyle devirmeye, sonra da ayağa kaldırıp bir dizi küçük darbeyle analarını ağlatmaya alışık biri.

Frankie ileri hamle etti ve pek de gizli sayılmayacak silahını meydana çıkardı: Barbie’nin kafasını hafifçe yana eğerek geçiştirdiği bir aparkat. Barbie karın boşluğuna indirdiği düz yumrukla karşılık verdi. Frankie suratında salak bir ifadeyle yere düştü.

Barbie, “Buna mecbur değiliz..” diye söze başladığı anda Junior Rennie arkadan gelip, muhtemelen tek bir yumruk şeklinde birleştirmiş olduğu iki eliyle birden böbreklerine vurdu. Barbie öne doğru sendeledi. Orada da iki arabanın arasından çıkmış olan ve ani bir yumrukla hamle eden Carter Thibodeau bekliyordu. Yumruğu suratına isabet etse Barbie’nin çenesini kırabilirdi, ama Barbie tam zamanında koluyla karşıladı. Çürüklerinin en kötüsü buydu, Kubbe Günü’nde kasabadan ayrılmaya çalışırken hâlâ pis bir sarı renge bürünmüş vaziyetteydi.

Bunun önceden planlanmış bir pusu olduğunu anlayan, birinin gerçekten canı yanmadan kurtulması gerektiğini bilen Barbie yana eğildi. Canı yanabilecek olan sadece kendisi değildi. Kaçmak niyetindeydi; bundan gurur duymuyor olsa bile. Melvin Searles ona yetiştiğinde üç adımı kalmıştı. Barbie karın üstü yere serildi ve art arda tekme yemeye başladı. Elleriyle başını korudu ama deri çizmeler bacaklarına, arkasına ve kollarına inip duruyordu. Kendini dört ayak üstünde Stubby Norman’ın kullanılmış mobilya kamyonetinin arkasına atamadan tekmelerden biri göğüs kafesine isabet etti.

O anda iyi niyeti kayboldu ve kaçmayı düşünmekten vazgeçti. Ayağa kalkıp yüzünü serserilere döndü, sonra ellerini uzatıp parmaklarını kıvırarak gel gel yaptı. Bulunduğu yer dardı. Birer birer gelmek zorundaydılar.

Önce Junior denedi; hevesi karnına yediği bir tekmeyle ödüllendirildi. Barbie çizme değil Nike giymişti ama sert bir tekmeydi ve Junior kamyonetin yanında iki büklüm olup soluksuz kalmıştı. O sırada Frankie üzerine atılınca Barbie suratına iki tane yumruk indirdi - sıkı yumruklardı

ama herhangi bir kemiği kıracak kadar sert değildi. İyi niyeti tekrar kendini göstermeye başlamıştı.

Çakıllar gıcırdadı. Barbie zamanında arkasını dönerek ensesine inecek yumruğu suratına yedi. Yumruk şakağına isabet etti. Barbie'nin tepesinde yıldızlar dönmeye başladı. (Yeni tüpün vanasını açarken Brenda'ya, "Belki de kuyruklu yıldızdı," dedi.) Derken Thibodeau işe karıştı. Barbie ayak bileğine sert bir tekme indirince de suratındaki sırıtma acıya dönüştü. Topu gol atacak şekilde tutan bir futbolcu gibi tek dizinin üzerine çöktü. Tek fark futbolcuların o durumda ayak bileklerini tutmamasıydı.

Carter Thibodeau garip bir şekilde, "Belden aşağı vuruyorsun kahrolası!" diye bağırdı.

"Konuşana da bakın.."

Melvin Searles dirseğini gırtlağına indirmeden önce Barbie ancak bu kadarını söyleyebildi. O da kendi dirseğini Searles'ın karnına geçirdiğinde ağzından kaçan havanın sesini duydu. Kokusunu da almıştı: nefesi bira, sigara, Slim Jims kokuyordu. Thibodeau'nun muhtemelen artık aldırmadan çekildiği araba sırasından çıkamadan tekrar üstüne geleceğini bilerek arkasını dönüyordu. Suratı zonkluyor, kaburgaları zonkluyordu ve aniden -oldukça makul gelmişti- dördünü de hastanelik etmeye karar verdi. Orada birbirlerinin alçılarını imzalarken neyin belden aşağı vurmak olduğunu tartışabilirlerdi.

Yol kenarı motel sahiplerinin Tommy veya Willow Anderson'ın çağırdığı Şef Perkins tam o sırada girmişti otoparka, spotları ve aracının tepesindeki ışıklar yanıp sönüyordu. Dövüşenler sahnedeki oyuncular gibi görünmekteydi.

Perkins sirenini bir kez çaldı; sirenden yarım bir ses çıktı ve sustu. Sonra belini sardığını düşündüğü kemerini düzelterek araçtan indi.

"Bu hafta biraz erken başlamadınız mı çocuklar?"

Cevabı Junior Rennie verdi.

11

Brenda’nın o cevabı Barbie’den duymaya ihtiyacı yoktu; Howie’den duymuştu zaten ve hiç şaşırmamıştı. Koca Jim’in oğlu çocukken bile, özellikle de kendi menfaati söz konusu olduğunda hemen öten bir tipti.

“ ‘Aşçı başlattı’ demişti değil mi?”

“Evvet.” Barbie jeneratörü çalıştıran düğmeye bastı ve aygıt kükreyerek çalışmaya başladı. Yanaklarına kan hücum ettiğini hissettiği halde kadına gülümsedi. Az önce anlattığı en sevdiği öyküsü değildi. Hoş, Felluce spor salonundaki herhangi bir güne tercih ederdi. “İşte oldu - ışık, kamera, aksiyon.”

“Teşekkür ederim. Ne kadar dayanır?”

“Sadece birkaç gün ama belki o zamana kadar ona ihtiyacınız kalmaz.”

“Ya da çözülmez. Herhalde sizi o gece kasaba nezarethanesine gitmekten alıkoyanın ne olduğunu biliyorsunuzdur?”

Barbara, “Tabii ki,” dedi. “Kocanız olup biteni anlamıştı. Dörde karşı bir. Gözden kaçacak gibi değildi.”

“Başka bir polis gözünün önünde cereyan etse bile bunu görmezden gelebilirdi. Ve o gece Howie’nin görevde oluşu tamamen tesadüf; nöbet George Frederick’indi ama midesi rahatsız olduğu için yatıyordu,” durakladı. “Buna şans yerine takdiri ilahi de diyebilirsiniz.”

Barbie, “Evet diyebilirim,” diye hak verdi.

“İçeri gelmek ister misiniz Bay Barbara?”

“Niye burada oturmuyoruz? Sizce sakıncası yoksa. Hoş bir yer.”

“Bence sorun yok. Hava yakında soğur zaten. Acaba sahiden soğur mu?” Barbie bilmediğini söyledi.

“Howie hepinizi karakola götürünce DeLesseps, Howie’ye sizin Angie McCain’e tecavüz ettiğinizi söylemiş. Öyle değil mi?”

“O ilk hikâyesiydi. Sonra tam bir tecavüz olmayabileceğini ama kızın korktuğunu, bana durmamı söylediğini ve benim durmadığımı söyledi. Herhalde bu durumda ikinci dereceden tecavüz oluyordur.”

Kadın kısa bir an için gülümsedi. “Sakın feministler tecavüzün de dereceleri olduğunu söylediğinizi duymasın.”

“Bence de duymasalar iyi olur. Her neyse, kocanız beni sorgu odasına koydu - gündüzleri süpürge dolabı olarak kullanılan bir yere benziyordu..” Brenda buna gerçekten güldü.

“... sonra Angie’yi içeri aldı. Kızı benimle göz göze gelmek zorunda kalacak şekilde oturttu. Neredeyse dirseklerimiz birbirine değiyordu. İnsanın, özellikle de genç birinin büyük bir yalan söylemek için hazırlık yapması gerekir. Ben bunu orduda öğrendim. Kocanız da biliyordu. Kıza olayın mahkemeye intikal edeceğini söyledi. Yalancı tanıklığın cezasını açıkladı. Uzun lafın kısası, kız iddiasını geri aldı. Değil tecavüz cinsel birleşme bile olmadığını söyledi.”

“Howie’nin bir düsturu vardı: ‘Kanundan önce mantık. ’ Meseleleri bu şekilde hallederdi. Oysa Peter Randolph’un düsturu bu olmayacak, kısmen pek düşünebilen biri olmadığı için, ama asıl Rennie’nin hakkından gelecek yetenekten yoksun olduğu için. Kocam onunla başa çıkabiliyordu. Howie bu... kapışmanızın... haberi Bay Rennie’ye ulaşınca sizin bir şeylerin peşinde olduğunuzu iddia ettiğini anlatmıştı. Deliye dönmüş. Bunu biliyor muydunuz?”

Barbie, “Hayır,” dedi ama şaşırmamıştı.

“Howie de, Bay Rennie’ye olay bir yöneyle mahkemeye gidecek olursa kendisinin de tümünü mahkemeye taşıyacağını söylemiş, otoparktaki bire karşı dört durumu da dahil. İyi bir savunma avukatının Frankie’yle Junior’ın lise döneminden kalma sabıkalarını da ortaya çıkaracağım eklemiş. Sizin başınıza gelen gibi olmasa da epey sabıkaları vardır.”

Başını salladı.

“Junior, Rennie hiçbir zaman harika bir çocuk olmadı, ama nispeten zararsız gibiydi. Şu son bir yılda değişti. Howie bunu görüyordu ve canı sıkılıyordu. Howie’nin hem baba hem de oğul hakkında bir şeyler öğrendiğini keşfettim..” Aniden sustu. Barbie devam edip etmeme konusunda kararsız kaldığını görebiliyordu. Küçük bir kasaba polisinin karısı olarak ketum olmayı öğrenmişti ve öğrendiğini unutmak kolay değildi.

“Rennie başınıza başka bir dert açmadan kasabadan gitmenizi önerdi size değil mi? Şu Kubbe olayı yüzünden gidemediğinizi tahmin ediyorum.”

“İkisi de doğru. Şimdi bir diyet kola alabilir miyim Bayan Perkins?” “Bana Brenda de. Ben de sana Barbie diyeceğim bundan böyle. Lütfen kolanı da kendin al.”

Barbie aldı.

“Geiger Sayacı’na erişebilmek için sığınağın anahtarını istiyorsun. O konuda sana yardım edebilirim ve edeceğim. Fakat Jim Rennie’nin de bilmesi gerektiğini söyler gibi konuştun ve bu konuda sorun yaşıyorum. Belki acıdan zihnim bulanmıştır ama onunla ne diye herhangi bir şekilde yüz yüze gelmek istediğini anlamıyorum. Koca Jim biri çıkıp da otoritesini zorlarsa delirir ve buna seninle başlamak istemeyeceği de kesin. Üstelik sana bir borcu da yok. Kocam hâlâ şef olsaydı belki birlikte Rennie’yle konuşmaya gidebilirdiniz. Muhtemelen öylesi benim de hoşuma giderdi.” Gözlerinde ciddi bir ifadeyle Barbie’ye doğru eğildi. “Ama artık Howie yok ve sen de birtakım gizemli jeneratörleri aramak yerine hapsi boylamak üzeresin.” “Bütün bunları biliyorum, ama yeni bir şey oldu. Hava kuvvetleri yarın saat on üçte Kubbe’ye bir Cruise füzesi fırlatacak.”

“Ah yüce İsa.”

“Şimdiye kadar birkaç füze attılar ama sadece engelin yüksekliğini anlamak için. Radar işe yaramıyor. Onlarda savaş başlığı yoktu. Bu seferkinde olacak. Patlamadan önce belli bir derinliğe kadar inip gömülen lazerli bir füze.”

Brenda’nın rengi gözle görülür şekilde solmuştu.

“Kasabamızın neresini vuracaklar?”

“Çarpışma noktası Kubbe’nin Little Bitch Yolu’nu kestiği yer olacak. Bu gece Julia’yla oradaydık. Yerden yaklaşık bir buçuk metre yüksekte patlayacak.”

Brenda’nın ağzı hanımefendilere yakışmayacak bir şekilde açık kalmıştı. “Olamaz!”

“Maalesef durum bu. B-52 formunda fırlatacaklar ve önceden programlanan rotayı izleyecek. Yani *gerçekten* programlanan. Hedef noktaya inene kadar bütün bayırları ovaları aşacak. Bu zımbırtılar ürkütücüdür. Eğer patlar ve yarıp geçmezse kasabadaki herkesin ödü patlayacak demektir - kıyamet gibi ses çıkarır. Hoş yarıp geçerse de..”

Brenda’nın eli boğazına gitti. “Ne kadar hasar verir Barbie? İtfaiye aracımız da yok!”

“Eminim hazırda bekleyen yangın söndürme donanımları vardır. Ne kadar hasar sorusuna gelince.” Omuz silkti. “Bütün bölge boşaltılmış olur orası kesin.”

“Bu akıllıca mı? Planladıkları şey akıllıca mı?”

“Bu tartışmalı bir soru Bayan Brenda. Kararlarını vermişler. Ama galiba daha da kötüsü var.” Kadının yüzündeki ifadeyi görünce, “Benim açımdan, kasaba için değil,” dedi. “Albaylığa terfi ettirilmişim. Başkan’ın emriyle.”

Brenda gözlerini devirdi. “Ne güzel senin için.”

“Burada sıkıyönetim ilan etmem ve Chester’s Mill’i ele geçirmem bekleniyor. Bunu duymak Jim Rennie’nin de hoşuna gitmez mi?”

Brenda, Barbie’yi şaşırtarak kahkahalara boğuldu. Ve Barbie kendisinin ona katılmasına ayrıca şaştı.

“Derdimi görüyor musun? Kasabanın eski bir Geiger Sayacı’nı ödünç aldığımı bilmemesi gerekiyor ama füzenin yolda olduğunu öğrenmesi lazım. Ben söylemezsem haberi Julia Shumway duyuracak ama kasabadaki babaların durumu benden öğrenmesi lazım. Çünkü..”

“Sebebini biliyorum.” Kızaran güneş sayesinde Brenda’nın yüzüne renk gelmişti. Ama farkında olmadan kollarını ovuşturuyordu. “Eğer burada bir otorite kuracaksan... ki amirlerin bunu yapmanı istiyor..”

Barbie, “Galiba artık Cox’la meslektaş olduk,” dedi.

Brenda içini çekti. “Andrea Grinnel. Bu konuyu ona götüreceğiz. Sonra da Rennie ve Andy Sanders ile birlikte konuşuruz. En azından sayıca bir üstünlüğümüz olur onlara karşı. Üçe karşı iki.”

“Rose’un ablasına mı? Niye?”

“O da bu kasabada üçüncü üye, bilmiyor musun?” Barbie başım sallayınca da, “O kadar mahzun durma,” dedi. “Bu işi yıllardır sürdürdüğü halde bir sürü insan bilmez. Öteki iki erkek için kauçuk mühürden öte sayılmaz -aslında sadece Rennie için, çünkü Andy Sanders de kauçuk mühür aslında- ve... bazı sorunları var... ama yine de özünde bir güç bulunur. Veya eskiden bulunurdu.”

“Ne sorunu?”

Brenda’nın bunu da kendine saklayabileceğini düşündü ama öyle olmadı. “İlaç bağımlılığı. Ağrı kesicilere. Şimdi durumunu bilmiyorum.”

“Ve muhtemelen reçeteleri Sanders’ın eczanesinden temin ediyor?” “Evet. Mükemmel bir çözüm olmadığının farkındayım ve çok dikkatli olman gerekecek ama... Jim Rennie bir süreliğine seninle birlikte hareket etmek zorunda kalabilir. Sahiden liderliği ele geçirmen ise?” Başını salladı. “Sıkıyönetim ilanını alıp altını siler, isterse Başkan imzalamış olsun. Ben..” Durdu. Gözleri Barbie’den öteye dikilmiş ve irileşmişti.

“Bayan Perkins? Brenda? Ne oldu?”

“Ah,” dedi. “Ah Tanrım.”

Barbie bakmak üzere döndü ve şaşkınlıktan dili tutuldu. Güneş sıcak, güzel, yağışsız günlerin ardından çoğu kez olduğu gibi kızararak alçalıyordu. Fakat Barbie böyle bir günbatımını hayatında hiç görmemişti. Ancak büyük volkanik püskürmeleri yakından görenlerin anlattıklarıyla kıyaslanabilirdi.

Hayır, diye düşündü. *Onlar için bile bu kadarı fazla. Bu yepyeni bir şey.* Alçalan güneş top gibi değildi. Ortasında yanan, yuvarlak bir merkez bulunan papyona benziyordu. Batıda gökyüzü yukarı çıktıkça turuncuya dönen kaim bir kan tabakasıyla kaplanmış gibiydi. Bu bulanık görüntüde ufuk çizgisi neredeyse hepten kaybolmuştu.

Brenda, “Yüce İsa, güneşe doğru araba kullanırken çok pis bir ön camdan bakar gibi,” dedi.

Ve tabii ki öyleydi ama ön cam yerine Kubbe vardı. Üstünde toz ve polenler birikmeye başlamıştı. Havayı kirleten maddeler de tabii ki. Ve daha da kötü olacaktı.

Barbie yıkamamız gerekecek, diye düşündü. Gözünün önünde kovalan ve fırçalarıyla sıralanmış gönüllüler canlandı. Saçma. On iki metre yükseği nasıl yıkarız? Ya da yüz on iki metre yükseği? Ya da bin on iki?

Brenda, “Bu iş bitmeli,” diye fısıldadı. “Onları arayıp bulabilecekleri en büyük füzeyi atmalarını söyle, sonucu ne olursa olsun. Çünkü bu iş bitmeli.” Barbie hiçbir şey demedi. Söyleyecek bir şeyi olsa bile konuşabileceğinden emin değildi. O muazzam pis görüntü kelimelerini çalmıştı. Sanki *bir delikten* cehenneme bakıyormuş gibiydi.

AYK-AYK-AYK

1

Jim Rennie ile Andy Sanders garip gün batanını Bowie Cenaze Evi'nin basamaklarından izlediler. Yedide başka bir "Acil Durum Toplantısı" için belediye binasına gitmeleri gerekiyordu ve Koca Jim hazırlık yapmak üzere erken gitmek istiyordu ama şimdilik oldukları yerde kalakalmışlar, günün o acayip bulaşık halde bitişini izliyorlardı.

"Dünyanın sonu gibi." Andy alçak, huşu içinde kalmış bir sesle konuştu.

Koca Jim ise, "Manda boku!" dedi ve sesi biraz boğuk çıkmışsa -ki kendi kulağına bile öyle gelmişti- bunun sebebi kendi aklından da benzer bir düşüncenin geçiyor olmasıydı. Kubbe indiğinden beri ilk kez bu durumla başa çıkmanın kendi becerilerini -yani onun becerilerini- aşıyor olabileceği kafasına dank etmişti ve bu düşünceye şiddetle isyan ediyordu. "Yüce İsa'nın gökten indiğini görüyor musun?"

Andy, "Yok," diye itiraf etti. Tek gördüğü, hayatı boyunca bildiği kasaba halkının anacaddede öbek öbek toplandığı ve hiç konuşmadan ellerini gözlerine siper ederek bu tuhaf günbatımını izlediğiydi.

Koca Jim, "*Beni* görüyor musun?" diye ısrar etti.

Andy ona döndü. "Tabii ki görüyorum," dedi. Şaşırmış gibiydi. "Tabii ki görüyorum Koca Jim."

Koca Jim, "Demek ki, kendimden geçmemişim," dedi. "Yüreğimi yıllar önce İsa'ya verdim ve bu dünyanın sonu olsaydı ben de burada olmazdım. Sen de olmazdın değil mi?"

Andy, "Herhalde olmazdım," dedi ama sesi şüphe doluydu. Madem kurtarılmışlardı -Kutsal Kan'da yıkanmışlardı- o zaman ne diye az önce Stewart Bowie ile, Koca Jim'in, "Bizim küçük işimiz," dediği şeyi kapatmayı konuşuyorlardı? Ve nasıl olmuş da böyle bir işe başlamışlardı? Metamfetamin fabrikası çalıştırmanın kurtarılmış olmakla ne ilgisi vardı?

Andy, Koca Jim'e soracak olsa alacağı yanıtı biliyordu: bazen sonlar anlamları haklı kılardı. Bu olaydaki son da takdire şayan görünüyordu: yeni Kutsal Mesih Kilisesi (eskisi tepesinde tahta bir haçı olan kulübe gibiydi); kaç ruhu kurtardığını ancak Tanrı'nın bilebileceği radyo istasyonu; İsa'nın Misyonerleri Topluluğu'na, Peder Coggins'in, "küçük kahverengi

kardeşlerimiz," demekten hoşlandığı insanlara yardım olarak verdikleri yüzde on - çekler sağduyulu bir şekilde Cayman Adaları'ndaki bir bankadan gönderilmekteydi.

Fakat bu muazzam bulanık günbatımına bakınca, insana bütün insani işler önemsiz görünüyordu, Andy bunların doğrulamadan öte bir şey olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Metamfetamin fabrikasından akan nakit para olmasa eczanesi altı yıl önce batardı. Aynı durum cenaze evi için de geçerliydi. Tabii ki -yanında duran adam muhtemelen bunu asla itiraf etmeyecek olsa da- Koca Jim'in ikinci el arabaları için de.

Koca Jim, "Ne düşündüğünü biliyorum dostum," dedi.

Andy ürkerek Koca Jim'e baktı. Koca Jim gülümsüyordu... ama o kötü tebessümüyle değil. Bu yumuşak, anlayışlı bir tebessümdü. Andy de gülümsedi ya da gülümsemeye çalıştı. Koca Jim'e çok şey borçluydu. Sadece artık eczane ve Claudia'nın BMW'si gibi şeyler gözüne daha önemsiz görünmekteydi. Kendi kendine park etme, sesle çalışan müzik sistemi gibi özellikleri olsa bile bir BMW'nin ölmüş bir eşe ne yararı vardı?

Bu iş bitip de Dodee geri dönünce Beemer'i ona vereceğim diye kararlaştırdı. *Claudia da öyle isterdi.*

Koca Jim, küt parmaklarından birini kocaman, zehirli bir yumurta gibi gökyüzünün batısına yayılan güneşe uzattı. "Bir biçimde bütün bunlar bizim suçumuz diye düşünüyorsun. Tanrı zor zamanlarda kasabaya destek olduk diye bizi cezalandırıyor. Bu doğru değil dostum. Bu Tanrı'nın işi değil. Vietnam yenilgisi dersen o Tanrı'nın işi işte - Tanrı, inanç yönünü yitirdiği için Amerika'yı uyardı. 11 Eylül'ün de artık küçük çocuklar güne kendilerini yaratan güce dua ederek başlamadığı için bir uyarı olduğunu söylersen onda da seninle aynı fikirde olurum. Ama Jay veya Millinocket gibi can çekişmeyelim istedik diye Chester's Mill'i cezalandırıyor dersen?" Başını salladı. "Hayır bayım, onda yokum."

Andy ürkerek, "Ama kendi ceplerimizi de bayağı şişirdik," dedi.

Bu doğruydu. İşlerini kalkındırmak ve küçük kahverengi kardeşlere yardım eli uzatmakla kalmamışlardı; Andy'nin Cayman Adaları'nda kendi hesabı vardı. Ve kendisinin -ya da Bowie'lerin- her bir dolarına karşılık Koca Jim'in üç dolar kaldırdığına bahse girebilirdi. Hatta belki de dört.

Koca Jim bilgiç ama nazik bir ses tonuyla, "Çalışan yaptığının karşılığını alır," dedi. "Mathew İncili, ona on." Tabii önceki dizeyi atlamıştı. *Kendi*

cebinize ne altın, ne gümüş, ne de pirinç koyun.

Saatine baktı. “İş demişken arkadaşım harekete geçsek iyi olur. Alınacak çok karar var.” Yürümeye başladı. Andy de halen çürümüş insan etini düşünmesine yol açacak kadar parlak olan günbatımından gözünü alamadan peşinden gitti. Sonra Koca Jim tekrar durdu.

“Her neyse, Stewart’i duydun, orayı kapattık. İlk çişini yapan küçük oğlanın dediği gibi ‘Hepsi yapıldı ve düğmeler iliklendi’. Şefe aynen böyle demiş.”

Andy somurtarak, “*Şu* adam,” dedi.

Koca Jim kıkırdadı. “Sen Phil’i merak etme. Kapattık ve kriz bitene kadar da kapalı kalacağız. Aslında, bu dükkânı tamamen kapatmamız için bir işaret de olabilir. Yüce Güç’ten gelen bir işaret.”

Andy, “İyi olurdu,” dedi. Ama bunaltıcı bir öngörüsü vardı: Kubbe ortadan kalkarsa Koca Jim fikrini değiştirecekti ve o bunu yapınca Andy de ona uyacaktı. Stewart Bowie ile ağabeyi Fernald da öyle. Kısmen parası inanılmayacak kadar tatlı olduğundan -üstelik vergisizdi de- kısmen de fazla derine battıklarından. Aklına çok eski bir film yıldızının sözleri geldi: *“Aktörlüğü sevmediğimi fark ettiğimde bırakamayacak kadar zengin olmuştum*.”

Koca Jim, “Bu kadar dert etme kendine,” dedi. Birkaç hafta içinde propanı kasabaya nakletmeye başlayacağız, şu Kubbe durumu kendi kendine çözülse de çözülmese de. Kasabanın kum kamyonlarını kullanacağız. Sen de tek vardiya kullanabilirsin değil mi?”

Andy karamsar bir edayla, “Evet,” dedi.

“Ve..” Koca Jim akima gelen fikirle ışıldadı...

Stewie’nin cenaze arabasını da kullanabiliriz! O zaman tüpün bir kısmını nakledebiliriz!”

Andy bir şey demedi. Bu kadar çok propanı kasabanın çeşitli kaynaklarından özelleştirmiş olmaları (bu Koca Jim’in tanımıydı) fikrinden nefret ediyordu. Büyük miktarda üretim yapıyorlardı ve bu da pişirme, pis gazlar için çok fazla havalandırma anlamına geliyordu. Koca Jim büyük oranda propan alımlarının akıllarda soru işaretleri yaratabileceğine dikkat çekmişti. Tıpkı çöpe giden çok fazla miktarda reçetesiz ilaç aliminin da fark edilebileceği ve sıkıntı yaratacağı gibi.

Eczane sahibi olmak durumu biraz kolaylaştırmış olsa da, Robitussin ve Sudafed gibi ilaçların yaptığı alımların büyüklüğü Andy'yi dehşete düşürüyordu. Kıyametin koparsa bundan kopacağını sanıyordu. Radyo binasının arkasındaki devasa propan tankları şimdiye kadar hiç aklına gelmemişti.

"Bu arada, bu gece belediye binasında bol bol elektriğimiz var." Koca Jim hoş bir sürpriz yapıyor edasıyla konuşmuştu. "Randolph'a benim oğlanla arkadaşı Frankie'yi hastaneye yollatıp bizim jeneratör için tanklarından birini aldırttım."

Andy korkmuş gibiydi. "Ama biz zaten.."

Rennie yatıştırmak istercesine, "Biliyorum," dedi. "Yaptığımızı biliyorum. Sen Cathy Russell'ı merak etme, şimdilik yeterince yakıtları var."

"Radyo istasyonundan aldırtabilirdin... orada bir sürü tank duruyor.."

Koca Jim, "Burası daha yakın," dedi. "Ve daha güvenli. Pete Randolph bizim adamımız ama bu küçük işimizi de öğrensin istiyorum demek değil. Ne şimdi ne de başka bir zaman."

Bu sözler Andy'nin Koca Jim'in aslında fabrikadan vazgeçmek istemediğine inandırdı.

"Jim, kasabaya gizlice gaz nakletmeye başlarsak gazın nerede olduğunu söyleyeceğiz? Millete Gaz Perisi aldı, sonra da karar değiştirip geri verdi mi diyeceğiz?"

Rennie kaşlarını çattı. "Sence bu komik mi dostum?"

"Hayır! Bence son derece korkutucu!"

"Bir planım var. Kasaba için bir yakıt deposu belirleyeceğiz ve gerektikçe oradan karneyle yakıt dağıtacağız. Elektrik olmadan nasıl kullanacağımızı bulabilirsek ısınma için yakıt da dağıtırız. Bu karne meselesinden nefret ediyorum -dibine kadar anti Amerikan bir sistem- ama bu durum karınca ile ağustosböceği masalı gibi. Kasabada her şeyi bir ayda tüketip sonra ilk soğuklarda onlara bakalım diye feryadı basacak bir sürü uyuşuk var!"

"Bu işin sahiden bir ay süreceğini sanmıyorsun değil mi?"

"Tabii ki sanmıyorum, ama eskiler ne demiş: en iyisini umut et, en kötüsüne hazır ol."

Andy kasaba stoklarının büyük kısmını zaten metamfetamin yapmak için kullanmış olduklarını belirtmeyi düşündü ama Koca Jim'in ne cevap vereceğini biliyordu: *Nereden bilebilirdik kil*

Tabii ki bilemezlerdi. Bütün kaynakların böyle birdenbire tehlikeye gireceği kimin aklına gelirdi? İnsan *bir miktar fazlasını* planlardı. Amerikan usulü buydu. *Yeterli olmaktan uzak* hem akla hem maneviyata hakaret olurdu.

Andy, "Karne fikrinden nefret eden bir tek sen değilsin," dedi.

"İşte o yüzden polis gücümüz var. Hepimiz Howie Perkins için yas tutuyoruz, biliyorum, ama o artık İsa'nın yanında ve bizim de Pete Randolph'umuz var. Bu durumda da kasaba için o daha iyi. Çünkü *söz dinliyor*" Parmağını Andy'ye uzattı. "Böyle bir kasabada yaşayan insanlar - aslında her yerdeki insanlar- kendi menfaatleri söz konusu olduğunda çocuk gibidir. Bunu kaç kere söyledim?"

Andy, "Çok," deyip iç geçirdi.

"Ve çocuklara ne deriz?"

"Tatlıyı hak etmek istiyorlarsa sebzelerini yemelerini."

"Evet! Ve bazen bu sopayı ele almak anlamına gelir."

Andy, "Bu bana başka bir şey hatırlattı," dedi. "Dinsmore'ların tarlasında Sammy Bushey'le konuşuyordum - hani şu Dodee'nin arkadaşlarından biriyle? Bugün orada bazı polislerin epey kaba davrandığını söyledi. Epey. Şef Randolph'la bu konuyu konuşmak isteyebiliriz."

Jim, Andy'ye kaşlarını çattı. "Ne bekliyordun dostum? İpek eldivenler mi? Orada neredeyse isyan çıkıyordu. Chester's Mill'in aylakları isyan çıkarıyorlardı!"

"Biliyorum, haklısın, ama.."

"Bushey denen o kızı tanıyorum. Bütün ailesini tanıyorum. Uyuşturucu kullanırlar, araba çalarlar, kanunları çiğnerler, tefecilik yapar, vergi kaçırırlar. Önceden böylelerine beyaz pislikler derdik. Bunlar tam da şu sıra dikkat etmemiz gereken insanlar. Ta kendileri. Azıcık fırsat verilse kendi kasabalarını yıkarlar bunlar. Bunu mu istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki istemiyorum.."

Ama Koca Jim fitili almıştı. "Her kasabanın kendi karıncaları -ki bu iyidir- bir de ağustosböcekleri olur, bu o kadar iyi değildir ama bunlarla

yaşayabiliriz çünkü onları anlarız ve birazcık zorlamak gerekse bile kendileri için en iyi olanı yapmalarını sağlayabiliriz. Ama her kasabada bir de Incil'de söz edildiği gibi çekirgeler bulunur ve bunlar da o Bushey'ler gibilerdir. Onlara çekici indirmemiz gerekir. Bunu yapmak senin ya da benim hoşuma gitmeyebilir ama bu iş bitene kadar kişisel özgürlük rafa kaldırılacak. Ve biz de fedakârlık yapacağız. Nitekim küçük işimizi kapatmıyor muyuz?"

Andy üretilenleri kasaba dışına çıkaramadıkları için buna zaten mecbur olduklarına değinmek istemedi ve sadece evet demekle yetindi. Artık tartışmak istemiyordu ve gece yarısına kadar sürebilecek olan toplantı yüzünden iyice gerilmişti. Tek istediği bomboş evine gitmek ve sıkı bir içkiden sonra yatıp Claudie'yi düşünerek gözyaşları içinde uykuya dalmaktı.

"Şu an önemli olan işleri belli bir düzende tutmak dostum. Bu da kanun, düzen ve gözetim demek. Gözetimi biz yapacağız çünkü biz çekirge değiliz. Biz karıncayız. Asker karıncalarız."

Koca Jim bir süre düşündü. Tekrar konuştuğunda tamamen işe odaklanmıştı. "Yemek Dünyası'nın her zamanki şekilde işe devam etmesi kararımızı yeniden düşünüyordum da. Yani kapatmamız lazım demiyorum - en azından şimdilik- fakat önümüzdeki birkaç gün boyunca yakından izlememiz lazım. Atmaca gibi. Aynı şekilde Benzin ve Gıda'yı da. Ve kendi ihtiyaçlarımız için dayanıksız tüketim mallarından birazını daha özelleştirmek de fena fikir olmayabilir.."

Gözlerini kısıp belediye binasının basamaklarına bakarak durdu. Gözlerine inanamayınca gözüne siper etmek için elini kaldırdı. Hâlâ oradaydı: Brenda Perkins'le o baş belası Dale Barbara. Üstelik ikisi yalnız da değildi. Aralarına oturmuş el kol hareketleriyle Şef Perkins'in dul eşine bir şeyler anlatmakta olan kişi de Andrea Grinnel, yani üçüncü üyeydi. Birtakım kâğıtları elden ele geçiriyormuş gibiydiler.

Koca Jim bundan hoşlanmamıştı.

Hem de hiç.

2

Konusu ne olursa olsun bu görüşmeyi sonlandırmak üzere ileri atıldı. Daha beş altı basamak çıkamadan çocuğun biri ona doğru koşarak yaklaştı. Killian'ların oğlanlardan biriydi. Tarker Mill dışında, viran bir tavuk çiftliğinde yaşayan bir düzine Killian vardı. Çocukların hiçbiri zeki sayılmazdı -ki babalarını düşünecek olursak bunda şaşıracak bir şey yoktu- ama bütün aile Kutsal Mesih'te düzenli olarak boy gösterirdi, başka bir deyişle hepsi kurtarılmışlardandı yani. Bu gelen Ronnie'ydi... en azından Rennie öyle tahmin etmişti ama emin olmak zordu. Hepsinde aynı kavun kafalar, fırlak kaşlar ve gaga gibi burunlar vardı.

Oğlanın üzerinde eprimiş bir İsa Radyo tişörtü ve elinde bir not bulunuyordu. "Selam Bay Rennie!" dedi. "Bütün kasabada sizi aradım!"

Koca Jim, "Maalesef şimdi seninle konuşacak vaktim yok Ronnie," dedi. Gözü hâlâ belediye binasının basamaklarında oturan üçlüdeydi. Üç tane Şeytan Yamağı.

"Adım Richie Bay Rennie. Ronnie kardeşimin adı."

"Richie. Tabii ya. Şimdi kusuruma bakmazsan." Koca Jim yoluna devam etti. Andy notu oğlandan almış ve basamaklardaki üçlüye ulaşmadan Rennie'ye yetişmişti. "Şuna bir göz atsan iyi olur."

Koca Jim ilk önce Andy'nin her zamankinden daha da çökmüş ve endişeli görünen suratına baktı. Sonra notu aldı.

James...

Seni <u>bu gece</u> görmem lazım. Tanrı benimle konuştu. Şimdi benim de kasaba halkından önce <u>seninle</u> konuşmam gerekiyor. Lütfen cevap ver. Killian mesajını bana getirecek.

Rahip Lester Coggins

Sadece Les, hatta Lester değil. Yok. Rahip Lester Coggins. Bu hayra alamet değildi. Niye ama niye her şey üst üste geliyordu ki?

Oğlan solmuş ve eprimiş tişörtü, üstünden dökülen pantolonuyla kitapçının vitrini önünde dikiliyordu. Koca Jim eliyle gelmesini işaret etti. Çocuk hevesle koşturdu. Koca Jim cebinden kalemini çıkardı (üzerinde KOCA JIM'LE İŞ YAPARKEN MUTLU OLURSUNUZ yazıyordu) ve

cevap anlamında üç kelime karaladı: Gece yarısı. Evimde. Kâğıdı katlayıp çocuğa verdi.

“Bunu ona geri götür. Sakın okumaya da kalkma.”

“Okumam! İmkânı yok! Tanrı sizi korusun Bay Rennie.”

“Seni de evlat.” Oğlanın koşarak uzaklaşmasını izledi.

Andy, “Bu ne şimdi?” diye sordu. Ve daha Koca Jim yanıt veremeden, “Fabrika mı? Acaba met..”

“Kes sesini.”

Andy şok içinde bir basamak geriledi. Koca Jim daha önce hiç böyle konuşmamıştı onunla. Durum kötü olabilirdi.

Koca Jim, “Adım adım,” dedi ve bir sonraki soruna doğru ilerledi.

3

Rennie’nin gelişini gören Barbie’nin ilk aklına gelen *hasta ama bunu bilmeyen birine benziyor* oldu. Ayrıca hayatını birilerine tekme atarak geçirmiş bir adam gibi yürüyordu. Brenda’nın ellerini tutup sıkarken suratına en et obur sosyal tebessümünü oturtmuştu. Brenda ise bu yaklaşımı hoş bir zarafetle karşıladı.

Koca Jim, “Brenda,” dedi. “En derin üzüntülerimi sunarım. Seni daha önce görmeye gelmem gerekirdi... ve tabii ki cenazede bulunacağım... fakat biraz meşguldüm. Hepimiz öyleydik.”

Brenda, “Anlıyorum,” dedi.

Koca Jim, “Duke’u çok arayacağız,” dedi.

Andy de Koca Jim’in arkasından çıkıp, “Doğru,” diye araya girdi, transatlantiğin yanındaki römorkör gibi kalıyordu. “Kesinlikle öyle.”

“İkinize de çok teşekkür ederim.”

“Seninle sohbet etmeyi çok isterdim... ama görüyorum ki onlarlasın..” Koca Jim’in tebessümü büyümüştü, ama bunun gözlerindeki mesafeli bakışa bir etkisi yoktu. “Çok önemli bir toplantımız var. Andrea acaba önden gidip şu dosyalan halledebilir misin?”

Andrea ellisine merdiven dayamıştı ama o anda soğusun diye bırakılmış börekleri yürütürken yakalanan bir çocuğa benziyordu. Kalkmaya çalıştı (sırtındaki ağrı yüzünden yüzü buruştu) ama Brenda kolundan, hem de sıkıca tuttu. Andrea tekrar oturdu.

Barbie, Grinnell’in de Sanders’ın da ölümüne korktuğunu fark etmişti. Sebebi Kubbe değildi, en azından o sırada. Bir kez daha *en kötüsünü yaşamadık*, diye düşündü.

Brenda keyifle, “Bence bize vakit ayırsan iyi olacak James,” dedi. “Emin ol ki önemli olmasa -hem de çok- evimde oturup kocamın yasını tutardım.”

Koca Jim’in nadiren nutku tutulurdu. Sokakta durmuş günbatımını izlemekte olanlar da şimdi bu doğaçlama buluşmanın seyrine dalmıştı. Belki de Barbara’yı sırf kasabanın üçüncü üyesiyle müteveffa polis şefinin eşine yakın oturuyor diye hak etmediği bir mevkiye yükseltmişlerdi. Elden ele dolaştırdıkları belgeler de sanki bizzat Papa tarafından yazılmıştı. Bu

dağıtım kimin fikriydi acaba? Tabii ki Perkins denen kadınındı. Andrea bunu akıl edemezdi. Ayrıca kendisiyle herkesin ortasında ters düşecek kadar cesur da değildi.

“Eh, belki birkaç dakika ayırabiliriz. Ha Andy?”

Andy, “Tabii,” dedi. “Size ayıracak birkaç dakikamız her zaman vardır Bayan Perkins. Duke konusunda sahiden çok üzgünüm.”

Brenda vakur bir tavırla, “Ben de eşiniz için çok üzüldüm,” dedi.

Gözleri buluştu. Sahici bir şefkat anıydı ve Koca Jim’i saçını başını yolacak hale getirmişti. Böyle duygulara kapılmaması gerektiğini biliyordu -tansiyonu için iyi olmadığı gibi kalbi için de kötüydü- ama bazen engellemek zor oluyordu. Özellikle de çok fazla şey bilen ve şimdi de Tanrı’nın kasabayla konuşmasını istediğine inanan birinden az önce bir mesaj almışken. Eğer Koca Jim, Coggins’in aklından geçenler konusunda haklıysa şimdiki bu durum hafif kalırdı.

Ama kalmayabilirdi de. Çünkü Brenda Perkins ondan hiç hoşlanmazdı ve Brenda Perkins şu anda kasabanın -kesinlikle hak etmediği halde- kahraman olarak gördüğü birinin dul eşiydi. Yapması gereken ilk şey...

“İçeri gelin,” dedi. “Toplantı salonunda konuşalım.” Bakışları Barbie’ye takıldı. “Siz de bu konunun bir parçası mısınız Bay Barbara? Çünkü ne olup bittiğini katiyen anlamış değilim.”

Barbie etrafa dağıttıkları kâğıtlardan birini uzatıp, “Belki bunun yardımı olur,” dedi. “Ben eskiden ordudaydım. Yüzbaşıydım. Anlaşılan görev sürem uzatılmış. Ayrıca terfi de etmişim.”

Rennie kâğıtları aldı, eli yanabilirmiş gibi köşelerinden tutuyordu. Mektup, Killian’ların oğlunun getirdiği pejmürde nottan çok daha seçkindi ve daha ünlü biri tarafından yazılmıştı. Başlıkta sadece **BEYAZ SARAY'DAN** yazıyordu. Bugünün tarihi atılmıştı.

Rennie kâğıdı eliyle yokladı. Fırça gibi kaşlarının arasında derin bir çizgi ortaya çıkmıştı. “Bu Beyaz Saray’ın antetli kâğıdı değil.”

Barbie *tabii ki öyle salak herif* dememek için kendini zor tuttu. *Bir saat önce FedEx’in ecinnisi getirdi. O Kubbe den geçebiliyor.*

“Yok, değil.” Barbie kibar bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı. “İnternet kanalıyla geldi. Bayan Shumway dosyayı indirdi ve bastı.”

Julia Shumway. Başka bir baş belası.

Brenda sakin bir tavırla, “Okusana James,” dedi. “Önemli.”
Koca Jim okudu.

4

Benny Drake, Norrie Calvert ve Korkuluk Joe McClatchey, Chester’s Mill *Demokrat’ın* önünde duruyorlardı. Hepsinin elinde birer fener vardı. Benny’yle Joe’nunki ellerindeydi; Norrie ise pelerininin koca cebine tıkmıştı. Bulundukları yerden belediye binasının basamaklarında -meclis üyelerinin tamamıyla Sweetbriar Rose’daki aşçının da katıldığı- konferansa benzer görüşmeyi izliyorlardı.

Norrie, “Ne olduğunu merak ettim,” dedi.

Benny ilgisizce, “Her zamanki zırvalardır,” dedi ve gazete binasının kapısına vurdu. Bakan olmayınca Joe onu kenara itip kapıyı açmayı denedi. Kapı açılmıştı. İçeri girer girmez Bayan Shumvay’ın onları niye duymadığını anladı; kadın tarlaya gittikleri gün fotoğraf çeken adam ve spor muhabiriyle konuşuyor, bir yandan da fotokopi makinesi tam kapasite çalışıyordu.

Julia çocukları görüp eliyle içeri çağırdı. Fotokopiden hızla tek tek kâğıtlar dökülüyordu. Pete Freeman’la Tony Guay da sırayla biriken kâğıtları alıp istifliyorlardı.

Julia, “İşte geldiniz,” dedi. “Gelmezsiniz diye korkuyordum. Biz hemen hemen hazır gibiyiz. Tabii lanet fotokopi makinesi ortalığı berbat etmezse.”

Joe, Benny ve Norrie bu hoş karşılamayı sessiz bir takdirle karşıladılar, hepsi de günü geldiğinde kullanmak üzere aklının bir köşesine kaydetti.

Julia, “Ailelerinizden izin aldınız mı?” diye sordu. “Birtakım kızgın ebeveynlerin tepeme dikilmesini istemiyorum.”

Norrie, “Evet hanımefendi,” dedi. “Hepimiz izin aldık.”

Freeman bir tomar kâğıdı iple bağlamaya çalışıyordu. Norrie’yle kıyaslayınca hiç de becerikli biri sayılmazdı. Norrie olsa beş ayrı tür düğümle bağlayabilirdi. Ayrıca misinayla da bağlardı. Babası öğretmişti. O da karşılığında babasına kızağıyla kaymayı öğretmiş ve babası ilk düşüşünde gözünden yaş gelene kadar gülmüştü. Norrie evrendeki en iyi babaya sahip olduğunu düşünüyordu.

Norrie, “Ben yapayım mı?” diye sordu.

“Daha iyisini yapabiliyorsan elbette.” Pete kenara çekildi.

Kız öne geçti, Joe ile Benny de hemen arkasında durdular. Sonra Norrie tek sayfalık ekstra baskının başlığını gördü ve durdu. “Vay canına!”

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz elleriyle ağzını kapattı ama Julia başını sallamakla yetindi. “Bu içten gelen bir vay canınaydı, zararı yok. Umarım hepiniz bisikletlerinizi getirmişsinizdir ve hepsinde sepet vardır. Bunları patenle dağıtamazsınız.”

Joe, “Öyle dediniz biz de öyle yaptık,” diye cevap verdi. “Benimkinde sepet yok ama taşıyıcı var.”

Norrie, “Ben de onunkileri sıkı sıkı bağlayacağım,” dedi.

Kızın çabucak yaptığı balyaları (elleri kelebek gibiydi adeta) hayranlıkla izleyen Pete Freeman, “Eminim bağlarsın,” dedi. “Gayet iyi oldu bunlar.”

Norrie kendinden emin bir edayla, “Ya, biliyorum,” dedi.

Julia, “Fenerler?” diye sordu.

Bir ağızdan, “Getirdik,” dediler.

“Güzel. *Demokrat* otuz yıldır gazeteci çocuk kullanmamıştı ve ben de bu buluşmayı birinizin anacadde veya Prestile Caddesi’nin köşesine bindirmesiyle kutlamak istemiyorum.”

Joe, “Hiç hoş olmazdı,” diye hak verdi.

“Bu iki caddedeki bütün ev ve işyerlerine birer tane bırakılacak, tamam mı? Artı Morin Caddesi’yle St. Anne Bulvarı’ndakilere. Ondan sonra dağılırsınız. Elinizden geleni yapın ama saat dokuzda evlerinize dönün. Kalan olursa onları da caddelerin köşelerine atarsınız. Üzerlerine de taş koyun ki uçmasınlar.”

Benny başlığa bir daha baktı:

CHESTER’S MILL DİKKAT!
ENGELE BOMBA ATILACAK!
CRUISE FÜZELERİ GELİYOR
BATI SINIRININ BOŞALTILMASI TAVSİYE EDİLDİ

Joe sayfanın üst kısmına belli ki elle çizilmiş olan haritaya bakıp karamsar bir havayla, “Bence bu işe yaramaz,” dedi. Chester’s Mill ile

Tarker Mill’in arasındaki sınır kırmızıyla vurgulanmıştı. Little Bitch Yolu’nun kasaba sınırını kestiği noktaya da koyu renk bir **X** işareti yapılmıştı. Sonra da **X** işaretinin **Patlama Noktası** anlamına geldiği belirtilmişti.

Tony Guay, “Dilini ısır evlat,” dedi.

5

BEYAZ SARAY

CHESTER’S MILL MECLİS ÜYELERİNE Selamlar:

Andrew Sanders

James P. Rennie

Andrea Grinnell

Sayın Baylar ve Hanımefendi;

Öncelikle selamlarımı gönderiyor ve ulusumuzun derin üzüntülerini ve iyi dileklerini iletiyorum. Yarını bütün Amerika’da Ulusal Dua günü ilan ettim; kiliseler, sizler ve kasaba sınırınızda meydana gelen olayı çözüp yok etmek için çabalayanlar için dua edenlere açık olacak. Şunu bilin ki Chester’s Mill halkı özgürlüğüne kavuşana ve orada mahsur kalmanıza sebep olanlar cezasını bulana kadar rahat yüzü görmeyeceğiz. Bu da benim sizlere ve Chester’s Mill halkına bu konuyu çözeceğimize -hem de kısa sürede- dair sözümdür. Silahlı kuvvetler komutanı sıfatıyla görevimin tüm sorumluluğunu taşıyarak konuşuyorum.

İkincisi, bu mektup ABD Ordusu’ndan Albay Dale Barbara’nın tanıtım mektubudur. Barbara Irak’ta görev yapmış ve Bronz Yıldız, Üstün Hizmet madalyası ve iki adet de Mor Kalp’le ödüllendirilmiştir. Kendisi tekrar göreve çağırılmış ve terfi ettirilerek sizlerle aramızda sözcülük etme görevini üstlenmiştir. Sadık Amerikalılar olarak ona elinizden gelen tüm yardımı yapacağınızı biliyorum. Sizler ona yardım ettikçe biz de size yardım edeceğiz.

İlk niyetim, kuvvet komutanlarının, savunma bakanının ve Ulusal Güvenlik Örgütü’nün önerisiyle Chester’s Mill’de sıkıyönetim ilan etmek ve Albay Barbara’yı sıkıyönetim komutanlığına atamaktı. Ancak Barbara beni bunun gerekli olmadığına ikna etti. Meclis üyeleriyle yerel polis gücünden tam bir işbirliği beklediğini anlattı. Kendi pozisyonunun da, “tavsiye ve muvafakat.” olması gerektiğine inanıyor. Ben de sonradan tekrar değerlendirmek üzere, onun görüşünü kabul ettim.

Üçüncü olarak, biliyorum ki dostlarınızı ve sevdiklerinizi arayamamaktan endişe ediyorsunuz. Üzüntünüzü paylaşıyoruz, ancak bu, “telefon kesintisini.” Chester’s Mill’e gizli bilgi giriş çıkış riskini azaltmak için uyguluyoruz. Bunun abartılı bir tedbir olduğunu düşünebilirsiniz ama sizi temin ederim ki değil. Chester’s Mill’de bulunan birinde kasabanızı kuşatan bariyerle ilgili bilgi olması pekâlâ mümkündür. Elbette kasaba içi görüşmeler devam edecektir.

Dördüncüsü, şimdilik basın yasağı uygulamayı sürdüreceğiz ama bu mesele de tekrar gözden geçirilecektir. Basınla görüşmenin kasaba yetkilileri ve albay için yararlı olacağı günler gelebilir. Barbara bir basın toplantısı yapılmasını önerdi ama şimdiki haliyle bu krizi hızla sona erdirmenin basın toplantısını tartışmalı hale getireceği inancındayız.

Beşinci maddem internet iletişimi ile ilgili. Kuvvet komutanları e-posta iletişimine de geçici yasak konulmasından yana ve ben de onların haklı olduklarını düşünmekteyim. Bununla birlikte Albay Barbara, Chester’s Mill halkının internet bağlantısının sürdürülmesinde ısrar etti. E-posta trafiğinin Ulusal Güvenlik Örgütü tarafından yasal olarak izlenebildiğini ve pratikte bu tür iletişimin telefon iletişiminden çok daha kolay araştırıldığını belirtti. Kendisi, “sahadaki temsilcimiz.” olduğundan, kısmen de insani açıdan ona bu noktada hak verdim. Ancak bu karar da tekrar değerlendirmeye açıktır; bu konudaki politikamda da değişiklikler olabilir. Albay Barbara bu tür değerlendirmelerin tümüne katılacaktır ve onunla kasaba yetkilileri arasında düzgün bir işbirliği ortamı tesis edileceğine inanıyoruz.

Altıncı olarak başınızdaki afetin yarın saat on üçte giderilmiş olması kuvvetle muhtemeldir. Albay Barbara o saatte yapılacak askeri harekâtı sizlere izah edecek ve kendisinden aldığım bilgiye göre sizler ve yerel gazetenin sahibi Bayan Julia Shumway tüm kasaba halkına neler olabileceğini aktarma imkânı bulacaksınız.

Ve son olarak: sizler Amerikan vatandaşlarısınız ve biz sizi asla yalnız bırakmayacağız. Yaptığımız sıkı çalışmalara dayanarak kesin olarak söz veriyoruz ki hiçbir erkek, kadın ya da çocuk geride bırakılmayacaktır. Başınızdaki sıkıntıyı gidermek için gereken tüm kaynaklar tahsis edilmiştir. Harcamamız gereken her bir doları harcayacağız. Buna karşılık sizlerden beklentimiz de inanç ve işbirliğidir. Lütfen ikisini de bizden esirgemeyin.

Bütün dualarım ve iyi niyetlerimle daima yanınızdayım.

6

Üste hangi zırvaları yazmış olursa olsun herif mektubu bizzat imzalamıştı, hem de ortadaki terörist olan da dahil üç ismini birden kullanarak. Koca Jim ona oy vermemişti ve şu anda eline geçirse sevinçle boğabilirdi.

Ve de Barbara'yı.

O anda Koca Jim'in en büyük arzusu bir düdükle Pete Randolph'u çağırmak ve şu Ocak Başı Albayı'nı bir hücreye kapatmaktı. Bırak şeytan yamağı komutanlığını hapishanenin bodrumundan yürütsün, Sam Verdreaux da emir subaylığını yapsın. Belki de Ayyaş Sam başparmağını gözüne sokmadan selam vermeyi bile başaracak kadar ayılmıştı.

Ama şimdi sırası değildi. Henüz. Başkomutan'ın bazı cümleleri zihninde dolanıp duruyordu:

Siz ona yardım ettikçe biz de size yardım edeceğiz.

Bütün kasaba yetkilileriyle düzgün bir iş ilişkisi.

Bu karar yeniden değerlendirilecektir.

Beklentimiz inanç ve işbirliğidir.

Özellikle son cümle çok şey anlatıyordu. Koca Jim o kürtaj artığı herifin inanç hakkında hiçbir şey bilmediğinden emindi -ona göre vızıltıdan başka bir şey olmasa gerekti- ama sıra işbirliğine gelince adam ne dediğini gayet iyi biliyordu, tıpkı Jim Rennie'nin bildiği gibi: Bu kadife bir eldiven ama içindeki demir yumruğu sakın unutmayın.

Başkan merhamet ve destek öneriyordu (ilaçtan kafayı sıyırmış Grinnell'in mektubu okurken sahiden ağladığını görmüştü) fakat satır aralarına bakılacak olursa işin aslı anlaşılırdı. Bu gayet açık ve basit bir tehdit mektubuydu. İşbirliği yapın yoksa internetinizi de kaybedersiniz. İşbirliği yapın çünkü kim uslu kim değil çetele tutacağız ve işler yoluna girdiğinde yaramazlar listesinde olmak istemezsiniz. Çünkü biz unutmayacağız.

İşbirliği yap dostum. Yoksa sen bilirsin.

Rennie düşündü: *Kasabamı asla oğluma el uzatmaya ve sonra da otoritemi sorgulamaya kalkan bir aşçıya bırakmam. Bu asla olmayacak maymun herif. Asla.*

Ayrıca *sakin sakin*, diye de düşündü.

Bırak Ocak Başı Albayı büyük askeri planı izah etsin. İşe yararsa ne âlâ. Yok yaramazsa ABD Ordusu'nun en yeni albayı *düşman bölgesinin derinliklerinde* bulunmanın ne anlama geldiğini öğrenecek.

Koca Jim gülümsedi ve, "Artık içeri girelim mi?" dedi. "Konuşacak çok şeyimiz varmışa benziyor."

7

Junior karanlıkta kız arkadaşlarıyla oturuyordu.

Tuhaftı, kendisi bile böyle düşünüyordu, ama aynı zamanda yatıştırıcıydı da.

Dinsmore tarlasındaki o çuvallamanın ardından diğer yeni yardımcılarla karakola döndüğünde Stacey Moggin (hâlâ üniformalıydı ve yorgun görünüyordu) isterlerse dört saatlik bir vardiya daha alabileceklerini söylemişti. Stacey'nin dediğine göre en azından bir süreliğine fazla mesai istemeye devam edeceklerdi ve iş kasabanın ödeme yapmasına geldiğinde bol bol ikramiye verileceğinden emindi... muhtemelen Birleşik Devletler Hükümeti de katkıda bulunacaktı.

Carter, Mel, Georgia Roux ve Frank DeLesseps fazla mesaiyi kabul etmişlerdi. Aslında para için de değildi, işe alışmışlardı. Junior da öyle, ama o baş ağrılarından birine yakalanmak üzereydi ve iyi geçen bir günün ardından bu baş ağrıları hiç hoşuna gitmemişti.

Stacey'ye eğer sorun olmazsa kendisinin fazla mesai yapmayacağını söyledi. Stacey sorun olmadığını söyledi ama ertesi sabah yedide nöbeti olduğunu hatırlattı. "Yapacak çok işimiz var," diye ekledi.

Basamaklarda Frankie kemerini şöyle bir yoklayıp, "Ben Angie'nin evinin oralarda takılacağım," dedi. "Muhtemelen Dodee ile bir yerlere gitmiştir ama duşta kaymış da olabileceğini düşününce sinirim bozuluyor - yani orada öyle baygın yatıyorsa filan."

Junior başında şiddetli bir zonklama hissetti. Sol gözünün önünde de küçük beyaz bir nokta oynaşmaya başlamıştı. Şu anda yükselen nabzına uygun olarak zıplıyormuş gibiydi.

Frankie'ye, "İstersen ben gideyim," dedi. "Yolumun üstünde."

"Sahi mi? Gider misin?"

Junior başını salladı. Bunu yapınca sol gözünün önündeki beyaz nokta çılgınca oynadı, midesi bulandı. Sonra yine yatıştı.

Frankie sesini alçalttı. "Sammy Bushey bugün tarlada dil uzattı bana."

Junior, "Orospu," dedi.

“Ne şüphe. ‘Ne yaparsın, tutuklar mısın beni? ’ dedi.” Frankie’nin ses tonu Junior’un sinirlerini daha da bozmaya başlamıştı. Beyaz noktanın dansı kırmızıya dönüşmüş gibiydi ve bir an için ellerini eski arkadaşının boynuna götürüp sıkmayı düşündü ki kendisi, yani Junior bir daha asla o sese maruz kalmasın.

Frankie, “Diyorum ki mesaiden sonra oraya bir gidip kıza dersini vereyim. Bilirsin ya, ‘Yerel Polise Saygı Göster’ durumu.”

“Kız sersemin teki. Üstelik lezbiyen.”

“Böylesi daha da iyi.” Frankie garip günbatımına bakarak duraksadı. “Şu Kubbe işinin bir de öteki yüzü var. Canımız ne isterse yapabiliriz. En azından şimdilik. Bunu bir düşün dostum.”

Junior, “Tabii,” diye cevap verdi. “Ama ben pek azmış sayılmam.”

Ama şimdi öyleydi. Eh, bir anlamda. Onları ya da herhangi bir şeyi düzecek değildi, fakat...

Junior kilerin karanlığına, “Ama yine de benim kız arkadaşlarınsınız,” dedi. Baştan fener kullanmıştı ama sonra kapatmıştı. Karanlık daha iyiydi. “Öyle değil mi?”

Kızlar cevap vermedi. Junior, *verselerdi babama ve Rahip Coggins’e anlatacak büyük bir mucizem olurdu,* diye düşündü.

Bir duvarın dibinde oturuyordu. Duvardaki raflarda çeşit çeşit konserveler vardı. Angie’i sağında, Dodee de solunda duruyordu. *Penthouse Forumu'*nda buna *Menagerie a trios*(*) diyorlardı. Kızlar fener ışığında pek hoş görünmüyordu, şişmiş suratları ve pörtlemiş gözleri sarkan elleriyle ancak kısmen kapanıyordu ama ışığı kapatınca... hey! Pekâlâ canlı iki piliç olabilirlerdi.

(*) Menagerie a trios: Üçlü ilişki

Tabii ki koku dışında. Karışık bir bok ve çürüme kokusu yayılmaya başlamıştı artık. Ama o kadar da kötü değildi, çünkü kilerde çok daha hoş başka kokular da vardı: kahve, çikolata, pekmez, kurutulmuş meyve ve bir de -belki- kahverengi şeker.

Ayrıca belli belirsiz bir parfüm kokusu. Dodee’nin mi? Angie’nin mi? Bilmiyordu. Tek bildiği baş ağrısı geçmeye başlamış ve o berbat beyaz nokta kaybolmuştu. Elini aşağı kaydırıp Angie’nin memesini avuçladı.

“Bunu yapmama aldırmazsın değil mi Angie? Yani, Frankie’nin kız arkadaşı olduğunu biliyorum ama siz ayrılmış gibiydiniz ve yalnızca bir yokluyorum. Hem bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama zaten o da akimdan bu gece seni aldatmayı geçiriyor.”

Öteki elini de uzatıp Dodee’nin göğüslerinden birini tuttu. Buz gibiydi ama yine de kasığına bastırdı. “Ah benim Dodeem,” dedi. “Bu hiç iyi olmadı. Ama sen kaşındın kızım; kötü tarafından kalkmışsın.”

Tabii ki onları gömmek zorundaydı. Yakında. Kubbe sabun köpüğü gibi patlayacaktı ya da bilim adamları onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacaktı. O zaman da kasaba polis kaynayacaktı. Kubbe yerinde kalırsa da bu sefer bir yiyecek bulma komitesi ev ev dolaşıp bir şeyler aramaya çıkacaktı.

Yakında. Ama şimdi değil. Çünkü bu durum onu sakinleştiriyordu.

Ayrıca bir tür heyecan veriyordu. İnsanlar bunu anlamazdı elbette ama anlamaları da gerekmiyordu zaten. Çünkü...

Junior karanlıkta, “Bu bizim sırrımız,” diye fısıldadı. “Değil mi kızlar?”

Kızlar cevap vermedi (hoş zamanı gelince vereceklerdi).

Junior kollarım öldürdüğü kızlara dolamış olarak oturdu ve oracıkta uyuyakaldı.

8

Barbie ile Brenda Perkins saat on birde belediye binasından ayrıldıklarında toplantı hâlâ devam ediyordu. Başlangıçta pek konuşmadan anacaddeden Morin'e doğru yürüdüler. Main ile Maple caddelerinin kesiştiği yerde tek sayfalık ekstra baskıdan bir demet hâlâ durmaktaydı. Barbie taşın altından bir tane çekip aldı. Brenda da çantasındaki küçük feneri çıkarıp ekstra baskının başlığını aydınlattı.

"Basılmış görmek inanmayı kolaylaştırmalı ama öyle olmuyor," dedi.

Barbie, "Yok olmuyor," diye hak verdi.

Brenda, "Julia'yla ikiniz James örtbas edemesin diye böyle bir tedbir aldınız, değil mi?" dedi.

Barbie başını salladı. "Aslında yapamazdı çünkü yapılamaz. Füze patladığında cehennem gibi bir patlama olacak. Julia sadece Rennie'nin haberi kendi istediği şekilde çarpıtmasına engel olmak istedi, ne şekilde çarpıtacaksa artık." Kâğıda vurdu. "Açık konuşmak gerekirse bunu bir sigorta olarak görüyorum. Herhalde Üye Rennie 'Bu bilgiye benden önce eriştiyse acaba başka hangi bilgilere benden önce erişti? ' diye düşünüyordur."

"James Rennie çok tehlikeli bir hasım olabilir dostum." Tekrar yürümeye başladılar. Brenda gazeteyi katlayıp kolunun altına kıstırmıştı. "Kocam onu soruşturuyordu."

"Ne için?"

"Sana ne kadarını anlatmam gerekir bilmiyorum. Seçeneklerim ya hepsi ya da hiçmiş gibi görünüyor. Ve Howie'nin elinde kesin kanıt yokmuş - emin olduğum tek şey bu. Ama yaklaşmış bayağı."

Barbie, "Bu kanıt meselesi değil," dedi. "Mesele yarın işler yolunda gitmezse benim hapisten uzak kalabilmem. Eğer bildiğin kadarının bana bu konuda bir yararı olacaksa.."

"Eğer tek derdin hapisten uzak durmaksa senin hakkında yanıldım demektir."

Tek derdi o değildi ve Barbie, Brenda Perkins'in bunu bildiğini tahmin ediyordu. Toplantıda konuşmaları dikkatlice dinlemiş ve her ne kadar

Rennie bütün şirinliğini takınmışsa da ürkmekten kendini alamamıştı. Adamın bütün bu manevralarının, laf kalabalıklarının altında yırtıcı bir hayvanı gizlediğini düşünüyordu. Elinden zorla alınana dek kontrolü bırakmayacaktı; durdurulana kadar neye ihtiyacı varsa alacaktı. Bu da onu sadece Dale Barbara için değil herkes için tehlikeli kılmaktaydı.

“Bayan Perkins..”

“Brenda, unuttun mu?”

“Brenda, doğru. Şöyle düşün Brenda: eğer Kubbe yerinde kalırsa bu kasabanın o güç budalası kullanılmış araba satıcısından daha farklı birinin yardımına ihtiyacı olacak. Kodeste olursam kimseye faydam olmaz.”

“Kocam Koca Jim’in sadece kendi menfaati peşinde olduğuna inanıyormuş.”

“Nasıl? Neyle? Ve ne ölçüde?”

Brenda, “Bakalım füze işi nasıl gidecek?” dedi. “Eğer işe yaramazsa sana her şeyi anlatırım. Yok işe yararsa ortalık yatışınca gider savcıya anlatırım... ve Rick Ricardo işe el koyarsa James Rennie’nin başı dertte demektir.”

“Füze işinin sonucunu bekleyen bir tek sen değilsin. Rennie için bu gece zor geçecek. Füze parçalamak yerine Kubbe’den sekecek olursa herhalde adamın öteki yüzünü de görürüz.”

Barbie kalem fenerini kapatıp yukarı baktı. “Yıldızlara bak,” dedi. “Ne kadar parlak. Büyükayı... Küçükayı... hepsi her zamanki gibi. Bu beni rahatlatıyor. Seni?”

“Evet.”

Bir süre konuşmadan Samanyolu’nu seyrettiler. “Ama aynı zamanda kendimi çok küçük ve çok... önemsiz hissetmeme neden oluyorlar her zaman.” Güldü, sonra adeta çekinerek, “Koluna girmemde bir sakınca var mı Barbie?” dedi.

“Katiyen.”

Barbie’nin koluna girdi, Barbie de diğer elini onun elinin üstüne koydu. Birlikte Brenda’nın evine doğru yürüdüler.

9

Koca Jim toplantıyı on biri yirmi geçe bitirdi. Pete Randolph hepsine iyi geceler dileyip ayrıldı. Kasabanın batı bölgesini boşaltmaya sabah tam yedide başlamaya karar vermişti ve Little Bitch Yolu civarının öğlene kadar tamamen boşaltmış olacağını umuyordu. Onu Andrea takip etti, elleriyle sırtına destek yapmış ağır ağır yürüyordu. Bu, hepsinin aşina olduğu bir duruştu.

Her ne kadar Lester Coggins'le yapacağı görüşme (ve uyku; azıcık da olsa uyumaya itirazı yoktu) aklından çıkmasa da Koca Jim, kadına birkaç saniye daha kalıp kalamayacağını sordu.

Andrea merakla yüzüne baktı. Rennie'nin arkasında Andy Sanders gösterişli bir şekilde dosyaları toparlıyor ve tekrar gri çelik dolaba kaldırıyordu.

Koca Jim nazikçe, "Lütfen kapıyı da kapat," dedi.

Şimdi Andrea, tam Rennie'nin istediği gibi telaşlı görünmekteydi. Andy toplantı sonrası ödevlerini yapmaya devam ediyordu, ama bir patlama beklermiş gibi omuzlarını kasmıştı. Jim'in kadınla ne konuşmak istediğini Andy biliyordu. Ve Rennie'nin duruşuna bakılacak olursa pek hayırlı bir şey değildi.

Andrea, "Ne var aklında Jim?" diye sordu.

"Ciddi bir şey değil." Bu ciddi olduğu anlamına geliyordu. "Ama bana öyle geldi ki Andrea, toplantıdan önce o Barbie denen herifle bayağı sıkı fıkı olmuştunuz. Tabii Brenda'yla da."

"Brenda mı? Bu sadece.." Gülünç diyecek oldu ama bu biraz fazla sert kaçacaktı. "Garip. Biz Brenda'yla otuz yıldır.."

"Bay Barbara'yla da üç aydır. Yani birinin pişirdiği tostları, pastırmaları yemek onu tanımaya yetiyor."

"Sanırım kendisi artık Albay Barbara."

Koca Jim gülümsedi. "Üzerine üniforma niyetine kot pantolonla tişört geçirince bunu ciddiye almak biraz zor geliyor."

"Başkan'ın mektubunu sen de gördün."

“Ben Julia Shumway’ın kırık dökük bilgisayarından çıkardığı metni gördüm. Öyle değil mi Andy?”

Andy o tarafa dönmeden, “Öyle,” dedi. Hâlâ dosyalarla uğraşıyordu. Dışarıdan bakan tekrar tekrar aynı işi yaptığını düşünürdü.

Koca Jim, “Şimdi bunun Başkan’dan geldiğini mi varsayacağız?” dedi. Andrea’nın nefret ettiği o tebessüm etli, köşeli suratına iyice yayılıyordu. Andrea hayretle sakallarının uzadığını fark etti ve Jim’in tıraşlı görünmek konusunda neden o kadar titiz davrandığını daha iyi anladı. Uzayan sakalları yüzüne meşum, Nixonvari bir ifade katmıştı.

“Şey..” Endişesi korkuya dönüşmüştü. Jim’e sadece nazik olmaya çalıştığını söylemek istedi ama aslında daha fazlası da vardı ve Jim’in bunu görmüş olduğunu tahmin ediyordu. Çok önemli bir anı görmüştü. “Eh, kendisi başkomutan, öyle değil mi?”

Koca Jim bir *pöf* hareketi yaptı. “Komutan ne demektir biliyor musun Andrea? Ben söyleyeyim sana. Gerektiğinde ihtiyacı olanlara kaynak temin ederek sadakat ve itaati hak eden kişidir. Arada adil bir alışveriş olması gerekir.”

Andrea hevesle, “Evet!” dedi. “Mesela Cruise füzesi gibi kaynaklar!”

“Yani füze işe yararsa her şey yoluna girecek?”

“Nasıl girmez? Adam çok güçlü savaş başlığı var dedi.”

“Kubbe hakkında bu kadar az şey bildiğimize göre sen ya da herhangi birimiz bundan nasıl emin olabiliriz ki? Kubbe’yi havaya uçurup geride Chester’s Mill yerine sadece iki kilometre çapında koca bir delik bırakmayacağını nereden bilebiliriz?”

Andrea dehşet içinde Rennie’ye baktı. Belinde duran elleri ağrılı bölgeyi ovuşturup mıncıklıyordu.

Koca Jim, “Eh, bu Tanrı’nın elinde,” dedi. “Ve haklısın Andrea - işe yarayabilir. Fakat işe yaramazsa kendi başımıza kalırız ve vatandaşlarına yardım edemeyen bir baş komutan da bence oturaktan sıçrayan bir damla ılık çişten öte bir şey değildir. Füze işe yaramaz ve hepimizi birden havaya uçurmazlarsa birinin bu kasabayı ele alması gerekecek. O kişi Başkan’ın sihirli değneğiyle dokunduğu ipsiz sapsız biri mi olur, yoksa zaten bu kasabada yaşayan, seçilmiş yetkililer mi? Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?”

Andrea, “Albay Barbara bana makul biri gibi geldi,” diye fısıldadı. Koca Jim, “O herife albay demeyi kes!” diye bağırdı. Andy elindeki dosyayı düşürdü ve Andrea tiz bir korku sesi çıkararak bir adım geriledi.

Sonra, meclis üyeliğine aday olmasını sağlayan Yanki yürekliliğinin bir kısmını toparladı ve dikleşti. “Bana bağırma Jim Rennie. Seni ilkokul birde Sears Kataloğu’ndan fotoğraf kesip elişi kâğıdına yapıştırdığın günlerden beri tanırım, o yüzden bağırma.”

“Aman aman, alınırmış da.” Suratındaki ürkütücü tebessüm artık kulaklarına kadar yayılmış, yüzünün üst kısmını yerine oturmamış bir maskeye benzetmişti. “Ne kadar üzüldüm. Ama vakit geç oldu, yorgunum ve bir günde gösterebileceğim bütün şirinliği tüketmiş durumdayım. O yüzden şimdi beni dinle ve lafımı tekrar ettirme.” Saatine göz attı. “Saat on bir otuz beş ve gece yarısı evimde olmak istiyorum.”

“Benden ne istiyorsun anlamadım kil.”

Kadının aptallığına inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. “Aklın nerede? O salak füze fikri işe yaramazsa benim tarafımda -benim ve Andy’nin tarafında- olmanı istiyorum. Ne idüğü belirsiz birtakım bulaşıkçıların değil.”

Andrea omuzlarını dikleştirip belini bıraktı. Rennie’yle göz göze gelmeyi başardı ama dudakları titriyordu. “Peki ya ben Albay Barbara’nın -istersen Bay Barbara olsun- bu kriz durumuyla başa çıkmakta daha yetkin olduğunu düşünüyorsam?”

Koca Jim, “Eh kendin bilirsin,” dedi. “Vicdanına kalmış” Sesi bağırmasından daha da ürkütücü bir fısıltıya dönüşmüştü. “Ama aldığın şu haplar var. Hani şu OxyContinler.”

Andrea buz kestiğini hissetti. “Ne olmuş onlara?”

“Andy senin için epeyce stokladı ama sen yanlış ata oynarsan o ilaçlar da ortadan kaybolabilir. Öyle değil mi Andy?”

Andy kahve makinesini temizlemeye başlamıştı. Sıkıntılı görünüyor ve Andrea’nın nemli gözlerine bakamıyordu ama yanıtında bir tereddüt de yoktu. “Evet,” dedi. “Öyle bir durumda ilaçlan eczanenin tuvaletine atmak zorunda kalabilirim. Ne de olsa kasabada kısıntı filan olursa öyle ilaçları bulundurmak tehlikeli.”

Andrea, “Yapamazsın!” diye haykırdı. “Reçetem var benim!”

Koca Jim kibar bir tavırla, “Sana gereken yegane reçete kasabanın iyiliğini isteyenlerden kopmamak Andrea. Şu durumda işine yarayacak tek reçete bu.”

“Jim, ilaçlarıma ihtiyacım var.” Sesindeki sızlanmayı algıladı -yatağa mahkûm olduğu son yıllarında annesi de tıpkı böyle konuşurdu- ve nefret etti. “İhtiyacım var!”

Koca Jim, “Biliyorum,” dedi. “Tanrı sana büyük ağrılar çekmeyi münasip görmüş” *Sırtına kondurduğu o hörgüçten söz etmiyorum bile,* diye düşünüyordu.

Andy, “Sen sadece doğru olanı yap,” dedi. Çukura kaçmış gözleri hüzünlü ve içtendi. “Jim kasaba için en iyisini bilir, her zaman da bilmiştir. Dışarıdan birinin işimize burnunu sokmasına ihtiyacımız yok.”

“Öyle yaparsam ağrı kesicilerimi alacak mıyım?”

Andy’nin suratında bir tebessüm belirdi. “Tabii ki! Dozajını bile artırabilirim biraz. Mesela günde yüz miligram kadar. İşine yaramaz mı? Oldukça sıkıntılı görünüyorsun.”

Andrea boş boş, “Herhalde işime yarar,” dedi. Başını öne eğdi. Mezuniyet balosunda içtiği bir kadeh şarapla çok kötü hastalanınca o günden beri ne ağzına bir damla içki koymuş, ne esrar içmiş, ne de televizyon dışında kokain görmüştü. İyi bir insandı. Çok iyi. Peki nasıl olmuş da böyle kapana kısılmıştı? Posta kutusuna bakmaya giderken düşerek mi? İlaç bağımlısı haline gelmesinin tek nedeni bu muydu? Eğer öyleyse bu nasıl bir adaletsizlikti. Ne kadar korkunçtu. “Ama kırk miligram artırsan yeter. Bence fazlasına gerek yok.”

Koca Jim, “Emin misin?” diye sordu.

Andrea emin filan değildi. İşin kötü tarafı da buydu.

“Belki de seksen miligram,” deyip gözlerindeki yaşları sildi. Ve fısıltı halinde, “Şantaj yapıyorsunuz bana,” dedi.

Alçak bir fısıltıydı ama Koca Jim duydu. Andrea’ya doğru uzandı. Andrea irkildi ama Koca Jim sadece elini tuttu. Kibarca.

“Hayır,” dedi. “O günah olur. Biz yardımcı oluyoruz. Ve karşılığında tek istediğimiz senin de bize yardım etmen.”

10

Bir gürültü olmuştu.

Samantha saat on civarı yarım paket sigarayla birlikte Phill'in biralarından üç şişe devirip yattığı halde sesi duyar duymaz hemen kalktı. Dolapta hep altılık bira olurdu ve Phil nisanda gitmişti ama onlara hâlâ Phil'in biraları diyordu. Phil'in gitmediğine kasabada olduğuna dair dedikodular duymuş ama aldırmamıştı. Hâlâ burada olsa herhalde altı ay içerisinde birkaç kere karşılaşmış olurdu, öyle değil mi? Sonuçta burası şarkıdaki gibi küçük bir kasabaydı.

Bir ses daha duydu!

Sammy yatakta oturup Küçük Walter'ın ağlamasını duymayı bekledi. Ama ağlama sesi duyulmadı ve *aman Tanrım, kahrolası velet herhalde yataktan düştü, diye* düşündü. *Sesi de çıkmadığına göre...*

Örtüleri kenara atıp kapıya koştu. Ama kapı yerine soldaki duvara tosladı. Neredeyse düşüyordu. Lanet karanlık! Kahrolası elektrik şirketi! Onu bu dertlerle baş başa, Frank DeLesseps gibiler rahatsız edince sığınacak kimsesi olmadan bırakıp giden kahrolası Phil.

Yine aynı ses.

Sammy gardırobun üstüne uzanıp fenerini buldu. Feneri yakıp telaşla kapıdan çıktı. Küçük Walter'ın uyuduğu odaya gitmek üzere sola dönmek üzereydi ki aynı sesi tekrar duydu. Soldan değil, tam karşıdan, sıkış tıkış oturma odasının önünden geliyordu. Ön kapıda biri vardı. Ve şimdi de boğuk kahkahalar duyuluyordu. Dışarıdakiler her kimse içkiliymiş gibiydi.

Oturma odasını geçti, uyurken giydiği tişört kalçalarının üstünde dalgalanıyordu (Phil gittikten sonra biraz kilo almıştı, yirmi kilo kadar, ama bu Kubbe bokluğu ortaya çıktığında NutriSystem'le lisedeki kilosuna dönmek niyetindeydi) ve kapıyı ardına kadar açtı.

Bir anda suratına fener ışıkları -dört tane ve güçlü- çarptı. Işıkların arkasında kahkahalar arttı. Kahkahalardan biri daha çok *Three Stooges*(*) dizisindeki Curly'ninki gibi *ayk-ayk-ayk* şeklindeydi. Bütün lise hayatında duymuş olduğu sesi tanıdı: Mel Searles.

(*) İlk Amerikan vodvil grubu.

Mel, “Haline bak!” dedi. “Onca hazırlanmışsın ama becerecek kimse yok.”

Gülüşmeler biraz daha arttı. Sammy gözlerine siper etmek için kolunu kaldırdı ama işe yaramadı: fener ışıklarının ardındaki insanlar siluetlerden ibaretti. Fakat kahkahalardan biri kadın kahkahasına benziyordu. Muhtemelen bu iyiydi.

“Beni kör etmeden söndürün şu fenerleri! Sesinizi de kesin, bebeği uyandıracaksınız!”

Kahkaha sesleri daha da yükseldi, ama fenerlerden üçü söndü. Sammy kendi fenerini kaldırdı ve gördükleri içini rahatlatmadı: Frankie DeLesseps’le Mel Searles Carter Thibodeau ile Georgia Roux’a eşlik ediyordu. Kız, yani Georgia öğleden sonra çizmesiyle Sammy’nin göğsüne basmış ve ona lezbiyen demişti. Yani kadındı, ama güvenilir bir kadın değildi.

Hepsi rozet takmışlardı. Ve gerçekten sarhoştular.

“Ne istiyorsunuz? Vakit geç oldu.”

Georgia, “Biraz sigaralık istiyoruz,” dedi. “Sattığına göre bize de satarsın.”

Mel, “Kızıl tozlu gökyüzündeki elma ağacı kadar yükseklere uçmak istiyorum,” dedi ve ardından güldü: *ayk-ayk-ayk.*

Sammy, “Yok elimde,” dedi.

Carter, “Saçmalama, koku almış yürümüş,” dedi. “Sat bize. Kaltaklık yapma.”

Georgia, “Evet,” dedi. Sammy’nin fenerinin ışığında gözleri gümüş gibi parlıyordu. “Polis olmamıza aldırma.”

Buna hepsi gülmekten katıldılar. Bebeği uyandıracakları kesindi.

“Olmaz!” Sammy kapıyı kapatmaya çalıştı. Thibodeau itip açtı. Avucunun içiyle itmesi yetmişti -daha kolay olamazdı- ama Sammy geriye doğru sendeledi. Küçük Walter’ın kahrolası çuf çufuna takıldı ve aynı gün içinde ikinci kez kıçüstü düşmüş oldu. Tişörtü açılmıştı.

Georgia, “Ooo, pembe don, kız arkadaşlarından birini mi bekliyordun?” diye sorunca hepsi birden yine kahkahalara boğuldular. Söndürülen fenerler tekrar yakıldı ve üzerine tutuldu.

Sammy tişörtünü neredeyse ensesini kesecek kadar aşağı çekiştirdi. Sonra yalpalayarak ayağa kalktı, fener ışıkları vücudunda aşağı yukarı geziniyordu.

Frankie kapıdan girerken, “İyi bir ev sahibesi ol da bizi içeri davet et,” dedi. “Çok teşekkürler.” Feneri oturma odasında gezdirdi. “Domuz ağılı gibi.”

Georgia, “Domuza domuz ağılı!” diye böğürdü ve yine kahkahalara boğuldular. “Ben Phil’in yerinde olsam sırf kıçına tekmeyi basmak için ormandan dönerdim!” Yumruğunu kaldırdı; Carter Thibodeau ile yumruklarını tokuşturdular.

Mel, “O hâlâ radyo istasyonunda mı saklanıyor?” diye sordu. “Paranoyakça İsa’ya takmış vaziyette?”

“Ne dediğinizi anlamıyorum..” Sammy artık öfkeli değildi, sadece korkuyordu. Kıyılmış otla PCP’yi(*) karıştırıp içenler kâbuslarında böyle kopuk kopuk konuşurlardı. “Phil gitti!”

(*) PCP: Piperidin olarak da bilinen sentetik uyuşturucu. İlk kez 1950’lerde genel anestezi ilacı oması amacıyla geliştirilmiştir.

Dört ziyaretçisi aralarında bakışıp güldüler. Searles’in o gerzekçe ayk-ayk-aykları diğerlerinin gülüşünü bastırıyordu.

Frankie, “Gitmişmiş! Külahıma anlat,” dedi.

Carter, “Sanki mümkünmüş gibi,” diye cevap verdi ve yumrukları tokuştu.

Georgia kitaplığın en üst rafından Sammy’nin ucuz kitaplarından birkaçını kapmış karıştırıyordu. “Nora Roberts? Sandra Brown? Stephenie Meyer? Bu süprüntüleri mi okuyorsun? Harry Potter’dan haberin yok mu senin?” Kollarını uzatıp ellerini açtı ve kitapları yere bıraktı.

Bebek hâlâ uyanmamıştı. Bu bir mucizeydi. Sammy, “Size biraz mal satarsam gider misiniz?” diye sordu.

Frankie, “Tabii,” dedi.

Carter da, “Çabuk ol,” dedi. “Yarın sabah erkenden nöbetimiz var. *Boşaltacağız.* Yani kaldır o şişko kıçını.”

“Burada bekleyin.”

Sammy küçük mutfağa gidip dondurucuyu açtı -artık içi sıcaktı, her şey erimeye başlamıştı ve nedense ağlayacak gibi oldu- ve orada sakladığı uyuşturucu torbalarndan birini çıkardı. Üç tane daha vardı.

Tam geriye dönecekken birisi onu yakaladı ve başka biri de elindeki torbayı kaptı. Mel kulağına, “Bu pembe donu bir daha yoklamak istiyorum,” dedi. “Bakalım kıçında dövme var mıymış?” Kızın tişörtünü beline kadar çekti. “Yok, galiba yokmuş.”

“Kes şunu! Bırak!”

Mel güldü: ayk-ayk-ayk.

Birisi gözüne fener tuttu ama fenerin arkasındaki uzun kafayı görebiliyordu: Frankie DeLesseps’ti. “Bugün bana dil uzattın,” dedi. “Artı, bana vurdun ve elimi acıttın. Üstelik tek yaptığım buydu.” Elini uzatıp yine göğsünü tuttu.

Sammy ellerinden kurtulmaya çalıştı. Suratına tutulan fener bir an için tavanı gösterdi. Sonra tekrar suratına indi, hızla. Sammy’nin başında müthiş bir acı patladı. Frankie feneriyle kafasına vurmuştu.

“Ay! Ay, canım yandı! KES şunu!”

“Bok, hiç de yanmadı. Dua et ki uyuşturucu satıyorsun diye tutuklamıyorum seni. Bir tane daha yemek istemiyorsan düzgün dur.”

Mel ciddi bir ses tonuyla, “Bu mal kötü kokuyor,” dedi. Kızın arkasındaydı, tişörtünü hâlâ bırakmamıştı.

Georgia, “Kendisi de öyle,” dedi.

Carter, “Bu malı imha etmemiz lazım,” dedi. “Kusura bakma.”

Frankie yine memesini yokluyordu. “Doğru dur.” Meme ucunu çimdikledi. “Doğru dur diyorum.” Sesi boğuklaşıyordu. Nefesi de sıklaşmıştı. Sammy bunun nereye varacağını biliyordu. Gözlerini kapattı. *Bebek uyanmadığı sürece*, diye düşündü. *Ve daha beterini yapmadıkları sürece.*

Georgia, “Devam et,” dedi. “Phil gittiğinden beri neler kaçırdığını göster.”

Frankie feneriyle oturma odasını gösterdi. “Kanepeye git. Memelerini de aç.”

Mel, “Önce haklarını okumak istemez miydin?” dedi ve güldü: Ayk-ayk-ayk. Sammy bu gülüşü bir kere daha duyarsa beyninin patlayıp yarılacağım düşündü. Ama başı önde, omuzları çökmüş bir halde sendeleyerek kanepeye doğru yürüdü.

Carter yolda yakalayıp Sammy’yi çevirdi ve fenerinin ışığını kendi suratına tuttu, suratı gulyabani maskesi takmış gibi görünüyordu. “Bu konuda konuşacak mısın Sammy?”

“Ha-Ha-Hayir.”

Gulyabani maskesi sallandı. “Böyle düşünmeye devam et. Zaten kimse de inanmaz sana. Bizden başka tabii, o zaman da tekrar gelip sahiden ananı ağlatırız.”

Frankie, Sammy’yi kanepeye itti.

Georgia heyecanla, “Becer onu,” dedi fenerini Sammy’ye tutuyordu. “Becer şu orospuyu!”

Genç adamların üçü de üstünden geçtiler. Önce, “Dizlerinin üstünde olmadığın sürece ağzını kapalı tutmayı öğrenmen lazım,” diye fısıldayan Frankie yaptı.

İkinci Carter’dı. Carter üstündeyken Küçük Walter uyanıp ağlamaya başladı.

Mel Searles, “Kes sesini velet, yoksa sana da haklarını okumak zorunda kalırım,” dedi ve sonra güldü.

Ayk-ayk-ayk.

11

Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Linda Everett yatağın kendine ait yarısında hemen uykuya dalmıştı; yorucu bir gün geçirmişti, sabah erkenden göreve gidecekti (*bo-şalt-maya)* ve Janelle ile ilgili endişeleri bile uyanık kalmasını sağlamamıştı. Tam olarak horlamıyordu, ama yatağın ona ait tarafından hafif hırıltılar geliyordu.

Rusty de yorucu bir gün geçirmişti ama o uyuyamamıştı ve endişesi Jan değildi. Onun iyi olacağını düşünüyordu, en azından bir süre için. Nöbetler daha kötüye gitmezse Rusty halledebilirdi. Hastanedeki Zarontin biterse de Sanders Eczanesi'nden alabilirlerdi.

Onu düşündüren Doktor Haskell'di. Ve tabii ki Rory Dinsmore. Çocuğun parçalanmış kanlı göz çukuru gözünün önünden gitmiyordu. Ve durmadan Ron Haskell'in Ginny'yle *ben ölü değilim, yani sağır değilim* deyişini hatırlıyordu.

Ama ölmüştü işte.

Bu düşünceleri zihninden kovmaya çalışarak yatakta döndü ve bu sefer de Rory'nin *Cadılar Bayramı* diye mırıldanışı geldi aklına. Onun üstüne de kendi kızının sesi eklenmişti: *Hepsi Büyük Balkabağı'nın suçu! Büyük Balkabağı'nı durdurmanız lazım!*

Kızı nöbet geçiriyordu. Dinsmore'ların çocuğunun gözüne de şarapnel saplanmış ve bir parçası beyne gitmişti. Bunların anlamı neydi?

Bana göre hiçbir anlamı yok. *Lost*'taki o İskoç adam ne demişti? *"Tesadüfü kader sanmayın."* mı?

Belki de olan buydu. Belki. Fakat *Lost* çok uzun zaman önceydi. İskoç adam *kaderi tesadüf sanmayın* da demiş olabilirdi.

Öteki yanma döndü ve bu kez de *Demokrat*'ın tek sayfalık ekstra sayısının başlığına ilişti gözü: **KUBBE'YE BOMBA ATILACAK!**

Umut yoktu. Şimdilik uyku söz konusu değildi ve böyle bir durumda yapılacak en kötü şey yarı uykulu halde debelenmekti.

Aşağıda Linda’nın meşhur kızılcıklı portakallı ekmeğinin yarısı duruyordu; içeri girince tezgâhın üzerinde görmüştü. Rusty mutfak masasında bir dilim ondan yiyip *Amerikan Aile Doktoru* dergisinin son sayısını karıştırmaya karar verdi. Boğmaca öksürüğü hakkında bir makale de uykusunu getiremezse hiçbir şey getiremez demekti.

Yataktan kalktı, pijama niyetine kullandığı mavi doktor kıyafetlerinin içinde çok heybetli duruyordu ve Linda’yı uyandırmamak için sessizce odadan çıktı.

Basamakların yarısına gelince durup başını dikti.

Audrey yumuşak bir sesle inliyordu. Kızların odasında. Rusty odanın kapısını araladı. Kızların karyolalarının ortasında silueti görünen Golden Retriever ona bakmak için döndü ve yine kalın, tok bir sesle inledi.

Judy yana dönüp bir elini yanağının altına sokmuş olarak uyuyor, derin nefes alıyordu. Jannie ise huzursuz bir şekilde sağa sola dönüyor, örtülerini tekmeleyip mırıldanıyordu. Rusty köpeğin üstünden aşıp kızının yatağına, Jannie’nin en son boy ölçüm kartının altına oturdu.

Jannie rüya görüyordu. Sıkıntılı haline bakılırsa güzel bir rüya değildi. Ve mırıltıları itiraza benziyordu. Rusty kelimeleri seçmeye çalıştı, ama bunu yapamadan kızı sustu.

Audrey bir daha inledi.

Jan’in geceliği de yukarı sıyrılmıştı. Rusty geceliği düzeltip, kızın üstünü örttü ve alnındaki saçları itti. Gözkapaklarının altında Jan’in gözleri hızla sağa sola oynuyordu ama Rusty kol ve bacaklarda titreme, parmaklarda bükülme görmedi, dudaklar da karakteristik şekilde büzülmemişti. Nöbet geçirmekten daha çok REM uykusu uyuduğundan hemen hemen emindi. Bu da aklına ilginç bir soru getirdi: köpekler kötü rüyaların kokusunu da mı alabiliyordu?

Eğilip Jan’i yanağından öptü. O bunu yapınca kızın gözleri açıldı ama Rusty onun kendisini görüp görmediğinden emin olamadı. Bu bir pötimal belirtisi de olabilirdi ama Rusty buna inanmıyordu. O takdirde Audi’nin havlayacağından kesinlikle emindi.

“Uyumana bak tatlım,” dedi.

“Altın bir beyzbol topu var babacım.”

“Biliyorum canım, sen uyumana bak.”

“Ama bu kötü bir top.”

“Hayır. İyi. Beyzbol topları iyidir, özellikle de altın olanlar.”

Jan, “Ah,” dedi.

“Hadi uyu artık.”

“Peki babacım.” Kız dönüp gözlerini kapadı. Bir yerine yerleşme süreci yaşadı, sonra sakinleşti. Başını dikmiş olarak yerde yatmakta olan Audrey onları izliyordu ve şimdi o da başını patisinin üstüne koyup uykuya dalmıştı.

Rusty kızlarının soluklarını dinleyerek kendini korkulacak bir şey olmadığına, insanların rüyadan rüyaya geçerken hep konuştuğuna ikna etmeye çalışarak bir süre öylece oturdu. Kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu söyledi -şüphesi varsa yerde uyuyan köpeğe bakması yeterliydi- ama gecenin bir yarısında iyimser olmak kolay değildi. Şafağa daha uzun saatler varken kötü düşünceler canlanıp yürümeye başlardı. Gecenin ortasında düşünceler zombilere dönüşürdü.

Sonuçta kızılcıklı portakallı ekmek filan istemediğine karar verdi. Tek istediği karısının sıcacık koynuna süzülmekti. Fakat odadan çıkmadan önce Audrey’nin ipeksi başını okşadı. Hayvan bir anlığına gözünü açıp ona baktı.

Rusty, *Golden Retriever* diye düşündü. Ve arkadan bağlantıyı gördü: Altın beyzbol topu. Kötü bir beyzbol topu.

O gece, kızların yeni yeni geliştirdikleri kadınsı mahremiyet meraklarına rağmen kapılarını açık bıraktı.

12

Koca Jim eve döndüğünde Lester Coggins küçük verandada oturmuş fener ışığında İncil'ini okuyordu. Bu durum Koca Jim'e rahibin adanmışlığını göstermedi, sadece zaten bozuk olan moralini biraz daha bozdu.

Coggins ayağa kalkarak, "Tanrı seni korusun Jim," dedi. Koca Jim'in uzattığı eli hevesle sıkıp salladı.

Koca Jim, "Seni de korusun," diye dalga geçti.

Coggins son bir sert sıkıştan sonra elini bıraktı. "Jim buraya geldim çünkü bana bir vahiy gönderildi. Dün gece bunu dilemiştim -ya çok bunalmıştım çünkü- ve bu öğleden sonra geldi. Tanrı benimle konuştu, hem kutsal kitap aracılığıyla hem de o küçük çocukla."

"Dinsmore'ların oğlu mu?"

Coggins birbirine kavuşturduğu ellerini gürültülü bir şekilde öptükten sonra gökyüzüne uzattı. "Ta kendisi. Rory Dinsmore. Tanrı ona sonsuz yaşam bahşetsin."

Koca Jim otomatik bir şekilde, "Şu dakikada İsa'yla yemek yiyordur," dedi. Bir yandan da kendi fenerinin ışığında pederi inceliyordu ve gördükleri iyi değildi.

Geceleyin hava hızla soğuduğu halde Coggins'in teni terden parlıyordu. Gözleri irileşmişti, akları çok fazla görünüyordu. Saçı vahşi bukleler ve şemsiyeler halindeydi. Hepsinden öte, dişlileri sıyıran ve muhtemelen yakında hepten dağılacak birine benziyordu.

Koca Jim, *bu hiç iyi olmaz*, diye düşündü.

Coggins, "Evet," dedi. "Eminim. Büyük şölendedir şimdi... ebedi kolların arasında.."

Koca Jim aynı anda ikisini birden yapmanın güç olacağım düşündüyse de sesini çıkarmadı.

"Ve ölümünün bir amacı vardı Jim. İşte sana onu söylemeye geldim."

Koca Jim, "İçeride söyle," deyip rahip cevap veremeden, "Oğlumu gördün mü?" diye ekledi.

“Junior’ı mı? Yo.”

“Sen geleli ne kadar oldu?” Koca Jim holün ışığını yaktı ve çok şükür jeneratör çalıştı.

“Bir saat. Belki biraz daha azdır. Basamaklara oturup... okudum... dua ettim... meditasyon yaptım.”

Rennie onu gören olup olmadığını merak etti ama bir şey sormadı. Coggins zaten üzgündü ve böyle bir soruyla daha da üzülebilirdi.

“Çalışma odama gidelim,” deyip öne geçti ve koca evini ağır adımlarla arşınladı. Arkadan bakınca elbise giymiş, yaşlı, ağır ama halen tehlikeli bir ayıyı andırıyordu.

13

Koca Jim'in çalışma odasında, kasasının önündeki "Dağda Vaaz." tablosu dışında çeşitli toplum hizmetleri karşılığında aldığı bir sürü plaket vardı. Ayrıca Sarah Palin'le çocuklar için düzenlediği yardım kampanyasında, Dale Earnhardt ve iyi bir insana benzeyen ünlü golfçü Tiger Woods'la tokalaşırken çekilmiş fotoğrafları vardı.

Masasında duran yegâne andaç ise pleksiglas bir yuvanın içindeki altın kaplama beyzbol topuydu. Topun altında (aynı zamanda pleksiglasın içinde) bir yazı vardı: *Jim Rennie'ye, 2007 Yılı Hayır Amaçlı Batı Maine Softbol Turnuvası'na yaptığı katkılarından ötürü teşekkürler,* yazıyordu. Yazının altındaki isim, *"Astronot." Bili Lee'*ydi.

Yüksek arkalıklı koltuğuna yerleşen Koca Jim beyzbol topunu alıp o elinden diğerine atıp tutmaya başladı. Atmak iyi geliyordu, özellikle de insan biraz sinirli olunca: top düzgün ve ağırdı, altın insanın avuçlarına çok hoş bir duygu vererek çarpıyordu. Koca Jim bazen som altından bir topu olsa nasıl olurdu diye merak ederdi. Belki de şu Kubbe işi bitince bu konuyla ilgilenebilirdi.

Coggins de masanın karşısına, müşteri koltuğuna oturdu. Ricacı koltuğuna. Koca Jim'in olmasını istediği yer de oydu. Rahibin gözleri tenis maçı izliyormuş gibi gidip geliyordu. Veya bir hipnoz sarkacını.

"Evet, nedir bütün bunlar Lester? Anlat bakalım. Fakat kısa tutalım olur mu? Biraz uyumam lazım. Yarım yapmam gereken çok işim var."

"Önce benimle dua eder misin Jim?"

Koca Jim gülümsedi. Hain tebessümlerinden biriydi. En azından şimdilik. "Niye önce bana anlatacağını anlatmıyorsun? Dizüstü çökmeden önce neye dua edeceğimi bilmek istiyorum."

Lester kısa kesmedi ama Koca Jim bunun farkına varmadı. Giderek artan bir dehşetle dinliyordu. Rahibin anlatısı İncirden alıntılarla bölünüp zenginleşiyor ama anafikir değişmiyordu: küçük işleri Tanrı'yı kasabanın üzerine kocaman bir cam fanus geçirtecek kadar kızdırmıştı. Lester bu konuda ne yapmak gerektiğini göstersin diye bir yandan da kendini kamçılayarak (kamçı meselesi herhalde metafordu - Koca Jim

kesinlikle öyle umuyordu) yalvarmış ve Tanrı ona İncil'in delilik, körlük, kefaret vs. bölümlerinden metinler göstermişti.

"Yüce Tanrı bana bir de işaret göndereceğini söyledi ve.."

"Göndermek olmasın?" Koca Jim gür kaşlarını kaldırdı.

Lester ona aldırmadan sıtmalı gibi titreyerek konuşmaya devam etti, gözleri hâlâ altın toptaydı. Bir o yana... bir bu yana.

"Dilim sürçtü."

"Evet... neyse." Top bir o ele, bir bu ele geçiyordu.

"Tanrı bana körlük göstereceğini söyledi ama benim körlüğüm olmayacaktı. Ve bugün öğleden sonra, o tarlada bunu yaptı! Yapmadı mı?"

"Eh, sanırım bu da bir yorumdur.."

"Hayır!" Coggins ayağa fırlamıştı. Elinde Incil'iyle halıda tur atmaya başladı. Öteki eliyle saçını arkaya itti. "Tanrı işareti gördüğüm zaman cemaatime senin yaptıklarını tam olarak anlatmamı istedi.."

"Sadece benim mi?" Koca Jim bunu sakince sormuştu. Topu artık biraz daha hızlı atıp tutuyordu. Şap. Şap. Şap. Etli ama yine de sert avuçlarında top gidip geliyordu.

Lester inler gibi, "Hayır," dedi. Artık topa bakmadan daha hızlı dolanıyordu. Tek eliyle adeta saçını yolarken diğer elindeki Incil'i sallıyordu. Bazen, gerçekten kaptırdığında ayinlerde de böyle yapardı. Kilisede tamamdı da burada insanı sinir ediyordu. "Sen, ben, Roger Killian, Bowie kardeşler ve.." sesini alçalttı. "Ve şu öteki. Şef. Bence o adam deli. Geçen ilkbaharda işe başladığında değilse bile şimdi kesin deli."

Koca Jim, *söyleyene de bak*, diye düşündü.

"Hepimiz işin içindeyiz, ama itiraf etmesi gerekenler şenle beniz Jim. Tanrı bana öyle bildirdi. Çocuğun kör oluşunun anlamı bu; ölmesinin amacı bu. İtiraf edeceğiz ve kilisenin arkasındaki o Şeytan Ahırı'nı ateşe vereceğiz. Sonra Tanrı bizi özgür bırakacak."

"Tabii özgür olacaksın Lester. Shawshank Eyalet Hapishanesi'nde."

"Tanrı'nm uygun gördüğü ceza neyse katlanırım. Hem de mutlulukla."

"Ya ben? Andy Sanders? Bowie kardeşler? Roger Killian! Bildiğim kadarıyla bakması gereken dokuz çocuğu var! Ya bizler o kadar mutlu olmazsak Lester?"

“Yapabileceğim bir şey yok.” Şimdi Lester İncil’iyle omuzlarına vurmaya başlamıştı. Bir birine bir ötekine. Koca Jim elindeki topu onun çıkardığı seslere uyumlu olarak atıp tutmaya başladığını fark etti. Pat... ve şap. Pat... ve şap. Pat... ve şap. “Tabii ki Killian’ın çocuklarına üzülürüm ama... Yirminci Bap Beşinci Kısım’da, ‘Ben Tanrı’nızım ve kıskanç bir Tanrı’yım, babaların günahlarını üçüncü, dördüncü nesillerinden çıkartırım’ diyor. Buna boyun eğmeliyiz. Ne kadar canımızı yakarsa yaksın bu çıbanı temizlemeliyiz; yaptığımız hatayı telafi etmeliyiz. Bu da itiraf ve arınma demektir. Ateşle arınma.”

Koca Jim boş olan elini kaldırdı.

“Hoo, hoo, hoo. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Bu kasaba normal zamanlarda da bana -ve tabii ki sana- bağımlıdır, ama kriz zamanında bize muhtaç demektir.” Koltuğunu geri itip ayağa kalktı. Korkunç uzun bir gün olmuştu, yorulmuştu ve şimdi de bu çıkmıştı. Bu kadarı insanı sinirlendiriyordu.

Coggins inatla ve Incil’le omuzlarını dövmeye devam ederek, “Günah işledik,” dedi. Sanki Tanrı’nın Kutsal Kitabı’na böyle davranmak gayet makul bir şeymiş gibi.

“Les, yaptığımız şeyler Afrika’daki binlerce çocuğu açlıktan ölmekten kurtarıyor. Hatta o korkunç hastalıklarının tedavi paralarını bile ödüyoruz. Ayrıca sana yepyeni bir kilise ve kuzeydoğunun en güçlü Hıristiyan radyosu için bina inşa ettik.”

Coggins tiz bir sesle, “Ve kendi ceplerimizi de doldurduk, bunu unutma,” diye bağırdı. Bu kez Kutsal Kitabı suratına indirmişti. Burun deliklerinden birinden kan sızmaya başladı. “Kirli uyuşturucu parasıyla.” Kendine bir daha vurdu. “Ve İsa Radyo da çocukların damarlarına zerk ettiği zehri üreten bir deli tarafından idare ediliyor!”

“Aslında ben çoğunun içtiğini düşünüyorum.”

“Şaka mıydı şimdi bu?”

Koca Jim masanın etrafından dolandı. Şakakları zonkluyor, yanaklarına kan hücum ediyordu. Yine de mızıkçılık yapan bir çocukla konuşur gibi yumuşak bir sesle tekrar konuşmaya başladı. “Lester, kasabanın liderliğime ihtiyacı var. Ağzını açacak olursan o liderliği yapamam. Sana inanacaklarından değil..”

Coggins, “Hepsi inanacak!” diye bağırdı. “Kilisemin arkasında işlettiğin şeytan atölyesini gösterinde hepsi inanacak! Hem Jim - görmüyor musun- günahımız ortaya çıkınca... çıban temizlenince... Tanrı da koyduğu engeli kaldıracak! Kriz bitecek! O zaman senin liderliğine ihtiyaçları kalmayacak.”

İşte tam bu noktada James R Rennie zıvanadan çıktı. “Bana daima ihtiyaçları olacak!” diye kükredi ve kapalı avucundaki beyzbol topunu elinden bırakmadan savurdu.

Lester yüzünü ona doğru çevirirken top sol şakağına isabet etti. Yüzünün yanı kan içinde kaldı. Kanların arasından sol gözü parlıyordu. Ellerini uzatmış olarak öne doğru sendeledi. İncil, düşmüş bir çene gibi Koca Jim’e doğru sarkmıştı. Halıya kan akıyordu. Lester’ın kazağının sol omzu kandan sırılsıklamdı. “Hayır, Tanrı’nın dileği bu değil..”

“Benim dileğim bu ama budala.” Koca Jim topu bir daha savurdu ve bu kez rahibin alnına, isabet etti. Koca Jim vuruşunun şiddetinden omzunun sızladığını hissetti. Lester hâlâ İncil’ini sallayarak öne doğru hamle etmeye çabaladı. Konuşmaya çalışıyormuş gibiydi.

Koca Jim topu tutan elini yana sarkıttı. Omzu zonkluyordu. Artık halı kandan vıcık vıcık olmuştu ama lanet herif yıkılmamıştı; hâlâ konuşmaya çalışıp, kan tükürerek ilerliyordu.

Coggins masaya çarptı -tertemiz not defterine kanlar fışkırdı- ve sonra masa boyunca yan yan yürümeye başladı. Koca Jim topu tekrar kaldırmaya çalıştı ama yapamadı.

Lisede spor derslerinden kaçmanın bir gün başıma dert olacağını biliyordum, diye düşündü.

Topu sol eline geçirdi ve yandan yukarı doğru savurdu. Top Lester’ın çenesiyle buluşup yüzünün alt kısmını göçerterek tavan lambasının zayıf ışığında daha fazla kan saçılmasına neden olmuştu. Birkaç damlası da lambanın buzlu camına gelmişti.

Lester, “Pislik!” diye bağırdı. Hâlâ masaya yapışmış vaziyette yürümeye çalışıyordu. Koca Jim geri çekildi.

“Baba?”

Junior gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık vaziyette kapıda duruyordu.

Lester, “Pislik!” dedi ve yeni sese doğru dönmeye çalıştı. İncil’i kaldırdı. “Pislik... pislik... ateşler..”

Koca Jim, oğluna, “Orada dikilip durma, bana yardım et!” diye bağırdı.

Lester, İncil’i deli gibi aşağı yukarı sallayarak Junior’a hamle etmeye çabaladı. Kazağı kandan sırılsıklam olmuştu; pantolonu çamur gibi bir kahverengiye dönüşmüştü; kanlar içindeki suratı dağılmıştı.

Junior telaşla ona doğru atıldı. Lester yere yığılacakken yakalayıp kaldırdı. “Tamam Peder Coggins - sizi tuttum, merak etmeyin.”

Sonra da ellerini Lester’ın kan içindeki boynuna götürüp sıkmaya başladı.

14

Bitmek tükenmek bilmez bir beş dakika geçmişti.

Koca Jim toplantı için taktığı kravatını gevşetmiş, gömleğinin düğmelerini açmış olarak koltuğuna oturmuş - daha doğrusu yığılmıştı. Göğsünün sol tarafına masaj yapıyordu. Elinin altında kalbi hâlâ dörtnala koşturuyor ve aritmi belirtileri gösteriyordu ama ciddi bir kalp sorunu olduğunu düşündürecek bir şey yoktu.

Junior gitmişti. Rennie önce bir kaza oldu diye Randolph'u çağırmaya gidiyor sanmıştı ve bu doğru olmazdı, ama oğlana seslenemeyecek kadar kötü durumdaydı. Sonra Junior kendiliğinden geri gelmişti, elinde de kamp karavanının arkasından aldığı muşamba vardı. Junior'ın muşambayı yere serişini seyretti - tuhaf bir şekilde becerikli görünüyordu, sanki daha önce binlerce kez yaptığı bir işmiş gibiydi. Koca Jim, *hep izlediği o filmler yüzünden,* diye düşündü. Eskiden sert olan pörsük etini ovuşturdu.

Yapamayacağım bilse de, "Ben de... yardım edeyim," diye inledi.

"Sen orada oturup toparlan." Oğlu, dizlerinin üstüne çöktüğü yerden karanlık ve anlaşılmaz bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. Bu bakışta mutlaka sevgi vardı - Koca Jim kesinlikle öyle olmasını umuyordu - ama başka şeyler de vardı.

Bakışının bir anlamı da *yakaladım seni artık* mıydı?

Junior, Lester'ı muşambanın üstüne doğru yuvarladı. Muşamba hışırdadı. Junior cesedi inceleyip biraz daha itti, sonra muşambanın ucunu üzerine çekti. Muşamba yeşildi. Koca Jim, Burpee'den satın almıştı. İndirimden. Toby Manning'in *kelepir bu, Bay Rennie* dediğini hatırlıyordu.

Koca Jim, "İncil," dedi. Hâlâ soluk soluğaydı ama kendini biraz daha iyi hissediyordu. Nabzı düzeliyordu çok şükür. Ellisinden sonra bu kadar hamlaşacağı kimin akima gelirdi? *Egzersize başlamalıyım,* diye düşündü. *Formumu kazanmam lazım yine. Tanrı insana tek bir beden vermiş.*

Junior, "Ya, iyi ki hatırladın," diye mırıldandı. Kanlı İncil'i alıp Coggins'in uyluklarının arasına sıkıştırdı ve cesedi yuvarlamaya başladı.

"Delirmişti oğlum. Çığırından çıkmıştı."

“Tabii.” Junior işin o kısmıyla ilgilenmiyormuş gibiydi. Tek ilgilendiği cesedi sarıp sarmalamaktı... o kadar.

“Ya o gidecekti ya ben. Şimdi..”

Göğsünde yine hafif bir tıkanma oldu. Jim soluk alıp öksürdü, göğsüne vurdu. Kalbi yeniden düzenli bir şekilde atmaya başladı. “Onu Kutsal Mesih’e götürmen lazım. Bulunduğu zaman, biri var... belki..” Aklında şef vardı, ama belki de bu işi şefin üzerine yıkmak kötü fikirdi. Şef Bushey bu işlerden anlardı. Muhtemelen tutuklanmaya itiraz edecekti. O zaman da sağ bırakılmaması gerekiyordu.

Junior, gayet sakin görünüyordu. “İşi birinin üstüne yıkmaktan bahsediyorsan benim daha iyi bir fikrim var.”

“Kim?”

“Kahrolası Dale Barbara.”

“Biliyorsun ki böyle konuşmanı onaylamıyorum..”

Muşambanın üzerinden gözleri parlayarak yüzüne bakan Junior tekrarladı. “*Kahrolası... Dale... Barbara*.”

“Nasıl?”

“Henüz bilmiyorum. Ama atmayacaksan o lanet topu yıkasan iyi olur. O not defterini de yok et.”

Koca Jim ayağa kalktı. Artık kendini daha iyi hissediyordu. “Babana böyle yardımcı olman çok güzel Junior.”

Junior, “Sen öyle diyorsan,” diye cevap verdi. Şimdi halının üzerinde koca yeşil bir dürüm duruyordu. Ucundan ayaklar çıkmış bir dürüm. Junior muşambayı ayakların üstünü örtecek şekilde çekiştirdi, ama muşamba öyle durmadı. “Bana biraz bant lazım.”

“Peki kiliseye götürmeyeceksen nereye..”

Junior, “Boş ver,” dedi. “Güvenli bir yer. İşi Barbara’ya nasıl yıkacağımızı bulana kadar rahip orada kalabilir.”

“Herhangi bir şey yapmadan önce bakalım yarın neler olacak.”

Junior, Koca Jim’in daha önce hiç görmediği bir hor görüyle ona baktı. Koca Jim artık oğlunun kendisi üzerinde büyük bir güce sahip olduğunu kavramıştı. Ama tabii ki kendi öz oğluydu...

“Halını gömmemiz gerek. Çok şükür eskisi gibi duvardan duvara değil. Ve kanın büyük kısmı altına geçmemiş” Sonra kocaman dürümü kaldırıp koridora doğru sürükledi. Birkaç dakika sonra Rennie karavanın çalıştığını duydu.

Aklına altın beyzbol topu geldi. *Ondan kurtulmam lazım,* diye düşündü ama bunu yapmayacağını biliyordu. Ne de olsa aile yadigârıydı.

Üstelik ne zararı olacaktı ki? İyice temizlenirse ne sorun çıkaracaktı? Junior bir saat sonra geri döndüğünde altın beyzbol topu yuvasında ışıldıyordu.

FÜZENİN ÇARPMASI AN MESELESİ

1

“DİKKAT! CHESTER’S MILL POLİSİ KONUŞUYOR! BU BÖLGE BOŞALTILACAK! BENİ DUYUYORSANIZ SESİME DOĞRU GELİN! BU BÖLGE BOŞALTILACAK!”

Thurston Marshall’la Carolyn Sturges böğüren sesi dinleyerek yatakta oturmuş şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Her ikisi de Boston Emerson Üniversitesi’nde öğretmenlik yapıyor - Thurston kadrolu İngilizce profesörü (ve *Ploughshares* adlı yayının son sayısının konuk editörü), Carolyn ise aynı bölümde asistandı. Altı aydır birlikteydiler ve gül henüz tomurcuk halindeydi. Thurston’un Little Bitch Yolu ile Prestile Deresi arasındaki Chester’s Gölü kıyısında bulunan küçük bungalovundaydılar. Buraya uzun bir, “sonbahar manzaralı” hafta sonu geçirmeye gelmişlerdi ama cuma öğleden sonrasından beri hayran oldukları yegâne manzara cinsel organları olmuştu. Bungalovda televizyon yoktu; Thurston Marshall televizyondan hiç hoşlanmıyordu. Radyo vardı ama onu da açmamışlardı. Yirmi üç ekim pazartesi sabah saat sekiz otuzdu. Böğüren sesle uyanana kadar ikisinin de herhangi bir sorun olduğundan haberi yoktu.

“DİKKAT! CHESTER’S MILL POLİSİ KONUŞUYOR! BU BÖLGE..” Ses yaklaşmıştı, ilerliyordu.

“Thurston! Uyuşturucu! Nerede bırakmıştın?”

Adam, “Merak etme,” dedi ama sesindeki titreme bu tavsiyeye kendisinin uyamadığını gösteriyordu. Genelde at kuyruğu yaptığı gri gür saçları olan, uzun, saz gibi biriydi. Şu anda açık olan saçları neredeyse omuzlarına iniyordu. O altmış yaşındaydı; Carolyn ise yirmi üç. “Yılın bu zamanında bütün bu küçük kamplar bomboştur, bunlar sadece Little Bitch Yolu’na gidip gelecek..”

Kız adamın omzuna vurdu - yumruğuyla. “Araba bahçe yolunda! Arabayı görecekler!”

Ve suratına, hay aksi, ifadesi yerleşti.

“BOŞALTILACAK! BENÎ DUYUYORSANIZ SESİME DOĞRU GELİN! DİKKAT! DİKKAT!” Ses artık yakından geliyordu. Thurston başka hoparlörlerden de konuşulduğunu duyabiliyordu -birileri, polisler

megafonlarla bir şeyler diyordu- ama bu neredeyse tepelerindeydi. “BÖLGE BOŞALTILMAKTA..”

Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra: “MERHABA BUNGALOV! DIŞARI ÇIKIN! ÇABUK OLUN!” anonsu duyuldu.

Ah, kâbus gibiydi.

“Uyuşturucuyu nereye bıraktın?” Kız bir daha vurdu.

Uyuşturucu öbür odadaydı. Yarısı boşalmış bir halde, dün geceden kalan peynir ve krakerlerin yanında duruyordu. İçeri biri girecek olsa göreceği ilk şey o kahrolası zımbırtıydı.

“POLİS KONUŞUYOR! OYUN OYNAMIYORUZ BURADA! BÖLGE BOŞALTILIYOR! İÇERİDEYSENİZ BİZ SİZİ SÜRÜKLEYEREK ÇIKARMADAN KENDİNİZ ÇIKIN DIŞARI!”

Thurston *domuzlar,* diye düşündü. *Küçük akıllı, küçük kasaba domuzları.*

Thurston yataktan fırlayıp sıska kalçaları sallanarak odanın içinde koştu.

Burayı İkinci Dünya Savaşı sonrasında büyükbabası yaptırmıştı ve sadece iki odası vardı: göle bakan büyük bir yatak odasıyla Amerikan mutfaklı bir salon. Elektrik eski bir Henske jeneratörden temin ediliyordu ve Thurston kafaları şişmeden kapatmıştı; jeneratörün gıcırtılı sesi hiç romantik değildi. Dün gece şöminedeki ateşten kalma közler -şömine yakmak gerekmiyordu ama yakınca *très* romantik oluyordu- hâlâ uykulu uykulu göz kırpıyordu.

Belki de yanlış hatırlıyorum, belki de uyuşturucuyu çantama...

Maalesef hayır. Uyuşturucu hemen oracıkta, dün gece tıka basa yedikleri yemeğin artıklarının yanında duruyordu.

Tam ona doğru koşarken kapı vuruldu. Hayır, sanki kapıyı yıkmaya çalışıyorlardı.

Thurston abartılı bir neşeyle, “Bir dakika!” diye seslendi. Carolyn çarşafa sarınmış olarak eşikte dikiliyordu ama adam onu zar zor fark etmişti. Önceki gece yaşadıkları âlem yüzünden hâlâ kafası dumanlıydı, düşünceleri hâlâ kopuk kopuktu: memuriyet hakkının iptali, 1984’ün sert polisi, memuriyet hakkının iptali, üç çocuğunun iğrenç tepkisi (iki eski eşinden olan) ve tabii ki, memuriyet hakkının iptali. “Bir dakika, bir saniye, giyiniyorum..”

Fakat kapı şiddetle açıldı ve -yaklaşık dokuz tane anayasal hakkı ihlal edilerek- iki tane genç adam içeri daldı. Birinin elinde koçboynuzu vardı. Her ikisi de kot pantolon ve mavi gömlek giymişti. Kot pantolon görmek rahatlatıcı sayılırdı ama gömleklerde omuz apoletleri ve rozetler vardı.

Thurston uyuşmuş zihninden *o iğrenç rozetlere ihtiyacımız yoktu* diye geçirdi.

Carolyn ise, "Defolun buradan!" diye ciyakladı.

Frankie DeLesseps, "Şunlara bak Junes," dedi. "Tam *azmışla kızışmış buluşmuş* durumu."

Thurston uyuşturucu tüpünü kapıp arkasına götürdü ve evyeye bıraktı.

Junior bu hareketin ortaya çıkardığı takım taklavata bakıyordu. "Şimdiye kadar gördüğüm en uzun ve en sıska alet," dedi. Yorgun görünüyordu ve gerçekten de öyleydi -ancak iki saat uyuyabilmişti- ama kendini gayet iyi hissediyordu, kesinlikle formdaydı. Baş ağrısından eser yoktu.

Bu iş ona yarıyordu.

Carolyn, "DEFOLUN!" diye bağırdı.

Frankie, "Çeneni kapatıp bir şeyler giysen iyi olur hayatım," dedi. "Kasabanın bu kesimindeki herkes gönderiliyor."

"Burası bizim yerimiz! DEFOLUP GİTSENİZE!"

Frankie gülümsüyordu. Bu sözlerden sonra gülümsemeyi kesti. Evyenin yanında duran (evyenin yanında tirtir titreyen demek daha doğru olabilirdi) çıplak adamın yanından hızla geçti ve Carolyn'ı omuzlarından yakaladı. Kızı sert bir şekilde sarstı. "Bana dırdır etme hayatım. Kıçını kızarmaktan kurtarmaya çalışıyorum. Seninle erkek arka.."

"Çek ellerini üstümden! Hapse attıracağım seni! Babam avukat benim! " Suratına tokat atmaya çalıştı. Sabahları pek keyifli olmayan -asla olmamıştı- Frankie kızın elini yakalayıp geriye doğru büktü. Pek sert bükmemişti ama Carolyn çığlığı bastı. Sarındığı çarşaf yere düştü.

Junior soluk soluğa kalmış olan Thurston Marshall'a, "Vay anasını!" dedi. "Bununla sahiden başa çıkabiliyor musun ihtiyar?"

Frankie, "Giyinin, ikiniz de," dedi. "Ne kadar uçtunuz bilmiyorum, ama tahminimce epey uçmuşsunuz, hâlâ burada olduğunuza göre. Haberiniz yok mu.." durdu. Bir kadına, bir adama baktı. İkisi de aynı şekilde dehşet içindeydi. İkisi de şaşkındı.

“Junior!” dedi.

“Ne?”

“Meme McGee ile buruşuk çocuk neler olduğunu bilmiyor.”

“Sakın bana öyle aşağılık laflar..”

Junior ellerini kaldırdı. “Hanımefendi giyinin. Buradan çıkmanız lazım. Amerikan Hava Kuvvetleri kasabanın bu kısmına Cruise Füzesi atacak..” Saatine baktı...

...beş saatten az kaldı.”

Carolyn, “DELİ MİSİNİZ SİZ?” diye haykırdı.

Junior derin bir nefes alıp bıraktı. Artık polisleri daha iyi anlıyordu. Harika bir işti ama insanlar aptalca davranabiliyorlardı. “Eğer sekip geri giderse sadece büyük bir patlama sesi duyacaksınız. Donunuza sıçmanıza yol açabilir -tabii giymişseniz- ama size zarar vermez. Delip geçerse kömür olursunuz, çünkü sahiden büyük bir füze ve çarpışma noktası dedikleri yerle aranızda üç kilometre bile yok.”

Thurston, “Nereden sekecek kıt akıllı?” dedi. Uyuşturucu evyede dururken tek eliyle mahrem yerini örtüyordu... ya da en azından örtmeye çalışıyordu; aşk aleti sahiden aşırı uzun ve inceydi.

Frankie, “Kubbe’den,” dedi. “Ve konuşma şeklini beğenmedim.”

Büyük bir adım atarak adamın yanma geldi ve *Ploughshare*'ın konuk editörünün karnına bir yumruk indirdi. Thurston içi boşalırmış gibi bir sesle iki büklüm oldu, düşecekmiş gibi yalpaladı, dizlerinin üzerine çöktü ve hâlâ akşamki yemeğin kokularını barındıran bir fincan kadar beyaz bulamaç kustu.

Carolyn şişmiş bileğini ovuşturuyordu. Alçak, titrek bir sesle Junior’a, “Bu yüzden hapse gireceksiniz,” diye garanti verdi. “Bush’la Cheney gideli çok oldu. Burası artık Kuzey Kore Birleşik Devletleri değil.”

Junior birkaç kişiyi boğmanın bir sakıncası olmadığını düşünen biri için hayran olunacak bir sükûnetle, “Biliyorum,” dedi, beyninin bir yerlerinde güne iyi başlamak için en iyi yolun birilerini boğmak olacağını söyleyen bir Gila Canavarı vardı.

Ama yok. Hayır. Bölgeyi boşaltmak için üstüne düşeni yapması lazımdı. Görev Yemini ya da her haltsa ondan etmişti.

“Ben onu biliyorum,” diye tekrarladı. “Ama siz geri zekâlıların anlamadığı şu anda Amerika Birleşik Devletleri’nde bulunmadığınız. Artık Chester’s Krallığı’ndasınız ve adam gibi davranmazsanız Chester’s Zindanları’nı boylayacaksınız. Hiç şüpheniz olmasın. Ne telefon var, ne avukat, ne de süreç. Burada hayatınızı kurtarmaya çalışıyoruz. Bunu anlamayacak kadar mı ahmaksınız?”

Kız aptallaşmış bir halde Junior’a bakakalmıştı. Thurston kalkmaya çalıştı, beceremedi ve kıza doğru emekledi. Frankie de çizmesiyle arkadan bir tekme atarak yardımcı oldu. Thurston şok ve acı içinde bağırdı. Frankie, “Bu bizi oyaladığın için babalık,” dedi. “Yavru seçimine bayıldım ama yapacak çok işimiz var daha.”

Junior, genç kadına bakıyordu. Şahane bir ağız. Angelina dudakları. Kızın, hani derler ya, kamyon tamponunu bile emebileceğine bahse girerdi. “Adam kendi kendine giyinemiyorsa sen yardım et,” dedi. “Kontrol edeceğimiz dört bungalov daha var ve buraya döndüğümüzde Volvo’nuza binip kasabaya yollanmış olsanız iyi edersiniz.”

Carolyn, “*Bütün bunlardan hiçbir şey anlamıyorum!”* diye sızlandı.

Frankie, “Hiç şaşırmadım,” deyip evyede duran uyuşturucuyu aldı. “Bunların insanı aptallaştıracağını bilmiyor musun?”

Kız ağlamaya başladı.

Frankie, “Merak etme,” dedi. “Buna el koyuyorum ve birkaç gün içinde kendi kendine akıllanırsın.”

Kız, “Bize haklarımızı okumadınız,” dedi.

Junior şaşırmış gibiydi. Sonra güldü. “Buradan çıkmak ve çenenizi kapalı tutma hakkına sahipsiniz, tamam mı? Bu durumda bir tek bu haklarınız var. Bunu anladın mı?”

Frankie el koyduğu malı inceliyordu. “Junior,” dedi. “Bunda hiç tane filan yok. Kesinlikle birinci sınıf bir mal.”

Thurston, Carolyn’a ulaşmıştı. Ayağa kalktı ve bunu yaparken oldukça gürültülü bir şekilde gaz kaçırdı. Junior’la Frankie bakıştılar. Kendilerini tutmaya çalıştılar -ne de olsa kanun temsilcileriydiler- ama başaramadılar. Aynı anda kahkahalara boğuldular.

Frankie, “*Trombon Charlie kasabaya döndü*!” diye bağırdı ve Junior’la el çaktılar.

Thurston’la Carolyn yatak odasının kapısında durmuş, çıplaklıklarını örtmeye çalışarak, davetsiz misafirlerin gülüşmesini izliyorlardı. Arka planda, kötü bir rüyadaki sesler gibi, megafondan bölgenin boşaltılacağına dair duyurular devam ediyordu. Artık ses büyütenlerin çoğu Little Bitch’e doğru dönüyormuş gibiydi.

Junior, “Döndüğümüzde bu araba gitmiş olsun,” dedi. “Yoksa canınıza okurum.”

Gittiler. Carolyn giyindikten sonra Thurston’a yardım etti - adam midesindeki acı yüzünden eğilip ayakkabılarını giyecek halde değildi. İşleri bittiğinde ikisi de ağlıyordu. Little Bitch Yolu’na doğru giderken, Carolyn cep telefonundan babasına ulaşmayı denedi. Sessizlikten başka bir şey elde edemedi.

Little Bitch Yolu ile 119’un kesiştiği kavşakta yolun ortasına bir polis aracı park edilmişti. Kızıl saçlı, etine dolgun bir kadın polis sol omzuyla işaret ettikten sonra eliyle o yolu kullanmalarını belirtti. Carolyn ise arabayı kenara çekip dışarı çıktı. Şiş bileğini kaldırdı.

“Saldırıya uğradık! Kendine polis diyen iki adam! Birinin adı Junior, diğerininki Frankie! İkisi..”

Georgia Roux, “Kıçınızı kaldırmazsanız şimdi de ben saldıracağım,” dedi. “Şaka yapmıyorum ballı börek.”

Carolyn kıza bakakaldı, aptallaşmıştı. O uyurken bütün dünya çığırından çıkmış ve *Alacakaranlık Kuşağı'na.* dönüşmüştü. Başka türlü olamazdı. Artık her an Rod Serling’in arka plan sesini duyabilirlerdi.

Volvo’ya (üzerindeki solmuş ama hâlâ okunabilen çıkartmada OBAMA **12!** EVET **HÂLÂ** YAPABİLİRİZ yazıyordu) döndü ve polis aracının etrafından dolandı. Araçta daha yaşlı başka bir polis oturmuş elindeki listeyi kontrol ediyordu. Carolyn ondan yardım istemeyi düşündü, sonra vazgeçti. “Radyoya baksana,” dedi. “Belki neler olup bittiğini anlarız.”

Thurston radyoyu açtı ama Elvis Presley ve Jordanaire’lerin, “How Great Thou Art.”(*) şarkısından başka bir şey bulamadı.

(*) How Great Thou Art.: Sen çok büyüksün.

Carolyn *kâbus resmen bitti*, diyecek diye beklediği radyoyu hırsla kapattı, çünkü bitmemişti. Artık tek istediği bu Gariplikler diyarından bir an önce uzaklaşmaktı.

2

Harita üzerinde Chester’s Gölü kamp yolu, varla yok arası incecik, kanca gibi bir çizgiydi. Marshall bungalovundan çıkınca Junior’la Frankie bir süre haritada bu yolu inceleyerek arabada oturdular.

Frankie, “Aşağıda başka birileri olamaz,” dedi. “Yılın bu zamanında. Sen ne dersin? Boş ver deyip kasabaya dönelim mi?” Başparmağıyla bungalovu işaret etti. “Bunlar gider, zaten gitmezlerse de kimin umurunda?”

Junior bir süre bu öneriyi düşündükten sonra başını salladı. Görev yemini etmişlerdi. Üstelik, geri dönüp babasının rahibin cesedini koyduğu yer hakkındaki sorularıyla karşılaşmaya can atmıyordu. Coggins artık, McCain’lerin kilerinde kız arkadaşlarına eşlik ediyordu ama babasının bunu bilmesine gerek yoktu. En azından koca adam bu işi Barbara’ya yıkmanın yolunu bulana kadar. Ve Junior, babasının bu yolu bulacağına inanıyordu. Koca Jim’in usta olduğu tek bir konu varsa o da birilerini suçlamaktı.

Artık okulu bıraktığımı anlasa da önemi yok, diye düşündü, *çünkü ben onun hakkında daha önemli bir şey biliyorum. Çok daha önemli.*

Zaten okulu bırakmak artık çok önemliymiş gibi gelmiyordu; Mill’de olanların yanında solda sıfır kalırdı. Fakat yine de dikkatli olması lazımdı. Durum öyle gerektirirse babasının bunu kendisine karşı kullanmasına izin vermeyecekti.

“Junior? Dünyadan Junior’a.”

Biraz tedirgin olarak, “Buradayım ben,” dedi.

“Kasabaya dönüyor muyuz?”

“Öbür bungalovlara da bir göz atalım. Hemen hemen bir kilometre, hem kasabaya dönersek Randolph bize yaptıracak başka iş bulur.”

“Bir şeyler atıştırsak fena olmazdı.”

“Nerede? Sweetbriar’da mı? Dale Barbara’dan sevgilerle şeklinde fare zehri mi yemek istiyorsun?”

“Cesaret edemez.”

“Emin misin?”

“Tamam, tamam.” Frankie arabayı çalıştırıp bungalovun araba yolundan geri geri çıkmaya başladı. Ağaçlardaki rengârenk yapraklar hiç kımıldamıyordu ve hava boğucuydu. Ekim ayında değil de sanki temmuz ayında gibiyiz. “Ama o salaklar döndüğümüzde gitmiş olsa iyi olur, yoksa Meme McGee’yi benim şapkalı şövalyeyle tanıştırabilirim.”

Junior, “Ben de zevkle kızı tutarım,” dedi. “Haydi bakalım aslan parçası.”

3

İlk üç bungalovun boş olduğu belliydi; arabadan çıkmaya bile zahmet etmediler. Kamp yolu, ortasında ot bürümüş bir tümsek bulunan bir çift tekerlek izinden ibaretti. Her iki yandaki ağaçlar yola sarkıyor, bazılarının alt dalları neredeyse aracın tavanına sürtüyordu.

Frankie, “Galiba sonuncu da şu dönemecin ardında,” dedi. “Yol küçük tekne barınağında bitiyor..”

Junior, “Dikkat et!” diye bağırdı.

Dönemeci döner dönmez karşılarına biri kız biri erkek iki çocuk çıkmıştı, yolun ortasında duruyorlardı. Kenara çekilmek için hiçbir çaba harcamamışlardı. İkisinin de yüzünde şok geçirmiş ve boş bir ifade vardı. Frankie Toyota’nın egzozunu yolun ortasındaki tümseğe çarpmaktan korkmasa -yani hızlı gidiyor olsa- kesinlikle çocuklara çarpardı. Hemen frene bastı araba çocuklara iki adım kala durdu.

“Aman Tanrım, kıl payıyla,” dedi. “Kalp krizi geçireceğimi sandım.”

Junior, “Babam geçirmediyse sen de geçirmezsin,” dedi.

“Ha?”

“Boş ver,” diyen Junior arabadan indi. Çocuklar hâlâ yerlerinden kıpırdamamışlardı. Kız daha uzun boylu ve daha büyüktü. Dokuz yaşında olabilirdi. Oğlansa beş yaşındaymış gibi görünüyordu. Kız, oğlanın elini tutuyordu. Başını kaldırıp Junior’a baktı, ama oğlan Toyota’nın şoför tarafındaki farında çok ilginç bir şey görmüş gibi dosdoğru ileri bakıyordu.

Junior, kızın yüzündeki dehşeti fark edip önünde diz çöktü. “Tatlım, iyi misin?”

Cevap oğlandan geldi. Gözünü fardan ayırmadan konuşmuştu. “Annemi istiyorum ben. Karnım acıktı.”

Frankie de yanlarına gelmişti. “Bunlar gerçek mi?” Sesinin tonu *şaka yapıyorum ama niyetim bu değil* dermiş gibiydi. Uzanıp kızın koluna dokundu.

Kız hafifçe irkilip ona baktı. “Annem geri gelmedi.” Alçak sesle konuşmuştu.

Junior, “Adın ne senin tatlım?” diye sordu. “Ve annen kim?”

Kız, “Benim adım Alice Rachel Appleton,” dedi. “Bu da Aidan Patrick Appleton. Annemiz Vera Appleton. Babamız Edward Appleton ama annemiz geçen yıl boşandı ve şimdi babam Teksas’ta, Piano’da yaşıyor. Biz Massachusetts, Weston’da On Altı Meşe Yolu’nda oturuyoruz. Telefonumuz..”

Bant kaydıymış gibi hatasız bir şekilde söyledi.

Junior, *aman ne âlâ. Massachusetts’li birkaç salak daha*, diye düşündü. Ama mantıklıydı; başka kim sırf o kahrolası ağaçlardaki kahrolası yaprakları göreyim diye onca benzin harcardı?

Artık Frankie de diz çökmüştü. “Alice,” dedi. “Beni dinle hayatım. Annen nerede şu anda?”

“Bilmiyorum.” Gözyaşları -kocaman şeffaf kürecikler halinde- yanaklarından süzülmeye başlamıştı. “Yaprakları görmeye gelmiştik. Balık tutmaya da çıkacaktık. Sandala binmeyi seviyoruz, öyle değil mi Aide?”

Aidan kederle, “Benim karnım acıktı,” dedi ve o da ağlamaya başladı.

Onları böyle görünce Junior’ın da içinden ağlamak gelmişti. Kendi kendine polis olduğunu hatırlattı. Polisler ağlamazdı, en azından görev başındayken. Kıza tekrar annesinin nereye gittiğini sordu ama cevap veren oğlan oldu.

“Woops’a gitti.”

Alice, “Yani Whoopie Pies demek istiyor,” dedi. “Ama başka şeyler de alacaktı. Çünkü Bay Killian bungalovla gerektiği gibi ilgilenmemiş. Annem artık büyüdüğüm için Aidan’a göz kulak olabileceğimi söyledi, hemen dönecekti, sadece Yoder’e gidiyordu. Aide’yi gölden uzak tutmamı söyledi.”

Junior durumu anlamaya başlamıştı. Belli ki kadın bungalovu yiyecek stoklanmış olarak bulmayı bekliyordu -en azından temel gıdalar- ama Roger Killan’ı yeterince tanısaydı ona güvenmemesi gerektiğini bilirdi. Herif sıfır numara salaktı ve üç kuruşluk aklını da çoktan harcamıştı. Yoder, Tarker Mill sınırında bira, kahveli likör ve konserve satan küçük, pis bir dükkândı. Normalde buradan gidiş dönüş kırk dakika sürerdi. Ama kadın dönmemişti ve Junior sebebini biliyordu.

“Cumartesi sabahı mı gitmişti?” diye sordu. “Öyle oldu herhalde, değil mi?”

Aiden, “Annemi istiyorum ben!” diye bağırdı. “Kahvaltımı istiyorum! Karnım acıyor!”

Kız, “Evet,” dedi. “Cumartesi sabahı. Biz çizgi film seyrediyorduk ama artık hiçbir şey seyredemiyoruz çünkü elektriğimiz kesildi.”

Junior’la Frankie bakıştılar. Karanlıkta yapayalnız iki gece. Kız olsa olsa dokuz, oğlan beş yaşında olmalıydı. Düşüncesi bile Junior’ı rahatsız ediyordu.

Frankie, Alice Appleton’a, “Yiyecek bir şeyiniz var mıydı? Ha tatlım? Herhangi bir şey?”

Kız, “Sebze rafında soğan vardı,” diye fısıldadı. “Yarım yarım yedik, şekerle.”

Frankie, “Tüh be lanet olsun,” dedi. Sonra, “Yok, yok demedim, böyle bir şey dediğimi duymadınız. Bir saniye,” diye ekledi. Arabaya gidip kapıyı açtı ve torpido gözünü karıştırmaya başladı.

Junior, “Nereye gidiyordunuz Alice?” diye sordu.

“Kasabaya. Annemi aramaya ve yiyecek bir şeyler bulmaya. Önce komşu kampı geçecektik sonra da ormandan gidecektik.” Belli belirsiz kuzeyi gösterdi. “Öylesi daha çabuk olur demiştim.”

Junior gülümsedi ama içi soğuktu. Kız Chester’s Mill istikametini göstermemişti; TR-90 tarafını işaret ediyordu. Kilometreler boyunca boş tarlaların olduğu yönü. Tabii ki bir de Kubbe’nin. Alice ile Aidan hemen hemen kesinlikle açlıktan öleceklerdi; mutlu sonla bitmeyen bir Hansel ve Gretel masalı gibi.

Ve biz de neredeyse geri dönüyorduk. Tanrım.

Frankie yanlarına gelmişti. Elinde bir Milky Way paketi vardı. Ambalaj eski ve ezilmiş görünüyordu. Çocukların gözlerini çikolataya dikişi Junior’a ara sıra haberlerde gördüğü çocukları anımsatmıştı. Amerikan suratlarındaki o gerçekdışı, korkunç ifadeyi.

Frankie ambalajı açarken, “Sadece bunu bulabildim,” dedi. “Kasabada daha iyi bir şeyler ayarlarız.”

Milky Way’i ikiye bölüp çocuklara paylaştırdı. Çikolata beş saniyede ortadan kaybolmuştu. Oğlan kendi parçasını bitirince çikolatalı

parmaklarını ağzına soktu. Parmaklarını emdikçe yanakları ritmik bir şekilde içeri gömülüyordu.

Junior, *tıpkı kemik yalayan köpekler gibi*, diye düşündü.

Frankie'ye döndü. "Kasabaya kadar beklemeye boş ver. İhtiyarla pilicin bungalovuna uğrarız. Ne varsa bu çocuklara veririz."

Frankie başıyla onayladı ve oğlanı kucağına aldı. Junior da küçük kızı kucakladı. Kızın terinin, korkusunun kokusunu alabiliyordu. Temizlemek istercesine kızın saçlarını okşadı.

"İyi olacaksın tatlım," dedi. "Hem sen hem de kardeşin iyi olacaksınız. Artık güvendesiniz."

"Söz mü?"

"Söz."

Kızın minik kolları boynuna dolandı. Junior'ın hayatında hissettiği en güzel şeylerden biriydi.

4

Chester’s Mill’in batı tarafı kasabanın nüfus yoğunluğu az olduğu bir yerdi ve sabah dokuzu çeyrek geçe itibariyle neredeyse tamamen boşaltılmıştı. Little Bitch’de bırakılan yegane polis aracı 2 Numara’ydı. Aracı Jackie Wettington kullanıyor, Linda Everett de tüfeği elinde tutuyordu. Eski usul küçük kasaba polislerinden olan Şef Perkins olsa asla iki kadını birlikte yollamazdı, ama tabii ki Şef Perkins artık görevde değildi ve kadınlar bu değişiklikten hoşnuttular. Erkekler, özellikle de hiç bitmeyen geyikleriyle erkek polisler insanı yorabiliyordu.

Jackie, “Dönmeye hazır mısın?” diye sordu. “Sweetbriar kapanmış olabilir ama birer fincan kahve için yalvarabiliriz.”

Linda cevap vermedi. Kubbe’nin Little Bitch’e nereden kestiğini düşünüyordu. Oraya gitmek huzurunu kaçırmıştı ve tek sebebi nöbetçilerin hâlâ sırtları onlara dönük olarak durması ve aracın üstündeki hoparlörden günaydın dediğinde cevap vermeye zahmet etmemeleri değildi. İnsanın sinirini bozuyordu çünkü artık Kubbe’nin üstünde sprey boyayla yapılmış kocaman kıpkırmızı bir X işareti vardı, havada öyle hologram gibi duruyordu. Planlanan çarpışma noktası orasıydı. Dört yüz, beş yüz kilometre uzaktan ateşlenen bir füzenin böyle küçük bir hedefi bulması imkânsızmış gibi görünüyordu ama Rusty bunun olabileceğini söylemişti.

“Lin?”

Linda Everett tekrar yaşadığı ana döndü. “Sen hazırsan ben de kesinlikle hazırım.”

Telsizde bir parazit duyuldu. “İki Numara, İki Numara, duyuyor musunuz, tamam?”

Linda mikrofonu yerinden aldı. “Merkez, burası İki. Sizi duyuyoruz Stacey, fakat çok iyi çekmiyor burada, tamam?”

Stacey Moggin, “Herkes aynı şeyi söylüyor,” diye cevap verdi. Kubbe’ye yaklaştıkça bozuluyor, kasabaya yaklaştıkça düzeliyormuş. Ama siz halen Little Bitch’desiniz değil mi? Tamam.”

Linda, “Evet,” dedi. “Killan’larla Boucher’leri az önce kontrol ettik. İki aile de gitmiş. Füze bu tarafta patlarsa Roger Killian’ın bir sürü kızarmış

tavuğu olacak, tamam.”

“Piknik yaparız. Pete sizinle konuşmak istiyor. Yani Şef Randolph. Tamam.”

Jackie aracı yolun kenarına yanaştırdı. Yine bir parazit oldu sonra Randolph konuşmaya başladı. Tamam filan demeye zahmet etmiyordu, zaten hiç etmezdi.

“Kiliseyi kontrol ettiniz mi İki Numara?”

Linda, “Kutsal Mesih’i mi?” diye sordu. “Tamam.”

“Bildiğim kadarıyla orada bir tek o var zaten Memur Everett. Tabii bir gecede bir Hint camisi türemediyse.”

Linda camide ibadet edenlerin Hintliler olduğunu sanmıyordu ama düzeltme yapmanın zamanı değilmiş gibiydi. Randolph’un sesi yorgun ve sinirli geliyordu. “Kutsal Mesih bizim bölgemizde değildi,” dedi. “Oraya yeni İkililerden biri bakacaktı. Galiba Thibodeau ile Searles. Tamam.”

Randolph her zamankinden de huysuz bir sesle, “Bir daha kontrol edin,” dedi. “Coggins’i gören olmamış ve cemaatinden birileri onunla kucaklaşmak mı ne istiyormuş.”

Jackie parmağını şakağına dayayıp kendini vuracakmış gibi yaptı. Geri dönüp Marta Edmunds’un evindeki çocuklarına bir bakmak isteyen Linda ise başını salladı.

Linda, “Anlaşıldı şef,” dedi. “Bakarız. Tamam.”

“Adama da bakın.” Bir duraksama oldu. “Radyo istasyonuna da. Lanet radyo böğürüp durduğuna göre orada birileri olmalı.”

“Bakarız.” Tamam deyip konuşmayı bitirecekti ki aklına başka bir şey geldi. “Şef, televizyonda yeni bir şey var mı? Başkan bir şey demiş mi? Tamam.”

“O aptal herifin ağzından dökülen her kelimeyi dinleyecek vaktim yok. Siz gidip rahibi bulun ve kıçını kaldırıp buraya gelmesini söyleyin. Kendi kıçlarınızı da getirin. Bu kadar.”

Linda mikrofonu yerine takıp Jackie’ye baktı.

Jackie, “Kıçlarımızı oraya mı götürecek mişiz?” dedi. “Kendi kıçlarımızı?”

Linda, “Adamın kendisi kıç,” dedi.

Bu lafa gülmeleri gerekirdi ama gülmediler. Bir süre motoru çalışır vaziyetteki arabada hiç konuşmadan öylece oturdular. Sonra Jackie neredeyse duyulamayacak bir sesle konuşmaya başladı. “Bu çok kötü.”

“Yani Perkins yerine Randolph olması mı?”

“O, bir de şu yeni polisler. Son iki kelimeyi söylerken elleriyle tırnak işareti yapmıştı. “O veletler. Biliyor musun? Bu sabah Henry Morrison, Randolph’un iki tane daha aldığını söyledi. Carter Thibodeau ile Pete sokaktan alıp getirmişler, hiç soru filan sormadan kayıtları yapılmış.”

Linda, Carter’la Dipper’da veya Benzin ve Gıda’da takılan tipleri biliyordu, garajlarda oturup tefecilikle uğraşırken motosikletlerine gaz verirlerdi. “İki tane daha mı? Niye ki?”

“Pete, Henry’ye füze işe yaramazsa ihtiyacımız olacağını söylemiş. ‘Kontrolü yitirmemeyi garantilemek için’ demiş. Kafasına bu fikri kimin soktuğunu sen bilirsin.”

Linda gayet iyi biliyordu. “En azından silah taşımıyorlar.”

“Birkaç tanesi taşıyor. Beylik tabanca değil de kendi silahlarını. Yarına - bu iş bugün halledilmezse- hepsi taşıyor olacak. Üstelik Pete bu sabah gerçek polislerle eşleştirmedi onları. Eğitimleri çok çabuk bitti anlaşılan. Yirmi dört saat, işine gelirse. Artık sayıca bizden üstün olduklarının farkında mısın?”

Linda sessizce bunu düşündü.

Jackie, “*Hitler Gençliği,* ” dedi. “Sürekli bunu düşünüyorum. Belki abartıyorumdur ama Tanrı’dan bu işin bugün bitmesini ve haklı çıkmamayı diliyorum.”

“Peter Randolph’u Hitler olarak göremiyorum.”

“Ben de. Onu daha çok Hermann Goering olarak görüyorum. Aklımdaki Hitler Rennie.” Aracı vitese geçirip bir K dönüşü yaptı ve Kutsal Mesih Kilisesi’ne doğru yola koyuldular.

5

Kilise açık ve bomboştu, jeneratör devrede değildi. Kaldığı bölüm sessizdi ama Peder Coggins'in Chevrolet'si küçük garajda park halinde duruyordu. İçeriye bakan Linda arabanın tamponundaki iki çıkartmayı görebiliyordu. Sağdakinde EĞER VECT BUGÜNSE BİRİ DİREKSİYONUMU TUTSUN! yazıyordu. Soldakindeyse ÖBÜR ARABAM 10 VİTESLİ yazısı vardı.

Linda, Jackie'ye ikinci çıkartmayı gösterdi. "Bir de bisikleti var - binerken görmüştüm. Ama bisiklet garajda değil, belki bisikletle kasabaya gitmiştir. Yakıt tasarrufu için."

Jackie, "Belki," dedi. "Belki de duşta düşüp boynunu kırmadığından emin olmak için eve girip bir bakmalıyız."

"Yani onu çıplak görmemiz mi gerekecek?"

Jackie, "Kimse polis olmanın hoş bir şey olduğunu söylemedi," dedi. "Hadi gel."

Ev kilitliydi ama mevsimlik sakinlerin nüfusun büyük kısmını oluşturduğu kasabalarda polisler içeri girmenin yolunu mutlaka bulurlardı. Yedek anahtar var mı diye olası yerlere baktılar. Bir mutfak kepenginin arkasındaki kancaya asılmış olarak bulan Jackie'ydi. Anahtar arka kapıyı açıyordu.

Linda kafasını içeri uzatıp, "Peder Coggins?" diye seslendi. "Biz polisiz Peder Coggins, evde misiniz?"

Cevap gelmedi. İçeri girdiler. Alt kat gayet derli topluydu, ama Linda'yı huzursuz etmişti. Kendi kendine başka birinin evine girdiği için böyle hissettiğini söyledi. Bir din adamının evine, hem de davet edilmeden.

Jackie üst kata çıktı. "Peder Coggins? Polis. Buradaysanız lütfen ortaya çıkın."

Linda yukarı bakarak merdiven dibinde bekliyordu. Her nedense ev bir garipti. Bu da aklına nöbet geçirerek titreyen Janelle'yi getirdi. Onda da bir tuhaflık vardı. Beyninde gayet net bir düşünce oluştu: Janelle şu an burada olsa mutlaka yine nöbet geçirirdi. Evet ve acayip şeylerden söz etmeye başlardı. Belki de Cadılar Bayramı'ndan ve Büyük Balkabağı'ndan.

Gayet rahat çıkılacak basamaklardı, ama oraya çıkmak istemiyordu, tek istediği Jackie’nin yukarının da boş olduğunu rapor etmesi ve buradan çıkıp radyo istasyonuna gidebilmekti. Ama ortağı yukarı gelmesini isteyince Linda yukarı çıktı.

6

Jackie, Coggins'in yatak odasının ortasında duruyordu. Duvarda sade, tahta bir haç, başka bir duvardaysa bir levha asılıydı. Levhada TANRI SERÇELERİ BİLE GÖRÜR yazıyordu. Yatak örtüsü tersyüz edilmişti. Altındaki çarşafta kan izleri vardı.

Jackie, "Bir de bu," dedi. "Buraya gelsene."

Linda gönülsüzce gitti. Yatakla duvar arasındaki cilalı tahtada düğüm düğüm bir halat duruyordu. Düğüm yerleri kanlıydı.

Jackie ciddi bir tavırla, "Biri onu dövmüşe benziyor," dedi. "Belki de bayıltacak kadar şiddetli. Sonra da yatağa.." Öteki kadına baktı. "Olamaz mı?"

Linda, "Anlaşılan sen dindar bir evde büyümemişsin," dedi.

"Hiç de değil. Biz Kutsal Üçlüye inanırdık: Noel Baba, Paskalya Tavşanı ve Diş Perisi. Sen?"

"Bildiğin Baptist, ama böyle şeyleri duymuştum. Bence adam kendini kırbaçlıyormuş."

"Yok artık! İnsanlar bunu günahlarından arınmak için yaparmış, öyle değil mi?"

"Evet. Ve tamamen demode olduğunu sanmıyorum."

"O zaman anlam kazanıyor. Yani bir tür. Banyoya gidip klozet tankına baksana."

Linda yerinden kıpırdamadı. Düğümlü halat yeterince berbattı ama evin verdiği his -bir şekilde fazla boştu- ondan daha kötüydü.

"Hadi. Seni ısıracak değil, üstelik bahse girerim çok daha feci şeyler görmüşsündür."

Linda banyoya gitti. Klozet tankının üstünde iki dergi vardı. Biri adanmayla ilgili olan *The Upper Room'du.* Ötekinin adı ise *Oriental Slits'*ti. Linda bunun bayilerde satıldığından şüpheliydi.

Jackie, "Eee," dedi. "Bu manzaradan bir şey çıkarabiliyor muyuz? Adam helada oturmuş mantarları patır kütür sallıyor.."

“Mantarlar mı?” Linda gerilmiş olduğu halde kıkırdadı. Ya da gerildiği için.

Jackie, “Annem öyle derdi,” dedi. “Neyse, o işi yaptıktan sonra günahlarından arınmak için orta boy bir kamçı seansı yapıyor ve mutlu bir şekilde yatağa giriyor. Sabah günahsız ve dinlenmiş olarak kalkıyor, sabah ibadetlerini yapıyor, sonra da bisikletine atlayıp kasabaya gidiyor. Mantıklı mı?” Mantıklıydı. Sadece evin ona niye bu kadar tuhaf geldiğini izah etmiyordu. “Hadi şu radyo istasyonuna bakalım,” dedi. “Sonra da kendimizi kasabaya atar kahvemizi içeriz. Ben ısmarlıyorum.”

Jackie, “İyi,” dedi. “Ben sade istiyorum. Büyük fincanda.”

7

Hafif eğimli, çoğu camdan oluşan WCIK stüdyosu da kilitliydi ama saçakların altına monte edilmiş hoparlörlerden yayın yapılıyordu. Maneviyata yönelik şarkılar söyleyen Perry Como'nun melodik sözleri, "İyi Geceler Tatlı İsa." olarak yorumlanabilirdi. Stüdyonun arkasında yayın kulesi yükselmekteydi, kulenin tepesinde yanıp sönen kırmızı ışıklar güçlü sabah ışığında güçlükle seçiliyordu. Linda, kulenin yanındaki baraka benzeri yapıda da istasyonun jeneratörüyle, Tanrı aşkının mucizelerini batı Maine, doğu New Hampshire ve muhtemelen güneş sistemine dahil tüm gezegenlere yaymak için gereken diğer öteberinin durduğunu tahmin ediyordu.

Jackie kapıya önce kibarca vurdu, sonra yumrukla denedi.

Linda, "Burada birilerinin olduğunu sanmıyorum," dedi... ama burası da bir tuhaf geliyordu. Ve havada garip, bayat, ekşimtırak bir koku vardı. İyice havalandırıldıktan sonra bile annesinin mutfağı da böyle kokardı. Çünkü annesi baca gibi sigara içerdi ve yemeye değer şeylerin sadece bol domuz yağı ilavesiyle kızartılanlar olduğuna inanırdı.

Jackie başını salladı. "Birini duyduk, duymadık mı?"

Linda'nın buna verecek yanıtı yoktu, çünkü doğruydu. Rahibin evinden gelirken yolda bu radyoyu dinlemişler ve yumuşak sesli bir DJ'in bundan sonraki parçayı, "Tanrı sevgisini dillendiren başka bir şarkı," diye anons ettiğini duymuşlardı.

Bu defa anahtar avı biraz daha uzun sürdü ama sonunda Jackie posta kutusunun altına bantla yapıştırılmış bir zarfta buldu. Yanında bir de binlerinin **16 9 3** rakamlarını karaladığı bir kâğıt vardı. Anahtar enayi ve biraz yapış yapıştı ama uğraşınca kapı açıldı. İçeri girer girmez güvenlik sisteminin istikrarlı bip biplerini duydular. Şifre panosu duvardaydı. Jackie sayıları tuşlayınca bipleme kesildi. Şimdi sadece müzik vardı. Perry Como enstrümantal bir şey çalıyordu; Linda müziğin şüpheli bir biçimde, "In-A-Gadda-Da-Vida."dan org solosuna benzediğini düşündü. Buradaki hoparlörler dışarıdakilerden bin kat iyiydi ve ses daha yüksekti, adeta canlı bir nesne gibiydi.

Linda, *insanlar bu kutsal curcunada iş mi yapıyor,* diye merak etti. *Telefonlara bakıyor? Çalışıyor? Nasıl yapabiliyorlar?*

Burada da bir tuhaflık vardı. Linda bundan emindi. Ürkütücü bir hali vardı; insanı korkutuyordu. Jackie'nin beylik tabancasının kılıfını açtığını görünce kendisi de aynısını yaptı. Silahın kabzasını avucunda hissetmek iyiydi. *Beni rahatlatan demir çubuklarla tabanca kabzası,* diye düşündü.

Jackie, "Kimse var mı?" diye seslendi. "Peder Coggins? Kimse var mı?"

Cevap yoktu. Resepsiyon masası boştu. Onun solunda iki tane kapalı kapı vardı. Tam karşıda ise ana salon boyunca uzanan bir cam bulunuyordu. Linda salonda yanıp sönen ışıkları görebiliyordu. Yayın stüdyosu, diye tahminde bulundu.

Jackie geride durup ayağıyla kapalı kapıları açtı. Birinin arkasında ofis vardı. Diğerinin ise şaşırtıcı bir şekilde lüks döşenmiş, devasa düz ekran televizyonun hakim olduğu toplantı odası. Televizyon açıktı ama sesi kapatılmıştı. Neredeyse bire bir boyda bir Anderson Cooper Castle Rock'ın ana-caddesinde şovunu yapıyordu. Binalar bayraklarla ve sarı kurdelelerle süslenmişti. Linda bir mağazanın üzerinde ONLARI SERBEST BIRAKIN yazan bir tabela gördü. Bu daha da tedirgin olmasına yol açmıştı. Ekranın altında akan yazıda ise SAVUNMA BAKANLIĞI KAYNAKLARI FÜZENİN ATILMAK ÜZERE OLDUĞUNU İLERİ SÜRÜYOR diyordu.

Jackie, "Televizyon niye açık ki?" diye sordu.

"Çünkü boşaltma sırasında burayı idare eden kişi.."

Lafını bitiremeden çok yüksek bir ses, '"Tanrı'm ve Önder'im İsa'nın Raymond Howell versiyonunu dinlediniz," diye araya girdi.

İki kadın da yerlerinden zıplamışlardı.

"Ve size önemli gerçekleri anımsatan ben Norman Drake: İsa Radyo'da Dine Dönüş Saati'ni dinliyorsunuz, Tanrı sizi seviyor ve sizlerin uğruna ölmesi için Oğlu'nu gönderdi. Saat dokuz yirmi beş ve hep anımsattığımız gibi zaman kısa. Kalbinizi Yüce Tanrı'ya verdiniz mi? Önce şunu dinleyelim."

Norman Drake yerini bütün İncil'i DVD şeklinde satan gümüş dilli bir şeytana bıraktı, üstelik DVD'lerin bedelini taksitle ödeyebiliyor ve halinizden çamura batmış domuz kadar memnun kalmazsanız ürünleri iade edip bütün paranızı geri alabiliyordunuz. Linda'yla Jackie stüdyo camının

önüne gidip içeri baktılar. Ne Norman Drake ne de gümüş dilli şeytan vardı, fakat reklam bitip de DJ bir sonraki şarkıyı anons etmek için geri gelince yeşil bir ışık kırmızıya, kırmızı bir ışık da yeşile dönmüştü. Müzik başladığında başka bir kırmızı ışık daha yeşil oldu.

Jackie, “Otomatikmiş!” dedi. “Bütün bu zımbırtı!”

“O zaman niye sanki biri varmış gibi geliyor? Sakın senin de öyle hissetmediğini söyleme bana.”

Jackie söylemedi. “Çünkü garip. Otomatik olarak saati bile veriyor. Hayatım bu kurgu bir servete mal olmuş olmalı! Makinenin içinde konuşan hayaletler - sence bu ne kadar sürüyordur?”

“Muhtemelen yakıt bitip jeneratör durana kadar.” Linda kapalı duran başka bir kapı fark etti ve ayağıyla açtı, Jackie’nin yaptığı gibi... yalnız Jackie’den farklı olarak silahını çıkarıp eline almıştı, emniyet açık, namlu bacağının yanından yere bakar vaziyetteydi.

Burası bir banyoydu ve boştu. Bununla birlikte duvarda gayet beyaz bir İsa resmi asılıydı.

Jackie, “Ben dindar olmadığım için, niye insan sıçarken İsa’nın kendisini seyretmesini ister sen söyle,” dedi.

Linda başını salladı. “Ben kafayı yemeden çıkalım buradan,” dedi. “Burası *Mary Celeste’in* Radyo Diyarı versiyonu.”

Jackie tedirgin bir halde etrafına bakındı. “Eh, ürkütücü titreşimler aldığımı söyleyebilirim.” Sonra Linda’yı yerinden zıplatacak şekilde bağırdı. Linda bunu yapmamasını söylemek istedi. Çünkü birisi duyup gelebilirdi. Ya da bir şey.

“Hey! Kimse var mı? Son şans!”

Hiç ses çıkmadı. Kimse cevap vermedi.

Dışarı çıkınca Linda derin bir nefes aldı. “Bir keresinde, çocukken arkadaşlarımla Bar Harbor’a gitmiştik, o güzel manzara karşısında piknik yapacaktık. Beş altı kişiydik. Hava açıktı ve neredeyse İrlanda’ya kadar görünüyordu. Karnımızı doyurduktan sonra fotoğraf çekmek istediğimi söyledim. Arkadaşlarım oyun oynuyor, sağa sola koşturuyordu. Ben de herkesi kadraja alayım diye ha bire geri gidiyordum. Sonra o kız -Arabella, o sıralar en iyi arkadaşımdı- diğer kızla şakalaşmayı bırakıp, “Linda dur!

Dursana!” diye haykırdı. Durup etrafıma bakındım. Ne görsem beğenirsin?” Jackie başını salladı.

“Atlantik Okyanusu’nu. Ben öyle geri geri piknik alanının sonundaki uçurumun kenarına gelmişim. Bir uyarı tabelası vardı ama çit ya da korkuluk yoktu. Bir adım daha atsam aşağı uçacaktım. İşte şimdi burada da aynı şeyi hissediyorum.”

“Lin, içerisi boştu.”

“Bana öyle gelmiyor. Bence sen de bunun farkındasın.”

“Tamam, ürkütücüydü. Ama odalara baktık..”

“Stüdyoya bakmadık. Üstelik televizyon açıktı ve müzik fazla yüksekti. Normalde sesi bu kadar açtıklarını sanmıyorsun herhalde?”

Jackie, “Bu kutsal tipler ne yapar ben ne bileyim?” diye sordu. “Belki de Kıyamet’i bekliyorlardır.”

“Kıyamet.”

“Her neyse. Depo barakasına da bakmak istiyor musun?”

Linda, “Kesinlikle hayır,” dedi ve Jackie’nin bir kahkaha atmasına yol açtı.

“Tamam. Raporumuzda Peder’in izine rastlamadığımızı belirteceğiz, öyle mi?”

“Evet.”

“O zaman kasabaya dönelim. Ve kahvelerimize kavuşalım.”

Linda İki Numara’nın silahlı personel koltuğuna yerleşmeden önce stüdyo binasına bir daha göz attı, yine dışarıdaki hoparlörlerin sesi geliyordu. Başka hiç ses yoktu; Linda tek bir kuşun ötüşünü bile duymadığını fark etti ve acaba hepsi de Kubbe’ye çarpıp öldü mü, diye merak etti. Bu kesinlikle mümkün değildi. Yoksa mümkün müydü?

Jackie mikrofonu gösterdi. “Bir de hoparlörden anons yapsak mı diyorum? Orada saklanan kimse varsa kasabaya yürüyerek dönmek zorunda kalacağını söylesek. Çünkü -şimdi aklıma geldi- belki de bizden korkmuşlardır.”

“Bense oyalanmayı bırakıp bir an evvel buradan gitmek istiyorum.”

Jackie tartışmadı. İstasyonun kısa bağlantı yolundan geri geri giderek Little Bitch Yolu’na çıktı ve aracı Chester’s Mill istikametine çevirdi.

8

Zaman geçti. Dini müzik çalmaya başladı. Norman Drake dönüp saatin dokuz otuz dört olduğunu ve *Tanrı Sizi Seviyor* zamanı olduğunu duyurdu. Bunu bizzat ikinci üyenin ağzından Jim Rennie İkinci El Arabalar'ın reklamı takip etti. Koca Jim pişman bir edayla, "Yıllık indirimli satışlar başladı ve stoklarımız birikti," dedi. "Elimizde Ford'lar, Chevy'ler, Plymouth'lar var! Bulunması zor Dodge Ram'imiz ve daha da zor Mustang'ımız var! Millet, bir değil, iki değil, tam üç tane yeni gibi Mustang'ın üstüne oturuyorum, bir tanesi o meşhur üstü açılan V6'dan ve hepsi de o meşhur Jim Rennie Hıristiyan garantisi ile satılıyor. Sattığımız şeye servis veriyoruz, kredi sağlıyoruz ve hepsini de çok çok düşük fiyatlara yapıyoruz. Ve tam şu anda.." Esefle kıkırdadı, "... elimizdeki stokları bitirmek üzereyiz! Yani acele edin! Kahve hep sıcak bekliyor komşular ve Koca Jim'le iş yapmaya bayılacaksınız!"

Stüdyonun arkasında iki kadının da fark etmediği bir kapı açıldı. İçeride daha bol ışık kırpışıyordu - bir ışık galaksisi gibiydi. Oda kablolarla, dağıtıcılarla, ayıraçlarla ve elektronik kutularla dolu bir dolap gibiydi. Bir insanın duracağı kadar yer yok denebilirdi. Fakat şef sıskadan da öte, bir deri bir kemikti. Gözleri kafatasına gömülmüş parıltılardan ibaretti. Teni soluk ve lekeliydi. Dudakları, dişlerinin çoğu gittiği için dişetlerinin üstüne kapanan çizgiler halindeydi. Gömleğiyle pantolonu pisti ve iç çamaşırı giymemişti; şefin iç çamaşır giydiği günler çok gerilerde kalmıştı. Sammy Bushey'in kayıp kocasını tanıyabileceği şüpheliydi. Bir elinde fıstık ezmeli jöleli sandviçi (artık sadece yumuşak şeyler yiyebiliyordu), öbür elindeyse bir Glock 9 bulunuyordu.

Otoparka bakan camın önüne doğru gitti, aklında dışarı fırlayıp hâlâ gitmedilerse davetsiz misafirleri öldürmek vardı; içeri girdiklerinde bunu neredeyse yapacaktı. Sadece korkmuştu. Çünkü iblisler sahiden öldürülemezdi. İnsan bedenleri ölünce başka bedene geçerlerdi. İki beden arasındayken de karatavuklara benzerlerdi. Şef ender olarak uyuyabildiği zamanlarda rüyalarında görmüştü bunu.

Ama gelenler gitmişti. *Nefesi* onlara fazla kuvvetli gelmişti.

Rennie ona arka taraftan çıkmaması gerektiğini söylemiş ve Şef Bushey de çıkmamıştı, ama bazı ocakları yeniden yakması gerekiyordu, çünkü bir hafta önce Boston'a büyük bir sevkıyat yapılmış ve neredeyse hiç mal kalmamıştı. Ona duman lazımdı. Bugünlerde *nefesi* onunla besleniyordu.

Ama şimdilik elinde yeteri kadar vardı. Hayatının Phil Bushey- B. B. King, Koko ve Tazı Taylor, Çamurla Uluyan Kurt, hatta ölümsüz Küçük Walter - döneminde onun için çok önemli olan blues müziğinden vazgeçtiği gibi düzüşmeyi de bırakmıştı; hatta bağırsaklarını çalıştırmayı bile durdurmuştu, temmuzdan beri kabızdı. Ama sorun değildi. Vücudu aşağılayan şeyler *nefesi* beslerdi.

İblislerin gittiğinden emin olmak için otoparka ve ilerideki yola tekrar baktı, sonra otomatik tabancayı beline sokuşturup bugünlerde daha ziyade fabrika haline gelmiş olan barakaya yöneldi. Kapatılmış bir fabrikaydı ama gerekirse o tekrar devreye sokabilirdi ve de sokardı.

Şef çubuğunu almaya gitti.

9

Rusty Everett hastanenin arka tarafındaki malzeme deposuna bakıyordu. Elinde bir fener vardı çünkü Ginny Tomlinson'la -ne kadar çılgınca gelse de artık Chester's Mill'in başlıca tıp otoriteleriydiler- zorunlu bir durum olmadığı takdirde kesinlikle elektrik harcamamaya karar vermişlerdi. Rusty sol tarafında barakanın içindeki kocaman jeneratörün sesini duyabiliyordu.

Twitch *tüplerin çoğu gitmiş,* demişti ve sahiden de gitmişlerdi. *Kapıdaki envanter listesine göre yedi tane olması gerekiyordu, ama sadece iki tane vardı.* Twitch bunda yanılmıştı. Sadece bir tüp vardı. Rusty fenerin ışığını şirketin Dead River logosunun altında bulunan mavi **CAMPBELL RIVER** yazısına tuttu.

Twitch arkasından, "Demiştim sana," diyerek Rusty'nin zıplamasına neden oldu.

"Yanlış söylemişsin. Sadece bir tane var."

"Lanet olsun!" Twitch içeri doğru bir adım attı. Rusty feneri etrafta gezdirip ortadaki büyük -ve çoğu kısmı boş- alanın etrafına dizili malzeme kolilerini aydınlatırken depoya bakındı. "Sahiden öyleymiş."

"Evet."

"Korkusuz önder, birileri yakıtımızı çalıyor."

Rusty buna inanmak istemiyordu ama başka bir açıklaması da yok gibiydi.

Twitch çömeldi. "Şuraya bak."

Rusty de dizlerinin üstüne çöktü. Hastanenin arkasındaki arazi geçen yaz asfaltlanmıştı ve soğuk yüzünden bir çatlama veya çöküntü olmadıkça -ki henüz yoktu- her taraf düz, siyah bir zemin halindeydi. Bu da deponun önündeki tekerlek izlerini görmeyi kolaylaştırıyordu.

Twitch, "Belediye kamyonlarından biri olabilirmiş gibi görünüyor," dedi.

"Ya da herhangi büyük bir kamyon."

"Yine de belediye binasının arkasındaki depoyu kontrol etmek isteyebilirsin. Twitch, Koca Şef Rennie'ye güvenmez. Onun kötü tavsiyelerine de."

“Ne diye bizim tüplerimizi alsın ki? Meclis üyesinde bol bol vardır zaten.”

Hastanenin en azından şimdilik faaliyeti durdurulmuş olan çamaşırhanesine açılan kapıya doğru yürüdüler. Kapının yanında bir bank vardı. Tuğlalara yapıştırılmış bir kâğıtta 1 HAZİRANDAN İTİBAREN BURADA SİGARA İÇMEK YASAKLANMIŞTIR. ŞİMDİ BIRAKIRSANIZ SONRADAN ZORLUK ÇEKMEZSİNİZ yazıyordu.

Twitch Marlboro paketini çıkarıp Rusty’ye ikram etti. Rusty önce eliyle istemediğini belirtti sonra tekrar düşünüp bir tane aldı. Twitch sigaralarını yaktı. “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Neyi nereden biliyorum?”

“Kendilerinde bol bol yakıt olduğunu. Kontrol ettin mi?”

Rusty, “Hayır,” dedi. “Ama neden bizimkini alma gereği duysunlar ki? Hem kasaba hastanesinden çalmak üst düzey insanlar için hiç hoş değil, hem de postane hemen burunlarının dibinde. Onlarda da yedek tüpler olması lazım.”

“Belki de Rennie ile dostları postanenin yedeklerini çoktan bitirmiştir bile. Onlar da kaç tüp olabilir ki? Bir tüp mü? İki mi? Devede kulak.”

“Ben zaten niye ihtiyaç duyduklarını anlamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor.”

Twitch, “Bütün bunların hiçbiri mantıklı değil,” dedi ve öyle bir esnedi ki Rusty çenesinin çatırdadığını duydu.

“Viziteleri bitirdin herhalde?” Rusty bir an bu sorunun gerçeküstülüğünü düşündü. Haskell’in ölümünden sonra kendisi hastanenin başhekimi olmuş, Twitch de -üç gün öncesine kadar sadece hemşireydi- onun eski görevini üstlenip doktor asistanlığına terfi etmişti.

“Evvet.” Twitch iç geçirdi. “Bay Carty bugünü çıkaramaz.”

Mide kanserinin son aşamasında olan Ed Carty için bir hafta önce Rusty de aynı şeyi düşünmüştü ama adam hâlâ dayanıyordu. “Koma hali mi?”

“Öyle üstat.”

Twitch hastalarını tek elinin parmaklarıyla sayabiliyordu ve Rusty bunun olağanüstü bir şans olduğunun farkındaydı. Bu kadar yorgun ve endişeli olmasa şansına sevinebileceğini düşünüyordu.

“George Werner için durum stabil diyebilirim.”

Eastchester sakinlerinden altmış yaşında ve obez Werner, Kubbe Günü’nde kalp krizi geçirmişti. Rusty atlatacağını düşünüyordu... bu seferlik.

“Emily Whitehouse’ye gelince..” Twitch omuz silkti. “Durum iyi değil sensei.”

Kırk yaşında ve tek gram fazlası olmayan Emmy Whitehouse da Rory Dinsmore’un kazasından bir saat sonra kalp krizi geçirmişti. Krizi George Werner’mkinden çok daha kötüydü, çünkü kadın egzersiz manyağıydı ve Doktor Haskell’in “spor salonu patlaması” dediği durumdan mustaripti.

“Freeman’ların kızı iyileşiyor, Jimmy Sirois dayanıyor ve Nora Coveland gayet iyi durumda. Bütün olarak bakılınca durum fena değil.”

Rusty, “Hayır,” dedi. “Ama kötüleşecek. Eminim. Ve... katastrofik kafa kazası geçirsen ameliyatını benim yapmamı ister miydin?”

Twitch, “Pek istemezdim,” dedi. “Gregory House çıkıp gelsin diye beklerdim.”

Rusty sigarasını teneke kutuda söndürüp hemen hemen boşalmış malzeme deposuna baktı. Belki de belediye binasının arkasındaki depoya bir göz atması lazımdı - ne zararı olurdu ki?

Bu sefer esneyen kendisi oldu.

Twitch, “Ne kadar dayanabileceksin?” diye sordu. Sesindeki bütün alaycılık gitmişti. “Sadece şu an kasabanın elinde bir tek sen olduğun için soruyorum.”

“Mecbur olduğum sürece. Beni endişelendiren yorgunluktan hata yapmak. Ve benim becerilerimi aşan durumlarla karşılaşmak.” Rory Dinsmore’u düşündü... ve Jimmy Sirois’i. Jimmy’yi düşünmek daha kötüydü çünkü Rory artık tıbbi hata ihtimallerinin ötesine geçmişti. Öte yandan Jimmy...

Rusty kendini tekrar ameliyathanede, cihazların yumuşak seslerini dinlerken gördü. Jimmy’nin çıplak, solgun bacağına, kesiğin oluştuğu siyah çizgiye bakarken. Dougie Twitchell’i anestezi becerilerini kullanmaya çalışırken hayal etti. Ginny Tomlinson’un eldivenli eline neşteri verişini, sonra da maskesinin üstünden soğukkanlı mavi gözleriyle ona bakışını hissetti.

Tanrı beni bundan korusun, diye düşündü.

Twitch elini Rusty'nin koluna koydu. "Gün be gün gidelim."

Rusty, "Boş ver, biz saat saat gidelim," deyip ayağa kalktı. "Sağlık merkezine gidip oradaki sorunları tespit etmem lazım. Çok şükür bu olay yazın olmadı; yoksa üç bin turistimiz ve yedi yüz tane kamp çocuğumuz olurdu."

"Benim de gelmemi ister misin?"

Rusty "evet." anlamında başım salladı. "Sen yine Ed Carty'ye bir baksana. Bak bakalım hâlâ yaşayanların dünyasında mıymış?"

Rusty malzeme deposuna bir daha bakıp binanın köşesini döndü ve diyagonal yoldan Catherine Russell Yolu'nun diğer ucundaki sağlık merkezine yürüdü.

10

Ginny tabii ki hastanedeydi; taburcu etmeden önce Bayan Coveland'ın yeni bebeğinin kilosuna bakacaktı. Sağlık merkezindeki resepsiyon görevlisi on yedi yaşındaki Gina Buffalino'ydu ve işin aslı altı haftalık tıbbi eğitimi vardı. Ve gönüllü olarak çalışıyordu. Rusty içeri girince kız yüreğini burkan bir bakışla baktı ama bekleme odası boştu ve bu iyi bir şeydi. Hem de çok iyi bir şey.

Rusty, "Yardım çağrısı oldu mu hiç?" dedi.

"Bir tane. Black Ridge Yolu'ndan Bayan Venziano. Bebeği başını oyun parkının parmaklıklarına sıkıştırmış. Kadın ambulans istedi. Ben... ben de çocuğun kafasına zeytinyağı sürmesini ve o şekilde kurtarmaya çalışmasını söyledim. İşe yaradı."

Rusty, "Burası sonunda boşalmış," dedi. "Harika."

"Tam değil. Bayan Grinnell burada - Andrea mıydı? Üç numaraya aldım." Gina tereddüt etti. "Çok üzgün görünüyordu."

Rusty'nin yükselmeye başlayan nabzı düzeldi. Andrea Grinnel!. Ve üzgün. Demek ki OxyContin istiyordu. Ve vicdanı sızlasa da, Andy Sanders'ın yeterince stok yaptığını tahmin etse de bunu ona veremezdi.

"Pekâlâ" Koridordan üç numaralı muayene odasına giderken durup tekrar kıza baktı. "Bana çağrı atmadın."

Gina kızardı. "Özellikle yapmamamı istedi."

Bu Rusty'yi şaşırttı ama ancak bir saniyeliğine. Andrea bir bağımlı olabilirdi ama aptal değildi. Rusty hastanedeyse Twitch'le birlikte olacağını tahmin ederdi. Ve Dougie Twitchell onun bebek gibi davranan kardeşiydi, otuz dokuz yaşına gelmiş olsa da hayatın kötü taraflarından korunması lazımdı.

Rusty üzerinde **3** yazan kapının önünde durup kendini toparlamaya çalıştı. Bu iş zor olacaktı. Andrea ne ayyaşlar gibi sorunun içkiyle ilgili olmadığını söylerdi ne de her yıl gittikçe daha fazlasını isteyen uyuşturucu bağımlılarına. Andrea'nın bu bağımlılık meselesindeki sorumluluğunu tespit etmek güçtü ve bu da tedavisini zorlaştırıyordu. Düştükten sonra çok acı çektiği kesindi. Oxy onun için kurtuluş olmuş, ağrılarla başa çıkmasına,

uyuyabilmesine ve terapiye başlamasına yardım etmişti. Bu ilaca doktorların bazen köylü eroini demesi onun suçu değildi.

Kapıyı açıp nasıl reddedeceğini prova ederek içeri girdi. İçinden *nazik ama kararlı,* diye tekrar ediyordu. *Nazik ama kararlı.*

Andrea köşede, kolesterol afişinin altındaki koltukta dizlerini bitiştirmiş, başını kucağındaki çantasının üstüne eğmiş bekliyordu. Şimdi ufak tefek görünen iri bir kadındı. Bir şekilde küçülmüştü. Ona bakmak için başını kaldıran kadının yüzünün ne kadar perişan -çizgiler ağzım içeri göçertmiş, gözlerinin altı neredeyse kapkara olmuştu- olduğunu görünce Rusty fikrini değiştirdi ve Doktor Haskell'in pembe reçete kâğıtlarına ilacını yazmaya karar verdi. Belki Kubbe krizi sona erdikten sonra Andrea'yı bir detoks programına sokmaya çalışırdı; gerekirse kardeşine her şeyi anlatmakla tehdit ederdi. Ama şimdi ona ihtiyacı olanı verecekti. Çünkü bu ilaca onun kadar ihtiyaç duyan birini görmemişti.

"Eric... Rusty... başım dertte."

"Biliyorum. Görebiliyorum. Sana bir reçete.."

"Hayır!" Kadın yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle bakıyordu. "Yalvarsam bile olmaz! İlaç bağımlısıyım ve bundan kurtulmak zorundayım! Sefil, ihtiyar keşin tekiyim ben!" Suratı çöktü. İrade gücüyle toparlamaya çalıştı, başaramadı. Parmaklarının arasından yürek paralayıcı hıçkırıklar duyuluyordu.

Rusty, kadının yanma gidip diz çöktü ve tek koluyla sarıldı. "Andrea, bırakmak istemen çok iyi -harika- ama zamanlaman çok iyi olmayabilir.."

Kadın yaşlı, kızarmış gözleriyle yüzüne baktı. "Bu konuda haklısın, hatta en kötü zaman, ama şimdi olmak zorunda! Ve Dougie'yle Rose'a katiyen söylememen lazım. Bana yardım edebilir misin? Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Çünkü kendi başıma yapamadım. O iğrenç pembe haplar.

İlaç dolabına koyup 'Bugün başka yok' dedim ve bir saat sonra yine dolaba saldırdım. Hayatımda hiç bu kadar perişan olmamıştım, hiçbir zaman." Büyük bir sır verecekmiş gibi sesini alçaltmıştı.

"Artık belim yüzünden olduğunu sanmıyorum, bence beynim belime ağrımasını emrediyor ki o lanet olası ilaçları içeyim."

"Niye şimdi Andrea?"

Kadın sadece başını salladı. "Bana yardım edebilir misin edemez misin?"

“Evet, ama mahrumiyet çekeceksen yapma. Çünkü..” Bir an için yatağında titreyen, Büyük Balkabağı hakkında bir şeyler mırıldanan Jannie’yi görür gibi oldu. “Çünkü nöbet geçirebilirsin.”

Kadın bunu ya anlamamış ya da aldırmamıştı. “Ne kadar sürer?” “Fiziksel kısmını atlatmak mı? İki hafta. Belki üç” Aklından bu da seni bir süre idare eder, diye geçirdi ama dile getirmedi.

Andrea koluna yapıştı. Eli buz gibiydi. “Çok yavaş.”

Rusty’nin zihninde oldukça nahoş bir düşünce filizlendi. Belki de geçici bir paranoyaydı ama ısrarcıydı. “Andrea, sana şantaj yapan biri mi var?” “Şaka mı yapıyorsun? O ilaçları aldığımı herkes bilir, burası küçük bir kasaba.” Ki Rusty’ye göre sorusunun tam cevabı bu değildi. “En kısa ne kadar zamanda halledebilir?”

“B 12 iğneleri-artı B 1 ve vitaminlerle- on günde halledebilirsin. Ama acı çekeceksin. Pek uyuyamayacaksın ve huzursuz bacak sendromu baş gösterecek. Üstelik de hafif olmayacak. Ayrıca azaltma dozunu ayarlayacak biri olması lazım - ilaçlar onda duracak ve istesen de fazlasını vermeyecek. Çünkü isteyeceksin.”

“On gün ha?” Umutlu görünüyordu. “Ve şu Kubbe işi de o zamana kadar bitmiş olur herhalde değil mi?”

“Belki de bugün öğleden sonra bitecek. Hepimizin umudu bu.” Andrea, “On gün,” dedi.

“On gün.”

Rusty, *o lanet ilaçlan ömrünün sonuna kadar isteyeceksin*, diye düşündü ama o an sessiz kalmayı yeğledi.

11

Pazartesi sabahı olmasına rağmen Sweetbriar Rose için oldukça kalabalıktı... ama tabii ki kasaba tarihinde bunun gibi bir pazartesi sabahı daha olmamıştı. Yine de Rose ocağın kapatıldığını ve akşamüzeri beşten önce açılmayacağını duyurduğunda müşteriler pek sorun çıkarmadan çıktılar. Rose lafını, "Belki de o zaman Castle Rock'taki Moxie'ye gidip orada yersiniz!" diye bitirdi. Moxie pis, yağlı bir yer olduğu halde sözleri bir alkış patlamasıyla karşılandı.

Ernie Calvert, "Öğle yemeği yok mu?" diye sordu.

Rose ellerini omuz hizasına kaldıran Barbie'ye baktı. Bana sorma.

Rose, "Sandviç," dedi. "Elimizdekiler bitene kadar."

Bir alkış daha duyuldu. İnsanlar bu sabah beklenmedik bir şekilde keyifli görünüyordu; kahkahalar, şakalaşmalar... Belki de kasabanın yükselen moralinin en önemli göstergesi arka tarafta, yine canlanmış olan palavra masasıydı.

Sebebin büyük kısmı tezgâhın üzerindeki -CNN'e kilitlenmiş durumda olan- televizyondu. Televizyondaki konuşmacılar genelde spekülasyon yapıyordu, ama çoğu umutluydu. Görüşlerine başvurulan bazı bilimadamlarına göre Cruise'un engeli delip geçme şansı çok yüksekti, böylece kriz bitmiş olacaktı. Bir tanesi başarı şansını, "yüzde seksenden fazla," diye ifade etmişti. Barbie, *ama tabii ki adam Cambridge'teki MIT'den*, diye düşündü. *iyimser olmayı kaldırabilir.*

Tam ızgarayı kazımaya başlamışken kapıya vuruldu. Barbie dönüp bakınca eteğine yapışmış üç çocukla Julia Shumway'i gördü. Çocuklar yüzünden eğitim gezisine çıkmış bir ortaokul öğretmenine benzemişti. Barbie ellerini önlüğüne silerek kapıya doğru gitti.

Anson masaları toplamakta olduğu yerden sinir içinde, "Karnı acıkan herkesi içeri alırsak göz açıp kapayana kadar stoklarımız biter," dedi. Rose biraz daha et alabilmek için Yemek Dünyası'na gitmişti.

Barbie, "Onun yemek için geldiğini sanmıyorum," dedi ve haklıydı.

Julia minik Mona Lisa tebessümüyle, "Günaydın Albay Barbara," dedi. "İçimden habire Binbaşı Barbara demek geliyor. Hani şu.."

“Oyun yüzünden, biliyorum.” Barbie bunu daha önce de duymuştu. En az on bin kere. “Bu senin ekip mi?”

Çocuklardan biri fırça gibi koyu kahverengi saçlı, uzun, ince bir oğlandı; salaş bir pantolonla solmuş bir 50 sent baskılı bir tişört giymiş tıknaz bir çocuktu. Üçüncüsü de yanağında şimşek olan güzel, küçük bir kızdı. Şimşek dövme değil çıkartmaydı ama yine de kıza belli bir hava katıyordu. Barbie, Joan Jett’in ortaokul versiyonu olduğunu söylese kızın kimden bahsettiğini anlamayacağını fark etti.

Julia isyankâr kızın omzuna dokunup, “Norrie Calvert,” dedi. “Benny Drake. Ve bu ince uzun bardak da Joseph McClatchey. Dünkü protesto gösterisi onun fikriydi.”

Joe, “Ama kimsenin zarar görmesini istememiştim,” dedi.

Barbie, çocuğa, “Zaten olanlar senin suçun değildi,” dedi. “Yani rahat ol bu konuda.”

Benny merakla yüzüne bakıp, “Sahiden baş komutan mısınız?” dedi.

Barbie güldü. “Hayır,” dedi. “Çok mecbur kalmadıkça aklımdan bile geçmez.”

Norrie, “Ama dışarıdaki askerleri tanıyorsunuz öyle değil mi?” diye sordu.

“Şey, şahsen değil. Zaten onlar denizci. Ben karacıydım.”

Julia, “Albay Cox’a göre hâlâ da ordudasın,” dedi. Suratında soğukkanlı minik tebessümü vardı ama gözleri heyecanla dans ediyordu. “Biraz konuşabilir miyiz? Genç Bay McClatchey’in bir fikri var ve bence çok parlak bir fikir. Eğer işe yararsa.”

Joe, “Yarayacak,” dedi. “İş bilgisayar meselesine gelince başkomutan benim.”

Barbie, “Ofisime geçelim,” dedi ve tezgâha yöneldi.

12

Fikir parlaktı, tamam, ama saat on buçuk olmuştu bile ve bu işi sahiden yapacaklarsa çok çabuk olmaları lazımdı. Barbie, Julia'ya döndü. "Cep telefonun ya.."

Julia lafını bitiremeden telefonu avucuna tutuşturdu. "Cox'un numarası hafızada."

"Harika. Bir de hafızaya nasıl girildiğini bilsem."

Telefonu Joe aldı. "Nerede yaşıyorsun sen, Karanlık Çağlar'da mı?" Barbie, "Evet!" dedi. "Şövalyelerin gözüpek, leydilerin iç çamaşırlarını çıkarmadan da güzel olduğu çağlarda."

Norrie buna çok güldü ve yumruğunu kaldırınca Barbie kendi koca yumruğunu onun minik yumruğuyla tokuşturdu.

Joe küçük aletin birkaç düğmesine bastı. Dinledi, sonra telefonu Barbie'ye uzattı.

Cox hâlâ telefon elinde bekliyor olmalıydı çünkü Barbie, Julia'nın telefonunu kulağına götürdüğünde oradaydı.

"Nasıl gidiyor albay?" diye sordu.

"Temelde bir sorunumuz yok."

"Bu da bir başlangıçtır."

Barbie, *senin için konuşmak kolay,* diye düşündü. "Sanıyorum füze sekip geri gidene veya delip geçerek bizim taraftaki ormanlara ve çiftliklere büyük zarar verene kadar da durumumuz böyle kalacak. Bu kadarını Chester's Mill halkı hoş karşılayacaktır. Sizin çocuklar ne diyor?"

"Pek bir şey demiyorlar. Kimse herhangi bir tahminde bulunmuyor." "Televizyondan öyle duymuyoruz."

"Her kafadan çıkan sese kulak verecek vaktim yok benim." Barbie, Cox'un sesindeki omuz silkmeyi duyar gibiydi. "Umutluyuz. Bir şansımız olduğunu düşünüyoruz."

Julia sadede gelin der gibi bir el hareketi yaptı.

"Albay Cox, burada dört dostumla birlikteyim. İçlerinden biri Joe McClatchey adlı genç bir bey ve oldukça parlak bir fikri var. Şimdi telefonu

ona veriyorum..”

Joe saçlarını dalgalandıracak bir şiddetle elini sallıyordu.

“... kendisi anlatacak.”

Ye telefonu Joe’nun eline tutuşturdu. “Konuş,” dedi.

“Ama..”

“Başkomutanla tartışma evlat. Anlat.”

Joe anlatmaya başladı, başlarda tutuktu, durmadan *şey, ee, bilirsiniz* filan diyordu ama kendini fikrine kaptırınca hızlandı ve doğru düzgün anlatmaya başladı. Sonra karşı tarafı dinledi. Bir süre sonra da sırıtmaya başladı. Birkaç saniye daha geçti ve, “Başüstüne efendim! Sağ olun efendim!” deyip telefonu tekrar Barbie’ye verdi. “İşe bakın, füzeyi fırlatmadan önce internet hızımızı yükseltmeye çalışacaklar. Vay anasını!” Julia kolunu yakalayınca Joe, “Özür dilerim Bayan Shumway, yani süper demek istedim,” dedi.

“Onu boş ver, bunu gerçekten yapabilecek misin?”

“Şaka mı yapıyorsunuz? Çocuk oyuncağı.”

Barbie, “Albay Cox?” dedi. “İnternet hızı meselesi doğru mu?”

Cox, “Sizin denemeye çalıştığınız bir şeyi durduranlayız,” dedi. “Galiba bunu ilk önce sen belirtmiştin bana. Yani yardım etmemiz gerekir. Dünyanın en hızlı internetine sahip olacaksınız, en azından bugün için. Bu arada çok zeki çocukların varmış.”

Barbie, “Evet efendim, ben de öyle düşünüyorum,” dedi ve Joe’ya bir başparmak yukarı işareti yaptı. Çocuğun yüzü ışıl ışıldı.

Cox, “Çocuğun fikri işe yarar sen de kaydedersen bir kopyasını da mutlaka bize ulaştır. Biz de kendimizinkini yapacağız elbette ama bu işle görevli bilim adamları çarpmanın Kubbe’nin size ait tarafından neye benzediğini görmek isteyecektir.”

Barbie, “Bence daha iyisini de yapabiliriz,” dedi. “Eğer bizim Joe bu işi toparlayabilirse sanırım kasabanın büyük çoğunluğu canlı olarak izleme fırsatı bulacak.”

Bu kez yumruğunu kaldıran Julia oldu ve sırıtan Barbie de yumruğunu kaldırıp onunkiyle tokuşturdu.

Sen çok büyüksün.

13

Joe, “Vay canına,” dedi. Suratındaki huşu ifadesi yüzünden on üç değil sekiz yaşında görünüyordu. Sesindeki o müthiş özgüven kaybolmuştu. Barbie ile ikisi, Little Bitch Yolu’nun Kubbe’yle buluştuğu yerden otuz adım kadar geride duruyorlardı. Joe’nun baktığı askerler değildi, hoş onlar da dönmüş inceliyorlardı ama Joe’yu kendinden geçiren Kubbe’nin üzerine sprey boyayla yapılan kocaman kırmızı X ile uyarı şeridiydi.

Julia, “Ordugâh mı ne diyorsanız onu taşımışlar,” dedi. “Çadırlar gitmiş.”

“Elbette. Yaklaşık..” Barbie saatine baktı, “... doksan dakika sonra buralar bayağı ısınacak. Evlat bir an önce işini bitirsen iyi olur.” Ama şimdi bu ıssız yola gelmişken Barbie, Joe’nun söz verdiği şeyi yapıp yapamayacağını merak eder olmuştu.

“Tamam da ağaçları görüyor musunuz?”

Barbie önce anlamadı. Julia’ya baktı, o da omuz silkti. Sonra Joe eliyle gösterdi ve Barbie de gördü. Kubbe’nin Tarker tarafında kalan ağaçlar hafif rüzgârda dalgalanıyor, dökülüp yerlerde öbek öbek biriken yaprakları nöbetteki denizcilerin etrafında renk cümbüşleri yaratıyordu. Chester’s Mill tarafındaysa dallar belli belirsiz kımıldıyordu ve ağaçların çoğu hâlâ yaprak dökmemişti. Barbie havanın engelden geçtiğinden emindi, ama üzerinde herhangi bir güç olmadan. Kubbe rüzgârı kesiyordu. Paul Gendron’un, yani Sea Dogs şapkalı adamın küçük akıntıya gelip suyun biriktiğini fark edişini hatırladı.

Julia, “Buradaki yapraklar sanki... bilmiyorum... bir biçimde cansız. Sakat,” dedi.

Barbie, “Çünkü diğer tarafta rüzgâr var, buradaysa sadece çok hafif bir esinti,” dedi ve o anda gerçekten öyle olup olmadığını merak etti. Ama o konuda elden hiçbir şey gelmezken Chester’s Mill’in hava durumu üzerine spekülasyon yapmanın ne yararı olacaktı? “Hadi Joe. İşini yap.”

Joe’nun PowerBook’unu almak üzere Julia’nın Prius’uyla McClatchey’lerin evine uğramışlardı. (Bayan McClatchey oğlunu sağ salim geri getireceğine dair yemin etmesini istemiş, Barbie de etmişti.) Joe bu sefer yolu gösteriyordu. “Burası mı?”

Barbie ellerini kırmızı X'e baktı. "Biraz sola. Deneme yapabilir misin? Bakalım nasıl görünecek?"

"Tabii." Joe PowerBook'un kapağını açtı ve bilgisayarı çalıştırdı. Mac' in açılış sesi her zamanki gibi hoştu ama gümüş renkli dizüstü bilgisayar Little Bitch Yolu'nun yamalı asfaltı üstünde kapağı açık olarak dururken Barbie hayatında bu kadar gerçeküstü bir şeye tanık olmadığını düşündü. Manzara son üç günü gayet güzel özetliyordu.

Joe, "Pil yeni olduğu için en azından altı saat gider," dedi.

Julia, "Uyku durumuna geçmez mi?" diye sordu.

Joe yine o dalga geçen *anne, lütfen* bakışlarından birini attı. Sonra tekrar Barbie'ye döndü. "Füze benim Pro'yu kızartırsa yeni bir tane alacağına söz veriyor musun?"

Barbie, "Sam Amca yenisini alır," diye söz verdi. "Ben de bizzat takipçisi olurum."

"Güzel."

Joe bilgisayarın üstüne eğildi. Ekranın üst kısmına monte edilmiş küçük gümüşi bir silindir vardı. Joe'nun verdiği bilgiye göre bu *iSight* denen yeni bir bilgisayar mucizesiydi. Parmağı bir süre klavyede gezindi, sonra ENTER tuşuna bastı ve aniden ekranı Little Bitch Yolu'nun parlak bir görüntüsü kapladı. Yer seviyesinden asfalttaki en küçük tümsek ve bozukluk dağ gibi görünüyordu. Barbie orta menzilden nöbetçi denizcileri diz hizasına kadar görebilmekteydi.

Nöbetçilerden biri, "Efendim, fotoğraf mı çekti?" diye sordu.

Barbie başını kaldırıp nöbetçiye baktı. "Bunu duymamış olayım denizci - denetleme yapıyor olsaydım tekmeyi yemiştin. Sol botunun üstü sıyrılmış. Savaş dışı görevde kabul edilir bir şey değil."

Denizci başını eğip botuna baktı, sahiden sıyrılmıştı. Julia güldü. Joe gülmedi. Kendini kaptırmıştı. "Çok alçak kalıyor Bayan Shumway. Acaba arabanızda kullanabileceğimiz bir şey var mıdır?" Eliyle de yerden yaklaşık bir metre yukarıyı gösteriyordu.

Julia, "Var," dedi.

"Lütfen benim spor çantamı da getirir misiniz?" Klavyede bir şeyler daha yazıp elini uzattı. "Cep telefonu?"

Barbie telefonu verdi. Joe inanılmaz bir hızla minik tuşlara bastı. Sonra da, “Benny? Ha, Norrie, tamam. Orada mısınız?... İyi,” dedi. “Herhalde hiç böyle önemli bir görevde bulunmamışsındır daha önce. Hazır mısınız?... Kesinlikle. Beklemede kalın.” Karşı tarafı dinledi, sonra sırıttı. “Dalga mı geçiyorsun Kanka, bağlantı uçmuş. Hızı patlatmışlar. Jet gibi.” Telefonun kapağını kapatıp Barbie’ye geri verdi.

Julia, Joe’nun spor çantası ve *Demokrat'ın* dağıtılmamış pazar ilavelerinin bulunduğu bir koliyle geri dönmüştü. Joe, PowerBook’u kolinin üstüne yerleştirdi (görüntünün aniden yer seviyesinden yükselmesi Barbie’nin azıcık başını döndürmüştü), sonra kontrol etti ve tamamen hazır olduğunu ilan etti. Spor çantasını karıştırıp anteni olan siyah bir kutu çıkardı ve bilgisayara bağladı. Askerler Kubbe’nin diğer tarafında toplanmış merakla izliyordu. Barbie, *akvaryumdaki balıkların neler hissettiğini anlayabiliyorum* diye düşündü.

Joe, “Olmuş gibi görünüyor,” diye mırıldandı. “Yeşil bir ışık alıyorum.”

“Arkadaşlarını araman gerekmez mi?”

Joe, “Çalışıyorsa onlar beni arayacak,” dedi. Sonra, “Hey, bu sorun olabilir,” diye ekledi.

Barbie çocuğun bilgisayardan söz ettiğini sanmıştı ama Joe bilgisayara bakmıyordu bile. Barbie onun bakışlarını takip edince yeşil polis şefi arabasını gördü. Hızlı gitmiyordu ama tepe ışıkları yanıp sönüyordu. Araç durdu. Arabadan Pete Randolph indi. Yolcu tarafından ise Koca Jim Rennie çıktı (o indikten sonra araba hafifledi ve biraz salladı).

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye sordu.

Barbie’nin elindeki telefon vızıldadı. Barbie gözünü yaklaşan meclis üyesiyle polis şefinden ayırmadan telefonu Joe’ya uzattı.

14

Dipper’ın kapısındaki tabelada MAINE’İN EN BÜYÜK DANS PİSTİNE HOŞ GELDİNİZ! yazıyordu. Sanırım yol üzerinde bulunan motellerin tarihinde bu ilk kez oluyordu, pist on bir kırk beşte tıklım tıklım doluydu. Tommy ve Willow Anderson’ın kapıda gelenleri karşılayışında bir parça kilise müdavimlerini karşılayan rahipleri andıran bir tavır vardı. Yalnız burada İlk Kilise Rak Orkestrası Yönetimi Boston’dandı.

İlk başta izleyiciler sessizdi, çünkü büyük ekranda maviyle yazılmış BEKLEYİN yazısından başka bir şey yoktu. Benny ile Norrie kendi ekipmanlarını bağlamış ve televizyonun 4. kanalını açmışlardı. Sonra, birdenbire, Little Bitch Yolu tüm canlılığıyla ekranda belirdi, arkada da nöbetçi denizcilerin etrafında oynaşan yapraklar görünüyordu.

Kalabalıktan alkışlar, tezahüratlar koptu.

Benny, Norrie ile el çaktı ama bu Norrie’ye yetmedi; çocuğu dudaklarından öptü, hem de sıkıca. Bu Benny’nin hayatının en mutlu anı olmuştu, kaykayla tepetaklak dönüş yapmaktan bile daha iyiydi.

Norrie, “Ara Joe’yu!” buyurdu.

Benny, “Hemen,” dedi. Yüzü biraz yanıyor olabilirdi ama sırıtıyordu. TEKRAR ARA tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü. “Kanka, aldık! Görüntü o kadar gerçek ki..”

Joe sözünü kesti. “Houston, bir sorunumuz var.”

15

Şef Randolph, “Burada ne yapıyorsunuz bilmiyorum,” dedi. “Ama bir açıklama bekliyorum ve beni ikna eden bir açıklama yapana dek de şu zımbırtı kapalı kalacak.” PowerBook’u gösteriyordu.

Denizcilerden biri, “Affedersiniz efendim,” dedi. Kolunda çavuş pırpırları vardı. “O bey Albay Barbara ve bu operasyonu yürüten tek yetkili.” Koca Jim bu sözleri en alaycı tebessümüyle karşıladı. Boynunda bir damar da atmaya başlamıştı. “Bu adam olsa olsa baş belalarının albayı olur. Lokantanın birinde aşçılık yapıyor.”

“Efendim, aldığım emirler..”

Koca Jim parmağını çavuşa doğru salladı. “Chester’s Mill’de şu anda bizden başka resmi otorite yok asker, ben de o otoriteyi temsil ediyorum.” Randolph’a döndü. “Şef, çocuk bilgisayarını kapamazsa sen fişi çek.”

Randolph, “Görebildiğim kadarıyla fişi yok,” dedi. Bir Barbie’ye, bir çavuşa, bir Koca Jim’e bakıyordu. Terlemeye başlamıştı.

“O zaman sen de ekrana bir tekme indir. Ne yaparsan yap kapat şu aleti!”

Randolph ileri bir adım attı. Korkmuş ama kararlı görünen Joe kolinin üstünde duran dizüstü bilgisayarının önünde durdu. Cep telefonu da hâlâ elindeydi. “Elini sürmesen iyi olur, dizüstü bilgisayar benim ve kanunlara karşı geldiğimi sanmıyorum!”

Barbie de, “Geri çekil şef,” dedi. “Bu bir emirdir. Yaşadığın ülkenin hükümetini hâlâ tanıyorsan bu emre uyarsın.”

Randolph etrafına bakındı. “Jim, belki de..”

Koca Jim, “Belkisi filan yok,” dedi. “Şu anda yaşadığın yer burası. Şu baş belası aleti derhal kapat.”

Julia öne çıkıp PowerBook’u kaptı ve bilgisayar kamerasını yeni gelenleri de görüntüleyecek şekilde çevirdi. Ağırbaşlı topuzundan kurtulan tutamlar pembe yanaklarına dağılmıştı. Barbie kadının oldukça güzel göründüğünü düşündü.

Joe’yu, “Sor bakalım görüyorlar mı?” dedi.

Koca Jim’in tebessümü bir anda donup kaldı. “Kadın bırak onu!”

“Sorsana görüyorlar mıymış?”

Joe telefonla konuştu. Karşı tarafı dinledi. Sonra, “Görüyorlar,” dedi. “Bay Rennie’yle Memur Randolph’u izliyorlar. Norrie neler olduğunu merak ettiklerini söylüyor.”

Randolph’un suratında dehşet; Rennie’ninkindeyse öfke vardı. Randolph, “Kim bilmek istiyormuş?” diye sordu.

Julia, “Dipper’a canlı yayın yapıyoruz,” dedi.

Koca Jim, “*Bu günaha batmaktır*!” dedi. Yumruklarını sıkmıştı. Barbie adamın muhtemelen elli kilo fazlası olduğunu düşündü, sağ kolunu oynatırken suratını buruşturduğunu da görmüştü -kolunu incitmiş gibiydi- ama yine de vurabilirdi. Ve şu anda o kadar sinirli görünüyordu ki bir yumruk indirmekten çekineceğini sanmıyordum... yalnız yumruğunu kendisine mi Julia’ya mı yoksa çocuğa mı yönelteceğine karar verememişti. Belki Rennie de bilmiyordu bunu.

Julia, “On biri çeyrek geçe itibariyle insanlar salonda toplanıyor,” dedi. “Haber çabuk yayılmış” Başını yana eğerek gülümsedi. “Seçmenlerine el sallamak ister misin Koca Jim?”

Koca Jim, “Blöf yapıyorsun,” dedi.

“Kontrol etmesi bu kadar kolay bir şeyde niye blöf yapayım ki?” Randolph’a döndü. “Polislerinden birine sor bakalım bu sabahki büyük toplantı nerede oluyormuş?” Sonra yine Jim’e döndü. “Bunu kapatırsanız yüzlerce insan onlar için hayati önem taşıyan bir olayı görmelerini engellediğinizi bilecek. Hatta hayatları buna bağlı olabilir.”

“Yasal izniniz yok!”

Normalde gayet kontrollü biri olan Barbie tepesinin atmaya başladığını hissediyordu. Mesele adamın aptallığı değildi; aptal olmadığı belliydi. Ve Barbie’yi asıl delirten de buydu.

“Nedir asıl derdiniz? Burada bir tehlike mi görüyorsunuz? Ben görmüyorum. Mesele bu kurguyu yapıp canlı olarak yayın yapmak üzere bırakmaktan ibaret.”

“Füze işe yaramazsa paniğe yol açabilir. Bir şeyin olmadığını duymak başka şey, olmadığım kendi gözünle görmek başka. Bir taşkınlık yapmaya kalkışabilirler.”

“Yönettiğin insanlara çok az güveniyorsun meclis üyesi.”

Koca Jim sert bir karşılık vermek üzere ağzını açtı -Barbie *onlar o kadarını hak ediyor* gibi bir şey olacağını tahmin etti- ama son anda kasabanın büyük bir kısmının bu tartışmayı büyük ekrandan izlediğini hatırladı. Muhtemelen HD kalitesinde hem de. “O alaycı tebessümü suratından kazımayı bilirim ben Barbara.”

Julia, “Bir de polis baskısı mı başlıyor?” diye sordu.

Korkuluk Joe eliyle ağzını kapattı, ama o arada Randolph’la Koca Jim sırıttığını görebilmişlerdi. Parmaklarının arasından süzülen kıkırtıyı da duydular.

Çavuş, “Millet orayı boşaltsanız iyi olur artık,” dedi. “Zamanımız azalıyor.”

Barbie, “Julia, kamerayı bana çevir,” dedi.

Julia çevirdi.

16

Dipper, Vatikan Seks Kedicikleri'ni ağırladığı o unutulmaz 2009 Yılbaşı arifesinde bile bu kadar tıka basa dolmamıştı. Ve hiçbir zaman bu kadar sessiz olmamıştı. Beş yüzü aşkın insan omuz omuza, sıkış tepiş durmuş Joe'nun PowerBook'unun baş döndürücü bir dönüş yaparak Dale Barbara üzerinde odaklanmasını izliyordu.

Rose Twitchell, "İşte benim aslanım," diye mırıldanıp gülümsedi. Barbie, "Merhabalar," dedi ve görüntü o kadar iyiydi ki birkaç kişi, "Merhaba," diye karşılık verdi. "Ben Dale Barbara, Birleşik Devletler Ordusu'nda tekrar göreve getirildim."

Bu sözleri genel bir şaşkınlık nidası karşıladı.

"Buradan, Little Bitch Yolu'ndan yapılmakta olan video yayını tümüyle benim sorumluluğumda ve tahmin etmiş olabileceğiniz gibi, yayının devam edip etmemesi konusunda Üye Rennie ile görüş ayrılığımız var."

Bu kez tepkiler daha güçlüydü. Ve pek mutlu değildi.

Barbie, "Bu sabah emirlerin ayrıntılarını tartışacak vaktimiz olmadı," diye devam etti. "Kamerayı füzenin çarpması beklenen noktaya sabitleyeceğiz. Yayının devam edip etmemesi ikinci üyenize bağlı. Yayını keserse görüntü almayacaksınız. Dinlediğiniz için teşekkürler."

Barbie görüntüden çıktı. Bir an dans pistinde toplananlar sadece ağaçları gördüler, sonra görüntü tekrar döndü ve havada duran X işaretinde sabittendi. Onun arkasında kalan son malzemeleri iki büyük askeri kamyona taşımakta olan nöbetçiler görünüyordu.

Yerel Toyota bayisi olan (ve James Rennie'nin arkadaşı olmayan) Will Freeman doğrudan televizyona konuştu. "Kamerayı rahat bırak Jimmy, yoksa bu hafta bitmeden Mill'e yeni meclis üyesi seçilir."

Genel bir onaylama mırıltısı yükseldi. Kasaba halkı sessizce durup gösterimdeki programın -hem hareketsiz hem de dayanılmayacak kadar heyecanlı- devam edip etmeyeceğini görmeyi bekledi.

17

Randolph, “Ne yapmamı istiyorsun Koca Jim?” diye sordu. Cebinden bir mendil çıkarıp ensesini kuruluyordu.

Koca Jim, “Sen ne yapmak istiyorsun?” diye karşılık verdi.

Yeşil şef aracının anahtarlarını aldığından beri ilk defa Pete Randolph anahtarları başka birine vermeyi ne kadar istediğini düşündü. İçini çekip, “Olduğu gibi bırakmak istiyorum,” dedi.

Koca Jim *ne yapacağına kendin karar ver* dercesine başını salladı. Sonra gülümsedi - tabii bu son derece tipik dudak germe hareketine gülümseme denebilirse. “Eh, şef sensin.” Barbie, Julia ve Korkuluk Joe’ya doğru döndü. “Bizi yendiniz, öyle değil mi Bay Barbara?” dedi.

Barbie, “Sizi temin ederim ki öyle bir durum yok efendim,” dedi.

“Palavra... Bu bir güç savaşı, yalın ve basit. Zamanında çok gördüm ben. Başarılı olanları da gördüm... olmayanları da.” Acıyan sağ kolunu destekleyerek Barbie’ye yaklaştı. Bu mesafeden Barbie, adamın kolonya ve ter kokusunu alabiliyordu. Rennie soluk soluğaydı. Sesini alçalttı. Belki Julia sonraki sözlerini duymadı ama Barbie duymuştu.

“Bütün paranı koy evlat. Her kuruşunu. Füze delip geçerse sen kazanırsın. Geri sekerse... o zaman *benden sakın*” Bir an için gözleri - bakışları derinliklerde kaybolmuştu ama soğuk, berrak bir zekâyla parlıyorlardı- Barbie’ninkilerle buluştu ve sabidendi. Sonra arkasına döndü. “Hadi Şef Randolph. Bay Barbara ile dostları sayesinde durum zaten yeterince karmaşık. Biz kasabaya dönelim. Adamlarını yerlerine yerleştir ki isyan filan çıkarsa hazırlıklı olalım.”

Julia, “Hayatımda duyduğum en saçma şey!” dedi.

Randolph, “Dipper’a gitmek ister misin Jim?” diye sordu. “Zamanımız var.”

Koca Jim, “O batakhaneye adımımı bile atmam,” dedi. Arabanın yolcu kapısını açtı. “Benim istediğim biraz kestirmek. Ama onu da yapamayacağım çünkü bir sürü iş var. Sorumluluklarım çok büyük. Ben istemedim ama var işte.”

Julia, “Bazı insanlar büyüktür, bazıları da kendine büyüklük atfeder öyle değil mi Jim?” diye sordu. Soğukkanlı tebessümü yüzündeydi.

Koca Jim ona döndü, yüzündeki açık nefret Julia’nın bir adım gerilemesine yol açmıştı. Sonra Rennie ona boş verdi. “Hadi gel şef.”

Polis aracı puslu, tuhaf yaz gününde tepe ışıklarını yaka yaka kasabaya doğru yola koyuldu.

Joe, “Vay be,” dedi. “Korkutucu bir tip.”

Barbie, “Al benden de o kadar,” dedi.

Julia, Barbie’ye bakıyordu, yüzündeki tebessüm tamamen silinmişti. “Eskiden bir düşmanın vardı,” dedi. “Artık kanlın var.”

“Galiba senin de.”

Julia başını salladı. “İkimizin de can güvenliği için füzenin işe yaramasını diliyorum.”

Çavuş, “Albay Barbara,” diye araya girdi. “Biz ayrılıyoruz. Sizin de aynı şeyi yaptığınızı görürsem içim rahat edecek.”

Barbie başıyla onayladı ve yıllardır ilk kez askeri selam çaktı.

18

O pazartesi günü sabahın erken saatlerinde Carswell Hava Kuvvetleri Üssü'nden kalkan bir B-52, 10. 40'tan beri varış yeri olan Vermont, Burlington'daydı (Hava kuvvetleri mümkün olduğu zaman erkenden gitmeyi tercih ediyordu.). Görevinin kod adı BÜYÜK ADA'ydı. Hem Körfez hem de Irak savaşlarında (Özel sohbetlerde İkincisi, "Koca Dubya'nın maymun düzme gösterisi." olarak anılmaktaydı.) bulunmuş olan komutan, pilot Binbaşı Gene Ray'di. Uçağının bomba yuvasında iki tane Fasthawk Cruise Füzesi vardı. Bu Fasthawklar, eski Tomahawklar'dan daha güçlü ve güvenilir füzelerdi, ama bir Amerikan hedefini vurmayı planlamak çok garip bir duygu veriyordu.

Saat 12. 53'te uçağının gösterge panelindeki kırmızı ışıklardan biri sarıya döndü. COMCOM uçağın kumandasını Binbaşı Ray'den aldı ve uçağı doğru rotaya sokmaya başladı. Binbaşı kanatların altında Burlington'un gözden kayboluşunu izliyordu.

Ray, başlığının içindeki mikrofona konuştu. "Gösteri zamanı geldi sayılır efendim."

Washington'dan Albay Cox, "Anlaşıldı Binbaşı," dedi. "İyi şanslar. Patlat şu piçi."

Ray, "Baş üstüne," dedi.

Saat 12. 54'te sarı ışık yanıp sönmeye başladı. 12. 54. 55'te yeşile döndü. Ray üzerinde 1 yazan düğmeye bastı. Hiçbir şey hissedilmedi, sadece aşağıdan hafif bir sürtünme sesi duyuldu ama Ray videodan Fasthawk'in uçuşuna başladığını gördü. Füze hızla maksimum hıza ulaşmış, gökyüzünde tırmık izi gibi bir jet buharı bırakarak ilerliyordu.

Gene Ray seremoniyi kendi kendine haç çıkarıp başparmağının dibini öperek bitirdi. "Tanrı yolunu açık etsin evlat," dedi.

Fasthawk'in maksimum hızı saatte üç bin beş yüz kilometreydi. Hedefine elli kilometre kala-New Hampshire, Conway'in yaklaşık otuz kilometre batısındaydı ve artık White Dağları'nın doğusuna geçmişti- onu izleyen bilgisayar nihai yaklaşımını önce hesapladı sonra da devreye soktu. Alçalırken füzenin hızı saatte üç bin beş yüz kilometreden bin sekiz yüz elli

kilometreye düştü. Füze Rota 302'ye kilitlenmişti ve bu da Kuzey Conway'in anacaddesi oluyordu. Aşağıdaki yayalar tedirgin bir şekilde başlarının üstünden geçişini izlediler.

Settlers İndirimli Satış Mağazası'nın otoparkında bir kadın elini gözüne siper edip, yanındaki arkadaşına, "Bu jet fazla alçaktan uçmuyor mu?" diye sordu. Fasthawk'in bilgisayar sistemi konuşabilse, "Daha bir şey görmedin hayatım," derdi.

Füze ardında inanılmaz bir gümbürtü bırakarak Maine-New Hampshire sınırını üç bin fit yüksekten aştı. Bilgisayarlı hedef sistemi 119 Yol'u saptayınca önce bin fite, sonra da beş yüz fite süzüldü. Artık bilgisayar son hız faaliyete geçmiş, hedef sisteminin rotalarını tarıyor ve dakikada bin tane rota düzeltmesi yapıyordu.

Washington'da Albay James O. Cox, "Nihai yaklaşım millet," dedi. "Takma dişlerinizi iyi tutun."

Fasthavvk sonunda Little Bitch Yolu'nu buldu ve hemen hemen yer seviyesine kadar alçaldı, hâlâ neredeyse Mach 2 hızıyla gidiyor, tepeleri dönemeçleri aşıyordu, kuyruğundaki göz kamaştırıcı yanma geride toksik bir koku bırakıyordu. Ağaçların arasına dalıp bir kısmını tutuşturdu. Tarker Hollow'da bir tezgâhı havaya uçurup gökyüzüne ezilmiş balkabakları saçılmasına yol açtı. Arkasından bir patlama oldu ve insanlar elleriyle kafalarını koruyarak yerlere kapaklandılar.

Cox, *işe yarayacak,* diye düşündü. *Nasıl olur da yaramaz?*

19

Dipper’da artık iç içe geçmiş sekiz yüz kişi vardı. Kimse konuşmuyor, sadece Lissa Jameison dudaklarını oynatarak şu sıralarda New Age öğretisi dikkatini kime yöneltmişse ona dua ediyordu. Bir elinde bir kristal vardı; Rahibe Piper Libby de annesinin haçını dudaklarına bastırmıştı.

Ernie Calvert, “İşte geliyor,” dedi.

Marty Arsenault, “Hani?” diye sordu. “Ben daha bir şey..”

Brenda Perkins, “*Dinleyin!”* dedi.

Gelişini duydular: kasabanın batı ucundan giderek artan dünya dışı bir uğultu yaklaşıyordu, mımmm sesi birkaç saniyede MIMMM haline geliverdi. Büyük televizyon ekranında yarım saat sonrasına, füzenin başarısızlığa uğramasından sonrasına kadar hemen hemen hiçbir şey görmediler. Deeper’dan ayrılmayanlardan biri olan Benny Drake görüntüyü kare haline gelecek kadar yavaşlatmayı başarmıştı. Füzenin Little Bitch denen yerin etrafında dönüşünü izlediler. Yerden yüksekliği bir buçuk metreden fazla değildi, neredeyse kendi bulanık gölgesiyle öpüşüyordu. Bir sonraki karede Fasthawk temas anında patlamak üzere tasarlanmış savaş başlığının bir parçasının ucunda, bir zamanlar denizcilerin ordugâhı olan yerin üstünde donmuş durumdaydı.

Sonraki karelerdeyse ekran seyredenlerin gözünü kamaştıran parlak bir beyaza bürünüyordu. Ardından, beyazlık azalmaya başlarken füze parçalarını -hafifleyen patlamanın önünde bir sürü kara çizgi- ve kırmızı X’in bulunduğu yerde muazzam bir yanık izi gördüler. Füze tam hedefi vurmuştu.

Daha sonra Dipper’dakiler Kubbe’nin Tarker tarafında kalan ormanların alev alışını seyrettiler. O taraftaki asfaltın önce kabarışını sonra da erimeye başlamasını izlediler.

20

Cox sersemlemiş bir halde, “Ötekini ateşle,” dedi ve Gene Ray söyleneni yaptı. Biraz daha cam kırıldı ve doğu New Hampshire ile batı Maine’de biraz daha insan korkuya kapıldı.

Öte yanda ise sonuç değişmemişti.

KARENİN İÇİNDE

1

Mill Sokağı 19 Numara'da oturan McClatchey ailesinin evinde kayıt bittikten sonra bir sessizlik yaşandı. Sonra Norrie Calvert gözyaşlarına boğuldu. Benny Drake'la Joe McClatchey ise, kızın eğik başı üzerinden suratlarında aynı *şimdi ne yapacağım* ifadesiyle bakıştılar, kollarını kızın sarsılan omuzlarına doladılar ve bir ruh birliği kurarcasına birbirlerinin bileklerini tuttular.

Claire McClatchey gördüklerine inanamıyormuş gibi, "Bu kadar mı?" diye sordu. Joe'nun annesi ağlamıyordu ama ağlamak üzereydi; gözleri dolu dolu olmuştu. Elinde kocasının fotoğrafı vardı, Joe'yla arkadaşları DVD ile çıkageldikten bir süre sonra duvardan indirmişti. "Bu kadar mı?"

Kimse cevap vermedi. Barbie, Julia'nın oturduğu koltuğun koluna tünemişti. *Şimdi başım büyük dertte olabilir,* diye düşünüyordu. Ama ilk aklına gelen bu olmamıştı; ilk önce kasabanın başının büyük dertte olduğunu düşünmüştü.

Bayan McClatchey ayağa kalktı. Kocasının fotoğrafı hâlâ elindeydi. Sam havalar soğuyana kadar her cumartesi Oxford Otoyolu'nda kurulan bit pazarına giderdi. Hobisi mobilya yüzeylerini değiştirmekti ve oradaki tezgâhlarda işine yarayan bir şeyler bulurdu. Üç gün sonra hâlâ Oxford'daydı, gazete ve televizyon ekipleriyle Raceway Motel'de kalıyordu; Claire ile telefonda konuşamamışlar, ama e-posta aracılığıyla iletişimi kesmemeyi başarmışlardı. Şimdiye kadar.

Claire, "Bilgisayarına ne olmuştur acaba Joey?" diye sordu. "Havaya mı uçmuştur?"

Kolu hâlâ Norrie'nin omzunda, eli Benny'nin bileğinde olan Joe başını salladı. "Sanmıyorum," dedi. "Muhtemelen sadece erimiştir." Barbie'ye döndü. "Sıcak yüzünden oradaki ağaçlar da tutuşmuş olabilir. Birileri bir şeyler yapmalı."

Benny, "Kasabada itfaiye aracı kaldığını sanmıyorum," dedi. "Eh, belki eskilerden bir iki tane vardır."

Julia, "Bakalım bu konuda ne yapabiliyorum," dedi. Claire McClatchey kule gibi tepesine dikildi; Joe'nun boyunu kimden aldığını anlamak zor

değildi. “Barbie, en iyisi herhalde bunu kendi başıma halletmem olacak.”

“Niye?” Claire şaşırmış görünüyordu. Gözünde bekleyen yaşlardan biri sonunda yanağından süzülmeye başladı. “Joe hükümetin sizi sorumlu ilan ettiğini söyledi Bay Barbara - bizzat Başkan söylemiş hem de!”

Barbie, “Bay Rennie ve Şef Randolph’la video yayını konusunda bir anlaşmazlığımız oldu,” dedi. “Biraz sinirlendim. Şu anda ikisinin de benim önerilerime kulak vereceğinden şüpheliyim. Julia, seni de hoş karşılayacaklarını pek sanmıyorum. En azından şimdilik. Eğer Randolph bu işlerden biraz anlıyorsa itfaiye araçlarını yardımcılarıyla birlikte oraya göndermeyi akıl eder. Herhalde hortumları ve seyyar pompaları vardır.”

Julia bunu biraz düşünüp, “Bir dakika benimle dışarı gelir misin Barbie?” dedi.

Barbie, Joe’nun annesine baktı ama kadın artık onlarla ilgilenmiyordu. Oğlunu kenara çekip Norrie’nin yanma oturmuş, kız da başını omzuna yaslamıştı.

Barbie’yle Julia ön kapıya doğru giderken Joe, “Kanka, hükümetin bana bir bilgisayar borcu var,” dedi.

Barbie, “Kayda alındı,” dedi. “Ve teşekkür ederim Joe. Çok iyi iş çıkardın.”

McClatchey’lerin evinin önünde Barbie ile Julia kasaba meydanına, Prestile Deresi’ne ve Barış Köprüsü’ne bakarak sessizce durdular. Sonra Julia öfkeli bir sesle, “Anlamıyor,” dedi. “Mesele bu. Tanrı’nın cezası mesele bu.”

“Kim neden anlamıyor?”

“Pete Randolph bu işlerden anlamıyor. Azıcık bile. Altını ıslatmakta dünya şampiyonu olduğu yuva günlerinden, Sutyen Askısı Şaklatma Tugayı askeri olduğu on ikinci sınıfa kadar birlikte okuduk onunla. Babası okulun yönetim kurulunda olduğu için B eksi alan ama aslında C eksi alabilecek bir zekâsı vardı ve beyin gücü o günden bugüne artmış değil. Bay Rennie’miz etrafını ahmaklarla dolduruyor. Andrea Grinnel bir istisna, ama o da ilaç bağımlısı. OxyContin.”

Barbie, “Belinde sorun varmış,” dedi. “Rose anlatmıştı.”

Meydanda yaprağını döken yeterince ağaç olduğu için Barbie ile Julia anacaddeyi görebiliyorlardı. Şu anda bomboştu -çoğu insan hâlâ

Dipper’da, gördüklerini tartışmakla meşguldü- ama yakında kaldırımlar sersemlemiş, yaşadıklarına inanamadan sürünerek evine dönen kasaba sakinleriyle dolup taşacaktı. Henüz birbirlerine bundan sonra ne olacağını bile sormaya cesaret edemeyen kadın ve erkeklerle.

Julia içini çekip parmaklarını saçının arasından geçirdi. “Jim Rennie bütün kontrolü kendi elinde tuttuğu takdirde olayların eninde sonunda düzeleceğini sanıyor. En azından kendisi ve dostları için. En kötü siyasetçi tipi - bencil, makamını hak etmekten çok uzak olduğunu göremeyecek kadar benmerkezci, çevresini kuşatan o yapay dünyanın altında korkağın teki. İşler yeterince kötüye gittiğinde kendi canını kurtaracağına inanırsa kasabayı eliyle şeytana teslim eder. Korkak bir lider dünyanın en tehlikeli insanıdır. Bu gösteriyi idare eden sen olmalıydın.”

“Güvenine teşekkür ederim..”

“Ama Albay Cox’la Birleşik Devletler Başkanı ne kadar isterse istesin böyle bir şey olmayacak. New York’ta elli bin kişi kalkıp Beşinci Cadde’de yürüyüşe çıksa, üstünde fotoğrafın olan pankartlarını sallasa bile olmayacak. Şu kahrolası Kubbe tepemizde olduğu sürece imkânsız.”

Barbie, “Seni her dinlediğimde kulağıma biraz daha az Cumhuriyetçi geliyorsun,” diye belirtti.

Julia, Barbie’nin pazısına şaşılacak kadar sert bir yumruk indirdi. “Bunlar şaka değil.”

Barbie, “Yok,” dedi. “Şaka değil. Seçim yapma zamanı geldi. Ve ikinci üyeliğe aday olmanı öneriyorum.”

Julia acıyarak baktı. “Kubbe varken Jim Rennie’nin seçim yapılmasına izin vereceğini mi sanıyorsun? Sen hangi dünyada yaşıyorsun dostum?”

“Kasabanın iradesini de hafife alma Julia.”

“Sen de James Rennie’yi hafife alma. Yıllardır görevde ve insanlar onu kabullenmiş durumda. Ayrıca iş günah keçisi bulmaya geldiğinde çok yeteneklidir. Kasaba dışından biri -aslında aklına estiği gibi oradan oraya gezen biri- şu durumda tam biçilmiş kaftan olur. Böyle bir tanıdığımız var mı?” “Ben senden bir fikir bekliyordum siyasi analiz değil.”

Bir an için kadının yine vuracağını sandı. Sonra Julia derin bir soluk aldı, soluğunu bıraktı ve gülümsedi. “Her şeyle dalga geçer gibisin ama senin de dikenlerin var öyle değil mi?”

O sırada belediye binasından sıcak, durgun havayı delip geçen kısa, keskin alarm sesleri duyuldu.

Julia, “Biri yangın alarmı veriyor,” dedi. “Yangının yerini bildiğimizi sanıyorum.”

Batıya, yükselen dumanların maviliği kararttığı yöne baktılar. Barbie dumanın çoğunun Kubbe’nin Tarker Mill tarafından geldiğini tahmin etti, ama aşırı ısı yüzünden Chester’s Mill tarafında da küçük küçük yangınlar çıkmış olması kesin gibiydi.

“Fikir mi istiyorsun? Al bakalım sana fikir. Brenda’yı bulayım -ya evdedir ya da herkes gibi Dipper’da- ve bu yangın söndürme operasyonunun başına geçmesini önereyim.”

“Ya hayır derse?”

“Demeyeceğinden eminim. En azından rüzgâr denecek bir şey yok - Kubbe’nin bu tarafında- yani muhtemelen sadece otlarla çalılar tutuşmuştur. Brenda onları söndürecek birilerini ayarlar ve doğru adamları da bilir. Howie’nin seçeceklerini seçer.”

“Anladığım kadarıyla onların hiçbiri yeni ekibe alınmadı.”

“Bu kısmını ona bırakırım ama Brenda’nın Carter Thibodeau ya da Melvin Searles’i çağıracağından şüpheliyim. Ya da Freddy Denton’ı. Beş yıldır polisti ama Brenda’dan Duke’un onu göndermeyi planladığını duymuştum. Freddy her yıl ilkokul çocuklarına ‘Noel Baba’lık yapar, çocuklar da onu sever - çok iyi ho-ho-ho der. Ama kötü biri olabiliyor.”

“Sen yine Rennie ile dalaşmak niyetindesin.”

“Evet.”

“Hesaplaşmak tatlı gelebilir.”

“Gerekirse ben de cadılaşabilirim. Destek alırsa Brenda da öyle.” “Tamam dene bakalım. Ve mutlaka söyle Burpee denen adamı da alsın. Çalı yangını söndürme meselesinde ona kasabada kalan itfaiye artıklarından daha çok güveniyorum. Mağazasında da gereken her şey var.”

Julia başıyla onayladı. “Harika bir fikir.”

“Benim de gelmemi istemediğinden emin misin?”

“Sen öteki işin peşine düş. Bren sana Duke’un sığmak anahtarını vermiş miydi?”

“Evet.”

“O zaman belki bu yangın dikkatleri dağıtır. Şu Geiger Sayacı’nı bul.” Prius’una doğru yürümeye başladı, sonra durup arkasına döndü. “O jeneratörü bulmak -tabii varsa- kasabanın en büyük şansı olabilir. Belki de yegane şansı. Ve Barbie?”

Barbie hafifçe gülümseyerek, “Buyurun hanımefendi?” dedi.

Julia gülümsemedi. “Koca Jim Rennie’nin seçim propagandası yaptığını duyana kadar onu hafife alma. Bu kadar uzun süredir o pozisyonda olmasının nedenleri var.”

“Kanlı gömleği sallamakta iyi, anladım.”

“Evet. Ve bu seferki gömlek seninki olmak üzere.”

Brenda’yla Romeo Burpee’yi bulmak üzere arabasına binip uzaklaştı.

2

Hava kuvvetlerinin Kubbe'ye karşı başarısız girişimini izleyenler Dipper'dan az çok Barbie'nin hayal ettiği gibi çıktılar, başları önde, pek konuşmadan. Bir sürüsü kollarını kavuşturmuştu; kimileri ağlıyordu. Dipper'ın karşı kaldırımına üç polis aracı yanaşmıştı ve yarım düzine polis de araçlarına yaslanmış, müdahale için hazır bekliyordu. Ama müdahale edilecek bir şey yoktu.

Yeşil polis şefi arabası daha ileriye, Brownie Mağazası'nın önüne park edilmişti (mağazanın vitrininde elle ÖZGÜRLÜĞE KADAR KAPALI! DAİMA TAZE MALLAR yazılı bir kâğıt vardı). Şef Randolph'la Jim Rennie arabada oturmuş olan biteni izliyorlardı.

Koca Jim beklenen bir tatmin duygusuyla, "İşte," dedi. "Umarım mutlu olmuşlardır."

Randolph merakla yüzüne baktı. "Sen işe yaramasını istemiyor muydun?"

Koca Jim omzunu silkip suratını buruşturdu. "Elbette, ama işe yarayacağını hiç düşünmedim. Ve de kız isimli o vatandaşla yeni arkadaşı Julia herkesi işe yarayacağına inandırıp boş yere umutlandırdı, öyle değil mi? A evet, öyle yaptılar. Biliyor musun kadın o paçavra gazetesinde beni hiçbir zaman desteklemedi? Tek bir kerecik bile."

Kasabaya doğru ilerleyen yayaları gösterdi.

"İyi bak dostum - işte ehliyetsiz olmak, sahte umut yaratmak ve çok fazla şey bilmek bunu yaratır. Şimdilik sadece mutsuz ve hayal kırıklığına uğramış haldeler, ama bu kısmı aşınca deliye dönecekler. Daha fazla polise ihtiyacımız var."

"*Daha mil* Yarım gün çalışanları ve yeni yardımcıları sayarsak daha şimdiden on sekiz kişiyi işe aldık zaten."

"Yetmez. Ve elimizde.."

Kısa kısa çalan alarm sesleri havayı yardı. Batıya doğru baktılar ve yükselen dumanları gördüler.

Koca Jim, "Barbara'yla Shumway'a teşekkürler," diyerek lafını bitirdi.

“Belki şu yangını söndürmek için bir şeyler yapmamız gerekir.”

“O Tarker Mill’in sorunu. Ve tabii ki Amerikan Hükümeti’nin. İşe yaramaz füzeleriyle yangın çıkardıklarına göre söndürmekle de onlar uğraşsın.”

“Ama ısı yüzünden bizim tarafta da..”

“Kocakarılar gibi konuşmayı bırak da beni kasabaya götür. Junior’ı bulmam lazım. Onunla konuşmam gereken şeyler var.”

3

Brenda Perkins’le Rahibe Piper Libby, Dipper’ın otoparkında, Piper’in Subaru’sunun başında duruyorlardı.

Brenda, “İşe yarayacağını hiç düşünmemiştim,” dedi. “Ama yine de hayal kırıklığına uğramadım desem yalan söylemiş olurum.”

Piper, “Ben de,” dedi. “Çok acı bir şekilde. Kasabaya götüreyim derdim ama cemaatten birine uğramam lazım.”

Brenda, “Umarım Little Bitch’de değildir,” dedi. Başparmağıyla yükselen dumanı gösteriyordu.

“Yok, diğer tarafta. Eastchester’de. Jack Evans. Kubbe Günü karısını kaybetti. Bütün bunlar yetmezmiş gibi.”

Brenda başını salladı. “Geçen gün Dinsmore’ların tarlasında görmüştüm. Üzerinde karısının bir fotoğrafı olan pankart taşıyordu. Zavallı adam, zavallıcık.”

Piper açık duran şoför camının önüne gitti, Clover hâlâ direksiyonun başında oturuyor ve dağılan kalabalığı seyrediyordu. Piper cebini karıştırıp hayvana bir kurabiye verdikten sonra, “Kenara kay Clove,” dedi. “Hatırlıyor musun bilmiyorum ama son girdiğin ehliyet sınavından kalmıştın.” Sonra Brenda’ya açıklama yaptı. “Bir türlü paralel park edemiyor.”

Çoban köpeği yan koltuğa geçti. Piper arabanın kapısını açtı ve çıkan dumanlara baktı. “Tarker Mill tarafındaki ağaçlar yanıyor, ama bunun için bizim endişelenmemize gerek yok.” Acı bir tebessümle Brenda’ya döndü. “Ne de olsa bizi koruyan Kubbe’miz var.”

Brenda, “İyi şanslar,” dedi. “Jack’e üzüntülerimi bildir. Ve sevgilerimi.” “Olur.” Piper arabasına binip uzaklaştı. Brenda ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş günün kalanını nasıl atlatacağını düşünürken Julia Shumway çıkageldi ve o konuyu halletti.

4

Kubbe’de patlayan füzeler Sammy Bushey’i uyandırmamıştı; onu uyandıran tahtadan gelen çarpma sesiyle onu takip eden Küçük Walter’ın acı dolu feryatları oldu.

Carter Thibodeau ile arkadaşları evden ayrılırken buzlukta ne var ne yok hepsini götürmüşlerdi ama evi aramadıkları için üzerine kurukafayla kemik resmi çizilmiş ayakkabı kutusu hâlâ dolapta duruyordu. Kutunun üstünde bir de Phil Bushey’in yamuk yumuk harfleriyle BENİMDİR! DOKUNAN ÖLÜR! yazıyordu.

Kutuda esrar yoktu (Phil esrarı kokteyl parti ilacı diye hor görürdü) ve Sammy de kristal kullanmazdı. Sözde şerif yardımcılarının onu içmekten hoşlanacağından emindi, ama Sammy’ye göre kristal ancak manyakların içeceği manyak bir pislikti - başka kim asetonda bekletilmiş kibrit eczası solumak isterdi ki? Ancak daha küçük bir tüpte yarım düzine kadar Rüya Gemisi vardı ve Carter’la maiyeti gittikten sonra Sammy yalnız başına yattığı yatağın altına sıkışmış şişedeki ılık birayla o haplardan birini yutmuştu... yatağına bazen Küçük Walter’ı alırdı o kadar. Bir de Dodee’yi.

Kısa bir süre bütün Rüya Gemileri’ni içip bu sefil ve mutsuz hayatına bir son vermeyi de düşünmüştü; Küçük Walter olmasa yapabilirdi de. Ama kendisi ölürse Küçük Walter’a kim bakacaktı? Çocuk karyolasında açlıktan ölebilirdi bile, ki hiç hoş bir düşünce değildi.

Şimdilik intihar etmeyi düşünmüyordu, ama Sammy hayatında kendini hiç bu kadar mutsuz, üzgün ve incinmiş hissetmemişti. Tanrı biliyor ya daha önce de aşağılandığı olmuştu, bazen Phil (Sekse olan ilgisini tamamen yitirmeden önce uyuşturucuyla beslenen üçlülere meraklıydı.), bazen başkaları, bazen de kendi kendisi tarafından - Sammy Bushey insanın en iyi dostunun yine kendisi olduğu düşüncesini hiçbir zaman benimsememişti.

Tek gecelik ilişkilerden payını aldığı da kesindi ve bir seferinde, lisedeyken, Wildcats basket takımı D Kategorisi Şampiyonluğu’nu kazandıktan sonra, bir kutlama partisinde art arda dört kişiyle birlikte olmuştu (beşinci, bir köşede kendinden geçmiş durumdaydı). Aptalca bir fikirdi. Ayrıca Carter, Mel ve Frankie DeLesseps’in zorla aldıklarını satardı da. En sık da Brownie Mağazası’nın sahibi Freeman Brown’a; alışverişinin

çoğunu da oradan yapardı, çünkü Brownie ona sonsuz kredi sağlıyordu. Adam yaşlıydı, pek iyi de kokmazdı ama abazaydı ve aslında bu onun için bir artıydı. Bu sayede işi çabuk bitiyordu. Depodaki şiltede en fazla altı kez pompaladıktan sonra bir homurtu ve inilti eşliğinde süresi doluyordu. Sammy'nin haftasını güzelleştirmediği kesindi ama her zaman orada bir kredisinin olacağını bilmek, özellikle de ay sonunda parası bittiğinde Küçük Walter'a bebek bezi lazım olunca insanı rahatlatıyordu.

Ve Brownie asla canını acıtmazdı.

Dün gece olanlar farklıydı. DeLesseps o kadar kötü davranmamıştı uma Carter çok canını acıtmıştı ve vajinasından kan gelmişti. Mel Searles pantolonunu indirince daha da kötüsü olmuştu, aleti Phil kristal yüzünden sekse ilgisini yitirmeden önce ara sıra seyrettikleri porno filmlerde gördüklerine benziyordu.

Searles sert bir şekilde içine girmiş ve Sammy iki gün önce Dodee'yle yaptıklarını hatırlamaya çalıştığı halde işe yaramamıştı. Yağmursuz bir ağustos günü gibi kupkuru kalmıştı. Ta ki Carter Thibodeau eliyle abanana kadar. O zaman ıslanmıştı. Sammy balçık gibi sıcak ve yapışkan olduğunu hissetmişti. Yüzünde de ıslaklık vardı, yaşlar yanaklarından süzülüp kulaklarında birikiyordu. Mel Searles'in üzerinde kaldığı o uzun süre boyunca kendisini öldürebileceğini de düşünmüştü. Öldürürse Küçük Walter ne yapardı?

Ve bütün bunların üstüne Georgia Roux'un o saksağan gibi cırtlak sesi: *Becer onu, becer, becer §u kaltağı! Bağırt!*

Sammy de bağırmıştı. Sürekli bağırmıştı, aynı şekilde odasındaki karyoladan Küçük Walter da.

Sonunda çenesini kapalı tutması için uyararak kanepede kan revan içinde, ama sağ olarak bırakıp gitmişlerdi. Sammy fener ışıklarının oturma odasının tavanında gezinişini, sonra da gözden kayboluşunu izlemişti. Nihayet evde Küçük Walter'la ikisi yalnız kalmışlardı. Bir tek külotunu değiştirmek (pembelerden giymemişti; onları bir daha asla giymek istemiyordu) ve altına tuvalet kâğıdı koymak için ara vermiş, onun dışında kucağında Küçük Walter'la volta atıp durmuştu. Evde tamponu da vardı ama içine herhangi bir şey sokmaya korkmuştu.

Nihayet Küçük Walter'in başı bütün ağırlığıyla omzuna düşmüş ve salyalarının üstüne aktığını hissetmişti - oğlanın gerçekten ve derin bir

uykuya daldığının kanıtı buydu. Bütün gece uyanmasın diye dua ederek çocuğu karyolasına yatırmış ve sonra dolaptan ayakkabı kutusunu çıkarmıştı. Rüya Gemisi -tam olarak ne olduğunu bilmediği bir tür güçlü yatıştırıcı- önce aşağıdaki acıyı hafifletmiş ve sonra her şeyi silmişti. On iki saatten fazla uyumuştu.

Ve şimdi bununla uyanmıştı.

Küçük Walter'ın çığlıkları ağır bir sisi delip geçen parlak bir ışık gibiydi. Yataktan güçlükle kalkıp oğlanın odasına koştu, Phil'in yarım yamalak monte ettiği o lanet karyolanın sonunda dağıldığını biliyordu. Küçük Walter dün gece sözde şerif yardımcıları kendisiyle meşgulken karyolayı epeyce sarsmıştı. Sonunda bu sabah yatağında debelenirken dağılacak hale gelmiş olmalıydı...

Küçük Walter enkazın ortasında yerdeydi. Alnındaki kesikten kanlar akarken Sammy'ye doğru emekliyordu.

Sammy, "Küçük Walter!" diye bir çığlık atıp oğlanı kucağına aldı. Döndü, bir tahta parçasına takıldı, tek dizinin üstüne çöktü, kalktı ve kucağında ağlayan bebekle banyoya koşturdu. Suyu açtı, ama tabii ki akmadı: kuyunun pompasını çalıştıracak elektrik yoktu. Bir havlu kapıp çocuğun yüzünü kuru kuru sildi, kesilen yere bastırdı. Kesik derin değildi, ama uzun ve pürtüklüydü. İz kalacaktı. Havluyu cesaret edebildiği kadar kuvvetle bastırdı, Küçük Walter'ın acı ve öfkeyle artan feryatlarını duymamaya çalışıyordu. Sammy'nin çıplak ayaklarına beş sent büyüklüğünde kan damlaları düşüyordu. Aşağı bakınca sözde yardımcılar gittikten sonra giydiği mavi külotun kandan sırılsıklam olduğunu gördü. Önce Küçük Walter'ın kanı sandı. Ama uyluklarına da bulaşmıştı.

5

Bir şekilde Küçük Walter'ı alnındaki yaraya üç tane Sünger Bob yara bandı yapıştıracak ve bir atletle temiz kalmış yegane tulumunu giydirecek kadar sakin tutmayı başardı (tulumun göğsünde kırmızı iplikle ANNESİNİN MİNİK ŞEYTANI yazılmıştı). Küçük Walter yatak odasının zemininde daireler çizerek emeklerken kendisi de giyindi, bebeğin vahşi feryatları canından bezmiş burun çekmelere dönüşmüştü. Kana bulanmış iç çamaşırını çöpe atıp temiz bir tane giymekle başladı. Altına katlanmış bir bulaşık bezi yerleştirdi ve sonrası için de yedek bir tane aldı. Kanaması devam ediyordu. Fışkırmıyordu ama en kötü âdet dönemlerinden daha kötüydü. Ve bütün gece devam etmişti. Yatak da kandan sırılsıklam olmuştu.

Küçük Walter'in pusetini katladı, sonra çocuğu aldı. Küçük Walter ağırdı ve Sammy aşağıda yeni bir sancının başladığını hissetti: bozuk yemek yediğinde hissettiği karın ağrısı gibiydi.

"Sağlık merkezine gidiyoruz," dedi. "Sakın merak etme Küçük Walter, Doktor Haskell ikimizi de iyileştirecek. Hem yara izi de oğlanlarda o kadar sorun olmaz. Hatta bazen kızlar seksi bile bulur. Elimden geldiğince hızlı gideceğim." Kapıyı açtı. "Her şey yoluna girecek."

Ama eski köhne Toyota'sı pek öyle söylemiyordu. Sözde şerif yardımcıları arka lastiklerle uğraşmaya üşenmiş ama ön lastiklerin ikisini birden kesmişlerdi. Sammy uzun süre arabaya bakakaldı, daha da derin bir uçuruma sürüklendiğini hissediyordu. Aklından bir an uçuk bir düşünce geçti, ama hemen kayboldu: kalan Rüya Gemilerini Küçük Walter'la birlikte içebilirlerdi. Çocuğunkileri ezip Playtex biberonlarından birine koyabilirdi. Biraz çikolatalı süt ekleyip tadını da değiştirirdi. Küçük Walter çikolatalı sütü seviyordu. Bu fikirle birlikte aklına Phil'in eski albümlerinden birinin adı gelmişti: "Hiçbir Şeyin Önemi Yok ve Ya Olursa?"

Düşünceyi zihninden kovdu.

Küçük Walter'a, "Ben o tür bir anne değilim," dedi.

Çocuk ona Phil'i, ama iyi şekilde hatırlatan bir ifadeyle baktı: kayıplara karışan kocasının suratında şaşkın bir ahmaklık gibi görünen ifade, oğlunda

sevimli bir hal alıyordu. Oğlanın burnunu öptü, o da gülümsedi. Bu hoştu, hoş bir tebessümdü, ama alnındaki yara bantları kırmızı oluyordu. Bu hiç hoş değildi.

“Küçük bir plan değişikliği,” diyerek içeri girdi. Önce Papoose’yi, yani bebeği sırtında taşımak için kullandığı askıyı aradı ama sonunda artık Tecavüz Kanepesi dediği kanepenin arkasında olduğunu fark etti. Sonunda Küçük Walter’i askıya yerleştirmeyi başardı ama oğlunu askıya yerleştirirken canı yanmıştı. Külotuna yerleştirdiği bulaşık bezi ıslanmış gibiydi ama pantolonunda leke yoktu. Bu da iyiye işaretti.

“Yürüyüşe hazır mısın Küçük Walter?”

Küçük Walter burnunu annesinin kürek kemikleri arasındaki boşluğa sokmakla yetindi. Bazen oğlunun konuşma sorunu Sammy’yi bunaltırdı - daha on altı aylıkken cümle kurabilen çocukları olan arkadaşları vardı ve Küçük Walter topu topu dokuz on kelime söylüyordu- ama bu sabah değil. Bu sabah başka sorunları vardı.

Ekim ayının son haftası için hava inanılmayacak kadar sıcaktı; gökyüzü olabilecek en soluk mavi renkte ve biraz puslu gibiydi. Anında yüzünün ve ensesinin terlediğini hissetti, ama kasıkları da çok kötü zonkluyordu - her adımda daha kötü oluyormuş gibiydi ve daha birkaç adım atmıştı. Aspirin içmek için dönmeyi düşündü, ama o ilaç kanamayı artırmıyor muydu? Üstelik evde aspirin olup olmadığından da emin değildi.

Ayrıca bir şey daha vardı, kendine itiraf etmekte epey zorlandığı bir şey: eve dönecek olursa tekrar dışarı çıkacak cesareti kendinde bulamayabilirdi.

Toyota’nın sol sileceğine sıkıştırılmış beyaz bir kâğıt vardı. Tepesine Sadece **SAMMY için bir not** diye yazılmış ve etrafı papatyalarla süslenmişti. Kâğıt kendi mutfak defterinden yırtılmıştı. Bu düşünce yorgun bir öfke duymasına yol açtı. Papatyaların altına şu sözler karalanmıştı: *Birine söyleyecek olursan daha çok lastiğin patlar.* Altında da farklı bir elyazısıyla *belki gelecek sefere seni ters çevirip bir de öbür tarafı deneriz* yazılmıştı.

Sammy bezgin yorgun bir sesle, “Rüyanızda görürsünüz aşağılık herifler,” dedi.

Notu buruşturup yere yapışmış lastiklerden birinin yanma attı -zavallı ihtiyar Corolla da kendisi kadar yorgun görünüyordu- ve bahçe yolunun sonuna kadar yürüdü, birkaç saniyeliğine posta kutusuna bakmak için

durakladı. Metal tenini yakıyor, güneş ensesini pişiriyordu. Ve bir esinti bile olmuyordu. Ekimin serin ve insanı canlandıran bir ay olması gerekirdi. *Belki de şu küresel ısınma zamazingosundandır,* diye düşündü. Bu fikri ilk düşünen oydu ama son olmayacaktı ve eninde sonunda batacak olan dünya global değil yereldi.

Motton Yolu önünde ıssız ve sevimsiz bir şekilde uzanıyordu. Bir iki kilometre kadar ileride sol tarafta güzel yeni evler başlayacaktı; Mill'in en üst düzey çalışan anne ve babaları Lewiston-Auburn'un mağazalarında, ofislerinde, bankalarında günlük işlerini bitirip bu evlere dönüyorlardı. Sağda ise Chester's Mill'in merkezi uzanıyordu. Ve bir sağlık merkezi vardı.

"Hazır mısın Küçük Walter?"

Küçük Walter hazır olup olmadığına dair bir şey söylemedi. Annesinin kürek kemikleri arasında horulduyor ve salyalarını Donna the Buffalo tişörtüne akıtıyordu. Sammy derin bir nefes aldı, Aşağı Diyarlar'dan gelen zonklamaya aldırmamaya çalıştı, Papoose'yi düzeltti ve kasabaya doğru yola koyuldu.

Belediye binasından kesik kesik yangın alarmları çalmaya başladığında önce sesler kafasının içinden geliyor sandı ve bir tuhaf oldu. Sonra dumanı gördü ama batıdaydı ve bayağı uzaktı. Kendisini ve Küçük Walter'ı ilgilendirecek bir şey değildi... tabii ki yangına daha yakından bakmak isteyecek birileri çıkmazsa. O durumda mutlaka kendilerini sağlık merkezine bırakacak tanıdık birileri olurdu.

Önceki yaz popüler olan James McMurtry şarkısını söylemeye başladı, "Sekiz buçukta kaldırımlara dökülmeye başlarız, burası küçük bir kasaba, artık bira satamazlar." cümlesine kadar geldi, sonra kesti. Şarkı söylemek ağzını kurutmuştu. Gözlerini kırpıştırdı ve hendeğe düşmek üzere olduğunu fark etti, üstelik yola çıkarken yanında yürüdüğü hendek de değildi, barkında olmadan karşı tarafa geçmişti, yani birileri durup onu almayacak bir güzel ezecekti neredeyse.

Biri gelir umuduyla omzunun üstünden arkaya baktı. Kimsecikler yoklu. Eastchester yolu bomboştu, daha asfalt parlayacak kadar ısınmamıştı.

Yolun doğru tarafı olduğunu tahmin ettiği tarafa geçti, artık yalpalıyor, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. *Sarhoş denizci,* diye düşündü. *Sabahın köründe sarhoş bir denizciyle ne işin var?* Ama sabahın körü

değildi, öğleden sonraydı, tam on iki saat uyumuştu ve eğilip aşağı bakınca pantolonunun ağının tıpkı çıkarıp attığı külot gibi mor bir renge bürünmüş olduğunu gördü. *Bu leke çıkmaz ve üstüme uyan sadece iki pantolonum daha var.* Sonra onlardan birinin poposunda da koca bir delik olduğunu hatırladı ve ağlamaya başladı. Kızışmış yanaklarında gözyaşları soğuk soğuk akıyordu.

“Her şey yolunda Küçük Walter,” dedi. “Doktor Haskell ikimizi de iyileştirecek. İyi olacağız. Tıpkı..”

Sonra gözlerinin önünde kara bir gül açmaya başladı ve bacaklarındaki son takat da kesildi. Sammy gücünün su gibi akıp gittiğini hissetti. Aklında son bir düşünceyle yere yığıldı: *Yana doğru, yana doğru, sakın bebeği ezme!*

O kadarını becerdi. Tek omzunun üstüne Motton Yolu’na serilip kaldı, puslu, haziran güneşine benzer güneşin altında kıpırdamadan yatıyordu. Küçük Walter uyanıp ağlamaya başladı. Papoose’den çıkmaya çalıştı ama çıkamadı; Sammy onu sıkı sıkı bağlamıştı ve çıkması imkânsızdı. Küçük Walter daha şiddetli ağlamaya başladı. Alnına bir sinek kondu, Sünger Bop’la Patrick karakterlerinin altından sızan kanın tadına baktı, sonra uçup gitti. Muhtemelen bu tat denemesini Sinek Genel Merkezi’ne bildirecek ve destek çağıracaktı.

Otların arasında ağustosböcekleri ötüştü.

Kasabanın alarmı çaldı.

Baygın annesine bağlı kalan Küçük Walter sıcakta bir süre ağladıktan sonra vazgeçti ve açık alnında koca koca ter damlaları oluşurken sessizce, kayıtsız bir şekilde etrafa bakınarak yattı.

6

Globe Sineması’nın ahşap bilet gişesinin yanında ve bollanmış tentesinin altında (Globe beş yıl önce kapanmıştı.) duran Barbie hem belediye binasını hem de karakolu gayet iyi görebiliyordu. Sevgili dostu Junior karakolun basamaklarına oturmuş kafasını ritmik bir düdük sesi ağrıtıyormuş gibi şakaklarını ovuyordu.

Al Timmons, belediye binasından fırlayıp caddeye koştu. Üstünde gri hademe üniforması vardı ama boynunda bir dürbün asılıydı ve sırtında seyyar pompa vardı - rahat taşıyabilsin diye içine su konmamıştı. Barbie yangın alarmını Al’ın çaldığını tahmin etti.

Hadi uzaklaş Al, diye düşündü.

Caddeye altı tane kamyonet dizilmişti. İlk ikisi pikap, üçüncüsü panelvandı. Öndeki üç araç da cart, parlak bir sarıya boyanmıştı. Pikapların kapılarında BURPEE ALIŞVERİŞ MERKEZİ yazıları okunuyordu. Panelvanın kasasındaysa o efsanevi BURPEE’DE SLURPEE İÇMEK İÇİN BULUŞALIM sloganı vardı. Romeo en baştaki araçtaydı. Saçları her zamanki gibi mucizevi buklelerle doluydu. Brenda Perkins yan koltuktaydı. Pikabın arkasında kürekler, hortumlar ve daha üreticinin etiketi üstünde duran gıcır gıcır içten yanmalı bir seyyar pompa vardı.

Romeo, Al Timmons’un yanma gelince durdu. “Atla arkaya ortak,” dedi ve Al atladı. Barbie terk edilmiş sinema tentesinin altında iyice geri çekildi. Little Bitch Yolu’ndaki yangın söndürme faaliyetine sürüklenmek istemiyordu; kasabada yapacak bir işi vardı.

Junior karakolun basamaklarından ayrılmıştı, ama hâlâ şakaklarını ovuşturuyor ve başını tutuyordu. Barbie araçların gözden kaybolmasını bekledi, sonra koşarak karşıya geçti. Junior başını kaldırıp bakmamış ve bir saniye sonra sarmaşık kaplı belediye binası yüzünden Barbie’nin görüş alanından çıkmıştı.

Barbie basamakları tırmandı ve ilan panosundaki mesajı okumak üzere durdu: KRİZ ÇÖZÜLMEMİŞ OLURSA PERŞEMBE GÜNÜ SAAT 19. 00 DA BELEDİYE TOPLANTISI. Barbie, Julia’nın sözlerini anımsadı: *Koca Jim’in seçim konuşması yaptığını duyana kadar onu hafife alma.* Perşembe

akşamı onu dinleme fırsatı bulabilirdi; Rennie kontrolü elden bırakmamak için mutlaka sıkı bir konuşma yapardı.

Julia'nın sesi beyninde *ve daha fazla güç elde etmek için* diye konuştu. *Tabii ki bunu da isteyecektir. Kasabanın iyiliği için.*

Belediye binası yüz altmış yıl önce ocaktan çıkarılan taşlarla inşa edilmişti. Antre serin ve loştu. Jeneratör kapalıydı; içeride kimse yokken çalışmasına gerek yoktu.

Ama birileri vardı, ana toplantı salonundaydılar. Barbie iki çocuk sesi duymuştu. Yüksek meşe kapı kanatları aralık duruyordu. İçeri baktı ve üyelere mahsus kürsüde oturan gür gri saçlı, sıska bir adam gördü. Karşısında da on yaşlarında güzel bir kız vardı. Ortalarında bir dama tahtası duruyordu; uzun saç tek elini çenesine dayamış bir sonraki hamlesini düşünmekteydi. Aşağıda, sıraların arasındaki koridorda genç bir kadın da dört beş yaşlarındaki bir oğlanla birdirbir oynuyordu. Dama oyuncuları gayet ciddiydi; genç kadınla oğlansa gülüyorlardı.

Barbie geri çekilmeye başladı ama geç kalmıştı. Genç kadın başını kaldırıp baktı. "Selam? Merhaba?" Oğlanı kucaklayıp Barbie'ye doğru yürümeye başladı. Dama oyuncuları da bakıyordu. Gizlenmeye çalışmanın anlamı kalmamıştı.

Genç kadın bir eliyle çocuğu alttan desteklerken öbür elini Barbie'ye uzattı. "Carolyn Sturges. Beyefendi de arkadaşım Thurston Marshall. Bu küçük bey Aidan Appleton. Merhaba desene Aidan."

Aidan cılız bir sesle, "Merhaba," dedi ve başparmağını ağzına soktu. Yuvarlak, mavi ve hafif meraklı gözlerle Barbie'ye bakıyordu.

Kız da koridordan koşarak gelip Carolyn Sturges'in yanında durdu. Uzun saç arkadan daha yavaş geliyordu. Yorgun ve sarsılmış görünmekteydi. Kız, "Ben Alice Rachel Appleton," dedi. "Aidan'ın ablasıyım. Çıkar parmağını ağzından Aide."

Aide çıkarmadı.

Barbie, "Eh, hepinizle tanıştığıma sevindim," dedi. Kendi adını vermemişti. Aslında, keşke suratımda takma bıyık olsaydı diyecek haldeydi. Ama hâlâ şansı olabilirdi. Bu insanların kasaba dışından olduğuna hemen hemen emindi.

Thurston Marshall, “Belediye yetkililerinden misiniz?” diye sordu. “Öyleyse bir şikâyette bulunmak istiyorum.”

Barbie, “Ben sadece hademeyim,” dedi ve sonra Al Timmons’un gidişini görmüş olmaları gerektiği aklına geldi. Hatta adamla konuşmuş bile olabilirlerdi. “Diğer hademe. Herhalde Al’la tanışmışsınızdır.”

Aidan Appleton, “Annemi istiyorum ben,” dedi. “Annemi çok özledim.”

Carolyn Sturges, “Tanıştık,” dedi. “Güya hükümet üstümüzü kaplayan her neyse ona füze fırlatmış, ama füzelerin tek yaptığı geri sekip yangın çıkarmak olmuş.”

Barbie, “Doğru,” dedi ve o başka bir şey diyemeden Marshall yine sızlanmaya başladı.

“Şikâyette bulunmak istiyorum. Aslında dava etmek istiyorum. Sözde polis memurlarının saldırısına uğradım. Biri mideme yumruk attı. Birkaç yıl önce safrakesemi aldırmıştım ve iç kanama geçirdim, diye korkuyorum. Ayrıca Carolyn de sözle taciz edildi. Cinsel bakımdan aşağılayıcı sözlerle hitap ettiler.”

Carolyn elini adamın koluna koydu. “Dava açmadan önce bizde de u-yuş-tu-ru-cu bulunduğunu hatırlamak isteyebilirsin Thurse.”

Alice hemen, “Uyuşturucu!” diye tekrarlayıverdi. “Annem de bazen marihuana içiyor çünkü âdet ağrılarında yardımcı oluyor.”

Carolyn, “Ya, tabii,” dedi. Tebessümü bezgindi.

Marshall dikleşti. “Marihuana bulundurmak suçtur,” dedi. “Ama onların yaptıkları cürüm işlemek! Ve müthiş canım yanıyor!”

Carolyn sevgi ile karışık bezginlik ifade eden bir bakışla adama baktı. Barbie birden aralarında olup biteni çözmüştü. Seksi Mayıs, Bilge Kasım’la tanışmıştı ve şimdi de Çıkış Yok’un New England versiyonuna birlikte sıkışıp kalmışlardı. “Thurse... mahkemede bu hafif suç kavramının işe yarayacağını sanmıyorum.” Özür dilemesine Barbie’ye gülümsedi. “Elimizde epey vardı. Polisler aldı.”

Barbie, “Belki de kanıtları içerler,” dedi.

Kadın buna güldü. Gri saçlı erkek arkadaşı gülmedi. Çalı gibi kaşlarını ortada birleşmiş durumdaydı. “Ne olursa olsun, şikâyette bulunmayı düşünüyorum.”

Barbie, “Ben olsam beklerdim,” dedi. “Buradaki durum... şey, diyelim k i hâlâ Kubbe’nin altında olduğumuz sürece mideye inen bir yumruğun hiçbir önemi yok.”

“Bana göre önemli genç hademe dostum.”

Artık genç kadın sevgiden çok bezginlikle bakıyordu. “Thurse..”

Barbie, “İşin iyi tarafı kimsenin biraz otla uğraşacak hali de yok,” dedi. “Belki de kumarbazların dediği gibi eğrisi doğrusuna denk gelmiştir. Çocuklarla nasıl bir araya geldiniz?”

Carolyn, “Thurston’un bungalovuna gelen polisler bizi lokantaya bıraktı,” dedi. “Lokantayı işleten kadın akşam yemeğine kadar kapalı olduklarını söyledi ama Massachusetts’ten geldiğimizi söyleyince bize acıdı. Sandviçle kahve verdi.”

Thurston, *“Fıstık ezmesi, jöle ve kahve verdi,”* diye düzeltti. “Seçme şansımız yoktu, tonbalığı bile yoktu. Fıstık ezmesi bana dokunur dedim ama karneyle mal alabildiklerini söyledi. Hiç böyle deli saçması bir şey duymuş muydunuz?”

Barbie bunun deli saçması olduğunu düşünmese de aslında aynı fikirde olduğundan hiçbir yorumda bulunmadı.

Carolyn, “Polislerin içeri girdiğini görünce yeni dertler çıkacak sandım ama Aide ile Alice onları yumuşatmışa benziyordu,” dedi.

Thurston homurdandı. “Özür dileyecek kadar yumuşamamışlardı ama. Yoksa kaçırdığım bir şey mi var?”

Carolyn içini çekti, sonra tekrar Barbie’ye döndü. “Bağımsız kilise rahibinin bu durum geçene kadar kalabileceğimiz boş bir ev bulabileceğini söylediler. Galiba bakıcı aile olacağız, en azından bir süreliğine.”

Oğlanın saçını okşadı. Thurston Marshall bakıcı aile olma fikrinden pek o kadar hoşnut görünmüyordu ama o da kıza sarıldı ve Barbie bu yüzden adamı sevdi.

Alice, “Polislerden birinin adı *Joooonyer’*di,” dedi. “İyi biriydi. Hem de yakışıklıydı. Frankie o kadar yakışıklı değildi ama o da iyiydi. Bize bir tane Milky Way verdi. Annem yabancılardan şeker filan almayın diyor ama..” durumların değiştiğini vurgulamak için omuz silkti, belli ki o ve Carolyn bu gerçeği Thurston’dan daha iyi kavramışlardı.

Thurston, “İyi biri olduklarını düşünmüyorum,” dedi. “Mideme yumruk atarken hiç iyi değildiler Carol.”

Alice filozofça bir edayla, “Acıyı tatlılıkla karşılamanız lazım,” dedi. “Annem hep öyle der.”

Carolyn güldü. Barbie de ona katıldı ve bir süre sonra Marshall da gülmeye başladı, ancak gülerken karnını tutuyor ve genç kız, arkadaşına belirgin bir sitemle bakıyordu.

Carolyn, “Karşıya geçip kilisenin kapısına vurdum,” dedi. “Cevap gelmeyince içeri girdim - kapı kilitli değildi ama içeride de kimse yoktu. “Rahip ne zaman döner, bir fikriniz var mı?”

Barbie başını salladı. “Ben sizin yerinizde olsam dama tahtamı da alır oturduğu eve giderdim. Kilisenin arkasında. Aradığınız kişi Piper Libby adında bir kadındır.”

Thurston, “*Cherchez la femme.*”(*) dedi.

(*) Cherchez la femme: Kadını ara

Barbie omuz silkti, sonra başını salladı. “İyi bir insandır ve Tanrı biliyor ya Mill’de bir sürü boş ev var. Neredeyse istediğinizi seçebilecek du ramdasınız. Ve muhtemelen hangi eve giderseniz gidin kilerde bol miktarda erzak bulabilirsiniz.”

Bunları söyleyince aklına yine sığınak gelmişti.

Bu arada Alice dama taşlarını toplayıp ceplerine tıkıştırmış, tahtayı da kapmış geliyordu. Barbie’ye, “Şimdiye kadar Bay Marshall beni hep yendi,” dedi. “Çocuklara sırf çocuk diye yenilmek ukalalık olurmuş. Ama ben de giderek daha iyi oluyorum değil mi, Bay Marshall?”

Başını kaldırıp adama gülümsedi. Thurston Marshall da ona gülümsedi. Barbie bu uyumsuz dörtlünün pekâlâ idare edebileceğini düşündü.

Adam, “Alice hayatım, gençlere de fırsat verilmeli ama hemen ilk başta değil,” dedi.

Aidan kederle, “Ben annemi istiyorum,” dedi.

Carolyn, “Keşke temas kurmanın bir yolu olsa,” dedi. “Alice, annenin e-posta adresini hatırlamadığına emin misin?” Ve Barbie’ye, “Anneleri cep telefonunu bungalovda bırakmış,” dedi. “Yani durum parlak değil.”

Alice, “Hotmail adresini kullanıyor,” dedi. “Tek bildiğim bu.”

Carolyn, yaşlı erkek arkadaşına bakıyordu. “Gidelim mi?”

“Evet. Gidelim bakalım, belki o hanım da hayır işlerini bitirip evine döner.”

Barbie, “Evi de kilitli olmayabilir,” dedi. “Kilidiyse de paspasın altına bakın.”

Adam, “Hiç sanmam,” dedi.

Carolyn, “Ben sanırım,” deyip kıkırdadı. Çıkardığı ses küçük oğlanı gülümsetmişti.

Alice Appleton, “*Sanırım\”* diye bağırdı ve kollarını açmış olarak koridorda koşmaya başladı, dama tahtası bir elinde uçuşuyordu. “*Sanı-rım, sanı-nm*, hadi millet, *sanırım\”*

Thurston iç geçirip kızın arkasından yürüdü. “Alice dama tahtasını kırarsan beni hiç yenemezsin.”

Kız omzunun üstünden bakıp, “Yenerim çünkü *gençlere bir fırsat verilmeli!* Üstelik tahtayı yapıştırabiliriz! Hadi!”

Aidan, Carolyn’ın kucağında sabırsızca debelendi. Kadın, ablasının peşinden koşsun diye çocuğu yere bıraktı. Sonra Barbie’ye elini uzattı. “Teşekkürler Bay..”

Barbie uzatılan eli sıkarken, “Hiçbir şey değil,” dedi. Sonra Thurston’a döndü. Adam gevşek bir tokalaşmayla elini sıktı.

Onlar da çocukların arkasından yürümeye başladılar. Çift kanatlı kapıya gelince Thurston Marshall dönüp arkasına baktı. Yüksek camlardan süzülen puslu bir güneş huzmesi yüzüne vurmuş, olduğundan daha yaşlı görünmesine yol açmıştı. Sekseninde gibi duruyordu. “Ploughshares’in son sayısının editörüyüm,” dedi. Sesi haksızlığa duyduğu öfke ve kederle titremişti. “Çok iyi bir edebiyat dergisidir, ülkenin en iyilerinden biri. Mideme yumruk atmaya ya da bana gülmeye hakları yok.”

Barbie, “Hayır,” dedi. “Tabii ki yok. Çocuklara iyi bakın.”

Carolyn, “Bakarız,” dedi. Adamın kolunu tutup sıktı. “Hadi gel Thurse.”

Barbie dış kapının kapandığını duyana kadar bekledi, sonra belediye binasının toplantı odasıyla mutfağına inen merdivene yöneldi. Julia, radyoaktif serpinti sığınağının oradan yarım kat aşağıda bulunduğunu söylemişti.

7

Piper’in ilk aklına gelen birinin yolun kenarına çöp torbası bıraktığı oldu. Sonra biraz daha yaklaştı ve yerde yatanın bir insan olduğunu fark etti.

Arabayı kenara çekip dışarı fırladı, o kadar hızlı fırlamıştı ki tek dizinin üstüne kapaklandı ve dizini bereledi. Ayağa kalktığında yerde yatanın bir değil iki kişi olduğunu fark etti: bir kadınla bir bebek. En azından çocuk sağdı ve halsiz bir şekilde kollarını sallıyordu.

Yanlarına koşup kadını yüzüstü çevirdi. Gençti ve belli belirsiz aşina geliyordu ama Piper’in cemaatinden değildi. Yanağı ve aim fena halde çürümüştü. Piper çocuğu anakucağından kurtardı ve göğsüne bastırıp terli saçlarını okşayınca çocuk şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

Çıkan ses yüzünden kadının gözleri kırpışarak açıldı ve Piper pantolonunun kan revan içinde olduğunu fark etti.

Kadın boğuk bir sesle, “Küçük Walter,” diye inledi ve Piper sözlerini yanlış yorumladı.

“Merak etme arabada su var. Sen kıpırdamadan yat. Bebeğini aldım, durumu iyi.” Aslında iyi olup olmadığını bilmiyordu. “Ben ilgilenirim onunla.

Kanlı kot pantolonuyla yerde yatan kadın tekrar, “Küçük Walter,” diye inledi ve gözlerini kapattı.

Piper nabzının atışını gözlerinde hissederek arabaya doğru koştu. Dilinde bakırımsı bir tat hissediyordu. *Tanrım bana yardım et,* diye dua etti ve başka bir şey düşünemediği için bir daha Tanrım, *ah Tanrım o kadına yardım etmeme yardım et,* diye düşündü.

Subaru’da klima vardı ama günün sıcağına rağmen kullanmıyordu; nadiren kullanırdı. Anladığı kadarıyla bu aygıtlar pek doğa dostu değildi. Fakat bu sefer sonuna kadar açtı. Bebeği arka koltuğa yatırdı, camları, kapıları kapadı, kadına doğru yürümeye başlamıştı ki aklına korkunç bir şey gelmesiyle irkildi: ya bebek koltuğa tırmanıp yanlışlıkla bir düğmeye basar da arabanın içinde kilitli kalırsa?

Tanrım çok aptalım. Gerçek bir kriz karşısında dünyanın en kötü rahibiyim. Ne olur aptallık etmeme yardım et.

Koşarak geri döndü, şoför kapısını tekrar açtı, arka koltuğa göz attı ve oğlanın hâlâ koyduğu yerde yattığını gördü, yalnız şimdi başparmağını emiyordu. Gözleri bir an Piper'e kaydı, sonra sanki çok ilginç bir şey varmış gibi tavana baktı. Belki de hayali çizgi karakterler görüyordu. Tulumunun içindeki minik tişörtü ter içindeydi. Piper elektronik kontak anahtarım sağa sola çevirip yuvasından çıkardı. Sonra doğrulup oturmaya çalışan kadının yanma koştu.

Kadının yanma çömelip bir koluyla sarılırken, "Yapma," dedi. "Bence böyle.."

Kadın yine, "Küçük Walter," diye inledi.

Kahretsin, suyu unuttum! Tanrım unutmama niye izin verdin ki?

Kadın şimdi ayağa kalkmaya çalışıyordu. Piper bildiği tüm ilkyardım kurallarına ters düşen bu fikirden hoşlanmıyordu ama yapacak başka ne vardı? Yolda kimsecikler yoktu ve kadını bu yakıcı güneşin altında bırakamazdı, öylesi daha kötü olurdu. O yüzden tekrar yatırmaya çalışmak yerine ayağa kaldırmaya çalıştı.

Kadını belinden tutup sarsak adımlar atmasına elinden geldiğince yardım etmeye çalışırken, "Yavaş," dedi. "Yavaş yavaş, yavaş yavaş. Arabanın içi serin. Su da var."

"Küçük Walter!" Kadın iki yana yalpaladı, düzeldi, sonra biraz daha hızlanmaya çalıştı.

Piper, "Su," dedi. "Tamam. Sonra sizi hastaneye götürürüm."

"Sağ... Merkezi."

Piper bunu da anlamadı ve şiddetle başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Doğruca hastaneye gidiyorsunuz. Sen de bebeğin de."

Kadın, "Küçük Walter," diye fısıldadı. Piper yolcu kapısını açıp binmesine yardım edene kadar iki yana sallanarak, başı önde, saçları yüzünde bekledi.

Piper ortadaki gözden bir Poland Spring çıkardı, bir de bardak aldı. Kadın daha Piper uzatamadan şişeyi kapıp doyumsuzca içti, boynundan süzülen, çenesinden akan sular tişörtünün üst kısmını ıslatıyordu.

Piper, "Adın ne?" diye sordu.

"Sammy Bushey." Ve sonra, su yüzünden karnına bir sancı saplandığı halde o siyah gül yine gözlerinin önünde belirdi. Şişe elinden kayıp

köpürerek paspasa düştü ve Sammy yine kendinden geçti.

Piper arabayı mümkün olduğunca hızlı sürdü ki Motton Yolu bomboş kalmaya devam ettiği için bayağı hız yapıyordu, fakat hastaneye gelince Doktor Haskell'in önceki gün ölmüş olduğunu ve asistanı Everett'in de orada bulunmadığını öğrendi.

Sammy ünlü tıp uzmanı Dougie Twitchell tarafından kabul ve muayene edildi.

8

Ginny, Sammy Bushey'in vajinal kanamasını durdurmaya çalışır, Twitch de kötü bir şekilde su kaybetmiş olan IV. Küçük Walter'a sıvı takviyesi yaparken, Rusty Everett, belediye binasının meydana bakan tarafında bir park bankında sessizce oturuyordu. Sıra yüksek bir mavi çamın etrafa yayılan dallarının altındaydı ve Rusty kendini tamamen görünmez kılacak kadar gölgede olduğunu düşünüyordu. Fazla kıpırdamadığı sürece hakikaten de öyleydi.

Bakılacak ilginç şeyler vardı. Doğruca belediye binasının arkasındaki depo binasına gitmeyi (Twitch buraya kulübe diyordu, ama yüksek ahşap bina aynı zamanda Mill'in dört kar küreme aracına da ev sahipliği yapıyordu ve kulübe olmak için biraz büyüktü) ve oradaki propan durumuna bakmayı planlamıştı, fakat sonra direksiyonda Frankie DeLesseps'le polis arabalarından biri çıkagelmişti. Junior Rennie de aracın diğer yanından ortaya çıkmıştı. İkisi bir süre konuşmuşlar, sonra da DeLesseps basıp gitmişti.

Junior karakolun basamaklarını tırmanmış ama içeri girmek yerine orada oturup başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovalamaya başlamıştı. Rusty tie beklemeye karar vermişti. Kasabanın yakıt stoklarını kontrol ederken görülmek istemiyordu, özellikle de ikinci üyenin oğluna.

Bir noktada Junior cebinden telefonunu çıkardı, kapağını açtı, kulağına götürüp bir süre dinledi, bir şeyler dedi ve kapağı kapattı. Şakaklarına masaj yapmaya başladı. Doktor Haskell bu genç hakkında bir şeyler demişti. Acaba migreni mi vardı? Tam migren ağrısına benziyordu. Sadece şakaklarını ovmakla kalmıyordu; başını öne eğiş tarzında da bir şey vardı.

Rusty, *ışığı minimuma indirgemeye çalışıyor,* diye düşündü. *Imitrex ya da Zomig'ini evde unutmuş olmalı. Herhalde Haskell yazmıştı.*

Rusty tam Milletler Topluluğu Şeridi'ni geçip belediye binasının arkasına dönmek üzere kalkmaya niyetlenirken -belli ki Junior'ın onunla uğraşacak hali yoktu- başka birini fark etti ve tekrar oturdu. Dale Barbara, yani albaylığa terfi ettirildiği (kimilerine göre bizzat Başkan tarafından) söylenen aşçı, Globe'un tentesinin altında, Rusty'den bile daha derin

gölgelere gömülmüş olarak duruyordu. Ve Barbara da genç Bay Rennie'yi kollarmış gibiydi.

İlginç.

Anlaşılan Barbara da Rusty ile aynı sonuca varmıştı: Junior ortalığı izlemiyor bekliyordu. Muhtemelen biri gelip alacaktı. Barbara karşıya geçli ve -belediye binası sayesinde Junior'ın görüş alanından tümüyle çıkınca- panodaki mesajı okumak üzere durdu. Sonra da içeri girdi.

Rusty oturduğu yerde bir süre daha kalmaya karar vermişti. Ağacın altı hoştu ve Junior'ın ne beklediğini merak etmişti. İnsanlar hâlâ Dipper'dan dönüyordu (kimileri içkilerin tadına bakmak için biraz daha kalmıştı). Çoğunda, şuradaki basamaklarda oturan genç gibi başlar öndeydi. Rusty onlarınki ağrıdan değil de üzüntüden diye tahmin etti. Ya da belki de aynı durumdaydılar. Kesinlikle üstünde düşünmeye değer bir noktaydı.

Sonra görüntüye Rusty'nin gayet iyi tanıdığı köşeli, siyah, su gibi benzin yutan bir araç girdi: Koca Jim Rennie'nin Hummer'ı. Yolun ortasında yürüyen üçlüye sabırsızca korna çalıp koyunlar gibi kenara çekilmelerine yol açtı.

Hummer karakolun önüne yanaştı. Junior başını kaldırıp baktı ama yerinden kalkmadı. Kapılar açıldı. Şoför mahallinden Andy Sanders, yolcu tarafından da Rennie indi. Rennie, Sanders'a sevgili siyah incisini mi kullandırtmıştı? Oturduğu bankta Rusty'nin kaşları havaya kalktı. O canavarın direksiyonunda Koca Jim'den başkasını gördüğünü hiç hatırlamıyordu. *Belki de Andy'yi kölelikten şoförlüğe terfi ettirmiştir,* diye düşündü ama Koca Jim'in, oğlunun halen oturmakta olduğu basamakları tırmanışını izlerken fikrini değiştirdi.

Çoğu eski tıp mensubu gibi Rusty de uzaktan teşhis koymakta ustaydı. Bu konuda özel bir eğitim almış değildi, ama insan altı ay önce kalça kemiğinden ameliyat olmuş biriyle şu sırada hemoroit ağrısı çeken birini sadece yürüyüşünden ayırt edebilirdi; bir kadının omzunun üstünden dönüp bakmak yerine bütün vücuduyla dönerek bakması boynunun tutulduğunu gösterirdi; yaz kampında bir güzel bitlenen bir çocuğu kafasını kaşıyış şeklinden anlamak mümkündü. Koca Jim de basamakları çıkarken sağ kolunu hatırı sayılır göbeğinin üstüne dayamıştı ve bu da yakınlarda omzu, kolunun üstü veya her ikisi birden tutulmuş birini hatırlatıyordu. Sanders'ın o canavarı sürmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Üç erkek konuşuyordu. Junior kalkmamış ama Sanders yanma oturup cebini karıştırmış ve puslu öğle sonrası güneşinde parlayan bir şey çıkarmıştı. Rusty'nin gözleri iyiydi ama onun ne olduğunu görmek için elli metre daha yakınında olması lazımdı. Ya cam ya da metal olmalıydı; bir tek bundan emindi. Junior aldığı şeyi cebine koydu ve üçü biraz daha konuştular. Rennie, Hummer'ı gösterdi -sağlam koluyla yapmıştı- ve Junior başını salladı. Sonra Sanders, Hummer'ı gösterdi. Junior yine kabul etmedi, başını önüne eğip tekrar şakaklarıyla uğraşmaya başladı. İki adam bakıştılar, Sanders başını havaya kaldırmıştı, çünkü hâlâ basamakta oturuyordu. Ve Koca Jim'in gölgesindeydi ki Rusty bunu gayet uygun bulmuştu. Koca Jim omuz silkip ellerini açtı - yapılacak bir şey yok der gibiydi. Sanders ayağa kalktı ve iki adam karakola gittiler, o arada Koca Jim durup oğlunun omzuna vurmuştu. Junior buna bir tepki vermedi. Asırlar boyu kalkmayacakmış gibi öylece oturmaya devam etti. Sanders, Koca Jim'e kapıcılık görevi yapıp içeri buyur ettikten sonra kendisi de girdi.

İki meclis üyesinin karakola girişinin hemen ardından belediye binasından bir dörtlü çıktı: yaşlıca bir bey, genç bir kadın, bir kız ve bir oğlan. Kız oğlanın elinden tutmuştu, öbür elinde de dama tahtası vardı. Rusty, *oğlan neredeyse Junior kadar umutsuz görünüyor,* diye düşündü... üstelik boştaki eliyle o da şakağını ovuyordu. Dörtlü Milletler Topluluğu Şeridi'ni aşıp doğruca Rusty'nin oturduğu bankın önünden geçti.

Küçük kız neşeyle, "Merhaba," dedi. "Ben Alice, bu da Aidan."

Aidan isimli çocuk asık bir suratla, "Rahibin evinde yaşayacağız biz," dedi. Hâlâ şakağını ovuyordu ve rengi solgundu.

Rusty, "Çok heyecan verici," dedi. "Bazen keşke ben de öyle bir yerde yaşasam diyorum."

Adamla kadın çocuklara yetişmişti. El eleydiler. Rusty baba kız diye tahmin yürüttü.

Kadın, "Aslında sadece Rahip Libby'yle konuşmak istiyoruz," dedi. "Döndü mü acaba, biliyor musunuz?"

Rusty, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Neyse, gidip bekleyeceğiz. Oturduğu yerde yani." Bunu söylerken yaşlı adama bakıp gülümsemişti. Rusty baba kız olmayabileceklerine karar verdi. "Hademe öyle yapın dedi."

“Al Timmons mu?” Rusty, Al’ın Burpee’nin kamyonetine atladığını görmüştü.

Yaşlı adam, “Yok, öteki,” dedi. “Rahip bize kalacak bir yer bulabilirmiş.”

Rusty başını salladı. “Adı Dale miydi?”

Kadın, “Galiba adını söylemedi,” dedi.

“Hadi!” Oğlan, ablasının elini bırakıp kadınınkine yapışmıştı. “Söylediğin öbür oyunu oynamak istiyorum.” Ama hevesli olmaktan çok huysuzluk edermiş gibiydi. Hafif bir şok geçirmiş olabilirdi. Veya fiziksel bir rahatsızlık. İkincisiyse Rusty sadece soğuk algınlığı olmasını diledi. Şu anda Mill’de bir tek grip salgını eksikti.

Kadın alçak sesle, “Annelerini kaybettiler de,” dedi. “En azından bir süreliğine. Şimdilik biz ilgileniyoruz.”

Rusty, “Bravo,” dedi ve bunda samimiydi. “Oğlum senin başın mı ağrıyor?”

“Hayır.”

“Boğazın?”

Aidan adlı çocuk ona da, “Hayır,” dedi. Kederli gözleri Rusty’yi inceliyordu. “Biliyor musunuz? Bu yıl Cadılar Bayramı’nı kutlamasak da hiç umurumda değil.”

Alice, “Aidan Appleton!” diye bağırdı, adeta yerinden zıplamıştı.

Rusty elinde olmadan biraz sarsıldı. Sonra gülümsedi. “Bilmiyordum. O niyeymiş?”

“Çünkü annem bizi buraya getirdi ve annem alışverişe gitti.”

Alice adındaki kız keyifle, “Erzak almaya,” diye açıklamada bulundu.

Aidan, “Woops’a gitti,” dedi. Küçük, yaşlı bir adama benziyordu - küçük, yaşlı ve endişeli bir adama. “Annem olmadan Cadılar Bayramı istemiyorum.”

Adam, “Hadi Caro,” dedi. “Artık biz..”

Rusty banktan kalktı. “Sizinle bir dakika konuşabilir miyiz hanımefendi? Bir iki adım ötede?”

Caro şaşırmış ve ürkmüş gibiydi ama Rusty’yle birlikte birkaç adım öteye gitti.

Rusty, “Oğlan herhangi bir nöbet filan geçirdi mi hiç?” diye sordu. “Yani bir şey yaparken aniden durmak filan da olabilir... hani bir süre öylece kıpırdamadan kalmak... ya da bakışların sabitlenmesi... dudakların şapırdaması..”

Yanlarına gelen adam, “Öyle bir şey olmadı,” dedi.

Caro da, “Yok olmadı,” diye doğruladı ama korkmuş gibiydi.

Adam da bunu gördü ve kaşlarını çatarak Rusty’ye baktı. “Doktor musunuz?”

“Asistanım. Düşündüm de belki..”

“Eh, ilginize çok teşekkür ederiz bay?..”

“Eric Everett. Ama siz Rusty deyin.”

“İlginize teşekkürler Bay Everett, ama gereksiz olduğuna inanıyorum. Unutmayın ki bu çocuklar anneleri olmadan..”

Caro, “Üstelik iki gece de yiyecek pek bir şey bulamamışlar,” diye ekledi. “Kendi başlarına yürüyerek kasabaya gitmeye çalışırken şu iki... *memur* bulmuş..” diyerek kelime kötü kokuyormuş gibi burnunu kırıştırmıştı...

Rusty başını salladı. “Herhalde açıklaması budur. Ancak küçük kız normal görünüyor.”

“Çocuklar farklı olur. Hem artık gitsek iyi olacak. Uzaklaşıyorlar Thurse.” Alice ile Aidan rengârenk yaprak kümelerini tekmeleyerek parkta koşuyorlardı. Alice bir yandan da dama tahtasını sallıyor ve avazı çıktığı kadar, *“Rahibin evi! Rahibin evi!”* diye bağırıyordu. Oğlan adım adım peşinden gidiyor ve o da bağırıyordu.

Rusty, *çocuk sadece geçici bir ortamdan kopma hali yaşadı, hepsi o,* diye düşündü. *Geri kalanı tesadüftü. Sözlerine rağmen. Hangi Amerikalı çocuk ekim ortasında Cadılar Bayramı’nı düşünür ki!* Kesin olan bir tek şey vardı: bu insanlara sonradan sorulacak olsa Eric “Rusty.” Everett’i nerede ve ne zaman gördüklerini kesin olarak hatırlayacaklardı. Güya gizli kapaklı iş yapıyordu.

Kır saçlı adam sesini yükseltti. “Çocuklar! Bekleyin!”

Genç kadın Rusty’yi düşündü ve elini uzattı. “İlginize teşekkürler Bay Everett. Rusty.”

“Belki biraz abartmışımdır. Mesleki bozukluk.”

“Tamamen affedildiniz. Zaten bu dünyanın en garip hafta sonu. Ona yoruyorum.”

“Haklısınız. Bana ihtiyacınız olursa hastaneye veya sağlık merkezine hakin.” Eliyle Cathy Russell’ın bulunduğu yönü gösterdi, ağaçlar yaprak dökünce buradan da görünecekti. Tabii eğer dökerse.

Kadın gülümsemeye devam ederek, “Ya da bu banka,” dedi.

“Doğru ya da bu banka.” O da gülümsedi.

“Caro!” Thurse sabırsızlanmış gibiydi. “Hadi artık!”

Kadın, Rusty’ye hafifçe el salladı -aslında sadece parmaklarını oynatmıştı- ve koşarak diğerlerinin peşinden gitti. Tüy gibi, zarafetle koşuyordu.

Rusty, Thurse’in böyle tüy gibi, zarafetle koşabilen kızların eninde sonunda yaşlı sevgililerini terk ettiğini bilip bilmediğini merak etti. Belki de biliyordu. Belki daha önce de başına gelmişti.

Rusty grubun meydandan Congo Kilisesi’nin kulesine doğru gidişlerini seyretti. Sonunda ağaçlar yüzünden görünmez oldular. Dönüp karakol binasına baktığında Junior Rennie gitmişti.

Rusty parmaklarıyla bacağında trampet çalarak biraz daha oturdu. Sonra bir karar verip ayağa kalktı. Belediye binasındaki propan tüplerini kontrol etme işi biraz bekleyebilirdi. Mill’in bir günlük yegâne ordu mensubunun belediye binasında ne yaptığını daha çok merak ediyordu.

9

Rusty belediye binasına doğru şeritten geçerken Barbie dişlerinin arasından bir takdir ıslığı öttürmekle meşguldü. Radyoaktif serpinti sığınağı amtrakın yemek vagonu kadar uzundu ve raflar tıka basa konserveyle doluydu. Çoğunlukla balık varmış gibiydi: dizi dizi sardalyeler, raflar dolusu somon ve bir sürü de Snow diye bir markanın kızarmış deniz tarağı ki Barbie bütün kalbiyle bunu yemek zorunda kalmamayı diliyordu. Ayrıca kasa kasa kuru erzak vardı, bunların içinde üzerinde PİRİNÇ, BUĞDAY, SÜT TOZU ve ŞEKER yazan kocaman plastik fıçılar bulunuyordu. Ayrıca üzerinde İÇME SUYU yazan şişeler üst üste dizilmişti. Üzerinde AMERİKAN HÜKÜMETİ ÜRETİM FAZLASI KRAKER yazan on büyük koli ve AMERİKAN HÜKÜMETİ ÜRETİM FAZLASI ÇİKOLATA yazan iki büyük koli görünüyordu. Bunların üstündeki duvarda sararmış bir etikette GÜNDE 700 KALORİ AÇLIĞI SINIRDA TUTAR yazmaktaydı.

Barbie, “Öyle sanın,” diye mırıldandı.

Karşı uçta bir kapı vardı. Kapıyı açtığında içerisi zifiri karanlıktı, el yordamıyla aranıp bir elektrik düğmesi buldu. O kadar büyük olmasa da diğerlerine nazaran büyük sayılırdı. Eski ve kullanılmamış görünüyordu - pis değildi, en azından Al Timmons odayı biliyor olmalıydı, çünkü birisi rafların tozunu almış, yerlere kuru paspas yapmış ama kesinlikle ihmal etmişti.

Depolanmış sular cam şişelerdeydi ve Barbie, Suudi Arabistan’daki kısa görevinden beri böylesini görmemişti.

Bu ikinci odada bir düzine kadar katlanmış portatif karyolayla kullanıma hazır durumda şeffaf plastikten fermuarlı torbalarda bekleyen düz mavi battaniyeler ve şilteler duruyordu. Aralarında altı koli kadar üstünde HİJYEN SETİ yazan mukavva kapla bir düzine kadar HAVA MASKESİ bulunan başka malzemeler de bulunuyordu. Çok düşük oranda enerji tüketen yedek bir jeneratör vardı. Jeneratör çalışır durumdaydı ve muhtemelen düğmeyi çevirdiğinde lambanın yanmasını sağlayan da oydu. Küçük jeneratörün bitişiğinde iki raf görünüyordu. Bir tanesinde C. W. McCall’ın efsanevi şarkısı, “Konvoy.”un liste başı olduğu günlerden

kalmışa benzeyen bir telsiz vardı. Ötekindeyse iki tane elektrikli ocakla parlak sarı renge boyanmış metal bir kutu duruyordu. Kutunun yanındaki logo da CD'nin kompakt disk yerine geçtiği günlerdendi. Barbie'nin aradığı da o kutuydu.

Kutuyu aldı ama neredeyse yere düşürüyordu - çok ağırdı. Ön tarafında SANİYE BAZINDA ÖLÇÜM YAPAR yazan bir sayacı vardı. Aleti çalıştırıp sensörünü bir şeye tutunca ibre yeşilde kalabilir, kadranın sarı renkli merkezine çıkabilir... veya tamamen kırmızıya geçebilirdi. Bu da Barbie'nin tahminine göre hiç hoş olmazdı.

Aleti çalıştırdı. Küçük güç lambası yanmadı ve ibre 0'ı göstermeye devam etti.

Arkasından biri, "Pili bitmiş," dedi. Barbie neredeyse tavana zıplayacaktı. Arkasına baktı ve uzun boylu, tıknaz, sarı saçlı bir adamın iki oda arasındaki kapıda durmakta olduğunu gördü.

Bir an için adını çıkaramadı, oysa adam çoğu pazar sabahı lokantaya gelirdi, karısı bazen yanında olurdu ama iki kızı yanından eksik olmazdı. Sonra hatırladı. "Rusty Evers'ti değil mi?"

"Sayılır, Everett olacak." Yeni gelen elini uzattı. Barbie biraz endişeyle de olsa gidip adamla tokalaştı. "İçeri girdiğini gördüm. Ve şu.." Başıyla Geiger Sayacı'nı gösterdi.."

"Fena fikir olmayabilir. Onu orada tutan bir şey olmalı" O derken neyi kastettiğini söylememişti ama gerek de yoktu.

"Onaylamana sevindim. Korkudan kalp krizi geçirecektim neredeyse. Ama sen icabına bakardın. Doktorsun değil mi?"

Rusty, "Asistan doktor," dedi. "Yani.."

"Ne demek olduğunu biliyorum."

"İyi, susuz pişiren tencere kazandın." Rusty, Geiger Sayacı'nı gösterdi. "Bu zımbırtı muhtemelen altı voltluk kuru pille çalışıyordun Burpee'de onlardan gördüğüme eminim galiba. Ama şu an orada biri olduğundan o kadar emin değilim. Yani... şimdilik biraz daha keşif yapılabilir."

"Tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Arkadaki malzeme binasına bakmayı."

"Peki bunu niçin yapmak istiyoruz?"

“Bulacağımız şeye bağlı. Hastanedeki kayıplarımızı bulursak ikimiz biraz bilgi alışverişi yapabiliriz.”

“Ne kaybettiğinizi de söyleyecek misin?”

“Propan birader.”

Barbie bunu düşündü. “Ne haltsa. Gidip bir bakalım.”

10

Junior, Sanders Eczanesi’nin yan tarafına çıkan dik merdivenin dibinde durmuş bu baş ağrısıyla o basamakları çıkıp çıkamayacağını düşünüyordu. Belki. Muhtemelen. Öte yandan yarı yola vardığında kafatasının Yeni Yıl Arifesi borazanı gibi ikiye yarılacağından da korkuyordu. O benek yine gözünün önünde nabzı attıkça hoplayıp zıplıyordu, ama artık beyaz değildi. Parlak bir kırmızıya dönüşmüştü.

Karanlıkta iyileşirim, diye düşündü. Kilerde, kız arkadaşlarımın yanında.

Şu iş yolunda giderse oraya dönebilirdi. Şu anda Prestile Sokağı’ndaki McCain evi dünyada olmak istediği tek yer gibi görünüyordu. Tabii ki Coggins de oradaydı ama ne olmuş? Junior istediği anda o ilahi manyağını kenara itebilirdi. Ve Coggins saklı kalmalıydı, en azından şimdilik. Babasını korumak Junior’ın umurunda bile değildi (ya da adamın yaptıklarına şaşırmış veya korkmuş da değildi; Koca Jim Rennie’nin içinde bir cani olduğunu hep biliyordu zaten) ama o Dale Barbara’nın başını derde sokmak bayanı ilgisini çekiyordu.

Koca Jim o sabah *bu işi adam gibi halledebilirsek onu yolumuzdan çekmekten fazlasını yapmış oluruz* demişti. *Kasabayı bu kriz karşısında tek vücut haline getirebiliriz. Bir de şu lüzumsuz gazeteci kadın var. Onun için de bir şeyler düşünüyorum.* Sonra da ılık ve tombul elini oğlunun omzuna koymuştu. *Biz bir takımız oğlum.*

Belki sonsuza kadar değil ama şimdilik aynı sabana koşulmuşlardı. Ve o Baaarbie’nin icabına bakacaklardı. Junior bu baş ağrılarına bile onun sebep olduğunu anlamıştı. Barbie sahiden denizaşırı yerlere gittiyse -Irak’a gitmiş olduğu söyleniyordu- birtakım acayip Ortadoğu hediyelikleri getirmiş olabilirdi. Zehir mesela. Junior, Sweetbriar Rose’da birçok kez yemek yemişti. Barbie pekâlâ da yemeğine bir şeyler katmış olabilirdi. Veya kahvesi ne. Ve Barbie bizzat ocağın başında olmasa bile Rose’a yaptırmış da olabilirdi. O kaltak da onun büyüsüne kapılmıştı.

Junior ağır ağır, her dört basamakta bir durarak yukarı çıktı. Kafası patlamamıştı ve tepeye ulaşınca Andy Sanders’ın vermiş olduğu anahtarı almak için elini cebine attı. Önce bulamadı ve kaybettiğini sandı, ama sonunda birtakım bozuk paraların altından parmakları anahtara değdi.

Etrafa bakındı. Hâlâ Dipper'dan dönmekte olan birkaç kişi vardı ama kimse yukarı bakıp Barbie'nin evinin önünde durduğunu görecek halde değildi. Anahtar kilitte döndü ve Junior içeri süzüldü.

Muhtemelen Sanders'ın jeneratörü buraya da elektrik verdiği halde ışıkları yakmamıştı. Loşluk gözünün önünde nabız gibi atan lekeyi daha az görünür kılıyordu. Merakla çevresine bakındı. Raflar, raflar dolusu kitap vardı. Baaaarbie kasabadan tüyerken onları bırakmayı mı planlıyordu? Yoksa bir yere yollansınlar diye birtakım ayarlamalar mı yapmıştı - muhtemelen aşağıda çalışan Petra Searles'le? Eğer öyleyse, herhalde oturma odasına serili kilim için de aynı şey söz konusuydu- deveye binenlere has bir el dokumasına benziyordu, Barbie bunu yerel pazarlardan filan almış olmalıydı. Satan da ya bir suçlu ya da hırsız çocuklardı mutlaka.

Sonunda ayarlama filan yapmamış olduğuna karar verdi. İhtiyacı yoktu, çünkü zaten gitmeyi hiç düşünmemişti. Fikir aklına gelince Junior bunu niye daha önce akıl etmediğine şaştı. *Baaaarbie* burayı seviyordu; özgür iradesiyle asla gitmezdi. Köpek bokundaki kurt kadar mutluydu burada.

Koca Jim *inkâr edemeyeceği bir şey bul* diye tembih etmişti. *Sadece ona ait olabilecek bir şey. Ne dediğimi anlıyor musun?*

Junior şu anda, *sen beni ne sanıyorsun baba, aptal mı,* diye düşünüyordu. *Aptalsam nasıl oldu da dün gece senin kıçını kurtaran ben oldum?*

Ama kendini kaybedince herife sıkı geçirmişti doğrusu, orası inkâr edilemezdi. Junior'a çocukken hiç vurmamıştı ve Junior bunu daima müteveffa annesinin iyileştirici etkisine yorardı. Şimdi ise babasının kalbinin derinliklerinde bir kez başlayınca duramayabileceğini bilmesine yoruyordu.

"Babasına bak oğlunu al," deyip kıkırdadı. Gülünce başı ağrıyordu ama yine de güldü. Eskiler gülmenin en iyi ilaç olduğunu söylemez miydi?

Barbie'nin yatak odasına geçip yatağın düzgünce yapılmış olduğunu gördü ve bir an için yatağın tam ortasına koca bir bok kondurmanın ne kadar güzel olacağını düşündü. Evet, sonra da yastık kılıfına silinirdi. *Buna ne dersin Baaaarbie*?

Onun yerine şifoniyere gitti. Üst çekmecede dört tane kot pantolonla iki tane spor şort vardı. Şortların altında bir cep telefonu duruyordu ve bir an için aradığının o olduğunu düşündü. Fakat hayır. Üniversiteli veletlerin

“kullan at.” dediği türden ucuz bir şeydi. Barbie kendisinin olmadığını iddia edebilirdi.

İkinci çekmecede birkaç tane atletle dört beş çift düz beyaz spor çoraptan başka bir şey yoktu. Üçüncü çekmeceyse tamamen boştu.

Kafası zonkluyordu ve eğilip yatağın altına baktı - hiç iyiye gitmiyormuş gibiydi. Ve aşağıda da bir şey yoktu, uçuşan toz topakları bile. Baaaarbie düzenli biriydi. Junior saat cebindeki Imitrex’i içmeyi düşündü, ama içmedi. Zaten iki tane almıştı ve gırtlağındaki metalik tat dışında bir etkisini görmemişti. İhtiyacı olan şeyi biliyordu: Prestile Sokağı’ndaki karanlık kiler. Ve kızların arkadaşlığı.

Ama şimdilik buradaydı. Ve burada *bir şey* olması lazımdı.

“Bir şey,” diye fısıldadı. “Bir şey bulmam gerek.”

Zonklayan sol gözünün köşesindeki sıvıyı (içinde biraz kan olduğunu fark etmemişti) silerek oturma odasına doğru yürümeye başladı sonra aklına gelen fikirle olduğu yere çakıldı. Şifoniyere dönüp çorap ve çamaşır çekmecesini tekrar açtı. Çoraplar düzgünce katlanmıştı. Lisedeyken Junior katlı çoraplarının arasına arada uyuşturucu filan saklardı; hatta bir kere de Adriette Nedeau’nun tangasını sıkıştırmıştı. Çoraplar bir şey saklamak için idealdi. İç içe katlanmış çorapları teker teker açmaya başladı.

Üçüncü çiftte aradığını buldu, düz bir şeye veya metale benziyordu. Yok, iki taneydiler. Çorapları açıp ağır olanını şifoniyerin üstünde salladı.

İçinden Dale Barbara’nın künyeleri düştü. Başı korkunç ağrımasına rağmen Junior gülümsedi.

Hapı yuttun Baaaarbie diye düşündü. *Lanet hapı yuttun işte.*

11

Little Bitch Yolu’nun Tarker Mill tarafında kalan kısmında Fasthawk Füzeleri’nin yol açtığı yangınlar hâlâ devam ediyordu, ama karanlık çökene kadar söndürülmüş olacaktı; deniz ve kara kuvvetlerinden askerlerle beslenen dört kasabaya ait itfaiye ekipleri çalışıyor ve başarılı oluyordu. Brenda Perkins o tarafta sert rüzgâr olmasa daha da çabuk sönerdi, diye düşünüyordu. Chester’s Mill tarafında böyle bir dertleri yoktu. Bugünlük bu durum bir nimetti. Daha sonra lanete dönüşebilirdi. Bilmeye imkân yoktu.

Brenda bu soruyla kafasını meşgul etmeyi düşünmüyordu, çünkü kentlini iyi hissediyordu. Sabah biri çıkıp da bir daha kendini ne zaman iyi hissedebileceğini sorsa *belki gelecek yıl, belki de asla* derdi. Ve bu duygunun muhtemelen böyle sürüp gitmeyeceğini bilecek kadar da akıllıydı. Doksan dakikalık sıkı bedensel çalışmanın bu durumla çok ilgisi vardı; koşturup çalıları söndürmeye çalışırken vücudu bol miktarda endorfin salgılamıştı. Ama sadece endorfin meselesi de değildi. Mesele altından kalkabileceği önemli bir sorumluluk üstlenmiş olmaktı.

Diğer gönüllüler is içindeydi. On dört erkekle üç kadın yolun iki yanında, asfaltlanmamış bölümde oturuyordu, kiminin elinde hâlâ bahçıvan kürekleri, alevleri örtmek için kullandıkları örtüler vardı, kimininse sırtında artık gevşetilmiş olan seyyar tulumbalar asılıydı. Al Timmons, Johnny Carver ve Nell Toomey hortumları kangal halinde sarıp sarıp Burpee’nin kamyonetinin arkasına atıyorlardı. Dipper’dan Tommy Anderson’la Lissa Jamieson -biraz New Eycvari olsa da beygir gibi güçlüydü- Little Bitch Çayı’ndan su çekmekte kullandıkları büyük tulumbayı diğer araçlardan birine götürüyorlardı. Brenda kahkahalar duyunca endorfin salgısından yararlanan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

Yolun iki yanındaki çalılar kararmıştı ve hâlâ duman tütüyordu, ağaçların bir kısmı da yanmıştı ama hepsi bu kadar. Kubbe rüzgârı kesmiş ve başka bir yardımı daha olmuştu; çayı kısmen örtmüş ve bu tarafını nemli bir bataklığa dönüştürmüştü. Diğer taraftaki yangınsa tamamen ayrı bir olaydı. Öbür tarafta yangın mücadelesi yapanlar alevlerden ve Kubbe’de biriken is yüzünden hayalet gibi görünüyordu.

Romeo Burpee yanma geliyordu. Elinde sırılsıklam olmuş bir süpürgeyle kauçuk bir paspas vardı. Paspasın kenarından hâlâ fiyat etiketi sarkıyordu. Üstündeki yazı pislenmişti, ama okunabiliyordu: BURPEE'DE HER GÜN İNDİRİM GÜNÜDÜR! Paspası yere atıp isli elini uzattı.

Brenda şaşırdı ama bocalamadı. Uzatılan eli kuvvetlice sıktı. "Bu ne içindi Rommie?"

Adam, "Burada yaptığın başarılı çalışma için," dedi.

Brenda güldü, utanmıştı ama hoşuna da gitmişti. "Bu durumda kim olsa aynısını yapardı. Basit bir yangındı, zaten ortalık o kadar nemli ki güneş batmadan kendi başına bile sönebilirdi."

Adam, "Belki," dedi sonra ağaçların arasından karşısında yuvarlanmış kayaların oluşturduğu bir duvar bulunan açıklığı gösterdi. "Ama belki de oradan yüksek otları ve ağaçları, sonra da kapısından Katy barı sarardı. Bir hafta ya da bir ay yanabilirdi. Özellikle itfaiye araçları yokken." Başını yan çevirip tükürdü. "Rüzgâr olmasa bile ilerleyecek yol buldu mu yangın devam eder. Güneyde yirmi, otuz yıl devam eden maden yangınları oluyormuş. *National Geographic'te* okumuştum. Yer altında da rüzgâr yok. Hem burada aniden rüzgâr çıkıp çıkmayacağını nereden bilebiliriz ki? Bu zımbırtının ne yapıp ne yapmayacağından zerre kadar haberimiz yok."

İkisi birden Kubbe'ye baktılar. İs ve kül yüzünden neredeyse otuz metre yükseğe kadar -bir anlamda- kendini belli eder hale gelmişti. Aynı zamanda Tarker tarafının görüntüsünü de bulanıklaştırmıştı ve Brenda bundan hiç hoşlanmamıştı. Öğleden sonra yaptıklarının keyfi kaçmasın, diye bunu fazla düşünmek istemiyordu ama yok - hiç mi hiç hoşuna gitmemişti. Bu da aklına bir gün önceki acayip, günbatımını getirdi.

"Dale Barbara'nın Washington'daki dostunu araması lazım," dedi. "O taraftaki yangını söndürünce her neyse şu şeyi hortumla yıkamalarını söylesin. Bizim taraftan yapamayız."

Romeo, "İyi fikir," dedi. Ama aklına başka bir şey daha gelmişti. "Ekibinizde dikkatinizi çeken bir şey oldu mu hanımefendi? Çünkü benim kesinlikle oldu."

Brenda irkilmişe benziyordu. "Onlar benim ekibim değil ki."

Romeo, "Tabii ki öyleler," dedi. "Talimatları veren sizdiniz, bu da onları sizin ekibiniz yapar. Hiç polis görüyor musunuz?"

Brenda insanlara baktı.

Romeo, “Bir tane bile yok,” dedi. “Ne Randolph, ne Henry Morrison, ne Freddy Denton ne Rupe Libby, ne Georgie Frederick... yenilerden de yok hiç. Şu çocuklardan.”

Brenda, “Onlar da herhalde..” diye kaldı.

Romeo başını salladı. “Evet. Herhalde ne? Neyle uğraştıklarını ne siz biliyorsunuz ne de ben. Her ne yapıyorlarsa eminim hoş bir şeydir. Veya bence uğraşmaya değer bir şeydir. Perşembe gecesi kasaba toplantısı var ve bu durum değişmemişse bence birtakım değişiklikler olması gerekir,” durdu. “Belki haddimi aşıyorumdur ama bana göre sizin itfaiye ve polis şefliğine aday olmanız lazım.”

Brenda üstünde VADER yazan dosyayla birlikte bu teklifi düşündü ve yavaşça başını salladı. “Böyle bir şey için henüz çok erken.”

“Sadece itfaiye şefi olmaya ne dersiniz?” Artık sesindeki *Lewiston konuşuyor* tonu daha belirginleşmişti.

Brenda tütmekte olan çalılara ve kömürleşmiş kesik ağaç gövdelerine baktı. Çirkindiler, hırpalanmışlardı, Birinci Dünya Savaşı’ndan kalma bir savaş alanını andırıyorlardı ama artık tehlikeli değildiler. Buraya gelen insanlar da bunu görmüştü. Ekip. *Kendi ekibi.*

Gülümsedi. “Bak onu düşünebilirim işte.”

12

Ginny Tomlinson kötü haber gibi öten bip sesine doğru koşuyordu ve Piper'in onunla konuşma fırsatı olmamıştı. Denememişti bile. Bekleme odasında manzarayı tespit etmesine yetecek kadar kalmıştı: bütün hastaneyi üç kişi -iki hemşireyle Gina Buffalino adlı genç bir gönüllü- çekip çevirmekteydi. Başa çıkıyorlardı ama ucu ucuna. Ginny döndüğünde daha yavaş yürüyordu. Omuzları çökmüştü. Bir elinde bir hasta kartı sallanıyordu.

Piper, "Ginny?" dedi. "İyi misin?"

Ginny'nin suratına tokadı basacağını sandı, ama kadın hırlamak yerine yorgun bir tebessümle yüzüne baktı. Ve gelip yanına oturdu. "İyiyim. Sadece yorgunum," duraksadı. "Ayrıca Ed Carty de şimdi öldü."

Piper, kadının elini tuttu. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Ginny, Piper'in parmaklarını sıktı. "Üzülme. Kadınlar doğumu nasıl ifade ederler bilir misin? Bu çok kolaydı, bu çok zor oldu diye."

Piper başını salladı.

"Ölüm de öyledir. Bay Carty uzun zamandır doğmayı bekliyordu ve artık doğdu sayılır."

Piper'e bu fikir çok güzel gelmişti. Vaazlarından birinde kullanabileceğini düşündü... yalnız bu pazar kimsenin ölüm üzerine bir vaaz dinlemek isteyeceğini sanmıyordu. Yani Kubbe hâlâ duruyor olursa.

Bir süre yan yana oturdular, Piper sormak zorunda olduğu şeyi en uygun nasıl sorabileceğini düşünüyordu. Sonunda sormak zorunda kalmadı.

Ginny, "Tecavüze uğramış," dedi. "Muhtemelen birden çok. Twitch dikiş atmak zorunda kalacak diye korktum, ama tamponla durdurabildim kanamayı," durdu. "Ağlıyordum. Neyse ki kızcağız bunu fark edecek halde değildi."

"Ya bebek?"

"Aslında sağlıklı on sekiz aylık bir bebek ama bizi korkuttu. Küçük bir nöbet geçiriyordu. Herhalde güneştendir. Artı susuz kalmaktan... açlıktan... üstelik onda da bir yara vardı" Ginny kendi alnını gösterdi.

O sırada Twitch de koridordan gelip aralarına katıldı. Her zamanki fütursuz halinden ışık yılı kadar uzak görünüyordu.

“Kıza tecavüz eden adam, bebeğe zarar vermiş mi?” Bunu sorarken Piper’in sesi sükûnetini korumuştu ama zihninde incecik kırmızı bir çatlak açılıyordu.

Twitch, “Küçük Walter mı? Bence sadece düşmüş,” dedi. “Sammy karyolasının çöktüğünü söyledi. Konuşması tam anlamıyla tutarlı sayılmazdı ama kaza olduğundan eminim. En azından o kısmının.”

Piper hayretle onlara bakıyordu. “Demek onu diyormuş. Ben de su isliyor sanmıştım.”

Ginny, “Eminim ki su da istemiştir,” dedi. “Ama Sammy’nin bebeğinin ilk adı Küçük ikinci adı Walter. Galiba bir blues parçasından esinlenmişler. Phil’le ikisi..” Ginny esrarlı sigara içermiş gibi yaptı.

Twitch, “O-ho, Phil esrar içicisinden daha fazlaydı,” dedi. “Konu uyuşturucu olunca Phil Bushey sınır tanımazdı.”

Piper, “Öldü mü peki?” diye sordu.

Twitch omuz silkti. “İlkbahardan beri görmedim. Öldüyse kurtulmuş demektir.”

Piper ayıplayarak baktı.

Twitch başını hafifçe öne eğdi. “Kusura bakma rahip.” Sonra Ginny’ye döndü. “Rusty’den hiç haber var mı?”

Ginny, “Biraz ara vermesini söylemiştim,” dedi. “Gitsin diye de ısrar ellim. Eminim yakında döner.”

Piper aralarında oturuyordu, sakin görünüyordu. İçindeyse o kırmızı çatlak genişliyordu. Ağzında ekşi bir tat vardı. Babasının, annesine ukala bir laf etti diye alışveriş merkezindeki paten sahasına gitmesini yasakladığı günü hatırlamıştı (Piper genç kızlığa geçerken ukalalık etmeden duramazdı). Yukarı çıkmış, buluşacağı arkadaşını aramış ve arkadaşına - gayet keyifli, bir ses tonuyla bir şey olduğunu ve buluşmaya gelemeyeceğini söylemişti. Haftaya mı? Tabii ki, sana iyi eğlenceler, yok yok, ben iyiyim, hadi hoşça kal. Sonra kalkıp odasının altını üstüne getirmişti. Üstüne de duvardan çok sevdiği Oasis posterini sökmüş ve paramparça etmişti. O arada da çılgınca ağlıyordu, üzüntüden değil, o yıllarda beş kuvvetinde kasırga gibi patlayan öfkesinden. Babası gelmiş

yaptıklarını kapı eşiğinde izliyordu. Piper sonunda babasını fark edince soluk soluğa, ondan ne kadar nefret ettiğini düşünerek yüzüne bakmıştı. İkisinden de nefret ediyordu. Ölseler gidip New York'ta Ruth teyzesiyle yaşayabilirdi. Ruth teyzesi hoşça vakit geçirmeyi bilirdi. Malum birilerine benzemezdi. Babası ise kollarım açıp ona uzatmıştı. Bir şekilde çok mütevazı bir hareketti, Piper'in öfkesini ezip geçen, adeta yüreğini de burkan bir hareket.

Babası *öfkeni kontrol etmezsen o seni kontrolüne alır* demiş ve başı önde yürüyüp gitmişti. Piper arkasından kapıyı çarpmamıştı. Son derece sessiz bir şekilde kapatmıştı.

Öfkesini yok etmeye o yıl karar vermişti. Öfkesini tümden yok etmek onun bir parçasını da yok edecekti ama birtakım radikal değişiklikler yapmazsa çok uzun bir süre on beşinde kalacağını düşünmüştü. Kontrollü olmak için çabalamaya çalışmış ve çoğu zaman başarılı olmuştu. Kontrolünü yitirir gibi olduğunda babasının sözlerini, öyle ellerini uzatışını ve büyüdüğü evin üst kat koridorundaki yürüyüşünü hatırlardı.

Dokuz yıl sonra babasının cenaze töreninde bir konuşma yapmış, *hayatımda duyduğum en önemli şeyi bana babam söyledi* demişti. Ne olduğunu söylememişti ama annesi biliyordu; artık kızının yönettiği kilisenin en ön sırasında oturuyordu.

Son yirmi yıldır, ne zaman birine patlayacak olsa -ve genelde bu duygu adeta kontrol edilemez oluyordu, çünkü insanlar çok budala, çok ahmak olabiliyordu- babasının sesini düşündü: *Öfkeni kontrol etmezsen o seni kontrol eder.*

Fakat şimdi o kırmızı çatlak giderek büyüyor ve Piper'in içinden ortalığı duman etmek geliyordu. Kan fışkırtana kadar derisini tırmalayabilirdi.

"Kimin yaptığını sordunuz mu?"

Ginny, "Tabii ki," dedi. "Söylemiyor. Korkuyor."

Piper ilk başta yerde yatan ana oğlu çöp torbası sanışını hatırladı. Ve bunu yapan her kimse işte onları bu hale sokmuştu. Ayağa kalktı. "Gidip bir de ben konuşacağım."

Ginny, "Şu anda iyi bir fikir olmayabilir," dedi. "Yatıştırıcı verdik ve.."

Twitch, "Bırak bir denesin," diye araya girdi. Yüzü soluktu. Ellerini dizlerinin arasına kilitlemişti. Durmadan eklemlerini çatırdatıyordu. "Hem

de elinden geleni sonuna kadar yap rahip.”

13

Sammy’nin gözleri aralıktı. Piper yatağının yanına oturunca ağır ağır ıhıldı. “Siz... bizi..”

Piper, kızın elini tutup, “Evet,” dedi. “Adım Piper Libby.”

Sammy, “Teşekkür ederim,” dedi. Gözleri yine kapanmaya başlamıştı.

“Sana tecavüz edenlerin isimlerini söyleyerek teşekkür et bana.”

Loş -ve hastanenin havalandırma sistemi kapatıldığı için sıcak- odada Sammy başını salladı. “Daha beter edeceklerini söylediler. Yani konuşursam.” Piper’e bir göz attı. Kesin bir boyun eğişi ifade eden koyunsu bir bakıştı. “Küçük Walter’a da zarar verebilirler.”

Piper başını salladı. “Korkmanı anlıyorum,” dedi. “Şimdi bana kim olduklarını söyle. Adlarını ver.”

“Beni duymadınız mı?” Artık Piper’den uzağa bakıyordu. “Konuşursam..”

Piper’in bununla uğraşacak vakti yoktu; kız her an uykuya dalabilirdi. Sammy’nin bileğini yakaladı. “O isimleri istiyorum ve sen de bana söyleyeceksin.”

“Yapamam.” Sammy’nin gözyaşları akmaya başlamıştı.

“Söyleyeceksin çünkü sizi bulmasam şimdiye kadar ölmüş olurdun belki de..” duraksadı, sonra hançeri dibine kadar sapladı. Sonradan pişman olabilirdi buna ama şimdi değil. Şu anda kız sadece bilmesi gerekenlerle arasında duran bir engeldi. “Bebeğinden söz etmiyorum dahi. O da ölmüş olabilirdi. Hayatınızı kurtardım ve şimdi o isimleri istiyorum.”

“Olmaz.” Ama kızın direnci kırılıyordu ve Rahibe Piper Libby aslında bundan hoşnuttu. Sonradan tiksinecekti; sonradan *senin de o adamlardan farkın yok, zor kullanmak zor kullanmaktır* diyecekti. Fakat şimdi, evet hoşnuttu, tıpkı sevgili posterini duvardan söküp paramparça ettiği zaman olduğu gibi hissediyordu kendini.

Hoşuma gidiyor çünkü acı, diye düşündü. *Ve çünkü yüreğim de öyle.*

Ağlayan kızın üstüne eğildi. “Kulak tıkaçlarını çıkar Sammy, çünkü bunu duyman lazım. Sana ne yaptılarsa bir daha yapacaklar. Ve o zaman, buraya

kan revan içinde ve muhtemelen tecavüzcüsünden gebe kalmış başka kadınlar da geldiği zaman ben de sana geleceğim ve diyeceğim ki..”

“Hayır! Yeter!”

“Sen de bunun bir parçasısın. Sen de oradaydın, onlara alkış tutuyordun.”

Sammy, “Hayır!” diye haykırdı. “Ben değil Georgia’ydı! Onlara alkış tutan Georgia’ydı.”

Piper bir tiksinti hissetti. Bir kadın. Orada bir de kadın vardı. Kafasındaki kırmızı çatlak iyice büyüdü. Çok geçmeden lav püskürtmeye başlayacaktı.

“İsimlerini ver bana,” dedi.

Ve Sammy verdi.

14

Jackie Wettington’la Linda Everett, Yemek Dünyası’nın önüne park etmişlerdi. Yemek Dünyası bugün sekiz yerine beşte kapanacaktı. Randolph belki kapanışta bir olay çıkar diye göndermişti onları. Çok saçma bir fikirdi, çünkü süpermarket hemen hemen bomboştu. Otoparkta en fazla bir düzine araç vardı ve alışveriş yapan birkaç kişi de aynı kötü düşü görüyormuş gibi uyuşuk uyuşuk dolaşıyordu. İki memur sadece bir tek kasiyer gördüler, Bruce Yardley adında bir delikanlı. Çocuk nakit para alıyor, kredi kartı çekmek yerine de slip dolduruyordu. Et tezgâhı yağmalanmış gibiydi ama hâlâ bol bol tavuk vardı ve konserveyle kuru erzak rafları tıka basa doluydu.

Linda’nın cep telefonu çaldığında son müşterilerin çıkmasını bekliyorlardı. Linda ekrana baktı ve midesinde hafif bir kramp hissetti. Arayan Linda da Rusty de işteyken -ki Kubbe indiğinden beri neredeyse hep böyleydi- Janelle ile Judy’ye bakan Marta Edmuns’tu. Telefonu açtı.

Bir şey olmasın diye dua ederek, “Marta?” dedi. Marta çocukları meydana götürmek için belki izin isteyecekti. “Her şey yolunda mı?”

“Şey... evet. Galiba öyle.” Linda, Marta’nın sesindeki endişeden nefret etti. “Ama... şu nöbet meselesi var ya?”

“Tanrım - yine mi nöbet geçirdi?”

Marta, “Galiba,” dedi sonra çabucak devam etti. “Şimdi ikisi de gayet iyi, öbür odada boyama yapıyorlar.”

“Ne oldu peki? Anlat!”

“Salıncaktaydılar. Ben de çiçeklerimle uğraşıyordum, kışa hazırlık olsun diye..”

Linda, “Marta, *lütfen'”* dedi ve Jackie koluna dokundu.

“Pardon. Audi havlamaya başladı, ben de dönüp baktım. ‘Tatlım, iyi misin? ’ dedim. Cevap vermedi, sadece salıncaktan inip altındaki çukura oturdu - hani salıncakların altında sürtünme yüzünden çukur oluşur ya? Düşme filan olmadı, sadece oturdu. Dümdüz karşıya bakıp o dikkat etmemi söylediğin dudak şapırdatma işini yapıyordu. Yanma koştum... şöyle bir sarstım... ve o da bana şey dedi... ne demişti?”

Linda, *işte geliyor* diye düşündü. *Cadılar Bayramı'nı durdurun. Durdurmanız lazım.*

Ama hayır. Bambaşka bir şeydi.

"Dedi ki, 'Pembe yıldızlar yağıyor. Dizi dizi pembe yıldız yağıyor. ' Sonra da, 'Çok karanlık ve her şey kötü kokuyor, ' dedi. Ondan sonra kendine geldi ve şimdi her şey normal."

Linda, "Çok şükür," dedi ve aklına beş yaşındaki öbür kızı geldi. "Judy iyi mi? Bunlardan etkilendi mi?"

Hatta uzun bir sessizlik oldu ve sonunda Marta, "Ah," dedi.

"Ah mı? Ne demek bu ah Marta?"

"Judy'di Linda. Janelle değil. Bu sefer Judy'di."

15

Meydanda Rusty ile konuşmak için durduklarında Aidan, Carolyn Sturges'e *söylediğin diğer oyunu oynamak istiyorum* demişti. Aklındaki diğer oyun Kırmızı Işık'tı ama Carolyn oyunun kurallarını pek fazla hatırlamıyordu - altı yedi yaşından beri oynamadığı için sürpriz sayılmazdı.

Fakat rahip evinin arka bahçesindeki ağaca dayanmış dururken birden oyunun kurallarını hatırlamaya başladı. Ve beklenmedik bir şekilde oynamaya sadece istekli değil bayağı hevesli görünen Thurston'un da.

Her nasılsa Kırmızı Işık oyununun zevklerinden mahrum kalmışa benzeyen çocuklara, "Unutmayın," diye talimat veriyordu. "Carolyn istediği hızda ona kadar sayabilir ve sizi hareket ederken yakalarsa geldiğiniz bütün yolu geri gitmeniz lazım."

Alice, yakalayamaz ki," dedi.

Aidan da asık suratla, "Beni de," dedi.

Carolyn, "İyi, görürüz bakalım," dedi ve suratını ağaca döndü. "Bir, iki, üç, dört... beş, altı, yedi... sekiz-dokuz-on. KIRMIZI IŞIK!"

Hızla dönüp baktı. Alice suratında bir tebessümle kocaman bir adım atmak üzere bacağını uzatmış olarak duruyordu. Thurston da gülümsüyordu, ellerini *Operadaki Hayalet* pençeleri gibi öne uzatmıştı. Carolyn, Aidan'ı hafifçe kımıldarken gördü ama geri yollamayı aklından bile geçirmedi. Çocuk mutlu görünüyordu ve bunu bozmaya hiç niyeti yoktu.

"Güzel," dedi. "Küçük güzel heykelcikler. Şimdi ikinci tura geçiyoruz." Ağaca dönüp tekrar saymaya başladı, içinde arkası dönükken binlerinin ona doğru yaklaştığını bilmekten kaynaklanan o çocuksu ve zevkli korku vardı. "Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz dokuz on KIRMIZI IŞIK!" Döndü. Alice artık sadece yirmi adım uzaklıktaydı. Aidan onun on adım kadar gerisinde tek ayak üstünde titriyordu, dizindeki yara kabuğu son derece belirgindi. Thurse de oğlanın arkasındaydı, tek elini nutuk atar gibi göğsüne kaldırmış gülümsüyordu. Bu oyunda Alice yakalayacaktı Carolyn'i ama bunda sorun yoktu; ikinci oyunda Alice ebe olurdu ve kardeşi kazanırdı. Thurse'le ikisi de seyrederdi.

Tekrar ağaca döndü. “Bir iki üç dö..”

Derken Alice çığlık attı.

Carolyn döndü ve Aidan Appleton’un yerde yatmakta olduğunu gördü. Önce çocuğun hâlâ oyun oynadığını sandı. Tek dizi -üstünde yara kabuğu olan- havadaydı, sanki ters dönmeye çalışıyormuş gibiydi. Kocaman açılmış gözleri gökyüzüne dikilmişti. Dudakları küçük şirin bir O şeklinde büzülmüştü. Pantolonuna yayılan koyu bir leke vardı. Carolyn, oğlanın yanına koştu.

Alice, “Neyi var?” diye sordu. Carolyn o korkunç hafta sonunun kızın yüzüne çöktüğünü görebiliyordu. “İyi mi?”

Thurse, “Aidan?” dedi. “İyi misin koca adam?”

Aidan titremeye devam etti, dudakları görünmez bir kamışı emermiş gibiydi. Bükülü duran bacağı indi... sonra havayı tekmeledi. Omuzları buruldu.

Carolyn, “Bir tür nöbet geçiriyor,” dedi. “Muhtemelen aşırı heyecandandır. Birkaç dakika beklersek kendine geleceğinden emi..”

Aidan, “Pembe yıldızlar yağıyor,” dedi. “Arkalarında iz bırakıyorlar, Çok güzel. Korkutucu. Herkes seyrediyor. Hep hile var. Zor nefes alınıyor. Adam kendine şef diyor. Onun kabahati. Bunu o yaptı.”

Carolyn’le Thurston bakıştılar. Alice ise kardeşinin yanına diz çökmüş elini tutuyordu.

Aidan, “Pembe yıldızlar,” dedi. “Yağıyorlar, yağıyor, yağı..”

Alice çocuğun suratına, “*Uyansana!*” diye haykırdı. “Bizi *korkutmayı bırak!*

Thurston Marshall, kızın omzuna hafifçe dokundu. “Tatlım, faydası olduğunu sanmıyorum.”

Alice ona aldırmadı. “*Uyansana... uyan diyorum sana* BOK KAFALI!”

Ve Aidan uyandı. Şaşkın şaşkın ablasının yaşlarla ıslanmış yüzüne baktı. Sonra Carolyn’e bakıp gülümsedi - Carolyn hayatında bundan daha tatlı bir tebessüm görmemişti.

Aidan, “Ben mi kazandım?” diye sordu.

16

Belediye binasının malzeme deposundaki jeneratör bakımsızdı (biri damlayan yağı biriktirmek için altına eski bir teneke leğen yerleştirmişti) ve Rusty, Koca Jim'in Hummer'ı kadar enerji tasarruflu olduğunu tahmin elti. Fakat jeneratöre monte edilmiş gümüşi tank daha çok ilgisini çekmişti.

Barbie de bir an jeneratöre bakıp koku yüzünden suratını buruşturmuş ve tankın yanına gitmişti. "Beklediğimiz kadar büyük değil," dedi... ama Sweetbriar'da kullandıkları tüplerden veya Brenda Perkins için değiştirdiğinden çok daha büyük olduğu da kesindi.

Rusty, "Buna belediye boyu deniyor," dedi. "Geçen seneki kasaba toplantısından hatırlıyorum. Sanders'la Rennie bu pahalı enerji döneminde daha küçük tüpler bize nasıl kazanç sağlayacak diye epey tantana etmişlerdi. Bunlar üç bin iki yüzer litrelik."

"Bu da... ne eder? Üç bin iki yüz kilo mu?"

Rusty başıyla onayladı. "Tabii bir de tankın ağırlığı eklenecek. Kaldırmak kolay değil, forklift veya hidrolik kaldıraç lazım - ama taşımak öyle değil. Bir Ram pikap altı bin sekiz yüz kilo taşır, muhtemelen daha fazlasını bile taşır. Bu orta boy tanklardan biri arkasına sığar da. Belki ucu biraz dışarı taşar o kadar." Rusty omuz silkti. "Sen de oraya kırmızı bir bez bağlarsın ve basar gidersin."

Barbie, "Burada bir tek bu var," dedi. "Bu da bitince belediye binasında ışıklar sönecek."

Rusty, "Tabii Rennie'yle Sanders başka bir kaynak bilmiyorlarsa," dedi. "Ve bahse girerim ki biliyorlar."

Barbie tankın üstündeki kabarma yazıda elini gezdirdi: CR HASTANESİ. "Bu sizin kaybettiklerinizden."

"Biz kaybetmedik çalınmış. Ben de onu düşünüyordum zaten. Yalnız burada beş tane daha olması lazım, çünkü bizde toplam altı tane eksik." Barbie büyük depoya bir göz attı. Sabanlarla yedek parça kolileri dışında içerisi boş gibiydi. Özellikle de jeneratörün etrafı. "Hastaneden ne yürütüldüğüne boş ver, tüplerin geri kalanı nerede?"

"Bilmem."

“Ve ne amaçla kullanıyor olabilirler?”
Rusty, “Onu da bilmiyorum,” dedi. “Ama öğrenmeye kararlıyım.”

PEMBE YILDIZLAR YAĞIYOR

1

Barbie’yle Rusty dışarı çıkıp temiz havayı derin derin içlerine çektiler. Aslında kasabanın batısındaki yangın yüzünden havada hafif bir is kokusu vardı ama depodaki egzoz kokularından sonra yine de iyi gelmişti. Yanaklarını tembel bir esinti okşuyordu. Barbie’nin elinde sığınakta bulduğu kahverengi alışveriş torbasına koyduğu Geiger Sayacı bulunuyordu.

Rusty, “O zımbırtı dayanmaz,” dedi. Yüzü ciddi ve kararlıydı.

Barbie, “Ne yapmayı düşünüyorsun o konuda?” diye sordu.

“Şimdi mi? Hiçbir şey. Hastaneye dönüp viziteye çıkacağım. Ama bu gece Jim Rennie’nin kapısını çalıp mantıklı bir açıklama istemeyi düşünüyorum. Umarım bir açıklaması vardır ve umarım yakıtın kalanı da elindedir, çünkü tüm önlemlerimize rağmen öbür gün hastanedeki bitecek.”

“Belki o zamana kadar bu kâbus bir son bulur.”

“Buna inanıyor musun?”

Barbie soruyu yanıtlamak yerine, “Üye Rennie şu an üstüne gidilirse tehlikeli biri haline gelebilir,” dedi.

“Sadece şu an mı? Bu sözler kasaba ve kasabalılar hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Duyduğum kadarıyla Koca Jim bin yıldır filan yönetiyor bu kasabayı. İnsanlara ya defolup gitmelerini söylüyor ya da sabır diliyor. ‘Kasabanın iyiliği için’ diyerek. Başlıca numarası bu. Marttaki kasaba toplantısı bir şakadan ibaret. Kanalizasyon sistemi yenilensin diyen bir yazı mı çıkmış? Kusura bakmayın kasaba, vergi yükünü kaldıramaz. Ticari faaliyetler artırılsın diyen bir yazı mı yazılmış? Harika fikir, kasabanın gelire ihtiyacı var, hadi 117’ye bir Walmart inşa edelim. Maine Üniversitesi’nin küçük Kasabada Çevre Sorunları Kürsüsü Chester’s Gölü’nde fazla atık birikimi var mı demiş? Meclis üyesi hemen bu tartışmayı karalar, neymiş, herkes bu tür bilimsel araştırmalara gözü dönmüş ateistlerin yürüttüğünü bilir. Ama *hastane* de kasabanın iyiliği içindir, öyle değil mi?”

“Öyle tabii.” Barbie bu ani patlama karşısında biraz sersemlemişti.

Rusty elleri arka ceplerinde, gözünü yere dikti. Sonra başını kaldırıp baktı. “Anladığım kadarıyla Başkan yönetimi devralmanı istemiş. Bence bunu yapmanın zamanı geldi.”

“Bu da diğer bir olasılık.” Barbie gülümsedi. “Yalnız... Rennie’yle Sanders’ın polis gücü var, benimki nerede?”

Rusty cevap veremeden cep telefonu çaldı. Kapağını açıp küçük ekrana bir göz attı. “Linda? Ne var?”

Dinledi.

“Tamam, anladım. İkisi de şu an iyi miymiş, emin misin? Peki Judy olduğundan emin misin? Janelle değil yani?” Biraz daha dinledikten sonra, “Bence bu aslında iyi haber,” dedi. “Bu sabah iki çocuk daha gördüm - ikisi de geçici nöbet geçirmiş ve ben daha görmeden iyileşmiş. Ayrıca üç çocuk için daha aramışlar. Ginny de başka birini görmüş. Kubbe’yi yaratan gücün bir yan etkisi olabilir.”

Karşı tarafı dinledi.

“Çünkü fırsat bulamadım,” dedi. Sesi sabırlı ve sakindi. Barbie karşı tarafın *bütün gün çocuklar nöbet geçiriyor ve sen bana şimdi mi söylüyorsun*? dediğini tahmin ediyordu.

Rusty, “Çocukları alacak mısın?” diye sordu. Dinledi. “Tamam. İyi. Bir sorun olduğunu hissedersen beni HEMEN ara. Koşar gelirim. Ve Audi mutlaka çocukların yanında olsun. Evet. Hı-hı. Ben de seni seviyorum.” Telefonu tekrar yerine koydu ve başını, iki elinin arasına alarak gözlerini Çinlilerinkine benzemesine yol açacak şekilde ellerini geriye doğru çekti. “Tanrım sen yardım et,” dedi.

“Audi kim?”

“Köpeğimiz.”

“Şu nöbetleri anlatsana bana.”

Rusty anlattı, Jannie’nin Cadılar Bayramı hakkında söylediklerini Judy’nin pembe yıldızlarını da atlamadı.

Barbie, “Şu Cadılar Bayramı meselesi Dinsmore’ların oğlanın sayıkladıklarına benziyor,” dedi.

“Ya, benziyor öyle mi?”

“Peki öbür çocuklar? Onlar da Cadılar Bayramı’ndan söz etmiş mi? Veya pembe yıldızlardan?”

“Bugün görüştüğüm aileler nöbet esnasında çocuklarının bir şeyler gevelediğini söylediler ama ne dediklerine dikkat edemeyecek kadar korkmuşlar.”

“Çocuklar da mı hatırlamıyor?”

“Çocukların nöbet geçirdiklerinden bile haberi yok.”

“Bu normal mi?”

“*Anormal* değil.”

“Küçük kızının ablasını taklit etme ihtimali var mı sence? Belki... ne İlileyim... dikkatinizi çekmek için filan?”

Rusty bunu düşünmemişti - aslında düşünecek vakti de olmamıştı. Düşündü. “Mümkün tabii, ama sanmıyorum.” Başıyla torbadaki demode Geiger Sayacı’nı gösterdi. “Bu zımbırtıyla ölçüm mü yapacaksın?”

Barbie, “Ben değil,” dedi. “Bu bebek kasabanın malı ve yetkililer benden pek hoşlanmıyor. Elimde bununla yakalanmak istemem.” Torbayı Rusty’ye uzattı.

“Yapamam. Şu anda çok meşgulüm.”

Barbie, “Biliyorum,” dedi ve Rusty’ye yapmasını istediği şeyi anlattı. Rusty tebessüm ederek ilgiyle dinledi.

“Tamam,” dedi. “Bana uyar. Ben, bana verdiğin görevi yerine getirirken sen ne yapacaksın?”

“Sweetbriar’da yemek hazırlayacağım. Bu gecenin spesiyali Barbara usulü tavuk. Hastaneye de yollayayım mı?”

Rusty, “Hoş olur,” dedi.

2

Cathy Russell’a giderken Rusty *Demokrat'ın* ofisine uğrayıp Geiger Sayacı’nı Julia Shumway’a bıraktı.

O Barbara’nın talimatlarını anlatırken Julia da belli belirsiz gülümseyerek dinledi. “Adam görevlendirme konusunda çok iyi, bu kadarını söyleyebilirim. Memnuniyetle bakarım buna.”

Rusty kasabanın Geiger Sayacı’nın onda olduğunu görecek kişilere dikkat etmesini söyleyecekti, ama gerek görmedi. Torba kadının masasının altına girmişti bile.

Hastaneye doğru yürürken Ginny Tomlinson’a ulaştı ve ona gelen nöbet haberleri hakkında bilgi aldı.

“Jimmy Wicker adında küçük bir çocuk. Büyükbabası aradı. Bill Wicker miydi?”

Rusty, adamı tanıyordu. Bili postalarını getirirdi.

“Annesi arabalarına yakıt almaya gittiği için çocuğa o göz kulak oluyormuş. Bu arada Benzin ve Gıda’nın müdavimi sayılırlarmış ve Johnny Carver benzinin galonunu on bir dolara çıkarma cüretini göstermiş. *On biri.”*

Rusty bu konuşmayı Ginny’yle yüz yüze de yapabileceğini düşünerek sabırla dinledi. Neredeyse hastaneye gelmişti. Ginny söylenmeyi bitirince küçük Jimmy’nin nöbet sırasında bir şey deyip demediğini sordu.

“Aslında demiş. Bili biraz bir şeyler gevelediğini söyledi. Galiba pembe yıldızlarla ilgili bir şeymiş. Veya Cadılar Bayramı’yla. Muhtemelen Rory Dinsmore’un vurulduktan sonraki sözleri yüzündendir. İnsanlar bunu konuşup duruyordu.”

Rusty sıkıntıyla, *tabii ki konuşurlar* diye düşündü. Ve duyarlarsa şimdi de bunu konuşacaklar ki muhtemelen duyacaklar.

“Pekâlâ,” dedi. “Sağ ol Ginny.”

“Ne zaman dönüyorsun Red Ryder?”

“Geldim sayılır.”

“İyi. Çünkü yeni bir hastamız var. Sammy Bushey. Tecavüze uğramış.”

Rusty inledi.

“Şimdi daha iyi. Piper Libby onu kendine getirdi. Ben kızdan ona tecavüz edenlerin isimlerini öğrenemedim ama galiba Piper öğrendi. Buradan o kadar acele ayrıldı ki sanki uçup gitti.” Bir duraksamanın ardından Ginny, Rusty’nin bile duyabileceği şekilde esnedi.

“Ginny aşkım, sen en son ne zaman uyudun?”

“İyiyim ben.”

“Eve git.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dehşete düşmüş gibiydi.

“Hayır. Evine git. Uyu, saat filan da kurma.” Sonra aklına bir şey geldi. “Ama giderken de Sweetbriar Rose’a uğra. Tavuk yapıyorlar. Güvenilir bir kaynaktan duydum.”

“Şu Bushey..”

“Ben beş dakikaya kadar yanındayım. Sen gidip bir güzel uyku çek.”

3

Koca Jim Rennie, bir gece önce cinayet işlemiş biri olarak kendini oldukça iyi hissediyordu. Bunun sebebi kısmen de olsa olayı cinayet olarak görmemesiydi, tıpkı müteveffa eşinin ölümünü cinayet olarak görmemesi gibi. Karısını öldüren kanserdi. Tedavisi olmayan türden. Evet, son hafta ağrı kesicileri biraz fazla vermiş ve en sonunda da yüzüne yastığı bastırmış olabilirdi (ama hafifçe, soluk alıp verişini yavaşlatıp İsa'nın kollarına teslim edecek kadar) ama bunu sevgisinden ve onun iyiliği için yapmıştı. Peder Coggins'in başına gelenler biraz daha vahşiceydi -itiraf etmek lazımdı ama adam da çok zorlamıştı. Kasabanın iyiliğini kendi menfaatlerinin önüne koyamamıştı bir türlü.

Koca Jim, "Eh, bu gece Yüce İsa'yla yemek yiyor," dedi. "Et suyuyla ezilmiş rozbif ve tatlı olarak da elmalı pasta." Kendisi ise Stouffer eşliğinde koca bir tabak makarna yemekteydi. Kolesterolü yükselecekti ki, ama artık dırdır yapacak bir Doktor Haskell yoktu.

Boş çalışma odasına, "Ben senden çok yaşıyorum işte ihtiyar keçi," deyip halinden memnun bir tavırla güldü. Makarna tabağıyla süt dolu bardağı (Koca Jim Rennie içki içmezdi.) masasındaki sümenin üstünde duruyordu. Yemeklerini genellikle çalışma odasında yerdi ve sırf Lester Coggins burada öldü diye alışkanlığından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Üstelik oda yeniden toparlanmış ve temizlenmişti. Ha, televizyonda gördüklerine benzer olay yeri ekipleri her yerde kan izi bulabilirdi ama yakın bir gelecekte burada öyle insanlar olmayacaktı. Pete Randolph'un bu meseleye el koyması ise... düşünmesi bile komikti. Randolph salağın tekiydi.

Koca Jim boş odaya ders anlatırmış gibi, "Ama," dedi. "Benim salağım."

Tabağı silip süpürdükten sonra çenesini peçeteyle sildi ve yeniden sümenin yanındaki sarı, resmi deftere birtakım notlar almaya başladı. Cumartesiden beri bir sürü not almıştı; yapacak çok iş vardı. Ve Kubbe yerinde kalırsa dahası da olacaktı.

Koca Jim bir bakıma kalsın istiyordu, en azından bir süre daha. Kubbe kesinlikle altından kalkabileceğine inandığı (tabii ki Tanrı'nın da yardımıyla) yükümlülükler getirmişti. Yapılacak işlerin başında kasaba üstündeki hâkimiyetini sağlamlaştırmak geliyordu. Bunun için de bir günah

keçisinden fazlasına ihtiyacı vardı; ona bir umacı lazımdı. Bariz aday da Barbara'ydı, Demokrat Parti'nin başkomünistinin James Rennie'nin yerine geçirmek niyetinde olduğu adam.

Çalışma odasının kapısı açıldı. Koca Jim notlarından başını kaldırıp baktığında oğlu karşısında duruyordu. Suratı solgun ve ifadesizdi. Son zamanlarda Junior'a bir haller olmuştu. Kasaba işleriyle meşgul olduğu halde (tabii ki kendi girişimleri de epey vaktini alıyordu) Koca Jim bile farkına varmıştı. Ama çocuktan yana her zamanki gibi içi rahattı. Junior onu sıkıntıya soksa bile bununla başa çıkabileceğinden emindi. Kendi şansını yaratmak için bir ömür harcamıştı; bunda bir değişiklik olmayacaktı.

Üstelik oğlan cesedi götürmüştü. Böylece cinayetin bir parçası haline gelmişti. Ki bu da küçük kasaba hayatında iyi bir şeydi. Küçük bir kasabada herkesin her şeyin parçası olması lazımdı. O aptal şarkıda ne diyordu? *Hepimiz aynı takımı destekliyoruz.*

"Oğlum, iyi misin?" diye sordu.

Junior, "Ben iyiyim," dedi. Değildi ama düzeliyordu, o son korkunç baş ağrısı geçmek üzereydi. Tahmin ettiği gibi kız arkadaşlarıyla olmak iyi gelmişti. McCain'lerin kileri pek güzel kokmuyordu ama orada bir süre oturup, kızların elini tutunca kokuya da alışıyordu. Neredeyse hoşuna bile gider olmuştu.

"Herifin evinde bir şey buldun mu?"

"Evet." Junior ne bulduğunu anlattı.

"İşte bu harika evlat. Sahiden harika. Peki şeyi... yani onu nereye koyduğunu söylemeye de hazır mısın?"

Junior başını yavaşça "hayır." anlamında salladı, ama bunu yaparken bakışları babasına sabitlenmişti. Biraz garipti doğrusu. "Bilmene lüzum yok. Bunu daha önce de söylemiştim. Güvenli bir yer olduğunu bil bilmen yeterli."

"Yani artık bana neyi bilmem gerektiğini sen mi söylüyorsun?" Ama bunu her zamanki haliyle söylememişti daha yumuşaktı tavrı.

"Bu olayda evet."

Koca Jim dikkatle oğlunu inceledi. "Sen iyi olduğundan emin misin? Rengin solmuş."

“İyiyim. Sadece başım ağrıyordu. O da geçiyor artık.”

“Niye bir şey yemiyorsun? Dolapta daha bir sürü makarna var, mikrodalgada ısıtınca çok güzel oluyor.” Gülümsedi. “Hâlâ fırsatımız varken tadını çıkaralım.”

Karanlık, düşünceli gözler bir an için Koca Jim’in tabağındaki beyaz sos kalıntısına takıldı, sonra tekrar babasının suratına dikildi. “Aç değilim. Cesetleri ne zaman bulmam gerekiyor?”

“Cesetler mi?” Koca Jim oğluna bakakalmıştı. “Ne demek yani cesetler?”

Junior gülümsedi, dudakları sadece dişlerinin ucu görünecek kadar gerilmişti. “Boş ver. Sen de herkes gibi şaşırırsan güvenilirliğin artar. Şöyle diyelim - tetiği çektiğimizde bu kasaba Baaaarbie’yi en yakın elma ağacına asmaya hazır olacak. Ama sen bunun ne zaman olmasını istiyorsun? Bu gece mi? Çünkü işe yarar.”

Koca Jim soruyu düşündü. Sarı defterine göz att. Notlarla doluydu (biraz da Alfredo sosu sıçramıştı) ama sadece bir tanesi çember içine alınmıştı: *gazeteci kaltak.*

“Bu gece değil. Oyunumuzu doğru oynarsak Coggins’ten fazlası için de kullanabiliriz adamı.”

“Peki ya o arada Kubbe yıkılırsa?”

Koca Jim, “Hallederiz,” dedi. *Olur da Bay Barbara bir şekilde bu işten sıyrılmayı başarırsa -olmaz ya ama ışıklar yanınca kakalaklar her zaman bir çatlaktan kaçmayı başarır- o zaman da sen varsın,* diye düşünüyordu. *Sen ve şu öbür cesetler.* “Şimdi sadece salata bile olsa bir şeyler ye.”

Ama Junior kıpırdamadı. “Çok fazla bekleme baba,” dedi.

“Beklemem.”

Junior bunu düşündü, bir süre garip bakışlarla babasını inceledi, sonra da ilgisini yitirmiş gibi oldu. Esnedi. “Odama çıkıp biraz uyuyacağım. Sonra yerim.”

“Mutlaka ye ama. Çok zayıfladın.”

Oğlu, “Zayıflık moda,” deyip garip bir şekilde tebessüm etti. Koca Jim’e sırıtan bir kurukafa görüyormuş geldi. Bu da aklına kendine artık şef diyen - sanki Phil Bushey olarak yaşadığı eski hayatı iptal olmuştu- adamı getirmişti. Junior odadan çıkınca Koca Jim farkına bile varmadan rahat bir nefes aldı.

Kalemini aldı: yapacak çok iş vardı. Hepsini halledecekti, hem de gayet güzel halledecekti. Şu mesele bittiğinde *Time* dergisinin kapağında fotoğrafının olmaması için hiçbir neden yoktu.

4

Jeneratör hâlâ çalıştığı için -hoş biraz daha yakıt bulamazsa fazla sürmeyecekti bu durum- Brenda Perkins VADER dosyasının bir çıkışını aldı. Howie'nin derlediği inanılmaz suç listesi -ki belli ki öldüğünde bu konuda harekete geçmek üzereydi- kâğıt üstünde bilgisayar ekranınkinden daha gerçek görünmüştü gözüne. Ve suçlara baktıkça neredeyse hayatı boyunca tanıdığı Jim Rennie'ye biraz daha yakıştırıyordu hepsini. Onun bir canavar olduğundan emindi; ama sadece ne kadar büyük bir canavar olduğunu görememişti.

Hatta Coggins'in o uyduruk kilisesi bile çizilen bu tabloya uyuyordu... okuduklarından anladığı kadarıyla orası kilise değil bir para aklama merkeziydi. Kocasının ifadesiyle "belki de Amerikan tarihindeki en büyük." uyuşturucu üretim operasyonundan gelen para.

Fakat hem polis şefi, "Duke." Howie Perkins'in, hem de eyalet polisinin kabul ettiği sorunlar vardı. O yüzden Vader Operasyonu'nun kanıt toplama aşaması bu kadar uzun sürmüştü. Jim Rennie sadece büyük bir canavar değildi; akıllı bir canavardı da. Bu nedenle daima ikinci üye olmayı başarmıştı. Andy Sanders da onun peşinden gidiyordu.

Ve tabii hedefi saptamak da bir hayli uzun sürmüştü. Çok uzun bir süre Howie'nin karşısına sürekli Andy çıkmıştı. Öne sürülen piyon oydu ve kendisi muhtemelen bunun farkında bile değildi, ortalıkta dolanıp duran aptalın tekiydi. Andy, birinci üye, Kutsal Mesih Kilisesi'nde başdiyakoz, kasabanın kalbinde ve Nassau ve Grand Cayman Adaları'nın mali bataklıklarında izi kaybolan kurumsal evraklarda birinci yetkiliydi. Howie'yle eyalet başsavcısı fazla acele etmiş olsalar elinde rakamları tutarken fotoğrafı çekilen de ilk o olacaktı. Muhtemelen de bir tek o olurdu, çünkü Jim Rennie çenesini tuttuğu takdirde her şeyin yolunda gideceğine inandırırdı Andy'yi. Herhalde çenesini de tutardı. Sonuçta ipleri Jim Rennie'nin elinde olan bir kukladan ibaretti.

Geçen yaz yaşadıkları olaylar Howie'ye oyunun sonunun geldiğini gösteriyordu. Nihayet başsavcının ele geçirdiği bazı evraklarda Rennie'nin de adı görünür olmuştu, özellikle de Kasaba Girişimcilik denen bir Nevada şirketinde. Kasaba Girişimcilik'in parası doğu yerine batıda ortadan

kayboluyordu, yani Karayipler'de değil Çin'de yani dekonjestan uyuşturucuların çok az veya hiç sorgulanmadan bol bol bulunabildiği bir ülkede.

Peki Rennie böyle ortaya çıkmayı nasıl kabullenmişti? Howie Perkins sadece tek bir neden düşünebiliyordu: para o kadar büyük bir hızla o kadar büyük meblağlara ulaşmıştı ki kutsal çamaşırhane yetmez olmuştu. Kuzeydoğudaki yarım düzine kadar radikal kiliseyle ilgili evraklarda Rennie'nin adı geçmeye başlamıştı. Kasaba Girişimcilik ve öteki kiliseler (hiçbiri WCIK kadar büyük olmayan yarım düzine başka dini radyoyla birlikte) Rennie'nin ilk gerçek hatalarıydı. Geride açık uçlar bırakmışlardı. Tutulup çekilebilen ve er ya da geç -genelde er -her şeyi çözen uçlar.

Kocasının masasında oturup evrakları inceleyen Brenda, *doyamadın değil mi*, diye düşündü. *Milyonlar -belki onlarca milyon- kazandın ve riskler giderek arttı ama yine de doyamadın. Elindeki yiyeceği bırakmamak için kapana kısılan maymunlar gibi. Kahrolası bir servetin üstünde oturuyordun ve o eski üç katlı evde yaşayıp kullanılmış arabaya satmaya devam ediyordun. N içini*

Aslında biliyordu. Mesele para değildi; kasabaydı. Kendi kasabası olarak gördüğü kasaba. Costa Rica'da bir sahilde veya Namibya'da korumalarla dolu bir köşkte otursa Koca Jim, Küçük Jim olurdu. Çünkü banka hesabında milyonlar olsa da amacı olmayan biri daima küçük biriydi.

Brenda karşısına çıkıp yüzleşse onunla bir anlaşmaya varabilir miydi? Sessiz kalması karşılığında onu zorlayabilir miydi? Emin değildi. Ve bu yüzleşmeden ürküyordu. Çirkin, hatta tehlikeli olabilirdi. Yanında Julia Shumway da olsun isterdi. Ve Barbie. Yalnız şu anda Dale Barbara'nın uğraşması gereken başka sorunlar vardı.

Beyninde Howie'nin sakin ama kararlı sesini duyar gibi oldu. *Biraz daha bekleyebilirsin - şahsen kanıt olarak birkaç küçük şey daha bekliyordum- ama ben olsam çok da beklemezdim hayatım. Çünkü bu kuşatma sürdükçe adam daha tehlikeli hale gelecek.*

Howie'nin arabayla geri geri yola çıkışını hatırladı, sonra durup dudaklarından öpüşünü, dudaklarını kendi dudakları kadar benimsemişti ve seviyordu. Boynunu okşamasını. Sanki sonunun geleceğini biliyordu ve son bir dokunuş her şeye değecekti. Bunun kolay ve romantik bir varsayım olduğunu biliyordu ama inanmaya hazırdı ve gözleri yaşlarla dolmuştu.

Aniden bütün o kâğıtlar ve kâğıtlarda yazanlar önemini yitirir gibi oldu. Kubbe bile o kadar önemli görünmüyordu gözüne. Önemli olan birdenbire hayatında açılan ve mutluluğunu elinden alan boşluktu. Zavallı budala Andy Sanders'ın da böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Böyle hissettiğini tahmin etti.

Yirmi dört saat daha beklerim. Eğer yarın gece Kubbe hâlâ duruyorsa bu evraklarla -kendi belgelerinin kopyalarıyla- Rennie'ye gider yerini Dale Barbara'ya bırakmasını söylerim. Bunu yapmazsa uyuşturucu operasyonunu gazeteden okuyacağını anlatırım.

"Yarın," diye mırıldanarak gözlerini yumdu. İki dakika sonra Howie' nin koltuğunda uyuyakalmıştı. Chester's Mill'de akşam yemeği vaktiydi. Bazı yemekler (yüz kadar kral usulü tavuk da dahil) kasabanın hâlâ çalışan jeneratörleri sayesinde elektrikli veya gazlı ocaklarda pişiyordu, ama ya jeneratörlerinin yakıtları bitmesin diye ya da artık ellerinde sadece odun olduğu için kuzineleri kullananlar da vardı. Yüzlerce bacadan sakin havaya dumanlar yükseliyordu.

Ve yayılıyordu.

5

Geiger Sayacı’nı yerine teslim ettikten sonra -teslim ettiği şahıs isteyerek, hatta hevesle almış ve salı günü erkenden araştırmalara başlayacağına söz vermişti- Julia tasmasından tuttuğu Horace ile birlikte doğruca Burpee’nin alışveriş merkezine yöneldi. Romeo elinde yepyeni bir çift Kyocera fotokopi makinesi olduğunu söylemişti, her ikisi de daha orijinal ambalajında duruyordu.

Romeo, Horace’ı okşarken, “Ayrıca biraz da propan var elimde,” dedi." Neye ihtiyacınız varsa veririm, en azından yapabildiğim sürece. Gazetenin çalışması lazım, haksız mıyım? Şimdi bu her zamankinden daha önemli, sizce de öyle değil mi?”

Julia da aynen böyle düşünüyordu ve bunu Romeo’ya da söyledi. Ayrıca yanağına bir de öpücük kondurdu. “Sana borçlanmış oldum Rommie.”

“Bu iş bitince haftalık ilanlarımda büyük bir indirim bekliyorum o zaman.” O arada büyük bir sırrı varmış gibi burnunun kenarına vuruyordu. Belki de vardı.

Julia oradan ayrılırken telefonu çaldı. Telefonu pantolonunun cebinden çıkardı. “Merhaba, ben Julia.”

“İyi akşamlar Bayan Shumway.”

Julia keyifli bir ses tonuyla, “A, Albay Cox, sesinizi duymak ne güzel,” dedi. “Biz tarla fareleri dışarıdan telefon alınca ne kadar seviniyoruz bilemezsiniz. Eee, Kubbe’nin dışında hayat nasıl gidiyor?”

Cox, “Genel olarak iyi,” dedi. “Bense kötü bir yerdeyim. Füzeler hakkında bilginiz var mı?”

“Çarpmalarını seyrettim. Ve geri sekmelerini. Sizin tarafta güzel bir yangın çıkardılar..”

“Orası benim tarafım de..”

“... ve bir tane de bizim tarafta.”

Cox, “Albay Barbara’yı arıyordum,” dedi. “Şu sırada bu kahrolası telefon onda olmalıydı.”

Julia aynı keyifli ses tonuyla, “Kesinlikle çok haklısınız!” diye bağırdı. “Ve kahrolası cehennemdeki insanlar da buzlu sularda yüzüyor olmalıydı!”

Sımsıkı kapalı olan Benzin ve Gıda’nın önünde durdu. Camda elle yazılmış duyuruda **YARIN 11. 00-14. 00 ARASI. <u>ERKEN SELİN</u>!** yazıyordu.

“Bayan Shumway..”

Julia, “Albay Barbara meselesini biraz sonra konuşuruz,” dedi. “Şu anda iki şeyi bilmek istiyorum. Birincisi, basının bu Kubbe’yi yazmasına ne zaman izin verilecek? Çünkü Amerikan halkının hükümetin lütfettiğinden fazlasını bilmeye hakkı var, sizce de öyle değil mi?”

Adamın böyle düşünmediğini, yakın bir gelecekte *New York Times* veya CNN’in Kubbe’ye gelmeyeceğini söylemesini bekliyordu fakat Cox onu şaşırttı. “Herhangi bir aksilik olmazsa muhtemelen cuma günü. Merak ettiğiniz diğer konu nedir Bayan Shumway? Lütfen özet olsun çünkü ben basın açıklaması yapmıyorum. O işi başkası yapıyor.”

“Beni siz aradınız ve elime düştünüz. Katlanacaksınız albay.”

“Bayan Shumway, saygısızlık etmek istemem ama Chester’s Mill’de ulaşabileceğim yegane telefon sizinki değil.”

“Öyle olmadığından eminim zaten, ama beni atlatırsanız Barbie’nin sizinle görüşeceğini sanmıyorum. Zaten bu yeni görevinden pek hoşnut değil.”

Cox içini çekti. “Sorunuz neydi?”

“Kubbe’nin güney ve doğu kısmındaki sıcaklığı bilmek istiyorum, gerçek ısıyı, yani sizinkilerin çıkardığı yangının yarattığını değil.”

“Niye..”

“Bilginiz var mı, yok mu? Şu an bir bilgisayar ekranının önünde oturduğunuzu tahmin ediyorum ve muhtemelen iç çamaşır ölçülerim de dahil her şeye erişebiliyorsunuzdur,” durdu. “Ve on altı diyecek olursanız bu görüşme biter.”

“Bayan Shumway her zaman bu kadar esprili misinizdir?”

“Yoruldum ve korkuyorum. Ona yorun.”

Cox cephesinde bir duraksama oldu. Julia’ya klavye tıkırtıları duyuyormuş gibi geldi. Sonra Cox, “Castle Rock’ta sekiz buçuk derece,”

dedi. “İşinizi görür mü?”

“Evet.” Aradaki fark korktuğu kadar değildi ama yine de oldukça fazlaydı. “Ben de şu anda Chester’s Mill Benzin ve Gıda’nın camındaki termometreye bakıyorum. On dört buçuk gösteriyor. Otuz beş kilometreden yakın iki yer arasında altı derece ısı farkı var. Yalnız bu gece Batı Maine taraI nidan büyük bir sıcak dalgası geldi, yoksa burada bir şeyler oluyor derdim. Katılıyor musunuz?”

Cox sorusuna yanıt vermedi ama söylediği şey Julia’nın bunu fark etmesini önlemeye yetmişti. “Başka bir şey deneyeceğiz. Bu gece dokuz civarında. Barbie’ye bunu söylemek istiyordum.”

“İnşallah B planı A planından daha faydalı olur. Şu anda, sanıyorum Başkan’ın atadığı şahıs Sweetbriar Rose’da halkı doyurmaya çalışıyor. Söylentilere göre kral usulü tavuk pişiriyormuş” Lokantanın ışıklarını görebiliyor ve karnı gurulduyordu.

“Mesajımı dinleyip kendisine iletir misiniz?” Julia, adamın söylemediği kısmı da duymuştu: *Seni kavgacı cadaloz.*

“Memnuniyetle,” dedi. Gülümsüyordu. Çünkü o kavgacı bir cadalozdu. Mecbur kaldığı zaman.

“Deneme aşamasındaki bir asidi kullanacağız. Bir hidroflorür bileşeni, insan yapımı. Normal aside göre dokuz kat daha aşındırıcı.”

“Kimyaya güvenmek en iyisi.”

“Bana söylendiğine göre teorik olarak bununla kaya yatağında dört kilometre derinliğinde bir çukur açmak mümkünmüş.”

“Ne şaşırtıcı insanlarla çalışıyorsunuz albay.”

“Motton Yolu’nun..”

Kâğıt hışırtıları duyuldu. “Harlow’la kesiştiği noktada. Benim de orada olmam bekleniyor.”

“O zaman Barbie’ye bir tabak daha koymasını söyleyeyim.”

“Siz de bize eşlik edecek misiniz Bayan Shumway?”

Julia, hayatta kaçırmam demek üzere ağzını açtı ve tam o anda sokakla kıyamet koptu.

Cox, “Neler oluyor orada?” diye sordu.

Julia cevap vermedi. Telefonu kapatıp cebine soktu. Bağıran seslere doğru koşmaya başladı. Bir ses daha vardı. *Homurtu* gibi bir ses.

Yolun yarısını geçtiğinde bir patlama oldu.

6

Piper sonunda evine döndü ve Carolyn, Thurston ve küçük Appleton'ları kendisini bekler buldu. Onları gördüğüne sevinmişti, çünkü Sammy Bushey'in başına gelenleri bir süreliğine unutmasını sağlamışlardı.

Carolyn'in Aidan Appleton'un geçirdiği nöbetle ilgili anlattıklarını dinledi ama oğlan şimdi iyi görünüyordu - bulduğu krakerleri büyük bir iştahla yemekteydi. Carolyn çocuğu doktora götürmek gerekir mi diye sorunca, "Ancak tekrarlarsa," dedi. "Bence ilk nöbet açlığa ve oyunun heyecanına tepki olabilir."

Thurston esefle gülümsedi. "Hepimiz heyecanlanmıştık. Eğleniyorduk."

Geçici ev konusu açılınca Piper'in ilk aklına gelen McCain'lerin evi oldu, çünkü yakındı. Yalnız yedek anahtarın nereye saklanmış olabileceğini bilmiyordu.

Alice Appleton yere oturmuş kraker kırıntılarını Clover'a yediriyordu. Çoban köpeği arada burnum - ayak - bileğinde - çünkü - ben - senin -en - iyi - arkadaşınım numaralarını yapıyordu. Alice, Piper'e, "Hayatımda gördüğüm en iyi köpek," dedi. "Keşke bizim de köpeğimiz olsaydı" Aidan, "Benim ejderham var," diye atıldı. Carolyn'in kucağında rahat rahat oturuyordu.

Alice dalga geçercesine gülümsedi. "Görünmez AR-KA-DA-ŞI."

Piper, "Anlıyorum," dedi. Gerekirse McCain'lerin camlarından birini kırabileceklerini düşünüyordu; şeytan işe karışınca ihtiyaçlar önce gelirdi.

Ama kahveye bakmak için kalktığında aklına daha iyi bir fikir geldi. "Dumagen'ler. İlk önce onları hatırlamalıydım. Boston'a bir konferansa gitmişlerdi. Coralee Dumagen onlar yokken çiçeklerini sulamamı istedi."

Thurston, "Ben de Boston'da ders veriyorum," dedi. "Emerson'da. *Ploughshares'in* son sayısının editörlüğünü de ben yaptım." İç geçirdi.

Piper, "Anahtar kapının solundaki saksının altında," dedi. "Jeneratörleri olduğunu sanmıyorum, ama mutfakta bir kuzine var." Şehirli insanları düşünerek duraksadı. "Evi tutuşturmadan kuzinede yemek yapabilir misiniz?"

Thurston, “Ben Vermont’ta büyüdüm,” dedi. “Üniversiteye gidene kadar sobaların yanmasından ben sorumluydum - hem evdekinden hem de ahırdakinden. İnsan bir şekilde eskiye dönüyor değil mi?” Tekrar iç geçirdi. Piper, “Kilerde erzak olduğundan eminim,” dedi.

Carolyn başını salladı. “Belediye binasındaki hademe de öyle demişti.” Alice, “*Jooonyer* de öyle söyledi,” diye araya girdi. “O polis. *Kurnaz* bir polis.”

Thurston’un morali bozuldu. “Alice’in kurnaz polisi beni aşağıladı,” dedi. “Ya o ya da yanındaki öbür polisti. İkisini ayırt edemiyorum ben.” Piper’in kaşları havaya kalktı.

Carolyn alçak sesle, “Thurse’in midesine yumruk attılar da,” dedi. “Bize Massachusetts’li aşağılıklar dediler ki galiba teknik olarak öyleyiz ve suratımıza güldüler. Bana göre en kötü tarafı bize gülmeleriydi. Çocuklarla geldiklerinde daha iyiydiler ama..” Başını salladı. “Kontrolden çıkmışlardı.”

Ve bunları duyar duymaz Piper, Sammy’ye döndü. Boynunda bir damarın yavaş ama güçlü bir şekilde atmaya başladığını hissetti fakat sakin bir sesle konuştu. “Öbür polisin adı neydi?”

Carolyn, “Frankie,” dedi. “Junior ona Frankie D. diyordu. Siz tanıyor musunuz bunları? Herhalde tanırsınız ha?”

Piper, “Tanıyorum,” dedi.

7

Piper, Dumagen'lerin evini tarif etti -çocuk bir daha nöbet geçirecek olursa Cathy Russell'a yakın olması avantajdı- ve onlar gittikten sonra çayını içerek bir süre mutfak masasında oturdu. Çayı yavaş yavaş içiyordu. Çayından bir yudum alıyor fincanı tekrar masanın üzerine bırakıyordu. Clover inliyordu. Piper'e dönmüştü ve Piper, hayvanın duyduğu öfkeyi hissettiğini tahmin ediyordu.

Belki de kokum değişiyordun Daha acımsı bir hale filan geliyordur.

Kafasında bir resim şekilleniyordu. Güzel bir resim değildi. Daha kırk sekiz saat önce yemin etmiş bir sürü yeni, genç polis ve daha şimdiden ortalığı kasıp kavurmaya başlamışlardı. Henry Morrison ve Jackie Wettington gibi eski polisler Sammy Bushey ve Thurston Marshall'a öyle davranmazlardı -en azından Piper öyle düşünüyordu- ama ya Fred Denton? Toby Whelan? Belki. *Muhtemelen.* Duke işbaşındayken bu adamlar da doğru dürüst davranırdı. Şahane değil, trafikte durdurunca onlar da bir iki laf ederlerdi ama bu kadarla kalırdı. Kasaba bütçesi ancak bunları karşılamaya yetiyordu. Ama annesi hep, "Ucuz etin yahnisi kötü olur," derdi. Hele bir de Pete Randolph işbaşına geçince...

Bir şeyler yapmak lazımdı.

Ama önce öfkesini kontrol altına almalıydı. Almazsa o, Piper'i idare ederdi.

Kapının yanındaki askıdan tasmayı aldı. Clover hemen ayağa dikilmişti, kuyruk sallanmaya başlamış, kulaklar dikilmiş, gözler parlamıştı.

"Gel bakalım seni koca budala. Bir şikâyette bulunacağız."

Hayvanı kapıdan çıkarırken o hâlâ burnunun kenarındaki kraker kırıntılarını yalamakla meşguldü.

8

Piper yanında düzgün adımlarla yürüyen Clover'la birlikte kasaba meydanını geçerken öfkesini kontrol altına aldığını hissetti. Kahkahaları duyana kadar da öyle hissetmeye devam etti. Sesler karakoldan geliyordu. Sammy Bushey'den aldığı tüm isimlerin orada olduğunu fark etti: DeLesseps, Thibodeau, Searles. Georgia Roux da oradaydı, hani Sammy'nin anlattığına göre erkekleri iyice azdıran Georgia: *Becer §u kaltağı*. Freddy Denton da karakoldaydı. Kapının önündeki basamakların en üstüne oturmuş bir şeyler içiyor; aralarında eğleniyorlardı. Duke Perkins böyle bir şeye asla izin vermezdi ve Piper bulunduğu yerden bu durumu görüyorsa mezarında kalıntılarını tutuşturacak kadar hızla döndüğünü düşündü.

Mel Searles bir şeyler dedi ve hep birlikte yine kahkahalara boğuldular, birbirlerinin sırtına vurdular. Thibodeau kolunu Roux denen kıza doladı, parmak uçları yandan göğsünü yokluyordu. Kız bir şey dedi ve daha çok gülmeye başladılar.

Piper tecavüz olayına güldüklerini düşündü -ne kadar da eğlenmişlerdi- ve babasının nasihati devre dışı kaldı. Yoksul ve hasta insanlara rahiplik yapan, düğünlerde cenazelerde başı çeken, pazar günleri hoşgörü ve yardımlaşma üzerine vaazlar veren Piper bir anda beyninin geri planına, olup bitecekleri buzlu bir camın ardından izleyeceği bir yere savruldu. Şimdi diğer Piper işbaşındaydı, on beş yaşındayken odasını yerle bir eden, üzüntüden çok öfkeden gözyaşı döken Piper.

Belediye binası ile ondan daha yeni olan karakol binası arasında Savaş Anısı Meydanı denen kayağan taşı döşeli bir meydan vardı. Ortasında da Ernie Calvert'ın babası Lucien Calvert'ın heykeli duruyordu, Lucien'e ölümünden sonra Kore'deki kahramanlığı nedeniyle Gümüş Yıldız Madalyası verilmişti. Heykelin kaidesine de ta İç Savaş'a kadarki diğer kasaba şehitlerinin isimleri oyulmuştu. Ayrıca iki tane de bayrak direği vardı, birinde Amerikan bayrağı, diğerinde de çiftçi, denizci ve bölgeye has geyiğin üst üste resmedildiği eyalet bayrağı çekiliydi. Yaklaşan günbatımının kızılımsı ışığında her ikisi de gevşek bir şekilde sarkıyordu.

Piper Libby bayrak direklerinin arasından rüyadaymış gibi geçti, Clover da kulaklarını dikmiş sağ dizinin yanında yürüyordu.

Basamaklarda oturan sözde polisler yeni bir kahkaha tufanına boğulunca Piper'in aklına babasının ara sıra okuduğu masallardaki Troller geldi. Mağaralarında öbek öbek altınlarının başında oturmuş kötücül kahkahalar atan cüce yaratıklar. Sonra onu gördüler ve sessizleştiler.

Mel Searles, "İyi akşamlar rahip," dedi ve kemerini düzelterek ayağa kalktı. Piper, *bir hanımefendinin önünde böyle duruyor demek,* diye düşündü. *Annesi öğretmiş herhalde. Muhtemelen tecavüz sanatının inceliklerini başka yerden öğrenmiştir.*

Piper basamaklara ulaştığında Searles hâlâ tebessüm ediyordu, ama sonra bocaladı ve yüzündeki tebessüm silindi, Piper'in yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı. O ifadeyi bir tek Piper görmüyordu. O kendini donmuş gibi hissediyordu. İfadesiz.

En büyüklerinin dikkatle kendisine baktığını gördü. Thibodeau'nun yüzü de Piper'in hissettiği gibi ifadesizdi. *Clover gibi,* diye düşündü. *O da kokusunu aldı. Öfkemin.*

Mel, "Rahip?" dedi. "Her şey yolunda mı? Bir sorun mu var?"

Piper ne hızlı ne yavaş denecek şekilde basamakları çıktı, Clover hâlâ sağ dizine yapışık durumdaydı. Gözünü Mel'den ayırmadan, "Evet bir sorun var," dedi.

"Ne.."

"Siz," dedi. "Sorun sizsiniz."

Mel'i itti. Mel bunu beklemiyordu. Elinde hâlâ içinde soda olan bir bardak vardı. Dengesini bulmak için boş yere kollarını savurarak Georgia Roux'un kucağına düştü ve bir an için elindeki soda kızaran gökyüzünde kara bir tropik ışık gibi göründü. Mel üstüne düşünce hazırlıksız yakalanan Georgia bir şaşkınlık çığlığı attı. Çığlık bir anda etrafta yankılandı. Piper'in burnuna viski veya konyak kokusu geliyordu. Demek ki meşrubatlarına artık kasabalıların satın alamadığı içki de karışmıştı. Neşelerine şaşmamak lazımdı.

Piper'in kafasındaki kızıl çatlak iyice genişledi.

Kendine gelmeye başlayan Frankie, "Bunu yapamazsınız," diye konuşmaya başladı. Piper onu da itti. Başka bir evrende Clover -normalde

dünyanın en tatlı köpeği- homurdanıyordu.

Piper, “Sorun *tecavüz*!” diye bağırdı. “*Tecavüzl.”*

Carter, “Kapa çeneni,” dedi. O hâlâ oturuyordu ve Georgia üstüne abandığı halde soğukkanlılığını kaybetmemişti. Kollan sıvalı mavi gömleğinin altından kasları belli oluyordu. “Çeneni kapa ve hemen defol buradan, yoksa geceyi aşağıdaki hücrede..”

Piper, “Hücreye girecek olan sensin,” dedi. “Hepiniz.”

Georgia, “Susturun şunu,” dedi. Ağlamıyordu ama ağlamaklı bir ses tonuyla konuşuyordu. “Sustur şu kadını Cart.”

“Hanımefendi..”

Bunu diyen Freddy Denton’du. Gömleği pantolonunun içinden çıkmıştı, nefesi içki kokuyordu. Duke olsa şöyle bir bakar ve def ederdi. Hepsini. Doğrulmaya çalıştı ve bu sefer sırtüstü düşen o oldu, suratındaki o şaşkın bakış başka koşullar altında komik sayılabilirdi. Kendisi ayaktayken onların oturuyor olması iyiydi. Daha kolay oluyordu. Ama şakakları da nasıl zonkluyordu. Dikkatini tekrar Thibodeau’ya en tehlikeli olanına yöneltil. Hâlâ insanı delirten bir soğukkanlılıkla kendisine bakıyordu. Sanki Piper panayır çadırında üç kuruş para verip izlediği bir yaratıktı. Ama ona aşağıdan bakıyordu ve bu da Piper’in lehineydi.

Doğruca Thibodeau’ya hitap ederek, “Ama aşağıdaki hücrede değil,” dedi. “Shavvshank’ta, o kıza yaptıklarınızın aynısını size yapacak kabadayıların arasında olacaksınız.”

Carter, “Seni aptal şırfıntı,” dedi. Hava durumu hakkında konuşurmuş gibiydi. “Biz o evin yakınına bile yaklaşmadık.”

Tekrar oturmuş olan Georgia, “Doğru,” dedi. Yanağının birinden, sönmekte olan bir ergenlik sivilcesinin üstünden kola süzülüyordu. “Üstelik Sammy Bushey’in yalancı bir lezbiyen kaltak olduğunu herkes bilir.”

Piper’in dudakları bir tebessümle gerildi. Dönüp Georgia’ya baktı. Kız aniden çıkagelip bir iki günbatımı içkisinin keyfini kaçıran çılgın kadın karşısında büzüldü. “Peki o lezbiyen kaltağın adını nereden biliyorsun? Ben söylememiştim.”

Georgia’nın ağzı “O” şeklini aldı. Ve ilk kez Carter Thibodeau soğukkanlılığını kaybetmeye başladı. Korku muydu yoksa sadece kızgınlık mı, Piper o kadarını bilemiyordu.

Frank DeLesseps dikkatle ayağa kalktı. “Arkasında duramayacağınız suçlamalarda bulunmazsanız iyi olur Rahip Libby.”

Freddy Denton da, “Polislere de saldırmayın,” dedi. “Bu seferlik görmezden geleyim diyorum -herkes gergin ne de olsa- ama bu suçlamalardan hemen vazgeçmeniz lazım,” duraksadı. Sonra peltek peltek, “Tabii insanları böyle itmeyi de,” diye ekledi.

Piper’in gazabı Georgia’ya kilitlenip kalmıştı. Clover’ın kayışını tutan sağ elini o kadar sıkıyordu ki acımaya başlamıştı. Köpek ön ayakları ayrık, başını eğmiş olarak hâlâ hırlıyordu. Ensesindeki tüyler kabardığından tasması neredeyse görünmez olmuştu.

“Adını nereden bildin Georgia?”

“Ben... ben... sadece tahmin ettim.”

Carter, kızın omzunu kavrayıp sıktı. “Kes sesini bebek.” Ve sonra, hâlâ oturarak *(çünkü korkak itip yerine oturtulmak istemiyor*) Piper’e döndü. “O İsa başlığının altında kafanda neler dönüyor bilemem,” dedi. “Ama biz dün gece hep birlikte Alden Dinsmore’un çiftliğindeydik. 119’a konuşlanmış asker çocuklardan bir şey alabilir miyiz, diye bakıyorduk ama alamadık. Orası Bushey’lerin evinin tam aksi yönünde.” Arkadaşlarına bakındı.

Frankie, “Doğru,” dedi.

Ürkek bir halde Piper’e bakan Mel de, “Doğru,” diye şakıdı.

Georgia, “Tabii ya!” dedi. Carter’ın kolu yine kıza dolandı ve kızın tereddüt anı geçti. Meydan okurcasına Piper’e baktı.

Carter aynı sinir bozucu sükûnetle, “Sen öyle bağırınca Georgia, Summy’dir diye varsaydı,” dedi. “Çünkü Sammy bu kasabanın en yalancı pisliğidir.”

Mel Searles yüksek sesle güldü.

Piper, “Ama korunmamışsınız,” dedi. Bunu Sammy söylemişti ve Thibodeau’nun suratının gerildiğini görünce doğru olduğunu anladı. “Korunmamışsınız ve hastanede tecavüz testi yaptılar.” Bunun doğru olup olmadığını hiç bilmiyordu ve umurunda da değildi. İrileşen gözlerinden inandıklarını görebiliyordu ve onların inanması yeterliydi. “DNA kontrolü yapılınca..”

Carter, “Bu kadar yeter,” dedi. “Kes artık.”

Piper öfkeli tebessümünü ona yöneltti. “Yok Bay Thibodeau. Daha yeni başlıyoruz.”

Freddy Denton ona doğru uzandı. Piper, adamı geri itti ve sol kolunun yakalanıp büküldüğünü hissetti. Dönüp Thibodeau’nun gözlerine baktı. Artık soğukkanlı değillerdi; öfkeyle parlıyorlardı.

Farkında olmadan, *selam kardeşim,* diye düşündü.

Thibodeau, “Cehennem ol git,” dedi ve bu kez itilen Piper oldu.

Piper geriye doğru merdivenden yuvarlandı, içgüdüsel olarak büzülmeye ve yuvarlanmaya çalıştı, başını taş basamakların kenarlarına çarpmak istemiyordu, çarpsa kafatasını kıracağını biliyordu. Ya ölür -ya da daha beteri- sakat kalırdı. Onun yerine sol omzunu çarptı ve anında müthiş bir acı hissetti. Tanıdık bir acı. Yirmi yıl kadar önce lisede futbol oynarken orası çıkmıştı ve şimdi de aynı şey olmuştu.

Yuvarlanarak yüzükoyun düştü. Neredeyse merdivenin sonuna kadar yuvarlanmıştı. Yanağı, burnu, dudakları kanıyor, boynu acıyordu ama Tanı mı en kötüsü omzuydu. Son kez böyle olduğunda üstünde kırmızı Wildcats forması vardı. Yine de hâlâ bacaklarını oynatabileceğini bilerek kalkmaya yuhaladı; felç de geçirebilirdi.

Düşerken tasma kayışı elinden kurtulmuş ve Clover, Thibodeau’nun üstüne atılmıştı. Gömleğinin üstünden dişlerini göğsüne, karnına geçirip gömleği yırtmış, Thibodeau’yu arkaüstü devirip genç adamın hayati organlarına saldırmıştı.

Carter, “*Alın şunu üstümden*!” diye bağırdı. Artık soğukkanlılığını kaybetmişti. “*Öldürecek beni! ’*

Ve evet, Clover uğraşıyordu. Ön pençelerini Carter’ın uyluklarına geçirmişti, Carter debelendikçe pençeleri daha derine iniyordu. Bisiklete binmiş bir Alman kurduna benziyordu. Saldırı açısını değiştirip dişlerini Carter’ın omzuna iyice geçirince başka bir feryada sebep oldu. Sonra da gırtlağına atıldı. Carter tam zamanında ellerini hayvanın göğsüne dayayıp nefes borusunu kurtarabildi.

“Durdurun şunu!”

Frank boştaki tasma kayışına uzandı. Clover dönüp parmaklarına hamle yaptı. Frank geriye doğru kaçınca da tekrar sahibini merdivenden atan adama döndü. Ağzı açılmış, çift sıra parlak dişler ortaya çıkmıştı ve

Thibodeau’nun gırtlağına atıldı. Carter ellerini kaldırdı, sonra Clover elini kapıp oynamayı çok sevdiği bez bebeklerinden biri gibi sallamaya başlayınca acıyla feryat etti. Yalnız bez bebekler kanamazdı ama Carter’ın eli kanıyordu.

Piper sol kolunu dirsekten destekleyerek yukarı çıktı. Yüzü kanlı bir maskeye dönüşmüştü. Ağzının kenarından bir diş sarkıyordu.

“ÇEK ŞU KÖPEĞİNİ ÜSTÜMDEN, TANRIM, ÇEK ŞU KAHROLASI KÖPEĞİNİ!”

Fred Denton’un silahını çektiğini gördüğünde Piper, Clover’a oturmasını söylemek üzereydi.

“Hayır!” diye bağırdı. “Ben onu durdurabilirim!”

Fred, Mel Searles’e dönüp boştaki eliyle köpeği işaret etti. Mel ilerleyip Clover’ın böğrüne bir tekme attı. Bir zamanlar (hem yakın bir tarihe kadar) futbol oynadığı için sert bir tekme savurmuştu. Clover, Thibodeau’nun kanlı, parçalanmış elini bırakıp yana savruldu. Elin iki parmağı yamuk yön levhaları gibi garip yerleri gösteriyordu artık.

Piper yine, “HAYIR!” diye bağırdı. O kadar güçlü ve yüksek bir sesle haykırmıştı ki gözü karardı. “KÖPEĞİME ZARAR VERMEYİN!”

Fred oralı olmadı. Pete Randolph gömleğinin eteği dışarıda, pantolonunun önü açık, klozette okuduğu *Outdoors* elinde kapıdan fırladığında Fred ona da aldırmadı. Beylik tabancasıyla köpeğe nişan aldı ve ateş etti.

Kapalı meydanda silah sesi kulakları sağır edecek kadar yüksek çıktı. Clover’ın kafasının üst kısmı etrafa kan ve kemik saçarak uçup gitti. Haykıran, kan revan içindeki sahibine doğru bir adım attı, bir adım daha attı ve yığılıp kaldı.

Silahını elinden bırakmayan Fred koşup Piper’in sakat kolunu yakaladı. Piper’in çıkık omzu protesto edercesine çatırdadı. Ama gözü hâlâ minicik bir yavruyken alıp büyüttüğü köpeğindeydi.

Fred, “Tutuklusun kaçık karı,” dedi. Terli, soluk, gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi görünen suratını tükürüklerini saçacak kadar Piper’in suratına yaklaştırdı. “Söyleyeceğin her şey aleyhine delil olarak kullanılacak.”

Yolun öbür tarafında Sweetbriar Rose'da yemek yiyenler sokağa dökülmeye başlamıştı, önlüğü ve beyzbol kepiyle Barbie de aralarındaydı. İlk gelen Julia Shumway oldu.

Ortalığa şöyle bir baktı, belli başlı olguları gördü: ölü köpek; toplanmış polisler; kan kaybeden, haykıran, bir omzu diğerinden daha yüksekte duran bir kadın; kel polis -kahrolası Freddy Denton- o omza bağlı kolu sarsıyor; basamaklarda daha çok kan; muhtemelen Piper'in oradan yuvarlandığını gösteriyor. Ya da itildiğini.

Julia hayatında hiç yapmadığı bir şey yaptı: çantasından cüzdanını çıkarıp açtı ve cüzdanı elinde tutup, *"Basın! Basın! Basınl."* diye bağırarak yukarı çıktı.

En azından kolun sarsılması durmuştu.

9

On dakika sonra, kısa bir süre öncesine kadar Duke Perkins'in olan ofiste Carter Thibodeau, Duke'un çerçeveli fotoğraflarıyla diplomalarının altındaki kanepede, omzunda bir sargı ve eli kâğıt havlulara sarılı vaziyette oturuyordu. Georgia da yanındaydı. Çektiği ıstıraptan Thibodeau'nun alnında iri ter damlaları oluşmuştu ama, "Bir yerimin kırıldığını sanmıyorum," dedikten sonra hiç sesi çıkmamıştı.

Fred Denton bir köşede iskemlede oturuyordu. Silahı şefin masasındaydı. Sadece, "Mecbur kaldım, Cart'ın eline baksana," dedikten sonra oldukça istekli bir şekilde teslim etmişti.

Piper ise artık Peter Randolph'a ait olan koltukta oturuyordu. Julia, Piper'in yüzündeki kanın büyük bir kısmını kâğıt havluyla temizlemişti. Kadın yaşadığı acı ve şok yüzünden titriyordu ama o da Thibodeau kadar sessizdi. Gözleri kuruydu.

"Clover ancak beni.."

Çenesiyle Carter'ı gösterdi.."

"Merdivenden itince saldırdı. Düşerken tasmanın kayışı elimden kurtuldu. Köpeğimin davranışı makuldü. Beni korumaya çalışıyordu."

Georgia, "Bize bu kadın saldırdı asıl!" diye bağırdı. "Kaçık karı üstümüze atladı! Palavralarını sika sika merdiveni çıkıp.."

Barbie, "Kes sesini," dedi. "Hepiniz susun." Piper'e baktı. "Omzunuz ilk kez çıkmıyor galiba yerinden?"

Randolph, "Buradan çıkmanızı istiyorum Bay Barbara," dedi ama konuşması pek ikna edici değildi.

Barbie, "Ben bunu halledebilirim," dedi. "Ya sen?"

Randolph cevap vermedi. Mel Searles'le Frank DeLesseps kapının önünde duruyorlardı. Endişeli görünüyorlardı.

Barbie tekrar Piper'e döndü. "Çok kötü değil. Siz hastaneye gitmeden önce yerine oturtabilirim.."

Fred Denton, "Hastaneye mi?" diye cıyakladı. "O tutuk.."

Randolph, “Kapa çeneni Freddy,” dedi. “Kimse tutuklu filan değil. En azından şimdilik.”

Barbie, Piper’le göz göze geldi. “Ama hemen yapmam lazım, yani daha fazla şişmeden. Hastanede Everett yapsın diye beklerseniz anestezi yapmak zorunda kalırlar.” Biraz daha öne eğilip Piper’in kulağına, “Siz gidince onlar kendi hikâyelerini anlatır ve siz anlatamamış olursunuz,” diye mırıldandı.

Randolph keskin bir tonla, “Neler söylüyorsun?” diye atıldı.

Barbie, “Acımayacak diyordum,” dedi. “Öyle değil mi peder?”

Piper başını salladı. “Tamam, yapın. Koç Gromley yan çizgilerin üstünde yapmıştı ve tam bir budalaydı. Yalnız çabuk olun. Ve lütfen hata yapmayın.”

Barbie, “Julia,” dedi. “İlkyardım dolabından bir askı getir, sonra da gelip rahibi sırtüstü yatırmama yardım et.”

Rengi bembeyaz olan ve midesi bulanan Julia söyleneni yaptı.

Barbie yere, Piper’in soluna oturdu, ayakkabısının tekini çıkardı ve sonra iki eliyle kadının kolunu bileğinin hemen üstünden sıkıca tuttu. “Koç Gromley’in yöntemi neydi bilmiyorum,” dedi. “Ama tanıdığım bir doktor Irak’ta böyle yapmıştı. Üçe kadar sayıp lades diye bağırın.”

Piper, “Lades,” dedi, acısına rağmen hoşuna gitmişti. “Eh, pekâlâ, doktor sensin.”

Julia, yok, diye düşündü, şu an kasabada doktora en yakın kişi Rusty Everett’ti. Linda’yı arayıp Rusty’nin cep telefonunu almıştı ama sürekli telesekreter çıkıyordu.

Oda sessizdi. Carter Thibodeau bile seyrediyordu. Barbie, Piper’e başını salladı. Kadının alnında da boncuk boncuk ter birikmişti ifadesiz bir suratı vardı ve Barbie buna saygı duyuyordu. Çoraplı ayağını kadının sol koltukaltına dayayıp iyice yerleştirdi. Sonra, bir yandan kolunu ağır ağır ama istikrarlı bir şekilde çekerken ayağıyla aksi yöne basınç uyguladı.

“Tamam, başlıyoruz. Şimdi sizi duyalım.”

“Bir... iki... üç... LADES!”

Piper bağırırken Barbie daha kuvvetli asıldı. Odadaki herkes kol yerine otururken çıkan tok sesi duymuştu. Piper’in bluzunun altındaki şişlik

mucizevi bir şekilde kayboldu. Haykırdı ama bayılmadı. Barbie askıyı boynundan ve kolundan geçirip kolu elinden geldiğince sabitledi.

“Şimdi iyi misin?” diye sordu.

Piper, “Evet,” dedi. “Çok daha iyi çok şükür. Hâlâ acıyor ama o kadar kötü değil.”

Julia, “Çantamda aspirin olacaktı,” dedi.

Randolph, “Aspirini de verip gidin,” dedi. “Carter, Freddy, rahip ve benden başka kimse kalmasın.”

Julia kulaklarına inanamayarak Randolph’a baktı. “Dalga mı geçiyorsun? Rahip hastaneye gidecek. Yürüyebilecek misin Piper?”

Piper sarsak bir şekilde ayağa kalktı. “Galiba. Az bir şey.”

Randolph, “Oturun Rahip Libby,” dedi ama Barbie kadının çoktan gittiğini anlamıştı. Bunu Randolph’un ses tonundan da anlamak mümkündü.

“Sen oturtsana.” Sol kolunu hafifçe kaldırdı ve askı daha fazlasına izin vermedi. Kol titriyor ama çalışıyordu. “Eminim ki tekrar yerinden çıkartabilirsin, kolayca. Hadi. Göstersene... şu çocuklara... tıpkı onlar gibi olduğunu.” Julia, “Ben de gazeteye koyayım!” diye atıldı. “Tiraj iki katına çıksın!” Barbie, “Bu konuyu yarma kadar ertelemenizi öneririm şef,” dedi. “Bırakın da hanımefendi gidip daha kuvvetli ağrı kesiciler alsın, Everett koluna bir baksın. Kubbe varken kaçma ihtimali yok sayılır.”

Carter, “Onun köpeği beni öldürmeye çalıştı,” dedi. Acısına rağmen hâlâ soğukkanlıydı.

“Şef Randolph, DeLesseps, Searles ve Thibodeau tecavüz suçu işledi.” Piper artık iki yana sallanıyordu. Julia tek koluyla beline sarıldı, ama Piper’in konuşması gayet net ve kararlıydı. “Roux da yanlarındaydı” Georgia, “Hiç de bile!” diye cıyakladı.

“Derhal gözaltına alınmaları lazım.”

Şef Randolph tenis maçı izler gibiydi. Sonunda bakışları Barbie’de sabidendi. “Sen bana ne yapacağımı mı öğretiyorsun evlat?”

“Hayır efendim, sadece Irak’taki tecrübelerime dayanarak bir öneride bulunuyorum. Kararınızı kendiniz verirsiniz.”

Randolph gevşedi. “Peki o zaman. Tamam.” Aklına gelen fikirle kaşlarını çatıp önüne baktı. Odadaki herkes pantolonunun önünün hâlâ açık durduğunu fark edişini ve bu küçük sorunu halledişini izledi. Sonra başını kaldırıp, “Julia, sen Rahibe Piper’i hastaneye götür,” dedi. “Size gelince Bay Barbara, nereye giderseniz bilmem ama buradan gitmenizi istiyorum. Bu gece memurlarımın ifadesini alacağım, yarın da Rahip Libby’ninkini.” Thibodeau, “Bir dakika,” dedi. Çarpılmış parmaklarını Barbie’ye uzattı. “Bunlara da bir şey yapabilir misin?”

Barbie, “Bilmem,” dedi - yeterince sevimli olduğunu umuyordu. İlk baştaki çirkinlikler bitmişti ve şimdi sıra politik yan tesirlere gelmişti. Kanepede oturanla kapının önünde birikenlerden pek de farklı olmayan Iraklı askerlerle görüşürken de bunları yaşadığını hatırlıyordu. Bu aşamada insan suratına tükürmek istediği kişilere gülücük dağıtıyordu. “Sen *Lades* diyebilir misin?”

10

Rusty, Koca Jim’in kapısını çalmadan önce cep telefonunu kapatmıştı. Şimdi Koca Jim masasının başında, Rusty de masanın önündeki koltukta - ricacılarla müracaatçıların oturduğu yerde oturuyordu.

Çalışma odasında (Rennie vergi iadesi formlarında muhtemelen ev ofis diyordu buraya) az önce bol bol kullanılmış gibi hoş bir çam aramalı deterjan kokusu vardı, ama Rusty yine de hoşlanmamıştı. Odadan hoşlanmamasının tek sebebi duvardaki inadına beyaz İsa’nın Dağ’da vaaz verişi veya kendi kendini öven plaketler ya da aslında korumak için üstüne kilim filan serilmiş olması gereken ahşap zemin değildi; bunların hepsiydi ve başka bir şey daha vardı. Rusty Everett doğaüstü olaylara pek kulak aşmazdı ama yine de bu odada hayaletler varmış gibi geliyordu.

Çünkü seni biraz korkutuyor bu adam, diye düşündü. *Hepsi bundan ibaret.*

Duygularının yüzünden ya da sesinden anlaşılmadığını uman Rusty, Rennie’ye hastanenin kayıp propan tanklarını anlattı. Bir tanesini belediye binasının arkasındaki malzeme deposunda bulmuştu ve şu anda jeneratörü o çalıştırıyordu. Ve bir *tek* o vardı.

Rusty, “Yani iki sorum var,” dedi. “Hastanenin tanklarından biri ta oraya kadar nasıl gitti? Ve geri kalanı nerede?”

Koca Jim koltuğunda geriye yaslandı, ellerini ensesinde birleştirdi ve derinlere dalmış gibi tavana baktı. Rusty de kendini Rennie’nin masasında duran beyzbol topuna bakar buldu. Önünde bir zamanlar Boston Red Sox’ta oynayan Bili Lee’den bir yazı vardı. Yazıyı okuyabiliyordu, çünkü plaket dışa bakacak şekilde konmuştu. Tabii ki öyle olacaktı. Gelenler görsün ve hayran olsun diye oradaydı. Duvardaki fotoğraflar gibi bu plaket de Koca Jim Rennie’nin ünlülerle dirsek temasında olduğunu göstermek içindi: *Bakın ben ne yüce bir kişiyim, bunları görün de halinize acıyın.* Rusty içinse bu beyzbol topuyla dışa doğru çevrilmiş plaket, içinde bulunduğu odayla ilgili olumsuz duygularının özeti gibiydi. Küçük kasaba prestijiyle küçük kasaba gücünün tenekeden kanıtlarıydı.

Koca Jim tavana bakarak, “Malzeme depomuza girme iznin olduğunu bilmiyordum,” dedi. Sosis gibi parmakları hâlâ ensesinde duruyordu. “Belki

de kasaba yetkililerinden birisindir ve benim haberim yoktur? Eğer öyleyse benim kabahatim - Junior'ın deyimiyle benim fenalığım. Ben seni temelde reçete defteri olan bir hemşire sanıyordum."

Rusty bunun bir teknik olduğunu düşündü - Rennie onu çileden çıkarmaya çalışıyordu. Dikkatini dağıtmaya.

"Ben kasaba yetkilisi değilim," dedi. "Ama hastane çalışanlarındanım. Ve vergi mükellefiyim."

"Eee?"

Rusty kanın yüzüne hücum ettiğini hissedebiliyordu.

"Eee'si, bütün bunlar orayı kısmen benim malzeme depom haline getiriyor." Koca Jim buna bir tepki verecek mi diye bekledi ama masanın başındaki adam duygularını belli etmedi. "Üstelik kilitli de değildi. Zaten bütün bunların bir önemi yok, öyle değil mi? Ben göreceğimi gördüm ve bir açıklama bekliyorum. Bir hastane görevlisi olarak."

"Ve vergi mükellefi. Onu da unutma."

Rusty başını bile sallamadan, gözünü ona dikerek bekledi.

Rennie, "Ben sana açıklama yapamam."

Rusty kaşlarını kaldırdı. "Sahi mi? Bu kasabanın nabzını tuttuğunu sanıyordum. Son üye seçimlerinde öyle dememiş miydin? Şimdi kalkıp kasabanın yakıt tüplerinin nerede olduğunu açıklayamam diyorsun. Buna inanamıyorum."

Rennie ilk kez kızmış görünüyordu. "İnanıp inanmaman umurumda bile değil. Ben de senden duydum." Ama konuşurken gözlerini kaçırıp Tiger Woods'un imzalı fotoğrafı yerinde mi diye kontrol etmek istercesine o yana bakmıştı; tipik yalancı davranışı.

Rusty, "Hastanede yakıt bitmek üzere," dedi. "Yakıt olmazsa hastanede görev yapan üç beş kişi de İç Savaş'taki gibi çadır hastanelerinde çalışıyor gibi olacak. Var olan hastalarımız da -aralarında kalp krizi tedavisi gören biriyle bacağı kesilme ihtimali olan bir şeker hastası da var- büyük sıkıntıya düşecek. O şeker hastası Jimmy Sirois. Arabası otoparkta duruyor. Tamponunda da KOCA JIM'E OY VER yazan bir çıkartma gördüm."

Koca Jim, "Araştırırım," dedi. İyilik yapan biri havasıyla konuşmuştu. "Kasabanın propanı muhtemelen başka bir kasaba biriminde depolanmıştır. Bunu da bilemem."

“Başka ne kasaba birimi var ki? Bir itfaiye var bir de God Creek Yolu’ndaki harap bina var - zaten orada depo bile yok. Benim bildiğim başka resmi yapı yok.”

“Bay Everett, ben meşgul biriyim. Artık beni mazur görmelisiniz.”

Rusty ayağa kalktı. Ellerini yumruk yapmak istiyordu, ama buna izin veremezdi. “Bir kez daha soracağım,” dedi. “Dümdüz ve doğrudan. O kayıp tankların nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.” Bu kez gözler Dale Earnhardt Rennie’ye kaymıştı. “Ve bu soruda bir ima olmadığını farz edeceğim evlat, aksi halde alınmam gerekir çünkü. Şimdi niye koşup Jimmy Sirois’le ilgilenmiyorsun? Koca Jim en iyi dileklerini gönderdi, şu kargaşa biraz yatışınca kendisi de uğrayacakmış dersin.”

Rusty hâlâ öfkesini yatıştırmaya çalışıyor, ama bu mücadeleyi yitiriyordu. “Koşup gitmek ha? Galiba halkın hizmetinde olduğunu, diktatör olmadığını unutuyorsun. Şu anda ben bu kasabanın resmi olarak yetkili tek sağlık görevlisiyim ve bir..”

Koca Jim’in cep telefonu çaldı. Hırsla açtı. Dinledi. Somurtuk ağzının kenarındaki çizgiler biraz daha derinleşti. “Hey Tanrım! Ne zaman arkamı dönsem..” Biraz daha dinledikten sonra, “Pete, ofiste birileri varsa çeneni kapatsan iyi olur. Andy’yi ara. Ben de hemen geliyorum. Üçümüz bu işi temizleriz.”

Telefonu kapatıp ayağa kalktı.

“Karakola gitmem lazım. Ya acil bir durum var ya da saçma sapan bir »eyler oluyor. Oraya gidene kadar bilemem. Ve sana da ya hastanede ya sağ-11! merkezinde ihtiyaç olacak galiba. Rahip Libby’yle ilgili bir sorun var anlı. ilan.”

“Niye? Ne olmuş ki ona?”

Koca Jim’in soğuk gözleri sert sert yüzüne baktı. “Eminim ki kendili anlatır sana. Doğru mu değil mi bilmem ama duyacağından eminim. En iyisi gidip işini yap genç dostum, bırak da ben de kendiminkini yapayım.”

Rusty şakakları zonklar vaziyette ön koridoru geçip evden çıktı. Batıda günbatımı donuk kanlı bir gösteri halindeydi. Adeta yaprak kıpırdamıyordu ama havada isli bir koku vardı. Merdiveni inince parmağını bir an

önce Kilsin diye bekleyen kamu görevlisine uzattı. Rennie parmağa kaşlarını çatlı ama Rusty indirmedi.

“Kimsenin bana işimi hatırlatmasına gerek yok. O yakıtı aramak da işimin bir parçası. Eğer yanlış bir yerde bulursam senin görevini başka biri üstlenecek Üye Rennie. Yemin ederim.”

Koca Jim umursamaz bir el hareketi yaptı. “Git şuradan evlat. Git de çalış.”

11

Kubbe’nin var olduğu ilk elli beş saat içinde iki düzineden fazla çocuk nöbet geçirmişti. Everett’lerin kızları gibi bazıları fark edilmişti. Birçokları da fark edilmemişti ve ileriki günlerde nöbet meselesi hızla azalacaktı. Rusty bunu Kubbe’ye yaklaşanların yaşadığı önemsiz şoklara benzetiyordu. İlk başta insanın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir elektriklenme oluyor; sonra çoğu kimse başka bir şey hissetmiyordu. Sanki bir tür bağışıklık kazanıyorlardı.

Sonradan Linda, “Yani Kubbe suçiçeği gibi bir şey mi diyorsun?” diye sormuştu.

Janelle iki nöbet geçirmişti, Norman Sawyer adlı küçük çocuk da öyle, fakat her iki vakada da ikinci nöbetler birincilerden daha hafifti ve herhangi bir sayıklama olmamıştı. Rusty’nin gördüğü çocukların çoğu birer kez nöbet geçirmişti ve herhangi bir yan etkisi yoktu.

O ilk elli beş saatte sadece iki yetişkin nöbet geçirdi. Her ikisi de pazartesi akşamı günbatımında oldu ve her ikisinin de bariz sebepleri vardı.

Phil Bushey, nam-ı diğer şefte sebep daha çok kendisiyle ilgili bir durumdu. Rusty ile Koca Jim’in ayrıldıkları saatlerde, Şef Bushey WCIK’in arkasındaki deponun önünde oturmuş günbatımını seyrediyordu (füzeler çarptığı için gökyüzünün kızıllığı Kubbe’nin üstündeki isle biraz kararmıştı), uyuşturucu çektiği avadanlık elinden sarkmıştı. En azından iyonosfere kadar uçmuş vaziyetteydi. Kanlı gökyüzünde salınan birkaç bulutta annesinin, babasının, dedesinin yüzlerini görüyordu; Sammy ile Küçük Walter’ı da görmekteydi.

Ve bütün bu buluttan yüzler kanıyordu.

Sağ ayağı seğirmeye ve sonra sol ayağı da tempo tutmaya başladığında aldırmadı. Seğirme de uçmanın parçasıydı, herkes bilirdi. Ama sonra elleri titremeye başladı ve elindeki pipoyu uzun otların arasına düşürdü (otlar burada yürütülen üretim faaliyetleri yüzünden sararmış ve kurumuştu). Bir saniye sonra başı da sağa sola oynamaya başladı.

Kısmen rahatlamanın verdiği bir soğukkanlılıkla, *işte bu*, diye düşündü. *Sonunda aşırı doz aldım. Gidiyorum. Muhtemelen en iyisi de bu.*

Fakat ölmedi, hatta bayılmadı bile. Kızıl gökyüzünde siyah mermer bir güle bakarak ve titreyerek ağır ağır yana kaykıldı. Gül önce bowling topuna, sonra da fazla şişirilmiş plaj topuna dönüştü. Gökyüzünü tamamen kaplayana kadar şişti.

Dünyanın sonu, diye düşündü. *Muhtemelen bu daha da iyi.*

Bir an yanıldığını sandı çünkü yıldızlar çıkmaya başlamıştı. Yalnız renkleri yanlıştı. Pembeydiler. Ve sonra, aman Tanrım, arkalarında uzun pembe izler bırakarak yağmaya başladılar.

Sonra ateş geldi. Sanki birileri gizli ara kapıyı açmış ve cehennemi Chester's Mill'in üstüne salmış gibi kükreyerek yanan bir ateş.

"Cezamızı çekiyoruz," diye mırıldandı. O arada piposu koluna değmiş ve sonradan görüp hissedeceği kahverengi bir yanık oluşturmuştu. Sarı otların arasında sarsılarak yattı, gözünü donuk günbatımından yansıyan pürüzsüz beyazlara dikmişti. "Cadılar Bayramı cezamız. Önce oyun... sonra ceza."

Alevler bir yüze dönüşüyordu, az önce bulutlarda gördüğü kanayan yüzlerin turuncu bir versiyonuna. Bu İsa'nın yüzüydü. İsa ona kaş çatıyordu.

Ve konuşuyordu. *Onunla* konuşuyordu. Yangının onun sorumluluğu olduğunu söylüyordu. *Şefin.* Yangının ve... ve...

Otların arasında yattığı yerden, "Saflığın," diye mırıldandı. "Yok... *arındırmanın"*

İsa artık o kadar kızgın bakmıyordu. Ve görüntüsü soluyordu. Niye? Çünkü şef anlamıştı. Önce pembe yıldızlar gelmişti; sonra arındırıcı alevler sonra duruşma bitmişti.

Nöbet haftalardır, belki de aylardır ilk gerçek uykusuna dönüşürken şef sakinleşmişti. Uyandığında hava tamamen kararmıştı - gökyüzünde hiçbir kızıllık izi kalmamıştı. İliklerine kadar üşümüştü ama nem yoktu.

Kubbe'nin altında artık çiğ yağmıyor diye düşündü.

12

Şef bulaşık günbatımında İsa’nın yüzünü seyrederken Üçüncü Üye Andrea Grinnell de kanepesinde oturmuş okumaya çalışıyordu. Jeneratörü durmuştu - yoksa hiç çalıştırmamış mıydı? Hatırlayamıyordu. Fakat geçen yıl kardeşi Rose’un Yılbaşı hediyelerinin arasına kattığı küçük ışıldağı vardı. Şimdiye kadar kullanma fırsatı olmamıştı ama gayet iyi durumdaydı. Kitabınıza tutturup düğmesine basıyordunuz. Yani ışık sorun değildi. Ama maalesef kelimeler öyleydi. Kelimeler sayfada kıpırdayıp duruyor, hatta bazen yer değiştiriyordu ve Nora Roberts’ın aslında gayet net olan yazısı kesinlikle anlamsız bir hale geliyordu. Yine de Andrea okumaya çabalıyordu çünkü aklına yapacak başka bir şey gelmiyordu.

Açık pencerelere rağmen ev leş gibi kokuyordu. Andrea’nın ishali vardı ve rezervuar artık akmıyordu. Karnı açtı ama bir şey yiyemiyordu. Akşamüstü beş civarında bir sandviç yemeyi denemiş -sadece zararsız bir peynirli sandviç- ve midesine iner inmez mutfaktaki çöp kutusuna çıkarmıştı. Çok üzülmüştü çünkü o sandviçi yemek bayağı zor olmuştu. Çok terliyordu -üstünü bir kere değişmişti ve becerebilirse herhalde bir daha değişmesi gerekecekti- ve ayakları seğirip bükülüp duruyordu.

Bu boşluktan değil, diye düşündü. *Ve Jim hâlâ yapmayı düşünüyorsa, benim o acil durum toplantısına gitmeme imkân yok.*

Koca Jim ve Andy Sanders’la yaptıkları son konuşmayı düşününce belki de böyle olması iyiydi; gidecek olsa biraz daha zorbalık yaparlardı. İstemediği şeyleri yapmaya zorlarlardı. Bu... bu şeyden kurtulana kadar evde kalsa daha iyi olacaktı.

“Bu boktan,” dedi ve terden ıslanmış saçlarını gözünden çekti. “İçimdeki bu boktan.”

Kendini toplar toplamaz Jim Rennie’nin karşısına dikilecekti. Bu çoktan farz olmuştu. OxyContin’i yokken tam bir felaket haline gelen sırt ağrısına rağmen yapacaktı bunu (ama beklediği kadar feci bir ağrı olmamıştı - bu da hoş bir sürprizdi). Rusty metadon almasını istemişti. Metadon bu Tanrı aşkına! Kılık değiştirmiş eroin yani.

Mahrumiyet çekeceğim sanmayın, demişti. *Nöbet geçireceksiniz.*

Fakat on gün süreceğini söylemişti ve Andrea o kadar bekleyebileceğini sanmıyordu. Şu pis Kubbe kasabanın üstündeyken beklemeyezdi. En iyisi dayanmaktı. Bu sonuca varınca bütün haplarını tuvalete atıp -sadece metadonları değil komodin çekmecesinin arkasında bulduğu son birkaç Oxy-Contin hapını da- suyu çekmişti. Rezervuar ondan sonra iki kere daha çalışmıştı ve şimdi burada titreyerek ve doğru olanı yaptığına inanmaya çalışarak oturuyordu.

Bu için doğrusu yanlışı yok, diye düşündü. *Yapılacak tek şey buydu.*

Kitabın sayfasını çevirmeye çalıştı ve aptal eli ışıldağa çarptı. Aygıt yere yuvarlandı. Işığı tavam gösteriyordu. Andrea ışığa baktı ve birden kendi içinden çıkmaya başladı. Hem de hızla. Sanki görünmez bir ekspres asansöre binmişti. Bir an için aşağı bakabildi ve kendi bedenini kanepede çaresizce çırpınır vaziyette gördü. Ağzından çıkan köpüklü salyalar çenesine akıyordu. Kot pantolonunun ağına yayılan ıslaklığı da gördü ve *tamam, yine üstümü değişmem gerekecek, pekâlâ,* diye düşündü. *Bunu atlatabilirsem değişirim.*

Sonra tavanı geçti, üst kattaki yatak odasını geçti, eski lambalar, kolilerle dolu tavan arasını geçti ve oradan dışarı çıktı. Samanyolu başının üstündeydi ama bir hata vardı. Samanyolu pembeye dönüşmüştü.

Ve yağmaya başladı.

Bir yerlerde -Andrea'nın çok, çok altında- geride bıraktığı bedenini duydu. Çığlıklar atıyordu.

13

Barbie kasabaya dönerken yolda Piper Libby’nin başına gelenleri konuşurlar, diye düşünmüştü, ama çoğu zaman kendi düşüncelerine dalmış olarak sessiz kaldılar. İkisi de o alışılmadık kızıl günbatımı nihayet geçti diye rahatladığını dile getirmedi ama ikisi de rahatlamıştı.

Julia bir ara radyoyu açmayı denedi, gümbür gümbür, “Herkes Dua Etsin.” parçasını çalan İsa Radyo’dan başka bir şey bulamayınca kapattı.

Barbie tek bir kere, o da tam 119’dan çıkıp Motton Yolu’ndan batıya doğru gitmeye başladıkları zaman konuştu. “Doğru olanı mı yaptım?”

Julia’nın fikrine göre şefin ofisindeki yüzleşmede -iki hastanın çıkıklarını düzeltmek de dahil- pek çok doğru şey yapmıştı ama onun neden söz ettiğini biliyordu.

“Evet. Komutayı ele almak için özellikle yanlış bir zamandı.”

Barbie de böyle düşünüyordu ama önünde belirmeye başlayan görev için kendini yorgun, moralsiz ve yetersiz hissediyordu. “Eminim Hitler düşmanları da hemen hemen aynı şeyi söylemişlerdir. Bunu 1934’te söylediler ve haklıydılar. Otuz altıda söylediler, yine haklıydılar. Ve otuz sekizde bir daha söylediler. ‘Ona karşı çıkmak için yanlış zaman’ dediler. Ve nihayet doğru zamanın geldiğini anladıklarında kendilerini Auschwitz’de veya Buchenwald’da itiraz ederken buldular.”

Julia, “Aynı şey değil,” dedi.

“Değil mi dersin?”

Julia buna cevap vermedi ama ne demek istediğini anlıyordu. Hitler duvar kâğıdı ustasıydı ya da öyle anlatılıyordu; Jim Rennie de ikinci el araba satıcısıydı. Ha Ali Veli, ha Veli Ali.

Tepelerinde ağaçların arasından parıltılar sızıyordu. Motton Yolu’nun yamalı asfaltında telkari gibi gölgeler yaratıyorlardı.

Kubbe’nin öbür tarafında park etmiş askeri araçlar duruyordu -oradan ilerisi Harlow’du- ve otuz, kırk kadar asker belli bir amaçla oraya buraya koşturuyordu. Hepsinin kemerinde gaz maskesi asılıydı. Üzerinde o meşhur TEHLİKELİ YAKLAŞMAYIN yazan gümüş rengi bir tanker Kubbe’nin dibine kadar geri geri yanaşmıştı. Tankerin arkasındaki bir vanaya plastik

bir hortum bağlanmıştı. Ucu tükenmezkalem içi kadar bir tüple biten hortumu iki kişi tutuyordu. Adamlar parlak tulumlar giymiş, astronot başlığı gibi başlıklar takmışlardı. Sırtlarında da hava tüpleri takılıydı.

Chester’s Mill tarafında sadece tek bir izleyici bulunuyordu. Lissa Jamieson, kasabanın kütüphanecisi olan kadın eski moda bir kadın bisikletinin yanında duruyordu, bisikletin arka tamponunun üstünde de bir kutu vardı. Üzerindeki çıkartmada SEVGİNİN GÜCÜ GÜÇ SEVGİSİNDEN GÜÇLÜ OLUNCA DÜNYA BARIŞLA TANIŞACAK - JIMI HENDRIX yazıyordu.

Julia arabasından inip, “Ne yapıyorsun burada Lissa?” diye sordu. Parlak ışıklardan korunmak için elini gözüne siper etmişti.

Lissa asabi bir şekilde boynundaki gümüş zincirin ucunda asılı olan antik Mısır sembolüyle oynuyordu. Julia’ya, Barbie’ye, sonra tekrar Julia’ya baktı. “Üzülünce veya endişeli olunca bisikletimle dolaşmaya çıkarım. Bazen gece yarısına kadar dolaşırım. Ruhumu yatıştırır. Işıkları gördüm ve ışıklara geldim.” Bunları sihirli sözler söylermiş gibi söyledi ve boynundaki kolyeyi bir tür karmaşık sembol oluşturana kadar döndürdü. “Siz ne arıyorsunuz burada?”

Barbie, “Bir deneyi izlemeye geldik,” dedi. “İşe yararsa yarın Chester’s Mill’den ilk çıkan kişi olabilirsiniz.”

Lissa gülümsedi. Biraz zoraki bir tebessümdü ama Barbie çaba harcadığı için ondan hoşlandı. “Öyle yaparsam Sweetbriar’daki salı gecesi spesiyalini kaçırırım. Rulo köfte olmuyor muydu genelde?”

Barbie, “Plan rulo köfte,” diye hak verdi, gelecek salıya kadar Kubbe yerinde kalırsa spesiyalin kabaklı kiş olacağını eklemedi.

Lissa, “Konuşmuyorlar,” dedi. “Ben denedim.”

Tankerin arka tarafından tıknaz bir adam geldi ve ışığa çıktı. Spor pantolon, poplin ceket giymiş, üzerinde Maine Black Bears amblemi bulunan bir kep takmıştı. Barbie’nin ilk fark ettiği şey James O. Cox’un kilo aldığı oldu. İkincisi ise çift gerdanına kadar fermuarı sıkı sıkı kapatılmış ağır ceketiydi. Kimse -ne Barbie, ne Julia, ne de Lissa- ceket giymiyordu. Kubbe tarafında buna gerek yoktu.

Cox selam verdi. Barbie de karşılık verdi ve bir tane çakmak sahiden iyi geldi.

Cox, “Merhaba Barbie,” dedi. “Ken nasıl?”

Barbie, “Ken iyi,” dedi. “Ve ben de her zamanki gibi her şeyin iyisine konan kaltak oluyorum.”

Cox, “Bu sefer değil albay,” dedi. “Bu sefer öyle görünüyor ki arada sıkışıp kaldın.”

14

Lissa, “O kim?” diye fısıldadı. Hâlâ kolye ucuyla oynuyordu. Julia böyle devam ederse çok geçmeden zinciri koparacağını düşündü. “Ve orada ne yapıyorlar?

Julia, “Bizi dışarı çıkarmaya çalışıyorlar,” dedi. “Ve dünkü muhteşem fiyaskolarından sonra böyle sessizce yapmaları daha akıllıca diyebilirim.” kaşları çatılmaya başladı. “Merhaba Albay Cox - o en sevdiğiniz gazeteci. İyi geceler.”

Cox’un tebessümü -Julia kendi hayrına diye düşündü- ancak hafifçe ekşidi. “Bayan Shumway. Tahmin ettiğimden de güzelmişsiniz.”

“Ben sizin için tek bir şey diyeceğim, palavra sıkmakta..”

Barbie, Cox’un durduğu yere üç metre kala Julia’ya yetişip kollarından yakaladı.

Kadın, “Ne?” diye sordu.

“Fotoğraf makinesi.” Barbie eliyle gösterene kadar makine aklından çıkmıştı. “Dijital mi?”

“Tabii, Pete Freeman’ın yedek makinesi.” Niye diye soracaktı ki anladı. “Kubbe kavurur mu diyorsun?”

Barbie, “O en iyi ihtimal,” dedi. “Şef Perkins’in kalp pilini unutma.” Julia, “Tüh!” dedi. “Hay aksi! Belki benim eski Kodak bagajdadır.” Lissa ile Cox, Barbie’ye göre aynı derecede hayretle birbirlerine bakıyorlardı. Kadın, “Ne yapacaksınız?” diye sordu. “Bir patlama daha mı olacak?” Cox duraksadı.

“Durumu netleştirseniz iyi olur albay. Siz söylemezseniz ben söylerim.” Cox içini çekti. “Tam şeffaflık istiyorsun değil mi?”

“Niye olmasın? Bu zımbırtı işe yararsa Chester’s Mill halkı sizin türkünüzü söylüyor olacak. Onlara oyun oynamanızın tek sebebi alışkanlık.”

“Hayır. Amirlerim öyle emrediyor.”

Barbie, “Onlar Washington’da,” dedi. “Ve Castle Rock’taki basın mensupları da şimdi paralı film izliyordur. Burada sadece biz tavuklar

varız.”

Cox iç geçirip Kubbe’nin üstüne sprey boyayla yapılmış kapıya benzer yeri gösterdi. “Koruyucu tulumlar giymiş adamlarımız deneysel bileşimimizi oraya uygulayacak. Şansımız yaver giderse asit orayı eritecek ve elmas uçla camda delik açıp o parçayı çıkarır gibi Kubbe’nin o kısmını çıkarıp alacağız.”

Barbie, “Ya şansımız yaver gitmezse?” diye sordu. “Ya Kubbe bileşenlerine ayrılıp hepimizi öldürecek zehirli gazlar salıverirse? O gaz maskeleri bunun için mi?”

Cox, “Aslında,” dedi. “Bilim adamları daha çok asidin Kubbe’nin tutuşmasına sebep olacak kimyasal bir reaksiyon başlatabileceğini düşünüyor.” Lissa’nın yüzündeki ifadeyi görünce, “Her iki olasılığı da çok uzak görüyorlar,” diye ekledi.

Lissa kolye ucuyla oynayarak, “Onlar görür tabii,” dedi. “Gazdan zehirlenecek veya kömür olacak olan onlar değil.”

Cox, “Endişenizi anlıyorum hanımefendi..” dedi.

Barbie, “Bayan Melisa,” diye araya girdi. Birden Cox’un Kubbe’nin altında kalan insanların bir avuç isimsiz vergi mükellefi olmadığını anlaması çok önemli gelmişti. “Melissa Jamieson. Dostları Lissa diyor. Kasabanın kütüphanecisi. Ayrıca ortaokulda rehber öğretmen ve galiba bir de yoga dersi veriyor.”

Lissa asabi bir tebessümle, “Onu bırakmak zorunda kaldım,” dedi. “Bir sürü başka işim var da.”

Cox, “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Jamieson,” dedi. “Bakın, bunu denemeye değer.”

Lissa, “Peki biz farklı düşünsek sizi durdurabilir miydik?” diye sordu.

Cox buna doğrudan yanıt vermedi. “Bu zımbırtı her ne ise zayıfladığına veya ayrıştığına dair bir belirti yok. Biz onu eritmeyi başaramazsak uzun süreliğine mahsur kalacağınıza inanıyoruz.”

“Niye oluştuğu hakkında bir fikriniz var mı? Herhangi bir fikriniz?”

Cox, “Hiç yok,” dedi ama bakışları başka yöne kaymıştı.

Barbie, *niye yalan söylüyorsun*, diye düşündü. *Niye yine o kaçamak tepki? Siviller mantar gibidir, karanlıkta bırak ve gübreyle besle, öyle mil* Muhtemelen hepsi bundan ibaretti. Ama Barbie’yi sinirlendiriyordu.

Lissa, “Kuvvetli mi?” diye sordu. “Sizin şu asit, kuvvetli mi?”

Cox, “Bildiğimiz kadarıyla var olan en güçlü asit,” diye cevap verdi ve I ıssa iki koca adım geri çekildi.

Cox uzay kıyafetli adamlara döndü. “Çocuklar hazır olmak üzere misiniz?”

Adamlar eldivenli elleriyle başparmak havaya işareti verdiler. Arkalarında bütün aktivite durmuştu. Askerler elleri gaz maskelerinde durmuş izliyorlardı.

Cox, “Başlıyoruz,” dedi. “Barbie, bence bu iki güzel hanımı en az elli udim geri çeksen..”

Julia, “Yıldızlara bakın,” dedi. Sesi yumuşaktı, büyülenmiş gibiydi. Başını geriye atmıştı ve Barbie onun hayran hayran bakan yüzünde otuz yıl önceki kız çocuğunu görüyordu.

O da gökyüzüne baktı ve Büyük Ayı’yı, Küçük Ayı’yı, Orion’u gördü. Hepsi olması gereken yerdeydi... ama bütünlüklerini yitirmiş ve pembeye dönüşmüşlerdi. Samanyolu ise gecenin daha büyük kubbesi altında patlamış bir çiklet balonu gibiydi.

“Cox,” dedi. “Görüyor musunuz?”

Cox yukarı baktı.

“Neyi? Yıldızları mı?”

“Nasıl görünüyorlar size?”

“Eh... oldukça parlak, tabii buralarda fazla ışık olmadığı için..”

Sonra aklına bir fikir geldi ve parmaklarını şaklattı. “Siz ne görüyorsunuz? Renk mi değiştirmişler?”

Lissa, “Çok güzeller,” dedi. İrileşmiş gözleri pırıl pırıldı. “Ama insanı korkutuyorlar da.”

Julia, “Pembe renkteler,” dedi. “Neler oluyor?”

Cox, “Hiçbir şey,” dedi ama sesi garip bir şekilde gönülsüz çıkmıştı.

Barbie, “Ne oluyor?” dedi. “Dökülün.” Sonra hiç düşünmeden, “Efendim,” diye ekledi.

Cox, “Saat on dokuzda meteoroloji raporunu almıştık,” dedi. “Rüzgârlar için. Yani olur da... neyse, almıştık işte. O kısmı boş verin. Yükseklerde esen rüzgârlar şu anda Nebraska veya Kansas istikametinde batıya gidiyor,

oradan güneye dönüyor ve Doğu Sahili boyunca devam ediyor. Ekim ayı için oldukça normal bir yol.”

“Bunun yıldızlarla ne ilgisi var?”

“Kuzeye gelince rüzgâr pek çok şehrin ve üretim yapan kasabanın üstünden geçiyor. Oralardan topladıklarını kuzeye, Kanada ve Kuzey Kutbu’na götürmek yerine Kubbe’de biriktiriyor. Şu anda optik bir filtre oluşturmaya yetecek kadar birikim var. Tehlikeli olmadığından eminim..”

Julia, “Şimdilik,” dedi. “Bir hafta ya da bir ay sonra ne olacak? Buraya karanlık çökmeye başlayınca otuz bin fitten yıkayacak mısınız üstümüzü?” Cox cevap veremeden Lissa Jamieson bir çığlık atıp gökyüzünü gösterdi. Sonra da yüzünü kapattı.

Pembe yıldızlar arkalarında parlak izler bırakarak yağıyordu.

15

Rusty kalbini dinlerken Piper sersem sersem, “Biraz daha ilaç,” dedi. Rusty, Piper’in sağ elini, solu fena halde berelenmişti..”

“Yok artık ilaç,” dedi. “Resmen uçmuş durumdasınız.”

Piper yine aynı hülyalı sesle, “İsa biraz daha ilaç almamı istiyor,” dedi. “Ben de bülbül gözü gibi kafa bulmak istiyorum.”

“Galiba ona ‘fil gözü gibi’ deniyordu, ama bunu da dikkate alacağım.” Piper doğrulup oturdu. Rusty onu itip tekrar yatırmak istedi ama ancak sağ omzundan bastırmaya cesaret edebildi ve bu da yetmedi. “Yarın buradan çıkabilecek miyim? Şef Randolph’u görmem lazım. O çocuklar Sammy Bushey’e tecavüz etmiş.”

Rusty, “Seni de öldürebilirlerdi,” dedi. “Çıkıkla atlattığın için kendini çok şanslı sayman lazım. Bırak da Sammy’yi ben düşüneyim.”

“O polisler tehlikeli.” Piper sağ elini Rusty’nin bileğine koydu. “Polisliğe devam edemezler. Başkalarının da canını yakarlar,” dudaklarını yaladı. “Ağzım çok kurudu.”

“Onu halledebilirim ama uzanman lazım.”

“Sammy’den sperm örneği aldınız mı? Çocuklarınkiyle karşılaştırabilir siniz? Yapabilirseniz DNA örneğini alana kadar Pete Randolph’un peşini bırakmam. Gece gündüz peşine düşerim.”

Rusty, “Bizde DNA eşleştirme donanımı yok,” dedi. *Zaten sperm örneği de yok. Çünkü Gina Buffalino kızı yıkamış, Sammy'nin isteğiyle.* “Sana ilecek bir şey getireyim. Laboratuvardaki hariç bütün dolaplar devre dışı uma hemşire bölmesinde bir buz kutusu var.”

Piper gözlerini kapatırken, “Meyve suyu,” dedi. “Evet, meyve suyu iyi olur. Portakal veya elma. V8 istemem. Çok tuzlu.”

Rusty, “Elma,” dedi. “Bu gece saydam sıvılara izin var.”

Piper, “Köpeğimi özledim,” diye fısıldadı ve başını öbür yana çevirdi. Rusty meyve suyuyla geri döndüğünde muhtemelen uyumuş olacağını tahmin etti.

Koridoru yarılamışken hemşire bölümünün köşesinden koşarak gelen Twitch ortaya çıktı. Gözleri irileşmişti. “Dışarı gelsene Rusty.”

“Rahip Libby’nin meyve suyunu verir vermez..”

“Yok, hemen. Bunu görmen lazım.”

Rusty telaşla yirmi dokuz numaralı odaya dönüp içeri bir göz attı. Piper hanımefendilere pek yakışmayacak biçimde horluyordu - şiş burnunu düşünecek olursak normal sayılırdı.

Uzun adımlarına yetişmek için adeta koşarak Twitch’in peşine düştü. “Ne oldu?” diye sordu. *Yine ne var,* demek istemişti?

“Anlatamam ve anlatsam bile inanmazsın herhalde. Kendi gözünle görmen lazım.” Lobideki kapıdan dışarı fırladı.

Baygın hastaların getirildiği koruyucu tentenin ötesinde Ginny Tomlinson Gina Buffalino ve Gina’nın hastanede yardım etsin diye getirdiği arkadaşı Harriet Bigelow duruyordu. Üçü de birbirinden destek almak istercesine birbirine sarılmış gökyüzüne bakıyordu.

Gökyüzü parlak pembe yıldızlarla doluydu ve bir sürüde arkalarında adeta fosforlu izler bırakarak yağmur gibi yağıyordu. Rusty sırtının ürperdiğini hissetti.

Judy bunu önceden gördü, diye düşündü. *“Dizi dizi pembe yıldız yağıyor*.”

Ve yağıyordu sahiden.

Sanki cennet üzerlerine iniyormuş gibiydi.

16

Pembe yıldızlar yağmaya başladığında Alice ve Aidan Appleton uyuyordu ama Thurston Marshall'la Carolyn Sturges uyanıktı. Dumagen'lerin evinin arka bahçesinde durup yıldızların pembe parlak izler bırakarak inişini izlediler. Bazı izler birbiriyle kesişiyordu ve bu olunca o kesişmeyle oluşan ilginç şekiller yok olmadan önce gökyüzünde bir süre asılı kalıyormuş gibi görünüyordu.

Carolyn, "Dünyanın sonu mu geldi?" diye sordu.

"Hiç de değil. Meteor yağmuru bu. Sonbaharda New England'da sık rastlanır. Perseid olgusu için geç bir tarih, o yüzden muhtemelen bu ekstra bir yağmur - belki de trilyon yıl önce ana gezegenden kopan bir asteroitten çıkan toz ve kalıntılardır. Bir düşünsene Carol."

Carolyn düşünmek istemiyordu. "Meteor yağmurları hep pembe mi olur?"

Thurston, "Hayır," dedi. "Muhtemelen Kubbe'nin dışında beyaz görünüyordur, ama biz bir toz ve partikül tabakasının ardından izliyoruz. Yani başka bir deyimle hava kirliliğinin. O yüzden renk değişiyor."

Gökyüzündeki pembe curcunayı sessizce seyrederlerken Carolyn bunları düşündü. "Thurse, şu oğlan... Aidan... hani o nöbet mi neyse geldiğinde demişti ki.."

"Ne dediğini hatırlıyorum. Pembe yıldızlar yağıyor, arkalarında iz bırakıyorlar."

"Nasıl bilebilir ki?"

Thurston sadece başını salladı.

Carolyn ona daha sıkı sarıldı. Böyle anlarda (hoş daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ama) Thurston'un babası sayılacak yaşta oluşuna seviniyordu. Şu anda babası olmasını isterdi.

"Bunun olacağını nereden bildi? Nasıl bilebildi?"

17

Aidan kehanette bulunurken bir şey daha demişti: *Herkes seyrediyor.* Ve o pazartesi gecesi saat dokuz buçukta, meteor yağmuru en üst seviyesine ulaştığında bu da gerçekleşmişti.

Haber cep telefonu ve e-postalar aracılığıyla yayılmış ama en çok da babadan kalma kulaktan kulağa yöntemi kullanılmıştı. Saat onu çeyrek geçerken anacadde bu sessiz havai fişek gösterisini seyredenlerle dolup taşıyordu. Müteveffa Peder Coggins'in Kutsal Mesih Kilisesi'nin sadık bir üyesi olan Leo Lamoine bağıra çağıra kıyametin koptuğunu, gökyüzünde Mahşerin Dört Atlısı'nı gördüğünü, çok geçmeden vecit olayının başlayacağını ilan ediyordu. O gün öğleden sonra üçte ayık ve huysuz bir vaziyette tekrar sokağa salman Ayyaş Sam Verdreaux da Leo'ya o kıyamet bilmem ne zırvalarını kesmezse kendine has yıldızlar da göreceğini söylüyordu. Chester's Mill Karakolu'ndan Rupe Libby, elini tabancasının kabzasına götürüp her ikisine de çenelerini kısıp insanları korkutmayı bırakmalarını ihtar etti. Sanki zaten korkmuyorlarmış gibi. Willow ve Tommy Anderson, Dipper'ın otoparkındaydılar, Willow başını Tommy'nin omzuna dayamış ağlıyordu. Rose Twitchell, Anson Wheeler ile birlikte Sweetbriar Rose'un önündeydi; her ikisinin de önlüğü hâlâ üstündeydi ve kol kola girmişlerdi. Norrie Calvert ve Benny Drake ailelerinin yanındaydılar ve Norrie'nin eli ne zaman bir kaçamak yapıp Benny'ninkine değse, Benny hiçbir pembe yıldızın yaratamayacağı bir heyecanla o eli kapıyordu. Yemek Dünyası'nın hali hazırdaki müdürü Jack Cale süpermarketin otoparkındaydı. Jack öğleden sonra Ernie Calvert'ı, yani önceki müdürü aramış ve envanter çıkarmasına yardım etmesini rica etmişti. Anacaddede şamata başladığında gece yarısına kadar bitirmek umuduyla envanter çıkarıyorlardı. Şimdi onlar da yan yana durmuş pembe yıldız yağmurunu seyrediyorlardı. Stewart ve Fernald Bowie cenaze evinin önünde, yukarıya bakarak duruyorlardı. Henry Morrison'la Jackie Wettington cenaze evinin karşısında, ortaokul tarih öğretmeni Chaz Bender'le birlikteydiler. Chaz, Jackie ile Henry'e, "Bu sadece kir tabakasının ardından izlenen bir meteor yağmuru," diye açıkladı ama yine de huşu vericiydi.

Biriken partiküller yüzünden rengi değişen yıldızlar insanlara bambaşka duygular veriyordu ve sonunda ağlamalar giderek yaygınlaştı. Adeta yağmur sesine benzeyen yumuşak bir ses çıkıyordu.

Koca Jim bir avuç anlamsız ışıkla ilgilenmektense insanların bunu nasıl yorumlayacağıyla ilgilenmeyi tercih ediyordu. Bu gece öylece evlerine döneceklerini tahmin ediyordu. Ama yarın her şey değişebilirdi. Ve çoğu yüzde gördüğü korku o kadar fena bir şey olmayabilirdi. Korkan insanlar güçlü liderler isterdi ve Koca Jim Rennie'nin bildiği tek bir şey varsa o da güçlü bir lider olduğuydu.

Koca Jim, karakolun önünde Şef Randolph ve Andy Sanders'la birlikteydi. Aşağıdaki basamaklarda da bir araya toplanmış olarak sorun çıkaran çocukları, Thibodeau, Searles, Roux pespayesi ve Junior'ın arkadaşı Frank duruyordu. Koca Jim daha önce Libby'nin yuvarlandığı basamakları *(düşerken boynunu kırsa hepimiz için daha iyi olurdu* diye düşünüyordu) inip Frankie'nin omzuna dokundu. "Gösteri hoşuna gidiyor mu Frankie?"

Oğlanın korkudan irileşmiş gözleri yirmi iki ya da kaçsa o yaştan çok on iki yaşında görünmesine yol açıyordu. "Nedir bu Bay Rennie? Siz biliyor musunuz?"

"Meteor yağmuru. Tanrı kullarına merhaba diyor sadece."

Frank DeLesseps biraz rahatlamıştı.

Başparmağıyla hâlâ gökyüzünü seyretmekte olan Randolph'la Andy'yi gösteren Koca Jim, "Biz içeri giriyoruz," dedi. "Bir süre konuşacağız, sonra dördünüzü çağıracağım. Çağırdığımda hepinizin aynı gereksiz hikâyeyi anlatmasını istiyorum. Anladın mı?"

Frankie, "Evet Bay Rennie," dedi.

Mel Searles, Koca Jim'e baktı, gözleri fincan tabağı kadar olmuş, çenesi aşağı sarkmıştı. Koca Jim oğlanın zekâ yaşının olsa olsa on yedi olabileceğini düşündü. Bu da fena bir şey sayılmazdı. Searles, "Dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyor Bay Rennie," dedi.

"Saçma. Sen kurtarılanlardan mısın evlat?"

Mel, "Herhalde öyleyimdir," dedi.

"O zaman merak edecek bir şey yok." Koca Jim hepsini tek tek gözden geçirip Carter Thibodeau'da durdu. "Ve bu geceki kurtuluşunuz aynı

hikâyeyi anlatmakta delikanlılar.”

Herkes pembe yıldızları görmüyordu. Küçük Appleton’lar gibi Rusty Everett’in kızları da uykudaydı. Piper de. Andrea Grinnell de. Amerika’nın muhtemelen en büyük met laboratuvarının önündeki cansız otlara serilmiş yatan şef de. VADER dosyasının çıktıları önündeki sehpaya yayılmış vaziyette, kendi kendine ağlayarak kanepede uyuyakalan Brenda Perkins de.

Eğer kof orduların gecenin içinde çarpıştığı bu karanlık yerden daha parlak bir yerden izlemiyorlarsa ölüler de pembe yıldızları seyretmiyordu. Myra Evans, Duke Perkins, Chuck Thompson ve Claudette Sanders, Bowie Cenaze Evi’ne tıkılmışlardı; Doktor Haskell, Bay Carty ve Rory Dinsmore, Catherine Russell Hastanesi’nin morgundaydılar; Lester Coggins, Dodee Sanders ve Angie McCain ise hâlâ McCain’lerin kilerinde duruyorlardı. Junior da. Dodee ile Angie arasında, ellerini tutmuş durumdaydı. Başı ağrıyordu ama sadece birazcık. O gece orada uyuyabileceğini düşünüyordu.

Motton Yolu’nda, Doğu Chester’s’da (Kubbe’yi deneme aşamasındaki yapay bir asitle eritme girişiminin garip pembe gökyüzü altında sürdürüldüğü yerin yakınlarında) müteveffa Myra’nın kocası Jack Evans bir elinde Jack Daniels şişesi, öteki elinde evini korumak için tercih etmiş olduğu Ruger SR9’la evinin arka bahçesinde duruyordu. Bir yandan içiyor bir yandan da pembe yıldız yağmurunu izliyordu. Ne olduklarını biliyordu ve her birinin kayışında ölmeyi diliyordu, çünkü Myra olmayınca hayatının temeli kaymıştı. Onsuz yaşayabilirdi ve cam kafeste bir sıçan gibi yaşamayı becerebilirdi, ama ikisini de yapacak hali yoktu. Meteor yağmuru hızlanınca -başlamasından yaklaşık kırk beş dakika sonra, on çeyrek civarında- şişede kalan son yudumu da içti, şişeyi otlara fırlattı ve kafasını uçurdu. Bu Mill’deki ilk resmi intihardı.

Sonuncu da olmayacaktı.

18

Barbie, Julia ve Lissa Jamieson, iki uzay giysili askerin plastik hortumun ucundaki ince tüpü çıkarışını sessizce seyrettiler. Askerler tüpü fermuarlı bir poşete koyduktan sonra poşeti de üzerinde **TEHLİKELİ MADDE** yazan metal bir kutuya yerleştirdiler. Kutuyu iki ayrı anahtarla kilitledikten sonra başlıklarını çıkardılar. Yorgun, terli ve mutsuz görünüyorlardı.

Daha yaşlıca iki erkek -asker olacak yaşı geçmişlerdi- donanımın karmaşık görünümlü parçasını asit deneyinin yapıldığı yerden uzaklaştırdılar. Barbie bunların muhtemelen Ulusal Güvenlik Dairesi'nden bilim adamları olduğunu düşündü, herhalde birtakım analizler yapıyorlardı. Ya da yapmaya çalışıyorlardı. Deneme süreci boyunca takıp şimdi yukarı ittikleri gaz maskeleri garip şapkalara benziyordu. Barbie, Cox'a testlerin ne göstermesini beklediklerini sorabilir ve o da doğru dürüst bir yanıt verebilirdi ama Barbie'nin de morali bozuktu.

Tepelerine birkaç pembe meteoroit daha düştü.

Lissa, Doğu Chester's tarafını gösterdi. "Silah sesine benzer bir şey duydum. Siz de duydunuz mu?"

Julia, "Herhalde egzoz patlamıştır veya çocuklar fişek atıyordur," dedi. O da yorulmuş ve çökmüştü. Deneyin -yani asit testinin- başarısız olduğu anlaşılınca Barbie gözlerini sildiğini görmüştü. Yine de Kodak fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekmekten geri durmamıştı.

Cox onlara doğru ilerledi, kurulan ışıklar yüzünden iki ayrı yönde gölge oluşturuyordu. Kubbe'nin üstüne sprey boyayla yapılmış olan kapıyı gösterdi. "Galiba bu küçük macera Amerikan vergi mükelleflerine üç çeyrek milyon dolara mal olacak. Asit bileşeninin Ar-Ge masraflarını saymıyorum bile. Sadece oraya sürdüğümüz boyayı eritti ve onun dışında hiçbir boka yaramadı."

Julia eski tebessümünün hayaletiyle, "Diliniz albay," dedi.

Cox da ekşi bir sesle, "Teşekkürler editör hanım," dedi.

Barbie, "Bunun işe yarayacağına sahiden inanıyor muydunuz?" diye sordu.

“Hayır, ama Mars’ta insan görecek kadar yaşayacağıma da inanmıyordum, oysa Ruslar 2020’de ekip yollayacaklarını söylüyorlar.”

Julia, “A, anlıyorum,” dedi. “Marslılar bunu duyup kızdı demek ki.”

Cox, “Eğer öyleyse yanlış ülkeye kızdılar demektir,” dedi ve Barbie albayın gözlerinde bir şey fark etti.

Yumuşak bir sesle, “Ne kadar eminsiniz Jim?” diye sordu.

“Pardon?”

“Kubbe’nin buraya uzaylılar tarafından konduğundan?”

Julia iki adım öne çıktı. Yüzü solgundu, ama gözleri parlıyordu. “Ne biliyorsanız bize de anlatın artık!”

Cox elini kaldırdı. “Durun. Bir şey bilmiyoruz. Ama bir teori var. Evet. Marty, buraya gel.”

Testleri yürüten yaşlı beylerden biri Kubbe’ye yaklaştı. Gaz maskesini sapından tutuyordu.

Cox, “Analiz sonuçları?” diye sordu ve adamın duraksadığını görünce," Açıkça söyle,” dedi.

“Şey..” Marty omuz silkti. “Mineral izi var. Toprak ve havadan gelen kirletici maddeler var. Bunların dışında hiçbir şey yok. Bizim analizlerimize göre bu şey mevcut değil.”

Cox, “Ya HY-908?” dedi ve Barbie ile kadınlara dönüp, “Asit,” diye açıkladı.

Marty, “Gitmiş,” dedi. “Mevcut olmayan şey eritmiş onu.” “Bildiklerini düşününce bu mümkün mü?”

“Hayır. Ama bildiklerimize göre Kubbe de mümkün değil zaten.” “Peki bu durumda Kubbe’nin daha ileri fizik, kimya, biyoloji bilgisine sahip bir yaşam formu tarafından yaratıldığına inanıyor musun?” Marty yine tereddüt edince Cox daha önceki sözünü tekrarladı. “Açık konuş.”

“Bu da bir olasılık. Ama yeryüzünden üstün güçlere sahip bir haydut da yapmış olabilir. Gerçek dünyada yaşayan bir Lex Luthor gibi mesela. Veya Kuzey Kore gibi hain bir ülkenin işidir.”

Barbie şüpheyle, “Onların ne işine yarayacak ki?” diye sordu.

Marty, “Ben dünya dışı yaratıklardır diyorum,” dedi. Hiç ürkmeden Kubbe’ye vurdu; küçük şokunu çoktan yaşamıştı zaten. “Bilim adamlarının

çoğu da şu anda bunun üstünde çalışıyor - tabii aslında hiçbir şey yapmazken çalıştığımız söylenebilirse. Bu Sherlock Kuralı: İmkânsızı eleyince, ne kadar olanaksız görünürse görünsün, cevap geride kalandır.”

Julia, “Hiç uçan daireden inip bizi liderinize götürün filan diyen biri ya da bir şey oldu mu?” diye sordu.

Cox, “Olmadı,” dedi.

Barbie, “Peki olsa haberiniz olur muydu?” diye sordu. *Bu konuşmayı sahiden yapıyor muyuz yoksa ben rüyamda mı görüyorum,* diye düşündü.

Cox kısa bir tereddütten sonra, “Şart değil,” dedi.

Marty, “Hâlâ meteorolojik bir olgu olması ihtimali var,” dedi. “Hatta biyolojik bile olabilir - yani bir tür canlı. Bu nesnenin bir tür E koli melezi olduğunu düşünenler dahi var.”

Julia sakin bir ses tonuyla, “Albay Cox,” dedi. “Biz de bir şeyin deneyi miyiz? Çünkü ben öyle hissediyorum.”

Bu arada Lissa Jamieson Doğu Chester’s tarafındaki güzel evlere doğru bakıyordu. Işıkların çoğu yanmıyordu ya orada oturanların jeneratörü yoktu ya da jeneratörlerini sonraya saklıyorlardı.

“Silah sesiydi,” dedi. “Silah sesi olduğundan eminim.”

HİSSETMEK

1

Koca Jim Rennie’nin kasaba politikaları dışında tek bir kusuru vardı ve o da kızlar basketbol ligi - tam olarak söylemek gerekirse Leydi Wildcats basketboluydu. 1988’den beri sezonluk bilet alırdı ve her yıl en az bir düzine maça giderdi. Leydi Wildcats takımının D Kategorisi Eyalet Şampiyonluğu’nu kazandığı 2004 yılında bütün maçlara gitmişti. Ve her ne kadar evindeki çalışma odasına davet edilen kişiler kaçınılmaz olarak Tiger Woods’un, Dale Earnhardt’ın ve “Uzaylı” Bili Lee’nin imzalarını görüyor olsalar da, onun için en kıymetlisi -en çok gurur duyduğu- o altın çapında Leydi Wildcats takımının ikinci sınıf öğrencisi küçük oyun kurucusu Compton’unkiydi.

İnsan sezonluk bilet sahibi olunca çevresindeki diğer sezonluk bilet sahiplerini de tanıyor ve bu spora hayranlık duyma sebeplerini öğreniyordu. Birçoğu basketçi kızların akrabalarıydı. Diğerleriyse gerçek basketbol hastalarıydı ve kız basketbol liginin neden çok daha iyi olduğunu söyleyebilirlerdi. Kız oyuncularda (her türlü fırlamalığa yatkın erkek oyuncuların aksine) takım ahlakı daha güçlüydü. Adımları daha yavaş olduğundan siz de oyunun içine girip atılan her adımın keyfini çıkarabiliyordunuz. Kız basketbol liginin meraklıları, erkek basketbol liginin hayranlarının burun bükeceği skorlara bayılıyorlardı, çünkü onlara göre bu kızların savunma ve faul atışlarına öncelik verdiğini gösteriyordu ki bunlar da eski usul basketin can damarlarıydı.

Tabii bir de uzun bacaklı gencecik kızların mini mini şortlarla ortalıkla dolaşmasını seyretmeyi sevenler vardı.

Koca Jim bütün bu sebepleri paylaşıyordu ama onun asıl tutkusu, diğer meraklılarla konuşurken asla dile getirmediği tamamen farklı bir sebepten kaynaklanıyordu. Bu sebebi açıklamak pek politik olmayabilirdi.

Kızlar bu oyunu kişisel olarak alıyorlardı ve bu da onları daha kindar yapıyordu.

Erkekler de kazanmak isterdi evet ve bazen ezeli bir rakip varsa (mesela Mill’in Wildcats takımıyla Castle Rock’ın Rockets takımı gibi) maç kızışabiliyordu, fakat erkek basketbol liginde genellikle bütün maçlar

bağımsızdı. Yani kısaca bir gösteriden ibaretti. Ve maç bitince bitmiş oluyordu.

Diğer yandan kızlar kaybetmekten nefret ediyordu. Kaybı soyunma odasına taşıyıp üstünde kuluçkaya yatıyorlardı. Daha da önemlisi, bu kayıptan takım halinde de nefret etmeleriydi. Koca Jim bu nefrete sık sık tanık olurdu; skorun birbirine yakın olduğu ikinci yarılarda kızlardan yükselen o *hayır kaltak, o top BENİM* seslerini duyabilirdi. Zaten bu nefreti yakalamış ve beslemişti.

2004'ten önce Leydi Wildcats yirmi yıl içinde sadece bir kere eyalet şampiyonluğunu kazanabilmişti, o da Buckfield'e karşı kolay bir maç olmuştu. Sonra takıma Hanna Compton gelmişti. Yani Koca Jim'e göre gelmiş geçmiş en büyük kin tutucu.

Tarker Mill'den genelde sarhoş, daima kavgacı, küspe işçisi Dale Compton'un kızı olarak Hanna haliyle babasından yeterince sıkılmıştı. Okuldaki ilk yılında sezonun büyük bölümünü yedeklerin arasında geçirdi; Koç sadece son iki oyunda onu takıma aldı ve Hanna herkese fark atıp zorlu ve net bir defans oyunundan sonra Richomnd Bobcats takımındaki rakibini parkede kıvranır vaziyette bıraktı.

Maç bitince Koca Jim, Koç Woodhead'ı yanma çağırttı. "Seneye bu kızı en baştan oyuna almazsan delisin demektir," dedi.

Koç Woodhead'ın yanıtı da, "Ben deli değilim," oldu.

Hanna ikinci yıla iddialı başlayıp, ardında Wildcats taraftarlarının yıllar sonra bile hatırladığı biri oldu (sezon ortalaması maç başına 27. 6 puan olmuştu). Her seferinde sıçrayıp rahatça üç puanlık basket atabiliyordu, ama Koca Jim en çok onun defansı yararak top sürüşünü, buldog gibi suratındaki o yoğun hırsı, parlak kara gözleriyle yoluna çıkmaya cüret edenleri yıldırışını, havaya kalkmış bir orta parmak gibi arkada sallanan kısa atkuyruğunu izlemeyi seviyordu. Mill'in ikinci üye ve önde gelen kullanılmış araba satıcısına âşık olmuştu.

2004'ün şampiyonluk maçında Leydi Wildcats takımı Rock Roskets takımının on sayı önündeyken Hanna faul yaparak oyundan çıktı. Neyse ki maçın bitmesine çok az kalmıştı. Tek bir sayı farkla maçı aldılar. Yaptıkla-11 toplam seksen altı sayının altmış üçünü tek başına Hanna Compton sağlamıştı. O ilkbahar, Hanna'nın kavgacı babası kendini yepyeni bir Cadillac'ın direksiyonunda buldu; araba fiyatının yüzde kırk eksiğine James

Rennie tarafından satılmıştı. Tabii ki Koca Jim'in işi yeni arabalar değildi ama "treylerden yeni inmiş bir tane." bulmak istediğinde de daima bulurdu.

Şimdi pembe meteor yağmurunun son kalıntıları gökyüzünde solarken (ve sorun çıkaran çocukları -endişeli olmasını umduğu bir ruh hali içinde- çağırılıp kaderlerinin söylenmesini beklerken) Pete Randolph'un ofisinde oturmuş o muhteşem, efsanevi basket maçını; özellikle de Leydi Wildcats takımının dokuz sayı geriden başladığı ikinci yarısını düşünüyordu.

Hanna maça Joseph Stalin'in Rusya'da yaptığı zalimlikleri andıran bir zalimlikle girişmişti. Kara gözleri alev alev yanıyor (ve normal fanilerin erişemediği bir basketbol Nirvana'sına kilitlenmişe benziyordu), suratında *ben sizden daha iyiyim, en iyi benim ya yolumdan çekilirsiniz ya da canınıza okurum* diyen o ifade vardı. Sekiz dakika içinde, ayakları dolanarak attığı garip tek sayılık orta saha atışı da dahil her şeye tek başına yetmişti.

Bu tür bir mücadeleyi anlatan deyimler vardı, en yaygını da *havaya girmiş* deyimiydi. Ama Koca Jim *kendini kaptırmış* deyimini daha çok seviyordu. Şu anda gerçekten kendini kaptırmış durumda, diye düşünmeyi. Her ne kadar maçta sıradan oyuncuların ötesinde ilahi bir doku olsa da (hoş bazen sıradan oyuncular bile bunu hisseder ve bir anlığına tanrılara, tanrıçalara dönüşürlerdi, o ilahi dönüşüm anlarında bütün insani kusurlarından sıyrılmışa benzerlerdi) böyle özel maçlarda o doku elle tutulur hale gelebiliyordu.

Hanna Compton son sınıfta hiç basketbol oynayamamıştı; bu şampiyonluk maçı aynı zamanda mezuniyeti olmuştu. O yaz, sarhoş durumda araba kullanan babası buzlu meyve suyu içmeye gittikleri Tarker Mill'deki Brownie'den dönerken kendini, karısını ve üç kızını öldürmüştü. Ödül; Cadillac aileye tabut olmuştu.

Bir aileyi yok eden bu kaza batı Maine'deki bütün gazetelerin birinci sayfasında yer almıştı -Julia Shumway *Demokrat*'ı da o hafta siyah beyaz çıkarmıştı- ama Koca Jim üzüntüden kendini kaybetmiş değildi. Hanna'nın zaten üniversitede basketbolda başarılı olamayacağına inanıyordu; oradaki kızlar daha uzundu ve muhtemelen ona oyun kuruculuk düşecekti. Ama o bunun için uygun değildi. Hanna'daki nefret ve kin duygusu sahada sürekli hareket halinde olmasıyla besleniyordu. Koca Jim bunu çok iyi anlıyordu. Ve aynı duyguları paylaşıyordu. Mill'den ayrılmayı aklından bile geçirmemiş olmasının sebebi de buydu. Dış dünyada belki daha çok para

kazanırdı ama zenginlik varoluş açısından küçük bira sayılırdı. Güç ise şampanyaydı.

Mill'i yönetmek iyiydi, ama kriz zamanlarında iyiden de öteydi. Böyle zamanlarda, çuvallamayacağınızı, kesinlikle çuvallayamayacağınızı bilerek sezginin saf kanatlarıyla uçabilirdiniz. Defansı daha defans kurulmadan görebilir ve topu her ele geçirişinizde sayı yapardınız. Kendinizi kaptırırdınız ve bunun için şampiyonluk maçından daha uygun bir zaman olamazdı.

İşte bu da onun şampiyonluk maçıydı ve her şey yolunu açıyordu. Bu sihirli gidişatta hiçbir şeyin aksi gidemeyeceğini hissediyordu - buna yüzde yüz inanıyordu; aksi gitmiş gibi görünen şeyler bile sonradan fırsata dönüşecekti. Tıpkı Hanna'nın o gece orta sahadan yaptığı tek sayılık atış gibi. Bütün Derry Kapalı Spor Salonu izleyicisi ayağa fırlamış, Chester's Mill taraftarı sevinçten çılgına dönmüş, Castle Rock taraftarlarıysa gözlerine inanamamıştı.

Kendini kaptırmak. Perişan halde olması gerekirken hiç yorgunluk duymaması bu yüzdendi. Ketumluğuna ve temkinli davranışlarına rağmen Junior yüzünden endişeye kapılmaması da bu yüzdendi. Dale Barbara ile Barbara'nın başta o aksi gazeteci karı olmak üzere baş belası yardakçılarını kafasına takmaması da bunun sayesinde olmuştu. Ve o yüzden Peter Randolph'la Andy Sanders ahmak ahmak suratına bakınca gülümsemişti. Gülümsemeyi başarabiliyordu. *Kendini kaptırmıştı.*

Andy, "Süpermarketi kapatmak mı?" diye sordu. "Bir sürü insanı kızdırmış olmaz mıyız Koca Jim?"

Koca Jim gülümsemeye devam ederek, "Süpermarketle Benzin ve Gıda'yı," diye düzeltti. "Brownie için endişelenmemize gerek yok, o zaten kapandı. İyi de oldu - küçük, pis bir yer." *Pis pis dergiler satıyor,* diye eklemedi.

Randolph, "Jim, Yemek Dünyası'nda hâlâ bol bol erzak var," dedi. "Jack Cale ile daha bu öğleden sonra görüştüm. Et azalmış ama geri kalan her şey duruyor."

Koca Jim, "Biliyorum," dedi. "Envanter ne demek bilirim, Cale de bilir. Zaten bilmesi lazım, Musevi ne de olsa."

"Eh... ben sadece diyorum ki şimdiye kadar her şey yolundaydı, çünkü insanlar kilerlerini iyi doldurmuştu." Yüzü aydınlandı. "Şimdi, Yemek

Dünyası’nda satış saatlerini azaltmayı öngörüyorum. Bence Jack de buna ikna edilebilir. Muhtemelen kendisi de düşünmüştür.”

Koca Jim gülümsemeye ara vermeden başını salladı. İnsan kendini kaptırdığında önünün nasıl açıldığına başka bir örnekti bu da. Duke Perkins, özellikle de bu geceki o göksel olaydan sonra kasabaya fazladan bir stres yaratmamak gerektiğini söylerdi. Ancak Duke ölmüştü ve bu da en uygun çözümdü; hatta ilahi bir çözüm.

“Kapanacak,” diye tekrarladı. “İkisi de. Sımsıkı. Ve tekrar açıldıklarında malları dağıtan biz olacağız. Böylece erzak daha çok dayanacak ve dağıtım daha adil olacak. Perşembe toplantısında bir karne planı açıklayacağım,” durakladı. “Tabii Kubbe o zamana kadar hâlâ duruyorsa.”

Andy çekinerek, “İşyerlerini kapatma yetkimiz olduğunu sanmıyorum Jim,” dedi.

“Kriz anlarında hem yetkimiz var hem de sorumluluğumuz.” Pete Randolph’un sırtına güçlü bir şaplak indirdi. Mill’in yeni polis şefi bunu beklemediği için yerinden zıplamıştı.

“Ya paniğe yol açarsa?” Andy kaşlarını çatmıştı.

Koca Jim, “Eh, o da bir ihtimaldir,” dedi. “Fare yuvasına tekme atarsan koşarak dışarı fırlamalarını beklemen gerek. Bu kriz yakında bitmezse polis gücümüzü biraz daha artırabiliriz. Evet, birazcık.”

Randolph şaşırmış görünüyordu. “Zaten şimdiden yirmi memurumuz var. Şunlar da dahil..”

Başıyla kapının olduğu yeri gösterdi.

Koca Jim, “Evvet,” dedi. “Ve konu onlara gelmişken en iyisi içeri al çocukları şef, şu konuyu halledip yataklarına yollayalım. Sanırım yarın epey yoğun bir gün geçirecekler.”

Ve biraz zorlanırlarsa çok daha iyi olur. Uçkurlarına sahip olamadıkları için bunu hak ettiler.

2

Frank, Carter, Mel ve Georgia, polisin sıraya dizdiği suçlular gibi ayaklarını sürüyerek gelip yan yana durdular. Suratlarında katı ve meydan okuyan bir ifade vardı ama meydan okuma kısmı zayıftı; Hanna Compton olsa kahkahalarla gülerdi. Gözlerini yere indirmiş ayakkabılarına bakıyorlardı. Koca Jim kovulmayı ya da daha beterini beklediklerini gayet iyi biliyordu ve bunda hiç sakınca görmüyordu. Korku idare edilmesi en kolay duyguydu.

“Eh,” dedi. “İşte cesur memurlarımız da geldi.”

Georgia Roux ağzının içinde bir şeyler geveledi.

“Yüksek sesle konuş şekerim.” Koca Jim avucunu kulağına dayadı.

Georgia, “Biz yanlış bir şey yapmadık dedim,” dedi. Hâlâ o öğretmen-bana-taktı mırıltısıyla konuşuyordu.

“O zaman tam olarak ne yaptığınızı anlatın.” Georgia, Frank ve Carter hep bir ağızdan konuşmaya başlayınca parmağıyla Frankie’yi gösterdi. “Sen anlat.” *Ve adam gibi bir şey olsun Tanrı aşkına.*

Frank, “*Oraya* gittik,” dedi. “Ama bizi kız davet etmişti.”

Georgia kollarını göğüslerinin üstünde kavuşturup, “Doğru!” diye bağırdı. “*O..."*

“Kes.” Koca Jim parmağını kıza doğru salladı. “Hepiniz adına bir kişi konuşacak. Ekip demek bu demektir. Siz ekip misiniz?”

Carter Thibodeau. Koca Jim’in nereye varmak istediğini anlamıştı. “Evet efendim, Bay Rennie.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Koca Jim başıyla Frank’e devam etmesini işaret etti.

Frank, “Kız birası olduğunu söyledi,” dedi. “Gitmemizin tek sebebi bu. Bildiğiniz gibi kasabadan bira alınamıyor. Neyse, oturmuş bira içiyorduk - sadece adam başı bir kutu ve o an işbaşında değildik..”

Şef, “Yani *görev başında* değildiniz,” diye araya girdi. “Bunu mu demek istiyorsun?”

Frank saygıyla başını salladı. “Evet efendim, öyle demek istedim. Biralarımızı içip artık kalkalım dedik ama kız yaptığımız işi çok takdir ettiğini ve teşekkür etmek istediğini söyledi. Sonra da bacaklarını açıverdi.”

Mel suratında geniş, boş bir tebessümle, “Yani çiçeğini, bilirsiniz işte,” diye açıkladı.

Koca Jim irkilmiş ve içinden Andrea Grinnell’in orada olmayışına şükretmişti. İlaç bağımlısı olsa da olmasa da böyle bir durumda doğruluktan yana olurdu.

Frankie, “Kız bizi teker teker yatak odasına aldı,” dedi. “Yanlış bir karardı biliyorum ve hepimiz pişmanız ama tamamen kızın kendi isteğiyle oldu ne olduysa.”

Şef Randolph, “Eminim öyledir,” dedi. “Kız zaten adı çıkmış biri. Kocası da öyle. Ortalıkta uyuşturucu filan görmediniz herhalde?”

“Hayır efendim.” Bu sözler dört sesli bir korodan çıkmıştı.

Koca Jim, “Ve kıza bir zarar vermediniz?” dedi. “Anladığım kadarıyla yumruklandığını mı ne iddia ediyormuş.”

Carter, “Kimse kıza bir şey yapmadı,” dedi. “Kendi tahminimi söyleyebilir miyim?”

Koca Jim eliyle bir onay işareti yaptı. Bay Thibodeau’nun bu işi kıvırabilecek yetenekte olduğunu düşünmeye başlıyordu.

“Muhtemelen biz gittikten sonra düştü. Belki de birkaç kere. Oldukça sarhoştu. Çocuk Esirgeme o çocuğu elinden almalı, yoksa kız onu öldürebilir.”

Buna kimse yorum yapmadı. Kasabanın içinde bulunduğu koşullarda Castle Rock’taki Çocuk Esirgeme aydaymış gibi erişilmezdi.

Koca Jim, “Yani temelde hepiniz suçsuzsunuz,” dedi.

Frank, “Bebekler kadar,” diye cevap verdi.

“Eh, sanırım tatmin olduk.” Koca Jim etrafına bakındı. “Tatmin olduk mu beyler?”

Andy ile Randolph kafalarını salladılar, rahatlamış görünüyorlardı.

Koca Jim, “İyi,” dedi. “Şimdi, uzun -ve olaylı- bir gün oldu ve eminim ki hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Özellikle de siz genç memurların, çünkü yarın sabah yedide görev başında olacaksınız. Benzin ve Gıda ile

süpermarket kriz boyunca kapalı olacak ve Şef Randolph işlerin yeni düzeninden hoşnut olmayıp karışıklık çıkarabilecek olanlara karşı süpermarketi en iyi sizlerin koruyacağını düşünüyor. Umarım siz de görevinizi yapabilirsiniz Bay Thibodeau? Yani... savaş yaranıza rağmen?"

Carter kolunu esnetti. "Bir şeyim yok. Kadının köpeği tendonlarıma bir şey yapamadı."

Şef Randolph kendini işin havasına kaptırıp, "Fred Denton'u da yanlarına katabiliriz," dedi. "Benzin ve Gıda'da Wettington'la Morrison yeterli olur."

Andy, "Jim," dedi. "Belki Yemek Dünyası'na daha deneyimli memurları koysak daha iyi olur, tecrübesizleri daha küçük.."

Koca Jim, "Sanmıyorum," dedi. Gülümsüyordu. Kendini kaptırmıştı. "Yemek Dünyası'nda bu gençlerin işe yarayacağını düşünüyorum. Bu gençlerin. Ve bir şey daha. Küçük bir kuş arabalarınızda silah bulundurduğunuzu fısıldadı kulağıma, hatta içinizden iki kişi yürüyerek devriye gezerken üstünüzde taşıyormuşsunuz."

Sözleri sükûnetle karşılandı.

Koca Jim, "Sizler daha deneme süresindesiniz," dedi. "Kendinize ait silahınız varsa Amerikan vatandaşı olarak bu hakkınızdır. Fakat yarın Yemek Dünyası'nın önünde dururken herhangi birinizin silahlı olduğunu ve bu kasabanın iyi insanlarına silah doğrulttuğunuzu duyarsam bu güzel günleriniz bitti demektir."

Randolph, "Kesinlikle," dedi.

Koca Jim, Frank, Carter, Mel ve Georgia'yı süzdü. "Bununla sorunu olan var mı? Herhangi biriniz?"

Pek mutlu olmamış gibiydiler. Koca Jim zaten olacaklarını da ummuyordu, ama sonuçta paçayı ucuz kurtarmışlardı. Thibodeau hâlâ kolunu, parmaklarını esnetiyordu.

Frank, "Peki ya dolu olmazsa?" diye sordu. "Yani sadece uyarı anlamında yanımızda olursa?"

Koca Jim öğretmen edasıyla parmağını kaldırdı. "Sana, babamın sözünü tekrar edeyim Frank - dolu olmayan silah diye bir şey yoktur. Kasabamızın insanları iyidir. Hepsi de düzgün davranırlar, ben buna inanıyorum. Eğer onlar değişirse, biz de değişiriz. Anlaşıldı mı?"

“Evet efendim.” Frank buna pek memnun olmamış gibiydi. Koca Jim açısından sakıncası yoktu.

Kalktı. Ama gençleri yollamak yerine ellerini uzattı. Tereddüt ettiklerini görünce gülümsemesini bozmadan başını salladı. “Gelin şimdi. Yarın büyük bir gün olacak ve biraz dua etmeden başlatmamalıyız. Gelip elimi tutun.”

Tuttular. Koca Jim gözlerini kapatıp başını önüne eğdi. “Yüce Tanrım..” Bir süre öyle devam etti.

3

Barbie gece yarısına birkaç dakika kala evinin merdivenini tırmanıyordu. endişeden omuzları çökmüştü. Şu an istediği tek şey Sweetbriar Rose'a gitmek üzere saat çalmadan önce deliksiz altı saat uyumaktı.

Andy Sanders'ın jeneratörü sayesinde hâlâ yanan lambayı yakar yakmaz yorgunluğu geçiverdi.

Eve biri girmişti.

İzler o kadar belli belirsizdi ki ilk başta saptayamadı. Gözlerini yumdu, sonra ra tekrar açtı ve Amerikan mutfaklı oturma odasında her ayrıntıyı saptamak üzere içeride gezinmeye bıraktı. Geride bırakmayı düşündüğü kitaplar raflarda yerli yerinde duruyordu; koltuklar da bıraktığı gibiydi, birisi lambanın altında, birisi odanın arka sokağa bakan tek penceresinin önündeydi. kahve fincanıyla tost tabağı da hâlâ evyenin yanındaki bulaşıklıktaydı.

Sonra birden anladı, fazla zorlamadan bekleyince hep böyle olurdu. Sorun yerdeki kilimdeydi. Lindsay Değil dediği kiliminde.

Lindsay Değil kilimi yaklaşık beş adım boyunda iki adım enindeydi ve üzerinde mavi, kırmızı, beyaz baklavaları vardı. Bağdat'tayken satın almıştı ama güvendiği bir Iraklı polis Kürt işi olduğu konusunda garanti vermişti. Polis, "Çok eski, çok güzel," demişti. Adı el-Halit Hasan'dı. İyi bir dostlu. "Türk işine benziyor ama hayır, hayır, hayır." Koca bir sırıtış. Bembeyaz dişler. Pazar yerindeki o günden bir hafta sonra usta bir nişancının kurşunuyla Halit Hasan'ın beyni ensesinden akıp gitmişti. "Türk değil, Irak işi!"

Kilim tüccarı sarı bir tişört giymişti ve üstünde BENİ VURMAYIN, BEN SADECE PİYANO ÇALIYORUM yazıyordu. Latif başını sallayarak adamı dinlemiş sonra ikisi birden gülmüşlerdi. Bir süre sonra tüccar insanı irkilten Amerikanvari bir hareket yapmış ve bu kez daha da çok gülmüşlerdi.

Barbie, "Neler oluyor?" demişti.

"Diyor ki Amerikalı bir senatör bunlardan beş tane almış. Lindsay Graham. Beş kilimi beş yüz dolara. Basma göre beş yüz dolar kasadan çıkmış. Gizli kapaklı. Ama senatörün aldığı bütün kilimler sahteymiş. *Ya*,

ya, ya. Ama bu sahte değil, bu gerçek. Bunu ben, Latif Haşan söylüyorum Barbie. Bu Lindsay Graham kilimi değil.”

Latif elini kaldırmış ve Barbie’yle el çakmışlardı. Güzel bir gündü. Sıcak ama güzel. Kilime iki yüz Amerikan Doları’yla her yerde işe yarayan Coby DVD oynatıcısını vermişti. Lindsay Değil, Irak’tan aldığı tek anı eşyasıydı ve üstüne hiç basmamıştı. Daima etrafından dolanırdı. Mill’den ayrılırken onu da burada bırakmayı düşünüyordu - galiba bu niyetin altında Mill’den giderken Irak’ı da geride bırakma düşüncesi yatıyordu, ama buna pek imkân yoktu. İnsan nereye giderse oradaydı. Çağlar boyu doğruluğu kanıtlanan büyük Zen gerçeği.

Kilime basmıyordu, çünkü o konuda bir batıl itikadı vardı, hep etrafından dolanıyordu, sanki üstüne basınca Washington’daki bir bilgisayar devreye girecek ve kendini yine Bağdat’ta ya da lanet olası Felluce’de bulacaktı. Ama birisi basmıştı, çünkü Lindsay Değil buruşmuştu. Ve biraz da kaymıştı. Bu sabah, yani bin yıl önce evden çıkarken böyle bırakmamıştı.

Yatak odasına gitti. Yatağı her zamanki gibi düzgündü, ama buraya da birinin girdiğini hissetti. Havada asılı kalan tatlımsı kokudan mıydı? Psişik bir titreşim miydi? Barbie bilmiyordu ve umurunda da değildi. Şifoniyerine gidip üst çekmeceyi açtı ve en üstte duran soluk kot pantolonunun şimdi en altta olduğunu gördü. Ve fermuarı çekili vaziyette bıraktığı şortunun da fermuarı açıktı.

Hemen ikinci çekmeceyi açıp çoraplarına baktı. Künyelerinin gitmiş olduğunu anlaması beş saniye sürdü ve hiç şaşırmadı. Hayır, hiç şaşırmamıştı.

Yine geride bırakmayı düşündüğü kullan at telefonu alıp oturma odasına döndü. Tarker-Chester’s ortak telefon rehberi kapının yanındaki masada duruyordu, neredeyse broşür denecek kadar inceydi. Bulmayı pek de ummadan aradığı numaraya baktı; Polis şefleri ev telefonlarını pek vermezlerdi.

Ama anlaşılan küçük kasabada veriyorlardı. En azından ihtiyatlı da olsa bu kasabada vermişlerdi; **H ve B Perkins Morin Sokağı 28.** Vakit gece yarısını geçtiği halde Barbie hiç tereddüt etmeden numarayı tuşladı. Beklemeye tahammülü yoktu. Zamanının son derece daralmış olduğundan kuşkulanıyordu.

4

Telefonu çalıyordu. Mutlaka Howie arıyordu, geç kalacağını, evi kilitleyip yatmasını söyleyecekti...

Sonra, zehirli bir şeker topundan yağan çirkin hediyeler gibi gerçek bir kere daha kafasına dank etti: Howie ölmüştü. Kimin aradığını bilmiyordu - saatine baktı- gece yarısını yirmi dakika geçmişti, ama Howie olmadığı kesindi.

Kanepede uyuyakaldığı için kendine, gecenin bu vaktinde arayıp o garip yalnızlığını bir kere daha hissettirdiği için telefondakine söylenerek doğruldu, inleyerek ensesini ovuşturdu.

Sonra böyle geç bir vakitte aranmasının tek bir nedeni olabileceği aklına geldi: Kubbe ya gitmiş ya da erimişti. Sehpaya üstündeki kâğıtları alt üst edecek bir şiddetle çarptıktan sonra Howie'nin koltuğunun yanında duran telefona erişti (o boş koltuğa bakmak nasıl da canını yakıyordu) ve almacı kaptı. "Ne? *Ne? '*

"Ben Dale Barbara."

"Barbie! Yıkıldı mı? Kubbe yıkıldı mı?"

"Hayır. Keşke onun için arasaydım ama onun için aramadım."

"O zaman niye aradın? Saat yarım olmuş neredeyse!"

"Kocanın Jim Rennie'yi araştırdığını söylemiştin."

Brenda bu sözlerin anlamını algılayıp duraksadı. Elini boynuna, Howie'nin son kez okşadığı yere götürdü. "Evet, ama sana demiştim, elinde kesin bir şey.."

Barbie, kadına, "Ne dediğini hatırlıyorum," dedi. "Beni dinlemen lazım Brenda. Bunu yapabilir misin? Ayıldın mı?"

"Artık öyleyim."

"Kocanın notları var mıydı?"

"Evet. Dizüstü bilgisayarında. Bastım hepsini." Sehpaya yayılmış VADER dosyasına bakıyordu.

"Güzel. Yarın sabah bütün bastıklarını bir zarfa koyup Julia Shumway'a teslim etmeni istiyorum. Güvenli bir yerde saklasın. Hatta varsa kasasına

koysun. Yoksa da el kasasına veya kilitli bir evrak dolabına koysun. De ki ancak sana, bana veya ikimize birden bir şey olursa açsın zarfı.”

“Beni korkutuyorsun.”

“Başka türlü açmasın. Böyle söylersen dediğini yapar mı? İçgüdülerim yapacağını söylüyor.”

“Tabii ki yapar, ama niye bakmasına izin vermiyoruz?”

“Çünkü yerel gazetenin editörü kocanın Koca Jim hakkındaki notlarını görürse ve Koca Jim de onun gördüğünü bilirse manevra kabiliyetimizin büyük kısmını kaybetmiş oluruz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” “Şey, evet..” Brenda bu gece yarısı görüşmesini kendisinin yerine Howie’nin yapmasını ne kadar çok istediğini fark etti.

“Bugün füzeler işe yaramazsa tutuklanabileceğimi söylemiştim. Hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Eh, tutuklanmadım. O şişko alçak zamanı nasıl kullanacağını biliyor. Ama fazla beklemeyecek. Tutuklama işinin yarın - daha doğrusu bugün gerçekleşeceğine eminim. Eğer böyle olursa, kocanın eşelediği pisliği kullanarak onu tehdit edip durduramazsın.”

“Sence ne sebeple tutuklarlar?”

“Hiç bilmiyorum, ama dükkân hırsızlığı olmayacağı kesin. Ve hapse girince de herhalde başıma bir kaza gelecek. Irak’ta bol bol gördüm öyle kazalardan.”

“Delilik bu.” Fakat ara sıra kâbuslarında yaşadığı gibi korkutucu da olabiliyordu.

“Bir düşün Brenda. Rennie’nin örtbas edeceği bir şey var, bir günah keçisi gerekiyor ve yeni polis şefi kuklası. Bütün yıldızlar sıraya dizilmiş yani.

Brenda, “Zaten onu görmeye gidecektim,” dedi. “Tedbir olarak da yanıma Julia’yı alacaktım.”

“Julia’yı alma. Ama yalnız da gitme.”

“Yani herhalde bana..”

“Ne yapar, ne kadar ileri gider bilmiyorum. Julia’dan başka kime güvenebilirsin?”

Brenda’nın aklına öğleden sonra, yangın hemen hemen sönmüşken Little Bitch Yolu’nun kenarında duruşu, endorfin yüklendiği için kendini acısına rağmen iyi hissedişi geldi. Romeo Burpee de en azından itfaiye şefi olmak için adaylığını koyması gerektiğini söylüyordu.

“Rommie Burpee,” dedi.

“Tamam, demek ki o.”

“Howie’nin üstünde çalıştığı şeyleri de anlatayım mı..” Barbie, “Hayır,” dedi. “O sadece sigorta poliçen olacak. Ve bir şey daha: kocanın dizüstü bilgisayarına kimsenin ulaşamamasını sağla.”

“Tamam... ama dizüstü bilgisayarına şifre koyup bir kopyalarını aldığım belgeleri Julia’ya verirsem Jim’e ne göstereceğim? İstersen birer kopya ilaha basabilirim..”

“Yok. Ortalıkta dolaşan bir kopya yeter. Şimdilik en azından. Adamın yüreğine Tanrı korkusu salmak da bir şeydir. Korkutursak çığırından çıkabilir, ne yapacağı belli olmaz. Brenda, onun kirli olduğuna inanıyor musun?”

Brenda hiç tereddüt etmedi. “Bütün kalbimle.” *Çünkü Howie buna inanıyordu - bu kadarı da benim için yeterli.*

“Peki dosyada yazılanları hatırlıyor musun?”

“Kullandıkları bütün bankaların isimlerini ve rakamları tamamen hatırlamıyorum ama gerekli olan kısım aklımda.”

Barbie, “O zaman sana inanır,” dedi. “Elinde dosyanın kopyası olsa da olmasa da inanır.”

5

Brenda VADER dosyasının çıktılarını sağlam bir zarfa koydu. Zarfın üstüne Julia'nın adını yazdı. Zarfı mutfak masasının üzerine bırakıp Howie'nin çalışma odasına gitti ve dizüstü bilgisayarını kasaya kaldırdı. Kasa küçüktü ve Mac'i yan koymak zorunda kalmıştı ama sonunda sığınıştı. Müteveffa kocasının talimatlarına uyarak şifreyi tek değil iki kademeli olarak ayarladı. Tam işini bitirdiğinde ışıklar söndü. Bir an içindeki ilkel taraf şifreye o ekstra turu attırdığı için böyle olduğunu sandı.

Sonra arka taraftaki jeneratörün durduğunu fark etti.

6

Junior salı sabahı altıyı beş geçe geldiğinde solgun yanakları sakallı, saçları diken dikendi. Koca Jim mutfak masasında yelken büyüklüğündeki beyaz bornozuyla oturuyordu. Kola içiyordu.

Junior başıyla kola kutusunu gösterdi, “iyi bir gün iyi bir kahvaltıyla başlar.”

Koca Jim kolayı kaldırıp bir yudum içtikten sonra yerine bıraktı. “Kahve yok. Yani kahve var da elektrik yok. Jeneratörde yakıt kalmadı. Sen de bir tane kap istersen. Hâlâ soğuk sayılırlar ve sana da lazımmış gibi görünüyor.”

Junior buzdolabının kapağını açıp karanlıkta içini görmeye çalıştı. “Canın istediğinde yakıt bulamayacağına inanmam mı gerekiyor?”

Koca Jim bu sözleri duyunca önce biraz irkildi, sonra rahatladı. Makul bir soruydu ve Junior’ın bir şey bildiği anlamına gelmiyordu. İçinden *kimse kovalamazken kaçanlar suçlu olanlardır* diye geçirdi.

“Diyelim ki şu anda politik açıdan pek uygun olmaz.”

“Hı-hı.”

Junior dolabın kapağını kapatıp masanın öbür tarafına oturdu. Babasına kesin bir anlamsız hoşnutlukla baktı (Koca Jim o bakışı yanlışlıkla sevgiye yormuştu.).

Junior, *aile üyeleri suç ortaklığı yapıyorsa birlikte hareket eder,* diye düşündü. *En azından bir süreliğine. Şey olduğu sürece...*

“Politik,” dedi.

Koca Jim başını sallayıp erken kahvaltısına bir de Big Jerk bifteği ekleyen oğlunu inceledi.

Nerelerdeydin diye sormadı. Mutfağı dolduran sabah aydınlığında bir sorun olduğu ortadaydı *neyin var* diye de sormadı. Ama bir sorusu vardı.

“Cesetler var. Yani birden fazla. Doğru mu?”

“Evet.” Junior bifteğinden koca bir parça ısırıp kolayla midesine gönderdi. Buzdolabının uğultusu ve kahve makinesinin fokurtusu olmayınca mutfak garip bir şekilde sessizleşmişti.

“Ve bütün o cesetler Bay Barbara’nın kapısına bırakılabilir?”

“Evet. Hepsi.” Bir lokma daha. Bir yutkunma daha. Junior dik dik babasına bakıyor, bunu yaparken bir yandan da sol şakağını ovuşturuyordu.

“O cesetleri bugün öğle vaktinde bulabilir misin?”

“Dert değil.”

“Ve tabii ki Bay Barbara’yı suçlayacak kanıtı.”

“Evet.” Junior gülümsedi. “İyi bir kanıt.”

“Bu sabah karakola gitme evlat.”

Junior, “Gitsem daha iyi,” dedi. “Gitmezsem garip görünebilir. Üstelik yorgun da değilim. Şeyle uyudum..” Kafasını salladı. “Uyudum işte, gerisini karıştırma.”

Koca Jim *kiminle uyudun* diye de sormadı? Oğlunun kimlerle oynaştığından ilgilenecek daha önemli konular vardı; sadece çocuğun Motton Yolu’ndaki o pisliğe bulaşmamasına memnun olmuştu. O tür kızlarla yatıp kalkmak hastalık kapmaya davetiye çıkarmak demekti.

Koca Jim’in içindeki ses *o zaten hasta* diye fısıldadı. Karısının giderek azalan sesi olabilirdi. *Haline bir baksana.*

Ses muhtemelen haklıydı ama bu sabah Jim’in, Junior Rennie’nin yeme bozukluğu ya da her neyse ondan daha büyük işleri vardı.

“Ben de git yat demedim. Araçla devriyeye çıkıp benim için bir şey yapmanı istiyorum. Yalnız işi yaparken Yemek Dünyası’ndan uzak dur. Sanırım orada arbede çıkacak.”

Junior’ın gözleri canlandı. “Nasıl arbede?”

Koca Jim doğrudan yanıt vermedi. “Sam Verdreaux’u bulabilir misin?” “Tabii. God Creek Yolu’ndaki o küçük kulübededir. Genelde uyur ama bugün içkisi olmadığına göre uyanık vaziyette nöbet tutuyordun.” Junior hayalindeki görüntüye dudak büktü, sonra yüzünü buruşturup şakağını ovarak arkasına yaslandı. “İlla benim konuşmam mı gerekiyor? Bana pek hayran olduğu söylenemez şu sıralar. Hatta muhtemelen beni Facebook listesinden de çıkarmıştır.”

“Anlamadım.”

“Şakaydı baba, boş ver.”

“Bol bol viski versen sana kucak açmaz mı dersin? Ve daha sonra da iyi bir iş yapsa?”

“O ayyaş ihtiyar yarım bardak bira bile versem mest olur.”

Koca Jim, “Viskiyi Brownie’den alabilirsin,” dedi. Brownie Mill’ deki üç içki dükkânından biriydi ve üç dükkânın da anahtarı karakolda duruyordu. Koca Jim anahtarı masada Junior’a doğru itti. “Arka kapıdan gir. İçeri girerken kimse görmesin.”

“Peki içkiyi hak etmek için Ayyaş Sam ne yapacak?”

Koca Jim anlattı. Junior da kıpır kıpır oynayan kanlı gözleri dışında hiçbir harekette bulunmadan dinledi... Sadece tek bir sorusu vardı: İşe yarayacak mıydı?

Koca Jim başını salladı. “Yarayacak. Bana öyle geliyor. Hissediyorum. Kendimi kaptırmış durumdayım.”

Junior bifteğinden bir parça daha ısırdı ve üstüne tekrar kola içti. “Ben de öyle baba, ben de öyle,” dedi.

7

Junior gidince Koca Jim de bornozunun eteklerini uçuşturarak çalışma odasına doğru gitti. Masasının orta çekmecesinden cep telefonunu çıkardı, mümkün olduğu kadar orada tutmaya çalışırdı hep. Bu aletlerin insanı aylaklığa ve lüzumsuz konuşmalar yapmaya sevk etmekten başka işe yaramayan şeytan icatları olduğuna inanıyordu - bu gereksiz zımbırtılar yüzünden kaç saat iş kaybı oluyordu kim bilir? Ve o boş konuşmaları yaparken kim bilir ne tür zararlı ışınlara maruz kalmıyordu?

Yine de işe yaradıkları oluyordu. Sam Verdreaux'un Junior'ın söylediklerini yapacağını tahmin ediyordu, ama işi garantiye almamanın aptallık olacağını da biliyordu.

Cep telefonunun hafızasından bir numara seçip tuşladı. Telefon açılmadım önce altı kez çaldı. Bol civcivli Killian horozu, "Ne var?" diye havladı.

Koca Jim suratını buruşturup telefonu kulağından uzaklaştırdı. Tekrar kulağına götürdüğünde arka plandan gıdaklamalar geldi. "Kümeste misin Rog?"

"Ha... evet efendim, kesinlikle öyleyim Koca Jim. Tavuklara yem vermem lazım ama burası cehennem gibi şu anda." Bir anda 180 derece dönüvermiş, saldırganlıktan saygıya geçmişti. Ve Roger Killian saygı göstermeye mecburdu; Koca Jim onu milyoner yapmıştı. Eğer para derdi olmadan güzel bir hayat yaşamak yerine hâlâ üç beş tavukla uğraşıyorsa Tanrı'nın arzusu bu demekti. Roger durmayı akıl edemeyecek kadar ahmaktı. Kişiliği öyleydi ve bugün Koca Jim'e gayet güzel hizmet edeceğinden de şüphesi yoktu.

Koca Jim *ve kasabaya*, diye düşündü. *Ben bunu kasaba için yapıyorum. Kasabanın iyiliği için.*

"Roger, bugün sana ve üç oğluna verecek bir işim var."

Roger, "Sadece ikisi evde," dedi. Yoğun bir Yanki aksanıyla konuşuyordu. "Ricky'le Randall burada, ama Yüce Kubbe indiğinde Roland, Oxford'a alışverişe gitmişti." Durup ne söylediğini düşündü.

Arkadan tavuk gıdaklamaları geliyordu. “Günah işlediğim için kusura bakma.”

Koca Jim, “Eminim Tanrı affeder,” dedi. “O zaman seninle iki büyük oğlan. Onlarla kasabaya gidebilir misin saat..” durup hesap yaptı. Uzun sürmedi. İnsan kaptırınca her şey kolay oluyordu. “Mesela dokuzda, en geç dokuz on beşte?”

Roger, “Oğlanları uyandırmam gerekecek ama tabii,” dedi. “Ne yapıyoruz? Fazladan yakıt mı getire..”

Koca Jim, “Hayır,” diye sözünü kesti. “Ve kes sesini Tanrı aşkına. Sadece dinle.”

Koca Jim konuştu.

Roger Killian, Tanrı aşkına dinledi.

Arka planda da hormonlu yemlerini gagalayan yaklaşık sekiz yüz tane tavuk gıdaklamaya devam ediyordu.

8

“Ne? *Ne? Niye?"*

Jack Cale, Yemek Dünyası’nın küçük, sıkışık müdür odasındaki masasındaydı. Masada Ernie Calvert’la ancak sabahın birinde bitirebildikleri envanter listeleri duruyordu; işi erken bitirme hayalleri meteor yağmuruyla suya düşmüştü. Jack Cale kâğıtları -verilerin elle girildiği uzun, sarı resmi formlar- kapıp büronun eşiğinde durmakta olan Peter Randolph’a doğru salladı. Yeni şef bu ziyaret için resmi kıyafet giymişti. “Aptalca bir şey yapmadan önce şunlara bir baksana Pete.”

“Kusura bakma Jack. Market kapandı. Salı günü gıda deposu olarak yeniden açılacak. Merak etme, her şey kayıt altına alınacak, Yemek Dünyası bir sent bile kaybetmeyecek..”

Jack, “Mesele o değil,” diye adeta inledi. Bebek suratlı, otuz küsur yaşlarında, sarı kâğıtları tutmayan eliyle sürekli yolup durduğu kıvırcık kızıl saçları olan bir adamdı. Peter Randolph da kâğıtları alacakmış gibi görünmüyordu.

“Al bak işte! Al, al! Sen hangi uyduruk yetkiyle konuşuyorsun Peter Randolph?”

Depoda bulunan Ernie Calvert d koşarak gelmişti. Göbekli, kırmızı suratlı bir adamdı, kır saçları hayatı boyunca olduğu gibi asker tıraşlıydı. Üstünde Yemek Dünyası’nın yeşil önlüklerinden vardı.

Jack, “Marketi kapatmak istiyormuş!” dedi.

Ernie öfkeyle, “Daha bir sürü erzak varken niye böyle bir şey yapmak istesin ki?” diye sordu. “Niye insanları korkutuyorsunuz böyle? Bu iş devam ederse zaten daha epey korkacaklar. Kimin salakça fikri bu?”

Randolph, “Üyeler oylama yaptı,” dedi. “Bu planla bir derdiniz varsa perşembe geceki acil durum toplantısına saklayın. Tabii o zamana kadar bu durum devam ederse.”

Ernie, “Ne planıymış?” diye bağırdı. “Sen şimdi Andrea Grinnell’in de bana oy verdiğini mi söylüyorsun? Kendi bilir!”

Randolph, “Galiba o grip olmuş,” dedi. “Yatak döşek yatıyormuş. O yüzden kararı Andy verdi. Koca Jim de destekledi.” Kimse böyle

anlatmasını söylememişti, söylemesine de gerek yoktu. Randolph, Koca Jim'in işleri nasıl yürütmek istediğini bilirdi.

Jack, "Bir noktadan sonra karne uygulaması makul olabilir," dedi." Ama niye şimdi?" Kâğıtları tekrar salladı, yanakları da neredeyse saçları kadar kızarmıştı. "Hâlâ elimizde bu kadar mal varken niye?"

Randolph, "İşte eldekileri tutmaya başlamak için en uygun zaman," dedi.

Jack, "Çok güzel, bu karar Sebago Gölü'nde bir sürat motoru ve garajında bir Winnebago Vectra olan adamdan geliyor," dedi.

Ernie, "Koca Jim'in Hummer'ını da unutma," diyerek laf sokuşturdu. Randolph, "Yeter," dedi. "Üyeler karar verdi.."

Jack, "Sadece ikisiymiş," dedi.

Ernie, "Yani biri demek istiyorsun," dedi. "Hangisi olduğunu da biliyoruz."

Randolph, "... ve ben de mesajı ilettim, yani konu kapandı," diye devam etti. "Vitrine bir yazı koyun. İKİNCİ BİR DUYURUYA KADAR MARKET KAPALIDIR."

"Pete. Bak. Mantıklı ol." Ernie artık öfkeli görünmüyordu; şimdi neredeyse yalvarıyordu. "Bu karar milleti korkutur. İlla yazı koyun diyorsan SAYIM NEDENİYLE KAPALIDIR, YAKINDA AÇILACAK desek nasıl olur? Belki altına GEÇİCİ BİR SÜRE İÇİN VERDİĞİMİZ RAHATSIZLIKTAN DOLAYI ÖZÜR DİLERİZ diye ekleriz. GEÇİCİ kelimesini de kırmızıyla filan yazarız."

Peter Randolph kararlı bir tavırla yavaşça başını salladı. "İzin veremem Ern. Onun gibi hâlâ resmen burada çalışıyor olsan bile veremezdim." Başıy-la envanter kâğıtlarını masaya bırakıp iki eliyle birden saçını yolmaya başlamış olan Jack Cale'i gösterdi. "İKİNCİ BİR DUYURUYA KADAR KAPALIDIR. Üyeler bana böyle söyledi ve ben emirlerini iletiyorum. Üstelik yalan döner dolaşır senin başına çorap örer."

Ernie, "Eh, Duke olsa bu emri alıp münasip bir yerlerini silmelerini söylerdi," dedi. "O şişko herifin suyuna gittiğin için utanman lazım Pete. O sana atla diyor, sen ne kadar yüksekten olsun diye soruyorsun."

Randolph parmağını Ernie'ye uzatıp, "Kendi menfaatin için daha fazla konuşmasan iyi olur," dedi. Parmak biraz titriyordu. "Görevli memura

saygısızlık suçundan günün geri kalan kısmını hapiste geçirmek istemiyorsan çeneni kapa ve emirlere uy. Ortada bir kriz durumu var..”

Ernie kulaklarına inanamayarak Randolph’a baktı. “Saygısızlık suçu mu? Böyle bir şey yok ki!”

“Artık var. İnanmıyorsan şansını deneyebilirsin.”

9

Julia Shumway sonradan -durumu düzeltebilmek için artık çok geç olduğunda- basma fırsatını hiçbir zaman bulamasa da, parçaları bir araya getirerek Yemek Dünyası isyanının nasıl başladığını anlayacaktı. Fırsat bulsaydı bile konuyu sadece haber olarak ele alır, 5 N 1 K kuralına göre yazardı. Olayın duygusal yönlerini analiz etmeye kalksa içinde boğulur giderdi. Hayatı boyunca tanıdığı -saygı duyduğu, sevdiği- insanların bir sürüye dönüşmesini nasıl izah edebilirdi? Kendi kendine, *en başından orada olsaydım ve nasıl başladığım görseydim belki müdahale edebilirdim*, diye düşünse de bu tamamen bahane bulmak, korkmuş insanlar kışkırtılınca ortaya çıkan sınır tanımaz, mantıksız yaratığı görmeyi kabullenememekti. Tek bir canavara dönüşen böyle sürüleri televizyonda gördüğü olmuştu ve çoğunlukla başka ülkelerdeydi. Kendi kasabasında böyle bir şeye tanık olmayı hiç beklemiyordu.

Üstelik hiç de gerek yoktu. Dönüp dolaşıp bu kanıya varıyordu. Kasabanın dışarıyla bağlantısı kesileli daha yetmiş saat olmuştu ve neredeyse her çeşit ürün bol bol mevcuttu; sadece esrarengiz bir şekilde propan gazı sıkıntısı vardı.

Sonradan, *bu kasabanın nihayet neler olup bittiğini kavradığı andı* diyecekti. Muhtemelen bu fikirde gerçeklik payı vardı ama Julia'yı tatmin etmiyordu. Kesin olarak söyleyebildiği (ve sadece kendine söyleyebildiği) tek şey kendi kasabasının çıldırdığını görmüş olmasıydı ve kendisi de o olaydan sonra asla aynı kişi olamayacaktı.

10

Camdaki yazıyı gören ilk iki kişi Gina Buffalino'yla arkadaşı Harriet Bigelow oldu. İki kız da beyaz hemşire üniformaları içindeydi (fikir Ginny Tomlinson'dan çıkmıştı; hastalar nezdinde beyazların gönüllü üniformasından daha çok güven yaratacağını düşünmüştü). Gençliğin verdiği dayanma gücüne rağmen ikisi de yorgun görünüyordu. İki zor gün geçmişti ve kısacık bir gece uykusundan sonra yine zor bir gün başlıyordu. Çikolata almaya gelmişlerdi -onlarda herkese yetecek kadar vardı ama zavallı şeker hastası Jimmy Sirois, plan buydu- ve meteor yağmurunu konuşuyorlardı. Kapıdaki duyuruyu görür görmez sohbetleri kesildi.

Gina hayretler içinde, "Market kapatılamaz," dedi. "Salı sabahındayız." İçeriyi görebilmek için ellerini iki yana siper edip suratını cama yapıştırdı.

O bu işle meşgulken, Andy Wheeler de Rose Twitchell ile birlikte arabaya geliyordu. Kahvaltı servisini bitirmiş, Barbie'yi Sweetbriar'da bırakmışlardı. Anson daha kontağı kapatmadan Rose yan tarafında adı yazılı olan küçük minibüsten atlamıştı bile. Uzun bir listesi vardı ve kısa bir süre içinde mümkün olduğu kadar çok şey almak istiyordu. Sonra kapıdaki İKİNCİ BİR DUYURUYA KADAR KAPALIDIR yazısını gördü.

"Bu ne şimdi? Dün gece Jack Cale'i gördüm ve bundan hiç söz etmedi." O, yanında duran Anson'a söylemişti ama yanıt Gina Buffalino'dan geldi. "Üstelik de içerisi mal dolu. Bütün raflar tıklım tıklım."

Başkaları da geliyordu. Marketin beş dakika sonra açılmış olması lazımdı ve alışveriş işini erkenden halletmeyi düşünen sadece Rose değildi; kasabanın her tarafından insanlar kalkıp Kubbe'nin yerinde durduğunu anlamış ve erzak depolamaya karar vermişti. Sonradan bu ani alışveriş hücumunu açıklaması istendiğinde Rose, "Her kış meteorolojiden fırtına uyarısı gelince aynı şey olur," diyecekti. "Sanders'la Rennie bu haltı yemek için bundan daha kötü bir gün seçemezlerdi."

Erken gelenler arasında Chester's Mill polis teşkilatının İki ve Dört numaralı birimleri de vardı. Hemen arkalarından da kendi Nova'sıyla Frank DeLesseps gelmekteydi (Arabasındaki argo çıkartmayı da söktüğü için artık kendini tam bir kanun adamı sayıyordu.). Carter'la Georgia iki numaralı araçta; Mel Searles ile Freddy Denton ise dört numaralı araçtaydı. Şef

Randolph’un emri uyarınca çiçekçinin önüne park etmişlerdi. Şef, “Oraya çok erken gitmeye gerek yok,” diye talimat vermişti. “Otoparkta on dört, on beş araç birikene kadar bekleyin. Hem belki de yazıyı okuyup evlerine dönerler.”

Tabii ki tam da Koca Jim Rennie’nin beklediği gibi hiç de öyle olmadı. Ve memurların çıkagelmesi -özellikle de genç ve toy olanların çokluğu- insanları yatıştırmaktan çok tahrik etti. Polislere ilk tepkiyi Rose verdi. Freddy’i yakalayıp uzun alışveriş listesini gösterdi, sonra da vitrin camından istediği şeylerin çoğunun dizili durduğu rafları işaret etti.

Freddy insanların baktığını (henüz kalabalık sayılmazlardı) bilerek baştan kibar davrandı, ama bu çenesi düşük cadı kulağının dibinde söylenirken öfkesine hâkim olması kolay olmuyordu. Kendisinin sadece emir kulu olduğunu anlamıyor muydu bu kadın?

Rose, “Sence bu kasabayı kim doyuruyor Fred?” diye sordu. Anson elini Rose’un omzuna koydu. Rose silkinip kurtuldu. Freddy’nin hissettiği derin çaresizlik duygusunu değil öfkesini gördüğünü biliyordu ama elinde değildi. “Gökyüzünden paraşütle erzak yağacağını mı sanıyorsun?”

“Bayan..”

“Ama şuna da bakın! Ne zamandır bayan oldum senin için? Yirmi yıldır haftanın dört beş günü benim orada karnını doyurdun ve o zamanlar bana Rose’cum derdin. Ama şimdi unumu, şurubumu filan alamazsam yarma kek falan bulamayacaksın..” Birden durdu. “Nihayet! Akıl galip geldi. Çok şükür!”

Jack Cale çift kanatlı kapıyı açıyordu. Mel ile Frank kapının önüne dikildiler ve Jack ikisinin arasında kendine güçlükle yer buldu. Alışverişe gelenler -daha dükkânın açılış saatine bir dakika olmasına rağmen şimdiden iki düzine olmuşlardı- hücum ettiler, ama Jack belindeki tomardan bir anahtar seçip kapıyı tekrar kilitleyince durdular. Gruptan ortak bir homurtu yükseldi.

"Ne halt ediyorsun sen?” Sinirli bir şekilde seslenen Bili Wicker’dı. Karım yolladı beni!”

Jack’in cevabı, “Meclis üyeleriyle Şef Randolph’a sor,” oldu. Saçları dört bir yana dağılmıştı. Frank DeLesseps’e kötü bir bakış attı, sonra pek beceremese de sırıtışını, belki de o ünlü *ayk-ayk-ayklarım* bastırmaya çalışan Mel Searles’e daha da kötü baktı. “Ben soracağım kesinlikle. Ama

şimdilik bu saçmalıkla yeteri kadar uğraştım. Benden bu kadar.” İnsanların arasından kendine yol açarken başını öne eğmişti ve yanakları saçından daha kızıldı. Bisikletiyle yeni gelmiş olan Lissa Jamieson (alışveriş listesindeki her şey tamponun üstündeki kutuya sığacaktı; istekleri fazla değildi) ona yol vermek için geri çekilmek zorunda kaldı.

Carter, Georgia ve Freddy normal günlerde Jack’in el arabalarıyla gübreleri koyduğu büyük camın önüne dizildiler. Carter’ın parmakları bantlıydı ve gömleğinin altında da daha büyük bir bandaj çıkıntı yapıyordu. Rose Twitchell söylenmeye devam ederken Freddy’nin eli tabancasının kabzasında duruyordu ve Carter, kadına elinin tersiyle bir tane geçirmeyi diliyordu. Parmakları iyiydi de omzu biraz acıyordu. Küçük alışveriş meraklıları kümesi büyük bir küme haline gelmişti ve daha bir sürü araba otoparka girmemeye devam ediyordu.

Ancak Memur Thibodeau kalabalığı tam anlamıyla incelemeden önce Alden Dinsmore burnunun dibine giriverdi. Alden perişan görünüyordu ve oğlunun ölümünden beri on kilo vermiş gibiydi. Sol kolunda yas tuttuğunu gösteren siyah bir pazıbent takılıydı ve adamın şaşkın bir hali vardı.

“İçeri girmem lazım evlat. Karım konserve gıda alayım diye yolladı” Alden ne konservesi olduğunu söylememişti. Muhtemelen konserve olarak ne bulursa alacaktı. Ya da belki de üst kattaki bomboş ve bir daha hiç dolmayacak yatak odasını ve bir daha hiç bakılmayacak Foo Dövüşçüleri posterini ve masanın üzerindeki hiç bitmeyecek uçak maketini düşünüyordu ve başka her şeyi unutmuştu.

Carter, “Kusura bakma Bay Dimmesdale,” dedi. “Giremezsin içeri.”

Alden şaşkın bir sesle, “Dinsmore,” dedi. Kapıya gitti. Kilitli olduğu için zaten içeri giremezdi ama yine de Carter, adamı itti. Hayatında ilk kez ona ceza veren öğretmenleri anlıyordu; insanın lafının dinlenmemesi sinir bozucu bir şeydi.

Ayrıca hava çok sıcaktı. Annesinin verdiği iki Percocet’e rağmen omzu ağrıyordu. Ekim ayında sabahın dokuzunda yirmi üç derece pek olmazdı ve gökyüzünün uçuk mavi rengi öğle vakti havanın daha sıcak olacağını, öğleden sonra üçte daha da artacağını gösteriyordu.

Alden geriye doğru, Gina Buffalino’nun üstüne devrildi ve Petra Searles - pek ufak tefek bir kadın sayılmazdı - tutmasa ikisi birden yere düşecekti.

Alden kızmışa benzemiyordu, sadece şaşırmıştı. Petra'ya da, "Karım konserve alayım diye yolladı," açıklamasını yaptı.

Toplanan insanlardan bir mırıltı yükseldi. Öfkeli bir homurtu değildi... henüz. Erzak almaya gelmişlerdi ve erzaklar orada duruyordu ama kapı kilitliydi. Şimdi de adamın biri düne kadar tamirci olan bir okul kaçkını tarafından itiliyordu.

Gina iri iri gözlerle Carter, Mel ve Frank DeLesseps'e bakıyordu. Sonra parmağıyla onları gösterdi. Sesini alçaltmadan arkadaşı Harriet'e, "İşte o kıza tecavüz edenler bunlar!" dedi. "Yani Sammy Bushey'e bunlar tecavüz etmiş!"

Mel'in suratındaki tebessüm silindi; içinde *ayk-ayk* yapma isteği kalmamıştı. "Kes sesini," dedi.

O sırada Ricky ve Randall Killian bir Chevrolet Canyon'la kalabalığın arkasına gelmişlerdi. Sam Verdreaux da fazla uzakta değildi, tabii ki o yayan geliyordu; ehliyetini 2007'de kaptırmıştı.

Gina kocaman olmuş gözlerini Mel'den ayırmadan bir adım geri çekildi. Yanında pili bitmiş bir çiftçi robotu gibi iki büklüm olmuş Alden Dinsmore vardı. "Güya bir de polis olacaksınız? Öyle mi?"

Frank, "Tecavüz meselesi bir fahişenin yalanından ibaret," dedi. "Ve huzuru bozmaktan tutuklanmak istemiyorsan bağırmayı kessen iyi edersin."

Georgia, "Çok haklı," dedi. Carter'a biraz daha sokuldu. Carter, kıza aldırmadı. Kalabalığı inceliyordu. Ve zamanı gelmişti. Elli kişi demek kalabalık demekse burada kalabalık var demekti. Dahası da geliyordu. Silahının yanında olmasını diliyordu. Gördüğü düşmanca tavır hoşuna gitmemişti.

Brownie'yi işleten (kapatılana kadar) Velma Winter, Tommy ve Willow Anderson'la birlikte gelmişti. Velma saçını Bobby Darin gibi tarayan ve pekâlâ Dyke Ulusu'nun savaşçı kraliçesi olabilecekmiş gibi görünen iriyarı, etli butlu bir kadındı, ama iki koca devirmişti ve Sweebriar Rose'un arka tarafındaki palavra masasında her ikisiyle de öldürene kadar seviştiği ve çarşambaları Dipper'daki Kasaba Karaoke Geceleri'nde üçüncüyü aradığı konuşuluyordu. Şimdi de ellerini iri kalçalarına dayamış Carter'ın karşısına dikilmişti.

Ciddi bir ses tonuyla, "Kapalı, ha?" dedi. "Belgelerinizi görelim bakalım."

Carter’ın kafası karışmıştı ve kafası karışınca sinirleniyordu. “Geri bas kaltak. Bana belge filan lazım değil. Şef yolladı buraya. Üyeler emretmiş. Burası erzak deposu olacak.”

“Karneyle mi? Onu mu demek istiyorsun?” Hırlar gibi bir ses çıkardı. “Benim kasabamda olmaz.” Zorla Mel’le Frank’in arasından geçip kapıyı yumruklamaya başladı. “Açın! Açın diyorum size!”

Frank, “Evde yoklar,” dedi. “Vazgeçsen iyi olur.”

Fakat Ernie Calvert gitmemişti. Makarna-un ve şeker koridorundan geliyordu. Velma onu görünce daha şiddetli vurmaya başladı. “Aç şu kapıyı Ernie! Açsana!”

Kalabalıktan da, “Aç!” sesleri yükseldi.

Frank, Mel’e baktı ve başını salladı. İkisi birden Velma’yı yakalayıp kapıdan yüz metre kadar geri çektiler. Georgia Roux da dönmüş eliyle Ernie’ye geri gitmesini işaret ediyordu. Ernie gitmedi. Aptallaşmış durumda olduğu yerde kalakaldı.

Velma, “Açın kapıyı!” diye bağırdı. “Açın diyorum! Açın!”

Tommy’le Willow da ona katıldılar. Aynı şekilde postacı Bill Wicker de. Lissa da. Kadının yüzü parlıyordu - hayatı boyunca kendiliğinden gelişen bir gösterinin parçası olmayı dilemişti ve şimdi eline fırsat geçmişti. Sıkılı yumruğunu havaya kaldırıp ritmik bir şekilde sallamaya başladı. *A* derken iki küçük sallama, *çın* derken büyük sallama. Diğerleri de onu taklit etti. *Açın* kelimesi *A-çın! A-çın! A-çın!* haline gelmişti. Şimdi hepsi Lissa gibi yumruk da sallıyordu - belki yetmiş, belki seksen kişi vardı ve sürekli birileri geliyordu. Marketin önündeki ince mavi hat artık daha da ince görünüyordu. Dört genç polis fikir versin diye Freddy Denton’a bakıyordu ama Freddy’de de bir fikir yoktu.

Ama tabanca vardı. Carter, *onunla bir an önce havaya ateş açsan iyi olacak,* diye düşünüyordu, *yoksa bu insanlar bizi çiğneyip geçecek.*

Karakoldan anacaddeye iki polis daha - Rupert Libby ve Toby Whelan - fırladı (içeride kahve içip CNN izliyorlardı) ve omzunda fotoğraf makinesiyle koşmakta olan Julia Shumway’in yanından ok gibi geçip gitti.

Jackie Wettington’la Henry Morrison da süpermarkete doğru yürümeye başlamışlardı ama o sırada Henry’nin belindeki telsiz cızırdadı. Arayan

Henry’le Jackie’nin Benzin ve Gıda’nın önündeki yerlerini terk etmemesi gerektiğini söyleyen Şef Randolph’tu.

Henry, “Ama sesler..” diye konuşmaya başladı.

Randolph, “Bu bir emirdir,” dedi emirlerin kendisine de daha yüksek bir makamdan geldiğini belirtmemişti.

“A-çın! A-çın! A-çın! Yumruklar havayı dövüyordu. Hâlâ korkuyorlardı ama heyecanlanmışlardı da. Havaya giriyorlardı. Şef onları görse bir avuç acemi çaylak olduklarını düşünürdü, fotoğrafı tamamlamak için bir tek Grateful Dead şarkıları eksikti.

Killian’larla Sam Verdreaux kalabalığı yararak ilerliyorlardı. Onlar da nakaratı tekrarlıyordu - dikkati çekmeme kaygısından değil, sürü psikolojisine karşı koymak zor olduğu için - ama yumruk sallamaya zahmet etmiyorlardı; onların yapacak çok işi vardı. Kimsenin onlara özel olarak dikkat ettiği yoktu. Sonradan, sadece birkaç kişi onları gördüğünü hatırlayacaktı o kadar.

Hemşire Ginny Tomlinson da kalabalıkta yol açmaya çalışıyordu. Kızlara Cathy Russell’da ihtiyaç olduğunu söylemeye gelmişti; yeni hastalar vardı ve birinin durumu ciddiydi. Ağır hasta Doğu Chester’s’dan Wanda Crumley’di. Curmley’ler, Motton kasaba yolunun biraz uzağında, Evanse’lere komşuydular. Wanda o sabah Jack’e bakmaya gittiğinde Kubbe’nin karısının elini kopardığı yerden yirmi adım ötede ölü olarak bulmuştu adamı. Jack yanında bir şişeyle sırtüstü serilmiş yatıyordu ve beyni çimlerin üstünde kurumaktaydı. Wanda, kocasına seslenerek eve koştu ve koşarken geçirdiği kalp kriziyle yığılıp kaldı. Wendell Crumley Subaru’su ile hastaneye gelirken kaza yapmadığı için şanslıydı - yolun çoğunu yüz elliyle gelmişti. Rusty şimdi Wanda’nın yanındaydı - kadın elli yaşındaydı, şişmandı ve sigara tiryakisiydi - ama Ginny kurtulacağını sanmıyordu.

“Kızlar,” dedi. “Hastaneye gelmeniz gerek.”

Gina, “İşte bunlar onlar Bayan Tomlinson!” diye bağırdı. Tempo tutan kalabalıkta sesini güçlükle duyurabilmişti. Parmağıyla polisleri gösterirken ağlamaya başladı - kısmen korku ve bitkinlikten, daha çok da öfkeden. “Kıza tecavüz edenler bunlar!”

Bu kez Ginny üniformaların ötesine baktı ve Gina’nın haklı olduğunu anladı. Ginny Tomlinson’da Piper Libby’nin vahşi öfkesi yoktu ama onun

da bir öfkesi vardı ve bu olayda mesleğinden ileri gelen bir tahrik faktörü de vardı: Piper'in aksine Ginny, Sammy'yi iç çamaşırsız da görmüştü. Kızın vajinası parçalanmış ve şişmişti. Uyluklarında ancak kanların silinmesinden sonra ortaya çıkan koca koca çürükler vardı. Çok fazla kanaması vardı.

Ginny kızlara hastanede ihtiyaç olduğunu unuttu. Onları bu tehlikeli ve belirsiz durumdan kurtarmayı da unuttu. Hatta Wanda Crumley'in kalp krizini bile unuttu. Dirseğiyle birini (herkesle birlikte yumruk sallayan kasiyer ve aynı zamanda getir götürcü Bruce Yardley'i) itekleyerek ilerledi ve Mel'le Frank'e yaklaştı. İkisi de düşmanca tavrı giderek artan kalabalığı incelemekle meşguldü ve onun geldiğini görmemişlerdi.

Ginny bir an için kovboy filmlerinde şerife teslim olan kötü adam gibi iki elini birden havaya kaldırdı. Sonra ikisini birden indirip iki genç adama aynı anda vurdu. "Sizi hayvanlar!" diye bağırıyordu. "Nasıl yapabildiniz? Nasıl bu kadar kalleş olabildiniz? Alçak olabildiniz? Hapse gireceksiniz bu yüzden, hepiniz.."

Mel düşünmemiş sadece tepki vermişti. Yumruğu kadının suratının ortasına inip hem gözlüğünü hem de burnunu kırdı. Ginny feryatlar atarak, kanlar içinde geriye savruldu. Eski tip hemşire kepi, tokalardan kurtulup başından uçtu. Bruce Yardley şu genç kasiyer onu yakalamaya çalıştı ama elinden kaçırdı. Ginny orada duran alışveriş sepetlerine çarptı. Sepetler küçük bir tren gibi arka arkaya devrildi. Ginny acı ve şokla bağırarak elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Burnundan - sadece kırılmamış aynı zamanda parçalanmıştı - akan iri parlak kan damlaları büyük sarı PARK YAPILMAZ yazısının RK harfleri üstüne düşmeye başladı.

Kalabalık Ginny'nin yığıldığı yere koşan Gina ve Harriet gibi şok içinde olduğundan geçici bir sessizlik yaşandı.

Sonra Lissa Jamieson'un berrak soprano sesi yükseldi: *"PİÇ DOMUZLAR!"*

İlk taş da o anda fırlatıldı. O ilk taşı atan kişi asla tespit edilemedi. Bu, Sam Verdreaux'un hayatında işlediği tek suç olabilirdi.

Junior onu kasabanın diğer ucunda bırakmış ve gözünün önünde viski şişeleri uçuşan Sam doğru taşı aramak için Prestil Deresi'nin doğu yakasına gitmişti. Taş büyük olmalıydı ama çok da büyük olmaması lazımdı, yoksa bir zamanlar - bazen yüzyıl önceymiş gibi geliyordu; bazen de dünmüş gibi - Chester's Mill Wildcats takımının Maine Eyalet Turnuvası'ndaki ilk

maçında atıcı olduğu halde hedefe isabet edecek şekilde atamazdı. Sonunda aradığını buldu, Barış Köprüsü'nün dibinde. Yarım kilo filan gelirdi ve kaz yumurtası kadar düzgün bir yüzeyi vardı.

Junior, Sam'i bırakırken *bir şey daha,* demişti. Aslında bu Junior'ın lafı değildi, ama tıpkı Şef Randolph'un Wettington'la Morrison'a yaptığı gibi o da Sam'e bundan fazlasını söylemeyecekti. Söylemek politik olmazdı.

Karıya nişan al. Yanından ayrılmadan önce Junior'ın Sam'e son sözleri bunlar olmuştu. *Hak ediyor bunu, sakın ıskalama.*

Gina'yla Harriet beyaz üniformalarının içinde, elleriyle dizlerinin üzerinde ağlayan, kanama geçiren Ginny'nin yanına diz çökerken (ve diğer herkesin de dikkati ona yönelmişken) Sam tıpkı ta o 1970 yılındaki gibi gerildi ve kırk yıl sonra ilk atışını yaptı.

Hem de pek çok bakımdan. Ağır taş tam Georgia Roux'un ağzının ortasını bulmuş, çenesini beş parçaya ayırmış, dördünden başka bütün dişlerini dökmüştü. Georgia çenesi neredeyse göğsüne sarkmış durumda, açık ağzı kan dolu olarak gerileyip cama bindirdi.

Bir süre sonra iki taş daha fırlatıldı, biri Ricky Killian'dan biri de Randall'dan gelmişti. Ricky'nin attığı taş Bill Allnut'un ensesine isabet etti ve hademeyi kaldırıma, Ginny Tomlinson'un yakınına devirdi. Ricky, *tüh,* diye düşündü. *Kahrolası polislere isabet ettirmem lazımdı!* Sırf öyle emredildiği için de değil; bu hep yapmak istediği türden bir şeydi.

Randall daha iyi nişan almıştı. Taşı Mel Searles'in alnının ortasına oturtmuştu. Mel çuval gibi olduğu yere yığıldı.

Herkesin nefesini tuttuğu bir tereddüt anı yaşandı. Sanki iki teker üstüne kalkmış bir araba gidip gitmemeye karar veriyordu. Mesela şaşkın ve ürkmüş Rose Twitchell ne yapacağını bilmek bir yana, ne olduğunu bile anlayamadan etrafına bakınıyordu. Anson kolunu beline sarmıştı. Georgia Roux'un sarkmış ağzından çıkan uluma çok acayipti, tenekeden geyik borusunun çıkardığı sese benziyordu. Haykırdıkça parçalanmış dilinden kan fışkırıyordu. Başka polisler olay yerine koşmaktaydı. İlk gelenler Toby Whelan'la Rupert Libby (Piper'in kuzeniydi ama Piper bu akrabalıkla pek övünmüyordu.) oldu. Etrafa bir baktılar... sonra geride durdular. Arkasından da Linda Everett geldi. Arkasından oflaya puflaya gelen diğer yarı zamanlı polis Marty Arsenault gibi o da yayaydı. Kalabalığı yarıp ilerlemeye çalıştı ama - o sabah üniformasını bile giymeyen, yataktan

çıktığı gibi ayağına eski bir kot pantolon çeken - Marty omzundan yakaladı. Linda neredeyse adamın elinden kurtuluyordu ama sonra aklına kızları geldi. Kendi korkaklığından utanarak Marty'nin onu da Rupe ile Toby'nin durup gelişmeleri izlediği yere götürmesine izin verdi. O sabah bu dördünden sadece Rupe'da tabanca vardı, peki ateş açacak mıydı? Yürek isterdi; kalabalığın içinde annesiyle el ele tutuşmuş olan karısını görebiliyordu (sırf kayınvalidesi olsa Rupe ateş etmeye aldırmazdı). Linda'yla Marty'nin arkasında nefes nefese yetişmesine rağmen şimdiden fotoğraf makinesini çıkartmış ve bir an önce fotoğraf çekmeye başlama telaşından objektif kapağını yere düşürmüş olan Julia vardı. Frank DeLesseps tam zamanında Mel'in yanına diz çökünce başının üstünden geçip giden taştan kurtulmuş oldu, taş gidip süpermarketin kapısında koca bir delik açtı.

Sonra...

Sonra birisi bağırdı. Kim olduğu hiç bilinemedi, bağıranın cinsiyeti hakkında bile fikir birliği sağlanamadı, ama çoğunluk kadın olduğunu düşünüyordu ve sonradan Rose, Anson'a o kişinin Lissa Jamieson olduğundan emin olduğunu söyleyecekti.

"YAKALAYIN ONLARI!"

Başka biri de, *"ERZAKLAR!"* diye böğürdü ve kalabalık ilerlemeye başladı.

Freddy Denton tabancasıyla havaya bir el ateş etti. Sonra aşağı indirdi, o panik içinde kalabalığın üzerine boşaltmaya hazırdı. Ama o bunu yapamadan birisi silahı elinden kaptı. Freddy acıyla bağırarak yere düştü. Sonra kocaman eski bir çiftçi botu - Alden Dinsmore'un botu - şakağıyla buluştu. Memur Denton için ışıklar tamamen kararmadı ama loşlaştı ve tekrar aydınlandığında Büyük Süpermarket İsyanı bitmişti.

Carter Thibodeau'nun omzundaki bandajdan kan sızıyordu ve mavi gömleğinde küçük pembe lekeler oluşmaya başlamıştı ama o - en azından şimdilik - acısının farkında değildi. Koşmak için bir girişimde de bulunmamıştı. Ayağını uzattı ve üstüne gelen ilk kişiye tekmeyi indirdi. O kişi de kasabanın 117 ucundaki antikacıyı işleten "İnatçı" Charles Norman oldu. Stubby kan fışkıran ağzını tutarak yere düştü.

Carter, *"Geri çekilin pislikler!"* diye hırladı. *"Çekilin geri zekâlılar! Yağma yok! Basın geri!"*

Rusty’nin çocuk bakıcısı Marta Edmunds İnatçı’ya yardım etmeye çalıştı ve elmacık kemiğine bir Frank DeLesseps yumruğu yiyip acılar içinde kaldı. Yüzünü tutarak ve kendisine vuran genç adama hayretle bakarak geri çekiliyordu ki... alışverişe gelen kalabalığın zorlamasıyla, altında İnatçı olmasına rağmen yere yapıştı.

Carter’la Frank hücum edenleri yumruklamaya başladılar ama o garip uluma feryadıyla dikkatleri dağılana kadar ancak üçer tane vurabildiler. Uluyan kasabanın kütüphanecisiydi, saçları genelde sakin olan yüzüne dökülmüştü. Bir dizi alışveriş arabasını önüne katmış geliyordu ve çığlığı da Japon savaş naralarına benziyordu. Frank kenara çekildi, ama alışveriş arabaları Carter’ın icabına bakıp, genç adamı havaya fırlattı. Carter kollarını sallayarak dengesini bulmaya çalıştı ve aslında bunu yapabilirdi, ama Georgia’nın ayakları mani oldu. Kızın ayaklarına takılınca sırtüstü yere yapıştı ve yuvarlandı. Sonra karınüstü döndü, elleriyle başını korumaya aldı ve her şey bitsin diye beklemeye başladı.

Julia Shumway ha bire deklanşöre basıyordu. Belki fotoğraflarda tanıdık yüzler çıkacaktı ama o vizörün gerisinden sadece yabancılar görüyordu. Yabancılardan oluşan bir sürü.

Rupe Libby belindeki tabancayı çekip havaya dört el ateş açtı. Silah sesleri havada yankılandı. Toby Whelan kendini arabanın önüne attı, kafasını çarptı ve şapkası başından uçup gitti (önünde sarı harflerle CHESTER’S MILL ŞERİF YARDIMCISI yazıyordu). Arka koltukta duran megafonu kapıp ağzına götürdü ve, “HEMEN DURUN! GERİ ÇEKİLİN! POLİS! DURUN DİYORUM! BU BİR EMİRDİR!” diye bağırdı.

Julia onu da çekti.

Kalabalık ne silah seslerine aldırdı ne de megafona. Üstünde dizine kadar inen yeşil önlüğüyle binanın yan tarafından gelen Ernie Calvert’a da aldırmadı. Ernie, “*Arkaya gelin!*” diye haykırıyordu. “*Bunu yapmanıza gerek vak, arka kapıyı açtım!*”

Kalabalık engelleri aşıp içeri girmek niyetindeydi. Kapıların üstündeki GİRİŞ ve ÇIKIŞ yazılarıyla HER GÜN İNDİRİM GÜNÜ çıkartmasını yumrukluyorlardı. Kapılar önce dayandı, sonra kalabalığın ortak gücüne daha fazla direnemeyerek açıldı. Öndekiler kırılan camlar yüzünden yaralandı; iki kişinin kaburgaları kırıldı, birinin boynu incindi, iki tane kol kırıldı.

Toby Whelan megafonu tekrar kaldıracak oldu, sonra büyük bir dikkatle Rupe ile geldikleri arabanın tavanına koydu. ŞERİF YARDIMCISI şapkasını alıp tozunu silkti, tekrar başına geçirdi. Rupe'la markete doğru yürüdüler, sonra çaresizlik içinde durdular. Linda'yla Marty Arsenault da onlara katıldı. Linda, Marta'yı gördü ve gidip küçük polis ekibinin yanına getirdi.

Marta şaşkın şaşkın, "Ne oldu?" diye sordu. "Bana biri mi çarptı? Yüzümün yanı alev alev. Judy'le Janelle'ye kim bakıyor?"

Linda, "Bu sabah kardeşin bakıyor ya," dedi ve kadına sarıldı. "Merak etme sen."

"Cora mı?"

"Wendy." Cora, Marta'nın ablasıydı, yıllardır Seattle'da yaşıyordu. Linda, Marta'nın beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini merak etti. Doktor Haskell'in bakması gerektiğini düşündü ve sonra Haskell'in ya hastane morgunda ya da Bowie Cenaze Evi'nde olması gerektiğini hatırladı. Rusty artık yalnızdı ve bugün çok işi olacaktı.

Carter, Georgia'yı taşır vaziyette iki numaralı araca doğru götürüyordu. Kız hâlâ aynı garip sesi çıkararak haykırmaktaydı. Mel Searles bilincini az biraz kazanmış gibiydi. Frankie de onu Linda, Marta, Toby ve diğer polislere doğru götürüyordu. Mel kafasını kaldırmaya çalıştı ama yine göğsüne düştü. Yarılan aim kan revan içindeydi, gömleği de batmıştı.

İnsanlar markete hücum ettiler. Rafların arasında koşuyor, alışveriş arabalarını sürüyor veya organik kömür briketlerini gösteren tabelanın (üstünde AÇIK HAVADA MANGAL YAPIN! yazıyordu) yanında dizili duran sepetlerden kapıyorlardı. Alden Dinsmore'un yanında çalışan Manuel Ortega ve yakın arkadaşı Dave Douglas doğruca çıkış kasalarına gittiler ve SATIŞSIZ tuşlarına vura vura kasaları açıp buldukları paraları ceplerine tıkıştırmaya başladılar. Bir yandan da salak salak gülüyorlardı.

Süpermarket artık yükünü almıştı; indirim günüydü. Donuk gıda bölümünde kalan son kek için iki kadın dövüşüyordu. Şarküteri kısmında adamın teki bütün bir salamla başka bir adama vuruyor ve başkalarına da et ürünlerini bırakmasını söylüyordu. Öteki adam dönünce salam burnuna geldi ve çok geçmeden iki erkek yerde yuvarlanmaya başladılar, havada yumruklar uçuşuyordu.

Başka kavgalar da çıkıyordu. Conroy Batı Maine Elektrik Şirketi'nin sahibi ve satış görevlisi Rance Conroy (bu arada şirketin sloganı, "Gülümsetmek Bizim İşimiz." idi) da Maine Üniversitesi'nden emekli bir hoca olan Brendan Ellerbee ile kapışmıştı. Son şeker çuvalı yüzünden Ellerbee onu ısırınca Conroy da onu yumruklamıştı. Ellerbee yere düştü ama beş kiloluk şeker çuvalını bırakmadı ve Conroy çuvalı almak için eğilince, "Al o zaman!" diye hırlayıp çuvalı suratına indirdi. Çuval patlayıp Rance Conroy'u beyaz bir bulutun içinde bıraktı. Conroy mim sanatçıları gibi beyaza bulanmış suratıyla raflara çarptı, haykırarak göremediğini, kör olduğunu söylüyordu. Sırtında agucuklar yapan bebeğini taşıyan Carla Venziano, Henrietta Clavard'ı kenara itti. Bebek Steven pilava bayılıyordu, ayrıca boş plastik kaplarıyla oynamayı da seviyordu ve Carla ona bol bol almak niyetindeydi. Ocakta seksen dördünü bitiren Henrietta düşerken kafasını baston niyetine taşıdığı şemsiyenin sert topuzuna çarptı. Lissa Jamieson da Toyota bayisi Will Freeman'ı itti, çünkü o da dolapta kalan son tavuğu almak istiyordu. Ama o alamadan üzerinde PUNK RAGE yazan tişörtüyle gencecik bir kız geldi, tavuğu kaptı, Libby'ye metal halka takılmış dilini çıkardı ve sevinçle uzaklaştı.

Çoğunlukla (ama tamamen değil) erkek sesleri sevinçle bağırırken bir şangırtı koptu. Bira dolabının camı da kırılmıştı. Belki de AÇIK HAVADA MANGAL hayali kuran bir sürü alışverişçi o tarafa üşüştü. Şimdi *A-çın!* diye değil, "*Bi-ra! Bi-ra! Bi-ra!"* diye tempo tutuyorlardı.

Başkaları da aşağıdaki ve arka taraftaki depolara gidiyordu. Çok geçmeden çuval bezinden kılıflar ve kasalarla şarap taşıyan kadınlarla erkekler çıktı ortaya. Kimileri karton şarap kasalarını eski bir orman filmindeki yerliler gibi başının üstünde taşımaktaydı.

Julia yerdeki cam kırıklarına basarak sürekli fotoğraf çekmekteydi.

Dışarıda, ortak bir kararla Benzin ve Gıda'daki mevkilerini terk eden Jackie Wettington ve Henry Morrison da dahil kasaba polislerinin geri kahin burada toplanmıştı. Hepsi endişeyle bir kenarda duruyor ve sadece izliyordu. Jackie, Linda Everett'in çarpılmış suratını görünce arkadaşına sarıldı. Ernie Calvert da yanlarına gelmişti. "Ne kadar gereksiz! Tamamen gereksiz!" diye bağırırken tombul yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Linda yanağını Jackie'nin omzuna dayamış olarak, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Yanında Marta duruyordu. Kadın bir avucunu renk değiştiren hızla şişen yanağına bastırmış boş boş markete bakmaktaydı.

Karşılarında Yemek Dünyası'ndan bağrışmalar, kahkahalar, ara sıra da acı feryatları yükseliyordu. Havada bir şeyler uçuşuyordu; Linda bir tuvalet kâğıdı rulosunun parti eğlenceliği gibi açılarak ev gereçleri bölümüne doğru gittiğini gördü.

Jackie, "Hiç bilmiyorum canım," dedi.

11

Anson alışveriş listesini Rose'un elinden kapmış ve Rose engel damadan süpermarkete koşmuştu. Rose restoran minibüsünün yanında tereddüt içinde, peşinden gitsin mi gitmesin mi bilemeden ellerini açıp kapatarak durdu. Arkadan omzuna bir kol sarıldığında gitmemeye henüz karar vermişti. Sıçradı, sonra başını çevirdi ve Barbie'yi gördü. O kadar rahatlamıştı ki dizlerinin bağı çözüldü. Barbie'nin koluna sokuldu - kısmen rahat etmek için ama daha çok bayılmamak için.

Barbie pek de neşeli olmayan bir şekilde gülümsüyordu. "Eğleniyorlar ha?" dedi.

Rose, "Ne yapacağımı bilemedim," dedi. "Anson içeri girdi... herkes girdi... ve polisler öylece dikilip duruyor."

"Muhtemelen daha fazla dayak yemek istemiyorlardır. Onları suçlayamam. Bu iş gayet iyi planlanmış ve gayet güzel de uygulamaya kondu."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Boş ver. İşler daha kötüye gitmeden durdurmaya çalışsak mı?"

"Nasıl?"

Barbie megafonu Toby Whelan'in bıraktığı yerden aldı. Rose'a uzatınca kadın ellerini geri çekip göğsünde kavuşturdu. "Sen yap Barbie."

"Olmaz. Yıllardır onları sen doyuruyorsun, seni tanıyorlar, senin sözünü dinlerler."

Rose çekinerek de olsa megafonu eline aldı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum ki. Onları durduracak hiçbir şey gelmiyor aklıma. Toby Whelan denedi zaten. Hiç oralı olmadılar."

Barbie, "Toby emir vermeye kalktı," dedi. "Bir sürüye emir vermek karınca yuvasına emir vermekten farksızdır."

"Yine de ben ne.."

"Ben söyleyeceğim sana." Barbie sakin sakin konuşuyordu ve bu Rose'u da sakinleştirmişti. Barbie eliyle Linda Everett'i de çağırdı. Jackie ile Linda birlikte geldiler, birbirlerinin beline sarılmışlardı.

Barbie, “Kocanızla bağlantıya geçebildiniz mi?” dedi.

“Eğer cep telefonu yanındaysa.”

“Söyleyin bir ambulansla birlikte buraya gelsin mümkünse. Telefonu açmazsa bir polis arabasına atlayıp hastaneye gidin.”

“Hastaları vardır..”

“Burada da var. Sadece kendisi henüz bilmiyor.” Barbie ellerini kanayan yüzüne bastıran Ginny Tomlinson’u gösterdi. Gina’yla Harriet iki yanına çömelmişlerdi, ama Gina, Ginny’nin dağılmış burnunun kanamasını katlanmış bir mendille durdurmaya çalışınca Ginny acıyla bağırmış ve başım yana çevirmişti. “Yanılmıyorsam eğitimli iki hemşiresinden biriyle başlayabilirim.”

Cep telefonunu eline alan Linda, “Siz ne yapmak niyetindesiniz?” diye sordu.

“Rose’la onları durduracağız. Öyle değil mi Rose?”

12

Rose kapıdan girdiğinde gördüğü manzara karşısında bir şok yaşadı. Havada yakıcı bir sirke kokusu vardı, ona bir de turşu suyu ve bira kokusu ekleniyordu. 3 numaralı bölmenin muşamba zemininde öbek öbek hardal ve ketçap vardı. 5 numaralı bölmeden şekerli un bulutu yükseliyordu. Arabalarını iterek oradan geçenlerin çoğu öksürüyor, gözünü siliyordu. Ortalığa yayılmış kuru fasulyelerin üstünden geçerken kimi arabalar yan yatıyordu.

Barbie, "Bir saniye bekle," dedi ama Rose zaten kıpırdamıyordu; megafonu bağrına basmış, hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

Barbie yağmalanan kasaların fotoğraflarını çekmekte olan Julia'yı buldu. "O işi bırak da benimle gel," dedi.

"Olmaz, bunu yapmam lazım, yapacak başka biri yok. Pete Freeman neredедir bilmiyorum ve Tony de.."

"Fotoğraf çekmek değil durdurmak zorundasın bütün bu olanları. Her şey daha kötüye gitmeden." Bir elinde tıklım tıklım dolu alışveriş sepeti diğer elinde bira şişesiyle yalpalayan Fern Bowie'yi gösterdi. Kaşı yarılmıştı ve kan yüzüne akıyordu ama Fern halinden hoşnut gibiydi.

"Nasıl?"

Barbie, onu da Rose'un yanma götürdü. "Hazır mısın Rose? Gösteri zamanı."

"Ben... şey.."

"Unutma, sakin olacağız. Onları durdurmaya değil sadece gerilimi azaltmaya çalış."

Rose derin bir nefes aldıktan sonra megafonu ağzına götürdü. "SELAM MİLLET, BEN ROSE TWITCHELL, SWEETBRIAR ROSE'DAN."

Her zamanki özgüveni sayesinde sakin bir sesle konuşmayı başarmıştı. Sesini *duyunca herkes etrafına bakındı; Barbie bunu seste bir telaş olduğu için değil, olmadığı* için yaptıklarını biliyordu. Aynı şeyi Tikrit'te, Felluce'de, Bağdat'ta da görmüştü. Çoğu zaman da kalabalık yerlerin bombalanmasından sonra polis ve asker araçları geldikten sonra. "LÜTFEN

ALIŞVERİŞİNİZİ MÜMKÜN OLDUĞU KADAR ÇABUK VE SAKİN BİR ŞEKİLDE TAMAMLAYIN.”

Birkaç kişi gülüştü ve sonra birbirlerine baktı. 7. koridordaki Carla Venziano yüzünde utanmış bir ifadeyle Henrietta Clavard’ın ayağa kalkmasına yardım etti. Carla, *ikimize de bol bol yetecek kadar pirinç var,* diye düşündü. *Aklım neredeydi benim acaba*?

Barbie dudaklarıyla *kahve,* diyerek Rose’a devam etmesini işaret etti. Uzaktan yaklaşan bir ambulans sireninin tatlı ötüşünü duyabiliyordu.

“İŞİNİZ BİTİNCE KAHVE İÇMEYE SWEETBRIAR’A GELİN. KAHVE TAZE VE MÜESSESEDEN.”

Birkaç kişi alkışladı. Nefesi kuvvetli birileri, *“Kahveyi kim ister? Bizde BİRA var!”* diye bağırdı. Bu sataşmayı kahkahalar ve ıslıklar karşıladı.

Julia, Barbie’nin kolunu çekiştirdi. Kadının alnı Barbie’nin çok Cumhuriyetçi diye yorumladığı bir kaş çatışıyla kırışmıştı. “Alışveriş yapmıyorlar ki; çalıyorlar.”

Barbie, “Onları eğitmek mi istiyorsun yoksa bir paket un yüzünden biri ölmeden önce dışarı çıkartmak mı?” diye sordu.

Julia biraz düşünüp başını salladı, kaş çatışı yerini Barbie’nin giderek daha dayanılmaz bulduğu o gizemli tebessüme bırakıyordu. Julia, “Haklı olduğun bir taraf var albay,” dedi.

Barbie, Rose’a dönüp başını öne eğince kadın tekrar konuşmaya başladı. Barbie de yanında iki kadınla en boş görünen şarküteri ve süt ürünleri bölümünden başlayarak rafların arasındaki koridorlarda gezindi; müdahale etmeyi gerektirecek kadar taşkınlık yapan biri var, mı diye bakıyordu. Yoktu. Rose giderek daha da rahat konuşuyor ve market sessizleşiyordu. İnsanlar gitmeye başlamıştı. Çoğunluğu yağmaladıkları mallarla dolu alışveriş arabalarını itiyordu ama Barbie yine de bunu hayra yoruyordu. Ne alırlarsa alsınlar buradan ne kadar erken giderlerse o kadar iyiydi... ve bunun yolu da onlara hırsız olarak değil alışveriş yapan insanlar olarak hitap edilmesiydi. Birine saygınlığı iade edildiğinde o kişi çoğu zaman (her zaman olmasa bile) az çok doğruyu görebilme yeteneğini de geri kazanmış olurdu.

Anson Wheeler de ağzına kadar dolu alışveriş arabasıyla birlikte onlara katıldı. Biraz utanmış gibiydi ve kolu kanıyordu. “Biri zeytin kavanozuyla vurdu da,” diye açıklamada bulundu. “İtalyan sandviçi gibi kokuyorum.”

Rose megafonu Julia’ya verdi ve bu kez aynı mesajı, aynı sakin sesle o tekrarlamaya başladı: Alışverişinizi tamamlayın ve sakince dışarı çıkın.

Rose, Anson’un arabasını gösterip, “Bunları götüremeyiz,” dedi.

Anson, “Ama bütün bunlar bize gerekli,” dedi. Pişman fakat kararlı bir sesle tonuyla konuşmuştu. “Gerçekten.”

Rose, “O zaman biraz da para bırakalım,” dedi. “Tabii o karmaşada birisi cüzdanımı yürütmediyse.”

Anson, “Şey... işe yarayacağını sanmam,” dedi. “Birileri de kasalardaki paraları yürütüyordu.” Yapanları görmüştü ama isim vermek istemiyordu. Özellikle yerel gazetenin editörü yanında yürürken.

Rose dehşete düşmüştü. “Neler oluyor burada? Tanrı aşkına, ne oluyor?”

Anson, “Bilmiyorum,” dedi.

Dışarıda, ambulans durmuş, siren sesi kesilmişti. Bir iki dakika sonra, Barbie, Rose ve Julia hâlâ megafonla koridorlarda dolanırken (içerideki yoğunluk bayağı azalmıştı artık) arkalarından biri, “Bu kadar yeter, verin şunu bana,” dedi.

Barbie karşısında üniformalı Şef Randolph’u görünce şaşırmadı. Geç de olsa sonunda gelmişti. Tam programlandığı gibi.

Rose megafondan Sweetbriar’daki kahve ikramını duyurmaya devam ederken Randolph aleti kadının elinden aldı ve hemen emirler verip tehditler savurmaya başladı.

“HEMEN DIŞARI ÇIKIN! POLİS ŞEFİ PETER RANDOLPH HEMEN ÇIKMANIZI EMREDİYOR! ALDIKLARINIZI BIRAKIN VE HEMEN GİDİN BURADAN! ALDIKLARINIZI BIRAKIP HEMEN

GİDERSENİZ SUÇLAMALARDAN KURTULMA ŞANSINIZ OLABİLİR!”

Rose dehşet içinde Barbie’ye baktı. Barbie omuz silkti. Artık önemi yoktu. Sürü içgüdüsü kaybolmuştu. Ayakta tedavi gören polisler -hatta yalpalayan ama devrilmeyen Carter Thibodeau bile- insanları dışarı doğru iteklemeye başlamıştı. Sözde alışverişçiler yüklü arabalarını bırakmaya yanaşmayınca polisler birkaç kişiyi yere yıktılar ve Frank DeLesseps dolu bir alışveriş arabasını devirdi. Suratı asık, solgun ve öfkeliydi.

Julia, Randolph’a, “Şu çocukları durduracak mısın?” diye sordu.

Randolph, “Hayır Bayan Shumway, durdurmayacağım,” dedi. “Bunlar yağmacı ve yağmacılara böyle davranılır.”

“Kimin kabahati bu? Marketi kapatan kim?”

Randolph, “Çekilin yolumdan,” dedi. “Yapacak işlerim var.”

Barbie, “Keşke içeri girerlerken burada olsaydınız,” diye belirtti.

Randolph, Barbie’nin yüzüne baktı. Bakışı dostça değildi ama tatmin olmuş görünüyordu. Barbie içini çekti. Bir yerlerde bir saat çalışmaya başlamıştı. Bunu biliyordu, Randolph da biliyordu. Yakında alarm çalacaktı. Kubbe olmasa kaçabilirdi. Ama zaten Kubbe olmasa bunların hiçbiri de olmayacaktı.

Biraz ileride Mel Searles, Al Timmons’un dolu alışveriş sepetini almaya çalışıyordu. Al sepeti bırakmayınca Mel zorla alıp kenara fırlattı ve yaşlı adamı da yere itti. Al acı, utanç ve öfkeyle bağırdı. Şef Randolph güldü. Kesik kesik, sevimsiz bir sesti -*Hav! Hav! Hav!* - ve Barbie o seste Kubbe yakında kalkmadığı takdirde Chester’s Mill’in geleceğini duyar gibi oldu.

“Gelin hanımlar,” dedi. “Çıkalım buradan.”

13

Barbie, Julia ve Rose dışarı çıktıklarında Rusty'yle Twitch yaralıları - toplam bir düzine kadardı- süpermarketin duvarının önüne diziyorlardı. Anson ise kanayan koluna bastırdığı kâğıt havluyla Sweetbriar aracının başında duruyordu.

Rusty'nin suratı asıktı ama Barbie'yi görünce biraz aydınlandı. "Hey dostum. Bu sabah benimlesin. Daha doğrusu seni yeni hemşirem olarak atadım."

Barbie, "Hastabakıcılık becerilerimi fazla abartıyorsun," dediyse de Rusty'nin yanma gitti.

Linda Everett koşarak Barbie'yi geçip kendini Rusty'nin kollarına attı. Rusty, karısına şöyle bir sarıldı. Linda, "Yardım edebilir miyim hayatım?" diye sordu. Baktığı Ginny'ydi ve dehşete düşmüştü. Ginny o bakışı gördü ve telaşla gözlerini yumdu.

Rusty, "Hayır," dedi. "Sen yapman gerekeni yap. Burada Gina'yla Harriet var, bir de Hemşire Barbara'ın oldu."

Barbie, "Elimden geleni yaparım," dedi, neredeyse *tabii tutuklanana kadar,* diye ekleyecekti.

Rusty, "Gayet iyi idare edersin," dedi. "Gina'yla Harriet dünyanın en istekli yardımcıları ama bir kez ilaç dağıtıp pansuman yapmaya başlayınca kaybolup gidecekler."

Linda, Ginny'nin üstüne eğildi. "Çok üzgünüm," dedi.

Ginny, "Düzeleceğim," dedi ama gözlerini açmadı.

Linda kocasına bir öpücük kondurup sıkıntılı bir bakış attıktan sonra dönüp Jackie Wettington'un elinde not defteriyle Ernie Calvert'ın ifadesini aldığı yere gitti. Ernie konuşurken durmadan gözündeki yaşları siliyordu.

Rusty ile Barbie bir saat kadar yan yana çalıştılar, o arada polisler de olay yerini sarı bantla çevirdi. Bir ara hasarı incelemek üzere Andy Sanders geldi, aptal aptal sesler çıkarıp başını sallayarak etrafa bakındı. Barbie binlerine dünyanın ne hale geldiğini, kasabalıların nasıl böyle bir şey yapabildiklerini sorduğunu duydu. Ayrıca Şef Randolph'un elini sıkıp büyük iş çıkardığını söyledi.

Büyük iş.

14

İnsan kendini *kaptırınca* kötü olaylar gözüne görünmüyordu. Mücadele insanın dostu haline geliyordu. Şanssızlıklar şansa dönüşüyordu. Böyle şeyleri minnetle karşılamıyordunuz (Koca Jim'e göre bu pısırıklara ve zavallılara göre bir duyguydu) görev kabul ediyordunuz. Kendini kaptırmak sihirli bir salıncağa binmek gibiydi ve insan (yine Koca Jim'e göre) ihtişamla süzülmeliydi.

Eğer koca emektar Rennie malikânesinden Chester's Mill Caddesi'ne azıcık daha erken veya geç çıkmış olsaydı, gördüğünü asla görmemiş olacaktı ve Brenda Perkins'le tamamen bambaşka bir şekilde başa çıkabilirdi. Fakat tam zamanında çıkmıştı. İşte insan kendini kaptırdığında böyle oluyordu; savunma çöküyor ve açılan sihirli delikten hızla geçip durumu kurtarıyordunuz.

Çalışma odasından çıkmasına o *A-çın! A-çın! A-çın!* sesleri neden olmuştu; o sırada kriz yönetimi ilan etmekle ilgili notlarını almaktaydı... neşeli sırıtkan Andy Sanders başkan unvanını alacak ve Koca Jim de tacın arkasındaki güç olacaktı. *Kırılmamışsa tamir etme* Koca Jim'in siyasi manevra rehberindeki Bir Numaralı Kural'dı. Ve Andy'yi ön plana sürmek her zaman sempati toplardı. Chester's Mill halkının çoğu onun ahmağın teki olduğunu bilirdi ama önemli değildi. Bu oyun tekrar tekrar oynanabilirdi çünkü halkın yüzde doksan sekizi Andy'den de ahmaktı. Ve her ne kadar Koca Jim daha önce hiç bu kadar büyük ölçekli bir siyasi kampanya planlamamış olsa da -bu belediye diktatörlüğü demekti- sisteminin işe yarayacağından hiç şüphesi yoktu.

Brenda Perkins'i olası aksilikler listesine katmamıştı, ama bu da dert değildi. İnsan kendini kaptırdığında aksilikler ortadan kalkmanın bir yolunu bulurdu. Ayrıca bunu da görev olarak kabullenirdiniz.

Göbeğini yaya yaya Chester's Mill Caddesi'yle anacaddenin kesiştiği noktaya kadar olan yüz adımlık yolu yürüdü. Kasaba meydanı tam karşısındaydı. Biraz daha ileride, yokuşun biraz altında, yolun karşı tarafında belediye binası ile karakol, aralarında da Savaş Anıları Meydanı bulunuyordu.

Bulunduğu köşeden Yemek Dünyası'nı göremiyordu ama anacaddenin işyerlerinin bulunduğu kısmı görebiliyordu. Ve Julia Shumway'ı. Elinde bir fotoğraf makinesiyle telaşla gazeteden çıkıyordu. Bir yandan fotoğraf makinesini omzuna asmaya çalışarak seslerin geldiği yöne doğru koşuyordu. Koca Jim kadını seyretti. Komikti, sahiden, nasıl da bir an önce son felakete yetişmeye çalışıyordu.

Daha da komikleşti. Julia durdu, geri koştu, gazetenin kapısını yokladı, açık olduğunu anladı ve kilitledi. Sonra dostlarıyla komşularının yaramazlıklarını izlemek üzere yine telaşla yola koyuldu.

Koca Jim *vahşi hayvan kafesten bir kere çıktı mı herkesi, her yerde ısırabilir, bunu daha yeni idrak ediyor,* diye düşündü. *Ama merak etme Julia - senin icabına bakacağım, tıpkı her zaman baktığım gibi. Gazete dediğin o paçavranın sesini kısmak zorunda kalabilirsin ama güvende olmak için bu küçük bir bedel sayılır öyle değil mi?*

Tabii ki öyleydi. Ve kadın ısrar edecek olursa...

Koca Jim, "Bazen bir şeyler olur işte," dedi. Köşede elleri ceplerinde gülümseyerek dikiliyordu. Ve ilk çığlıkları... kırılan camların şangırtısını... silah seslerini duyunca tebessümü daha da büyüdü. Bir şeyler olur sözü Junior'ın tarzı değildi ama Koca Jim hükümet açısından yeterli...

Brenda Perkins'i fark etmesiyle tebessümü kaş çatışa dönüştü. Anacaddedekilerin çoğu neler olduğunu anlamak için Yemek Dünyasına doğru koşuyordu ama Brenda yokuş aşağı değil yokuş yukarı yürümekteydi. Belki de Rennie'nin evine doğru... ki bu hayra alamet olamazdı.

Bu sabah benden ne isteyebilir ki? Yerel süpermarkette çıkan erzak isyanından daha önemli ne olabilir?

Tabii Brenda'nın aklından geçen son kişi de olabilirdi ama radarları bir kez açılmıştı ve kadını dikkatle izlemeye devam etti.

Julia ile aynı kaldırımda yürümüyorlardı. İkisi de birbirini fark etmemişti. Julia fotoğraf makinesiyle uğraşarak koşmaya çalışıyordu. Brenda ise Burpee Alışveriş Merkezi'nin köhne kırmızı binasına bakıyordu. Omzunda dizine kadar inen bez bir torba asılıydı.

Brenda, Burpee'ye ulaşınca kapıyı yokladı ama açılmadı. Sonra planına karşı beklenmedik bir engelle karşılaşan ve bundan sonra ne yapacağını kararlaştırmaya çalışan insanlar gibi geri çekilip etrafına bakındı. Dönüp

arkasına baksa hâlâ Julia Shumway'ı görme şansı vardı, ama bakmadı. Önce sola, sonra sağa, sonra da karşıya, *Demokrat* gazetesinin ofislerine baktı.

Burpee'ye son kez bir göz attıktan sonra karşıya geçip *Demokrat'ın* kapısını yokladı. Tabii ki o da kilitliydi; Koca Jim, Julia'nın kilitleyişini izlemişti. Brenda camdan içeri baktı. Sonra elleri kalçalarında, omzunda torbasıyla geri çekildi. Tekrar anacaddeden yukarı doğru yürümeye başlayınca -yorgun argın, etrafa bakmadan- Koca Jim de hızlı adımlarla evine yöneldi. Brenda'nın onu gördüğünü bilmesini niye istemediğini bilmiyordu... ama bilmesi de gerekmezdi. İnsan kendini oyuna kaptırdığı zaman içgüdülerine uyarak hareket etmeliydi sadece. İşin güzelliği de buradaydı.

Tek bildiği Brenda kapısını çalacak olursa hazırlıklı olacağıydı. Kadının ne isteyeceği önemli değildi.

15

Barbie, *yarın sabah hu çıktıları Julia Shumway'a götürmeni istiyorum,* demişti. Fakat *Demokrat'ın* bürosu kilitli ve karanlıktı. Julia mutlaka marketteki olay her neyse oraya gitmişti. Herhalde Pete Freeman'la Tony Guay da oradaydı.

Peki şimdi Brenda, Howie'nin VADER dosyasıyla ne yapacaktı? Kapıda bir posta deliği olsa torbasındaki zarfı delikten içeri atabilirdi. Ama posta deliği de yoktu.

Brenda ya gidip markette Julia'yı bulması gerektiğini ya da evine dönüp olaylar yatışana ve Julia ofisine dönene kadar beklemesi gerektiğini düşündü. Aklı pek başında olmadığından iki seçenekten de hoşlanmamıştı. Yemek Dünyası'nda tam bir isyan çıkmışa benziyordu ve Brenda o isyana kapılıp sürüklenmek istemiyordu. Diğer seçeneğe gelince...

Belli ki bu daha uygundu. Makul seçenek buydu. Howie hep *her şey gelip bekleyeni bulur,* demez miydi?

Ama beklemek hiçbir zaman Brenda'nın güçlü yanı olmamıştı ve annesi de hep *bir an önce yap kurtul,* derdi. O da şimdi böyle yapmak istiyordu. Adamla yüzleş, savunmasını, inkârlarını, kendini haklı çıkarma çabalarını dinle ve sonra bir seçenek sun: ya istifa et ve yerini Dale Barbara'ya bırak ya da bu pis hikâyeyi *Demokrat'ta* oku. Böyle yüzleşmeler ona acı bir ilaç gibi gelirdi ve acı ilaçla yapılacak en iyi şey bir an önce yutmak, sonra da gidip ağzını çalkalamaktı. O da gidip iki kadeh viskiyle ağzını çalkalayacaktı ve bunu yapmak için öğlene kadar bile beklemeyecekti.

Ancak...

Barbie *yalnız gitme,* de demişti. Ve başka kime güveneceğini sorunca Brenda, Romeo Burpee demişti. İyi ama Burpee de kapalıydı. Peki ne olabilirdi?

Soru Koca Jim'in gerçekten kendisine bir zarar verip vermeyeceğiydi ve Brenda cevabın hayır olduğunu düşünüyordu. Bunlar Barbie'nin endişeleriydi -hiç şüphesiz bu endişeler kısmen savaşta geçirdiği deneyimlerden kaynaklanmaktaydı- Brenda ise, Koca Jim'den yana fiziksel olarak güvende olduğunu tahmin ediyordu. Bu onun açısından ölümcül bir

yanlış değerlendirmeydi ama anlamak mümkündü; hayatın Kubbe'den önceki gibi sürüp gittiğini düşünen bir tek o değildi.

16

Ama VADER dosyası meselesi hâlâ çözüme kavuşmamıştı.

Brenda, Koca Jim'in fiziksel tepkisinden çok çenesinden korkuyor olabilirdi, ama yine de o dosyayla kapısına dayanmanın çılgınlık olacağını da biliyordu. Tek kopya olmadığını söylese bile elinden kapabilirdi. Buna izin verecek değildi.

Kasaba meydanının bulunduğu yokuşun yarısında, meydanın üst kısmı olan Prestile Sokağı'na gelmişti. Sokağın başındaki ev McCain'lerin eviydi. Onun bitişiğinde de Andrea Grinnell'in evi vardı. Ve her ne kadar Andrea, mecliste erkek meslektaşları karşısında bir gölgeden ibaret olsa da, Brenda onun dürüst bir kadın olduğunu ve Koca Jim'i sevmediğini biliyordu. İşin garibi Andrea, daha çok Andy Sanders'a yaltaklanır gibiydi ve o adamı herhangi birinin ciddiye alması Brenda'nın kavrayabildiği bir şey değildi.

Kafasının içinde Howie'nin sesi *belki de adam bir nedenle kadına baskı yapıyordur,* dedi.

Brenda neredeyse gülecekti. Bu çok saçmaydı. Andrea'yla ilgili önemli olan, Tommy Grinnell kendisiyle evlenmeden önce bir Twitchell olması ve çekingen Twitchel'lerin bile güçlü insanlar olmasıydı. VADER dosyasını Andrea'ya bırakacaktı... tabii onun evi de kilitli ve boş değilse. Ama sanmıyordu. Birileri ona Andrea'nın grip olduğunu ve evde yattığını söylemişlerdi.

Brenda neler diyeceğini aklından geçirerek anacaddeden karşıya geçti. *Bunu benim için saklar mısın? Yarım saate kadar gelip alırım. Ben gelmezsem gazetede Julia'ya ver. Ayrıca mutlaka Dale Barbara'ya da haber ver.*

Peki ya nedir bütün bu esrarengiz haller diye sorarsa? Brenda dürüst davranmaya karar verdi. Herhalde Jim Rennie'yi istifaya zorlayacak haber Andrea'ya bir avuç Theraflu'dan daha iyi gelirdi.

Tatsız işini bir an evvel bitirme arzusuna rağmen McCain'lerin evinin önünde bir anlığına durdu. Ev boş görünüyordu ama bunda bir gariplik yoktu - Kubbe indiğinde bir sürü aile kasaba dışındaydı. Başka bir şey vardı. Mesela içeride yemekler bozulmuş gibi belli belirsiz bir koku. Bir

anda hava daha sıcak ve boğucu ve Yemek Dünyası'nda her ne oluyorsa çok uzakmış gibi geldi. Brenda ne hissettiğini algıladı: izleniyordu. Kapalı pencerelerin kapalı gözlere ne kadar benzediğini düşünerek durdu. Ama tamamen kapalı değil, hayır. Kirpiklerinin arasından bakan gözlere.

Bırak bunları kadın. Yapacak işlerin var.

Andrea'nın evine doğru yürürken omzunun üstünden bakmak üzere bir kere daha durdu. Storları inik durumda o garip çürük kokusunun üstüne oturmuş bir evden başka bir şey görmedi. Ancak et bu kadar çabuk bozulurdu. Demek ki Henry'le LaDonna derin dondurucuda bayağı et depolamış, diye düşündü.

17

Brenda’yı gözetleyen Junior’du, dizlerinin üstünde duran, ayağında sadece iç çamaşırı bulunan, kafası çatlayacakmış gibi ağrıyan Junior. Oturma odasında, inik storun kenarından bakıyordu. Kadın gidince o da kilere döndü. Kız arkadaşlarından ayrılma zamanı gelmişti, biliyordu, ama şimdilik onları istiyordu. Ve karanlık istiyordu. Hatta kararan derilerinden yükselen pis kokuları bile istiyordu.

Beynini oyan bu ağrıyı dindirmek için her şeye razıydı.

18

Eski usul kapı tokmağını üç kez vurduktan sonra Brenda eve dönmeye ikna oldu. Kapının arkasından ayağını sürterek yürüyen birinin ağır ağır yaklaştığını duyduğunda dönüp gitmek üzereydi. Yüzüne küçük bir merhaba komşu tebessümü kondurdu. Andrea'yı o halde -yanaklar solmuş, göz altında kara kara halkalar, saçlar darmadağınık, pijamasının üstüne giydiği bornozun kemerini bağlamaya çalışır halde- görünce tebessüm yüzünde donup kaldı. Ve bu ev de kokuyordu - bozuk et değil, kusmuk kokusu vardı.

Andrea'nın tebessümü de benzi kadar solgundu. "Nasıl göründüğümü biliyorum," dedi. Sesi çatallı çıkıyordu. "Seni içeri buyur etmesem daha iyi olur. Nekahat dönemindeyim ama yine de bulaşabilir."

"Doktor.." Tabii ki Haskell olamazdı. "Rusty Everett'e göründün mü?"

Andrea, "Aslında göründüm," dedi. "Ve yakında iyileşeceğim söylendi."

"Terliyorsun."

"Hâlâ biraz ateşim var ama çok değil. Senin için yapabileceğim bir şey var mı Bren?"

Brenda neredeyse yok diyecekti -hâlâ hasta olduğu belli olan Andrea'ya torbasındaki gibi bir sorumluluğu yüklemek istemiyordu- fakat sonra Andrea fikrini değiştirmesine yol açacak bir şey dedi. Büyük olayların küçük dişliler yüzünden çıkması sık rastlanan bir durumdu.

"Howie'ye çok üzüldüm. O adamı severdim."

"Sağ ol Andrea." *Sadece kadına sempati duyduğu için değildi, kocasına Duke yerine Howie demiş olması da önemliydi.*

Brenda için o hep Howie'ydi, onun sevgili Howie'si ve VADER dosyası onun son işiydi. Brenda birden harekete geçmeye, hiçbir şeyi ertelememeye karar verdi. Torbasından üzerinde Julia'nın adı yazan zarfı çıkardı. "Bunu benim için saklar mısın canım? Sadece bir süreliğine. Yapacak bir işim var ve yanımda götürmek istemiyorum."

Brenda, Andrea'nın sorabileceği sorulara hazırlamıştı kendini, ama belli ki Andrea'nın sorusu yoktu. Kalın zarfı bir tür dalgın nezaketle almakla yetindi. Eh, bunda bir sorun yoktu. Zaman kazanmış oluyordu. Ayrıca bu

sayede Andrea’yı bulaştırmamış olacaktı ve o da siyasi tepkisini başka zamana saklayacaktı.

Andrea, “Elbette,” dedi. “Ve şimdi... kusuruma bakmazsan... gidip yatsam daha iyi olacak. Sanki Brenda’nın buna itirazı varmış gibi, “Ama uyumayacağım!” diye ekledi. “Zarfı almaya geldiğini duyarım.”

Brenda, “Teşekkür ederim,” dedi. “Meyve suyu içiyor musun?” “Litrelerce. Acele etmene gerek yok hayatım - zarfına gözüm gibi bakarım.”

Brenda bir daha teşekkür edecekti ama üçüncü üye kapıyı kapatmıştı bile.

19

Brenda’yla konuşmasının sonlarına doğru Andrea’nın midesi pırpır etmeye başlamıştı. Mücadele etti ama bu kaybedeceği bir mücadeleydi. Meyve suyu içmekle ilgili bir şeyler geveledi, Brenda’ya acele etmemesini tembih etti, sonra kapıyı zavallı kadının suratına kapatıp pis kokan banyosuna koşup öğürmeye başladı.

Oturma odasındaki kanepenin yanında bir sehpa vardı ve zarfı da geçerken körlemesine oraya fırlatmıştı. Zarf sehpanın cilalı yüzeyinde kayıp öbür tarafa, sehpayla kanepenin arasındaki karanlık boşluğa düştü.

Andrea tuvalet yerine banyoya yöneldi... o da idare ederdi; neredeyse ağzına kadar gece boyunca vücudundan çıkan pis kokulu, durgun birikintiyle doluydu. Küvete eğilip yemek borusu beyaz porselene düşmüş gibi hissedene kadar kustu.

Yemek borusu düşmedi ama dünya gri bir renge büründü ve yüksek ökçeli terliklerinin üstünde sendeleyen Andrea, bayılmamak ve dengesini yitirmemek için çabalarken giderek küçülüp soyutlaşarak uzaklaştı. Kendini biraz daha iyi hissedince duvara tutunarak koridoru ağır ağır geçti. Tir tir titriyordu ve dişlerinin takırtısını duyabiliyordu, sanki kulaklarıyla değil gözlerinin iç kısmıyla duyduğu korkunç bir sesti.

Yukarıdaki odasına çıkmayı düşünmedi bile, onun yerine sinek teli takılı arka balkona çıktı. Aslında ekim ayı bu vakitler balkonda oturulamayacak kadar soğuk olması gerekirdi, ama nedense hava bugün çok boğucuydu. Şezlonga tam anlamıyla uzanmadı ama yine de rahat etmişti.

İçinden *bir dakika sonra kalkarım*, dedi. Dolaptaki son soda şişesini alıp ağzımdaki bu kötü tadı...

Ama o noktada düşünceleri kayıp gitti. Huzursuz bacaklarının ve ellerinin titremesiyle bile uyanmadığı derin bir uykuya daldı. Bir sürü rüya gördü. Birinde insanlar öksürüp öğürerek feci bir yangından kaçıyor, serin ve iriniz kalmış bir yer arıyordu. Başka birinde Brenda Perkins kapısına geliyor ve ona bir zarf veriyordu. Andrea zarfı açınca içinden hiç bitmeyen bir OxyContin hapı çağlayanı akıyordu. Fakat uyandığında gece olmuş ve rüyalar aklından çıkmıştı.

Aynı şekilde Brenda Perkins’in ziyareti de.

20

Koca Jim neşeyle, “Çalışma odama gel,” dedi. “Yoksa önce bir şey mi içmek isterdin? Kolam var ama maalesef sıcaklar. Dün gece jeneratörüm durdu. Propan gazım bitti.”

Brenda, “Ama bence sen nereden bulacağını biliyorsundur,” dedi.

Koca Jim soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Brenda sabırla, “Ürettiğiniz şu metamfetaminler var ya,” dedi. “Anladığım kadarıyla -yani Howie’nin notlarından- büyük fırınlarda pişiriyormuşsunuz. Howie ‘İnsanın aklını durduracak miktarlarda’ diye tanımlamış. Epeyce propan gidiyordur herhalde.”

Brenda kendini gerçekten kaptırmıştı, bütün endişelerinin eriyip gittiğini fark etti. Hatta adamın yanaklarına ve oradan da alnına kadar yükselen kızıllığı seyretmekten belli bir zevk bile alıyordu.

“Neden söz ettiğini anlamadım. Herhalde çektiğin acı..” Koca Jim iç geçirip sosis parmaklarını ellerini açtı. “İçeri gelsene. Konuşalım da en azından biraz huzur bulmana yardım edeyim.”

Brenda gülümsedi. Gülümseyebilmesi bir tür onay gibi geldi ve Howie’ nin bir yerlerden onu izlediği hayalini güçlendirdi. Ayrıca dikkatli olmasını söylüyordu. Bu uyarıyı dikkate almak niyetindeydi zaten.

Rennie’lerin ön bahçesinde dökülen yaprakların ortasında duran iki tane koltuk vardı. “Dışarısı daha iyi benim için,” dedi.

“İş konuşmalarını içeride yapmayı yeğlerim.”

“*Demokrafm* birinci sayfasında fotoğrafını görmeyi mi yeğlersin yoksa? Çünkü ayarlayabilirim.”

Koca Jim, Brenda ona vurmuş gibi yüzünü buruşturdu ve Brenda bir anlığına o küçük, çukura kaçmış, domuz gözlerindeki nefreti gördü. “Duke benden hiç hoşlanmazdı ve sanırım duygusal bir yaklaşımla..”

“Onun adı *Howie'*ydi!”

Koca Jim bazı kadınlarda hiç mantık yok dercesine ellerini açtı ve Brenda’yı Chester’s Mill Caddesi’ne bakan koltuklara buyur etti.

Brenda Perkins artan bir soğukluk ve öfkeyle yarım saat kadar konuştu. Andy Sanders'la (büyük bir olasılıkla) Lester Coggins'in sessiz ortak olduğu met laboratuvarından söz etti. Olayın aşırı büyüklüğünden, muhtemel yerinden, bilgi karşılığında dokunulmazlık vaadi almış orta karar dağıtıcılardan. Para trafiğinden. Operasyonun aşırı büyümesiyle yerel eczacının ham madde temininde yetersiz kalışından, ithalata yönelmek zorunluluğundan.

"Mallar kasabaya Gideon İncil Topluluğu yazan kamyonlarla geliyor," dedi. "Howie bunun için, 'Çok zekice, ' demiş."

Koca Jim sessiz caddeye bakarak oturuyordu. Brenda adamdan yükselen öfke ve nefreti hissedebiliyordu. Tencereden yükselen buhar gibiydi.

Sonunda, "Bunların hiçbirini kantılayamazsın," dedi.

"Howie'nin dosyası *Demokrat*'ta yayımlanırsa bir önemi kalmaz. Süreç böyle işlemez ama bu tür küçük şeyleri görmezden gelmeyi anlayacak biri varsa o da sensin."

Koca Jim elini salladı. "Ah, eminim elinde bir dosya vardır," dedi." Ama hiçbir şeyde benim adım geçmiyor."

Brenda, "Kasaba Girişimcilik belgelerinde geçiyor," dedi ve Koca Jim şakağına yumruk yemiş gibi yerinden fırladı. Brenda, "Kasaba Girişimcilik, Carson City'de kurulmuş," diye devam etti. Ve paranın izi Nevada'dan (. 'in Halk Cumhuriyeti ilaç sanayisinin başkenti olan Chongqing şehrine kadar uzanıyor." Gülümsedi. "Kendini akıllı sanıyordun değil mi? Çok akıllı."

"Dosya nerede?"

"Bu sabah bir kopyasını Julia'ya bıraktım." Andrea'yı bu işe bulaştırmak istediği son şeydi. Ve dosyanın gazetede, editörün elinde olduğunu düşünmek Koca Jim'i çok daha hızlı yola getirecekti. Andrea'yı kendisinin veya Andy Sanders'ın kolayca yıldıracağını düşünebilirdi.

"Başka kopyası da var mı?"

"Sence?"

Koca Jim bir an düşündükten sonra, "İşi kasaba dışında tuttum," dedi.

Brenda bir şey söylemedi.

"Kasabanın iyiliği içindi."

“Zaten kasabaya epey iyilik yaptın Jim. Hâlâ doksan altıdaki kanalizasyon sistemiyle idare ediyoruz, Chester’s Gölü kirlendi, iş bölgesi can çekişiyor..” Şimdi dikleşmiş, kolçakları tutarak oturuyordu. “Sen bencil bir sülüksün.”

“Ne istiyorsun?” Gözünü dikmiş karşıdaki boş caddeye bakıyordu. Şakağında iri bir damar atmaya başlamıştı.

“İstifanı vereceksin. Başkan’ın da istediği gibi yerine Barbie..”

“Yerimi asla o lüzumsuz herife bırakmam,” dönüp Brenda’ya baktı. Gülümsüyordu. Korkutucu bir tebessümdü. “Julia’ya dosya filan bırakmadın çünkü Julia markette erzak kapışmasını seyrediyordu. Duke’un dosyasını bir yerlere kilitlemiş olabilirsin ama kimseye kopyasını vermedin. Önce Rommie’yi denedin, sonra Julia’yı denedin, sonra da buraya geldin. Yukarı yürürken gördüm seni.”

Brenda, “Verdim,” dedi. “Verdim.” Nereye bıraktığını da söylese miydi? Andrea için iyi olmazdı. Kalkmaya davrandı. “Şansını kullandın. Arlık gidiyorum.”

“Diğer hatan da dışarıda, caddeye bakan bir yerde oturmanın güvenli olacağını sanmandı. Boş bir caddeye.” Sesi neredeyse nazik sayılırdı ve koluna dokunca Brenda dönüp ona baktı. Koca Jim iki eliyle suratını yakaladı. Ve çevirdi.

Brenda Perkins fazla kar yüklenmiş bir dalın kırılırken çıkardığı sese benzer tok bir çatırtı duydu ve sesin ardından kocasının adını söylemeye çalışarak büyük bir karanlığa gömüldü.

21

Koca Jim içeri gidip koridordaki portmantodan Jim Rennie Kullanılmış Arabalar kepini ve eldiven aldı. Kilerden de bir balkabağı aldı. Brenda çenesi göğsüne düşmüş vaziyette bahçedeki koltukta oturuyordu. Koca Jim etrafına bakındı. Kimsecikler yoktu. Dünya ona kalmıştı. Kepi Brenda'nın başına geçirip siperliğini aşağı çekti, eldivenleri giydirdi ve kabağı kucağına koydu. Junior gelip de Dale Barbara'nın cinayet dizisine katılacağı yere götürene kadar burada idare eder diye düşündü. O zamana kadar Brenda içi doldurulmuş bir Cadılar Bayramı kuklasıydı.

Kadının torbasını kontrol etti. İçinde cüzdanı, tarağı ve ucuz baskı bir kitap vardı. Demek hepsi buydu. Bodrumdaki yanmayan ocağın arkasına koyabilirdi.

Brenda'yı kafasından sarkan şapka ve kucağında kabakla bırakıp çantasını saklamak ve oğlunu beklemek üzere eve girdi.

HAPİSHANEDE

1

Üye Rennie’nin Brenda’nın evine gelişini kimsenin görmediğiyle ilgili tahmini doğruydu. Fakat sabah yürüyüşe çıktığını gören olmuştu, hem de bir değil üç kişi ve bunlardan biri de Chester’s Mill Caddesi’nde oturuyordu. Koca Jim bunu bilse tereddüt eder miydi? Kuşkuluydu; o zamana kadar kararını vermişti ve geri dönmek için çok geçti. Fakat (kendi tarzında düşünen bir adam olduğundan) cinayetle Lay’s patates cipsi arasındaki bağlantıyı hatırlaması mümkündü: bir taneden sonra durmak zor oluyordu.

2

Koca Jim, Chester’s Mill Sokağı’yla anacaddenin kesiştiği yerde dururken izleyenleri görmemişti. Meydana doğru yürüyen Brenda da görmemişti. Çünkü görünmek istemiyorlardı. Barış Köprüsü’nün iç tarafına saklanmışlardı. Ama en kötüsü bu değildi. Eğer Claire McClatchey sigaraları görmüş olsaydı altına yapabilirdi, iki kere bile yapabilirdi. Ve kesinlikle Joe’nun bir ilaha Norrie Calvert’la arkadaşlık etmesine mani olurdu, kasabanın kaderi o ikisinin arkadaşlığına bağlı bile olsa izin vermezdi, çünkü sigaraları temin eden Norrie’ydi - eğilip bükülmüş Winston’ları garajdaki bir rafta bulmuştu. Babası önceki yıl sigarayı bırakmıştı ve paketin üstü bir toz tabakasıyla kaplıydı ama Norrie’ye göre içindeki sigaralarda bir sorun yoktu. Sadece üç tane kalmıştı ama üç mükemmel sayıydı: her birine birer tane. Norrie bunu hayra yormuştu.

“Başarılı bir avdan sonra tanrılara şükranlarını sunan Kızılderililer gibi içeriz. Sonra da işe gideriz.”

Joe, “İyi fikir,” dedi. Sigara içmeyi hep merak ederdi. Kendisi bir çekicilik göremiyordu ama bir sürü insan hâlâ içtiğine göre çekici bir tarafı olmalıydı.

Benny Drake, “Hangi tanrılara?” diye sordu.

Norrie, ona evrendeki en budala yaratıkmış gibi bakarak, “Canının istediğine,” dedi. “İstersen asıl Tanrı’ya.” Soluk pamuklu şortu, kolsuz pembe bluzu ve her zamanki gibi iki yana salınan at kuyruğu yerine minik, sivri yüzüne dökülen saçlarıyla iki oğlana da güzel görünüyordu. Hatta tepeden tırnağa büyüleyiciydi. “Ben Mucize Kadın’a dua edeceğim.”

Joe bayat Winston’lardan birini alıp elinde yuvarlayarak düzeltirken, “Mucize Kadın tanrıça değil ki,” dedi. “Mucize Kadın bir süper kahraman.” Biraz düşündü. “Belki de bir süper dişi.”

Norrie, dalga geçmek bir yana itiraz bile kabul etmeyecek bir ciddiyet takınarak, “Benim için tanrıça,” dedi. O da özenle kendi sigarasını düzeltiyordu. Benny ise kendininkini olduğu gibi bırakmıştı; ona göre yamuk bir sigara işe ayrı bir hava katıyordu. “Dokuz yaşıma gelene kadar elimde Mucize Kadın Güç Bilezikleri vardı ama sonra kaybettim. Bence o Yvonne Nedeau cadısı çaldı.”

Norrie bir kibrit çaktı ve ilk önce Korkuluk Joe'nun sigarasını, sonra da Benny'ninkini yaktı. Tam kendi sigarasını yakmaya çalışırken Benny üfleyip kibriti söndürdü.

Norrie, "Niye yaptın şimdi bunu?" diye sordu.

"Bir kibritle üç sigara. Uğursuzluk getirir."

"Buna inanıyor musun?"

Benny, "Pek değil," dedi. "Ama bugün uğursuzluk kaldıracak halimiz yok." Bisikletinin sepetinde duran alışveriş torbasına bir göz attı, sonra sigarasından bir nefes çekti. Dumanın bir kısmını ciğerlerine çekip öksürerek dışarı üfledi, gözleri yaşarmıştı. "Bu zıkkım panter bokuna benziyor!"

Joe, "Çok mu panter boku içtin?" diye sordu. O da kendi sigarasından bir nefes çekti. Keşler gibi görünmek istemiyordu, ama öksürmek ve sonrasında kusmak filan da istemiyordu. Duman yakıcıydı ama bir anlamda güzeldi de. Belki de bu sigara denen şeyde sahiden bir marifet vardı. Yalnız biraz sersemlemişti.

içine çekme kısmını boş ver, diye düşündü. *Bayılıp kalmak da kusmak kadar tatsız olur.* Tabii Norrie Calvert'ın kucağında bayılmazsa. İşte o şahane olurdu sahiden.

Norrie şortunun cebinden bir Verifine meyve suyu şişesi kapağı çıkarttı. Bunu kül tablası olarak kullanabiliriz. Kızılderililerin barış çubuğu törenini yapmak istiyorum da Barış Köprüsü'nü tutuşturmak istemem." Sonra gözlerini yumdu. Dudakları kıpırdamaya başladı. Parmaklarının arasındaki i sigaranın külü giderek uzuyordu.

Benny, Joe'ya bakıp omuz silkti, sonra o da gözünü yumdu. "Yüce Asker Joe, lütfen bu naçiz yardımcın Drake'in.."

Norrie gözlerini açmadan Benny'ye bir tekme attı.

Joe ayağa kalktı (biraz başı dönmüştü ama çok kötü değildi; ayakta bir nefes daha çekti) ve park edilmiş bisikletleri geçip kalabalık kaldırımın kasaba meydanı tarafına doğru yürüdü.

Norrie gözlerini açmadan, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Joe, "Doğaya bakarak daha iyi dua ederim," dedi ama aslında biraz temiz hava almak istemişti. Yanan tütünden dolayı değildi; ondan hoşlanmış sayılırdı. Köprü altındaki diğer kokular yüzündendi - çürüyen tahtalar-, içki

artıkları ve altlarındaki Prestile’den yükseliyormuş gibi görünen ekşi bir kimyasal koku (şef olsa bunun insanı âşık edecek bir koku olduğunu söylerdi).

Köprünün dışında bile hava o kadar iyi değildi; Joe’ya önceki yıl ailesiyle birlikte gittiği New York’u hatırlatan ağır bir koku vardı. Metro istasyonları da biraz böyle kokuyordu, özellikle de eve gitmeye çalışan insanlarla dolunca.

Sigarasının külünü avucuna silkti. Sonra külü yere dökerken Brenda Perkins'in yokuşu çıktığını gördü.

Bir süre sonra omzuna bir el dokundu. Benny’nin eli olamayacak kadar hafif ve nazik bir eldi. Norrie, “Kim o?” diye sordu.

Joe, “Yüzünü tanıyorum ama adını bilmiyorum,” dedi.

Benny de yanlarına geldi. “Bayan Perkins o. Şerifin dul karısı."

Norrie, Benny’yi dirsekledi. “Polis şefi, salak.”

Benny omuz silkti. “Her neyse işte.”

Brenda’yı seyrettiler, aslında ortada seyredecek başka biri olmadığı için. Kasabanın geri kalanı süpermarkette belli ki dünyanın en büyük yağmalamasını yaşıyordu. Üç çocuk olayı izlemişlerdi, ama uzaktan; uzak durmaları için uyarıya gerek yoktu, çünkü çok değerli bir aygıt onlara emanet ' edilmişti.

Brenda anacaddeden Prestile tarafına geçti, McCain’lerin evinin önün- < de biraz oyalandı ve sonra Bayan Grinnell’in evine gitti.

Benny, “Hadi biz de toparlanalım,” dedi.

Norrie, “O gitmeden gidemeyiz ki,” dedi.

Benny omuz silkti. “Ne olmuş yani? Kadın bizi görse bile kasaba meydanının etrafında oyalanan birtakım çocuklar görmüş olacak. Hem biliyor musunuz? Bize baksa bile görmez. Büyükler çocukları asla görmezler.” Biraz düşündü. “Tabii kaykay üstünde değillerse.”

Norrie, “Veya sigara içmiyorlarsa,” diye ekledi. Hepsi birden sigaralarına göz attılar.

Joe başparmağıyla Benny’nin dağ bisikletinin gidonuna tutturulmuş sepette duran torbayı gösterdi. “Bir de çocukları pahalı kasaba mallarıyla dolanırken görürlerse sinirleri bozulur,” dedi.

Norrie sigarasını ağzının köşesine yerleştirdi. Bunu yapınca şahane bir şekilde sert, şahane bir şekilde güzel ve şahane bir şekilde yetişkin görünmüştü.

Oğlanlar izlemeye devam ettiler. Polis şefinin karısı şimdi Bayan Grinnell'le konuşuyordu. Uzun bir konuşmaydı. Bayan Perkins merdiveni tırmanırken omzundaki bez çantadan bir zarf çıkarmış ve Bayan Grinnell'e vermişti. Birkaç saniye sonra da Bayan Grinnell kapıyı resmen misafirinin suratına çarptı.

Benny, "Yuh, kabalık etti," dedi. "Haftanın olayı."

Joe ile Norrie gülüştüler.

Bayan Perkins kafası karışmış gibi bir süre durdu, sonra aşağı indi. Şimdi yüzü meydana dönüktü ve üç çocuk içgüdüsel olarak kaldırımın gölgelerine çekildiler. Bu da kadını gözden kaybetmelerine sebep oldu ama Joe tahta perdede bir delik bulup gözünü yapıştırdı.

"Anacaddeye dönüyor," diye rapor verdi. "Tamam, şimdi yokuşu çıkıyor... şimdi tekrar karşıya geçiyor.."

Benny elinde hayali bir mikrofon varmış gibi yaptı. "On bir haberleri."

Joe ona aldırmadı. "Şimdi bizim sokağa giriyor." Benny'yle Norrie'ye döndü. "Gidip annemi mi görecek acaba?"

Benny, "Mill Sokağı çok uzun oğlum," dedi. "Bir tek sizin ev mi var?" Bayan Perkins'in gidip annesini görmesinin ne zararı olabileceğini düşünerek Joe rahatladığını hissetti. Tabii annesi babasının kasaba dışında kalmasına çok üzülüyordu ve eve dönüp onu biraz daha üzgün bulmaktan nefret ediyordu. Neredeyse bu geziye gitmesine bile izin vermeyecekti. Çok şükür Bayan Shumway, Dale Barbara'nın Joe'yu özellikle istediğini söyleyerek annesinin aklını çelmişti (Joe -tabii ki Benny ve Norrie de- bunu bir misyon olarak kabul ediyorlardı).

Julia, "Bayan McClatchey," demişti. "Barbie bu aygıtı çalıştıracak biri varsa o da Joe'dur, diye düşünüyor. Bu çok önemli olabilir."

Bu Joe'nun sevinmesine neden olmuştu ama annesinin yüzüne bakınca -endişeli, perişan- üzülmüştü. Daha Kubbe ineli üç gün bile olmamıştı ama annesi zayıflamıştı. Ve babasının fotoğrafını öyle tutması da Joe'nun yüreğine dokunuyordu. Babasının bir motelde muhtemelen bira içip televizyon seyrettiğine değil de öldüğüne inanıyormuş gibiydi.

Ama yine de Bayan Shumway'a hak vermişti. "Evet Joe her tür aygıttan anlar. Her zaman böyleydi." Oğlunu tepeden tırnağa süzüp içini çekmişti. "Ne zaman bu kadar uzadın sen oğlum?"

Joe içtenlikle, "Bilmiyorum," diye yanıt vermişti.

"İzin verirsem dikkatli olacak mısın?"

Julia, "Ve arkadaşlarını da yanma al," demişti.

"Benny'yle Norrie'yi mi? Tabii ki."

Julia, "Ayrıca," diye eklemişti. "Tedbirli davranın, tamam mı? Ne demek istediğimi anladın mı Joe?"

"Evet efendim, anladım."

Yani yakalanmayın diyordu.

3

Brenda Chester’s Mill Sokağı’ndaki ağaçların arkasında gözden kaybolmuştu. Benny, “Tamam, gidelim,” dedi. Sigarasını uyduruk kül tablasında dikkatle söndürüp torbayı bisiklet sepetinden aldı. Torbada sarı renkte demode bir Geiger Sayacı vardı, Barbie’den Rusty’ye, ondan da Julia’ya geçmişti... ve nihayet Joe’yla çetesinin elindeydi.

Joe meyve suyu şişesi kapağını alıp kendi sigarasını da söndürdü, daha sonra konuya yoğunlaştığında tekrar denemeyi düşünüyordu. Öte yandan, denemese daha iyi olabilirdi. Zaten bilgisayar, Brian K. Vaughan çizgi romanları ve kaykay bağımlılığı vardı. Belki de bir koltukta bu kadar karpuz yeterdi.

Benny’yle Norrie’ye, “İnsanlar gelecek,” dedi. “Süpermarkette oynadıkları oyundan bıkınca bir sürü insan gelir herhalde. Umarım bize fazla dikkat eden olmaz.”

Zihninde Bayan Shumway bunun kasaba için ne kadar önemli olabileceğini anlatıyordu. Aslında Joe’ya anlatmasa da olurdu, muhtemelen o hepsinden daha iyi biliyordu.

Norrie, “Ama ya polisler de gelirse..” dedi.

Joe başını salladı. “Alet, torbasına döner. Ve frizbi ortaya çıkar.”

Benny, “Sahiden de kasaba meydanının altına bir tür yabancı jeneratör mü gömülü sence?” diye sordu.

Joe düşündüğünden daha inançlı bir sesle, “Olabilir derim ben,” diye cevap verdi. “Her şey mümkün.”

İşin doğrusu, Joe kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordu; ona göre varmış gibiydi. Eğer Kubbe doğaüstü değilse o zaman bir güç alanı demekti. Güç alanlarının da jeneratörle çalışması gerekirdi. Ona bu iş bir kuantum elektrodinamiği meselesi gibi geliyordu, ama arkadaşlarının beklentisini fazla yükseltmek de istemiyordu. Ya da kendisinin.

Norrie, “Hadi bakmaya başlayalım,” dedi. Gevşemiş sarı polis bandının altından geçti. “Umarım ikiniz de yeterince dua etmişsinizdir.”

Joe bu gibi konularda dua etmenin ona faydalı olacağına inanmıyordu, ama başka bir konuda kısa bir dua göndermişti: jeneratörü bulurlarsa Norrie

Calvert’tan bir öpücük daha almayı diliyordu. Şöyle güzel, uzun bir tane.

4

O sabah daha erken bir vakitte, McClatchey'lerin oturma odasında hazırlık toplantılarını yaparken Korkuluk Joe sağ ayağındaki spor ayakkabısını. sonra da içindeki beyaz spor çorabını çıkarmıştı.

Benny neşeyle, "Oyun mu ceza mı, ayağımı kokla bana yiyecek güzel bir şey yolla," diye dalga geçmişti.

Joe, "Kapa çeneni şapşal," diye karşılık verdi.

Claire McClatchey, "Arkadaşına şapşal deme," dedi ama o da Benny'ye sitemli bir bakış fırlattı.

Norrie kendi repertuvarından bir ekleme yapmadı, Joe'nun çorabı halıya koyup eliyle düzeltmesini izlemekle yetindi.

Joe, "Bu Chester's Mill," dedi. "Şekli aynı, tamam mı?"

Benny, "Haklısın," dedi. "Maalesef Joe McClatchey'in spor çorabına benzeyen bir kasabada yaşamak kaderimizmiş."

Norrie, "Ya da yaşlı kadın ayakkabısına," diye araya girdi.

Bayan McClatchey, '"Bir ayakkabıda yaşayan yaşlı bir kadın varmış, '" dedi. Tıpkı önceki gün öğleden sonra Bayan Shumway elinde Geiger Sayacı'yla çıkageldiği zamanki gibi kucağında kocasının fotoğrafıyla kanepede oturuyordu. '"O kadar çok çocuğu varmış ki ne yapacağını bilmezmiş."

Joe sırıtmamaya çalışarak, "Çok güzelmiş anne," dedi. Ortaokuldayken bu kısmı *o kadar çok çocuğu varmış ki rahmi düşmüş* şeklinde söylerlerdi.

Tekrar çoraba baktı. "Peki bir çorabın ortası olur mu?"

Benny'yle Norrie düşünmeye başladılar. Joe da izin verdi. Böyle bir solunun ilgilerini çekeceğini biliyordu.

Sonunda Norrie, "Daire veya karedeki gibi olmaz," dedi. "Çünkü onlar geometrik şekiller."

Benny, "Bence çorap da geometrik bir şekil -teknik olarak- ama ne deni r bilmiyorum. Çorapgen mi?"

Norrie güldü. Claire bile azıcık gülümsedi.

Joe, “Haritada Chester’s Mill altıgene yakın görünüyor,” dedi. “Ama siz buna aldırmayın. Sadece sağduyunuzu kullanın.”

Norrie çorabının tabanını gösterdi. “İşte ortası burası.”

Joe kızın gösterdiği yeri kalemiyle işaretledi.

Claire, “O leke çıkar mı bilmem bayım,” deyip içini çekti. “Ama zaten yeni çoraba ihtiyacın var galiba.” Ve Joe sonraki sorusunu soramadan, “Haritada o kısım kasaba meydanına denk geliyor,” diye ekledi. “Gidip bakacağınız yer orası mı?”

Joe, “İlk bakacağımız yer orası,” dedi, gösteri fırsatı elinden alındığı için biraz bozulmuştu.

Bayan McClatchey, “Çünkü bir jeneratör varsa kasabanın ortasında olmalı, diye düşünüyorsun,” diye dalga geçti. “Ya da mümkün olduğunca yakınında.”

Joe başını salladı.

Benny, “Bravo Bayan McClatchey,” dedi. Elini kaldırdı. “Çakın bir beşlik, ruh ikizimin annesi.”

Claire McClatchey, kocasının fotoğrafını bırakmadan yorgun tebessümüyle bir beşlik çaktı. Sonra da, “En azından kasaba meydanı güvenli bir yer,” dedi. Hafifçe kaşlarını çatarak biraz düşündü. “Yani öyle umuyorum da kim bilir?”

Norrie, “Merak etmeyin,” dedi. “Ben onlara göz kulak olurum.”

Claire, “Sadece söz verin, bir şey bulacak olursanız gerisini uzmanlara bırakacaksınız,” dedi.

Joe *anne*, diye düşündü. *Belki de uzman bizizdir*, diye düşünüyorum. Ama bunu dile getirmedi. Söylese annesinin daha da ürkeceğini biliyordu.

Benny, “Söz,” deyip tekrar elini kaldırdı. “Bir kere daha ruh kardeşimin..”

Bu kez Claire iki eliyle fotoğrafa sarıldı. “Seni severim Benny ama bazen beni çok yoruyorsun.”

Benny kederle gülümsedi. “Annem de aynen böyle diyor.”

5

Joe’yla arkadaşları yokuş aşağı kasaba meydanının ortasındaki bando '. ilmesine doğru yürüdüler. Arkalarından Prestile’in mırıltısı duyuluyordu. Kubbe kuzeybatı sınırını kestiği için suyu azalmıştı. Joe, *bu Kubbe yarın da kalkmazsa çamur yatağından ibaret kalacak,* diye düşündü.

Benny, “Tamam,” dedi. “Bu kadar dalga geçmek yeter. Chester’s Mill’in kurtarıcıları olmanın vakti geldi. Hadi şu bebeği ateşleyelim.”

Joe, Geiger Sayacı’nı dikkatle (ve gerçek bir reveransla) alışveriş torbasından çıkardı. Aygıtı çalıştıran piller çoktan mevta olmuştu ve kalıntı yüzünden klemensler yapış yapıştı, fakat biraz karbonatla halledilebilirdi ve Norrie babasının alet dolabında bir değil tam üç tane altı voltluk kuru pil bulmuştu. “Konu pil gibi şeyler olunca kendini kaybediyor,” demişti. “Ve kaplama yapmak uğruna kendini öldürecek ama onu seviyorum.”

Joe başparmağını çalıştırma düğmesine koyup aksi bir suratla arkadaşlarına baktı. “Biliyorsunuz bu şey götürdüğümüz her yerde sıfırı gösterebilir ve yine de bir jeneratör olabilir; sadece alfa veya beta ışını yaymıyordun.” Benny, “Hadi yap şunu Tanrı aşkına!” dedi. “Merak öldürecek beni.” Norrie de, “Haklı,” dedi. “Yap artık.”

Ama ortada ilginç bir durum vardı. Geiger Sayacı’nı Joe’nun evinde bol bol denemişlerdi ve gayet iyi çalışıyordu - radyum kadranlı eski bir saate tutunca ibre bayağı oynamıştı. Hepsi teker teker denemişlerdi. Ama şimdi burada -yani sahada- Joe donup kalmıştı. Alnında ter vardı. Boncuk boncuk biriktiğini ve akmaya başlayacağını hissediyordu.

Norrie elini elinin üstüne koymasa daha bir süre öylece kalabilirdi. Sonra Benny de elini koydu. Düğmeye üçü birden bastılar. SAYIM/SANİYE göstergesi bir anda + 5’e fırladı ve Norrie, Joe’nun omzunu sıktı. Sonra + 2’ye yerleşti ve Norrie’nin eli gevşedi. Radyasyon sayaçlarıyla bir tecrübeleri yoktu, ama hepsi de sadece bir arka plan sayımı gördüğünü tahmin edebiliyordu.

Joe Geiger-Müller Sayacı’nı telefon kablosuna benzer helezon şeklindeki kablosundan çekerek yavaş yavaş dolandı. Aygıtın güç lambası parlak bir sarı renge bürünmüştü ve ibre ara sıra titreşiyordu, ama çoğunlukla ekrandaki sıfıra yakın duruyordu. Gördükleri küçük sıçramalar muhtemelen

onların hareketlerinden kaynaklanıyordu. Joe şaşırmamıştı -bir yanıyla bu kadar kolay olamayacağını biliyordu- ama aynı zamanda acı bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Hayal kırıklığı ile şaşırmamanın birbirini böyle tamamlaması hayret vericiydi; duygunun Olsen İkizleri gibiydiler.

Norrie, “Bırak bir de ben yapayım,” dedi. “Belki şansım yaver gider.”

Joe aygıtı hiç itiraz etmeden verdi. Sonraki bir saate yakın sürede ellerinde Geiger Sayacı’yla meydanı tavaf ettiler. Bir arabanın Chester’s Mill Sokağı’na saptığını gördüler ama direksiyonda -artık kendini yine iyi hisseden- Junior’ın bulunduğunu fark etmediler. Bir ambulans sirenlerini öttürüp ışıklarını yakarak Yemek Dünyası istikametinde hızla geçip gitti. Kısa bir süre ambulansa baktılar ama birazdan Junior, bu defa babasının Hummer’ının direksiyonunda tekrar ortaya çıktığında yine kendi işlerine dalmışlardı.

Kamuflaj amacıyla getirdikleri frizbiyi hiç kullanmadılar; çok meşguldüler. Zaten önemi de yoktu. Evlerine dönen birkaç kasabalı da meydana bakmak zahmetine girmemişti. Birkaçı hırpalanmıştı. Çoğunda kurtardıkları erzaklar vardı ve bazıları alışveriş arabasını da almıştı. Hemen hemen hepsi kendinden utanıyormuş gibiydi.

Öğle olduğunda Joe ile arkadaşları vazgeçmeye hazırdı. Ayrıca acıkmışlardı. Joe, “Hadi bize gidelim,” dedi. “Annem yiyecek bir şeyler hazırlar.”

Benny, “Harika,” dedi. “Umarım hamburger yapar. Annenin hamburgeri çok güzel oluyor.”

Norrie, “Önce Barış Köprüsü’nün öbür tarafını da deneyip öyle gidebilir miyiz?” diye sordu.

Joe omuz silkti. “Tamam, ama orada ağaçtan başka bir şey yok. Hem, merkezden uzaklaşmış olacağız.”

“Evet ama..” Norrie sustu.

“Ama ne?”

“Hiç. Sadece bir fikir. Belki aptalcadır.”

Joe, Benny’ye baktı. Benny omuz silkip Geiger Sayacı’nı kıza uzattı.

Tekrar Barış Köprüsü’ne dönüp polis bandının altından geçtiler. Yürüyüş yolu loştu, ama Joe’nun Norrie’nin omzunun üstünden bakıp orta çizgisini geçtikleri anda Geiger Sayacı’nın ibresinin döndüğünü görmesine engel

olacak kadar değildi. Yerdeki çürümüş tahtalara basmamak için tek sıra İmlinde gidiyorlardı. Öteki uca geldiklerinde karşılarına bir tabela çıkmıştı. ŞU ANDA CHESTER'S MILL KASABA MEYDANI'NDAN ÇIKMIŞ BULUNUYORSUNUZ, YAPILIŞ YILI TAHMİNİ 1808. Ayaklar altında epey ezilmiş bir patika meşe, dişbudak ve kayınlarla dolu bir tepeye çıkıyordu. Ağaçların sararan yaprakları gevşek gevşek duruyordu, neşeli olmaktan çok küskün görünüyorlardı.

Bu patikanın dibine geldiklerinde SANİYE/SAYIM göstergesinin ibresi + 5 ile + 10 arasındaydı. + 10'dan sonra ölçüm göstergesi ani bir yükselişle + 500'e, oradan da + 1000'e ulaşıyordu. Göstergenin üst ucu kırmızıyla işaretlenmişti. İbre o noktadan çok aşağıdaydı, ama Joe şu anki konumunun bir arka plan sayımı olmadığından emindi.

Benny hafifçe titreyen ibreye bakıyordu ama Joe, Norrie'ye bakıyordu. "Kafandan ne geçiyor?" diye sordu kıza. "Söylemekten korkma çünkü anlaşılan pek de o kadar aptalca bir fikir değilmiş."

Benny de, "Yok değilmiş," diye hak verdi. Göstergenin camını tıklattı. İ bre sıçradı, sonra tekrar +7 ile + 8 arasına yerleşti.

Norrie, "Jeneratörle verici aslında aynı şey diye düşünmüştüm," dedi. "Ve vericilerin merkezde değil yüksekte olması gerekir."

Benny, "Radyonun kulesi yüksekte değil," dedi. "Bir açıklığın ortasında oturmuş İsa yayını yapıyor. Gördüm."

Norrie, "Evet ama o çok güçlüymüş," diye cevap verdi. "Babamın dediğine göre yüz bin vat mı neymiş. Belki bizim aradığımız daha düşüktür. O zaman, 'Kasabanın en yüksek kısmı neresi? ' dedim."

Joe, "Black Ridge," dedi.

Norrie, "Black Ridge," diye onayladı ve yumruğunu hafifçe kaldırdı. Joe ile yumruk tokuşturduktan sonra Joe parmağıyla işaret etti. "Şu tarafta, üç kilometre filan. Belki dört." Geiger-Müller Sayacı'nı o yöne çevirdi ve hep birlikte hayretler içinde ibrenin + 10'a çıkışını izlediler.

Benny, "Düzsünler beni," dedi.

Norrie, "Belki kırkına geldiğinde," dedi. Her zamanki gibi sertti... ama yüzü kızarmıştı. Birazcık.

Joe, "Black Ridge Yolu'nda eski bir meyve bahçesi var," dedi. "Oradan bütün Mill'i görebilirsin - TR-90'ı da. Yani babam öyle demişti. Orada

olabilir. Norrie sen bir dâhisin.” Bu sefer kızın onu öpmesini beklemedi. Hatta cesaretini toplayıp dudaklarının kenarından öptü.

Norrie hoşlanmışa benziyordu ama kaşları da hafifçe çatılmış gibiydi. “Bir anlama gelmeyebilir. İbre tamamen çıldırmış sayılmaz. Oraya bisikletle gidebilir miyiz?”

Joe, “Tabii ki!” dedi.

Benny, “Yemekten sonra,” diye ekledi. Kendini pratik bir insan sayardı.

6

Joe, Benny ve Norrie, McClatchey’lerin evinde yemeklerini (sahiden de hamburger vardı) yedikleri sırada Barbie ile iki genç kızın yardımıyla Rusty, Cathy Russell’da süpermarket isyanının verdiği hasarı onarmaya çalışıyorlardı. Koca Jim Rennie ise çalışma odasında oturmuş önündeki listeyi inceliyor ve halledilen işlerin üzerini çiziyordu.

Hummer’ının bahçe yoluna saptığını gördü ve bir işi daha çizdi: Brenda da ötekilerin yanına atılmıştı. Artık hazır olduğunu düşündü - yani olabildiği kadar. Ve Kubbe bugün öğleden sonra kalksa bile kıçını kurtarmış olduğunu tahmin ediyordu.

Junior içeri girip Hummer’ın anahtarlarını Koca Jim’in masasına fırlattı. Solgundu ve tıraş olmaya her zamankinden de çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, ama artık acayip görünmüyordu. Sol gözü kanlanmıştı, ama alev alev yanmıyordu.

“Her şey halloldu mu oğlum?”

Junior başını salladı. “Hapse girer miyiz?” Neredeyse hiç merak etmiyormuş gibi sormuştu.

Koca Jim, “Hayır,” dedi. Hapse girme ihtimali aklından bile geçmezdi, o Perkins cadısı ortaya çıkıp suçlamalarda bulunduğu zaman bile geçmemişti. Gülümsedi. “Ama Dale Barbara girecek.”

“Kimse Brenda Perkins’i onun öldürdüğüne inanmaz.”

Koca Jim gülümsemeye devam etti. “İnanırlar. Korktukları için inanacaklar. Bu işler böyle yürür.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben tarih okudum. Ara sıra sen de okumalısın.”

Junior’a Bowdoin’i neden bıraktığını sormak dilinin ucuna kadar geldi - okumaktan mı vazgeçmişti, sınıfta mı kalmıştı, yoksa gitmesini mi işlemişlerdi? Fakat ne zamanı ne de yeriydi. Onun yerine oğluna bir işi daha halletmeye hazır olup olmadığını sordu.

Junior şakağını ovuşturdu. “Olabilir. Bir eksik bir fazla fark etmez.” “Yardım lazım. Herhalde Frank’i alabilirsin ama hali varsa ben

Thibodeau’yu tercih ederim. Searles olmaz ama. İyi çocuk ama aptal.”

Junior bir şey demedi. Koca Jim yine oğlanın nesi var diye merak etti. Ama sahiden bilmek ister miydi? Belki bu kriz bitince. Şimdi ocakta bir sürü tavası, tenceresi vardı ve çok geçmeden yemeğin servis edilmesi gerekecekti.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Dur, önce bir şeyi kontrol edeyim.” Koca Jim cep telefonunu aldı. Bunu her yapışında boğa memesi gibi yararsız olmasını bekliyordu, ama telefon hâlâ çalışıyordu. En azından kasaba içi aramalarda ki onu da ilgilendiren sadece bu kısmıydı. Karakolun numarasını tuşladı. Stacey Moggin açana kadar üç kez çaldı. Kadının sesi telaşlı geliyordu, o her zamanki soğukkanlı hali yoktu. Sabahki şamatayı düşünen Koca Jim buna şaşırmadı; arka plandan yükselen curcunayı da duyabiliyordu.

Kadın, “Polis,” dedi. “Acil bir durum değilse lütfen şimdi kapatıp daha sonra arayın. Burası korkunç..”

“Ben Jim Rennie hayatım.” Stacey’nin kendisine böyle hitap edilmesinden nefret ettiğini biliyordu. Zaten o yüzden öyle demişti. “Şefi bağla bana. Hoşça kal.”

Stacey, “Şu anda kayıt masasının önündeki yumruklaşmayı durdurmaya çalışıyor,” dedi. “Belki daha sonra..”

Koca Jim, “Hayır, sonra arayamam,” dedi. “Önemli olmasa arar mıydım sanıyorsun? Derhal oraya git ve en saldırgan olana copla giriş hayatım. Sonra da Pete’i ofisine yolla ki..”

Stacey bitirmesine izin vermedi ve hatta beklemeye de almadı. Telefonu gürültülü bir şekilde masanın üzerine bıraktı. Koca Jim memnun olmuştu; birinin derisinin altına sızdığında bunu bilmek isterdi. Uzaktan birinin birine hırsız piç diye bağırdığım duydu. Kendini tutamayıp gülümsedi.

Bir süre sonra beklemeye alındı, Stacey bilgi vermek zahmetine katlanmamıştı. Koca Jim bir süre McGruff’un “Crime Dog.” parçasını dinledi. Sonra telefon açıldı. Konuşan nefes nefese kalmış olan Randolph’tu.

“Çabuk söyle Jim, çünkü burası tımarhaneye döndü. Kaburgasını filan kırıp hastaneye gitmeyenler eşekarısı gibi delirmiş durumda. Herkes

birbirini suçluyor. Aşağıdaki hücreleri doldurmayayım diyorum ama yarısı oraya gitmek istiyor sanki.”

“Büyüyen polis teşkilatı bugün sana da iyi bir fikir gibi geliyor mu şef?”

“Tanrım evet. Bir de kayıp verdik. Şu yeni polislerden biri -hani Raux denen kız- suratının alt kısmı tamamen dağılmış olarak hastanede. Frankenstein’ın gelinine benziyor.”

Koca Jim’in tebessümü yayılıp sırıtmaya dönüştü. Sam Verdreaux işi becermişti. Fakat elbette kendini kaptırmanın bir tarafı daha vardı; topu kendin atmadığın zaman, yani atamadığın o ender durumlarda daima doğru insana pas verecektin.

“Birisi kafasına taş atmış. Mel Searles da aynı durumda. Bir süre baygın kaldı ama artık iyi görünüyor. Ama çirkin. Onu da hastaneye yolladım toparlasınlar diye.”

Koca Jim, “Eh, bu çok kötü,” dedi.

“Birileri benim memurlarımı hedef almış. Tek kişi olduğunu sanmıyorum. Koca Jim, sahiden başka gönüllüler bulabilir miyiz?”

Koca Jim, “Bence bu kasabanın önde gelen gençleri arasından dilediğin kadar gönüllü bulabilirsin,” dedi. “Aslında, Kutsal Mesih Cemaati’nden tanıdığım birkaç çocuk var. Mesela Killian’lar.”

“Jim, Killian’ların çocukları oldukça salaktır.”

“Biliyorum, ama güçlü kuvvetli gençler ve emirlere uyarlar,” duraksadı. “Ayrıca ateş etmeyi de bilirler.”

“Yeni polislere silah verecek miyiz?” Randolph’un sesi hem kuşkulu hem de umutlu geliyordu.

“Bugün olanlardan sonra mı? Tabii ki. Başlangıç olarak on on iki kadar güvenilir genç düşünüyorum. Bu mesele haftaya kadar çözülmezse daha da gerekebilir. Maaşlarını örtülü ödenekten verirsin. Karne işi başlayınca da, yani başlarsa da erzak takviyesi yaparsın. Onlara ve ailelerine.”

“Tamam. Junior’ı buraya yolla olur mu? Frank burada, Thibodeau da. Markette birileriyle kapıştı ve sargılarının yenilenmesi gerekti ama şimdilik idare eder.” Randolph sesini alçalttı. “Sargıyı Barbara değiştirmiş. Üstelik iyi iş çıkarmış.”

“Çok güzel, ama Bay Barbara’mız uzun süre hastabakıcılık yapamayacak. Junior’a da başka bir iş vereceğim. Memur Thibodeau’ya da.

Buraya yolla onu.”

“Niye?”

“Bilmen gerekse söylerdim. Sen yollamana bak. Junior’la Frank daha sonra yeni alınacak polisler için liste çıkarabilirler.”

“Eh... öyle diyorsan..”

Yeni kopan kıyametle Randolph’un lafı yarım kaldı. Bir şey ya düşmüş ya da fırlatılmıştı. Ardından bir de şangırtı koptu.

Randolph, “Kesin şunu!” diye gürledi.

Koca Jim gülümseyerek almacı kulağından uzaklaştırdı. Ama konuşmaları olduğu gibi duyabiliyordu.

“Şu ikisini alın... yok öteki ikisini salak... HAYIR, tutuklansınlar istemiyorum! Buradan defolup gitsinler istiyorum! Başka türlü gitmezlerse de tekmeyi bas!”

Bir an sonra yine Koca Jim’le konuşuyordu. “Bu işi niye istemiştim hatırlatsana, çünkü ben unutmaya başladım.”

Koca Jim, “İşler yoluna girecek,” diye yatıştırdı. Yarma beş yeni adamın olacak -pırıl pırıl gençler- perşembeye de beş kişi daha gelir. En azından beş kişi. Şimdi genç Thibodeau’yu buraya gönder. Ve aşağıda, en sondaki hücreyi yeni bir misafir için boş tutmaya bak. Bay Barbara gelecek de.”

“Hangi suçtan?”

“Dört tane cinayete ne dersin? Artı süpermarkette isyan başlatmak? Bu kadarı yeter mi?”

Randolph cevap veremeden telefonu kapattı.

Junior, “Carter’la ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordu.

“Bugün mü? İlk olarak biraz keşif ve planlama. Planlama kısmına ben de eşlik edeceğim. Sonra Barbara’yı tutuklama işinde yerinizi alırsınız. Herhalde hoşunuza gider?”

“Benim gider.”

“Barbara hücreyi boylayınca sen ve Memur Thibodeau güzel bir yemek yersiniz, çünkü asıl işiniz bu gece.”

“Neymiş?”

“*Demokrafm* ofisini yakmak - ne diyorsun buna?”

Junior’ın gözleri irileşti. “Niçin?”

Oğlunun bu soruyu sorması hayal kırıklığı yaratmıştı. “Çünkü, kısa vadede bir gazetenin varlığı kasaba için hayırlı değil. İtirazın mı var?” “Baba - deli olabileceğin hiç aklına geldi mi?”

Koca Jim kafasını salladı. “Tilki gibiyim ben.”

7

Ginny Tomlinson yeni puslu sesiyle, “Bu odada çok uzun zamanlar geçirdim, ama masada benim yatacağım hiç aklıma gelmezdi,” dedi.

“Gelse bile seni tedavi edenin sabahları yumurtanla etini pişiren adam olacağını bilemezdin.” Barbie durumu hafife almaya çalışıyordu ama ilk ambulansla Cathy Russell’a geldiğinden beri yara sarmakla meşguldü ve yorulmuştu. Yorgunluğunun çoğunun stresten kaynaklandığını tahmin ediyordu: birini iyileştirmek yerine daha beter edeceğim diye aklı çıkıyordu. Aynı endişeyi Gina Buffalino’yla Harriet Bigelow’un suratında da görüyordu, üstelik onların kafasında durumu daha da kötüleştiren bir Jim Rennie saati tiktak etmiyordu.

Ginny, “Galiba tekrar et yiyebilmem biraz zaman alacak,” dedi.

Rusty diğer hastalara bakmadan önce onun burnuyla ilgilenmişti. Barbie de kadının başını sabit bir şekilde tutup cesaret verici sözler mırıldanarak yardım etmişti. Rusty, Ginny’nin burun deliklerine tıbbi kokaine batırılmış tamponlar yerleştirmişti. Etkisi on dakika sürecek olan bir de anestezi ilacı verip (o zamanı kötü şekilde incinen bir bileği sarmak ve şişman bir kadının şişen diziyle uğraşmakla geçirmişti) on dakika sonra cımbızla tamponları almış ve bir neşter kapmıştı. Operasyon hayran olunacak kadar hızlıydı. Daha Barbie, Ginny’ye lades demesini söyleyemeden Rusty neşteri kadının burun deliklerinde yürüterek burnu septuma kadar açmış ve neşteri kaldıraç olarak kullanmıştı.

Barbie, Ginny’nin burnu eski haline gelirken çıkan küçük, ama gayet net çatırtıyı duyunca, *araba lastiği değiştiriyor sanki*, diye düşünmüştü. Ginny bağırmadı ama tırnakları muayene masasını örten kâğıt havluyu yırttı ve gözlerinden yaş fışkırdı.

Şimdi sakindi -Rusty iki tane Percocet vermişti- fakat şiş gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu. Yanakları mosmordu. Barbie kadının Apollo Creed maçından sonraki Rocky Balboa’ya benzediğini düşündü.

“İşe bir de iyi tarafından bakın,” dedi.

“Var mı ki?”

“Kesinlikle. Roux denen kızın hali perişan.”

“Georgia mı? Bir şey çarpmış diye duydum. Çok mu kötü durumda?”

“Yaşar ama güzel olması için çok zaman lazım.”

“Demek ki hiç Nisan Güzeli olamayacak.” Sesini alçalttı. “Haykıran o muydu?”

Barbie başını salladı. Anlaşılan Georgia’nın böğürtüsü bütün hastanede duyulmuştu. “Rusty morfin verdi, ama uzun süre yatışmadı. At gibi dayanıklı galiba.”

Ginny yine o puslu sesiyle, “Ve timsah kadar da vicdansız,” diye ekledi. “Kimsenin başına böyle bir şey gelsin istemem ama yine de karma açısından maalesef iyi oldu. Ne kadardır buradayım? Emektar saatim kırılmış.”

Barbie kendi saatine göz attı. “Şimdi saat on dört otuz. Yani beş buçuk saattir iyileşme yolundasınız.” Bedenini biraz esnetti, sırtının çatırdadığını duydu ve biraz gevşediğini hissetti. Tom Petty’nin haklı olduğuna karar vermişti: beklemek en kötüsüydü. Kendini bir an önce hücrede bulsa daha rahat edecekti. Tabii ölmezse. Ara sıra, tutuklamaya direnirken ölmesinin gayet uygun kaçacağını düşünmüyor değildi.

Ginny, “Niye gülümsüyorsun?” diye sordu.

“Hiç” Bir cımbız aldı. “Şimdi sessiz olun da şu işi halledeyim. Ne kadar erken başlarsak o kadar çabuk biter.”

“Benim kalkıp yardım etmem lazım.”

“Böyle bir şeye kalkışırsanız yapacağınız tek şey yere serilmek olur.”

Ginny cımbıza baktı. “Bununla ne yapacağını biliyor musun?”

“Sizce? Cam Çıkarma Olimpiyatları’nda altın madalya kazanmıştım.”

“Saçmalama kapasiten eski kocamdan bile yüksekmiş” Azıcık gülümsüyordu. Barbie aldığı ağrı kesicilere rağmen canının yandığını tahmin ediyor ve çabası yüzünden kadını takdir ediyordu.

“Tedavi olma sırası kendine gelince tirana dönüşen o huysuz tıp mensuplarından değilsiniz, değil mi?”

“Doktor Haskell öyleydi. Bir keresinde başparmak tırnağının altına büyük bir kıymık batmıştı ve Rusty çıkarmayı önerdiğinde uzman istediğini söylemişti.” Güldü, sonra yüzünü buruşturdu, sonra da inledi.

“Belki biraz rahatlarsınız, size yumruk atan polisin başına da taş gelmiş.”

“Yine karma. Ayaklandı mı bari?”

“Evvet.” Mel Searles iki saat önce kafası sargılı olarak ve yürüyerek çıkmıştı hastaneden.

Barbie elinde cımbızla üstüne eğilince Ginny elinde olmadan başını çevirdi. Barbie daha az şiş olan yanağa eliyle bastırarak -çok hafifçe- başı tekrar çevirdi.

Ginny, “Yapman gerektiğini biliyorum,” dedi. “Gözlerim konusunda bebek gibiyimdir.”

“Size ne kadar sert vurduğunu düşününce cam kırıklarının gözlerinizin içinde değil etrafında olduğuna şükretmek lazım.”

“Biliyorum. Sadece canımı yakma, tamam mı?”

Barbie, “Tamam,” dedi. “Çok geçmeden ayağa kalkacaksınız Ginny. Çok çabuk halledeceğim.”

Kuru olduklarından emin olmak için ellerini sildi (eldiven takmak istememişti, onlarla cımbızı iyi tutamamaktan korkuyordu) ve biraz daha yaklaştı. Kadının kaşlarına ve göz kenarlarına saplanmış altı, yedi tane küçük parça vardı ama Barbie’yi endişelendiren sol gözünün hemen dibindeki minik hançerdi. Görmüş olsa o parçayı Rusty’nin alacağından emindi, ama o burna odaklanmıştı.

Çabuk yap, diye düşündü. *Tereddüt eden genelde çuvallar.*

Parçayı cımbızla alıp kenarda duran plastik küvete bıraktı. Tuttuğu nefesi salıverdi. “Tamam. Geri kalanı bir şey değil. Kolayca halledilebilir.”

Ginny, “Ağzından çıkanı Tanrı duysun,” dedi.

Rusty muayene odasının kapısını açıp Barbie’ye biraz yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde son cam kırığını da almıştı. Asistan doktorun elinde teneke bir şeker kutusu vardı.

“Ne için?”

Rusty, “İnsan gibi yürüyen bir hemoroit için,” dedi. “Bu anal yara haram paracıklarıyla çekip gitmek istiyor. Normal koşullarda o baş belası kıçının kapıdan çıktığını görmeye bayılırdım, ama şu anda ona ihtiyacım var.”

Barbie, “Ginny?” diye sordu. “İyi misiniz?”

Kadın eliyle kapıyı işaret etti. Rusty’nin peşinden kapıdan çıkarken Barbie’ye, “Hey, yakışıklı,” diye seslendi. Barbie dönüp baktı ve Ginny

eliyle bir öpücük yolladı.

Barbie de yakaladı.

8

Chester’s Mill’de sadece bir tane diş hekimi vardı. Adı da Joe Boxer’di. Muayenehanesi Strout Yolu’nda, Prestil Deresi ile Barış Köprüsü’ne hakim bir mevkideydi. Oturma pozisyonundaysanız bu iyi bir şeydi. Ama yatar koltukta ağzı açık beklerken Joe Boxer’ın Chihuahua köpeğinin tavana yansıtılmış fotoğraflarından başka görecek bir şey olmuyordu.

Bir keresinde oradan dönen Dougie Twitchell, Rusty’ye, “Birinde köpek kafama yapıyormuş gibiydi,” demişti. “Belki bu cins köpeklerin oturuşu öyledir ama sanmıyorum. Box yirmilik dişimi oyarken tam yarım saat ha yaptı ha yapacak diye bekledim. Adam sanki matkap kullanıyormuş gibiydi.”

Doktor Boxer’ın muayenehanesinin dışındaki tabela masal devlerine uyacak büyüklükte bir çift basket şortuna benziyordu. Çiğ bir yeşille altın sarısına -Wildcats takımının renkleri- boyanmışlardı. Tabelada JOSEPH BOXER, DİŞ HEKİMİ yazmaktaydı. Ve altında **BOXER İŞİNİ ÇABUK BİTİRİR** yazıyordu. Doktorun eli sahiden çabuktu, bunda herkes hemfikirdi, ama herhangi bir sosyal sigorta kabul etmez ve sadece nakit para ile çalışırdı. Bir kâğıt işçisi, dişetleri iltihaplanmış ve yanakları ağzı bir avuç fındık dolu sincap gibi şişmiş olarak gelip diş sigortasından söz edecek olsa, Boxer adama Anthem veya Mavi Haç’tan para bulup öyle gelmesini söylerdi.

Kasabada biraz rekabet olsa belki bu Drakon yasaları biraz gevşerdi, ama doksanların başından beri bunu denemeye kalkan beş altı diş hekimi sonunda vazgeçmişti. Joe Boxer’in, Jim Rennie’nin yakın dostu olmasının bu rekabet eksikliğiyle bir ilgisi söylentileri vardı, ama elde kanıt yoktu. Bu arada, Boxer, tamponunda ÖBÜR ARABAM DA PORSCHE! çıkartması bulunan Porsche’siyle ortalıkta dolanırdı.

Rusty peşinde Barbie’yle koridora çıktığında, Boxer da ana kapıya gidiyordu. Ya da gitmeye çalışıyordu; çünkü Twitch, adamı kolundan yakalamıştı. Doktor Boxer’in serbest kolunda ise Eggo marka gözlemelerle dolu bir sepet bulunuyordu. Başka bir şey yoktu; sadece paket paket Eggo vardı. Barbie -bir kere daha- belki de Dipper’ın otoparkının arkasında, bayılmış ve feci bir beyin sarsıntısı geçirmiş olarak yattığını düşündü.

Boxer, “Kalacak değilim!” diye havladı. “Bir an önce eve gidip bunları derin dondurucuya koymam lazım! Teklifinizin işe yaraması neredeyse imkânsız zaten, o yüzden kolumu bırak!”

Barbie Boxer’in kaşının üstündeki dikişi ve sağ önkolundaki daha büyük sargıyı fark etti. Diş hekimi donmuş gözlemeleri uğruna sıkı bir dövüşe karışmışa benziyordu.

Adam, Rusty’yi görünce, “Söyle şu salağa kolumu bıraksın,” dedi. “Tedavim yapıldı, şimdi de evime gidiyorum.”

Rusty, “Daha değil,” dedi. “Tedavin bedavaya yapıldığına göre karşılığını vermeni bekliyorum.”

Boxer ufak tefek bir adamdı, boyu bir altmış beşi geçmezdi, ama bütün gücüyle kendini çekiyordu ve göğsünü şişirmişti. “Boşuna beklersin. Birkaç sargı karşılığında bedava diş ameliyatı yapıldığını hiç duymadım - bu konuda Maine Eyaleti bana böyle bir yetki vermiş de değil. Ben hayatımı kakınmak için çalışıyorum ve yaptığım işin karşılığı ödensin isterim Everett.” Barbie, “Karşılığını cennette alırsın,” dedi. “Dostun Rennie olsa böyle demez miydi?”

“Onun bu işle hiçbir ilgisi..”

Barbie bir adım daha yaklaşıp adamın yeşil plastikten alışveriş sepetine baktı. Sepetin sapında **YEMEK DÜNYASI’NIN MALIDIR** yazıyordu. Boxer kendini sepete siper etmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. “Ödeme demişken, bu gözlemelerin parasını ödemiş miydin?” “Saçmalama. Herkes her şeyi kapışıyordu. Bense sadece bunları aldım.” Meydan okurcasına Barbie’ye baktı. “Çok büyük bir derin dondurucum var ve gözlemelerimin tadını çıkaracağım.”

Barbie sakin bir sesle, “Yağmacılıkla suçlanırsan ‘herkes her şeyi kapışıyordu’ cevabı pek işe yaramaz,” dedi.

Boxer’in daha fazla şişinmesi imkânsızdı ama her nasılsa bunu başarılı. Suratı adeta morarmıştı. “O zaman mahkemeye verin beni! Hangi mahkeme? Dava kapanmıştır! Oldu mu?”

Yine gitmeye çalıştı. Barbie uzanıp adamı kolundan değil, sepetinden yakaladı. “O zaman bunlara el koyuyorum, tamam mı?”

“Yapamazsın bunu!”

“Sahi mi? Sen beni mahkemeye ver o zaman.” Barbie gülümsedi. “Ha, unutmuşum, ne mahkemesi?”

Doktor Boxer dik dik yüzüne baktı, dudakları gerilmiş, kusursuz dişlerinin uçları meydana çıkmıştı.

Rusty, “Eh, bu akşam bunları yeriz,” dedi. “Hımm! Nefis!”

Twitch de, “Ya, hazır hâlâ elektrik varken kızartırız,” diye mırıldandı. “Daha sonra da çatala geçirip arka taraftaki çöp fırınında kızartırız.” “Yapamazsınız!”

Barbie, “İzninle netleştireyim,” dedi. “Rusty’nin istediğini yapmazsan Eggo’larını bırakmayı düşünmüyorum.”

Burun kemiğinde ve ensesinde birer yara bandı bulunan Chaz Bender güldü. Pek kibarca güldüğü söylenemezdi. “Ödemeni yapsana doktor!” diye seslendi. “Sen hep öyle demez misin?”

Boxer aksi bakışlarını önce Bender’e, sonra da Rusty’ye çevirdi. “İstediğinin işe yaraması hemen hemen imkânsız. Senin de biliyor olman lazım.”

Rusty şeker kutusunu açıp uzattı. Kutuda altı tane diş vardı. “Torie McDonald bunları marketin önünden toplamış. Dizlerinin üzerine çöküp Georgia’dan akan kanların arasından bulup çıkarmış. Ve yakın gelecekte kahvaltıda Eggo yemek istiyorsan bunları tekrar Georgia’nın kafasına takacaksın doktor.”

“Ya yürüyüp gidersem?”

Tarih öğretmeni Chaz Bender bir adım öne çıktı. Yumruklarını sıkmıştı. “O durumda esnaf zihniyetli dostum, otoparkta eşek sudan gelene kadar döverim seni.”

Twitch, “Ben de yardım ederim,” dedi.

Barbie, “Ben etmem,” dedi. “Ama seyrederim.”

Kahkahalar ve alkışlar duyuldu. Barbie aynı anda hem eğlendiğini hem de midesinin bulandığını hissetti.

Boxer’in omuzları düştü. Bir anda boyuna göre büyük bir durumla karşı karşıya kalmış ufak tefek birine dönüşmüştü. Şeker kutusunu aldı, sonra Rusty’ye baktı. “Normal koşullarda çalışan bir çene cerrahı bu dişleri yerine takabilir ve dişlerin tutma ihtimali de olur, ama yine de hastasına garanti veremez. Ben yaparsam, bir, iki tanesini geri alabilirse şanslı sayılır.

Dişlerinin soluk borusuna kaçması ve o yüzden boğulması daha büyük bir olasılık.”

Gür kızıl saçları olan iriyarı bir kadın omuz atıp Chaz Bender’i kenara itti. “Ben yanında oturup boğulmamasını sağlarım,” dedi. “Annesiyim.” Doktor Boxer içini çekti. “Baygın mı şu anda?”

O başka bir şey diyemeden biri yeşil şef aracı olmak üzere iki polis arabası hastanenin önüne yanaştı. Öndeki araçtan Freddy Denton, Junior Rennie, Frank DeLesseps ve Carter Thibodeau indi. Şef arabasından da Şef Randolph'la Jackie Wettington indiler. Rusty’nin karısı da arkadan çıktı. Hepsi silahlıydı ve hastanenin ana kapısına doğru gelirken silahlarını çekmişlerdi.

Joe Boxer’la yaşanan tartışmayı izleyen küçük kalabalık mırıldanarak geri çekildi, bazıları hırsızlık yüzünden tutuklanmayı bekliyordu.

Barbie, Rusty Everett’e döndü. “Bana bak,” dedi.

“Ne demek is..”

“Bana bak!” Barbie kollarını kaldırıp kendi etrafında dönerek iki yanını gösterdi. Sonra tişörtünü kaldırıp düz karnını ve sırtını gösterdi. “Herhangi bir iz görüyor musun? Çürük filan?”

“Hayır..”

Barbie, “O zaman bunu bilmelerini sağla,” dedi.

Başka vakti olmadı. Randolph memurlarını içeri sokmuştu bile. “Dale barbara? Öne çık.”

Randolph silahını üstüne doğrultamadan Barbie söyleneni yaptı. Çünkü kazalar olabiliyordu. Bazen de kasten.

Barbie, Rusty’nin suratındaki şaşkınlığı gördü ve masum olduğu için onu biraz daha sevdi. Gine Buffalino ile Harriet Bigelow’u da gördü, gözleri kocaman kocaman olmuştu. Fakat dikkatini daha çok Randolph’la yardakçılarına yöneltmişti. Bütün suratlar taş gibiydi, ama Thibodeau ve DeLesseps’te inkâr edilmez bir tatmin ifadesi vardı. Onlar için bu durum Dipper’daki gecenin intikamıydı. Ve intikam tatlı olurdu.

Rusty, kendini siper etmek istercesine Barbie’nin önüne geçti.

Barbie, “Yapma bunu,” diye mırıldandı.

Linda da, “Hayır Rusty!” diye bir çığlık attı.

Rusty, “Peter?” dedi. “Ne oluyor? Barbie bana yardım ediyor ve elinden bayağı iyi iş geliyor doğrusu.”

Barbie asistan doktoru kenara çekmeye ve hatta ona dokunmaya bile korkuyordu. Onun yerine çok ağır hareketlerle ellerini kaldırdı, avuçlarını da açmıştı.

Ellerini kaldırdığını görünce Junior’la Freddy Denton, Barbie’ye yaklaştılar, hem de çabucak. Junior ileri atılırken Randolph’a çarpmış ve şefin elindeki Beratta ateş almıştı. Tabancanın çıkardığı ses resepsiyon alanında kulakları sağır edecek gibiydi. Mermi Randolph’un sağ ayakkabısının on santim önüne isabet etti ve şaşılacak kadar büyük bir delik açtı. Keskin barut kokusu bir anda ortalığı sardı.

Gina’yla Harriet çığlıklar atarak yerde başını önüne eğmiş vaziyette emekleyen Joe Boxer’ın üstünden atlayıp ana koridora kaçtılar. Diş hekiminin her zaman düzgün duran saçları yüzüne dökülmüştü. Hafif çene çıkığı tedavi edilmiş olan Brendan Ellerbee koşarken Boxer’m kolunu tekmeledi. Şeker kutusu Boxer’m elinden fırlayıp resepsiyon masasına çarptı ve havada uçarken birden açıldı, Torie McDonald’ın güçlükle topladığı dişler ortalığa saçıldı.

Junior’la Freddy, mücadele etmeye kalkışmayan Rusty’yi tutuyorlardı. Rusty’nin kafası iyice karışmış gibiydi. Onu kenara ittiler. Rusty dengesini kaybetmemeye çalışarak koridora doğru ilerledi. Linda onu yakaladı ve ikisi birlikte yere düştüler.

Twitch, “Ne halt oluyor?” diye kükrüyordu. “Ne halt oluyor burada?”

Hafiften aksayan Carter Thibodeau, Barbie’ye yaklaştı, Barbie onun gelişini görmüş ama ellerini indirmemişti. Ellerini indirmesi öldürülmesine yol açabilirdi. Ve belki sadece onun da değil. Bir silah ateş almışken diğerlerinin de çıldırması yüksek ihtimaldi.

Carter, “Selam ahbap,” dedi. “Çok da meşgul bir çocuksun doğrusu.” Barbie’nin karnına bir yumruk indirdi.

Barbie bunu beklediği için karın adalelerini kasmıştı ama yine de iki büklüm oldu. Piç kurusu bayağı güçlüydü.

Rusty, “Kesin şunu!” diye gürledi. Hâlâ şaşkın görünüyordu, ama artık bir o kadar da öfkeli. “Derhal kesin diyorum size!”

Ayağa kalkmaya çalıştı ama Linda iki koluyla sarılıp aşağı çekti. “Yapma,” dedi. “Yapma, adam tehlikeli.”

“Ne?” Rusty başını çevirip kulaklarına inanamayarak karısına baktı. “Sen delirdin mi?”

Barbie kollarını polislere gösterecek şekilde havada tutmaya devam ediyordu.

Randolph, “Thibodeau,” dedi. “Geri çekil. Bu kadar yeter.”

“O silahı kaldırsana salak!” Rusty, Randolph’a bağırmıştı. “Birini öldürmek mi istiyorsun?”

Randolph ona haddini bildirir bir bakış attıktan sonra Barbie’ye döndü. “Doğrul evlat.”

Barbie doğruldu. Canı yanmıştı ama dayanıyordu. Hazırlıklı olmasa Thibodeau’nun yumruğuyla şimdi yerde kıvranıp nefes almaya çalışacağını biliyordu. O zaman Randolph da onu tekmelemeye mi çalışacaktı? Koridordaki izleyicilere rağmen diğer polisler de ona mı katılacaklardı? İzleyicilerin bazıları şimdi daha iyi görebilmek için gerilere mi süzülüyordu? Tabii ki, çünkü kanları kızışmıştı. Bu işler böyleydi.

Randolph, “Seni Angela McCain, Dorothy Sanders, Lester A. Coggins ve Brenda Perkins cinayetlerinden tutukluyorum,” dedi.

Barbie’yi tüm bu isimler şok etmişti, en çok da sonuncusu. Bir yumruk gibiydi. O tatlı kadın. Tedbirli olmayı unutmuştu. Barbie onu suçlayamazdı -hâlâ kocasının yasını tutuyordu- ama Rennie’ye gitmesine izin verdiği için kendini suçlayabilirdi. Ona cesaret verdiği için.

Randolph’a, “Ne oldu?” diye sordu. “Tanrı aşkına, ne yaptınız siz?”

Freddy Denton, “Sanki bilmezmiş gibi,” dedi.

Jackie Wettington, “Sen ne tür bir manyaksın?” diye sordu. Suratı nefretle çarpılmış, gözleri öfkeden kısılmıştı.

Barbie ikisine de aldırmadı. Ellerini başının üstünden indirmeden Randolph’a dikmişti gözünü. Onlara bahane verse tepesine bineceklerdi. Hatta normalde gayet sevimli bir kadın olan Jackie bile onlara katılabilirdi, uma onun için bahaneden çok sebep gerekirdi. Belki de gerekmezdi. Bazen iyi insanlar bile çileden çıkardı.

Randolph’a, “Daha doğrusu,” dedi. “Rennie’nin size ne yapmasına göz yumdunuz? Çünkü bu onun pisliği ve sen de bunu biliyorsun. Parmak izleri

her yerde.”

“Kapa çeneni.” Randolph, Junior’a döndü. “Kelepçele şunu.”

Junior, Barbie’yi tutmak üzere uzandı ama o daha bileğine dokunamadan Barbie ellerini arkada birleştirip döndü. Rusty ile Linda Everett hâlâ yerdeydi, Linda kollarını kocasına dolamış sıkı sıkı bastırıyordu.

Plastik kelepçe takılırken Barbie, Randolph’a, “Unutma,” dedi. Kelepçeler bileklerine gömülecek kadar sıkılmıştı.

Rusty ayağa kalktı. Linda tutmaya çalışınca karısını itti ve daha önce hiç görmemiş olduğu bir bakışla baktı. Bakışında sertlik, sitem ve bir de acıma vardı. “Peter,” dedi ve Randolph dönüp giderken bağırmaya başladı. “Sana söylüyorum! Konuşurken bana bak!”

Randolph döndü. Suratı taş gibiydi.

“Onu almaya geleceğinizi biliyordu.”

Junior, “Tabii bilir,” dedi. “Deli olabilir ama aptal değil.”

Rusty bu sözleri önemsemdi. “Bana kollarını, suratını, gömleğini kaldırıp karnını ve sırtını gösterdi. Hiçbir yara bere izi yoktu, tabii Thibodeau’nun aşağılık yumruğu etini çürütmediyse.”

Carter, “Üç kadın?” dedi. “Üç kadınla bir rahip. Hak etmişti.”

Rusty bakışlarını Randolph’tan ayırmadı. “Bu bir tuzak.”

Randolph, “Kusura bakma ama senin üstüne vazife değil,” dedi. Tabancasını kılıfına sokmuştu. Bu da bir şeydi.

Rusty, “Doğru,” dedi. “Ben yaraları tımar ederim, polis ya da avukat değilim. Sadece diyorum ki sizin gözetiminizdeyken onu tekrar gördüğümde bir sürü yarası beresi varsa Tanrı yardımcınız olsun.”

Frank DeLesseps, “Ne yaparsın, İnsan Hakları’nı mı ararsın?” diye sordu. Öfkeden gözü dönmüştü. “Bu dostun dört kişiyi öldürene kadar dövmüş. Brenda Perkins’in boynu kırılmış. O kızlardan biri benim nişanlımdı ve cinsel tacize de uğramış. Muhtemelen hem önceden hem de öldükten sonra, öyle görünüyor.”

Silah ateş alınca izleyenlerin çoğu geri çekilmişti ve şimdi yumuşak bir dehşet mırıltısı yükseliyordu.

“Bu adamı mı savunuyorsun? Seni de hapse atmak lazım!”

Linda, “Frank, kapa çeneni!” dedi.

Rusty, Frank DeLesseps'e baktı. Suçiçeğini, kızamığını, yaz kampında bitlenen kafasını, ikinci kattan düşünce kırılan bileğini ve on iki yaşındayken zehirli sarmaşık yüzünden ciddi şekilde tahriş olan cildini tedavi etmişti. Şimdi o çocukla bu adam arasında çok az benzerlik görüyordu. "Peki ben de hapse girersem? O zaman ne olacak Frankie? Ya annen yine rahatsızlanırsa geçen yılki gibi? Hapiste ziyaret saati gelsin de tedavi edeyim diye mi bekleyeceğim?"

Frank bir adım öne çıktı, yumruk atacak ya da vuracakmış gibi eli havadaydı. Junior tuttu. "Onun da sırası gelecek merak etme. Barbara'nın tarafında yer alan herkesin. Ama zamanı var."

"Taraflar mı?" Rusty gerçekten şaşırmıştı. "Sen ne diyorsun, ne tarafı?

Bu kahrolası bir futbol maçı değil."

Junior bir sır saklıyormuş gibi gülümsedi.

Rusty, Linda'ya döndü. "Bu konuşanlar senin meslektaşların. Hoşuna gidiyor mu bu halleri?"

Linda bir an kocasına bakamadı. Sonra, çaba harcayarak, baktı. "Delirdiler, hepsi o ve onları suçlamıyorum. Ben de delirdim. Dört kişi Eric duymadın mı? Onları öldürmüş ve kesinlikle en az iki kadına tecavüz etmiş. Bowie'de cenaze arabasından indirilmelerine yardım ettim. Lekeleri gördüm."

Rusty başını salladı. "Bense bütün sabahı onunla geçirdim. İnsanlara yardım edişini izledim."

Barbie, "Hadi gidelim," dedi. "Geri çekil koca adam. Şimdi.."

Junior kaburgalarını dürttü. Sertçe. "Sessiz kalma hakkına sahipsin pislik."

Linda, "O yapmış," dedi. Elini Rusty'ye uzattı, onun tutmayacağını anlayınca yana indirdi. "Bu künyeleri Angie McCain'in elinde bulmuşlar."

Rusty'nin nutku tutulmuştu. Sadece Barbie'nin şefin arabasına tıkılmamı ve elleri hâlâ arkadan kelepçeli olarak kapının üstüne kapatılmasını izliyordu. Bir an göz göze geldiler. Barbie başını salladı. Sadece bir kere sallamıştı ama sert ve katı bir sallayıştı.

Sonra onu götürdüler.

Lobide sessizlik hâkimdi. Junior'la Frank de Randolph'la gitmişlerdi. Carter, Jackie ve Freddy Denton öbür polis aracına biniyorlardı. Linda

durmuş, öfkeli ve yalvaran bakışlarla kocasına bakıyordu. Sonra öfke kayboldu. Kocasına doğru yürüdü, kollarını kaldırdı, birkaç saniyeliğine bile olsa Rusty'nin sarılmasını istiyordu.

Rusty, "Hayır," dedi.

Linda durdu. "Neyin var senin?"

"Asıl senin neyin var? Burada olanları görmedin mi?"

"Rusty, kızın elinde bu künyeler vardı!"

Rusty ağır ağır başını salladı. "Ne kadar da uygun, değil mi?" Linda'nın incinmiş ve umutlu yüzü şimdi donmuştu. Kollarını hâlâ kocasına uzatmakta olduğunu fark etti ve indirdi.

"Dört kişi," dedi. "Üçü neredeyse tanınmayacak hale gelene kadar dövülmüş. Evet, taraflar var ve sen de hangi tarafta yer alacağını düşünsen iyi olur."

Rusty, "Sen de öyle hayatım," dedi.

Dışarıdan Jackie, "Linda, gelsene hadi!" diye seslendi.

Rusty birden izleyicileri olduğunu fark etti, üstelik aralarında tekrar tekrar Jim Rennie'ye oy verenler de vardı. "Bunu bir düşün Lin. Ve Pete Randolph'un kime çalıştığını da düşün."

Jackie, "*Lindal*" diye bağırdı.

Linda Everett başı önde yürüdü. Dönüp arkasına bakmadı. Rusty o arabaya binene kadar iyiydi. Sonra titremeye başladı. Hemen oturmazsa düşebileceğini düşündü.

Omzunda bir el hissetti. Twitch'ti. "İyi misin patron?"

"Evet." Sanki öyle derse sahiden iyi olacaktı. Barbie hapishaneye götürülmüştü ve karısıyla altı yıldır ilk kez gerçek anlamda kavga etmişti. Hayır, iyi değildi.

Twitch, "Bir sorum var," dedi. "Eğer o insanlar öldürüldüyse niye Bowie Cenaze Evi'ne götürmüşler de otopsi için buraya getirmemişler? Kimin fikriymiş bu?"

Rusty cevap veremeden ışıklar kesildi. Hastane jeneratörü nihayet yakıtsız kalmıştı.

9

Tabaklarındakileri her şeyi silip süpürmelerini (bu arada bunlar son hamburgerleriydi) izledikten sonra Claire üç çocuğu mutfakta karşısına dizdi. O ciddi ciddi çocuklara bakarken çocuklar da ona bakıyordu, genç ve insanı ürkütecek kadar kararlıydılar. Sonra, içini çekerek Joe'ya sırt çantasını uzattı. Benny çantanın içine baktı ve üç tane çikolata, üç tane pişmiş yumurta, üç kutu meyve suyu ve altı tane yulaflı üzümlü kurabiye gördü. Tıka basa doymuş olduğu halde gözü parladı. "Olağanüstü Bayan McC! Siz gerdek bir..."

Claire oralı olmadı, bütün dikkatini Joe'ya vermişti. "Anladığım kadarıyla bu önemli. O yüzden izin veriyorum. Hatta isterseniz sizi arabayla.." Joe, "Gerek yok anne," dedi. "Bisikletle iki dakikada gideriz."

Norrie, "Hem de güvenli," diye ekledi. "Yollarda pek kimse yok zaten." Claire'in gözleri oğlunun yüzündeki "Hadi Ama Anne." bakışına kilitlenmişti. "Yalnız, iki tane söz istiyorum. Birincisi; karanlık çökmeden eve döneceksiniz... ve alacakaranlık da demek istemiyorum, güneş batmadan döneceksiniz. İkincisi; bir şey bulacak olursanız yerini işaretleyin ve sonra gerisini bana bırakın. Aranan şeyi bulmak için en uygun insanlar sizmişsiniz, tamam, ama onunla uğraşmak yetişkinlerin işi. Şimdi bana söz veriyor musunuz? Ya söz verirsiniz ya da başınızda büyük olarak ben de gelirim." Benny şüpheli görünüyordu. "Daha önce Black Ridge Yolu'na hiç gitmedim Bayan McC. ama geçip gitmişliğim var. Yani sizin Civic'in bu işe uygun olduğunu pek sanmıyorum."

"O zaman ya söz verirsiniz ya da hiçbir yere gidemezsiniz, bu nasıl?" Joe söz verdi. Diğer ikisi de verdiler. Norrie haç bile çıkardı.

Joe çantasını sırtına takmaya başladı. Claire cep telefonunu da çantaya koydu. "Sakın kaybedeyim deme bayım."

"Kaybetmem anne." Joe bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu. "Norrie? Bu ikisi çıldırırsa sen engellersin değil mi?"

"Tabii efendim." Sanki son bir yıl içinde kaykayla ölümüne manevralar yapan o değildi. "Emin olabilirsiniz."

Claire, “Umarım,” dedi. “Umarım.” Başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovaladı.

Benny, “Şahane bir yemekti Bayan McC.!” dedi ve elini uzattı. “Çakın.”

Claire, “Sevgili Tanrım, neler yapıyorum ben?” diye sordu. Sonra o da elini uzatıp çaktı.

10

İnsanların hırsızlık, saldırı, komşunun hiç susmadan havlayan köpeği gibi şikâyetlerle geldiği karakol lobisindeki bankonun ardında memurların çalıştığı büro vardı. İçeride masalar, dolaplar ve üzerinde KAHVE İLE ÇÖREK ÜCRETLİDİR yazan bir bölme bulunuyordu. Kayıtlar da burada yapı- t lıyordu. Freddy Denton, Barbie'nin fotoğraflarını burada çekmiştir, Henry Morrison da, Peter Randolph ve Denton elleri silahlarında yanlarında beklerken parmak izlerini almıştı.

Henry, "Bük biraz, parmaklarını bük!" diye bağırdı. Bu, Barbie'yle Sweetbriar Rose'daki öğle yemeklerinde (daima yanında bir dilim dereotlu hıyar turşusuyla salam, marul ve domatesli sandviç yerdi) Red Sox-Yankee rekabetini konuşmaktan hoşlanan adam değildi. Dale Barbara'nın burnunun üstüne yumruğunu indirmekten zevk alacak biriydi. Hem de bütün gücüyle. "Sen çevirme, ben çeviririm, sen gevşek bırak!"

Barbie, Henry'ye burnunun dibinde silahlı adamlar, hem de o silahları hiç tereddüt etmeden kullanacağını bildiğin adamlar beklerken gevşemenin o kadar olmadığını söylemek istedi. Ama susmayı yeğledi ve Henry parmaklarını istediği gibi çevirebilsin diye gevşetmeye çalıştı. Ve bundan hiç şikâyeti yoktu. Başka koşullar altında olsa Henry'ye niye zahmet ettiklerini sorardı ama bu konuda da dilini tuttu.

İzler net bir şekilde çıkınca Henry, "Tamam," dedi. "Aşağı götürün. Elimi yıkamak istiyorum. Ona dokunduğum için kendimi kirlenmiş hissediyorum."

Jackie'yle Linda bir kenarda dikiliyorlardı. Şimdi, Randolph'la Denton silahlarını kılıflarına sokup Barbie'yi kollarından kavrayınca iki kadın da kendi tabancalarını kılıflarına soktular. Namlular yere dönüktü ama silahlar hazırdı.

Henry, "Elimden gelse bana verdiğin tüm yemekleri kusardım," dedi. "İğreniyorum senden."

Barbie, "Ben yapmadım Henry," dedi. "Biraz düşün."

Morrison başını çevirmekle yetindi. Barbie, *düşünmek pek moda değil bugün buralarda,* diye düşündü. Ki Rennie'nin de tam bunu istediğinden

emindi.

“Linda,” dedi. “Bayan Everett.”

“Benimle konuşma.” Göz altlarındaki mor halkalar dışında yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Göz çevreleri çürümüş gibi görünüyordu.

Freddy, “Gel bakalım parlak çocuk,” dedi ve Barbie’nin beline, tam böbreklerinin üstüne hafif bir yumruk indirdi. “Süitin seni bekliyor.”

11

Joe, Benny ve Norrie 119'dan kuzeye doğru ilerliyorlardı. Hava yaz gibi sıcak, puslu ve nemliydi. Yaprak bile kımıldamıyordu. Yolun iki tarafındaki otların arasında cırcırböcekleri büyük bir gürültü çıkarıyordu. Ufukla gökyüzü Joe'nun önce bulutlar yüzünden diye yorumladığı bir sarı renkliydi. Sonra bunun Kubbe'ye yapışan polen ve toz parçaları olduğunu anladı. Otoyolun yakınından geçen Prestil Deresi otoyolun yakınından yüce Androscoggin'e kavuşmak hevesiyle güneydoğuya, Castle Rock'a doğru hızlanırken çıkardığı sesleri duymaları lazımdı ama sadece cırcırböcekleriyle ağaçlarda tembel tembel öten birkaç karganın sesi geliyordu.

Deep Cut Yolu'nu geçtiler ve yaklaşık bir buçuk kilometre daha gidip Black Ridge Yolu'na ulaştılar. Bozuk bir toprak yoldu ve gökyüzüne bakan, eğri büğrü iki tabelayla gösteriliyordu. Soldakinde ARAZİ ARACI TAVSİYE EDİLİR yazıyordu. Sağdakine KÖPRÜ AĞIRLIK LİMİTİ 4 TONDUR BÜYÜK KAMYONLAR GEÇEMEZ diye eklenmişti. İki tabelada da kurşun delikleri vardı.

Benny, "İnsanların düzenli olarak atış talimi yaptığı bir kasabaya bayılırım," dedi. "O zaman kendimi El Kliyder'e karşı güvende hissederim."

Joe, "O El Kaide, salak," dedi.

Benny kafasını salladı, keyiflice gülümsüyordu. "Ben el *Kliyder'*den söz ediyorum, hani şu korkunç MeksikalI haydut, batı Maine'e yerleşmiş, şeyden.."

Norrie, "Hadi Geiger Sayacı'nı bir deneyelim," deyip bisikletten indi.

Aygıt Benny'nin dağ bisikletinin arkasındaydı. Claire'in bez sepetinden aldıkları birkaç eski havluyla sarıp sarmalamışlardı. Benny havlulardan çıkarıp Joe'ya verdi. Çorak ortamdaki en renkli şey aygıtın sarı muhafazasıydı. "Sen yap. Ben çok heyecanlıyım."

Joe bir an düşündü, sonra Geiger Sayacı'nı Norrie'ye uzattı.

Norrie dalga geçerek, "Ödlekler," dedi ve aygıtı çalıştırdı. İbre bir anda + 50'ye fırlamıştı. Joe ibreye bakakaldı, kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi.

Benny, “Yuh!” dedi. “Amma sıçradı!”

Norrie sabitlenen (ama kırmızı bölümden hâlâ çeyrek kadran uzakta olan) ibreden başını kaldırıp Joe’ya baktı. “Devam ediyor muyuz?”

Joe, “İlla ki,” dedi.

12

Karakolda enerji kesintisi yoktu, en azından şimdilik. Bodrumdaki yeşil seramik kaplı koridor bunaltıcı bir ışık veren floresanların altında uzayıp gidiyordu. İster şafak vakti olsun ister gece yarısı, burada hep aynı parlak öğle vaktiydi. Şef Randolph'la Freddy Denton, basamaklardan inerken Barbie'ye eşlik ettiler (tabii pazılarını kavramış olarak yürürken bu kelime kullanılabilirse). İki kadın memur da elleri tabancalarında peşlerinden geliyordu.

Sol tarafta arşiv odası vardı. Sağda ise ikişer tanesi karşılıklı, biri uçta olmak üzere beş tane hücre bulunuyordu. Uçtaki en küçük hücreydi, içinde dar bir döşekle kapaksız çelik klozetten başka bir şey yoktu ve Barbie'yi buna doğru götürüyorlardı.

Pete Randolph'un emriyle -tabii o da emirleri Koca Jim'den alıyordu- süpermarket isyanının en kötü aktörleri bile kendi kefaletleriyle serbest bırakıldığı için (zaten nereye kaçacaklardı ki?) hücreler boştu. O yüzden Mel Searles'in saklandığı 4 numaralı hücreden fırlaması sürpriz oldu. Kafasındaki sargı aşağı kaymıştı ve moraran gözlerini göstermemek için güneş gözlüğü takıyordu. Bir elinde ucunda ağırlık olan spor çorabı vardı: ev yapımı cop. Barbie'nin ilk, bulanık izlenimi Görünmez Adam tarafından saldırıya uğramak üzere olduğuydu.

Mel, "Piç herif!" diye bağırıp copunu savurdu. Barbie başını eğdi. Cop başının üstünden geçip Freddy Denton'un omzuna çarptı. Freddy böğürerek Barbie'yi bıraktı. Arkalarında da kadınlar bağırıyordu.

"Tanrı'nın cezası katil! Seni elimden kim kurtaracak, ha?" Mel copu bir daha savurdu ve bu sefer Barbie'nin sol koluna isabet etti. Kolu uyuştu. Çorabın içinde kum değil bir tür kâğıt ağırlığı vardı. Cam veya muhtemelin metaldi, ama en azından yuvarlaktı. Kolu şimdi kanamaya başlamıştı.

Mel, "Şimdi hapı yuttun işte!" diye kükredi ve içi dolu çorabı yeniden savurdu. Şef Randolph da Barbie'yi bırakıp geri kaçtı. Barbie çorabın ucunu yakaladı, içindeki ağırlık bileğine çarpınca yüzünü buruşturdu. Çoraba asıldı ve Mel Searles'in ev yapımı silahını çekip almayı başardı. Aynı anda Mel'in başındaki sargı da gözbağı gibi gözlerine inmişti.

Jackie Wettington, “Olduğun yerde dur!” diye haykırdı. “Mahkûm kıpırdama! Bu son ihtarımdır!”

Barbie kürek kemiklerinin ortasında küçük soğuk bir daire hissetti. Göremiyordu, ama Jackie’nin tabancasını çektiğinden hiç şüphesi yoktu. Beni *vurursa mermi oraya saplanacak. Ve vurabilir de, çünkü küçük kasabalarda suçlu daima yabancılardır, profesyoneller amatör olsa bile.*

Çorabı bıraktı. İçindeki her neyse gürültüyle yere çarptı. Sonra ellerini kaldırdı. “Çorabı bıraktım!” diye seslendi. “Silahsızım hanımefendi, lütfen tabancanızı indirin!”

Mel kayan sargıyı düzeltti. Kafasında türban varmış gibi görünüyordu. Sonra Barbie’ye iki kere vurdu, biri karın boşluğuna, biri de midesine. Barbie bu defa hazırlıklı değildi ve ciğerlerindeki hava sert bir HAH sesiyle dışarı çıktı. İki büklüm oldu, sonra dizlerinin üstüne çöktü. Mel bu sefer yumruğunu ensesine indirdi - veya belki de Freddy’di; Barbie’nin bildiği kadarıyla bizzat Korkusuz Lider bile olabilirdi. Barbie yere yığıldı, dünya giderek uzaklaşıyordu. Sadece yerde bir çentik vardı. Onu gayet net görebiliyordu. Neden olmasın ki? Gözüyle arasında olsa olsa iki santim vardı.

“Durun! Kesin vurmayı!” Ses çok uzaklardan geliyordu, ama Barbie, Rusty’nin karısına ait olduğundan emindi. “Adam yerde zaten, görmüyor musunuz?”

Etrafında ayaklar garip bir dans yapıyorlardı. Birisi kalçasına bastı, tökezleyip, “Lanet olsun!” diye bağırdı ve sonra kalçasından tekmelendi. Her şey çok uzaklarda olup bitiyordu. Sonradan acıyabilirdi ama şu anda o kadar da kötü değildi.

Eller Barbie’yi kavrayıp ayağa dikti. Barbie başını kaldırmaya çalıştı ama bütün olarak kendini salıvermek daha kolay geliyordu. Uçtaki hücreye doğru götürüldüğünü hissetti, ayakları yeşil karolarda kayıyordu. Denton yukarıda ne demişti? *Süitin seni bekliyor.*

Ama yastığıma naneli çikolata bırakacaklarından veya oda servisi olduğundan şüpheliyim, diye düşündü. Hoş aldırdığı da yoktu. Tek istediği kendi başına kalıp yaralarını yalamaktı.

Hücrenin önünde birisi daha da hızlı gitsin diye arkasından bir tekme savurdu. Barbie ileri fırlarken gri duvara önce suratını çarpmamak için sağ kolunu kaldırdı. Solu da kaldırmayı denedi, ama dirsekten aşağısı hâlâ

uyuşuktu. Yine de başını korumayı başardı ve bu iyiydi. Tökezledi, yalpaladı ve tekrar dizüstü çöktü, bu sefer yatağın önünde, sanki bir an önce içeri girdiğine dua edecekmiş gibiydi. Arkasında hücrenin kapısı gürültüyle sürüldü.

Barbie yatağa tutunarak ayağa kalktı, sol kolu şimdi biraz çalışmaya başlamıştı. Tam zamanında dönüp Randolph'un kavgacı bir edayla - yumruklar sıkılı, baş inik- uzaklaştığını gördü. Ötede Denton, Searles'in sargısından kalanları çözüyordu, Searles ise ateş püsküren gözlerle bakıyordu (bakışının gücü burnunda çarpılmış olarak duran güneş gözlüğü yüzünden biraz azalmıştı). Basamakların dibindeki erkek memurların ötesinde de kadın memurlar vardı. İkisinin yüzünde de aynı dehşete düşmüş ve şaşkın ifade fark ediliyordu. Linda Everett'in yüzü her zamankinden de solgundu ve Barbie kirpiklerindeki yaşları görür gibi oldu.

Bütün iradesini toplayıp kadına seslendi. "Memur Everett!"

Linda yerinden zıpladı. Acaba daha önce ona Memur Everett diyen olmuş muydu? Belki karşıya geçmesine yardım ettiği okul çocukları, herhalde yarım gün çalışan bir polis olarak üstlendiği en büyük sorumluluk buydu. Bu haftaya kadar.

"Memur Everett! Hanımefendi! Lütfen!"

Freddy Denton, "Kes sesini," dedi.

Barbie ona aldırmadı. Bayılacağını veya en azından içinin geçeceğini düşünüyordu, ama şimdilik sonuna kadar direnecekti.

"Kocanıza söyleyin cesetleri muayene etsin! Özellikle Bayan Perkins'inki! Cesetlere mutlaka bakmalı! Hastaneye götürmezler! Rennie izin vermez.."

Peter Randolph ileri atıldı. Barbie adamın Denton'un kemerinden ne aldığını gördü ve kollarını kaldırıp yüzünü korumak istedi ama kolları çok ağırdı.

Randolph, "Sen çok oldun evlat," dedi. Şok tabancasını parmaklıkların arasından uzatıp tetiğe bastı.

13

Black Ridge Yolu’nun tozlu paslı yolunu yarıladıktan sonra Norrie bisikletini durdurdu ve bayırın ucuna bakarak bekledi.

Joe, “Devam etsek iyi olur,” dedi. “Hazır ortalık aydınlıkken faydalanalım.”

Norrie parmağıyla göstererek, “Biliyorum da baksana,” dedi.

Diğer kıyıda, Prestile’in Kubbe’den önce döküldüğü dik yamacın altında dört tane geyik leşi vardı: bir erkek, iki dişi ve bir yavru. Hepsi de besiliydi; Mill’de güzel bir yaz olmuştu ve iyi beslenmişlerdi. Joe leşlerin üstünde dönüp duran sinekleri görüyor, hatta vızıltılarını duyuyordu. Normal bir zamanda olsalar yüksekten dökülen suyun sesi bu sesi bastırırdı.

Benny, “Ne olmuş ki bunlara?” diye sordu. “Acaba aradığımız şeyle bir ilgisi var mıdır?”

Joe, “Radyasyondan söz ediyorsan bu kadar hızlı olacağını sanmıyorum,” dedi.

Norrie huzursuz bir sesle, “Tabii gerçekten çok yüksek oranda değilse,” dedi.

Joe, Geiger Sayacı’nın ibresini gösterdi. “Belki, ama bu hâlâ çok yüksek değil. Tamamen kırmızıda bile olsa üç günde koca koca geyikleri öldüreceğinin sanmam.”

Benny, “Erkeğin bir bacağı kırık,” dedi. “Buradan anlaşılıyor.”

Norrie, “Dişilerde de kırık olduğundan eminim,” dedi. Ellerini gözüne siper etmişti. “Ön bacaklarda. Bakın nasıl bükülmüşler?”

Joe dişi geyiğin garip bir jimnastik hareketi yapmaya çalışırken ölmüş gibi göründüğünü düşündü.

Norrie, “Bence atlamışlar,” dedi. “Hani şu küçük sıçanımsı şeyler gibi.”

Benny, “Kemirginler,” dedi.

Joe, “Kemirgen, kuş beyinli,” diye düzeltti.

Norrie, “Bir şeyden mi kaçıyorlardı acaba?” diye sordu. “O yüzden mi?”

Oğlanlardan cevap çıkmadı. İkisi de bir hafta öncekinden daha genç duruyordu, kamp ateşi başında fazla korkunç bir hikâye dinlemek zorunda kalan çocuklara benziyorlardı. Üçlü, bisikletlerinin yanında durup ölü geyiklere bakarak, sineklerin uyku veren uğultusunu dinleyerek beklediler.

Joe, “Devam mı?” diye sordu.

Norrie, “Galiba mecburuz,” dedi. Bacağını atıp bisikletine bindi.

Joe da, “Doğru,” deyip kendi bisikletine atladı.

Benny, “Ollie, beni yine tam bir karmaşaya sürüklüyorsun,” dedi.

“Ha?”

“Boş ver. Gidelim ruh kardeşim, gidelim bakalım.”

Köprünün öbür ucuna gelince bütün geyiklerin bacaklarını kırmış olduğunu gördüler. Yavrulardan birinin kafatası da ezilmişti. Herhalde eskisi gibi suya düşmek yerine kayaya düştüğü içindi.

Joe, “Geiger Sayacı’nı bir daha çalıştırsana,” dedi.

Norrie aygıtı çalıştırdı. Bu sefer ibre + 75’in üzerinde dans ediyordu.

14

Pete Randolph, Duke Perkins’in çekmecelerinin birinden eski bir teyp çıkardı, inceledi ve pillerinin hâlâ iyi durumda olduğunu gördü. Junior Rennie içeri girince Randolph KAYIT düğmesine basıp küçük Sony’i genç adamın görebileceği şekilde masanın köşesine yerleştirdi.

Junior’ın son migreni başının sol tarafında hafif bir ağrıya dönüşmüştü ve kendini oldukça sakin hissediyordu; babasıyla daha önce konuştukları için Junior ne diyeceğini biliyordu.

Koca Jim, “Tamamen formaliteden ibaret,” demişti.

Ve sahiden öyleydi.

Randolph tekerlekli koltuğunda arkaya yaslanıp, “Cesetleri nasıl buldun oğlum?” diye sordu. Perkins’in bütün şahsi eşyalarını toparlayıp odanın öbür tarafındaki dosya dolabına kaldırmıştı. Artık Brenda da öldüğüne göre onları çöpe atabileceğini düşünüyordu. Geride kalan biri yoksa bu eşyalarla uğraşmanın manası da yoktu.

Junior, “Şey,” dedi. “117’deki devriyemden dönüyordum - bütün o süpermarket olayını kaçırmışım..”

Randolph, “Şansın varmış,” dedi. “Tam bir rezaletti. Kahve?”

“Hayır, sağ olun efendim. Migrenim var ve kahve pek iyi gelmiyor galiba.”

“Kötü alışkanlık zaten. Sigara kadar değil ama kötü. Kurtarılana kadar sigara içtiğimi biliyor muydun?”

“Hayır efendim, bilmiyordum.” Junior bu ahmağın dalga geçmeyi bırakıp hikâyesini anlattırmasını diledi, böylece buradan hemen gidebilecekti.

“Ya. Lester Coggins vaftiz etmişti beni.” Randolph ellerini göğsünde dolaştırdı. “Prestile’e girmiştim. Hemen oracıkta kalbimi İsa’ya verdim. Ben kiliseye bazıları kadar sık gitmezdim, kesinlikle baban kadar gitmezdim ama Rahip Coggins iyi adamdı” Randolph başını salladı. “Dale Barbara’nın vicdanında çok yük var. Tabii vicdanı varsa.”

“Evet efendim.”

“Cevaplayacağı çok soru da var tabii ki. Şok tabancasıyla şöyle bir yokladım ve bu daha başlangıç sayılır. Evet. Devriyeden dönüyordun, sonra?”

“Ve birilerinin Angie’nin arabasını garajda gördüğünden söz ettiğini düşünüyordum. McCain’lerin garajında yani.”

“Kim demişti bunu?”

“Frank miydi?” Junior şakağını ovaladı. “Galiba oydu.”

“Devam et.”

“Her neyse, garaj penceresinden baktım ve araba sahiden oradaydı. Ön kapıya gidip zili çaldım ama açan olmadı. Sonra evin arkasına dolandım, çünkü endişelenmiştim. Bir... bir koku vardı.”

Randolph anlayışla başını salladı. “Yani burnuna güvendin. Tam polise yakışacak davranış oğlum.”

Junior, alay mı ediyor diye Randolph’a bir bakış fırlattı ama şefin gözlerinde gerçek bir hayranlıktan başka bir şey yoktu. Junior babasının Andy Sanders’tan bile salak bir yardımcı bulmuş olduğunu anladı. Bunun mümkün olacağı hiç aklına gelmezdi.

“Devam et, anlat. Sana zor geliyor farkındayım. Hepimiz için çok zor.” “Evet efendim. Tam dediğiniz gibi. Arka kapı kilitli değildi ve burnum beni doğruca kilere götürdü. Orada bulduklarıma inanamadım.”

“Künyeleri de o zaman mı gördün?”

“Evet. Hayır. Yani. Angie’nin elinde bir şey tuttuğunu fark ettim... ucunda bir zincir vardı... ama ne olduğunu anlayamadım ve hiçbir şeye dokunmak istemedim.” Junior tevazu ile başını eğdi. “Sadece bir acemi olduğumu biliyorum.”

Randolph, “Doğru karar,” dedi. “Akıllı karar. Biliyorsun normal koşullarda oraya eyalet savcılığının adli tıp ekibini yollardık -o zaman Barbara’yı iyice mıhlardık duvara- ama normal koşullar altında değiliz. Yine de yeterli olduğumuzu söyleyebilirim. O künyeleri bırakmakla aptallık etmiş.”

“Cep telefonumdan babamı aradım. Telsizdeki konuşmalardan sizin meşgul olduğunuzu tahmin etmiştim..”

“Meşgul mü?” Randolph gözlerini devirdi. “Oğlum yarısını bile bilmiyorsun. Babanı aramakla iyi etmişsin. Zaten pratikte o da buranın bir üyesi.” “Babam iki memur almış, Fred Denton’la Jackie Wettington’u ve hep birlikte McCain’lerin evine geldiler. Freddy olay yerinin fotoğraflarını çekerken Linda Everett de yanımıza geldi. Sonra da cenaze arabasıyla Stewart Bowie ile kardeşi geldiler. Babam hastane bütün o isyan kazazedeleriyle dolu olduğu için böylesinin daha uygun olacağını düşündü.”

Randolph başını salladı. “Ne kadar doğru. Canlılara yardım et, ölüleri kenara koy. Künyeleri kim buldu?”

“Jackie. Angie’nin elini bir kalemle açtı ve künyeler yere düştü. Freddy her şeyin fotoğrafını çekti.”

Randolph, “Mahkemede yardımı olur,” dedi. “Ki şu Kubbe kalırsa onu da kendimiz halletmek zorunda kalacağız. Ama halledebiliriz. Incil’de ne der bilirsin: İnançla dağları yerinden oynatabiliriz. Cesetleri ne zaman buldun oğlum?”

“Öğle civarıydı” *Kız arkadaşlarımla vedalaştıktan az sonra.*

“Ve derhal babanı aradın?”

“Hemen değil.” Junior, Randolph’a masum bir bakış fırlattı. “Önce dışarı çıkıp kusmam gerekti. Çok kötü dövülmüşlerdi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.” Sesinin hafifçe titremesine dikkat ederek uzun uzun iç geçirdi. Teyp muhtemelen o titremeyi kayda almayacaktı ama Randolph hatırlayacaktı. “Kusmam bittikten sonra aradım babamı.”

“Tamam, sanırım bana bu kadarı yeterli.” Vakitlice veya şu, “sabah devriyesi.” ile ilgili başka soru sormadı; hatta yazılı rapor bile istemedi (ki Junior açısından iyi oldu, çünkü bugünlerde yazı yazmak başını ağrıtıyordu). Randolph teybi durdurmak için uzandı. “Teşekkürler Junior. Günün geri kalanında izinlisin. Eve gidip dinlen biraz. Kötü görünüyorsun.” “Sorguda burada olmak isterim efendim. Barbara’nın sorgusunda.” “Eh, bugün bir şey kaçıracağım diye merak etmene gerek yok. Önce yirmi dört saat onu şöyle kendi suyunda pişireceğiz. Babanın fikri ve iyi bir fikir. Sorguyu yarın öğleden sonra veya akşam yapacağız ve sen de burada olacaksın. Söz veriyorum. Sıkı bir sorgu olacak.”

“Peki efendim. İyi.”

“Şu Miranda zımbırtısı filan yok.”

“Yok efendim.”

“Ve Kubbe sayesinde ilçe şerifine devretmemize de gerek yok.” Randolph dikkatle Junior’a baktı. “Evlat, bu tam bir Vegas’ta olan Vegas’ta kalır vakası olacak.”

Junior buna evet efendim mi desin, hayır efendim mi desin bilemedi, çünkü karşısındaki salağın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Randolph keskin bakışlarım bir iki saniye daha üzerinde tuttu, sanki birbirlerini anladıklarından emin olmak ister gibiydi; sonra bir kez el çırpıp ayağa kalktı. “Eve git Junior. Herhalde sarsılmışsındır.”

“Evet efendim, sarsıldım. Ve sanırım dinleneceğim.”

Randolph acı hatıralardan söz edermiş gibi, “Rahip Coggins beni suya batırdığında cebimde bir paket sigara vardı,” dedi. Birlikte kapıya giderlerken kolunu Junior’ın omzuna attı. Junior o saygılı, söz dinler tavrını değiştirmedi ama kolun ağırlığından çığlık atacak haldeydi. Sanki etten bir boyunduruk takmıştı. “Tabii sigaralar berbat oldu. Ve bir daha da sigara almadım. Tanrı’nın Oğlu sayesinde o illetten kurtuldum. Anma konuşması için nasıl?”

Junior, “Harika,” demeyi başardı.

“Tabii ki en çok ilgiyi Brenda ile Angie çekecektir ve bu da normal - saygın bir hemşeri ve önünde koca bir gelecek olan genç kız- fakat Rahip Coggins’in de kendi hayranları var. Büyük ve sevgi dolu cemaatinden söz etmiyorum bile.”

Junior sol gözünün ucuyla Randolph’un küt parmaklı elini görebiliyordu. Aniden başını çevirip ısırsa Randolph’un ne yapacağını merak etti. O parmaklardan birini dişleriyle koparıp yere tükürse?

“Dodee’yi de unutmayın.” Bunu niye dediğini bilmiyordu ama işe yaramıştı. Randolph’un eli omzundan kaydı. Adamın başına yıldırım düşmüş gibiydi. Junior, adamın Dodee’yi sahiden unutmuş olduğunu algıladı.

Randolph, “Aman Tanrım,” dedi. “Dodee. Andy’yi arayıp haber veren oldu mu?”

“Bilmiyorum efendim.”

“Baban verir mutlaka?”

“Çok meşgul efendim.”

Doğruydu. Koca Jim evdeki çalışma odasında perşembe gecesi toplantısında yapacağı konuşmayı hazırlıyordu. Kriz boyunca meclis üyelerine olağanüstü yetkiler verilmesini oylamadan önceki konuşmasını.

Randolph, “En iyisi ben haber vereyim,” dedi. “Ama belki önce dua etsem daha iyi olur. Sen de benimle diz çökmek ister misin oğlum?”

Junior birazdan pantolonuna çakmak benzini döküp adamın hayalarını yakacaktı ama bunu söylemedi. “Tanrı’yla yalnızken konuşursanız verdiği cevabı daha kolay duyarsınız,” dedi. “Babam hep böyle der.”

“Pekâlâ oğlum, iyi tavsiyeymiş.”

Randolph başka bir şey diyemeden Junior kendini önce odadan, sonra da karakoldan dışarı attı. Düşüncelere dalıp yitirdiği kız arkadaşlarına yas tutarak ve başka bulup bulamayacağını merak ederek eve yürüdü. Belki bir**den** de fazla.

Kubbe’nin altında her şey mümkündü.

15

Pete Randolph sahiden de dua etmeye çalıştı ama kafasında çok şey kalası karmakarışıktı. Üstelik Tanrı kendine yardım edenlere yardım ederdi Bunun İncil'de olduğunu sanmıyordu ama doğruydu. Duvardaki panoda acil aramalar listesinden Andy Sanders'ın cep telefonunun numarasını buldu. Karşı tarafın açmaması için ümit ediyordu ama adam daha ilk çalışta İçli, zaten hep böyle olmaz mıydı?

"Merhaba Andy. Ben Şef Randolph. Sana kötü haberlerim var dostum. Belki otursan daha iyi olur."

Zor bir konuşmaydı. Hatta kötüydü. Görüşme tamamen bittiğinde Randolph parmaklarıyla masasında trampet çalarak oturdu. Yine, bu masada şimdi Duke Perkins oturuyor olsa o kadar üzülmeyeceğini düşündü. Belki de hiç üzülmezdi. Bu iş giderek onun umduğundan çok daha zor ve pis bir hal alıyordu. Özel oda bunca ıstıraba değmezdi. Hatta yeşil şef aracı bile değmezdi; ne zaman direksiyon başına geçip poposunu Duke'un haşmetli kıçının oluşturduğu çukura yerleştirse aynı şey aklına geliyordu: Sen bu işe uygun değilsin.

Sanders karakola gelecekti. Barbara ile yüzleşmek istiyordu. Randolph vazgeçirmeye çalışmıştı, ama tam dizüstü çöküp karısıyla kızının ruhlarına dua etmesinin daha iyi olacağım söylerken Andy telefonu kapatmıştı.

Randolph içini çekip başka bir numarayı aradı. İki kere çaldıktan sonra Koca Jim'in hâlâ asabi olan sesi kulağındaydı. "Ne? Ne var?"

"Benim Jim. Biliyorum çalışıyorsun ve seni bölmekten nefret ediyorum ama buraya gelebilir misin? Yardıma ihtiyacım var."

16

Üç çocuk, soluk gün ışığında durup telefon direğinin dibinde yatan ölü ayıya baktılar. Direk tehlikeli bir şekilde eğilmişti. Dibinden bir metre yirmi santim kadar yukarıda tahta parçalanmış ve o kısma kan bulaşmıştı. Başka şeyler de. Joe'nun kemik parçaları olduğunu sandığı beyaz şeyler. Ve beyin olabilecek bazı grimsi...

Midesini bastırmaya çalışarak arkasına döndü. Neredeyse başarmıştı da, ama sonra Benny kustu -ıslak bir ögg sesiyle- ve onu Norrie izledi. Joe da kendini bırakıp kulübe katıldı.

Yeniden toparlanınca Joe çantasından buzlu çayları çıkarıp dağıttı. Kendisi ilk yudumla ağzını çalkaladı ve tükürdü. Norrie ile Benny de aynısını yaptılar. Sonra içtiler. Tatlımsı çay ısınmıştı ama yine Joe'nun tahriş olmuş boğazından inerken şahane bir etki yaratıyordu.

Norrie telefon direğinin dibinde vızıldayarak uçuşan sinek katmanına doğru ihtiyatlı iki adım attı. "Geyikler gibi," dedi. "Zavallıcık atlayacak nehir kıyısı da bulamamış ve kafasını telefon direğine çarpıp beynini dağıtmış."

Benny cılız bir sesle, "Belki kudurmuştur," dedi. "Belki geyikler de kudurmuştur."

Joe teknik olarak mümkün olduğunu düşündü, ama inanmadı. "Ben şu intihar meselesini düşünüyordum," dedi. Sesindeki titremeyi duymaktan nefret ediyordu, ama bu konuda elinden bir şey gelmeyecek gibiydi. "Balinalar yunuslar yapıyor - kendilerini sahile atıyorlar, televizyonda görmüştüm. Babam ahtapotlar da yapar dedi."

Norrie, "Ahtapotun çoğulu öyle değil," dedi.

"Her neyse. Babam çevre kirlenince kendi kollarını yediklerini söyledi."

Benny, "Kanka bir daha kusmamı mı istiyorsun?" diye sordu. Öğürdü ve ürperdi.

Norrie, "Yani burada da mı aynı şey oluyor?" dedi. "Çevre mi kirleniyor?"

Joe sarımtırak gökyüzüne baktı. Sonra da güneybatıyı, sonra da füzelerin ardından havada asılı kalan siyah kalıntıyı gösterdi. İz, yerden yetmiş beş

metre kadar yüksekte ve iki kilometre kadar ötede görünüyordu. Belki de daha fazla.

Norrie, “Tamam,” dedi. “Ama bu farklı. Öyle değil mi?”

Joe omuz silkti.

Benny, “Eğer biz de aniden kendimizi öldürme dürtüsüne kapılacaksak belki de geri dönmeliyiz,” dedi. “Yaşanacak bir hayatım var benim. Daha doymadım.”

Norrie, “Geiger Sayacı’nı bir de ayıda denesene,” dedi.

Joe aygıtı ayı leşine tuttu. İbre düşmedi ama yükselmedi de.

Norrie doğuyu işaret etti. İleride sık ağaçların arasında bir yol vardı. Joe ağaçlık alandan çıkınca tepede elma bahçesini göreceklerini tahmin elli.

Norrie, “En azından ağaçlık alandan çıkana kadar gidelim,” dedi. “Bir de orada bakarız ve eğer hâlâ yükseliyorsa doğruca kasabaya gider Doktor Everett’e veya Barbara denen adama ya da ikisine birden anlatırız. Tahmin işini onlara bırakırız.”

Benny kuşkulu görünüyordu. “Bilmem ki.”

Joe, “Bir gariplik hissedersek hemen döneriz,” dedi.

Norrie, “İşe yarayacaksa bunu yapmak zorundayız,” dedi. “Tamamen kafayı yemeden önce Mill’den gitmek istiyorum.”

Şaka yaptığını ifade etmek için gülümsedi ama pek şakaya benzemiyordu ve Joe da şaka olarak kabul etmemişti. Birçok insan Mill’deki dünyanın ne kadar küçük olduğunu söyleyerek dalga geçerdi -belki de James McMurtry’nin şarkısı o yüzden bu kadar ünlü olmuştu- ve entelektüellik açısından bakınca gerçekten de öyleydi. Demografik olarak da. Aklına sadece bir tane Asya kökenli Amerikalı geliyordu -arada kütüphanede Lissa Jamieson’a yardım eden Pamela Chen- ve Laverty ailesi Auburn’a taşındığından beri hiç siyah kalmamıştı. Bırakın Starbucks’ı bir McDonalds bile yoktu ve sinema kapanmıştı. Fakat şimdiye kadar coğrafi olarak hep büyük görünürdü Joe’ya, gezip dolaşacak bir sürü yeri vardı. Artık arabaya binip annesi ve babasıyla Lewiston’daki Yoder’de kızarmış deniztarağı ve dondurma yemeye gidemeyeceğini anlayınca zihninde kasabanın nasıl küçülüverdiğini görmek çok şaşırtıcıydı. Ayrıca kasabada kaynak boldu ama sonsuza kadar dayanmazdı.

“Haklısın,” dedi. “Önemli. Risk almaya değer. En azından ben böyle düşünüyorum. İstersen sen burada kalabilirsin Benny. Görevin bu kısmı kesinlikle isteğe bağlı.”

Bennny, “Yok ben de varım,” dedi. “Bensiz gitmenize izin verirsem beni köpeklerle bir tutarsınız.”

Joe’yla Norrie bir ağızdan, “Zaten oradasın!” diye bağırdılar, sonra bakıştılar ve kahkahayı bastılar.

17

“Evet, doğru, ağla!”

Ses çok uzaklardan geliyordu. Barbie sese doğru gitmek istedi ama gözleri yandığı için açmakta güçlük çekiyordu.

“Ağlayacak çok şeyin var!”

Bu sözleri söyleyen adamın kendisi de ağlıyormuş gibiydi. Ve ses tanıdıktı. Barbie kim olduğunu görmeye çalıştı, ama gözkapakları şiş ve ağır geliyordu. Gözleri nabız gibi atıyordu. Sinüsleri o kadar dolmuştu ki yutkunduğu zaman kulakları uğulduyordu.

“Onu niye öldürdün? Niçin öldürdün benim bebeğimi?”

Heriflerden biri bana şok tabancası kullandı. Denton? Yok, Randolph.

Barbie ellerinin ayalarıyla kaşlarını yukarı çekerek gözlerini açmayı başardı. Andy Sanders’ın yanaklarından süzülen yaşlarla hücrenin önünde durduğunu gördü. Peki Sanders’ın gördüğü neydi? Hücredeki adam ve hücredeki adamlar daima suçlu görünürdü.

Sanders, “Bana bir tek o kalmıştı!” diye haykırdı.

Randolph da arkasındaydı. Utanmış görünüyordu ve çişi gelmiş bir çocuk gibi ayaklarıyla yeri eşeliyordu. Barbie gözündeki yanmaya ve sinüslerinin zonklamasına rağmen Randolph’un Sanders’ı buraya getirmesine şaşırmadı. Sanders birinci üye olduğu için değil, Peter Randolph hayır demeyi beceremeyeceği için.

Randolph, “Tamam Andy,” dedi. “Bu kadar yeter. Onu görmek istedin ben de doğru bulmadığım halde izin verdim. Artık hapishanede ve yaptıklarının bedelini ödeyecek. O yüzden yukarı çıkalım da sana bir fincan..” Andy, Randolph’un üniformasına yapıştı. On santim daha kısaydı, ama Randolph yine de korkmuşa benziyordu. Barbie onu suçlamadı. Dünyayı kızıl bir perdenin arkasından görüyor olsa da Andy Sanders’ın öfkesi yeterince açıktı.

“Bana silahını ver! Bunun için bir mahkeme oluşturabiliriz! Zaten eninde sonunda kurtulur! Üst kademelerde dostları varmış, Jim öyle diyor! Ben adalet istiyorum! Biraz adaleti hak ediyorum.”

Barbie, Randolph’un mutlu etme arzusunun Andy onu burada sıçan gibi avlasın diye tabancasını vermeye kadar gideceğini sanmıyordu, ama bundan yüzde yüz emin de değildi; Randolph’un Sanders’ı buraya getirmesinin ve yalnız getirmesinin ona hayır diyememekten başka sebepleri de olabilirdi.

Debelenerek ayağa kalktı. “Bay Sanders.” Şok tabancası ağzını da etkilemişti. Dili ve gırtlağı şişmiş, sesi inandırıcılıktan uzak bir cıyaklamaya dönüşmüştü. “Kızınızı ben öldürmedim efendim. Kimseyi öldürmedim. Biraz düşünecek olursanız arkadaşınız Rennie’nin bir günah keçisine ihtiyaç duyduğunu ve benim en uygun aday..”

Fakat Andy’nin herhangi bir şey düşünecek hali yoktu. Randolph’un tabanca kılıfına ulaşmış Glock’u yerinden çıkarmaya çalışıyordu. Ürkmüş olan Randolph ise buna izin vermemeye çabalıyordu.

Tam o anda hatırı sayılır gövdesine rağmen zarafetle hareket eden koca göbekli biri aşağı iniyordu.

Koca Jim, “Andy!” diye gürledi. “Andy dostum, buraya gel!”

Kollarını açtı. Andy silahı bıraktı ve ağlayarak babasının kucağına koşan bir çocuk gibi ona koştu. Ve Koca Jim de onu bağrına bastı.

Andy gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü Koca Jim’in göğsünden kaldırıp, “Bir silah istiyorum!” dedi. “Bana bir tabanca bul Jim! Hemen! Yaptıkları için onu vurmak istiyorum! Baba olarak bu benim hakkım! Bebeğimi öldürdü o!”

Koca Jim, “Belki de sadece onu değil,” dedi. “Belki sadece Angie’yi, Lester’ı ve zavallı Brenda’yı da değil.”

Bu sözler sızlanmaları bıçak gibi kesti. Andy sersemlemiş bir şekilde Koca Jim’e bakakaldı. Hayretler içindeydi.

“Belki senin karını da. Duke’u da. Myra Evans’ı da. Diğerlerini de.”

“Nas..”

“Bu Kubbe’den de biri sorumlu dostum, haksız mıyım?”

“E..” Andy’nin konuşacak hali kalmamıştı ama Koca Jim şefkatle başını sallıyordu.

“Ve bana öyle geliyor ki bu işi her kim yaptıysa, içeride en azından bir adamı vardır. Ortalığı karıştırmak için. Ve ortalık karıştırmayı kim lokantanın aşçısından daha iyi becerir?” Kolunu Andy’nin omzuna atıp onu Şef Randolph’a havale etti. Dönüp bir tür böceğe bakarmış gibi Barbie’nin

kızarmış ve şişmiş suratına baktı. “Kanıt da bulacağız. Bundan hiç kuşkum yok. Zaten izlerini örtmekte pek akıllı olmadığını ortaya koydu bile.”

Barbie bütün dikkatini Randolph’a vermişti. Genizden gelen garip sesiyle, “Bu bir tuzak,” dedi. “Rennie kendi pisliklerini örtmek zorunda olduğu için başladı belki, ama artık açık açık gücü ele geçirme oyununa dönüştü. Sen şimdilik harcanabilir durumda olmayabilirsin şef ama sana da sıra gelecek.”

Randolph, “Kapa çeneni,” dedi.

Rennie, Andy’nin saçını okşuyordu. Barbie, köpekleri Misyy yaşlanıp aptallaştığı ve kendini tutamaz hale geldiği zaman annesinin onu okşayışını hatırladı. “Bedelini ödeyecek Andy - sana söz veriyorum. Ama önce bütün ayrıntıları öğreneceğiz: ne, ne zaman, niçin ve işin içinde başka kimler vardı. Çünkü tek başına hareket etmediğine bahse girebilirsin. Mutlaka suç ortakları da vardı. Hepsinin bedelini ödeyecek ama önce bütün bildiklerini öğreneceğiz.”

Andy, “Ne?” diye sordu. Koca Jim’e artık neredeyse huşu içinde bakıyordu. “Ne bedel ödeyecek?”

“Eh, Kubbe’yi kaldırmanın yolunu biliyorsa -ve bunu mutlaka öğreneceğim ondan- herhalde Shawshank’ta yatar. Ömür boyu.”

Andy, “Yeterli değil,” diye fısıldadı.

Renni hâlâ saçını okşuyordu. “Kubbe gitmesine izin vermezse mi?” Gülümsedi. “O zaman da kendimiz yargılarız. Ve suçlu bulursak idam ederiz. Bu daha mı iyi olur sence?”

Andy, “Çok daha iyi,” diye fısıldadı.

“Bence de dostum.”

Okşadı, okşadı.

“Bence de.”

18

Üçü yan yana ormanlık alandan çıktılar ve tepedeki meyve bahçesine baktılar.

Benny, “Yukarıda bir şey var!” dedi. “Gördüm!” Sesi heyecanlıydı ama Joe’ya aynı zamanda garip bir şekilde uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Norrie, “Ben de,” dedi. “Sanki şeye benziyor... şeye..” Söylemek istediği kelimeler *radyo vericisiydi* ama bunları asla dile getiremedi. Ancak kum havuzunda arabalarıyla oynayan bir bebek gibi *rırr-rırr* diye sesler çıkarabildi. Sonra da bisikletten düşüp kol ve bacakları seğirerek yere serildi.

“Norrie?” Joe önce ona -korkudan çok şaşkınlıkla- ve sonra Benny’ye baktı. Bir an için gözleri buluştu ve Benny de yere yığıldı. Bisikleti de üstüne devrildi. Benny çırpınmaya başladı, tekmeleriyle dağ bisikletini kenara attı. Geiger Sayacı da ekranı altta kalacak şekilde sulama hendeğine düştü.

Joe sendeleyerek yanına gidip kolunu sayaca uzattı. Sarı kutuyu çevirdi. İbre + 200’e fırlamıştı, kırmızı bölgenin hemen altındaydı. Joe bunu gördü ve turuncu alevlerle dolu kara bir deliğe düştü. Devasa bir balkabağı yığınından geldiklerini düşündü - içi oyulup insan yüzü şekli verilmiş balkabağı fenerlerden oluşan bir ölü yakma yığını. Bir yerlerden kayıp ve dehşet içinde sesler geliyordu. Sonra karanlık onu içine aldı.

19

Julia süpermarketten ayrılıp *Demokratla*, döndüğünde, eskiden sadece spor muhabiri şimdiyse haber muhabiri olan Tony Guay dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Julia fotoğraf makinesini uzatıp, "Ne yapıyorsan bırak da bunları bas," dedi.

Kendisi de haberini yazmak üzere bilgisayarının başına oturdu. Anacaddeden gelirken girişi kafasında tasarlamıştı: *Yemek Dünyası'nın eski müdürü Ernie Calvert insanlara arkaya gelsinler diye seslendi. Onlar için arka kapıları açtığını söyledi. Ama iş işten geçmişti. İsyan çıkmıştı bile.* İyi bir açılıştı. Yalnız ne var ki yazamıyordu. Yanlış tuşlara basıp duruyordu.

Tony, "Yukarı çıkıp uzansana," dedi.

"Hayır, bunu yazmam lazım.."

"Bu halinle hiçbir şey yazamazsın. Yaprak gibi titriyorsun. Bir saat yat. Ben fotoğrafları basıp bilgisayarına yollarım. Notlarını da kopya ederim. Hadi sen git."

Sözleri Julia'nın hoşuna gitmese de haklı olduğunu biliyordu. Yalnız dinlenmesi bir saatten uzun sürdü. Yüzyıl önceymiş gibi gelen cuma gecesinden beri doğru dürüst uyumamıştı ve yastığa kafasını koyar koymaz derin bir uykuya daldı.

Uyandığında panik içinde yatak odasındaki gölgelerin uzamış olduğunu gördü. Akşamüstü olmuştu. Horace! Evin bir köşesine yapmış olmalıydı ve sanki Julia'nın değil de kendisinin kabahatiymiş gibi utanmış bir suratla karşısına çıkacaktı.

Terliklerini giyip telaşla mutfağa koştu ve Corgi'sini kapının önünde dışarı çıkmak için inler vaziyette değil, ocakla buzdolabı arasındaki döşeğinde huzur içinde uyurken buldu. Mutfak masasında tuzlukla biberliğe dayanmış bir not duruyordu.

15. 00

Julia,

Pete F. ile süpermarket haberini kotardık. Şahane olmadı ama sen damganı vurunca olacak. Çektiğin fotoğraflar da fena değil. Rommie Burpee uğradı ve hâlâ bol bol kâğıdı olduğunu söyledi, yani o bakımdan

sorun yok. Ayrıca olup bitenler hakkında bir başmakale yazman gerektiğini söyledi. "Bütün bunlar tamamen gereksizdi," dedi. "Ve tamamen acemilikti. Tabii özellikle yapılmadıysa. Ben bunu o herifin yanına bırakmazdım ve Randolph'u kastetmiyorum." Pete ile ben de böyle bir yazı yazılmasından yanayız ama gerçekler ortaya çıkana kadar adımlarımıza dikkat etmemiz ile lazım. Ayrıca o yazıyı adam gibi yazabilmek için biraz uyuman gerektiğinde de hemfikiriz. Gözünün altındaki torbalar bavul kadar oldu patron! Şimdi karımla çocuklarımı görmek için eve gidiyorum. Pete de karakola gitti. "Büyük bir şey oluyor," dedi ve ne olduğunu anlamaya gitti.

Tony G.

Not: Horace'ı yürüyüşe çıkarttım. Bütün işini gördü.

Julia, Horace onu unutmasını istemediği için ona mama verdi ve hayvan hepsini yalayıp yutana kadar başında bekledi. Sonra süpermarket olayıyla ilgili haberi düzeltmek ve Tony'le Pete'in önerdiği başyazıyı yazmak üzere aşağı indi. Tam başlıyordu ki cep telefonu çaldı.

"*Demokrat*, ben Shumway."

"Julia!" Pete Freeman'dı. "Galiba buraya gelsen iyi olacak. Nöbette Marty Arsenault var ve beni içeri almıyor. Bir kenarda beklememi söylüyor. Adam polis değil sadece yazın üç beş kuruş kazanmak için trafiği yöneten salağın teki, ama şimdi Kudurmuşlar Dağı'nın büyük şefi gibi davranıyor." "Pete, burada yapacak bir sürü işim var, o yüzden.."

"Brenda Perkins ölmüş. Angie McCain, Dodee Sanders ve.."

"Ne?" Julia hızla ayağa fırlayınca koltuğu devrildi.

"Ve Lester Coggins de. Öldürülmüşler. Ve şunu dinle - cinayetler yüzünden Dale Barbara tutuklanmış. Şu anda aşağıda hücrede."

"Hemen geliyorum."

Pete, "Tüh, işe bak," dedi. "Andy Sanders geliyor ve gözleri yuvalarındım fırlayacakmış gibi ağlıyor. Yorum almaya mı çalışayım yoksa.."

"Adam karısından üç gün sonra kızını yitirmişken olmaz. Biz New York Post değiliz. Ben hemen geliyorum."

Cevap beklemeden telefonu kapattı. Başta yeterince sakindi; ofisin kanısını kilitlemeyi bile unutmadı. Fakat kaldırıma çıkınca, o sıcak ve tütün lekeli gökyüzünün altında soğukkanlılığını yitirdi ve koşmaya başladı.

20

Joe, Norrie ve Benny Black Ridge Yolu’nda, fazlasıyla etkin güneşin altında çırpınarak yatıyorlardı. Sıcak kötüydü. Hiç de intihar havasında olmayan bir karga telefon teline konmuş parlak, zeki gözleriyle onlara bakmaktaydı. Önce öttü, sonra garip öğle sonrası havasına kanat çırptı.

Joe, “Cadılar Bayramı,” diye mırıldandı.

Benny, “Susturun şunları,” diye inledi.

Norrie, “Güneş yok,” dedi. Ellerini yukarı kaldırdı. Ağlıyordu. “Güneş yok, Tanrım artık güneş yok.”

Black Ridge’in tepesinde, bütün Chester’s Mill’i gören elma bahçesinde parlak mor bir ışık çaktı.

Her on beş saniyede bir çakıyordu.

21

Julia uykudan şişmiş suratıyla saçları uçuşarak karakolun basamaklarını tırmandı. Pete de onunla gelmeye kalkınca, “Burada kalsan daha iyi olur,” dedi. “Röportaj yaparken seni de çağırabilirim.”

Pete, “İyimser olmayı severim ama boşuna nefesini tüketme,” dedi. “Bil bakalım Andy’nin arkasından kim çıkageldi?” Bir yangın musluğunun önüne park etmiş olan Hummer’ı gösterdi. Linda Everett ile Jackie Wettington aracın yanında hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Her iki kadın da cidden korkmuş görünüyordu.

Karakola girince Julia’yı ilk çarpan sıcak oldu -herhalde enerji tasarrufu olsun diye klimayı kapatmışlardı. Sonra da etrafta oturan gençlerin sayısına şaşırdı, aralarında toplamı Tanrı bilir kaç tane olan Killian biraderlerin ikisi de vardı- o uzun gagalarını ve kavun kafalarını başka biriyle karıştırmaya imkân yoktu. Bütün gençler form doldurmakla meşgul gibiydi. Biri, başka birine, “Bundan önce hiç çalışmamışsan ne yazacaksın buraya?” diye soruyordu.

Aşağıdan acıklı bir sesle biri bağırıyordu: Andy Sanders.

Julia yıllardır, arada bir kahve ve çörek yardım, yaptığı (hasır bir sepetle) çalışma salonuna yöneldi. Daha önce hiç durduran olmamıştı ama bu kez Marty Arsenault, “Oraya giremezsiniz Bayan Shumway,” dedi. “Emir böyle.” Muhtemelen Pete Freeman’a kullanmadığı özür diler bir ses tonuyla konuşmuştu.

Tam o sırada Koca Jim Rennie ile Andy Sanders, Chester’s Mill karakol polislerinin Tavuk Kümesi dediği yerden yukarı çıktılar. Andy ağlıyordu. Koca Jim ise kolunu ona dolamış, yatıştırıcı bir şeyler söylüyordu. Aralarından da Pete Randolph gelmekteydi. Randolph’un üniforması göz kamaştırıcıydı ama suratı az önce patlayan bir bombadan kurtulmuş gibiydi.

Julia, “Jim, Pete!” diye seslendi. “*Demokrat* adına konuşmak istiyorum sizlerle!”

Koca Jim şöyle bir dönüp, cehennemdekiler de buz istiyor demeye yetecek bir süre Julia’ya baktı. Sonra Andy’yi şefin ofisine doğru götürdü. Dua etmekle ilgili bir şeyler diyordu.

Julia içeri dalmayı denedi ama Marty kolunu yakaladı.

“Marty, geçen yıl karınla yaşadıklarınızı gazeteye koymamamı istedin, ben de koymadım. Çünkü işini kaybedebilirdin. Şimdi minnetini göstermek istiyorsan bırak gireyim.”

Marty bıraktı. “Ben durdurmaya çalıştım ama siz beni dinlemediniz,” diye mırıldandı. “Bunu unutmayın.”

Julia sendeleyerek çalışma salonuna girdi. Koca Jim’e, “Sadece bir dakika,” dedi. “Sen ve Şef Randolph bu kasabanın yetkililerisiniz ve benimle konuşacaksınız.”

Bu sefer Koca Jim’in bakışlarında küçümsemeyle birlikte öfke de vardı. “Hayır. Konuşmayacağız. Senin burada işin yok.”

Julia, “Ama onun var, öyle mi?” deyip başıyla Andy Sanders’ı gösterdi." Eğer Dodee hakkında duyduklarım doğruysa, aşağıya inmesine izin verilecek son kişi o olmalıydı.”

Andy, “O orospu çocuğu benim kıymetli kızımı öldürdü!” diye bağırdı.

Koca Jim parmağını Julia’ya uzattı. “Biz hazır olunca haberi duyacaksın. Daha önce değil.”

“Barbara’yı görmek istiyorum.”

“Dört cinayetten tutuklu. Sen delirdin mi?”

“Kurbanlardan birinin babası görebiliyorsa ben niye göremiyorum?”

Koca Jim, “Çünkü sen kurbanın akrabası değilsin,” dedi. Üstdudağı gerilmiş, dişleri meydana çıkmıştı.

“Avukatı var mı peki?”

“Sana diyecek sözüm yok artık kad..”

“Ona avukat gerekmez, onun asılması gerekir! KIYMETLİ KIZIMI ÖLDÜRDÜ!”

Koca Jim, “Yapma dostum,” dedi. “Bunu dualarımızda Tanrı’ya havale edelim.”

“Elinizde ne tür kanıtlar var? itiraf etti mi? Etmediyse, onun iddiası ne? Ölüm saatleriyle ifadesi tutuyor mu? Ölüm saatlerini biliyor musunuz? Cesetler daha yeni bulunduysa nasıl bilebilirsiniz? Nerede vurulmuşlar veya bıçaklanmışlar ya da..”

Koca Jim dönüp bakmadan, “Pete şu geveze cadıdan kurtul,” dedi. “Kendi başına gitmezse sen at. Ve nöbette kim varsa kovulduğunu söyle.”

Marty Arsenault suratını buruşturup elini başına götürdü. Koca Jim, Andy’ye eşlik ederek şefin odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

Julia, Randolph’a, “Kendisine suçlamada bulunuldu mu?” diye sordu. “Avukatı olmadan yapamazsınız, biliyorsun. Bu yasal değil.”

Ve hâlâ tehlikeliden daha çok şaşkın görünmekle beraber Pete Randolph, Julia’nın kanını donduran bir şey söyledi. “Julia, Kubbe kalkana kadar galiba biz neye karar verirsek yasal olan o olacak.”

“Peki nerede öldürülmüşler? Bari bu kadarını söyle.”

“Şey, anlaşılan önce iki kız..”

Odanın kapısı açıldı ve Julia’nın Koca Jim’in içeride kulağını kapıya dayayıp onları dinlediğinden hiç şüphesi kalmadı. Andy ise artık Randolph’un olan masada başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

Koca Jim, “Dışarı at şunu!” diye hırladı. “Bir daha söylemek zorunda kalmak istemiyorum.”

Julia, “Onu konuşmaktan men edemezsin, bu kasaba halkını da bilgisiz bırakamazsın!” diye bağırdı.

Koca Jim, “Her ikisinde de yanılıyorsun,” dedi. “Çözümün parçası değilsen sorunun bir parçasısındır deyimini duymuş muydun? Eh, burada olmakla bir şeyi çözmüyorsun. İnsanı bezdirip her şeye burnunu sokuyorsun. Daima da böyleydin. Ve şimdi gitmezsen tutuklanacaksın. Benden uyarması.”

“Güzel! Tutuklayın o zaman! Beni de aşağıdaki hücrelerden birine tıkın!” Kelepçe takın dercesine bileklerini birleştirip ellerini uzattı.

Bir an Jim Rennie’nin kendisine vuracağım sandı. İsteği yüzünden açıkça okunuyordu. Ama adam dönüp Pete Randolph’la konuştu. “Son kez söylüyorum, bu kadını dışarı çıkar. Direnirse de zorla at.” Ve kapıyı çarptı.

Gözüne bakmayan ve yanakları yeni tutuşmuş tuğla gibi kızaran Randolph, Julia’yı kolundan tuttu. Bu sefer Julia çıktı. Nöbetçi masasının önünden geçerken Marty Arsenault - öfkeli olmaktan çok suçlayıcı bir ses tonuyla..”

“İşe bak,” dedi. “Kıçını dirseğinden ayırt edemeyecek biri yüzünden işimden oldum.”

Randolph, “İşini kaybetmezsin Marts,” dedi. “Ben onunla konuşabilirim.”

Bir süre sonra Julia dışarıda, güneş yüzünden gözlerini kırpıştırıyordu.

Pete Freeman, “E,” dedi. “Nasıl gitti?”

22

İlk kendine gelen Benny oldu. Ve sıcaktan bunalmış olmak dışında iyiydi - gömleği terden göğsüne yapışmıştı. Emekleyerek Norrie'nin yanma gitti ve kızı sarstı. Norrie gözlerini açıp sersemlemiş bir şekilde ona baktı. Onun da terden saçları yanaklarına yapışmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Uyuyakaldım galiba. Bir de rüya gördüm ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Ama kötüydü. O kadarını biliyorum."

Joe McClatchey de yuvarlanıp döndü ve dizlerinin üstünde doğruldu. Benny, "Jo-jo?" diye sordu. Dördüncü sınıftan beri arkadaşına Jo-jo diyordu. "İyi misin?"

"Evet. Balkabakları yanıyordu."

"Ne balkabağı?"

Joe başını salladı. Hatırlayamıyordu. Şu an istediği tek şey biraz gölge bir yer bulup kalan soğuk çayını içmekti. Sonra aklına Geiger Sayacı geldi. Sayacı hendekten aldı ve hâlâ çalıştığını görüp rahatladı, anlaşılan yirminci yüzyılda ürünleri sağlam üretiyorlardı.

+ 200'ü Benny'ye gösterdi ve Norrie'ye de göstermeye çalıştı ama o tepedeki meyve bahçesine bakıyordu.

"O nedir?" deyip parmağıyla gösterdi.

Joe baştan hiçbir şey görmedi. Sonra parlak mor ışık çaktı. Neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. Kısa süre sonra bir daha çaktı. Joe saatine baktı, aradaki süreyi hesaplamak istiyordu ama saati 16. 02'de durmuştu.

Ayağa kalkarken, "Galiba aradığımız şey o," dedi. Bacaklarının titremesini bekliyordu, ama bir şey olmadı. Sıcaktan bunalmak dışında kendini bayağı iyi hissediyordu. "Şimdi bizi sterilize filan etmeden buradan gidelim."

Benny, "Kanka," dedi. "Çocukları kim ister ki? Benim gibi kusabilirler." Yine de bisikletine bindi.

Geldikleri yoldan döndüler ve köprüyü geçip 119'a dönene kadar ne dinlediler ne de durup bir şey içtiler.

TUZ

1

Koca Jim’in H3’ünün yanında duran kadın memurlar hâlâ konuşuyorlardı -Jackie şimdi sigara da içiyordu- ama Julia Shumway hışımla yanlarından geçerken sustular.

Linda çekinerek, “Julia?” dedi. “Ne oldu..”

Julia yola devam etti. Hâlâ siniri tepesindeyken yapmak isteyeceği son şey Chester’s Mill’de şimdilik varmış gibi görünen kanun ve düzen temsilcileriyle konuşmaktı. Hissettiği tek şeyin öfke olmadığını anladığında gazeteye giden yolu yarılamıştı. Hatta hissettiği şey öfke değildi. İkinci El Kitabevi’nin tentesinin altına gelince durdu (vitrindeki elle yazılmış notta YENİ BİR DUYURUYA KADAR KAPALI yazıyordu); kısmen kalp atışları normale dönsün diye, ama daha çok kendini dinlemek için. Fazla sürmedi.

“Aslında daha çok korkmuşum,” dedi ve kendi sesini duyunca yerinden zıpladı. Yüksek sesle konuşmak niyetinde değildi.

Pete Freeman arkasından yetişti. “Sen iyi misin?”

“İyiyim.” Yalandı ama inandırıcı bir sesle söylemişti. Elbette suratındaki ifadeden anlayamazdı. Elini uzatıp başının arkasındaki lüleyi düzeltmeye çalıştı. Önce düzeldi... sonra yine kıvrıldı. *Her şeyin üstüne bir de saçım,* diye düşündü. *Ne hoş. Son darbe.*

Pete, “Rennie sahiden yeni şefe seni tutuklatacak sandım,” dedi. Gözleri irileşmişti ve o anda otuz küsur yaşından çok daha genç gösteriyordu.

“Ben de öyle olmasını umuyordum.” Julia elleriyle görünmez bir çerçeve oluşturdu."*DEMOKRAT* MUHABİRİ CİNAYET ZANLISIYLA HAPİSHANEDE ÖZEL BİR RÖPORTAJ YAPTI.”

“Julia? Burada neler oluyor? Kubbe bir yana? Form dolduran o gençleri gördün mü? İnsanı biraz korkutuyor.”

Julia, “Gördüm,” dedi. “Ve bunu da yazmak niyetindeyim. Bütün bunları yazmak niyetindeyim. Ve perşembe akşamı yapılacak toplantıda James Rennie’yi soru sorarak terleten tek ben olmayacağım.”

Elini Pete’in koluna koydu.

“Cinayetler hakkında neler öğrenebileceğime bakacağım, sonra da oturup edindiğim bilgiler doğrultusunda yazı yazacağım. Artı bir de kışkırtıcı olmadan yazabileceğim en güçlü baş yazıyı yazacağım.” Neşesiz bir kahkaha attı. “Kışkırtıcı olma yarışında Jim Rennie kadar olamam zaten.” “Anlayamadım, sen ne..”

“Sorun yok, sadece işim var. Kendime gelmek için birkaç dakika yeter. Sonra belki ilk kiminle konuşacağıma karar veririm. Çünkü gazeteyi bu akşam basacaksak fazla zamanımız yok.”

“Fotokopi makinesi.”

“Ne?”

“Bu gece fotokopi makinesiyle gazeteyi basalım.”

Julia, Pete Freeman’a hafif bir tebessümle bakıp gitmesine izin verdi. Freeman gazetenin kapısına gelince dönüp arkasına baktı. Julia elini sallayıp iyi olduğunu belirtti ve tozlu vitrinden kitapçıya baktı. Kasabadaki sinema beş yıldır kapalıydı ve kasaba dışındaki açık hava sineması daha uzun bir süredir kapalıydı (bir zamanlar 119’un kenarında yükselen devasa perdesinin yerinde şimdi Jim Rennie’nin kullanılmış araba galerisi vardı) ama her nasılsa Ray Towle bu küçük tozlu ticarethaneyi açık tutmayı başarıyordu. Vitrinin bir kısmını kendin yap kitapları işgal ediyordu. Geri kalanındaysa kapaklarında sisler içinde köşkler, bunalmış hanımlar ve yaya ya da at üzerinde, çıplak göğüslü yakışıklı erkekler olan ucuz kitaplar vardı. O yakışıklıların bazıları kılıçlarını sallıyorlardı ve iç çamaşırlarını giymeye zor vakit bulmuş gibiydiler. Bu bölümdeki levhada KARANLIK KÖŞELERDE SICAK İLİŞKİLER! yazıyordu.

Karanlık köşeler.

Sanki Kubbe yeterince kötü, yeterince acayip değilmiş gibi bir de cehennemden fırlamış bir meclis üyesi.

Julia’yı en çok endişelendiren -aslında korkutan- bütün bunların bu kadar çabuk olmasıydı. Rennie her zaman çiftlikteki en büyük, en kötü horoz olmuştu ve Julia, onun eninde sonunda kasaba üstündeki gücünü artırmak istemesini beklerdi - mesela dış dünyadan koptuktan bir hafta ya da bir ay sonra. Ama daha üç gün olmuştu. Ya Cox’la bilim adamları Kubbe’yi bu gece parçalarsa? Hatta ya kendiliğinden yok olursa? O zaman Koca Jim hemen eski boyutuna dönerdi ama bu sefer suratının ortasında yumurtalar da olurdu.

Hâlâ KARANLIK KÖŞELER yazışma bakarak, “Ne yumurtası?” diye sordu. “O koşullarda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını söylerdi ve herkes de ona inanırdı.”

Bu muhtemelen doğruydu. Ama yine de adamın harekete geçmek için niye beklemediğini açıklamıyordu.

Çünkü bir şeyler yolunda gitmedi ve mecbur kaldı. Ayrıca...

Vitrindeki ucuz kitaplara, “Ayrıca tamamen aklı başında olduğunu da sanmıyorum,” dedi. “Hiçbir zaman olmadı zaten.”

Bu doğru bile olsa, evlerinde hâlâ bir sürü erzak bulunan insanların süpermarkette isyan çıkarmasını nasıl izah edecekti? Hiçbir anlamı yoklu, tabii...

“Tabii o kışkırtmadıysa?”

Bu kadarı da saçmaydı, Paranoya Kafe’de Özel Mönü’ydü. Yoksa değil miydi? Julia Yemek Dünyası’nda birkaç kişiye bu konuyla ilgili birkaç soru sorabilirdi, ama cinayetler daha önemli değil miydi? Ne de olsa elindeki tek gerçek muhabir kendisiydi ve...

“Julia? Bayan Shumway?”

Julia kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki neredeyse ayakkabılarının içinden fırlayıp gidecekti. Hızla döndü ve Jackie Wettington tutmasa neredeyse düşüyordu. Linda Everett de yanındaydı ve ona seslenen oydu. İki kadın da korkmuşa benziyordu.

Jackie, “Sizinle konuşabilir miyiz?” diye sordu.

“Elbette. Benim asıl işim insanları dinlemek. Gerisi de söylenenleri yazmak. Siz de bunu biliyorsunuz değil mi hanımlar?”

Linda, “Ama isimlerimizi kullanamazsınız,” dedi. “Bunu kabul etmezseniz unutun gitsin.”

Julia gülümseyerek, “Benim bildiğim sadece soruşturmaya yakın iki kaynak olduğunuz,” dedi. “Bu yeterli mi?”

Jackie, “Siz de bizim sorularımızı yanıtlamaya söz verirseniz yeterli,” dedi. “Verir misiniz?”

“Olur.”

Linda, “Süpermarkette değildiniz değil mi?” dedi.

Meraklı ve meraklı. “Evet. Siz de öyle. O zaman konuşalım. Bildiklerimizi karşılaştıralım.”

Linda, “Burada olmaz,” dedi. “Yolda. Çok ortada. Gazetede de olmaz.”

Jackie elini arkadaşının omzuna koyup, “Sakin olsana Lin,” dedi.

Linda, “Sen sakin ol,” dedi. “Kocası masum birinin tutuklanmasına yardım ettiğine inanan sen değilsin.”

Jackie, “Benim kocam yok ki,” dedi ve Julia yeterince makul olduğunu düşündü ve iyi bir şeydi, çünkü kocalar genelde şikâyet faktörü olurdu. “Ama ben gidebileceğimiz bir yer biliyorum,” dedi. “Mahremdir ve kapısı hep açıktır.” Biraz düşündü. “En azından öyleydi. Kubbe’den sonraki halini bilmiyorum.”

Aslında konuşmayı daha çok isteyen Julia iki kadını elinden kaçırmak niyetinde değildi. “Hadi gelin,” dedi. “Karakolu geçene kadar ayrı kaldırımlardan gidelim tamam mı?”

Linda buna gülümsemeyi başardı. “Çok iyi fikir,” dedi.

2

Piper Libby, Congo Kilisesi'nin mihrabı önünde diz çöktü, şiş ve bereli dizlerinin altına bir yastık koyduğu halde acıdan suratını buruşturdu. Çıkıp yerine takılmış olan sol kolunu kıpırdatmadan sağ eliyle destek aldı. İyi gibiydi -dizlerinden daha az acıyordu aslında- ama gerekmedikçe denemek niyetinde de değildi. Kolunun tekrar çıkması çok kolaydı; ortaokuldaki futbol kazasından sonra bu konuda (ciddi bir şekilde) uyarılmıştı. Ellerini kavuşturup gözlerini yumdu. Dili hemen dün eksilen dişinin boşluğuna gitti. Ama hayatında çok daha büyük bir boşluk vardı.

"Merhaba Orada Olmayan," dedi. "Yine ben, Sen'den yine sevgi ve merhamet dilemeye geldim." Şiş gözkapağının altından bir damla yaş süzüldü ve şiş (ve elbette çürük) yanağından aşağı doğru kaydı. "Köpeğim oralarda mı? Sadece çok özlediğim için soruyorum. Oradaysa umarım ona manevi bir kemik verirsin. Bunu hak ediyor."

Gözyaşları arttı; yavaş, yakıcı ve sıcaktılar.

"Belki de orada değildir. Semavi dinlerin çoğu köpeklerin cennete gitmeyeceğini söylüyor, yalnız bazı belli yan kuruluşları -ve bence *The Reader's Digest*- aksine inanıyor."

Elbette cennet diye bir şey yoksa bu soru tartışılabilirdi ve bu cennetsiz varoluş, cennetsiz kozmoloji fikri, inancından geri kalanın giderek yerleştiği yerdi. Sadece unutulmuşluğun, belki de daha kötüsünün var olduğu bir dünya. Beyaz bir gökyüzünün altında uçsuz bucaksız bomboş bir yer, mesela zamanın daima hiç olduğu, gidecek bir yerin, dostların olmadığı bir yer. Sadece kocaman bir Orada Olmayan'ın, başka bir deyişle: kötü polislerin, kadın rahiplerin, kazara kendini vuran çocukların ve sahiplerini korumak için ölen aptal Alman kurtlarının olduğu bir yer. Buğdayı sapından ayırmak için de Orada Olmayan. Böyle bir kavrama dua etmekte fazla dramatik bir taraf vardı (belki de tümüyle zındıklıktı) ama ara sıra yardımı olduğu da oluyordu.

"Şu anda mesele cennet değil," dedi. "Şu anda asıl mesele Clover'ın başına gelenlerin ne kadarının benim suçum olduğunu bulmaya çalışmak. Kısmen benim suçum olduğunu biliyorum, öfkeme yenik düştüm. Yine. İnancım bana verdiğim bu ani tepkilerin seninle ilgili olduğunu ve bununla

başa çıkmanın benim görevim olduğunu söylüyor, ama bu fikirden nefret ediyorum. Tamamen reddetmiyorum ama nefret ediyorum. Aklıma arabanı tamire verdiğinde tamircilerin daima seni suçlayacak bir şey bulması geliyor. Yok, fazla kullanmışsın, yok yeterince kullanmamışsın, yok el frenini gevşetmeyi unutmuşsun, yok pencereleri kapatmayı unutmuşsun da yağmur kablo sistemine girmiş. Ve daha da beteri ne, biliyor musun? Eğer Sen de yoksan o zaman suçun küçücük bir kısmını bile Sana atamayacağım demektir. Peki geriye ne kalıyor? Kahrolası genetik özellikler mi?"

İçini çekti.

"Günaha girdiğim için bağışla; neden hiç olmazsa oradaymış gibi yapmıyorsun? Annem hep öyle yapardı. Bu arada başka bir sorum daha var: Şimdi ne yapacağım? Bu kasabanın başı büyük belada ve yardımı dokunacak bir şeyler yapmak istiyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi budala, güçsüz ve kafası karışmış hissediyorum. O Eski Ahit münzevilerinden biri olsam bir işarete ihtiyacım olduğunu söylerdim. Şu aşamada YOL VER ya da YAVAŞLA - OKUL BÖLGESİ tabelası bile işe yarardı."

Tam bunları söylediği esnada kapı açıldı ve güm diye tekrar kapandı. Piper omzunun üstünden baktı, bir anlamda kanatlı, beyaz elbiseli bir melek görmeyi bekliyordu. *Eğer güreşmek istiyorsa önce kolumu iyileştirmesi lazım*, diye düşündü.

Gelen melek değildi; Rommie Burpee'ydi. Gömleğinin yarısı dışarıda kalmış, neredeyse dizine kadar iniyordu ve o da Libby kadar çökmüş görünüyordu. Orta koridordan yürümeye başladı, sonra onu görüp durdu, o da Piper'i gördüğüne şaşırmıştı.

"Vay canına," dedi ama Lewiston aksam yüzünden başka bir şey demiş gibi oldu. "Pardon. Burada olduğunu bilmiyordum. Sonra gelirim."

Piper, "Hayır," deyip ayağa kalkmaya çalıştı, yine sadece sağ kolundan destek alıyordu. "Benim işim bitmişti zaten."

"Ben aslında Katolik'im (Piper *hadi ya*, diye düşündü.) ama Mill'de Katolik kilisesi yok... tabii sen de biliyorsundur, rahip olduğuna göre... ama fırtınada hangi limana girdiğin fark etmez derler. Gelip Brenda için biraz dua edeyim dedim. O kadını her zaman takdir ederdim." Yanağını kaşıdı. Kilisenin sessizliğinde yanaklarını kaşırken bayağı ses çıktı. "Aslında severdim. Hiç söylememiştim ama galiba o da biliyordu."

Piper, adama giderek artan bir dehşetle bakıyordu. Bütün gün evinden çıkmamıştı ve Yemek Dünyası'nda olanları duyduğu halde -cemaatten bir sürü insan aramıştı- Brenda Perkins hakkında bir şey duymamıştı.

"Brenda mı? Ne oldu ki?"

"Öldürülmüş. Başkaları da. Barbie denen o adamın yaptığını söylüyorlar. Tutuklanmış."

Piper eliyle ağzını kapattı ve dengesini yitirecek gibi oldu. Rommie hemen koşup yanına geldi ve kolunu beline doladı. Diğer giriş kapısı açılıp önde Jackie, arkasında Linda ve Julia içeri girdiğinde mihrabın önünde sanki evlenmek üzere bekleyen gelinle damat gibi duruyorlardı.

Jackie, "Belki burası da pek uygun değildir," dedi.

Kilisenin akustiği çok iyiydi ve Jackie yüksek sesle konuşmadığı halde Piper Romeo Burpee söylediklerini duymuşlardı.

Piper, "Gitmeyin," dedi. "Olanlar hakkında konuşacaksanız. Bay Barbara'nın... inanamıyorum... böyle bir şey yapamaz. Çıkan kolumu o yerine taktı. O kadar nazikti ki." Biraz düşünmek için durdu. "O koşullarda olabileceği kadar. Ön tarafa gelin. Lütfen ön tarafa buyurun."

Linda, "İnsan bir kolu takabilir ve cinayet de işleyebilir," dedi ama dudağını kemiriyor ve nikâh yüzüğüyle oynuyordu.

Jackie elini arkadaşının bileğine koydu. "Bu konuda sessiz kalacaktık ya Lin."

Linda, "Artık çok geç," dedi. "Bizi Julia'yla gördüler. Haberi yazar da bu ikisi bizi onunla gördüklerini söylerlerse suçlanacağız zaten."

Piper, Linda'nın tam olarak neden söz ettiğini anlamamışsa da konuşulanlar kendisine olaylar hakkında bir fikir verdi. Sonra da sağ kolunu kaldırıp havada bir yay çizdi. "Burada benim kilisemdesiniz Bayan Everett ve burada söylenen burada kalır."

Linda, "Söz verir misiniz?" diye sordu.

"Evet. Şimdi konuşsak iyi olur. Bir işaret görmek için dua ettim ve sizler geldiniz."

Jackie, "Ben böyle şeylere inanmam," dedi.

Piper, "Aslında ben de," deyip güldü.

Jackie, "Hoşuma gitmiyor," dedi. Hitap ettiği Julia'ydı.

“O ne derse desin burada fazla insan var. Marty gibi işimi kaybetmek çok önemli değil. Bununla başa çıkabilirim, zaten maaşı komik denecek kadar az. Ama Jim Rennie’yi karşısına almak..” Başını salladı. “Hiç iyi fikir değil.”

Piper, “Çok insan yok,” dedi. “Tam olması gerektiği kadar var. Bay Burpee, sır saklayabilir misiniz?”

Zamanında pek çok sorgulanacak şey yapmış olan Rommie Burpee başını sallayıp parmağını dudaklarına götürdü. “Annem üstüne söz veririm.”

Piper, “Evime geçelim,” dedi. Jackie’nin hâlâ kuşkulu olduğunu görünce de sol kolunu dikkatlice ona doğru uzattı. “Gelin, birlikte kafamızı toplayalım. Belki birazcık viski de bize yardımcı olur.”

Ve bu teklif üzerine Jackie de ikna oldu.

3

31 CADIYI YAKARAK TEMİZLE,

YAKARAK TEMİZLE ŞEYTAN CEHENNEM GÖLÜNDE YANACAK (VAHİY: 19/20).

GECE GÜNDÜZ EBEDİYEN AZAP İÇİNDE KIVRANACAK (VAHİY: 20/10)

KÖTÜYÜ YAKIN

AZİZLERİ ARITIN

31 CADIYI YAKARAK TEMİZLE. YAKARAK TEMİZLE

31 İSA 31 ATEŞLE GELİYOR

Motoru çalışır vaziyetteki belediye kamyonunun şoför mahalline doluşmuş üç erkek hayretle bu şifreli mesaja bakıyordu. Yazı WCIK stüdyolarının arkasındaki depoya kırmızı üstüne siyahla yazılmıştı ve harfler o kadar büyüktü ki neredeyse bütün yüzeyi kaplamıştı.

Ortada oturan adam kavun kafalı oğlanların soyundan Roger Killan'dı. Killian, kamyonun direksiyonundaki Stewart Bowie'ye döndü. "Bu ne demek Stewie?"

Cevap veren Fern Bowie oldu. "Kahrolası Phil Bushey iyice çıldırdı demek." Kamyonun torpido gözünü açıp bir çift yağlı iş eldiveniyle. 38'lik bir tabanca çıkardı. İçindeki mermileri kontrol ettikten sonra silindiri bir bilek hareketiyle tekrar yerine oturttu ve tabancayı kemerine soktu.

Stewart, "Fernie, bebek fabrikanı yok etmenin en iyi yolu budur, biliyorsun," dedi.

Fern stüdyonun arka tarafını işaret ederek, "Sen beni merak etme, onu düşün," dedi. Arkadan gelen dini müzik onlara kadar ulaşıyordu. "Artık kendi malıyla yılın çoğunu uçuk vaziyette geçiriyor ve nitrogliserin kadar güvenilir bir hale geldi."

Roger Killian, "Phil artık ona şef denmesini seviyor," dedi.

Önce stüdyonun önüne park etmişlerdi ve Stewart kamyonun güçlü kornasını, hem de birkaç kere çalmıştı. Phil Bushey dışarı çıkmamıştı. Orada saklanıyor olabilirdi; istasyonun arkasındaki koruda dolanıyor olabilirdi; hatta Stewart'a göre laboratuvarda bile olabilirdi. Paranoyaktı. Tehlikeliydi. Ama yine de tabanca iyi fikir değildi. Uzanıp tabancayı Fern'in kemerinden aldı ve sürücü koltuğunun altına soktu.

Fern, "Hey!" diye bağırdı.

Stewart, "Orada ateş edemezsin," dedi. "Hepimizi aya kadar uçurursun sonra." Ve Roger'a, "O sıska herifi en son ne zaman görmüştün?" diye sordu.

Roger düşünüp taşındı. "En azından dört hafta olmuştur... kasabadan yaptığımız son büyük sevkıyattaydı. Hani şu koca *Chinook* helikopter gelmişti ya." Onun da aksam bozuktu. Rommie Burpee ile gayet iyi anlaşabilirlerdi.

Stewart düşündü. İyi değildi. Eğer Bushey ormandaysa tamamdı. Yok stüdyoda saklanıyor ve paranoyakça onları federal sanıyorsa yine sorun olmayabilirdi... tabii ateş ederek dışarı fırlamaya kalkışmazsa.

Ama depo binasındaysa işte o zaman gerçek bir sorun olabilirdi.

Stewart kardeşine, "Kamyonun arkasında sağlam tahtalar var," dedi. "Onlardan birini al. Phil başımıza bela olursa onu kullanırsın."

Roger, "Ya silahı varsa?" diye sordu, oldukça mantıklı bir soruydu.

Stewart, "Yoktur," dedi. Bundan o kadar emin değildi ama aldığı emirler açıktı: iki tane propan tankı acilen hastaneye nakledilecekti. Koca Jim *geri kalanını da mümkün olan ilk fırsatta oradan taşıyacağız* demişti. *Met işini resmen bırakıyoruz.*

Biraz rahatlamıştı, aslında şu Kubbe işi halledilince Stewart cenaze işini de bırakmak niyetindeydi. Jamaica veya Barbados gibi sıcak bir yere taşınacaktı. Bir daha ceset görmek istemiyordu. Ama, "Şef," Bushey'e işi bırakacaklarını söyleyen kişi olmayı da istemezdi ve Koca Jim'e de bunu bildirmişti.

Koca Jim de *bırak da şefi ben düşüneyim* demişti.

Stewart koca turuncu kamyonu binanın etrafından dolandırıp arka kapıya yanaştırmıştı. Vinci çalıştırabilmek için motoru kapatmamıştı.

Roger Killian hayretler içinde, “Şuna bakın,” dedi. Batıya bakıyordu, güneş kırmızıya yakın bir renk almış batmaktaydı. Çok geçmeden orman yangınının bıraktığı koca is lekesinin ardında kaybolacaktı. “Şeytanlar dans ediyor sanki.”

Stewart, “Kes zırvalamayı,” dedi. “Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Fernie, tahtayı al. İyi bir şey seç.”

Fern vincin üstüne tırmandı ve hemen hemen beyzbol sopası uzunluğunda bir tahta seçti. İki eliyle kavrayıp kılıç gibi savurarak bir deneme yaptı. “Bu işe yarar,” dedi.

Roger rüyada gibi, “Baskin-Robbins,” dedi. Hâlâ elini siper ettiği gözlerini kısmış batıya bakıyordu. Gözlerini kısması iyi olmamıştı; masal cücesine benzemişti.

Stewart arka kapıyı kilitliyordu, iki kilit ve bir dokunmatik ekran gerektiren karmaşık bir işlemdi. “Neler saçmalıyorsun?”

Roger, “Otuz bir çiçek,” dedi. Sonra da gülümseyip ne Joe Boxer’a ne de başka bir dişçiye uğramışa benzemeyen çürük dişlerini ortaya serdi.

Stewart’in Roger’ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kardeşinin vardı. Fern, “Binanın yanındakini dondurma reklamı sanma,” dedi. “Tabii *Vahiyler* kitabında Baskin-Robbins dondurmasının sözü geçmiyorsa.”

Stewart, “İkiniz de çenenizi kapayın,” dedi. “Fernie, o sopayla hazır bekle sen.” Kapıyı iterek açtı ve içeriye baktı. “Phil?”

Roger, “Şef diye seslen,” diye tavsiyede bulundu. “Hani şu *South Park'* tâki zenci aşçı gibi. Öylesi hoşuna gidiyor.”

Stewart, “Şef,” diye seslendi. “Şef orada mısın?”

Cevap yoktu. Stewart elinin her an kıstırılmasını bekleyerek karanlığa daldı ve lambanın düğmesini buldu. Lambayı yakıp depo binasının yaklaşık dörtte üçünü kaplayan odayı aydınlattı. Duvarlar kaplanmamış tahtaydı, kerestelerin arası pembe köpükten dolgu malzemesiyle doldurulmuştu. Odanın neredeyse tamamı her boyda ve markada yakıt tüpleriyle doluydu. Toplam kaç tane olduğunu bilmiyordu, ama tahmin etmesi gerekse dört yüz ile altı yüz arasında olduğunu söyleyebilirdi.

Stewart tüplerin üzerindeki kabartma yazıları okuyarak ortadaki koridorda dikkatle ilerledi. Koca Jim hangilerini alması gerektiğini

söylemiş ve arka tarafa yakın olduklarını belirtmişti ve Tanrı tarafından sahiden de oradaydılar. Yanında **CR HASTANESİ** yazan beş büyük boy tankın önünde durdu. Postaneden yürütülenlerle yanında **CHESTER'S MILL ORTAOKULU** yazanların arasındaydılar.

Roger'a, "İki tane almamız lazım," dedi. "Zinciri getir de kancaları takalım. Fernie, sen de gidip laboratuvar açık mı bak. Kilitli değilse kilitle." Fern'e anahtarlarını attı.

Fern bu işi söylenmeden de yapabilirdi, ama itaatkâr bir kardeşti. Propan tüplerinin arasındaki koridordan yürüdü. Tüpler kapıya on adım kala bitiyordu ve yüreği ağzına gelerek kapının aralık durduğunu gördü. Arkadan zincirin şakırtısını, sonra vincin gıcırtısını ve sürüklenmeye başlayan ilk tüpün takırtısını duyuyordu. Özellikle de şefin kan çanağına dönmüş gözleriyle çılgın bir şekilde kapının arkasında atılmaya hazır beklediğini hayal edince, sesler çok uzaktan geliyormuş gibiydi. İyice uçmuş vaziyette ve bir TEC-9'la nişan almış olarak.

"Şef?" diye seslendi. "Burada mısın ahbap?"

Cevap gelmedi. Ve üstüne vazife olmadığı halde -muhtemelen anlık bir çılgınlıkla- merakına yenik düştü ve elindeki sopayla iterek kapıyı açtı.

Laboratuvardaki floresan lambalar yanıyordu ama onun dışında İsa Kraldır depo binasının bu kısmı tamamen boş görünüyordu. Yirmi kadar pişirici -her biri kendi havalandırma sistemine ve yakıt tankına bağlı koca elektrik ızgaraları- kapalıydı. Pişirme ve pahalı deney kapları raflardaki yerlerinde duruyordu. İçerisi iğrenç kokuyordu (Fern hep öyle koktuğunu ve hep öyle kokacağını düşündü) ama yerler süpürülmüştü ve hiçbir dağınıklık yoktu. Duvarın birinde Rennie'nin ağustos ayında kalmış olan Kullanılmış Araba Deposu'na ait takvim asılıydı. Fern, *herhalde herifin gerçek dünyayla bağını tamamen kopardığı zaman,* diye düşündü. *Yani iyice kafayı yediği.* Biraz daha içeri girdi. Burası hepsini zengin etmişti ama hiçbir zaman sevmemişti. Kokusu fazlasıyla cenaze evinin alt katındaki ölü hazırlama odasınınkini andırıyordu.

Bir köşesi ağır çelik bir panelle ayrılmıştı. Panelin ortasında da bir kapı vardı. Buranın şefin ürettiklerinin saklandığı yer olduğunu biliyordu. Bu depo dolu olduğunda bütün Amerika'ya aylarca, hatta belki de bir yıl yetecek kadar mal olurdu.

Fern, *Koca Jim niye ona bu kadar çok mal* yaptırdı ki, diye merak etti. *Ve niye biz de ona uyduk? Aklımızda ne vardı*? Bu soruya gayet açık olandan başka bir cevap bulamadı: çünkü yapabiliyorlardı. Bushey'in dehasıyla bütün o ucuz Çin hammaddeleri onları baştan çıkarmıştı. Ayrıca, tüm Doğu Sahili'nde inançla kişilerin kurduğu şirkete de fon sağlamıştı. Birisi sorunca Koca Jim hep bunu öne sürerdi. Ve Kutsal Kitap'tan alıntı yapardı: *İşçi ücretinin karşılığını verir* -Luka İncili- ve *öküz harman sürerken önü kesilmez* - Birinci Timothy.

Fern o öküzlerle ilgili olana hiç mana veremezdi.

"Şef?" Hâlâ yavaş yavaş ilerliyordu. "Ahbap?"

Hiçbir tepki yoktu. İleri doğru baktı ve binanın iki yanında uzanıp giden çıplak tahtaları gördü. Bunlar depolamakta kullanılıyordu ve o karton kutuların içindekiler FBI, FDA ve ATF'yi bayağı ilgilendirirdi. Orada da kimse yoktu ama Fern yeni olduğunu tahmin ettiği bir şey görmüştü: her iki galerinin korkulukları boyunca uzanan, büyük zımba telleriyle tahtaya tutturulmuş beyaz bir kablo. Elektrik kablosu muydu? Nereye gidiyordu? Bu kaçık oraya başka ocaklar da mı koymuştu? Eğer öyleyse, Fern görmemişti. Kablo ancak basit bir aleti, mesela televizyonu çalıştıracak incelikteydi...

Stewart, "Fern!" diye bağırıp yerinden zıplamasına neden oldu. "Orada değilse gel de bize yardım et! Buradan gitmek istiyorum! Saat altıda televizyonda son durumu vereceklermiş ve bir şey yapıp yapmadıklarını öğrenmek istiyorum!"

Chester's Mill'de "onlar." kelimesi giderek kasaba sınırları dışındakiler anlamına gelmeye başlamıştı.

Fern geri döndü. Kapının arkasına bakmadığı için elektrik kablosunun bağlandığı yeri de görmemişti: beyaz kilden yapılmışa benzeyen büyük bir tuğla kendi küçük rafında duruyordu. Patlayıcıydı.

Şefin kendi tarifi.

4

Kasabaya dönerken Roger, “Cadılar Bayramı,” dedi. “O da biliyorsun ayın otuz birinde kutlanıyor.”

Stewart, “Sen de bilgi küpü olup çıktın,” dedi.

Roger biçimsiz kafasının yan tarafına vurarak, “Burada saklıyorum,” dedi. “Belli bir amaçla yapmıyorum. Sadece yetenek.”

Stewart düşünüyordu: *Jamaica. Veya Barbados. Kesinlikle sıcak bir yer. Kubbe izin verir vermez. Bir daha hiç Killian görmek istemiyorum. Ya da bu kasabadan herhangi birini.*

Roger, “Ayrıca destelerde de otuz bir kart vardır,” dedi.

Fern gözünü ona dikti. “Ne diyorsun be?”

Roger, “Yahu sadece şakalaşıyorum sizinle,” deyip Stewart’in canını acıtan tiz bir kahkaha attı.

Hastaneye varmak üzereydiler. Stewart, Catherine Russell’ın önünde duran gri bir Ford Taurus gördü.

Fern, “Hey, bu Doktor Rusty,” dedi. “Eminim bu tüplere sevinir. Bir korna çalsana Stewie.”

Stewart bir korna çaldı.

5

İnançsızlar gidince Şef Bushey nihayet sıkıca kavramış olduğu garaj kapısı kumandasını bıraktı. Bowie biraderlerle Roger Killian'ı stüdyonun erkekler tuvaleti penceresinden izlemişti. Depoda oldukları süre boyunca başparmağı düğmenin üstünde durmuştu. Yaptığı şeyi bulsalardı düğmeye basacak ve her şeyi havaya uçuracaktı.

"Her şey senin ellerinde İsa'm," diye mırıldandı. "Tıpkı çocukken dediğimiz gibi, istemiyorum ama yapacağım."

Ye İsa halletmişti. Şefin içinde, "Tanrım, Beni Nasıl da Kolluyorsun." ilahisini duyduğu için yaptığına dair bir his vardı ve bu gerçek bir histi, Yukarıdan Gelen gerçek bir işaretti. Buraya mallar için değil yakıt tüpleri için gelmişlerdi.

Uzaklaşmalarını da izledikten sonra stüdyonun arkasıyla laboratuvar ve depo olarak kullanılan bina arasındaki patikaya gitti. Burası artık onun binası, bunlar onun mallarıydı; en azından İsa gelip hepsini kendine alana kadar.

Belki Cadılar Bayramı'nda.

Belki de daha önce.

Düşünecek çok şey vardı ve bugünlerde kafası iyiyken düşünmek daha kolay oluyordu.

Çok daha kolay.

6

Julia viskisini yudum yudum içiyordu ama kadın polisler hızla bitirmişlerdi. Sarhoş olmamışlardı ama dilleri çözülmüştü.

Jackie Wettington, “İşin aslı şu ki, dehşet içindeyim,” dedi. Başını önüne eğmiş boş bardağıyla oynuyordu, ama Piper bir yudum daha koymayı önerince başını salladı. “Duke yaşasaydı bunlar asla olmazdı. Hep bunu düşünüyorum. Barbara’nın karısını öldürdüğünü düşünse bile her şeyi usulünce yapardı. O böyleydi. Özellikle bir kurbanın babasını aşağı indirip sanıkla yüzleştirmek? Asla.” Linda da onaylamasına başını sallıyordu. “Adama neler olabileceğinden korkuyorum. Üstelik..”

Julia, “Barbie’ye olabiliyorsa herkese de olabilir, öyle değil mi?” dedi.

Jackie başıyla onayladı. Dudaklarını kemiriyordu. Bardağıyla oynuyordu. “Onun başına bir şey gelirse -ki linç türünden bir şeyi kast etmiyorum- bir daha bu üniformayı giyebileceğimden emin değilim.”

Linda’nın asıl derdi daha basitti. Kocası Barbie’nin masum olduğuna inanıyordu. Öfkesinin zirvesindeyken (ve McCain’lerin kilerinde buldukları gözünün önündeyken) bu fikri reddetmişti - ne de olsa Barbie’nin künyeleri Angie McCain’in gri ve katılaşmış elinde duruyordu. Fakat düşündükçe endişesi daha da artmıştı. Kısmen Rusty’nin yargılarına saygı duymasından, ama aynı zamanda Barbie’nin Randolph’un şok tabancasıyla bayıltmadan önce söylediklerinden. *Kocanıza cesetleri muayene etmesini söyleyin. Cesetleri mutlaka muayene etmeli!*

Jackie bardağıyla oynamaya da devam ederek, “Ve bir şey daha var,” dedi. “Sırf bağırdı diye mahkûma şok vermezsin. Cumartesi geceleri, özellikle de büyük maçlardan sonra aşağının hayvanat bahçesine döndüğü zamanlar olurdu. Bırakırsın bağırırlar. Eninde sonunda yorulup uyuyakalırlar zaten.”

Bu arada Julia, Linda’yı inceliyordu. Jackie sözünü bitirince, “Barbie’nin dediklerini tekrar eder misiniz?” dedi.

“Rusty’nin cesetleri muayene etmesini istedi, özellikle de Brenda Perkins’inkini. Hastaneye götürmeyeceklerini söyledi. Bunu biliyordu. Cesetler cenaze evinde ve bu doğru değil.”

Romeo, “Eğer cinayetse komik bile,” dedi. “Kuzenine üzüldüm rahip.”

Piper elini sallayarak o kısmı geçiştirdi. “Eğer onları o öldürdüyse niye cesetlerin muayene edilmesi için ısrar etsin ki? Öte yandan, o öldürmediyse belki otopsinin onu aklayacağını düşünüyordur.”

Julia, “Son kurban Brenda’ymış, öyle mi?” dedi.

Jackie, “Evet,” dedi. “Katılaşmıştı ama tamamen değil. En azından bana öyle geldi.”

Linda da, “Katılaşmamıştı,” dedi. “Ve ölüm katılığı ölümden aşağı yukarı üç saat sonra başladığına göre Brenda muhtemelen sabah dörtle sekiz arasında ölmüş. Bence sekize doğru ama doktor olmadığım için bu sadece bir tahmin.” İçini çekip elini saçından geçirdi. “Rusty de değil ama çağırılsaydı ölüm saatini tespit ederdi. Kimse çağırmadı. Ben de dahil. O kadar korkmuştum ki... bir sürü şey oluyordu..”

Jackie bardağını kenara bıraktı. “Baksana Julia - bu sabah siz Barbie ile süpermarketteydiniz değil mi?”

“Evet.”

“Dokuzu biraz geçiyordu. İsyan o sırada başladı.”

“Evet.”

“Önce o mu gelmişti, siz mi? Çünkü ben bilmiyorum.”

Julia da hatırlayamıyordu ama önce giden kendisiymiş gibi geliyordu - sonra Barbie gelmişti, Rose Twitchell’le Anson Wheeler’dan hemen sonra.

“Ortalığı yatıştırdık,” dedi. “Ama nasıl yapacağımızı o gösterdi. Muhtemelen bir sürü insanı daha kötü yaralanmaktan kurtardı. Bunu kilerde bulduklarınızla bağdaştıramıyorum. Ölümlerin sırası hakkında bir fikriniz var mı? Yani Brenda’nın sonuncu oluşu dışında?”

Jackie, “Angie ile Dodee ilkmiş,” dedi. “Onlardaki bozulma Coggins’ tekinden fazlaydı, demek ki sonra da o.”

“Cesetleri kim bulmuş?”

“Junior Rennie. Angie’nin arabasını garajda görünce şüphelenmiş. Ama bu önemli değil. Burada önemli olan Barbara. Rose’la Anse’den sonra geldiğine emin misiniz? Çünkü bu iyi görünmüyor.”

“Eminim çünkü Rose’un aracında değildi. Minibüsten sadece ikisi indi. Peki insanları öldürmekle meşgul değilse neredeydi o zaman?..” Ama bu

aşikârdı. “Piper, telefonunu kullanabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Julia çabucak broşür kalınlığındaki telefon rehberine baktı, sonra Piper’in cep telefonundan lokantayı aradı. Rose’un açışı gayet sertti. “İkinci bir duyuruya kadar kapalıyız. Birtakım hergeleler aşçımı tutukladı.”

“Rose? Ben Julia Shumway.”

“Ah. Julia.” Rose’un kavgacı sesi ancak biraz değişmişti. “Ne istiyorsun?”

“Barbie lehine bilgi toplamaya çalışıyorum. Yardım etmek ilgini çeker mi?”

“Elbette. Barbie’nin o insanları öldürdüğünü iddia etmek gülünç. Neyi bilmek istiyorsun?”

“Yemek Dünyası’ndaki isyan başladığında lokantada olup olmadığını.”

“Tabii ki buradaydı” Rose şaşırmışa benziyordu. “Kahvaltıdan sonra başka nerede olacaktı ki? Anson’la ben çıkarken o da ızgaraları temizliyordu.”

7

Güneş batıyordu ve gölgeler uzadıkça Claire McClatchey'in huzursuzluğu da artmaktaydı. Sonunda yapmamaya çalıştığı şeyi yapmak üzere mutfağa gitti: kocasının cep telefonundan kendi cep telefonunu arayacaktı (kocası her zamanki gibi telefonunu almadan gitmişti). Telefonu dört kere çaldı ve görünmez parmaklıkları olan bir hapishaneye dönüşmeden önce yaşadığı kasabada kaydedilmiş neşeli, berrak sesini duydu. *Merhaba, ben Claire. Lütfen bip sesinden sonra mesaj bırakın.*

Peki ne diyecekti? Joey, ölmediysen beni ara mı?

Elini tuşlara uzattı, sonra tereddüt etti. İlk *seferde açmadıysa bisiklete biniyordur ve sırt çantasından telefonu çıkaramadan sesli mesaja geçmiştir, ikinci aradığında karşında olur, çünkü artık aramanı bekliyordun*

Ama ya yine sesli mesaja düşerse? Ve üçüncü seferde de? Ne diye gitmesine izin vermişti ki? Aklını kaçırmış olmalıydı.

Gözlerini kapadı ve gözünün önünde gayet canlı bir kâbus belirdi: Anacaddedeki telefon direkleriyle mağaza vitrinlerine Joe, Benny ve Norrie'nin afişleri yapıştırılmış, hani yol gişelerinin dinlenme tesislerinde hep SON KEZ GÖRÜLDÜĞÜ yer tanımıyla biten kayıp çocuk ilanları gibi.

Gözlerini açıp cesaretini yitirmeden hemen numarayı tuşladı. Kafasından mesajını da hazırlıyordu -*on saniye sonra bir daha arayacağım ve bu sefer açsan iyi olur bayım*- ve oğlu daha ilk çalışta gayet canlı bir sesle karşılık verince hayretler içinde kaldı.

"Anne! Selam! Anne!" Canlıdan da öte heyecandan fıkır fıkır gibiydi.

Claire *neredesiniz,* demeye çalıştı ama önce hiçbir şey diyemedi. Ağzından tek kelime bile çıkmadı. Dizlerinin bağı çözülüyordu; düşmemek için duvara yaslandı.

"Anne? Orada mısın?"

Arkadan bir arabanın geçtiğini duydu ve Benny'nin sesi uzaktan ama net olarak birine seslendi. "Doktor Rusty! Hey, hey!"

Nihayet ağzını açabildi. "Evet buradayım. Siz neredesiniz?"

“Meydanın tepesinde. Hava kararıyor diye ben de seni arayacaktım -merak etmeyesin diye- tam o sırada telefon çaldı. Ödümü patlattın.”

Eh, artık onu azarlamasına gerek kalmamıştı. *Meydanın tepesindeler. On dakikaya burada olurlar. Muhtemelen Benny yine acıkmıştır. Şükürler olsun Tanrım.*

Norrie, Joe’yla konuşuyordu. Annene anlatsana gibi bir şeyler söylüyordu. Sonra oğlu tekrar konuşmaya başladı, o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki Claire telefonu kulağından biraz uzaklaştırmak zorunda kaldı. “Anne, galiba bulduk onu! Hemen hemen eminim! Black Ridge’in tepesindeki meyve bahçesinde!”

“Ne buldunuz Joey?”

“Tam olarak bilemiyorum, hemen birtakım sonuçlar çıkarmak da istemiyorum ama muhtemelen Kubbe’yi yaratan şeyi bulduk. Bir verici sinyali gördük, hani uçakları uyarmak için radyo kulelerine koyduklarından, yalnız bu yerdeydi ve kırmızı yerine mor ışıkla çakıyordu. Başka bir şey görecek kadar yaklaşmadık. Bayıldık, hepimiz. Ayıldığımızda iyiydik ama vakit geç..”

“Bayıldınız mı?” Claire neredeyse çığlık atar gibi sormuştu. “Ne demek istiyorsun? Çabuk eve gel! Gel ki sana bir bakayım!”

Joey yatıştırıcı bir sesle, “Bir şey yok anne,” dedi. “Sanki... hani Kubbe’ye ilk dokunanlar hafif bir şok geçirmişlerdi ya? Galiba onun gibi bir şeydi. Sanırım önce bayılıyorsun ama sonradan bağışıklık kazanıyorsun. Norrie de öyle diyor.”

“Sizlerin ne düşündüğü hiç umurumda değil bayım! Derhal eve geliyorsun ve iyi olduğunu kendi gözümle görüyorum, yoksa bağışıklığı görürsün!”

“Tamam, ama şu Barbara denen adamla konuşmamız lazım. Geiger Sayacı’nı ilk düşünen oydu ve kesinlikle haklıymış. Doktor Rusty’ye de ulaşmamız gerek. Az önce yanımızdan geçti. Benny durdurmaya çalıştı ama adam durmadı. Onunla ve Bay Barbara’yla konuşur konuşmaz gelirim tamam mı? Bundan sonra yapacaklarımızı belirlememiz lazım.”

“Joe... Bay Barbara...”

Claire durdu. Oğluna Bay Barbara’nın -bazılarının artık Albay Barbara dediği adamın- cinayet suçlamasıyla tutuklandığını söyleyecek miydi?

Joe, “Ne?” diye sordu. “Ne olmuş ona?” Sesindeki zafer tınısı yerini endişeye bırakmıştı. Claire oğlunun da annesinin ruh halini hissedebildiğini düşündü. Ve belli ki Barbara’ya çok umut bağlamıştı - herhalde Benny ile Norrie de. Bu haberi onlardan gizleyemezdi (ne kadar istese de) ama telefonda söyleyecek de değildi.

“Eve gelin,” dedi. “Burada konuşuruz. Ve Joe - seninle müthiş gurur duyuyorum.”

8

O akşamüstü, Korkuluk Joe ile arkadaşları kasabaya dönmek için can havliyle pedal çevirirken Jimmy Sirois öldü.

Rusty koridorda Gina Buffalino'ya sarılmış olarak oturdu ve kızın göğsünde ağlamasına izin verdi. Eskiden olsa on yedi yaşında bir kızla bu şekilde oturmaktan çok huzursuz olurdu ama zamanlar değişmişti. Değişikliği anlamak için sadece bu koridora bakmak bile yetiyordu - eskiden panellerin ardındaki floresanlarla aydınlanan koridorda şimdi tıslayarak yanan Coleman kandilleri vardı. Rusty'nin hastanesi gölgeler diyarına dönüşmüştü.

Kıza, "Senin suçun değil," dedi. "Ne senin, ne benim, hatta ne de onun suçu. Şeker hastası olmayı o istememişti."

Hoş, Tanrı biliyor ya bu hastalıkla yıllarca geçinip gidenler vardı. Kendine iyi bakan insanlar. Yarı münzevi Jimmy ise God Creek Yolu'nda yalnız yaşıyordu ve onlardan biri olmamıştı. Nihayet sonunda sağlık merkezine geldiğinde -o da geçen perşembeydi- arabadan bile inememiş, ancak sürekli kornaya basıp Ginny'nin ne oluyor diye dışarı çıkmasını sağlayabilmişti. Rusty, yaşlı adamın pantolonunu çıkarınca morarmış bir sağ bacakla karşılaşmıştı. Her şey yolunda gitseydi bile herhalde bacaktaki sinir hasarı tedavi edilebilecek gibi değildi.

Jimmy komaya girmeden hemen önce Ron Haskell'e, "Hiç acımıyor doktor," diye güvence vermişti. O zamandan beri bilinci gidip geliyor, bacağı ise gittikçe kötüye gidiyordu. Rusty ise, Jimmy'nin bir şansı olacaksa buna mecbur olduğunu bildiği halde bacağın kesilmesini erteliyordu.

Elektrik gidince Jimmy'le diğer iki hastaya antibiyotik veren damar içi serumlar damlamayı sürdürdü, ama gerekli miktarı hassas bir şekilde ayarlamayı sağlayan mekanizma durdu. Daha da beteri, Jimmy'nin kalp monitörü ile soluk cihazı da devre dışı kaldı. Rusty soluk cihazının bağlantısını kesip yaşlı adama bir maske taktı ve Gina'ya Ambu poşetini nasıl kullanacağını anlattı. Kız işini iyi yapıyordu ve çok sadıktı ama saat altı civarında Jimmy'nin kalbi yine durmuştu.

Şimdi kız teselli edilemiyordu.

Yaşlarla ıslanmış yüzünü Rusty'nin göğsünden kaldırıp, "Çok mu fazla verdim?" dedi. "Yoksa az mı verdim? Onu boğup öldürdüm mü?"

"Hayır. Jimmy zaten ölecekti herhalde ve böylece kötü bir bacak kesilme operasyonundan kurtulmuş oldu."

"Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyen Gina tekrar ağlamaya başladı. "Çok korkutucu. Korkunç geliyor artık."

Rusty buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ama cevap vermek zorunda da değildi. Boğuk bir sesle, "Düzeleceksin," dedi. "Düzelmen lazım canım, çünkü sana ihtiyacım var."

Koridordan ağır ağır onlara doğru gelen Ginny Tomlinson'du.

Rusty, "Yataktan kalkmaman lazımdı," dedi.

Ginny, "Herhalde," diye hak verdi ve Gina'nın diğer tarafına oturup bir oh çekti. Burnundaki tıkaçlar ve gözlerinin altındaki yapışkan bantlar yüzünden zor bir maçtan çıkmış hokey oyuncularına benziyordu. "Ama görevime dönmüş bulunuyorum."

Rusty, "Belki yarma.." diye başladı.

"Yok, hemen." Gina'nm elini tuttu. "Ve sen de öyle canım. Hemşirelik okulunda bize 'Ancak kan kuruyup rodeo bitince işi bırakabilirsiniz, ' diye öğretmişlerdi."

Gina, "Ya hata yaparsam?" diye fısıldadı.

"Herkes yapar. Önemli olan mümkün olduğunca az yapmak. Hem ben sana yardım ederim. Harriet'e de. E, ne diyorsun?"

Gina şüpheyle Ginny'nin şişmiş yüzüne baktı, kadının bir yerlerden bulup buluşturduğu eski gözlük yüzünden tahribat iyice belirginleşiyordu. "İyi olduğunuzdan emin misiniz Bayan Tomlinson?"

"Sen bana yardım edersin ben de sana. Ginny'yle Gina. Mücadeleci hemşireler." Yumruğunu kaldırdı. Gina da hafifçe gülümsemeyi başararak kendi yumruğunu onunkine dokundurdu.

Rusty, "Bütün bunlar çok güzel de," dedi. "Bayılacak gibi olursan bir yatak bulup bir süre uzan. Bu da Doktor Rusty'nin emridir."

Ginny gülümsemeye çalışırken suratını buruşturdu. "Yatağı boş verin, Ron Haskell'in eski kanepesine atarım kendimi."

Rusty’nin cep telefonu çaldı. Eliyle kadınları savdı. Gina kolunu Ginny’nin beline dolamış olarak giderken bir yandan da konuşuyorlardı.

Rusty telefonu, “Buyurun ben Eric,” diye açtı.

Karşıdaki kısık ses, “Ben de Eric’in karısı,” dedi. “Eric’ten özür dilemek için arıyorum.”

Rusty boş muayene odalarından birine girip kapıyı kapattı. “Özre gerek yok,” dedi ama bunun doğru olduğundan emin değildi. “O anın karmaşasından. Barbara’yı bıraktılar mı?” Bu ona gayet makul bir soru gibi gelmişti çünkü Barbie’yi tanımaya başlamıştı.

“Bunu telefonda konuşmamayı tercih ederim. Eve gelebilir misin hayatım? Lütfen? Konuşmamız lazım.”

Rusty aslında gidebileceğini düşündü. Durumu kritik olan bir hastası vardı, o da ölmek gibi düşünceli bir davranışta bulunmuş ve meslek hayatını kolaylaştırmıştı. Ve bir yandan yine sevdiği kadınla konuştuğunu hissedip rahatlamışsa da, onun sesindeki yeni endişe tınısından da hiç hoşlanmamıştı.

“Gelebilirim,” dedi. “Ama çok kalamam. Ginny ayaklandı fakat ona göz kulak olmazsam abartır. Yemek yiyelim mi?”

“Tamam.” Karısının sesi rahatlamış gibiydi. Rusty de memnundu. “Tavuk çorbasının bir kısmını çözerim. Henüz muhafaza edecek elektrik varken donmuş gıdalarımızdan yesek daha iyi olur.”

“Tek bir şey. Hâlâ Barbara’nın suçlu olduğunu mu düşünüyorsun? Başkalarının ne düşündüğünü boş ver, sen ne düşünüyorsun?”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Linda, “Sen gelince konuşuruz,” dedi. Ve telefonu kapattı.

Rusty kalçasını muayene masasına dayamıştı. Telefonu bir süre elinde tuttuktan sonra kapatma tuşuna bastı. Şu an için emin olmadığı bir sürü şey vardı -kendini bir belirsizlik denizinde yüzen biri gibi hissediyordu- ama tek bir şeyden emindi: karısı telefonunun dinlenebileceğinden şüpheleniyordu. Ama kim? Ordu mu? Ulusal güvenlik mi?

Koca Jim Rennie mi?

Rusty boş odaya, “Gülünç,” dedi. Sonra da Twitch’i bulup bir süreliğine hastaneden ayrılacağını söylemeye gitti.

9

Twithc, Ginny’ye göz kulak olmaya ve abartmamasını sağlamaya söz verdi ama Rusty’nin de gitmeden önce Henrietta Clavard’ı muayene etmesi gerekirdi, kadın süpermarket arbedesinde yaralanmıştı.

Rusty en kötüsünden korkarak, “Nesi var?” diye sordu. Henrietta yaşlı bir kadın olarak oldukça güçlü ve sağlamdı ama seksen dört yaş da seksen dört yaştı sonuçta.

“Kendi ifadesi şu: ‘O işe yaramaz Mercier kız kardeşler kahrolası kıçımı kırdı. ’ Bunu yapanın Carla Mercier olduğunu tahmin ediyor. Yani şimdiki soyadıyla Carla Venziano.”

Rusty, “Doğru,” dedi ve sonra durup dururken, “Burası küçük bir kasaba ve hepimiz takımı destekliyoruz,” diye ekledi. “Peki öyle mi?”

“Ne öyle mi?”

“Kırılmış mı?”

“Bilmem. Bana göstermiyor. Şöyle buyurdu: ‘Popomu sadece profesyonel bir göze açarım.’”

İkisi birden sessiz bir kahkaha atmaya çalıştılar.

Kapalı kapının arkasından yaşlı bir hanımın çatlak ve hüzünlü sesi, “Kırılan kulaklarım değil, kalçam,” dedi. “Dediklerinizi duydum.”

Rusty ile Twitch daha da çok güldüler. Twitch’in suratı kıpkırmızı oldu. Henrietta kapının ardından, “Kendi kıçınız olsaydı suratlarınızın öbür tarafıyla gülerdiniz dostlarım,” dedi.

Rusty gülümseyerek içeri girdi. “Özür dilerim Bayan Clavard.”

Kadın oturmaktan ziyade ayakta durur gibiydi ve Rusty’yi rahatlatacak bir şekilde kendi kendine gülümsüyordu. “Hah,” dedi. “Sonuçta bu işin sahiden komik bir tarafı var. Tabii benim de.” Biraz düşündü. “Üstelik ben de herkesle birlikte bir şeyler yürütüyordum. Muhtemelen başıma geleni hak etmişimdir.”

10

Henrietta’nın kalçasının çok fena çürüdüğü, ama kırılmadığı ortaya çıktı. Bu da iyi bir şeydi, çünkü burada gülünecek bir şey yoktu. Rusty ağrı giderici bir krem verdi, evde Advil’i olduğunu öğrendi ve kadını aksayarak ama tatmin olmuş bir şekilde yolladı. Tabii mümkün olabildiği kadar tatmin olmuştu, onun yaşında ve mizacında bir hanımın olabildiği kadar.

Rusty, Linda’nın telefonundan yaklaşık on beş dakika sonraki ikinci kaçma girişiminde de tam otoparka açılan kapının önünde Harriet Bigelow tarafından durduruldu. “Ginny, Sammy Bushey’in gittiğini bilmeniz gerektiğini söyledi,” dedi.

Rusty, “Nereye gitmiş?” diye sordu. Bu, o anda sorulacak en aptalca soruydu.

“Kimse bilmiyor. Sadece gitmiş.”

“Belki de akşam yemeği veriyorlar mı diye Sweetbriar Rose’a bakmaya inmiştir. Umarım öyledir, çünkü evine kadar yürümeye kalkarsa dikişlerini patlatabilir.”

Harriet korkmuşa benziyordu. “Sahi mi? Kan kaybından ölür mü? İnsanın *wo-woo*... kanaya kanaya ölmesi... *berbat* bir şey olur.”

Rusty vajina için bir sürü deyim bilirdi ama bunu hiç duymamıştı. “Muhtemelen ölmez, ama daha fazla kalmak üzere buraya dönebilir. Bebekten ne haber?”

Harriet çarpılmış gibiydi. Rusty onun sinirli olduğunda gözlüğünün kalın camları ardından şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştıran hevesli, minik bir şey olduğunu düşündü; Smith veya Vassar’ı iftiharla bitirdikten on beş yıl sonra zihinsel açıdan çöküş noktasına gelecek bir tipti.

“Bebek! Aman Tanrım, Küçük Walter!” Rusty’nin durdurmasına fırsat kalmadan koşarak koridora daldı ve rahatlamış bir şekilde geri döndü. “Hâlâ burada. Çok hareketli değil ama galiba yapısı böyle.”

“O zaman herhalde döner. Başka ne sorunu olursa olsun çocuğu seviyor. Biraz unutkan sadece.”

“Ha?” Yine endişeyle gözlerini kırpıştırıyordu.

“Boş ver. Olabildiğince çabuk dönerim Hari. Sen uçurmana bak.” “Neyi uçurmaya bakayım?” Artık gözkapakları alev alacak gibiydi. Rusty az kalsın *yani gaganı dik tut,* diyecekti ama bu da doğru olmazdı. Harriet’in terminolojisinde gaga da herhalde *vo-vo* demekti.

“Yani işlerle ilgilen,” dedi.

Harriet rahatlamıştı. “Onu yapabilirim Doktor Rusty, dert değil.” Rusty gitmek üzere döndü, ama bu sefer de karşısında bir adam vardı - ince, kanca gibi burnu dışında yakışıklı, bol kır saçını arkada kuyruk yapmış biri. Bir parça müteveffa Timothy Leary’i andırıyordu. Rusty bu hastaneden çıkıp çıkamayacağını merak etmeye başlamıştı.

“Yardımcı olabilir miyim, efendim?”

“Aslında belki ben size yardım edebilirim diyordum.” Kemikli elini uzattı. “Thurston Marshall. Arkadaşımla Chester’s Gölü’nde tatildeydik ve bu her neyse ona yakalandık.”

Rusty, “Üzüldüm,” dedi.

“Mesele şu, biraz tıp tecrübem vardır. Vietnam pisliğinde savaşa karşı olanlardandım. Kanada’ya gitmeyi düşündüm ama yapacak işlerim vardı... neyse. Ben de iki sene Massachusetts’teki bir gazi hastanesinde sağlık görevlisi olarak görev yaptım.”

İlginçti. “Edith Nourse Rogers mı?”

“Ta kendisi. Biraz çaptan düşmüş olabilirim ama..”

“Bay Marshall, tam size göre bir iş var.”

11

Rusty 119’a doğru giderken bir korna sesi duydu. Dikiz aynasından bakınca belediye kamyonlarından birinin Catherine Russell’a saptığını gördü. Batan güneşin kızıllığında seçmek zordu ama direksiyonda Stewart Bowie’nin oturduğunu tahmin etti. İkinci kez baktığında çok sevindi: kamyonun arkasında birkaç tane yakıt tankı vardı sanki. Nereden geldiklerini sonra düşünür, hatta belki birtakım sorular da sorardı ama şimdilik az sonra ışıkların yanacağına, monitörlerin, soluk cihazlarının çalışacağına sevinmekle yetinecekti. Belki çok dayanmayacaklardı, ama Rusty artık tamamen günbegün havasındaydı.

Town Common Tepesi’nde de eski kaykay hastası Benny Drake ile bir iki arkadaşını gördü. Bir tanesi füzelerin atıldığı gün canlı video bağlantısını sağlayan McClatchey’di. Benny bağırıp el salladı, belli ki Rusty’nin durmasını ve onlarla konuşmasını istiyordu. Rusty de onlara el salladı ama yavaşlamadı. Bir an önce Linda’yı görmeyi diliyordu. Ayrıca söyleyeceklerini duymak da istiyordu tabii ki, fakat daha çok karısını görmek, ona sarılmak ve didişmelerine bir son vermek istiyordu.

12

Barbie’nin çişi gelmişti ama kendini tuttu. Irak’ta sorgulamalarda bulunmuştu ve işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Burada da aynısı olup olmayacağını henüz bilmiyordu ama olabilirdi. Olaylar hızla gelişiyordu ve Koca Jim zamana uyma konusunda oldukça becerikli davranmıştı. Çoğu yetenekli demagog gibi o da hedef kitlesinin saçmalıkları kabullenmekteki istekliliğini katiyen hafife almamıştı.

Barbie susamıştı. Yeni polislerden biri bir bardak su ve kâğıt kalemle çıkagelince hiç şaşırmadı. Evet, işler böyle yürürdü; Felluce, Tikrit, Hilla, Musul ve Bağdat’ta böyle yürümüştü. Anlaşılan Chester’s Mill’de de aynı şekilde yürüyecekti.

Gelen yeni polis Junior Rennie’ydi.

“Eh, haline bak,” dedi. “Şu anda o süslü ordu numaralarınla birilerini dövebileceğini pek sanmıyorum.” Kâğıdı tutan elini kaldırıp parmaklarının ucuyla şakağını ovuşturdu. Kâğıt hışırdadı.

“Sen de pek o kadar iyi görünmüyorsun.”

Junior hemen elini indirdi. “Ben yağmur kadar iyiyim.”

Barbie, *işte bu garip,* diye düşündü; kimileri yağmur kadar doğru, kimileri de resim kadar iyi olduğunu söylerdi ama hiç *yağmur kadar iyiyim* diyeni duymamıştı. Muhtemelen bunun bir anlamı yoktu ama...

“Emin misin? Gözlerin kan çanağına dönmüş.”

“Gayet iyiyim ben. Hem buraya kendimden söz etmeye gelmedim.”

Junior’ın niye geldiğini bilen Barbie, “O su mu?” diye sordu.

Junior sanki unutmuş gibi bardağa baktı. “Ya. Şef susamış olacağını söyledi. Salı günü susanır, bilirsin ya.” Sanki bu ilgisiz sözler o güne kadar ağzından çıkan en komik şeymiş gibi kahkahalarla güldü. “İster misin?”

“Evet lütfen.”

Junior bardağı uzattı. Barbie almak için uzandı. Junior geri çekti. Tabii ki. İşler böyle yürürdü.

“Niye öldürdün onları? Merak ediyorum Baaaarbie. Angie artık vermiyor muydu sana? Sonra Dodee’yi denedin de beğenmedin mi? Belki Coggins de

söylememesi gereken bir şey söylemiştir? Brenda da şüphelenmiştir. Niye olmasın? O da polisti biliyorsun. Kocası iğneyle onu da polis yapmıştı.”

Daha da güldü, ama neşesinin altında kör bir nöbet halinden başka bir şey yoktu. Ve acıdan. Barbie bundan emindi.

“Eee? Diyecek bir şeyin yok mu?”

“Söyledim ya. Bir şey içmek istiyorum. Susadım.”

“Evvet, eminim susamışsındır. O şok tabancası feci bir şey ha? Anladığım kadarıyla Irak’ta görev yapmışsın. Nasıldı?”

“Sıcak.”

Junior bir daha ulur gibi güldü. Bardaktaki suyun bir kısmı bileğine döküldü. Elleri de biraz titriyor muydu? Ve o iltihaplı sol gözün köşesinden yaşlar sızıyordu. *Junior ne halt var sende? Migren mi? Başka bir şey mil*
“Kimseyi öldürdün mü?”

“Sadece yemeklerimle.”

Junior *iyi espriydi* dercesine gülümsedi. “Orada yemek pişirmiyordun Baaaarbie. İrtibat subayıydın. Görev tanımın buymuş. Babam internetten bakmış. Fazla bir şey yokmuş ama bir şeyler varmış yine de. Senin sorgucu olduğunu düşünüyor. Hatta belki de özel operasyoncu olduğunu. Yoksa ordunun Jason Bourne’u falan miydin?”

Barbie bir şey demedi.

“Hadi ama, kimseyi öldürdün mü? Yoksa kaç kişiyi öldürdün diye mi sormalıyım? Tabii burada hakladıkların hariç.”

Barbie bir şey demedi.

“Oğlum bence bu su çok güzeldir. Yukarıdaki dolaptan geliyor. Buz gibi, buz!”

Barbie bir şey demedi.

“Sizin gibiler hep sorunlu olarak dönüyor. En azından televizyonda öyle gördüm. Doğru mu yanlış mı? Gerçek mi yalan mı?”

Onu bu hale sokan migren değil. En azından benim duyduğum türden bir migren değil.

“Junior, başın ne kadar ağrıyor?”

“Hiç ağrımıyor?”

“Ne kadar zamandır sürüyor bu baş ağrıların?”

Junior bardağı dikkatle yere bıraktı. Bu akşam tabancası vardı. Tabancasını çekip namluyu parmaklıkların arasından Barbie’ye doğrulttu. Namlu hafifçe titriyordu. “Doktorculuk oynamaya devam etmek istiyor musun?” Barbie silaha baktı. Senaryoda silah yoktu, bundan emindi - Koca Jim’in onun için başka planları vardı ve muhtemelen hoş şeyler değildi ama bunların içinde Dale Barbara’yı yukarıdan birilerinin koşup gelebileceği ve kurbanın halen kilit altında ve silahsız olduğunu görebileceği bir hücrede vurmak yoktu. Fakat Junior’ın senaryoya sadık kalacağına güvenemezdi, çünkü Junior hastaydı.

“Hayır,” dedi. “Doktorculuk yok. Çok özür dilerim.”

“Ya, özür diliyorsun demek, pekâlâ. Yap yap özür dile.” Ama Junior tatmin olmuşa benziyordu. Silahı kılıfına sokup bardağı yerden aldı. “Benim teorim orada gördüklerin ve yaptıkların yüzünden berbat bir halde geri döndün. Bilirsin hani şu çeşitli sendromlara girenler gibi. Yani kafayı sıyırmıştın. Doğru mu?”

Barbie bir şey demedi.

Junior da zaten çok ilgilenirmiş gibi değildi. Bardağı parmaklıkların arasından uzattı. “Al şunu, al.”

Barbie yine geri çekeceğini düşünerek uzandı ama öyle olmadı. Tadına baktı. Sıcak ve iğrençti.

Junior, “Devam etsene,” dedi. “Azıcık tuz attım sadece, o kadarını idare edebilirsin değil mi? Sen de ekmeğine tuz kattın, katmadın mı?”

Barbie, Junior’a bakmakla yetindi.

“Ekmeğini tuzlamadın mı? Tuzlamadın mı pislik herif? Ha?”

Barbie bardağı dışarı uzattı.

Junior cömertçe, “Kalsın, kalsın,” dedi. “Bunu da al hatta.” Parmaklarının arasından kâğıtla kalemi de uzattı. Barbie alıp kâğıda göz gezdirdi. Aşağı yukarı beklediği gibiydi. Altta adını yazıp imzasını atması için bir yer vardı.

Kâğıdı geri uzattı. Junior adeta dans eder gibi geri çekildi. “O da kalsın. Babam hemen imzalamayacağını ama düşüneceğini söyledi. Tuz katılmamış su içmeyi de düşüneceksin. Bir şeyler yemeyi de. Mesela

kocaman bir peynirli köfte. Belki yanında da kola. Yukarıdaki dolapta soğuk kola var. Şimdi bir kutu kola olsa fena mı olurdu?”

Barbie bir şey demedi.

“Ekmeğini tuzladın mı? Hadi söyle, utanma. Tuzladın mı bok kafalı?”

Barbie bir şey demedi.

“Yola geleceksin. Yeterince acıkınca, yeterince susayınca yola geleceksin. Babam öyle dedi ve bu tür konularda genellikle haklı çıkar. Hoşça kal Baaaarbie.”

Koridorda yürümeye başladı, sonra geri döndü.

“Bana asla bulaşmamalıydm, anlıyor musun? En büyük hatan oydu.”

O yukarı çıkarken Barbie, Junior’ın hafifçe aksadığını ya da yan yattığını fark etti. Evet, sola doğru kaçıyor ve dengeyi sağlamak için sağ eliyle tırabzana tutunuyordu. Rusty Everett’in bu belirtiler için ne diyeceğini merak etti. Acaba bunu sorma şansı olacak mıydı?

Sonra imzalamadığı itirafnameyi düşündü. Kâğıdı parçalayıp parçalarını da yerlere saçmak isterdi ama bu gereksiz bir kışkırtma olurdu. Şu anda kedinin pençeleri arasındaydı ve yapabileceği en iyi şey kıpırdamadan durmaktı. Kâğıdı yatağa, kalemi de üstüne koydu. Sonra suyu aldı. Tuzluydu. Kokusunu alabiliyordu. Bu da aklına Chester’s Mill’in o anki durumunu getirdi... ama zaten hep böyle değil miydi? Hatta Kubbe’den önce bile? Koca Jim’le arkadaşları bir süredir toprağı tuzlamıyorlar mıydı? Tuzladıklarını düşündü. Ayrıca bu karakoldan sağ çıkarsa bunun bir mucize olacağını da düşündü.

Bununla birlikte bu konularda amatördüler; tuvaleti unutmuşlardı. Muhtemelen hiçbiri kırk altı derece sıcaklıkta elli kiloluk teçhizatla yürürken klozetin içindeki suyun bile çok iyi geleceği bir ülkede bulunmamıştı. Barbie tuzlu suyu hücrenin köşesine döktü. Sonra bardağa çişini yapıp onu da yatağın altına itti. Ardından klozetin önüne dua edecekmiş gibi diz çöktü ve karnının şiştiğini hissedene kadar su içti.

13

Rusty arabayı yanaştırırken Linda da ön basamaklarda oturuyordu. Arka bahçede Jackie Wettington kızları salıncakta sallıyor ve kızlar da daha hızlı itip daha yükseğe çıkarsın diye zorluyorlardı.

Linda kollarını uzatarak kocasının yanına geldi. Dudaklarından öpüp yüzüne bakmak üzere geri çekildi, sonra ellerini yanaklarına koyup tekrar öptü. Rusty, karısının dilinin ıslak dokunuşunu hissetti ve birden sertleşmeye başladı. Linda bunu hissetti ve vücudunu ona iyice bastırdı.

Rusty, “Yay canına,” dedi. “Herkesin içinde kavga etmeyi daha sık denemeliyiz. Ve hemen durmazsan herkesin içinde başka bir şey daha yapacağız.”

“Yapacağız ama herkesin içinde değil. Önce - tekrar özür dilememe gerek var mı?”

“Yok.”

Kocasını elinden tutup basamaklara götürdü. “İyi. Çünkü konuşacaklarımız var. Ciddi şeyler.”

Rusty öbür elini karısının ellerinin üstüne koydu. “Dinliyorum.”

Linda karakolda olanları anlattı - Andy Sanders mahkûmla yüzleştirildiği halde Julia’nın isteği geri çevrilmişti. Julia ile baş başa görüşebilsinler diye Jackie’yle kiliseye gidişlerini ve daha sonra evinde Rahip Libby ve Rommie Burpee ile konuştuklarını aktardı. Brenda Perkins’in cesedindeki ölüm katılaşmasından söz etmeye başlayınca Rusty’nin kulakları dikildi.

“Jackie!” diye seslendi. “Katılaşmadan ne kadar eminsin?”

Jackie, “Oldukça,” diye cevap verdi.

Judy, “Selam babacım!” diye bağırdı. “Jannie’yle ben uçuyoruz!”

Rusty, “Yok uçmayın,” diye seslendi ve eliyle iki öpücük gönderdi. Kızlar da öpücükleri aldılar; iş öpücük yakalamaya gelince ikisi de canavar kesiliyordu.

“Cesetleri kaçta gördünüz Lin?”

“Galiba on buçuk civarıydı. Süpermarket karmaşası biteli epey olmuştu.”

“Ve Jackie ölüm katılaşmasının yeni başladığı konusunda haklıysa... ama bundan asla emin olamayacağız, değil mi?”

“Hayır, ama dinle bak. Rose Twitchell’le konuştum. Barbara, Sweetbriar’a *altıyı on geçe* gitmiş. O saatten cesetler bulunana kadar da tanığı var. O zaman kadını kaçta öldürmüş olabilir? Beşte mi? Beş buçukta mı? Katılaşma beş saat sonra başlıyorsa bu nasıl olabilir?”

“Pek olmaz ama imkânsız da değil. Ölüm sonrası katılığı bir sürü değişkene bağlıdır. Cesedin bulunduğu yerdeki ısıya mesela. Kilerin sıcaklığı nasıldı?”

Linda, “Sıcaktı,” diye itiraf etti, sonra kollarıyla omuzlarını sardı. “Sıcaktı ve *kokuyordu.”*

“Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu koşullar altında kadını sabahın *dördünden* itibaren herhangi bir vakitte öldürüp oraya götürmüş ve kilere..”

“Ondan yanasın sanıyordum.”

“Öyleyim ve bu şekilde olduğunu pek sanmıyorum, çünkü kiler sabahın dördünde çok daha serin olur. Zaten sabahın dördünde Brenda ile ne işi olacaktı? Tabii sevişmiyorlarsa. Kendinden büyük -hem de çok büyük- kadınlara merakı olsa bile... otuz küsur yıllık kocası öldükten üç gün sonra mı?”

Linda karamsar bir tavırla, “Bunun karşılıklı isteğe bağlı olduğunu söylemezler ki,” dedi. “Tecavüz derler. Öbür iki kız için dedikleri gibi.”

“Ya Coggins?”

“Suçu Barbara’ya yıkacaklarsa ona da bir formül bulurlar.”

“Julia bütün bunları gazetede yazacak mı?”

“Haberi yazacak ve bazı sorular soracak, ama ölüm katılığının yeni başladığı kısmından söz etmeyecek. Randolph bu bilginin nereden geldiğini anlamayacak kadar aptal olabilir, ama Rennie anlar.”

Rusty, “Yine de tehlikeli olabilir,” dedi. “Namluyu ona çevirirlerse İnsan Hakları Derneği’ne gitmesine imkân yok.”

“Aldırdığını sanmıyorum. Çıldırmış vaziyette. Süpermarket isyanının bile tertip olabileceğini düşünüyor.”

Rusty, *muhtemelen öyleydi*, diye düşündü. Söylediği ise, “Tüh, keşke o cesetlere bakabilseydim,” oldu.

“Belki hâlâ bakabilirsin.”

“Aklından geçeni biliyorum hayatım, ama Jackie’yle ikiniz işlerinizi kaybedebilirsiniz. Koca Jim’in tepesini attıran dertlerden kurtulma yolu buysa daha beteri de olabilir.”

“Böyle de bırakamayız ki..”

“Ayrıca bir işe de yaramayabilir. Muhtemelen yaramaz. Eğer Brenda Perkins’te ölüm katılığı dörtle sekiz arasında başladıysa herhalde artık tamamen katılaşmıştır ve cesetten öğrenebileceğim pek bir şey kalmamıştır. Castle İlçe Ekipleri bir şeyler bulabilir ama şu anda onlar da İnsan Hakları kadar erişilmez durumda.”

“Belki başka bir şey daha vardır. Yani onun cesedinde veya öbürlerinde. Hani o filmlerdeki otopsilerdeki gibi. *Cesetler yaşayanlara bir şeyler anlatır diyorlar ya. ”*

“Uzun sürer o. Daha iyisi ne olurdu biliyor musun? Birinin Brenda’yı Barbie’nin sabah beş buçukta işe başlamasından sonra sağ olarak görmesi. İşte o zaman sandallarında yamayamayacakları kadar büyük bir delik açılmış olurdu.”

Pijamalarını giymiş olan Judy’le Janelle koşarak sarılmaya geldiler. Rusty de üstüne düşeni yaptı. Kızların arkasından gelen Jackie, Rusty’nin son söylediklerini duydu ve, “Bir soruştururum bakalım,” dedi.

Rusty, “Ama sessizce,” dedi.

“Emin olabilirsin. Ha bu arada, ben hâlâ tam ikna olmuş değilim. Adamın künyeleri Angie’nin elindeydi.”

“Peki Barbie künyeleri kaybettiğini cesetler bulunana kadar hiç fark etmedi mi?

Jannie, “Ne cesedi babacım?” diye sordu.

Rusty içini çekti. “Karışık bir iş hayatım. Hem küçük kızlara göre değil.”

Kızının gözleri bu cevabın yeterli olduğunu söylüyordu. Bu arada kardeşi elinde birkaç çiçekle geri dönmüştü. “Ölüyorlar,” diye rapor verdi. “Hepsi kararmış ve uçları kötü olmuş.”

Linda, “Muhtemelen hava fazla sıcak geliyordur,” dedi ve Rusty bir an karısının ağlayacağını sandı. Araya girmeye karar verdi.

“Kızlar içeri girip dişlerinizi fırçalayın. Tezgâhın üstündeki sürahiden biraz su alın. Jannie sen su koyma görevine atandın. Hadi gidin.” Kadınlara döndü. Özellikle de Linda’ya. “îyi misin?”

“Evet. Sadece... bunlar beni bir sürü yönden etkiliyor. O çiçeklerin ölmemesi lazımdı, diye düşünüyorum, sonra, zaten bütün bunların hiçbiri olmamalıydı, diyorum.”

Bir süre hepsi sessizce düşündü. Sonra Rusty konuştu.

“Bekleyip Randolph cesetlere otopsi isteyecek mi görmemiz lazım. İsterse, ikinizin başına dert açmadan inceleme şansım olur. İstemezse bu da bize bir şey anlatır.”

Linda, “Bu arada da Barbie hapiste kalır,” dedi. “Şu anda elinden bir itiraf koparmaya çalışıyor olabilirler.”

Rusty, “Diyelim ki rozetlerinizi kullanarak beni cenaze evine soktunuz?” dedi. “Yine diyelim ki Barbie’yi aklayacak bir şeyler buldum. ‘Tüh ya, hata yapmışız, ’ deyip onu bırakacaklarını mı sanıyorsunuz? Ve de idareyi ele almasına izin vereceklerini? Çünkü hükümetin istediği bu; bütün kasabayı. Sizce Rennie buna izin verir mi..”

Cep telefonu çaldı. “Bunlar da konuşmaya fırsat bırakmıyor,” dedi ama en azından hastaneden aramıyorlardı.

“Bay Everett?” Bir kadın sesiydi. Ses tanıdık gelmişti ama kim olduğunu çıkaramamıştı.

“Evet, ama sadece acil bir durum varsa. Şu anda biraz meşgulüm..” “Acil mi değil mi bilmiyorum, ama çok, çok önemli. Ve Bay Barbara -ya da galiba Albay Barbara- tutuklandığı için bununla ilgilenmesi gereken kişi sizsiniz.”

“Evet Bayan McClatchey?”

“Yalnız konuşmak isteyen Joe. Kendisine veriyorum.”

“Doktor Rusty?” Ses telaşlıydı, adeta soluksuz kalmış gibiydi.

“Selam Joe. Ne oldu?”

“Galiba jeneratörü bulduk. Şimdi ne yapmamız lazım?”

Hava öyle aniden kararıverdi ki üçü de nefeslerini tuttular ve Linda, Rusty’nin kolunu sıktı. Fakat bu sadece Kubbe’nin batı tarafını kaplayan duman bulutuydu. Güneş onun arkasına girmişti.

“Nerede?”

“Black Ridge’de.”

“Radyasyon mu vardı oğlum?” Aslında olması gerektiğini biliyordu, başka nasıl anlayacaklardı ki?

Joe, “Son baktığımızda +200,” dedi. “Tehlike sınırında değildi. Ne yapalım?”

Rusty elini saçından geçirdi. Çok fazla şey oluyordu. Çok fazla ve çok hızlı. Özellikle de kendini değil lider, bir karar mercii olarak bile görmediği küçük bir kasaba için.

“Bu gecelik hiçbir şey. Hava karardı sayılır. Bununla yarın ilgileniriz. Bu arada Joe, bana bir söz vermen lazım. Bu konuda sessiz kalın. Sen biliyorsun, Benny’yle Norrie biliyor, bir de annen biliyor. Böyle de kalsın.” “Tamam.” Joe sakinleşmişe benziyordu. “Size anlatacak çok şeyimiz var ama herhalde yarma kadar bekleyebilir,” derin bir nefes aldı. “Biraz korkutucu değil mi?”

Rusty, “Evet oğlum,” diye hak verdi. “Gerçekten biraz korkutucu.”

14

Junior içeri girdiğinde Mill’in kaderinden sorumlu adam çalışma odasında oturmuş büyük ekmek parçalarının üzerine et koyup yiyordu. Koca Jim bir fırsatını bulup yarım saat kestirmişti. Masasının üzeri daha sonra arkadaki ocakta yakmayı düşündüğü resmi kâğıtlarla doluydu. Sonradan üzülmektense tedbirli olmakta fayda vardı.

Oda beyaz, parlak Coleman fenerleriyle aydınlatılmıştı. Tanrı biliyordu ya istese bir sürü yakıt bulabilirdi -evi aydınlatmaya ve cihazları çalıştırmaya elli yıl yeterdi- fakat şimdilik Coleman’lar yeterliydi. İnsanların geçerken parlak beyaz ışığı görmesini ve Üye Rennie’nin kendine özel muamele etmediğini anlamasını istiyordu. Üye Rennie de tıpkı onlar gibiydi, sadece o daha güvenilirdi.

Junior aksıyordu. Suratı da asıktı. “İtiraf etmedi.”

Koca Jim zaten Barbara’nın bu kadar çabuk itiraf etmesini beklemediği için aldırmadı. “Neyin var senin? Berbat görünüyorsun.”

“Yine başım ağrıyor ama geçmek üzere.” Barbie ile konuşurken çok ağrıyor olsa da şu an geçmek üzere olduğu doğruydu. O gri mavi gözler ya çok şey görmüştü ya da ona öyle geliyordu.

“Aksıyorsun da.”

“Chester’s Gölü’nde bulduğumuz çocuklar yüzünden. Galiba onları arabaya taşırken bir kasımı zedeledim.”

“Daha mühim bir şey olmadığından emin misin? Thibodeau ile ikinizin yapacak bir işi var..”

Koca Jim saatine baktı. “Üç buçuk saat sonra. Ve sorun çıkmaması gerekiyor. işin dört dörtlük olması lazım.”

“Neden hava kararır kararmaz değil?”

“Çünkü şimdi o cadı iki cücesiyle haberini yazıyordun Freeman’la öteki. Wildcats takımını ha bire eleştiren şu spor muhabiri.”

“Tony Guay.”

“Evet o. Başlarına bir şey gelmesini umursadığımdan değil, özellikle de kadının..”

Koca Jim’in üst dudağı o köpeklerinkine benzer sahte tebessümle büküldü. “... ama hiç tanık olmaması lazım. Yani görgü tanığı. İnsanların duydukları bambaşka bir mesele.”

“Ne duysunlar istiyorsun baba?”

“Bunu yapabilecek durumda olduğundan emin misin? Çünkü Frank’le Carter’ı da yollayabilirim.”

“Olmaz! Sana Coggins’te ben yardım ettim, bu sabahki yaşlı kadında da ben ettim. Bu da benim hakkım!”

Koca Jim oğlunu tartarcasına süzdü. Sonra başını salladı. “Pekâlâ. Ama sakın yakalanma ve kimseye görünme.”

“Merak etme. Sen insanlar ne duysun istiyorsun onu söyle.”

Koca Jim söyledi. Her şeyi anlattı. Junior anlatılanları beğendi. Doğrusu ihtiyar hiçbir şeyi atlamıyordu.

15

Junior “bacağını dinlendirmek.” üzere yukarı çıktığında Koca Jim de sandviçini bitirmişti. Çenesindeki yağı sildikten sonra Stewart Bowie’yi aradı. Konuşmaya cep telefonu kullananlara özgü o soruyla başladı. “Neredesiniz?”

Stewart birer içki için cenaze evine gittiklerini söyledi. Koca Jim’in alkollü içkiler hakkındaki düşüncelerini bildiğinden bunu çalışanlara has bir meydan okuma havasıyla söylemişti: *ben işimi yaptım, şimdi de bırak azıcık keyfini süreyim.*

“Tamam, sorun değil ama bir taneden fazla olmasın. Daha bu geceki işiniz bitmedi. Fern’le Roger’ın da.”

Tembih kısmını bitirdikten sonra konuşmasına devam etti. “Saat dokuz buçukta üçünüzün de ortaokulda olmasını istiyorum. Bazı yeni memurlar da orada olacak -bu arada Roger’ın çocuklar da- ve sizin de orada bulunmanızı istiyorum.” Aklına bir şey geldi. “Aslında, üçünüzü de çavuş yapmayı düşünüyorum.”

Stewart, Koca Jim’e kendisiyle birlikte Fern’in başında dört tane ceset olduğunu hatırlattı. Güçlü Yanki aksam yüzünden *jeset* gibi söylüyordu.

Koca Jim, “McCain’lerden gelenler bekleyebilir,” dedi. “Onlar ölü zaten. Bilmem fark ettin mi ama burada acil bir durum söz konusu. O bitene kadar bütün gücümüzü ortaya koyacağız. Hepimiz üstümüze düşeni yapacağız. Takıma destek olacağız. Dokuz buçukta ortaokulda. Fakat önce başka bir şey var. Uzun sürmez. Fern’i versene.”

Stewart, Koca Jim’e Aptal Kardeş dediği -biraz gerçeklik payı da vardı- Fern’le niye konuşmak istediğini sordu.

“Üstüne vazife değil. Sen telefonu ona ver.”

Fern, “Merhaba,” dedi. Koca Jim selamlaşmaya zahmet etmedi.

“Eskiden gönüllülerleydin değil mi? Dağıtılana kadar?”

Fern gerçekten de bu gayrıresmi toplulukla birlikte olduğunu söylediyse de gönüllülerin dağıtılmasından bir yıl önce ayrıldığını eklemedi (yani Meclis üyelerinin 2008 bütçesine onlar için para tahsis edilmemesini

buyurmasından bir yıl önce). Gönüllülerin hafta sonu aktivitelerinin içki zamanını böldüğünü de belirtmedi.

Koca Jim, “Karakola gidip itfaiye binasının anahtarını almanı istiyorum. Sonra bak bakalım dün Burpee’nin kullandığı seyyar pompalar yerinde mi. Bana Burpee’yle Perkins denen kadının yerine koyduğu söylenmişti ve umarım doğrudur.”

Fern seyyar pompaların zaten Burpee’den geldiğini tahmin ettiğini söyledi, yani Rommie’nin malı sayılırlardı. Gönüllülerde de birkaç tane vardı ama grup dağıtılınca internette satmışlardı.

Koca Jim, “Eskiden onun olabilirler ama artık değiller,” dedi. “Kriz boyunca kasabanın malı olacaklar. Gereken her şeye de bu kuralı uygulayacağız. Herkesin iyiliği için. Ve eğer Romeo Burpee gönüllüleri yeniden başlatacağını düşünüyorsa vazgeçecek.”

Fern -ihtiyatla- füzelerin çıkardığı yangını söndürürken Rommie’nin bayağı iyi iş çıkardığını söyledi.

Koca Jim, “Zaten izmarit dumanı kadar bir şeydi,” diye dalga geçti. Şakağında bir damar atıyordu ve kalp atışları da hızlanmıştı. Çok hızlı yediğini düşündü -yine- ama elinde değildi. Acıktığı zaman önünde ne var ne yoksa silip süpürmeden duramıyordu. Doğası böyleydi. “Herkes söndürebilirdi o kadarını. Sen bile söndürebilirdin. Mesele şu ki, geçen seçimde bana kim oy verdi, kim vermedi gayet iyi biliyorum. Vermeyenlere şeker yok.”

Fern, Koca Jim’e o tulumbalarla ne yapacağını sordu.

“Sadece itfaiyedeki yerlerinde durup durmadıklarını öğren. Sonra da ortaokula gel. Spor salonunda olacağız.”

Fern, Roger Killian’ın bir şey demek istediğini söyledi.

Koca Jim gözlerini devirdiyse de bekledi.

Roger da hangi oğullarının polis olacağını öğrenmek istiyordu.

Koca Jim içini çekip masasındaki kâğıtları karıştırdı ve yeni memurların listesini buldu. Çoğu ortaokul mezunuydu ve hepsi erkekti. En gençleri olan Mickey Wardlaw daha on beş yaşındaydı ama sıkı dövüşüyordu. İçki içtiği için takımdan atılana kadar futbolda sağ bek oynuyordu. “Ricky ile Randall.”

Roger onların en büyük oğulları olduğunu ve tavuk işinde bir tek onlara güvenebildiğini söyleyerek itiraz etti. Şimdi kim yardım edecekti ona?

Koca Jim gözlerini yumdu ve Tanrı’dan güç vermesini diledi.

16

Sammy karnındaki hafif sancının -âdet sancısı gibi- farkındaydı ve onu daha keskin sancılar takip ediyordu. Özlemeye imkân yoktu, çünkü her adım atışında yenisi geliyordu. Yine de 119'dan Motton Yolu'na doğru yürümeyi sürdürdü. Canı ne kadar yanarsa yansın devam edecekti. Bir hedefi vardı ve karavanına doğru gitmiyordu. İstediği şey karavanda değildi ama nerede bulabileceğini de biliyordu. Bütün gece sürse de yürüyecekti. Sancıların şiddeti artarsa diye kot pantolonunun cebine beş tane Percocet atmıştı ve onları çiğneyebilirdi. Çiğneyince etkisini daha çabuk gösteriyordu. Phil söylemişti bunu.

Becerin onu.

Geri geliriz ve bu sefer sahiden canına okuruz.

Becerin şu kaltağı.

Dizlerinin üstündeyken ağzım kapalı tutmayı öğrensen iyi edersin.

Becerin şunu, becerin şu sürtüğü.

Zaten kimse sana inanmaz.

Fakat Rahip Libby inanmıştı ve bak başına neler gelmişti. Omzu çıkmış, köpeği ölmüştü.

Becerin şu kaltağı.

Bu çığlığı, bu heyecanlı ses ölene kadar Sammy'nin kafasının içinde çınlayıp duracaktı.

O yüzden yürüdü. Tepesinde ilk pembe yıldızlar çıktı, kirli cam panelden parıltılar göründü.

Gölgesini ileriye doğru uzatan farlar meydana çıktı. Eski bir çiftlik kamyonu kenara çekip durdu. Direksiyon başındaki adam, "Hey sen, atla," dedi. Yalnız ne dediği pek iyi anlaşılmıyordu çünkü adam müteveffa Rory'nin babası Alden Dinsmore'du ve sarhoştu.

Sammy aldırmadı ve kamyona bindi.

Alden farkında değilmiş gibiydi. Bacaklarının arasında koca bir bira kutusu, yanında da yarısı boş bir bira sandığı duruyordu. Boş kutular Sammy'nin ayaklarının etrafında tangır tungur savrulmaktaydı. Alden,

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Porrun’a mı, Bossum’a mı?” Sonra sarhoş olsa da olmasa da şaka yapabildiğini göstermek için güldü.

“Sadece Motton Yolu’na efendim. O tarafa mı gidiyorsunuz?”

Alden, “Sen nereye istersen,” dedi. “Ben öylece gidiyorum. Oğlumu düşünüyorum. Cumartesi günü öldü.”

“Gerçekten çok üzgünüm.”

Alden başını sallayıp biraz daha içti. “Babam geçen kış ölmüştü, biliyor musun? Zavallı ihtiyar nefes alamıyordu. Hayatının son yılını oksijen tüpüyle geçirdi. Tüplerini Rory değiştirirdi. İhtiyarı severdi.”

“Üzüldüm.” Bunu zaten söylemişti ama söylenecek başka ne vardı?

Alden’in yanağından bir damla yaş süzüldü. “Nereye istersen götürürüm bayan. Bira bitene kadar böyle dolanacağım. Sen de ister misin?”

“Evet lütfen.” Bira ılıktı ama Sammy kana kana içti. Çok susamıştı. Cebindeki haplardan birini çıkarıp büyük bir yudumla onu da yuttu. Alkolün kafasındaki etkisini hissediyordu. Gayet iyiydi. Bir hap daha alıp Alden’e önerdi. “Bunlardan ister misiniz? İnsan kendini daha iyi hissediyor.”

Alden alıp birasıyla içti, ne olduğunu bile sormaya zahmet etmemişti. Motton Yolu’na gelmişlerdi. Kavşağı fark etmekte geç kaldı ve Crumley’in posta kutusuna çarparak açıktan döndü. Sammy aldırmadı.

“Bir bira daha alsana.”

“Teşekkürler efendim.” Sammy bir bira daha alıp açtı.

“Oğlumu görmüş müydün?” Kamyonun içindeki ışıklarda Alden’in gözleri sarı ve ıslak görünüyordu. Çukura düşüp bacağını kıran bir köpeğin gözleriydi. “Benim oğlanı, Rory’yi görmüş müydün?”

Sammy, “Evet efendim,” dedi. “Tabii ki gördüm. Ben de oradaydım.” “Herkes oradaydı. Tarlamı kiralamıştım. Herhalde onun ölümüne katkıda bulunmuş oldum. Bilmiyorum. İnsan hiç bilemez, değil mi?”

Sammy, “Hayır,” dedi.

Alden tulumunun cebini karıştırıp eski püskü bir cüzdan çıkardı. İki elini de direksiyondan çekip gözlerini kısarak naylon cepleri karıştırdı. “Benim oğlanlar vermişti bu cüzdanı,” dedi. “Rory’yle Orrie. Orrie hâlâ hayatta.” Sammy uzanıp direksiyonu tutarak, “Güzelmiş,” dedi. Phil’le birlikte

yaşarken de aynı şeyi yapmıştı. Pek çok kez. Bay Dinsmore'un kamyonu ağır ve her nasılsa vakur zikzaklar çizdi ve başka bir posta kutusunu kıl payıyla sıyırdı. Ama sorun yoktu; zavallı adam yirmiyle gidiyordu ve Motton Yolu bomboştu. Radyoda WCIK kanalında Alabamalı Kör Çocuklar grubu "Tatlı Cennet Hayali." parçasını söylüyordu.

Alden cüzdanı Sammy'ye uzattı. "İşte bak. Oğlum. Dedesiyle." Sammy, "Ben bakarken direksiyonu tutar mısınız?" diye sordu. "Tabii." Alden direksiyonu devraldı. Kamyon biraz daha hızlı ve biraz daha düz gitmeye başladı ama yine de beyaz çizgiden kayıyordu.

Rengi solmuş fotoğrafta kol kola girmiş bir oğlanla yaşlı bir adam vardı. Yaşlı adamın başında Red Sox kepi, yüzünde de oksijen maskesi vardı. Oğlan otuz iki dişini göstererek sırıtıyordu. "Çok güzel bir çocuk efendim." "Ya, güzel çocuk. Hem güzel, hem akıllı" Alden gözyaşı dökmeden acıyla böğürdü. Eşek anırması gibiydi. Dudaklarından tükürükler saçıldı. Kamyon savruldu, sonra yeniden düzeldi.

Sammy, "Benim de çok güzel bir oğlum var," dedi. Ağlamaya başladı. Bir zamanlar Bratz bebeklerine işkence edişi geldi aklına. Artık mikrodalgada olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Mikrodalgada yanmanın. "Görünce öpeceğim oğlumu. Bir kere daha öpeceğim."

Alden, "Öp ya," dedi.

"Öpeceğim."

"Öp, sarıl, kucakla."

"Yapacağım efendim."

"Yapabilsem ben de oğlumu öperdim. O tatlı yanaklarından." "Biliyorum öperdiniz efendim."

"Ama onu gömdük. Bu sabah. Tam oracığa."

"Çok üzgünüm."

"Bir bira daha al."

"Teşekkür ederim." Sammy bir bira daha aldı. Sarhoş olmaya başlamıştı. Sarhoş olmak şahaneydi.

Bu vaziyette tepelerindeki pembe yıldızlar iyice parlaklaşana kadar dolaştılar yıldızlar göz kırpıyor ama düşmüyordu. Bu gece meteor yağmuru yoktu. Yavaşlamadan Sammy'nin bir daha asla gitmeyeceği karavanını geçip gittiler.

17

Rose Twitchell, *Demokrat'ın* kapısındaki camı tıklattığında saat yaklaşık sekize çeyrek vardı. Julia, Pete ve Tony uzun bir masanın başında durmuş, gazetenin son dört sayfalık nüshalarını hazırlıyorlardı. Pete ile Tony iç içe geçiriyor, Julia da katlayıp diğerlerinin üstüne koyuyordu.

Rose'u görünce Julia enerjik bir tavırla el salladı. Rose kapıyı açtı, sonra biraz ilerledi. "Hey, sıcakmış içerisi."

Pete Freeman, "Yakıt tasarrufu olsun diye klimayı kapadık," dedi. "Bir de fotokopi makinesi çok çalışınca ısı yayıyor, ki bu gece de epey çalıştı" Ama gururlu görünüyordu. Rose hepsinin gururlu göründüğünü düşündü.

Tony, "Bu gece lokantadan başını alamazsın sanıyordum," dedi.

"Aksine. Orada geyik bile avlayabilirdim. Galiba bir sürü insan aşçım cinayetten tutuklandı diye benimle karşılaşmak istemiyor. Herhalde bir sürü insan da sabahki süpermarket hadisesi yüzünden birbiriyle yüz yüze gelmek istemiyor."

Julia, "Gel de bir gazete al," dedi. "Kapak kızı oldun Rose."

En tepede, kırmızıyla **ÜCRETSİZDİR** KUBBE KRİZİ SAYISI yazıyordu. Ve onun altında, Julia'nın *Demokrat'ın* son iki sayısında hiç kullanmadığı on altı puntoluk harflerle yazılmış bir yazı vardı:

KRİZ DERİNLEŞİRKEN İSYAN VE CİNAYETLER

Kapaktaki Rose'du. Profilden çıkmıştı. Megafon ağzındaydı. Asi bir tutam saç alnına düşmüştü ve olağanüstü güzel görünüyordu. Arka planda makarna ve meyve suyu reyonu vardı, yerlerdeyse ezilmiş spagetti sosuna benzer bir şey görünüyordu. Fotoğrafın altındaki yazıda **Sessiz İsyan: Sweetbriar Rose'un sahibi ve işletmecisi Rose Twitchell, cinayetten tutuklanan Dale Barbara'nın (haber 4. sayfada) yardımıyla erzak isyanını bastırıyor** deniyordu.

Rose, "Yüce Tanrım," dedi. "Eh... en azından iyi yanımdan çekmişsiniz. Tabii öyle bir yanım varsa."

Tony Guay ciddi bir tavırla, "Rose," dedi. "Michelle Pfieffer'e benziyorsun."

Rose gülüp Tony’nin sakalını karıştırdı. Bir yandan da dördüncü sayfayı açıyordu.

ÖNCE PANİK, SONRA UTANÇ Yazan Julia Shumway

Chester’s Mill’deki herkes Dale Barbara’yı tanımaz -kendisi nispeten yeni geldi sayılır- ama çoğu insan Sweetbriar Rose'da yemeğini yemiştir. Onu tanıyanlarsa, bugünden önce, temmuz ve ağustos aylarında hakemlik ettiği softbol maçlarını, eylülde yapılan kitap yarışmasındaki yardımlarını ve daha iki hafta önce Temizlik Günü’nde yaptığı hizmetleri düşünerek toplumumuz için bir katkı olduğunu söyleyecektir.

Sonra, bugün, “Barbie.” (kendisini tanıyanların kullandığı isim) dört ayrı korkunç cinayet suçlamasıyla tutuklandı. Bu kasabada gayet iyi tanınan ve çok sevilen insanları öldürmek suçuyla. Dale Barbara’nın aksine, hayatlarının çoğunu burada geçirmiş olan insanları.

Normal koşullarda “Barbie.” Castle İlçe Hapishanesi’ne götürülür, bir telefon hakkı tanınır ve kendisi tutamıyorsa bir avukat atanırdı. Resmen suçlanırdı ve kanıt toplama süreci -işini iyi bilen uzmanlarca- başlatılırdı.

Bunların hiçbiri olmadı ve sebebini biliyoruz: çünkü şu anda kasabamızı dünyanın geri kalanından ayıran bir Kalkan var. Fakat normal yöntemlerle ve sağduyuyla da mı irtibatımız kesildi? İşlenen suç ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, kanıtlanmamış suçlamalar Dale Barbara’ya yapılan davranışı mazur göstermez ve yeni polis şefinin sorularını yanıtlamayı reddetmesini veya bu muhabirin Dale Barbara’nın halen hayatta olup olmadığını kontrol etmesine izin vermemesini izah etmez. Üstelik Dorothy Sanders’ın babası -Birinci Üye Andrew Sanders- mahkûmla görüştürülmekle kalmamış bir de kendisine hakaretler...

Rose başını kaldırıp, “Vay vay vay,” dedi. “Sahiden basacak mısın bunu?” Julia üst üste dizilmiş gazeteleri gösterdi. “Zaten basıldı bile. Niye? İtirazın mı var?”

“Hayır ama..” Rose hızla yazının kalanını okuyordu. Çok uzun bir yazıydı ve konu giderek Barbie’den uzaklaşıyordu. Sonunda cinayetler hakkında bilgisi olanlara bir çağrı yapılıyor ve kriz bittiğinde, ki mutlaka bitecekti, kasaba halkının bu cinayetler karşısındaki tutumunun sadece Maine’de veya Birleşik Devletler’de değil, tüm dünyada yargılanacağı hatırlatılıyordu. Pete biraz tereddüt ederek, “Basın özgürlüğü Rose,” dedi.

Julia kararlı bir tavırla, “Horace Greeley olsa böyle yapardı,” dedi ve ismi geçen köpeği -köşedeki minderinde uyuyordu- başını kaldırıp baktı. Rose’u görünce biraz okşasın diye hemen yanına geldi ve Rose da memnuniyetle hayvanı okşadı.

Rose yazıya dokunup, “Burada yazılanlardan başka bir şey var mı elinde?” diye sordu.

Julia, “Çok az,” dedi. “Onları şimdilik açıklamıyorum. Belki dahası da gelir diye.”

“Barbie böyle bir şeyi asla yapmış olamaz. Ama onun açısından bir şey fark etmiyor maalesef.”

Masanın üstüne atılmış cep telefonlarından biri çaldı. Tony telefonu kaptı. “*Demokrat*, ben Guay,” dedi. Karşı tarafı dinledi, sonra telefonu Julia’ya uzattı. “Albay Cox. Sana. Sesi pek mutlu bir kampçınınki gibi gelmiyor.”

Cox. Julia onu tamamen unutmuştu. Telefonu aldı.

“Bayan Shumway, Barbie’yle konuşup orada yönetimi devralma konusunda nasıl bir ilerleme kaydettiğini öğrenmem lazım.”

Julia, “Kısa sürede böyle bir şey olacağını sanmıyorum,” dedi. “Kendisi hapiste.”

“Hapiste mi? Hangi suçtan?”

“Cinayet. Dört kişi.”

“Şaka yapıyorsunuz.”

“Şaka yapıyormuş gibi bir halim var mı albay?”

Bir anlık bir sessizlik oldu. Julia arka plandan bir sürü ses duyuyordu. Cox tekrar konuştuğunda sesi alçaktı. “Anlatır mısınız?”

“Hayır albay, sanırım anlatmayacağım. Son iki saattir bunu yazıyordum ve küçükken annemin dediği gibi, kabağımı iki kere çiğneyemem. Hâlâ Maine’de misiniz?”

“Castle Rock. İleri üssümüz burada.”

“O zaman daha önce görüştüğümüz yerde görüşmeyi öneriyorum. Motton Yolu’nda. Bedava ama size yarınki *Demokrat'tan* vermeme imkân yok, fakat Kubbe’ye tutarım siz de kendiniz okursunuz.”

“E-postayla yollasanız.”

“Yollayamam. Gazetecilikte e-postayı etik bulmuyorum. O bakımdan son derece eski kafalıyımdır.”

“Zor bir insansınız sevgili hanımefendi.”

“Zor olabilirim ama sizin sevgili hanımefendiniz değilim.”

“Peki şunu söyleyin: işin içinde bir kumpas mı var? Sanders’la Rennie’yle alakalı bir durum mu?”

“Albay, sizce ayı ormana pisler mi?”

Sessizlik. Sonra Cox, “Bir saate kadar orada olacağım,” dedi. “Yanımda başkaları da bulunacak. Barbie’nin patronu. Sanırım onun anlatacakları da ilginizi çekecektir.”

“Güzel.”

Julia telefonu kapattı. “Benimle Kubbe’ye kadar gelir misin Rose?”

“Barbie’ye yararı olacaksa tabii.”

“Umut edebiliriz ama bana öyle geliyor ki burada kendi başımızayız.” Julia dikkatini Pete ile Tony’e yöneltti. “Bu işi ikiniz bitirir misiniz? Sonra gazeteleri kapının kenarına yığın ve çıkarken de kapıyı kilitleyin. Ondan sonra da gidip bir güzel uyuyun, çünkü yarın hepimiz gazete dağıtacağız. Bu gazete eski usul dağıtılacak. Her eve tek tek. Ve de yakındaki çiftliklere. Tabii ki Eastchester’e de. Orada bir sürü yeni insan oturuyor, teorik olarak Koca Jim tarikatından olma ihtimalleri daha düşük.”

Pete kaşlarını kaldırdı.

Julia, “Sevgili Bay Rennie’miz ev sahibi takım,” dedi. “Perşembe gecesi acil durum toplantısında bir kütüğe çıkacak ve kasabayı uçurmaya çalışacak. Hoş, ilk uçuşa geçenler de ziyaretçiler olur.” Gazeteleri gösterdi. “Bunlar da bizim kozumuz. Yeterince insan okursa uçuşa geçmeden önce bazı cevap vermesi zor soruları yanıtlamak zorunda kalabilir. Belki ritmini biraz bozabiliriz böylece.”

Pete, “Yemek Dünyası’nda taşı atanı bulursak bayağı bozarız,” dedi. “Hem biliyor musun? Bence bulacağız. Bana öyle geliyor ki bütün her şey düzmece. Birtakım açık uçlar kalmıştır mutlaka.”

Julia, “Umarım o uçları bulduğumuzda Barbie de hâlâ sağ olur,” dedi. Saatine baktı. “Hadi gel Rose, biraz dolaşalım. Gelmek ister misin Horace?” Horace istiyordu.

18

Sammy, “Beni burada bırakabilirsiniz efendim,” dedi. Eastchester’de hoş bir evin önüne gelmişlerdi. Ev karanlık olmasına rağmen bahçesi aydınlıktı, çünkü artık Kubbe’ye, yani Chester’s Mill - Harlow sınırındaki güçlü ışıklara yaklaşmışlardı.

“Yolluk olarak bira ister misin?”

“Hayır, efendim. Burası benim için yolun sonu.” Aslında değildi. Tekrar kasabaya dönmesi gerekiyordu. Sarı ışıkların altında Alden Dinsmore kırk beş değil seksen beş gösteriyordu. Sammy hayatında hiç böyle bir surat görmemişti, belki bir tek kendininki hariç... bu yolculuğa çıkmaya karar vermeden önce hastane odasındaki aynada gördüğü suratı. Eğilip adamı yanağından öptü. Uzamış sakallar dudaklarına değdi. Alden Dinsmore elini o noktaya götürdü ve birazcık gülümsemeyi başardı.

“Siz de eve dönmelisiniz efendim. Düşünmeniz gereken bir eşiniz var. Bir de büyütecek oğlunuz.”

“Galiba haklısın.”

‘•Haklıyım."

“Sen de iyi olacak mısın?”

“Evet efendim.” Araçtan inip Alden’e baktı. “Ya siz?”

“Deneyeceğim.”

Sammy kapıyı kapattı ve Alden’in manevrasını izledi. Kamyon bir ara bankete indi ama kuru olduğu için kolayca geri çıktı. Önce el sallayıp 119’a doğru devam etti. Sonra stop lambaları az çok muntazam bir şekilde uzaklaştı. Yine yolun ortasından gidiyordu -Phil olsa kahrolası beyaz çizgiden derdi- ama Sammy idare edebileceğini düşündü. Saat sekiz buçuk olmuş, hava tamamen kararmıştı ve yolda kimseyle karşılaşacağını sanmıyordu.

Alden’in stop lambaları görünmez olunca Sammy karanlık eve doğru yürüdü. Kasaba meydanındaki bazı güzel eski evlerle kıyaslanamazdı ama yine de hayatında gördüğü en hoş evdi. Bir kere Phil’le gelmişti buraya, o zamanlar biraz ot satar ve karavanın arkasında sadece kendisi için mal üretirdi. Daha İsa’yla ilgili o garip fikirleri geliştirmemişti ve kendilerinden

başka herkesin cehenneme gideceğine inanan o ürkütücü kiliseye gitmiyordu. Phil'in bunalımı dinle başlamıştı. Bu onu Coggins'e götürmüş, Coggins ya da başka birileri de şef olmasına yol açmıştı.

Burada oturan insanlar müptela değildi; müptelalar böyle bir evi fazla elde tutamazdı, kısa sürede ipoteği ödeyemez hale gelirlerdi. Ancak, Jack ve Myra Evans ara sıra biraz kafa bulmayı seviyordu ve Phil Bushey de ihtiyaçlarını memnuniyetle karşılıyordu. Hoş insanlardı ve Phil de onlara iyi davranıyordu. O günlerde hâlâ insanlara güzel davranmayı başarabiliyordu.

Myra buzlu kahve ikram etmişti. Sammy o sırada Küçük Walter'a yedi aylık hamileydi ve Myra kız mı, erkek mi istediğini sormuştu. Hiç burnu büyüklük etmemişti. Jack de Phil'i ödeme yapmak üzere küçük çalışma odasına götürmüştü ve Phil oradan Sammy'ye seslenmişti. "Hey tatlım, bunların bir kısmını sen almalısın!"

Şimdi hepsi ne kadar uzak geliyordu.

Ön kapıyı denedi. Kilitliydi. Myra'nın çiçek tarhını çevreleyen şık taşlardan birini alıp taşı kaldırarak pencerenin önünde durdu. Biraz düşündükten sonra taşı atmak yerine arka tarafa dolandı. Hali hazırdaki durumuyla bir pencereye tırmanmak zor olurdu. Ve bunu yapabilse (artı dikkatli olsa) bile bir yerini kesebilir ve gecenin kalanıyla ilgili planlarını bozabilirdi.

Ayrıca hoş bir evdi. Mecbur kalmadıkça zarar vermek istemiyordu.

Ve mecbur kalmadı. Jack'in cesedi götürülmüştü, kasabada bu işler hâlâ yürütülüyordu, ama kimsenin aklına arka kapıyı kilitlemek gelmemişti. Sammy içeri girdi. Jeneratör yoktu ve içerisi zifir gibi karanlıktı ama mutfaktaki ocağın yanında bir kutu ahşap kibrit vardı ve ilk yaktığı kibrit sayesinde mutfak masasındaki feneri gördü. Gayet iyi çalışıyordu. Fener ışığı yerde kan lekesine benzer bir lekeyi aydınlattı. Sammy feneri hemen başka yöne çevirdi ve Jack Evans'ın çalışma odasını bulmaya çalıştı. Oturma odasının sağında olacaktı, o kadar küçüktü ki ancak bir masayla camlı dolap sığabilmişti.

Fenerin ışığını masada gezdirdikten sonra Jack'in en kıymetli ödülüne kaldırdı: üç yıl önce TR-90'da vurmuş olduğu geyiğin gözleri cam gibi parladı. Phil'in geyik başı dediği şey görüntüye girmişti.

Jack o gece, "O yıl piyangonun son biletini almıştım," diye anlatmıştı. "Ve bunu şunla avladım." Dolapta duran tüfeği gösterdi. Dürbünü de olan

ürkütücü görünüşlü ince bir şeydi.

Myra kahvesindeki buzları şakırdatarak kapıya gelmişti, güzel ve tatlı görünüyordu - Sammy kendisinin asla o tür kadınlardan olamayacağının farkındaydı. “Çok pahalıya mal oldu ama beni de önümüzdeki aralıkta bir haftalığına Bermuda’ya götürmeye söz verince almasına izin verdim.”

Sammy geyik başına bakarak, “Bermuda,” dedi. “Ama asla gidemedi. Ne kadar hazin.”

Nakit para dolu zarfı cebine yerleştiren Phil, “Müthiş bir tüfek,” demişti. “Ama evi korumakta pek işe yaramaz.”

Jack, “Onu da düşündüm,” diye cevap vermiş ve Phil’e sorunu nasıl halledeceğini göstermese de anlamlı bir şekilde masasına vurmuştu. “Bir de harika tabanca aldım.”

Phil de aynı biçimde anlamlı bir şekilde başını sallamıştı. Sammy ile Myra ise mükemmel bir uyum içinde *bu erkekler hiç büyümüyor* bakışında buluşmuşlardı. Sammy o bakış yüzünden kendini ne kadar iyi hissettiğini, nasıl *konuya dahil* olduğunu hâlâ hatırlıyordu ve muhtemelen kasabaya daha yakın bir yere gitmek yerine buraya gelmesinin sebebi de buydu.

Durup bir tane daha Percocet çiğnemeye başladıktan sonra masanın çekmecelerini açmaya başladı. Çekmeceler de, üçüncü çekmecedeki tahta kutu da kilitli değildi. Kutuda müteveffa Jack Evans’ın tabancası duruyordu:. 45’lik bir Springfield XD otomatik. Tabancayı aldı ve biraz uğraştıktan sonra şarjörü de buldu. Doluydu ve çekmecede bir de yedeği vardı. Onu da aldı. Sonra bunları koyacak bir torba bulmak üzere mutfağa döndü. Ve tabii ki anahtarları. Müteveffa Jack ve Myra’nın garajında duran araç her neyse onun anahtarlarım. Kasabaya yürüyerek dönmeye niyeti yoktu.

19

Julia’yla Rose ölümle burun buruna geldiklerinde kasabalarının geleceği üzerine konuşuyorlardı. Eski çiftlik kamyonuyla bulundukları yerden yaklaşık iki buçuk kilometre sonra karşılaşsalar öleceklerdi. Fakat Julia viraja kamyonun kendi şeridinde olduğunu ve doğruca üstlerine geldiğini göreceği bir anda girmişti.

Hiç düşünmeden Prius’un direksiyonunu sertçe kırıp öteki şeride geçti ve iki araç kıl payı yan yana geçti. Arkada, her zamanki yaşasın-gezmeye-gidiyoruz pozisyonunda oturmakta olan Horace şaşkın bir ses çıkartarak takla atıp yere yuvarlandı. Çıkan tek ses onunkiydi. Kadınların ikisi de ne bağırmış ne çığlık atmıştı. Bunun için her şey fazla hızlı gelişmişti. Ölüm veya ciddi yaralanma ihtimali bir an içinde belirmiş ve kaybolmuştu.

Araç tekrar kendi şeridinde ilerlemeye devam etti ve Julia, Prius’u park etti. Rose’a baktı. Rose da kocaman olmuş gözleri ve açık kalmış ağzıyla ona bakıyordu. Arkada, Horace yeniden koltuğa sıçrayıp gecikme ne kadar olacak dercesine bir kez havladı. Bu sese iki kadın da güldüler ve Rose göğsüne pat pat vurmaya başladı.

“Kalbim, kalbim,” dedi.

Julia, “Ya,” dedi. “Benimki de. Ne kadar yakından geçti, gördün mü?” Rose titreyerek tekrar güldü. “Şaka mı yapıyorsun? Kolumu camdan çıkarmış olsam dirseğimden koparacaktı namussuz.”

Julia başını salladı. “Herhalde sarhoştu.”

Rose, “Kesinlikle sarhoştu,” deyip homurdandı.

“Devam edebilecek durumda mısın?”

Rose, “Ya sen?” diye sordu.

Julia, “Evet,” dedi. “Senden ne haber Horace?”

Horace havlayarak doğuştan hazır olduğunu gösterdi.

Rose, “Böyle kıl payı kurtulduğumuza göre üstümüzden bir uğursuzluk kalktı,” dedi. “Büyükbabam olsa öyle derdi.”

Julia, “Umarım haklıdır,” dedi ve tekrar yola çıktı. Gelen var mı diye dikkatle karşıya bakıyordu ama kamyondan sonra gördükleri tek ışık

Kubbe’nin Harlow tarafındaki spotları oldu. Sammy Bushey’i de görmediler. Sammy onları görmüştü; Evans’ların garajında, elinde Malibu’larının anahtarıyla duruyordu. Onlar geçip gidince garaj kapısını kaldırdı (bunu eliyle yapmak zorunda kalmış ve bayağı canı yanmıştı) ve direksiyona geçti.

20

Burpee Alışveriş Merkezi ile Chester’s Mill Benzin ve Gıda’nın arasında, anacaddeyi Batı Caddesi’ne bağlayan bir ara sokak vardı. Bu yolu genellikle yük kamyonları kullanırdı. O gece saat dokuzu çeyrek geçe Junior Rennie ile Carter Thibodeau bu sokaktan geçtiler. Carter tek eliyle yirmi litrelik teneke bir bidon taşıyordu. Bidon kırmızıydı ve üstünde sarı çapraz bir çizgi vardı. Çizginin üzerinde BENZİN yazıyordu. Öteki elinde de pille çalışan bir megafon vardı. Bu beyazdı ama Carter siyah bantla sarmıştı ki sokağı geçene kadar biri bakarsa göremesin.

Junior’da sırt çantası vardı. Başı artık ağrımıyordu ve aksaması da neredeyse geçmiş gibiydi. Bedeninin başında ne dert varsa artık geçtiğine inanıyordu. Herhalde baş belası bir virüs filandı. Üniversitede her türlüsünü kapmak mümkündü ve o çocuğu dövdü diye okuldan atılması aslında bir nimetti.

Sokağın başında bulunan *Demokrat* binasını rahatça görebiliyorlardı. Işığı kaldırıma vuruyordu ve içeride Freeman’la Guay’ın gezindiğini, gazete yığınlarını kapıya kadar taşımalarını izliyorlardı. Gazeteye ev sahipliği yapan ve Julia’nın oturduğu eski ahşap bina Sanders Eczanesi ile kitapçının arasındaydı ama her ikisiyle de bir bağlantısı yoktu, kitapçı tarafında taş döşeli bir kaldırım ve eczane tarafında şu anda Junior’la Carter’ın bulunduğu gibi bir ara sokak vardı. Rüzgârsız bir geceydi ve Junior babası ekipleri yeterince çabuk toparlarsa maddi hasar olmayacağını tahmin etti. Aldırdığından değildi. Anacaddenin bütün doğu tarafı yanıp kül olsa bile Junior umursamazdı. Sadece Dale Barbara’ya biraz daha dert çıkardı. O buz gibi, saldırgan gözleri hâlâ üstünde hissediyordu. Öyle bakmak doğru değildi, özellikle de bakan kişi parmaklıkların ardındaysa. Kahrolası Baaaarbie.

Junior, “Onu vurmalıydım,” diye mırıldandı.

Carter, “Ne?” diye sordu.

“Yok bir şey.” Alnını kuruladı. “Sıcak.”

“Ya. Frankie böyle devam ederse hepimiz kavrulacağız diyor. Bu işi kaçta yapacaktık?”

Junior umarsızca omuz silkti. Babası söylemişti ama tam olarak hatırlayamıyordu. Belki on demişti. Ama ne önemi vardı ki? Bırak içerideki o iki herif de yansın. Ve gazeteci cadı yukarıdaysa -belki zor bir günden sonra en sevdiği seks oyuncaklarıyla oynuyordu- bırak o da yansın. Baaaarbie'ye biraz daha dert çıksın.

"Bence şimdi yapalım," dedi.

"Emin misin birader?"

"Caddede kimseyi görüyor musun?"

Carter bakındı. Anacadde bomboştu ve çoğunlukla karanlıktı. Tek duyabildiği gazete bürosuyla eczanenin arka tarafında bulunan jeneratörlerin sesiydi. O da omuz silkti. "Tamam. Neden olmasın?"

Junior sırt çantasının tokalarını açıp kapağını arkaya itti. En üstte iki çil't eldiven duruyordu. Bir çiftini Carter'a verip ötekileri giydi. Onların alımda banyo havlusuna sarılı bir çıkın vardı. Çıkını açıp dört tane boş şarap şişesini yamalı asfaltın üstüne koydu. Çantanın en dibinde ise ince bir huni vardı. Junior huniyi şişelerden birinin ağzına yerleştirip benzine uzandı.

Carter, "Dur ben yapayım kanka," dedi. "Senin ellerin titriyor."

Junior hayretle ellerine baktı. Kendini titrek hissetmiyordu ama evet, elleri titriyordu. "Düşündüğün oysa korkmuyorum," dedi.

"Korktun demedim zaten. Bu kafayla ilgili bir dert değil. Herkes görebilir bunu. Everett'e bir görünmem gerekiyor, çünkü bir sorunun olduğu belli ve şu anda kasabanın doktoru sayılır:."

"Ben kendimi gayet.."

"Biri duyacak, sus. Ben bu işi hallederken sen de şu lanet havluyu hazırla."

Junior tabancasını kılıfından çıkarıp Carter'ı gözünden vurdu. Carter'ın kafası patladı ve dört bir yana kanlar, beyin parçaları sıçradı. Sonra Junior ayağa kalkıp ona tekrar, tekrar, tekrar ateş etti...

"Hey?"

Junior gözünün önündeki görüntüyü -o kadar canlıydı ki- kovmak için başını salladı ve elinin sahiden tabanca kabzasını kavramış olduğunu fark etti. Belki de o virüs daha tamamen etkisini kaybetmemişti.

Ve belki de virüs filan değildi.

Peki ne o zaman? Ne?

Benzin kokusu burun deliklerine doldu ve gözleri yandı. Carter ilk şişeyi doldurmaya başlamıştı. Tenekeden *gluk, gluk, gluk* diye akıyordu. Junior sırt çantasının yan gözünün fermuarını açtı ve annesinin dikiş makasını çıkardı. Makasla havluyu dört şerit halinde kesti. Şeritlerden birini ilk şişeye tıktı, sonra ucunu dışarı çekip kalanı benzini iyice emsin diye bıraktı. Aynı işlemi diğer şişelere de uyguladı.

Elleri işini zorlaştıracak kadar çok titriyordu.

21

Barbie’nin Albay Cox’u, Julia’nın son görüşünden bu yana değişmişti. Gecenin dokuz buçuğunda bile tıraşlıydı ve saçı taranmıştı ama spor pantolonunun keskin ütüsü bozulmuştu ve bu gece poplin ceketi üstünden dökülürmüş gibiydi. Kilo vermişe benziyordu. Yararsız asit deneyiminden kalma sprey boya artıklarının önünde duruyordu ve sanki yeterince konsantre olursa yürüyüp bu tarafa geçebilecekmiş gibi kaşlarını çatmıştı.

Julia, *gözlerini yum ve üç kez topuklarını çırp,* diye düşündü. *Çünkü Kubbe gibi bir yer yoktur.*

Rose’u Cox’a, Cox’u Rose’a tanıttı. Onlar kısaca selâmlaşırken Julia da etrafına baktı ve gördükleri hoşuna gitmedi. Işıklar hâlâ yanıyordu, bir Hollywood töreni varmış gibi gökyüzünü aydınlatıyorlardı ve onları çalıştıran bir jeneratör vardı, fakat kamyonlarla yolun kırk, elli metre ötesine kurulmuş olan büyük yeşil karargâh çadırı gitmişti. Düzleşmiş otlar çadırın kurulmuş olduğu yeri gösteriyordu. Cox’un yanında iki tane asker vardı ama bunlarda Julia’nın yardımcılara ya da ataşelere yakıştırdığı o, baş gösteriye hazır değilim, bakışı vardı. Muhtemelen nöbetçiler gitmemişti, fakat geriye çekilmişler, Chester’s Mill tarafından birtakım garibanların gelip neler oluyor diye soramayacağı bir mesafeye konuşlandırılmışlardı.

Julia, *önce iste, sonra yalvar,* diye düşündü.

Cox, “Anlatsanıza Bayan Shumway,” dedi.

“Önce siz benim soruma cevap verin.”

Adam gözlerini devirdi (Julia erişebilse bu yüzden adamı tokatlayabileceğim düşündü; sinirleri hâlâ gerginlikten kopma noktasındaydı). Fakat Julia’nın sormasını istedi.

“Bizi terk mi ettiniz?”

“Kesinlikle hayır.” Cevabını gecikmeden vermiş ama Julia’yla göz teması kurmamıştı. Julia bunun onların tarafının boşalmış olmasından - sanki bir sirk gelmiş, sonra da gitmişti- daha kötü bir işaret olduğunu düşündü.

“Okuyun,” dedi ve ertesi günkü gazetenin ön sayfasını Kubbe’nin gözle görünmez yüzeyine yapıştırdı, mağaza vitrinine satış ilanı yapıştıran birine

benziyordu. Parmaklarında belli belirsiz, geçici bir titreşim hissetti.

Hava kuruyken soğuk bir kış sabahında metale dokunup çarpılmış gibiydi. Sonra o his de geçti.

Cox sayfalar bittikçe değiştirmesini isteyerek bütün gazeteyi okudu. On dakikasını almıştı. Bitirince Julia, “Muhtemelen fark etmişsinizdir, ilan kısmı kaymış vaziyette, ama ben iyi bir yazı olduğunu düşünüyorum. Zırvalamak pek bana göre değil.”

“Bayan Shumway..”

“Ah, neden Julia demiyorsunuz? Ne de olsa artık eski dost sayılırız.” “Peki. Ben Julia diyeyim, sen de JC de bana.”

“Suda yürüyenle karıştırmamaya çalışırım.”

“Bu Rennie denen adamın kendini diktatör ilan etmeye çalıştığını mı düşünüyorsun? Bir tür Manuel Noriega mesela?”

“Benim korkum Pol Pot olmaya doğru gittiği.”

“Sence bu mümkün mü?”

“İki gün önce olsa bu fikre gülerdim - üye toplantılarını yönetmediği zamanlarda ikinci el araba satıyordu. Fakat iki gün önce bir erzak isyanı yaşamamıştık. Böyle cinayetler de işlenmemişti.”

Rose büyük bir inançla başını sallayarak, “Barbie yapmadı,” dedi. “Asla.” Cox bunu dikkate almadı - Julia, Rose’a aldırmadığından değil bu iddiayı üstünde bile durmaya değmeyecek kadar gülünç bulduğundan böyle yaptığını hissetti. Bu da adama ısınmasını sağladı, en azından biraz. “Sence cinayetleri Rennie mi işledi Julia?”

“Bunu da düşündüm. Kubbe ortaya çıkalı beri yaptığı her şey -içki satışlarını engellemek, salağın tekini polis şefi atamak- siyasiydi, kendi nüfuzunu artırmak içindi.”

“Yani repertuvarında cinayet yoktur mu diyorsun?”

“Tam değil. Karısı vefat ettiğinde onun da yardımı olduğuna dair dedikodular çıkmıştı. Ne kadar doğrudur bilmiyorum, ama hakkında bu tür laflar çıkabilmesi insanların onu nasıl gördüğü hakkında bir fikir veriyor en azından.”

Cox onaylar gibi bir ses çıkardı.

“Fakat ne yaparsam yapayım cinayet işlemekle iki genç kıza cinsel tacizde bulunmanın siyasi bir yararı olduğunu düşünmüyorum.”

Rose tekrar, “Barbie asla yapmaz,” dedi.

“Aynı şey Coggins için de geçerli. Hoş sevgili rahibi de -özellikle de radyo konusunda- şüphe çekecek kadar varlıklıydı. Brenda Perkins mi kaldı geriye? İşte o siyasi olabilir.”

Rose, “Ve onu durdurmak için denizcileri yollayamazsınız, değil mi?” diye sordu. “Sizlerin yapabileceği sadece izlemek. Akvaryumda büyük balıkların bütün yemleri kaptıktan sonra küçük balıkları yemeye başlayışını seyreden çocuklar gibi.”

Cox, “Cep telefonu hizmetini durdurabilirim,” dedi. “İnterneti de. O kadarını yapabilirim.”

Julia, “Polis telsizleri var,” dedi. “Onları kullanırlar. Ve perşembe gecesi toplantısında, insanlar dış dünyayla tüm bağlarının koptuğundan şikâyet ederek sizi suçlarlar.”

“Biz de cuma gününe bir basın toplantısı yapmayı planlıyoruz. O toplantıda fişi çekebilirim.”

Julia bu düşünceyle ürperdi. “Sakın yapmayın. O zaman dış dünyaya kendini izah etmek mecburiyeti de kalkar.”

Rose, “Artı,” dedi. “Telefonlarla interneti keserseniz kimse sizi veya başka birini arayıp yaptıklarını anlatamaz.”

Cox bir an yere bakarak sessiz kaldı. Sonra başını kaldırdı. “Peki şu Kubbe’yi yaratan jeneratör varsayımına ne oldu? Bir ilerleme var mı?”

Julia, Cox’a o iş için bir ortaokul çocuğunu görevlendirdiklerini söylemek istediğinden emin değildi. Belli ki buna mecbur da değildi, çünkü tam o anda kasabanın yangın alarmı çalmaya başlamıştı.

22

Pete Freeman son gazete tomarını da kapının yanına bıraktı. Sonra doğruldu, ellerini beline koydu ve bir sağa bir sola gerindi. Çıkan çatırtıyı Tony Guay ta öteki uçtan duymuştu. “Canın yanmış gibi ses çıktı.”

“Yok, iyi geldi.”

Tony, “Karım çoktan yatmıştır,” dedi. “Garajda bir şişe içki saklamıştım. Eve gitmeden bir kadeh yuvarlamak ister misin?”

Pete, “Hayır, herhalde ben ancak..” diye başladı ve ilk şişe cama o an çarptı. Pete göz ucuyla alevli fitili gördü ve geri çekildi. O tek geri adım sayesinde ciddi bir şekilde yanmaktan, hatta belki de diri diri pişmekten kurtulmuştu.

Vitrin de şişe de kırıldı. Benzin tutuştu ve alev aldı. Pete aynı anda kendini yere atmış ve yuvarlanmıştı. Dev alev gömleğinin kolunu tutuşturup Julia’nın masasının önündeki halıya düştü.

Tony, “İtfaiyenin..” diye başladı ve camdaki delikten bir şişe daha girdi. Bu Julia’nın masasının üstüne düştü, yayılmış kâğıtları tutuşturarak masada yuvarlandı. Yanan benzinin kokusu sıcak ve yoğundu.

Pete tutuşan kolunu yanma vura vura köşedeki soğuk su aygıtına koştu. Damacanayı zorla karnına kadar kaldırdı, sonra yanan gömleğini (kolunun altı artık feci bir güneş yanığı gibi acımaya başlamıştı) ağzına tuttu.

Başka bir molotofkokteyli daha geceyi yararak geliyordu. Bu menzile kadar erişmedi, kaldırıma çarpıp parçalandı ve betonda küçük bir kamp ateşi oluşturdu. Alev alan benzin rögara doğru akıp söndü.

Tony, *“Halıya su dök! Halıya su dök!"* diye bağırdı. *“Bütün halı tutuşmadan su dök!”*

Pete şaşkın ve soluk soluğa Tony’e bakakalmıştı. Damacanada kalan su halının maalesef gerek olmayan kısmına boş yere akmaya devam ediyordu.

Her ne kadar spor muhabirliği daima vasat olsa da Tony Guay öğrenciyken yıldız bir sporcuydu. On yıl sonra da refleksleri hâlâ iyiydi. Boşuna akan damacanayı Pete’in elinden kaptı ve Julia’nın masasına boca edip oradan da halının yanan kısmına boşalttı. Yangın yayılmaya başlamıştı

bile ama belki... hızlı davranırsa... ve koridorda bir iki yedek damacana daha varsa...

Pete gömleğinin kolunun yanan kısımlarını söndürmeye çalışarak, “Su getir!” diye haykırdı. “Koridorda!”

Pete bir an için anlamamış gibi göründü. Sonra anladı ve koridora koştu. Tony ise Julia’nın masasının arkasından dolaşıp kalan suyu alevlere serperek yürüyecek bir yer açmaya çalışıyordu.

Derken son molotofkokteyli de karanlıkta uçarak geldi ve asıl hasarı yapan da o oldu. Adamların kapının yanına düzgün bir şekilde dizdiği gazetelere isabet etmişti. Yanan benzin büronun önündeki süpürgeliğin altından geçti ve yükseldi. Alevlerin arasından anacadde dalgalanan bir serap gibi görünüyordu. Tony serabın uzak tarafında, yolun karşısında iki figür görebiliyordu. Artan ısı yüzünden dans ediyormuş gibi görünmekteydiler.

Megafondan, “DALE BARBARA’YI BIRAKMAZSANIZ BURADA KALMAYACAK!” diyen bir ses yükseldi. “SAYIMIZ ÇOK VE BÜTÜN KASABAYI YAKARIZ! YA DALE BARBARA’YI BIRAKIRSINIZ YA DA BEDELİNİ ÖDERSİNİZ!”

Tony aşağı baktı ve küçük bir alev deresinin ayaklarına doğru ilerlediğini gördü. Söndürecek suyu da kalmamıştı. Alevler yakında halıyı yemeyi bitirecek ve altındaki kuru ahşabın tadına bakacaktı. Bu arada, bütün ön cephe artık alevler içindeydi.

Tony boş damacanayı bırakıp geri çekildi. Sıcaklık şimdiden yoğunlaşmıştı; derisini tırmaladığını hissedebiliyordu. *Kahrolası gazeteler olmasaydı ben...*

Ama varsayımlarda bulunmak için çok geçti. Döndü ve Pete’in kollarının arasında yedek damacanayla koridorun başında durduğunu gördü. Gömleğinin kolundan geriye pek bir şey kalmamıştı. Altında, derisi parlak kırmızı bir renkteydi.

Tony, “Çok geç!” diye bağırdı. Julia’nın artık tavana kadar çıkan alevlerle kaplanmış masasını itti, sıcaktan korunmak için kolunu yüzüne kaldırdı. “Çok geç, arkadan çıkalım!”

Pete Freeman’ın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Damacanayı giderek büyüyen alevlere fırlatıp koşmaya başladı.

23

Her ne kadar kazançlı küçük mağaza yıllardır kocasıyla kendini rahat rahat yaşatıyor olsa da Carrie Carver'ın Chester's Mill Benzin ve Gıda ile nadiren işi olurdu, kendini Bütün Bunların Üstünde görürdü. Fakat Johnny minibüsle gidip kalan konserve gıdaları eve getirmeyi önerince -bunun kibarca ifadesi, "emniyete almak için." şeklindeydi- hemen kabul etmişti. Ve her ne kadar iş yapmaktan pek hoşlanan biri olmasa da (Yargıç Judy'yi seyretmek ona daha uygundu) yardım etmeye gönüllü olmuştu. Yemek Dünyası'na gitmemişti, ama sonradan arkadaşı Leah Anderson'la hasarı incelemek üzere gittiğinde parçalanmış vitrin camları ve kaldırımda kalan kanlar onu bayağı korkutmuştu. Bunlar gelecekten endişe duymasına neden olmuştu.

Johnny koliler dolusu çorba, yahni, fasulye ve sos taşıdı; Carrie de hepsini Dodge Ram'larının arkasına yerleştirdi. Yolun aşağısında yangın başladığında işin neredeyse yarısına gelmişti. İkisi de megafondan gelen sesi duydular. Carrie, Burpee'nin yan sokağında koşan iki üç kişi görür gibi oldu ama emin değildi. Sonradan emin olacak ve en az dört gölge gördüğünü söyleyecekti. Belki de beşti.

"Ne demek bu?" diye sordu. "Hayatım, ne demek bu?"

Johnny, "O kahrolası cani yalnız değilmiş demek ki," dedi. "Bir de çelesi varmış."

Carrie'nin eli kocasının kolundaydı ve şimdi tırnaklarını da geçirmişti. Johnny kolunu kurtardı ve avazı çıktığı kadar yangın diye bağırarak karakola koştu. Carrie Carver peşinden gitmek yerine kamyonu yüklemeye devam ediyordu. Şimdi gelecek korkusu iyice artmıştı.

24

Yangın alarmı çalmaya başladığında, ortaokulun spor salonundaki tribününde yeni adıyla Chester’s Mill Güvenlik Gücü’nden Roger Killian’ la Bowie kardeşler dışında on yeni memur oturuyordu ve Koca Jim sorumluluklarla ilgili bir konuşma yapıyordu. *Çocuklar erken davrandı,* diye düşündü. *Bunlara asla güvenemem. Zaten güvenmezdim ama şimdi çok daha beter.*

Dikkatini özellikle Mickey Wardlaw’a yönelterek Tanrım, tam bir boksör bu çocuk, diye düşündü.

“Eh çocuklar,” dedi. “Daha söyleyecek çok şeyim vardı, ama anlaşılan daha heyecanlı işler yapacağız. Fern Bowie, acaba seyyar tulumbalar itfaiye binasında mı, biliyor musun?”

Fern akşam sırf ne tür aletler vardır diye oraya bir göz attığını ve yaklaşık bir düzine seyyar tulumba gördüğünü söyledi. Hepsi de su doluydu ve bu da iyi bir şeydi.

Alay etmeyi bunu anlayacak kadar zeki insanlara saklamanın daha iyi olacağım düşünen Koca Jim de yüce Tanrı’nın onları koruduğunu söyledi. Ayrıca yanlış alarm değilse, Stewart Bowie’yi ikinci komutan yaparak görevi üstleneceğini de bildirdi.

Yeni memurlar pırıl pırıl hevesli gözlerle bakarak yerlerinden kalkarken, *al sana baş belası cadı*, diye düşündü. *Artık işime burnunu sokmayı bırakırsın.*

25

Carter, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Kendi arabasıyla -farları sönük olarak- Batı Caddesi’nin 117’de T yaptığı yere doğru ilerliyordu. Burada bulunan bina 2007 yılında kapatılan bir Texaco benzin istasyonuydu. Kullanılmıyordu ama saklanmak için iyi bir yerdi. Yangın alarmı çalmaya devam ediyor ve turuncudan ziyade pembe olan ilk alevler gökyüzüne doğru yükseliyordu.

“Ha?” Junior giderek güçlenen parıltıyı izliyordu. Bu onu kızıştırmıştı. Kız arkadaşlarını özlemesine yol açmıştı.

“Nereye gidiyorsun diye sordum. Baban başka yerde olduğunuzu kanıtlayın demişti.”

Junior gözünü zorla yangından ayırıp, “İki numaralı aracı postanenin arkasına bıraktım,” dedi. “Freddy Denton’la birlikte. Denton hep birlikte olduğumuzu söyleyecek. Bütün gece. Buradan kestirmeden gidebilirim. Belki de Batı Caddesi’ne dönerim. Bakayım yangın nasıl gidiyor.” Tiz bir sesle, adeta kızlar gibi kıkırdayıp Carter’ın tuhaf tuhaf bakmasına neden oldu.

“Fazla bakma. Kundakçılar hep çıkardıkları yangını seyrederken yakalanır. Televizyonda, *Amerika’nın En Çok Arananları* programında görmüştüm.”

Junior, “Baaaarbie’den başka kimse bunun için Altın Sombrero giymez,” dedi. “Ya sen? Sen nereye gidiyorsun?”

“Eve. Annem bütün gece evde olduğumu söyleyecek. Omzumdaki sargıyı da değiştirir. Lanet köpeğin ısırdığı yer acayip acıyor. Bir iki aspirin alırım. Sonra da oraya gidip yangını söndürmeye yardım ederim.”

“Sağlık merkezinde de hastanede de aspirinden daha kuvvetli ilaçlar var. Tabii eczanede de. O işi de halletmemiz gerek.”

Carter, “Tabii ya,” dedi.

“Yoksa... istediğin başka bir şey varsa ondan da bulabilirim.”

“Met mi? Asla karıştırmam. Ama biraz Oxy olsa iyi giderdi.”

Junior heyecanla, “Oxy!” diye bağırdı. Niye bunu hiç akıl edememişti? Muhtemelen baş ağrılarına Zomig’den veya Imitrix’ten çok daha iyi gelirdi. “Tabii kanka ya! İyi akıl ettin!”

Yumruğunu kaldırdı, Carter da karşılık verdi ama Junior’la kafa bulmaya hiç niyeti yoktu. Junior artık bir tuhaf olmuştu. “Gitsem daha iyi olur Junes.”

“Ben takılacağım.” Junior kapıyı açtı ve uzaklaştı, hâlâ biraz aksıyordu. Carter onun gitmiş olmasından ne kadar rahatladığını fark edince şaşırdı.

26

Barbie yangın alarmıyla uyandı ve Melvin Searles'in hücrenin önünde oturmakta olduğunu gördü. Çocuğun fermuarı açıktı ve penisini elinde tutuyordu. Barbie'nin baktığını fark edince işemeye başladı. Belli ki amacı Barbie'nin yattığı yere kadar erişmekti. Onu beceremeyince betona S harfi yaptı.

"Hadi Barbie iç şunu," dedi. "Susamışsındır. Biraz tuzludur ama idare eder."

"Neresi yanıyor?"

Mel gülümseyerek, "Sanki bilmiyorsun da," dedi. Hâlâ solgundu -bayağı kan kaybetmiş olmalıydı- ama başındaki sargı yeni ve lekesizdi.

"Bilmediğimi varsay."

Mel, "Seninkiler gazeteyi ateşe vermiş," dedi ve artık dişlerini göstererek sırıtıyordu. Barbie çocuğun kızgın olduğunu algıladı. Korkuyordu da. "Seni bırakalım diye baskı yapıyorlar. Ama biz... korkmuyoruz.."

"Ben ne diye gazeteyi yakayım ki? Niye belediye binasını yakmayayım? Hem kimmiş o benimkiler?"

Mel pantolonunun fermuarını kapatıyordu. "Yarına susuzluğun kalmaz Barbire. Sen onu merak etme. Üstünde adın yazan bir kova suyumuz var, ha bir de süngerimiz."

Barbie sessizdi.

"O su işkencesini Irak'ta görmüşsündür?" Mel sanki Barbie'nin gördüğünü biliyormuş gibi başını salladı. "Şimdi o deneyi ilk elden yaşayacaksın." Parmağını parmaklıkların arasından uzattı. "İşbirlikçilerini de bulacağız senin. Bu kasabayı dünyadan koparmak için ne yaptığını da öğreneceğiz. O su işkencesi var ya? Kimse dayanamaz ona."

Uzaklaşacakken geri döndü.

"Tatlı su da değil. Tuzlu. Bir düşün hele."

Mel sargılı başını öne eğerek gitti. Barbie yatağa oturdu, Mel'in kuruyan idrarına baktı ve yangın alarmını dinledi. Kamyonetteki o kızı düşündü. Hani onu arabasına alacakken vazgeçip giden sarışını. Gözlerini yumdu.

KÜLLER

1

Kemerine tutturduğu cep telefonu o minik şarkısını çaldığında Rusty hastanenin önündeki dönüş yerinde durmuş anacaddenin bir yerinde yükselen alevleri seyrediyordu. Twitch ile Gina da yanındaydı, Gina korumak istermiş gibi Twitch'in kolunu tutuyordu. Ginny Tomlinson'la Harriet Bigelow personel bölümünde uyuyorlardı. Gönüllü olan yaşlı adam Thurston Marshall ise ilaçları dağıtıyordu. Adam şaşılacak kadar iyi çıkmıştı. Elektrik gelmişti, dolayısıyla cihazlar da çalışıyordu ve şimdilik olaylar kontrol altındaydı. Aslında, yangın alarmı çalana kadar Rusty kendini iyi hissetmeye bile cüret etmişti.

Ekranda LINDA yazdığını gördü ve, "Hayatım? Her şey yolunda mı?" dedi.

"Burada evet. Çocuklar uyudu."

"Neresi yanıyor biliyor.."

"Gazete bürosu. Sus da dinle, çünkü bir dakikaya kadar telefonumu kapatmış olacağım, kimse arayıp yangın için yardım istemesin diye. Jackie de burada. Çocuklara o bakacak. Cenaze evinde benimle buluşman lazım. Stacey Moggin de orada olacak. Daha önce uğradı. O da bizimle."

İsim aşina geldiği halde Rusty gözünün önünde hemen bir yüz canlandıramamıştı. Ve *o da bizimle* de ne demek oluyordu? Gerçekten de taraflar oluşmaya başlamıştı, bizimle olanlar, onlarla olanlar vardı artık.

"Lin.."

"Oraya gel. On dakika sonra. Herkes yangınla uğraştığı sürece güvenli, çünkü Bowie kardeşler de yangın ekibinde. Stacey söyledi."

"Ekibi nasıl bu kadar çabuk kurmuşlar?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Gelebilir misin?"

"Evet."

"Güzel. Yandaki otoparkı kullanma. Arka taraftaki küçük otoparka gir." Sonra ses kesildi.

Gina, "Neresi yanıyormuş?" diye sordu. "Biliyor musunuz?"

Rusty, “Hayır,” dedi. “Çünkü kimse aramadı” Anlamlı bir şekilde Gina’yla Twitch’e baktı.

Gina anlamamıştı ama Twitch anladı. “Hem de hiç kimse.”

“Ben sadece çekip gittim, muhtemelen bir çağrı oldu. Ama nereye gittiğimi bilmiyorsunuz. Söylemedim. Tamam mı?”

Gina hâlâ şaşkın görünüyordu ama başını salladı. Çünkü artık bu insanlar onun insanlarıydı; gerçeği kurcalamayacaktı. Ne için kurcalayacaktı ki? Daha on yedi yaşındaydı. Rusty, *biz ve onlar,* diye düşündü. Genelde kötü bir ilaç. Hele on yedi yaşındakiler için. Gina, “Muhtemelen bir çağrı olmuştur,” dedi. “Nereden bilmiyoruz.”

Twitch de, “Bilmiyoruz,” diye ona katıldı. “Siz cırcırböceklerisiniz bizse çalışkan karıncalar.”

Rusty, “Büyütmeyin, ikiniz de,” dedi. Ama zaten büyüdüğünü biliyordu. Bu bir sorundu. Fotoğraftaki tek çocuk Gina da değildi; Linda’yla onun da iki çocuğu vardı, şu an uyuyorlardı ve annesiyle babasının küçük kayıklarına gelecek bir fırtınaya yelken açmak üzere olabileceğinden haberleri yoktu.

Ama yine de.

Rusty, “Döneceğim,” dedi ve bunun bir dilekten öte olmaması için dua etti.

2

Rusty’nin Bowie Cenaze Evi’ne hareket etmesinden az sonra Sammy Bushey de Evans’ların Malibu’sunu Catherine Russell’ın yoluna sokmuştu; iki araç Town Common Tepesi’nin zıt yönlerine doğru yan yana geçip gitti.

Twitch’le Gina hastaneye girmişlerdi ve hastanenin giriş kapısının önündeki dönüş yeri bomboştu, ama Sammy orada durmadı; yan koltukta bir silah olması insanı endişelendiriyordu. (Phil olsa paranoyaklık derdi.) Sammy arka tarafa geçip personel otoparkına park etti.. 45’liği alıp kot pantolonunun beline soktu ve tişörtünü üstüne çıkardı. Otoparkı geçip çamaşırhane kapısının önünde durdu ve 1 OCAK İTİBARİYLE BURADA SİGARA İÇMEK YASAKLANMIŞTIR yazısını okudu. Kapı tokmağına baktı ve dönmezse bu işten vazgeçeceğini anladı. Bunu Tanrı’dan bir işaret sayacaktı. Öte yandan, eğer kapı kilitli değilse...

Değildi. Bir hayalet gibi içeri süzüldü.

3

Thurston Marshall yorgundu -daha doğrusu bitaptı- ama yıllardır olmadığı kadar mutluydu. Bu, hiç şüphesiz sapıklıktı; ayrıcalıklı yeri olan bir profesördü, şiirleri yayımlanmış bir şairdi, değerli bir edebiyat dergisinin editörüydü. Yatağını paylaşacak, zeki, onu harika bulan, genç ve muhteşem bir kadını vardı. Yani ilaç vermenin, salyaları temizlemenin ve ördekleri boşaltmanın (üstelik az önce Bushey denen bebeğin altını da temizlemişti) onu bütün bunlardan daha çok mutlu etmesi neredeyse sapıklık sayılırdı ama yine de öyleydi işte. Hastanenin dezenfektan ve cila kokan koridorları onu gençliğine götürmüştü. Bu gece, David Perna'nın evindeki baskın kokudan, Bobby Kennedy'nin anma töreninde başına taktığı şal desenli banda kadar anılar son derece netti. Turlarını yaparken alçak bir sesle, "Big Leg Woman." adlı parçayı mırıldanıyordu.

Personelin dinleme odasına bir göz attı ve burnu parçalanmış hemşireyle güzel, küçük hemşirenin -adı da Harriet'tı- buraya sürüklenmiş portatif yataklarda uyuduğunu gördü. Kanepe boştu ve çok geçmeden o da ya orada birkaç saat kestirecek ya da artık yuvası olan Highland Bulvarı'ndaki eve gidecekti. Muhtemelen eve dönerdi.

Garip gelişmeler.

Garip dünya.

Ama önce, çoktan kendi hastaları olarak düşündüğü insanları bir daha kontrol edecekti. Bu posta pulu kadar hastaneyi gezmek fazla uzun sürmezdi. Zaten odaların çoğu boştu. Yemek Dünyası isyanında aldığı yaradan ötürü dokuza kadar uyanık kalmaya zorlanan Bili Alnut artık uyuyor ve horluyordu, ensesindeki uzun kesiğe baskı olmasın diye yan dönmüştü.

Wanda Crumley iki oda ilerideydi. Kalp monitörü düzenli çalışıyordu. Tansiyonu şimdi daha iyiydi ama beş litrelik oksijene bağlıydı ve Thurse kadının mücadeleyi bırakacağından korkuyordu. Çok kiloluydu; çok fazla sigara içiyordu. Kocasıyla küçük kızı yanındaydı. Thurse, Wendell Crumley'e parmaklarını Y şekline getirip bir zafer işareti yaptı (onun gençlik günlerinde bu barış işaretiydi) ve Wendell de yapmacık bir şekilde gülerek karşılık verdi.

Apandisit ameliyatı geçiren Tansy Freeman dergi okuyordu. “Yangın alarmı niye çalıyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum hayatım. Ağrın ne durumda?”

Kadın gerçekçi bir tavırla, “Üçlük,” dedi. “Belki ikilik. Yine de yarın eve gidebilir miyim?”

“Doktor Rusty’ye kalmış ama kristal kürem evet diyor.” Ve kadının yüzünün aydınlanışı hiç anlam veremediği bir şekilde onda ağlama hissi uyandırdı.

Tansy, “O bebeğin annesi döndü,” dedi. “Geçerken gördüm.”

Thurse, “iyi,” dedi. Hoş bebek fazla sorun çıkarmıyordu. Bir iki kere ağlamıştı ama çoğunlukla ya uyuyor ya yiyor ya da karyolasında ilgisizce gözünü tavana dikip yatıyordu. Adı Walter’dı (Thurse kapıdaki kartta isminden önce yazılan Küçük kelimesinin asıl ismi olduğunu bilmiyordu) ama onu Thorazine çocuk, diye düşünüyordu.

BEBEK VAR çıkartması yapıştırılmış olan 23 numaralı kapıyı açtı ve genç kadının -Gina tecavüz kurbanı olduğunu fısıldamıştı- yatağın yanındaki iskemlede oturduğunu gördü. Bebeği kucağına almış biberonla besliyordu.

“İyi misiniz?” Thurse kapı kartındaki diğer isme göz attı..”

Bayan Bushey?”

İsmi yanlış telaffuz etmişti ama Sammy düzeltmeye veya o adamların kendisine Kalça Bushey dediklerini söylemeye zahmet etmedi. “Evet doktor,” dedi.

Thurse de onun hatasını düzeltmeye çalışmadı. İçindeki tarifsiz neşe -içinde gözyaşları gizli olarak gelenlerden- biraz daha kabardı. Az kalsın gönüllü olmayacaktı... Caro onu yüreklendirmese... ve bunu kaçırmış olacaktı.

“Doktor Rusty dönmenize sevinecek. Tabii ki Walter da. Ağrı kesiciye ihtiyacınız var mı?”

“Yok.” Doğruydu. Vajinası hâlâ ağrıyor ve zonkluyordu. Sammy adeta kendi kendisinin üstünde yükselmiş gibiydi, yere incecik iplerle bağlıydı sanki.

“Güzel. Demek ki iyileşiyorsunuz.”

Sammy, “Evet. Yakında düzelirim,” dedi.

“Bebeği doyurunca yatağınıza uzanın olur mu? Sabaha Doktor Rusty gelip görür sizi.”

“Tamam.”

“İyi geceler Bayan Bouchez.”

“İyi geceler doktor.”

Thurse kapıyı yavaşça kapatıp koridorda yürümeye devam etti. Koridorun sonunda Roux denen kızın odası vardı. Oraya da bir göz attıktan sonra görevi bitmiş olacaktı.

Kız durgun ama uyanıktı. Ziyaretine gelen genç adamsa öyle değildi. Köşede duran yegane iskemleye oturmuş, kucağında bir spor dergisi, bacaklarını öne uzatmış olarak şekerleme yapıyordu.

Georgia eliyle Thurse’e işaret etti ve adam üzerine eğilince fısıltıyla bir şey söyledi. Kısık sesi ve kırılmış çoğu dişi yüzünden Thurse ancak bir iki kelimesini anlayabildi. Biraz daha yaklaştı.

“Uyandıhmahın.” Thurse’e Homer Simpson konuşuyormuş gibi geldi. “Beni jiyarehe gelen teh kiji o.”

Thurse başını salladı. Tabii ki ziyaret saati biteli çok olmuştu ve mavi gömleğiyle belindeki tabancaya bakılırsa genç adam yangın alarmına koşmadığı için azar işitecekti ama yine de - ne zararı vardı? Muhtemelen bir itfaiyeci eksik fazla fark etmezdi ve adam yangın alarmıyla bile uyanmıyorsa zaten pek yardımı dokunacak halde değil demekti. Thurse parmağını dudaklarına götürüp sakladıkları bir sır olduğunu gösterircesine, “Şişş,” dedi. Kız da gülümsemeye çalıştı, sonra yüzünü buruşturdu.

Thurston buna rağmen kıza ağrı kesici önermedi; yatağın ucundaki tabelaya göre sabahın ikisine kadar alabileceği maksimum dozu almıştı. Dışarı çıkıp kapıyı yavaşça kapattı ve koridorda ilerledi. BEBEK VAR çıkartmalı kapının yine aralık durduğunu fark etmemişti.

Personel salonundaki kanepe gözüne çok cazip görünse de Thurston, Highland Bulvarı’ndaki eve dönmeye karar vermişti.

Ve çocukları kontrol etmeye.

4

Sammy kucağında Küçük Walter’la yeni doktor gidene kadar yatağın yanında oturdu. Sonra oğlunu iki yanağından ve ağzından öptü. “İyi bir bebek ol,” dedi. “Anne seni cennetten görecek, tabii içeri alırlarsa. Bence alacaklar. Cehennem cezasını çekti zaten.”

Oğlanı karyolasına yatırdı, sonra komodinin çekmecesini açtı. Silahı oraya koymuştu ki Küçük Walter’ı son kez beslerken çocuğa batmasın. Tabancayı çekmeceden aldı.

5

Anacaddenin aşağı tarafı ışıkları yanıp sönen burun buruna polis arabalarıyla kapatılmıştı. Arabaların arkasında sessiz ve heyecansız -adeta küskün- bir kalabalık toplanmış seyrediyordu.

Köpek Horace genelde sessiz bir hayvandı, ses repertuvarı eve hoş geldin havlamaları veya arada Julia'ya hâlâ hayatta olduğunu ve kendisinin de sayılması gerektiğini hatırlatacak küçük ara havlamalarla sınırlıydı. Fakat Julia arabayla çiçekçinin köşesini döner dönmez arka koltuktan alçak sesle ulumaya başladı. Julia dönüp bakmadan elini uzatıp başını okşadı. Bu onu olduğu kadar kendisini de rahatlatmak içindi.

Rose, "Julia, Tanrım," dedi.

Dışarı çıktılar. Julia'nın niyeti Horace'ı arabada bırakmaktı, ama hayvan o küçük, yoksunluk havlamalarından bir tane daha sergiledi -sanki biliyordu, sanki sahiden biliyordu- ve Julia yolcu koltuğunun altından tasma kayışını bulup, insin diye arka kapıyı açtı ve kayışı tasmasına taktı. Kapıyı kapamadan önce koltuk cebinden cep boy bir Casio fotoğraf makinesi aldı. Önde kayışını çekiştiren Horace olmak üzere toplanan kalabalığı yardılar.

Piper Libby'nin Mill'e beş yıl önce gelen kuzeni Rupe de yarım zamanlı polis olarak çalışıyordu ve onları durdurmaya kalktı. "Bu noktadan ileri kimse geçemez hanımlar."

"Orası benim ofisim," dedi. "Sahip olduğum her şey yukarıda duruyor... giysiler, kitaplar, şahsi eşyalarım filan. Altta ise büyük büyükbabamın başlattığı gazetem var. Yüz yirmi yıldır sadece dört kez çıkmadı. Şimdi ise dumanlar tütüyor. Bütün bunlara engel olmama izin vermezsen -yakından- beni vurmak zorunda kalırsın."

Rupe şüpheli görünüyordu ama Julia tekrar ilerlemeye başlayınca (şimdi Horace de dizinin yanında duruyor ve kelleşmekte olan adama güvenmeyerek bakıyordu) kenara çekildi. Ancak sadece bir anlığına.

Rose'a, "Siz geçemezsiniz," dedi.

"Evet, geçerim. Tabii bundan sonra da buzlu çikolata içmek istiyorsan."

"Hanımefendi... Rose... aldığım emirler var."

Julia meydan okumaktan çok tükenmiş bir tavırla, “Şeytan götürsün senin emirlerini,” dedi. Rose’u kolundan tutup kaldırımdan indirdi, ondan sonra da yüzündeki sıcağı hissedene kadar durmadı.

Demokrat cehenneme dönmüştü. Bir düzine kadar polis memuru yangını söndürmeye çalışmıyordu dahi, ama ellerinde bir sürü seyyar tulumba vardı (kimilerinde yangının ışığında kolayca okunan etiketler duruyordu: ÖZEL İNDİRİMLİ BURPEE GÜNLERİ!) ve eczaneyle kitapçıyı ıslatıyorlardı. Rüzgâr olmadığı için Julia iki dükkânı ve dolayısıyla Main’in doğu yakasındaki bütün işyerlerini kurtarabileceklerini düşündü.

Rose, “Bu kadar çabuk gelebilmeleri harika,” dedi.

Julia sesini çıkarmayıp pembe yıldızların parladığı karanlık gökyüzüne uzanan alevleri seyretti. Ağlayamayacak kadar şoktaydı.

Her şey, diye düşündü. *Her şey.*

Sonra Cox’la buluşmaya *gitmeden önce arabasının bagajına attığı bir tomar gazeteyi hatırladı ve neredeyse her şey,* diye düşündü.

Pete Freeman o anda Sanders Eczanesi’nin ön cephesiyle kuzey tarafını sulamakta olan polis halkasını yardı. Yüzünü gözyaşlarıyla temizlemişti.

“Julia, çok üzgünüm!” Neredeyse ağlıyordu. “Söndürmüş gibiydik... sönüyordu... ama son gelen... piçlerin fırlattığı son şişe kapının yanındaki gazetelere isabet etti ve..” Kalan gömlek yeniyle yüzünü silip isi iyice sıvaştırdı. “Çok çok üzgünüm!”

Pete kendisinden on beş santim uzun ve elli kilo fazla olduğu halde Julia onu bir bebek gibi kollarına aldı. Yanık koluna değmemeye çalışarak sarıldı ve, “Ne oldu?” dedi.

Pete, “Molotofkokteylleri,” diye hıçkırdı. “O kahrolası Barbara.”

“Adam hapiste Pete.”

“Arkadaşları! Kahrolası arkadaşları! Onlar yaptı!”

“Ne? Gördün mü sen?”

Pete yüzüne bakmak için başını geri çekip, “Duydum,” dedi. “Duymamaya imkân yoktu zaten. Megafonları vardı. Dale Barbara serbest bırakılmazsa bütün kasabayı yakacaklarını söylediler.” Acı acı güldü. “Serbest bırakmak ha? Asmamız lazım onu. Bir halat versinler ben elimle asarım.”

Koca Jim ortaya çıktı. Yangın yüzünden yanakları turuncu olmuştu. Gözleri parlıyordu. Tebessümü o kadar yayılmıştı ki neredeyse ağzı kulaklarına varıyordu.

“Dostun Barbie için şimdi ne hissediyorsun Julia?”

Julia ona doğru yürüdü ve yüzünde herhalde bir şey vardı ki Koca Jim yumruk yiyecekmiş gibi korkuyla geriledi. “Bunun hiç anlamı yok. Hiç. Ve sen de biliyorsun.”

“Ah, bence var. Bir kere Kubbe’yi ortaya çıkaranın Dale Barbara ile arkadaşları olduğunu kafana soksan iyi olur. Bu tam bir terör harekâtı, bu kadar basit ve açık.”

“Saçma. Ben ondan yanaydım, bu demektir ki gazete de ondan yanaydı. O da bunu biliyordu.”

Pete, “Ama dediler ki..” diye söze başladı.

Julia, “Evet,” dedi ama ona bakmamıştı. Gözleri hâlâ Rennie’nin yangınla aydınlanan yüzüne dikiliydi. “Dediler, dediler, peki kimdi onlar? Kendine bir sor Pete. Şunu sor: Barbie değilse -ki onun hiçbir sebebi yoktu- kimin sebebi vardı? Julia Shumway’ın sıkıntı yaratan çenesini kapatmak kimin işine gelirdi?”

Koca Jim döndü ve iki yeni polise doğru yürüdü - polis oldukları sadece pazılarına bağladıkları mavi bandanalardan anlaşılıyordu. Biri uzun boylu, yapılı, ama ne olursa olsun suratından hâlâ çocuk olduğu anlaşılan boksör tipli biriydi. Öteki ise ancak bir Killian olabilirdi; o kavun kafa hatıra pulu kadar ayırt ediciydi. “Mickey. Richie. Şu iki kadını olay yerinden çıkarın.”

Horace kayışını sonuna kadar germiş, Koca Jim’e hırlıyordu. Koca Jim küçük köpeğe tiksinir gibi baktı.

“Ve kendi rızalarıyla gitmezlerse ikisini yakalayıp en yakın polis arabasının üstünden atmanız için benden size izin.”

Julia parmağını uzatıp, “Bu iş daha bitmedi,” dedi. Artık o da ağlamaya başlamıştı ama yaşlar üzüntü gözyaşları olamayacak kadar yakıcı ve acıtıcıydı. “Bitmedi daha seni gidi orospu çocuğu.”

Koca Jim bir kez daha tebessüm etti. Hummer’ının cilası kadar parlaktı. Ve onun kadar kara. “Evet bitti,” dedi. “İş tamamdır.”

6

Koca Jim dönüp yangına doğru yürümeye başladı -o çok bilmişin gazetesi bir avuç külden ibaret kalana kadar seyretmek istiyordu- ve bir ağız dolusu duman yuttu. Kalbi aniden durdu ve etrafındaki her şey yerçekimine meydan okumaya başladı. Sonra saati tekrar çalıştı, fakat soluk soluğa kalmasına yol açan düzensiz vuruşlarla. Göğsünün sol tarafına bir yumruk indirip sert bir şekilde öksürdü, bu yöntemi Doktor Haskell öğretmişti. Kalp atışları bu şekilde hızla düzene giriyordu.

İlk başta kalbi düzensiz atmaya devam etti (vuruyor... duruyor... vuruyor... duruyordu) ama sonra normal ritmine kavuştu. Sadece bir an için kalbini yoğun, sarı bir yağ katmanına gömülmüş canlı bir nesne gibi algıladı; sanki bütün hava bitmeden kurtulmaya çabalıyordu. Sonra bu görüntüyü zihninden kovdu.

Gayet iyiyim. Sadece fazla çalışmaktan. Yedi saat kesintisiz uyuyabilsem hiçbir şeyim kalmazdı.

Şef Randolph yanına geldi, geniş sırtında seyyar bir tulumba asılıydı. Yüzü kan ter içindeydi. “Jim? İyi misin?”

Koca Jim, “İyiyim,” dedi. Ve iyiydi de. Bu hayatının en önemli anlarından biriydi, artık her şeyi kontrolü altına almaya başlamıştı. Hiçbir aksak saat bunu elinden alamazdı. “Sadece yorgunum. Hiç durmadan epeyce koşturdum.”

Randolph, “Eve gitsene,” dedi. “Kubbe’ye şükredeceğim hiç aklıma gelmezdi, şimdi de etmiyorum ama en azından rüzgârı kesiyor. Burayı biz hallederiz. Kıvılcım sıçrarsa diye eczaneyle kitapçının damına da adam koydum, en iyisi sen gidip..”

“Kimler?” Kalp atışları giderek düzeliyordu. Güzel.

“Kitapçının damında Henry Morrison’la Toby Whelan var. Georgie Frederickle şu yeni çocuklardan biri de eczanenin üstünde. Galiba Killian’lardan biri. Rommie Burpee de onlarla gitmeye gönüllü oldu.”

“Telsizin yanında mı?”

“Tabii ki yanımda.”

“Peki Frederick’te de var mı?”

“Maaşlı polislerde var.”

“Fredericks söyle Burpee’ye göz kulak olsun.”

“Rommie’ye mi? Niye Tanrı aşkına?”

“Ona güvenmiyorum. Barbara’nın dostu olabilir.” Ama konu Burpee olduğunda Koca Jim’in derdi Barbara değildi aslında. Adam, Brenda’nın arkadaşıydı. Ve sıkı bir tipti.

Randolph’un terli suratı kırıştı. “Sence kaç kişilerdir? Kaç kişi o baş belasının tarafındadır?”

Koca Jim başını salladı. “Söylemesi zor Pete, ama bu iş büyük. Planlama aşaması bayağı sürmüş olmalı. Sadece yeni gelmişlere bakıp bunlardır diyemezsin. Bazıları yıllardır burada oturuyor olabilir. Hatta onlarca yıldır. Bunlara uykudaki ajan denir.”

“Tanrım. Ama niçin Jim? Tanrı aşkına, niçin?”

“Bilmiyorum. Belki de bizi kobay olarak kullanıp bir deney yapıyorlardır. Veya belki gücü ele geçirmek içindir. Ben olsam o Beyaz Saray’daki eşkıyayı da unutmazdım. Önemli olan bizim de güvenliğimizi artırmamız ve düzeni koruma çabalarımızı bozmaya çalışan yalancıları ayırt etmemiz.”

“Sence o..”

Başıyla yanında ısıdan soluk soluğa kalmış köpeğiyle işinin kül olmasını izleyen Julia’yı işaret etti.

“Kesin olarak bilmiyorum, ama bugün öğleden sonraki davranışları? Fırtına gibi karakola dalıp onu görmek için bağırıp çağırması? Bunlar sana ne ifade ediyor?”

Randolph, “Evet,” dedi. İfadesiz bir yüzle Juila’ya bakıyordu. “Ve bütün bunları örtbas etmek için kendi yerini yakmaktan daha iyi ne olabilir?”

Koca Jim parmağını *tam üstüne bastın* dercesine salladı. “Benim gitmem lazım. George Fredericks uyarmayı unutma. Gözünü o KanadalIdan ayırmasın.”

“Tamam.” Randolph telsizini eline aldı.

Arkalarından Fernald Bowie bağırdı: Çatı çöküyor! Yoldakiler, geri çekilin! Damlardakiler, hazır olun! Hazır olun!”

Koca Jim *Demokrat'ın* karanlık gökyüzüne kıvılcımlar saçarak çöküşünü bir eli Hummer'ının şoför kapısında seyretti. Bitişik binaların damlarına konuşlanan adamlar partnerlerinin tulumbalarının hazır olup olmadığını kontrol etti ve ellerinde hortumlarıyla hazır beklemeye başladı.

Demokrat'ın çatısı çökerken Shumway'in suratındaki ifadeyi görmek Koca Jim'in kalbine bütün o gereksiz ilaçlardan ve kalp pillerinden daha iyi gelmişti. Yıllardır kadının haftalık tiratlarıyla başa çıkmak zorunda kalmış ve ondan korktuğunu itiraf edemese de kesin olarak sinirden köpürmüştü.

Bir de şimdiki haline bak, diye düşündü. *Eve gelip de annesinin düşüp öldüğünü öğrenmiş gibi.*

Randolph, "Daha iyi görünüyorsun," dedi. "Rengin düzeliyor."

Koca Jim, "Ben de kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. "Ama yine de eve gideceğim. Biraz gözlerimi dinlendireyim."

Randolph, "İyi fikir," dedi. "Sen bize lazımsın dostum. Her zamankinden de çok. Ve eğer şu Kubbe ortadan kalkmazsa.." Başını salladı, sadık köpek gözleri Koca Jim'in yüzüne odaklanmıştı. "Sensiz ne yapardık bilmiyorum. Andy Sanders'ı kardeşim gibi severim ama kafası o kadar çalışmaz. Andrea Grinnell desen belini incittiğinden beri beş para etmiyor. Chester's Mill'i bir arada tutan sensin."

Koca Jim bu sözlerden heyecanlanmıştı. Randolph'un kolunu tutup sıktı. "Ben bu kasabaya hayatımı verdim. O kadar çok seviyorum."

"Biliyorum. Ben de. Ve kimse onu bizden alamayacak."

Koca Jim, "Bak işte bu doğru," dedi.

Yolu kesen polis araçlarından kurtulmak için cipiyle kaldırıma çıkıp oradan ayrıldı. Kalbi atmaya başlamıştı, yine düzenli (hemen hemen düzenli) bir şekilde atmaya başlamıştı, ama buna rağmen sıkıntılıydı. Everett'i görmesi lazımdı. Bu fikir hoşuna gitmiyordu, Everett de başka bir baş belasıydı ve kasabanın birlik olması gereken bir zamanda sorun çıkarıyordu. Kasabada olsa Koca Jim sağlık konusunda bir veterinere güvenmeyi bile tercih ederdi. Olur da kalp atışlarını düzene koymak için ilaç alması gerekirse Everett'in doğru ilacı bileceğini ummak zorundaydı.

Eh, diye düşündü, *hana ne verirse versin Andy'den doğrulatabilirim.*

Evet ama canını sıkan asıl mesele bu değildi. Pete'in söylemiş olduğu başka bir şeydi: *Eğer bu Kubbe ortadan kalkmazsa...*

Koca Jim’in endişesi bu değil, tam tersiydi. Eğer Kubbe ortadan kalkacak olursa -gereğinden daha kısa bir sürede- met laboratuvarı keşfedilmese dahi bir sürü derdi olacaktı. Mutlaka kararlarını eleştiren birtakım lüzumsuz insanlar çıkacaktı. Siyasi hayatın erkenden öğrenmiş olduğu kurallarından biri *yapabilenler yapar, yapamayanlar yapabilenlerin kararlarını sorgular* olmuştu. Yaptığı ya da yapılmasını emrettiği her şeyi anlamayabilirlerdi, mesela bu sabah markete taş atılması bile bir koruma önlemiydi. Özellikle de Barbie’nin dostları yanlış anlama eğiliminde olurdu, çünkü anlamak istemezlerdi. Barbara’nın dostları, güçlü dostları olduğu Koca Jim’in Başkan’ın mektubunu gördüğünden beri sorgusuz sualsiz kabullendiği bir gerçekti. Fakat şimdilik bir şey yapamıyorlardı. Koca Jim de en az birkaç hafta böyle kalmasını istiyordu. Belki de bir iki ay.

İşin doğrusu o Kubbe’den memnundu.

Tabii ki uzun vadeli değil, ama radyo istasyonundaki propan gazı yeniden dağıtılana kadar? Laboratuvar sökülüp ona ev sahipliği yapan malzeme deposu yerin dibine gömülene kadar? (Bu da Dale Barbara’nın dostlarına yıkılacak başka bir potansiyel suçtu.) Barbara kaçmaya çalışırken polis tarafından vurulana kadar? Kriz dönemindeki yönetim sorunları başkalarına mal edilip bütün artı puanlar tek bir kişiye, yani kendisine dönene kadar?

O zamana kadar Kubbe’ye hiçbir itirazı yoktu.

Koca Jim diz çöküp bu konuda dua etmeye karar verdi.

7

Sammy hastane koridorunda aksayarak yürümeye başladı, kapılardaki isimleri kontrol ediyor, emin olmak için boş odaları açıp bakıyordu. Üzerine bir geçmiş olsun kartı iliştirilmiş son kapıya geldiğinde o kaltağın hastanede olmadığından endişe etmeye başlamıştı. Karttaki köpek fotoğrafı, "Kendini pek iyi hissetmediğini duydum," diyordu.

Sammy, Jack Evans'ın tabancasını kot pantolonunun belinden (pantolonun beli bol geliyordu, sonunda biraz kilo vermeyi başarmıştı, geç olması hiç olmamasından iyiydi) çıkardı ve kartı açmak için tabancanın namlusunu kullandı. İçinde çizgi köpek testislerini yalıyor ve, "Bir yalama manevrası ister misin?" diye soruyordu. Kart, Mel, Jim Jr., Carter ve Frank diye imzalanmıştı ve tam Sammy'nin onlardan bekleyeceği türden bir şeydi.

Namluyla odanın kapısını itti. Georgia yalnız değildi. Bu durum Sammy'nin hissettiği derin soğukkanlılığı, neredeyse eriştiği huzur duygusunu etkilemedi. Oracıkta uyuyan masum biri olsaydı (mesela kaltağın babası veya amcası gibi) o zaman etkilenirdi ama bu Meme Sıkıcı Frankie idi. Ona ilk tecavüz eden, *dizlerinin üstündeyken ağzını kapalı tutmayı öğrense daha iyi olacağını* söyleyen adam. Uykuda olması da bir şeyi değiştirmezdi. Çünkü onun gibiler daima uyanır ve çok bilmiş laflarını ederlerdi.

Georgia uykuda değildi; çok fazla ağrısı vardı ve kontrole gelen uzun saçlı başka ağrı kesici vermemişti. Sammy'yi gördü ve gözleri irileşti. "Şen," dedi. "Hemen şık buydan."

Sammy gülümsedi. "Homer Simpson gibi konuşuyorsun," dedi.

Georgia silahı gördü ve irkildi. Hemen hemen tümüyle dişsiz kalmış ağzını açıp haykırdı.

Sammy gülümsemeye devam etti. Hatta tebessümü daha da genişlemişti. O haykırış kulaklarına müzik, acıyan yerlerine merhem gibi gelmişti.

"Becerin şu kaltağı, ha Georgia?" dedi. "Öyle demiştin değil mi kalpsiz kancık?"

Frank uyandı ve hayretle açılan gözleriyle etrafına bakındı. Poposu sandalyenin kenarına kaymıştı ve Georgia bir daha bağırınca irkilip yere düştü. Artık silah taşıyordu -hepsi taşıyorlardı- ve, “İndir şunu Sammy, indirsene, hepimiz arkadaşız, hepimiz arkadaş kalalım,” diyerek silahına davrandı.

Sammy, “Dostun Junior'ın aleti ağzında değilse dizlerinin üstündeyken ağzını açmaman lazım,” dedi. Sonra da Springfield’in tetiğine asıldı. Otomatik tabancadan çıkan ses küçük odada kulakları sağır edecek gibiydi. İlk kurşun Frankie’nin başının üstünden geçip pencereyi kırdı. Georgia bir daha haykırdı. Serum hortumuyla monitör kablolarını koparmış yataktan çıkmaya çalışıyordu. Sammy itince sırtüstü yatağa devrildi.

Frankie hâlâ tabancasını çekmemişti. Korku ve şaşkınlık yüzünden silah yerine kılıfı çekmeye çalışıyor ve kemerini sağa doğru çekiştirmekten başka bir şey yapamıyordu. Sammy tabancasını filmlerde gördüğü gibi iki eliyle sıkıca kavrayıp ona doğru iki adım attı ve tekrar tetiğe bastı. Frankie’nin başının sol tarafı uçtu. Kafa derisinden bir parça duvara çarpıp yapışmıştı. Ellerini yarasına götürdü. Parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Sonra parmaklan bir zamanlar kafatasının bulunduğu yerde kalan süngerimsi nesneye gömüldü.

“Ateş etme!” diye haykırdı. Gözleri kocaman olmuş ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Başka ateş etme! Canımı yakma!” Sonra da, “Anne. Anneciğim!”

Sammy, “Zahmet etme, annen seni düzgün yetiştirmemiş,” dedi ve bu sefer göğsüne ateş etti. Frankie duvara doğru geri savruldu. Eli enkaza dönmüş başından ayrılıp yerde birikmekte olan kan gölüne düştü. Sammy üçüncü kez ateş etti, bu sefer canını yakmış olan yerine nişan almıştı. Sonra yataktakine döndü.

Georgia top gibi büzülmüştü. Başının üstündeki monitör, muhtemelen kabloları çekip kopardığı için, deli gibi ötüyordu. Saçları yüzüne dökülmüştü. Durmadan haykırıyordu.

Sammy, “Öyle demiştin, değil mi?” dedi. “*Becerin şu kaltağı, ha?*” “Öjür!”

“Ne?”

Georgia bir daha denedi. “Öjür! Öjür dilerimş Hammy!” Ve sonra daha fazla saçmaladı. “Gerij alıyorumş!”

“Alamazsın.” Sammy, Georgia’yı suratından vurdu ve sonra da boynuna ateş etti. Georgia, Frankie gibi savruldu, sonra yatakta hareketsiz kaldı.

Sammy koridorda koşuşmalar ve bağrışmalar duydu. Bazı odalardan da uykulu çığlıklar geliyordu. Karmaşa yarattığı için üzgündü ama bazen insanın başka seçeneği olmuyordu. Bazı şeylerin yapılması gerekiyordu. Ve ancak onlar hallolunca huzur içinde olacaktı.

Silahı şakağına dayadı.

“Seni seviyorum Küçük Walter. Anneciğin oğlunu seviyor.”

Ve tetiğe bastı.

8

Rusty yangının etrafından dolanmak için Batı Caddesi'ni kullandı, sonra da 117 kavşağından Alt Maine'e döndü. Ön camlardaki küçük elektrikli mumlar dışında Bowie karanlıktı. Karısının söylediği gibi arkadaki küçük otoparka gitti ve uzun gri Cadillac cenaze arabasının yanma park etti. Yakın bir yerlerden jeneratörün homurtusu geliyordu.

Kapı tokmağına uzandığı sırada telefonu çaldı. Kimin aradığına bakmadan telefonu meşgule verdi ve tekrar başını kaldırdığında penceresinin dibinde bir polis duruyordu. Silahını çekmiş bir polis.

Polis kadındı. Eğilince Rusty bir tutam sarı saç gördü ve sonra da karısının söz ettiği kişi olduğunu fark etti. Gündüz vardiyasında kayıt ve santral memuru olan kadın polis... Rusty Kubbe Günü'nde veya ertesi gün onun da tam zamanlı olarak çalışmaya başladığını tahmin etti. Ayrıca şimdiki görevine de kendi kendini atamış olduğunu düşündü.

Kadın tabancasını kılıfına soktu. "Selam Doktor Rusty. Stacey Moggin. İki yıl önce zehirli sarmaşık tedavisi yapmıştınız bana. Hani şuramdaydı.."

Arkasına vurdu.

"Hatırlıyorum. Bu sefer pantolonun çekili Bayan Moggin."

Kadın güldü ve alçak sesle konuştu. "Umarım sizi korkutmamışımdır."

"Biraz. Cep telefonumu kapatmaya çalışırken sizin orada olduğunuzu fark ettim."

"Pardon. Hadi içeri gelin. Linda bekliyor. Fazla zamanımız yok. Ben ön tarafta nöbet tutacağım. Birisi gelirse Lin'in telsizine iki kere çağrı yaparım. Gelen Bowie'lerse onlar yandaki otoparka park ederler ve biz de fark edilmeden Doğu Caddesi'ne çıkabiliriz." Başını biraz dikip gülümsedi. "Eh... iyimser bir yaklaşım oldu ama en azından tanınmayız diyelim. Tabii şanslıysak."

Rusty, kadının uçuşan saçlarını izleyerek peşinden gitti. "İçeri zorla mı girdiniz Stacey?"

"Yok hayır. Karakolda buranın anahtarı vardı. Anacaddedeki işyerlerinin birçoğunun anahtarları var bizde?"

“Peki neden?”

“Sanırım korktukları için bize verdiler. Duke Perkins olsa çoktan bu işe dur, derdi. Hadi gelin. Ve çabuk olun.”

“Onun için söz veremem. Aslında hiçbir şey için söz veremem. Ben patalog değilim.”

“O zaman elinizden geldiğince çabuk olun.”

Rusty içeri girdiklerinde de kadını takip etmeye devam etti. Bir an sonra Linda’nın kollarının arasındaydı.

9

Harriet Bigelow iki kere çığlık attı ve bayıldı. Gina Buffalino ise şok geçirmiş öylece bakıyordu. Thurse, “Gina’yı çıkar buradan,” diye bağırdı. Otoparka kadar gitmiş, sonra silah seslerini duymuş ve koşarak geri gelmişti. Bunu bulmak için. Bu katliamı.

Ginny kolunu Gina’nın omzuna doladı ve kızı koridora, ayakta tedavi gören hastaların -bunlara Bill Allnut’la Tansy Freeman da dahildi— korkuyla bekleştikleri yere çıkardı.

Thurse, Twitch’e Harriet’i gösterip, “Şunu da yoldan çek,” dedi. “Ve eteğini aşağı indir, zavallı kız öyle kalmasın.”

Twitch söylenilenleri yaptı. Ginny’yle Thurse, birlikte tekrar odaya girdiklerinde Georgia’nın erkek arkadaşı Frank DeLesseps’in cesedi başında diz çökmüştü. Ayrıca Thurse, Georgia’nın cesedinin üstüne de bir çarşaf örtmüştü ve çarşaf şimdiden kanlı çiçekler açmıştı.

Ginny, “Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı doktor?” diye sordu. Adamın doktor olmadığını biliyordu ama içinde bulunduğu şok yüzünden ağzından öyle çıkmıştı. Frank’in yere serilmiş cesedine bakıyordu ve eliyle ağzını örtmüştü.

“Evet.” Thurse kalktı ve kemikli dizlerinden tabanca sesi gibi sesler çıktı. “Polisi arayın. Burası olay mahalli.”

Twitch, “Görevdekilerin hepsi şu yangınla uğraşıyor,” dedi. “Görevde olmayanlar da ya yoldadır ya da telefonlarını kapatmış uyuyordun.”

“Eh, o zaman İsa aşkına birilerini arayın ve burayı temizlemeden önce yapmamız gereken bir şey var mı öğrenin. Ne bileyim fotoğraf çekmek filan gibi. Gerçi olup bitenler belli. Bana da bir dakika izin verin. Kusacağım.” Ginny, Thurston odanın içindeki tuvalete gidebilsin diye kenara çekildi. Adam kapıyı kapattı ama içeriden gelen öğürtü seslerini duymamak mümkün değildi, içine toz kaçtığı için aşırı çalıştırılan bir motor gibiydi.

Ginny bayılacakmış gibi olduğunu hissetti. Mücadele etti. Tekrar Twitch’e baktığında cep telefonunu kapatmak üzere olduğunu gördü.

Twitch, “Rusty açmıyor,” dedi. “Sesli mesaj bıraktım. Başka kim var? Rennie’ye ne dersin?”

“Olmaz!” Ginny adeta ürpermişti. “O olmaz.”

“Ablam? Yani Andi?”

Ginny sadece yüzüne baktı.

Twitch de bir an ona baktı, sonra bakışlarını indirdi. “Aramasam daha iyi olur belki,” diye mırıldandı.

Ginny bileğinin üstüne dokundu. Şok yüzünden Twitch’in teni soğuktu. Kendisininkinin de öyle olduğunu tahmin etti. “Bilmem seni rahatlatır mı ama galiba arınmaya çalışıyor,” dedi. “Rusty’yi görmeye geldi ve bu konu için olduğundan emin gibiyim.”

Twitch ellerini yanaklarından aşağı indirdi, böyle yapınca yüzü bir an için kederli bir tiyatro maskesi gibi görünmüştü. “Bu bir kâbus.”

Ginny kısaca, “Evet,” dedi. Sonra kendi cep telefonunu çıkardı.

“Kimi arayacaksın?” Twitch tebessüm etmeyi başararak, “Hayalet avcılarını mı?” dedi.

“Yok. Andi ile Koca Jim’i çıkarırsak geriye kim kalıyor?”

“Sanders, ama o da bir halta yaramaz ve sen de bunu biliyorsun. Niye ortalığı temizlemiyoruz ki? Thurston haklı, neler olduğu gayet açık.”

Thurston banyodan çıktı. Kâğıt havluyla ağzını kuruluyordu. “Çünkü kurallar var genç adam. Ve koşulları göz önünde bulundurunca o kurallara uymak her zamankinden de önemli. Ya da en azından uymaya çalışmak.” Twitch yukarı baktı ve Sammy Bushey’in beyin parçalarının duvarlardan birinin üst kısmında kurumakta olduğunu gördü. Düşünmek için kullandığı organ şimdi yulaf ezmesine benziyordu. Twitch gözyaşlarına boğuldu.

10

Andy Sanders, Dale Barbara’nın evinde, Dale Barbara’nın yatağının yanında oturuyordu. Pencere *Demokrat* binasından yükselen alevlerden dolayı simsiyahtı. Tepeden ayak sesleri ve boğuk konuşmalar duydu - herhalde çatıdaki adamlardır diye düşündü.

Aşağıdaki eczaneden yukarı çıkarken elinde kahverengi bir torba vardı. Torbadakileri çıkardı: bir bardak, bir şişe su ve bir şişe hap. Haplar Oxy-Contin tabletleriydi. Şişenin üzerinde A. GRINNELL İÇİN yazıyordu. Yirmilik pembe olanlardandı. Birazını avucuna döküp saydı, sonra biraz daha döktü. Yirmi tane. Dört yüz miligram. Zaman içinde bağışıklık kazanmış olan Andrea’yı öldürmeye yetmezdi ama kendisi için yeterli olduğuna inanıyordu.

Bitişikten gelen sıcak duvarı kavuruyordu. Teni terden sırılsıklam olmuştu. İçerisi belki kırk dereceden daha sıcaktı. Yatak örtüsüyle yüzünü sildi.

Sıcağı çok fazla hissetmeyeceğim. Cennetten gelen serin bir esinti olacak ve hep birlikte İsa’nın masasında yemek yiyeceğiz.

Şişenin dibiyle pembe hapları ezip toz haline getirdi, ilaç onu bir an evvel uyuştursun istiyordu. Kafasına çekiçle vurulmuş gibi. Öylece yatağa uzanıp gözlerini yumacaktı ve sonra iyi geceler tatlı eczacı, melekler seni cennete uçursun.

Ben... ve Claudie... ve Dodee. Sonsuza kadar birlikte.

Öyle düşünme kardeşim.

Bu Coggins’in sesiydi, en haşin sesiyle konuşuyordu. Andy hapları ezmeye ara verdi.

intihar edenler sevdikleriyle yemek yemez dostum; cehenneme gider ve karnında sonsuza kadar yanan sıcak kömürlerin üstünde yemek yer. Buna amin diyebilir misin?

Andy, “Saçma,” diye fısıldadı ve ilaçları toz haline getirmeye devam etti. “Sen de bizim kadar kirli işlere bulaştın. Sana niye inanayım ki?”

Çünkü gerçeği söylüyorum. Karın ve kızın şu anda seni izliyorlar, bunu yapma diye yalvarıyorlar. Onları duyamıyor musun?

Andy, “Hayır,” dedi. “Zaten konuşan da sen değilsin. Zihnimin korkak yanı. Bütün hayatımı o idare etti. Koca Jim beni öyle elinde tuttu. Bu uyuşturucu pisliğine öyle bulaştım. Paraya ihtiyacım yoktu, sadece hayır diyemedim. Ama bu sefer diyebilirim. Hayır bayım. Yaşamak için bir sebebim kalmadı ve gidiyorum. Buna da diyecek bir şeyin var mı?”

Lester Coggins’in diyecek bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu. Andy ilaçları toz haline getirdi, sonra da bardağa su doldurdu. Pembe tozu elinin kenarıyla bardağın içine boşalttı, sonra da parmağıyla karıştırdı. Duyulan tek ses yangının sesiyle onunla mücadele eden adamların boğuk bağırtıları ve çatısında yürüyen adamların ayak sesleriydi.

“Yuvaya dönüş,” dedi ama içmedi. Eli bardağın üstündeydi ama o korkak yanı -hayatında bir anlam kalmasa da yaşamasını isteyen yanı- ortaya çıkmıştı.

“Yok, bu sefer kazanamazsın,” dedi ama bardağı bırakıp tekrar yüzünü sildi. “Her zaman olmaz ve bu sefer olmayacak.”

Bardağı dudaklarına götürdü. Pembe kaçış bardakta yüzüyordu. Fakat yine komodinin üzerine bıraktı.

Korkak yanı hâlâ onu yönetiyordu. Kahrolası korkak yanı.

“Tanrım bana bir işaret gönder,” diye fısıldadı. “Bunu içebilmem için bir işaret gönder bana. Başka bir sebep olmasa da bu kasabadan kurtulmamın tek yolu bu.”

Bitişikte *Demokrat'ın* çatışı kıvılcımlar saçarak çöktü. Yukarıdan biri -galiba Romeo Burpee- bağırdı. “Hazır olun çocuklar, hazır olun!”

Hazır olmak. İşte işaret buydu. Andy Sanders bir bardak dolusu ölümü tekrar dudaklarına götürdü ve bu sefer korkak yanı kolunu tutmadı. Korkak yanı da vazgeçmişe benziyordu.

Bir anda “You’re Beatiful.” parçası çalmaya başlamıştı. Claudia’nın onun seçtiği cep telefonu müziğiydi bu. Bir an yine de sıvıyı içecek gibi oldu ama başka bir ses bunun da bir işaret olabileceğini fısıldadı. Korkak yanının mı, Coggins’in mi, yoksa kendi kalbinin sesi mi olduğunu söyleyemezdi. Ve söyleyemeyeceği için telefonu açtı.

“Bay Sanders?” Yorgun, mutsuz ve korkmuş bir kadın sesi. Andy sesi tanımıştı. “Ben Virginia Tomlinson, hastaneden?”

“Tabii ya Ginny!” Sanki yine eski neşeli, yardımsever sesine kavuşmuştu. Garipti.

“Burada bir şeyler oldu maalesef. Gelebilir misiniz?”

Andy’nin kafasındaki şaşkın karanlığı bir ışık delip geçti. İçi heyecan ve şükran doldu. Birisi ona *gelebilir misiniz* demişti. Bunun ne güzel bir duygu olduğunu unutmuş muydu? Meclis üyesi olmayı her şeyden önce bu yüzden istediği halde unutmuştu demek ki. Güç sahibi olmak için değildi; o Koca Jim’in arzusuydu. Sadece yardım eli uzatabilmek için. Böyle başlamıştı; belki böyle de bitirebilirdi.

“Bay Sanders? Orada mısınız?”

“Evet. Bekle Ginny. Hemen geliyorum,” durdu. “Ve şu Bay Sanders lafım da bırak. Sadece Andy. Bu işte hep birlikteyiz biliyorsun.”

Telefonu kapatıp bardağı banyoya götürdü ve içindeki pembe sıvıyı klozete döktü. İyi hisler -o aydınlık ve heyecan- rezervuarı çekene kadar devam etti. Sonra pis kokan eski bir palto gibi yine depresyon üstüne çöktü. İhtiyaç duyuyorlardı ha? Çok komikti. O sadece ihtiyar budala Andy Sanders’tı, Koca Jim’in kucağına oturan kukla. Koca Jim’in yaptıklarını ve tekliflerini kendininmiş gibi dile getiren bir boşboğaz. İki yılda bir seçim kazanmak için işe yarayan adam. Koca Jim’in ya beceremediği ya da yapmak istemediği işleri yapan kişi.

Şişede biraz daha hap kalmıştı. Aşağıdaki dolapta da su vardı. Fakat Andy bunları hiç düşünmedi; Ginny Tomlinson’a bir söz vermişti ve sözünü tutacaktı. Fakat intihar reddedilmemiş sadece rafa kaldırılmıştı. Ve neredeyse ölüm odası olacak bu odadan çıksa iyi olacaktı.

İçerisi duman doluyordu.

11

Bowie’nin çalışma atölyesi yerin altındaydı ve Linda ışıkları yakmakta bir sakınca görmedi. Rusty’nin ışığa ihtiyacı olacaktı.

“Şu dağınıklığa bak,” dedi. Kolunu ayak izleriyle kaplı pis zemine, tezgâhların üstündeki boş bira ve kola kutularına, köşede üstünde sinekler uçuşan kapağı açık çöp kutusuna doğru kaldırmıştı. “Burayı eyalet cenaze hizmetleri -veya sağlık müdürlüğü- görse bir New York dakikasında kapanırdı.”

Linda, “New York’ta değiliz,” diye anımsattı. Odanın merkezindeki paslanmaz çelik masaya bakıyordu. Masanın yüzeyi temizlenmediği için bulanıktı ve olukların birinde buruşturulmuş bir kâğıt vardı. “Hatta artık Maine’de bile değiliz galiba. Çabuk ol Eric, burası iğrenç kokuyor.”

Rusty, “Birçok bakımdan,” dedi. Dağınıklık sinirini bozmuştu - yok, deli etmişti. Sadece kanın kolayca akması için yapılmış olan oluğa, buruşturulup atılmış şeker kâğıdı yüzünden Stewart Bowie’nin suratına bir yumruk indirebilirdi.

Odanın öbür tarafında altı tane paslanmaz çelikten morg ünitesi vardı. Ve ardından bir yerlerden Rusty soğutucunun sesini duyuyordu. “Burada yakıt sıkıntısı yokmuş,” diye mırıldandı. “Bowie biraderler rahat rahat yaşıyormuş.”

Morg ünitelerindeki isimlikler boştu -bu da başka bir sorumsuzluk belirtisiydi- o yüzden Rusty altısını birden açtı. İlk ikisi boştu ve buna şaşırmadı. Kubbe ineli beri ölenlerin çoğu Ron Haskell ile Evans’lar da dahil hemen gömülmüştü. Yakın akrabası olmayan Jimmy Sirois ise hâlâ Cathy Russell’daki küçük morgdaydı.

Diğer dört çekmecede görmeye geldiği cesetler duruyordu. Kapakları açar açmaz çürüme kokusu odayı doldurdu. Koruyucuların ve cenaze levazımatının nahoş ama daha az saldırgan kokularını bastırmıştı. Linda öğürerek biraz daha geri gitti.

Rusty, “Sakın kusayım deme Linny,” dedi ve odanın diğer tarafındaki dolaplara gitti. Açtığı ilk çekmecede *Field & Stream’ın* eski sayılarından başka bir şey yoktu ve küfretti. Ancak onun altındakinde aradığını buldu.

Hiç yıkanmamış gibi görünen bir sıvı boşaltma iğnesinin altından ambalajında duran bir çift yeşil yüz maskesi çıkardı. Birini Linda'ya uzattı, diğerini kendi taktı. Yandaki çekmecelerden de bir çift eldiven aldı. Sarı renkte ve oldukça neşeli görünüyorlardı.

"Maskeye rağmen kusacağını düşünüyorsan yukarıya Stacey'nin yanına git."

"idare ederim. Tanık olmam lazım."

"Senin tanıklığın ne kadar geçerli olur bilemiyorum; ne de olsa karımsın."

Linda, "Tanık olmam lazım," diye yineledi. "Sen sadece elinden geldiğince çabuk olmaya bak."

Ceset çekmeceleri de pisti. Ortalığın halini gördükten sonra buna şaşırmamıştı ama yine de tiksinmişti. Linda garajda bulduğu eski bir teybi getirmeyi de akıl etmişti. Rusty KAYIT düğmesine basıp sesi kontrol etti ve pek fena olmadığını görünce biraz şaşırdı. Küçük Panasonic cihazı boş raflardan birine yerleştirdi. Sonra eldivenleri giydi. Normalden uzun sürmüştü, çünkü elleri terliyordu. Herhalde bir yerlerde talk pudrası veya Johnson's Bebe Pudrası vardı, ama onu aramakla vakit kaybetmek niyetinde değildi. Zaten kendini soyguncu gibi hissetmeye başlamıştı. Maalesef de soyguncuydu.

"Tamam, başlıyoruz. Saat yirmi iki kırk beş, günlerden yirmi dört ekim. Bu muayene Bowie Cenaze Evi'nin hazırlama salonunda gerçekleşiyor. Bu arada oldukça pis burası. Utanç verici. Dört ceset görüyorum, üç kadınla bir erkek. Kadınların ikisi genç, en çok yirmili yaşların başında olabilirler. Bunlar Angela McCain'le Dodee Sanders."

Linda hazırlık masasının öbür tarafından, "Dorothy," dedi. "Kendisinin adı... Dorothy'di."

"Düzeltiyorum. Dorothy Sanders. Üçüncü kadın orta yaşlı. O da Brenda Perkins. Erkek kırk yaşlarında. Kendisi Rahip Lester Coggins. Kayıt için belirtiyorum bütün bu insanları teşhis edebilirim."

Karısına el edip cesetleri gösterdi. Linda baktı ve gözleri yaşlarla doldu. Maskesini, "Ben Linda Everett, Chester's Mill Polis Merkezi'ndenim. Yaka numaram yedi-yedi-beş. Ben de bu dört cesedi teşhis edebilirim," diyecek kadar kaldırdı. Sonra tekrar indirdi. Maskenin üstünde gözleri yaşarıyordu.

Rusty karısına gitmesini işaret etti. Zaten bunların hepsi aptalcaydı. Kendisi bunu biliyordu ve Linda'nın da bildiğini tahmin ediyordu. Yine de kendini kötü hissetmiyordu. Çocukluğundan beri doktor olmak istemişti ve ailesine bakmak için okulu bırakmasa kesinlikle olurdu. Şu anda burada olmasının tek sebebi vardı: merak. Bilme ihtiyacı. Ve bilecekti. Belki her şeyi değil ama en azından bazı şeyleri.

Bu ölülerin yaşayanlara yardımı. Linda mı söylemişti bunu?

Önemi yoktu. Ellerinden gelirse yardım edeceklerinden emindi.

"Görebildiğim kadarıyla cesetlerde kozmetik kullanılmamış ama dördü de tahnit edilmiş. Süreç tamamlandı mı bilmiyorum ama bence bitmemiş çünkü femoral arter tıpaları hâlâ yerinde.

"Angela ile Dodee -özür dilerim, Dorothy- fena halde dövülmüş ve cesetlerde çürüme bayağı ilerlemiş. Coggins de dövülmüş -görünüşe bakılırsa vahşice- ve onda da çürüme ilerlemiş ama o kadar değil; yüzündeki kollarındaki kas sistemi daha yeni sarkmaya başlamış. Brenda -yani Brenda Perkins- ise.." Yaklaşıp kadının üstüne eğildi.

Linda huzursuz bir şekilde, "Rusty?" dedi. "Tatlım?"

Rusty daha iyi olacağını düşünerek eldivenlerinden birini çıkardı ve elini Brenda'nın ensesinin altına soktu. Sonra başını kaldırdı ve ensesindeki acayip büyük düğümü fark etti. Başı tekrar yerine bıraktı, sonra sırtına ve kalçalarına bakmak için cesedi yan çevirdi.

"Tanrım," dedi.

"Rusty? Ne oldu?"

Bir kere hâlâ dışkısı duruyor, diye düşündü... ama bunu kayda geçirmeyecekti. Randolph ya da Rennie'nin sadece ilk altmış saniyesini dinleyip, bandı topukla ezeceğini ve kalanı da yakacağını bilse bile Brenda'nın anısını böyle lekelemeyecekti.

Ama kendisi hatırlayacaktı.

"Ne?"

Dudaklarını ıslattı ve, "Brenda Perkins'in kalçalarında ve uyluklarında en azından on iki, hatta muhtemelen on dört saattir ölü olduğunu belirten ölüm sonrası morarmalar var," dedi. "Her iki yanakta da ciddi çürükler oluşmuş. Bunlar el izleri. Bu konuda aklımda hiçbir kuşku yok. Birisi kadını

suratından tutmuş ve kafasına şiddetle sol taraftan vurmuş, o arada Cl'le C2'yi de kırmış. Muhtemelen omurgasına da zarar vermiş."

Linda, "Ah Rusty," diye inledi.

Rusty, Brenda'nın önce bir gözkapağını sonra ötekini kaldırdı. Korktuğu şeyi gördü.

"Yanaklardaki çürümeler ve kadının gözaklarındaki kan lekeleri ölümün ani olmadığını gösteriyor. Nefes alamamış ve boğulmuş. Bilinci yerinde olabilir de olmayabilir de. Umarız değildir. Maalesef bütün söyleyebileceklerim bu kadar. Kızlar -Angela ile Dorothy- daha önce ölmüş. Çürüme durumu sıcak bir yerde tutulduklarını gösteriyor."

Teybi kapattı.

"Başka bir deyişle Barbie'yi kesin olarak aklayacak ve şu ana kadar bildiklerimizin dışında kalan bir şey görmedim."

"Ya elleri Brenda'nın yüzündeki morluklara uymazsa?"

"İzler emin olamayacak kadar dağılmış. Lin, kendimi dünyanın en aptal adamı gibi hissediyorum."

İki kızı tekrar karanlığa itti; oysa Auburn Alışveriş Merkezi'nde küpelere bakarak, Deb'den kıyafet alarak, erkek arkadaşlarını kıyaslayarak geziyor olmaları gerekirdi. Sonra Brenda'ya döndü.

"Bana bir bez versene. Lavabonun yanında görmüştüm. Hatta temize benziyorlardı ki bu domuz ağılında mucize sayılır."

"Niyetin ne.."

"Sen bana bezi var. Hatta iki tane olsun. Islat ikisini de."

"Ama vaktimiz.."

"Vakit yaratacağız."

Linda sesini çıkarmadan kocasının özenle Brenda Perkins'in kalçalarını ve poposunun arasını silişini izledi. Rusty işini bitirince kirli paçavraları bir köşeye fırlattı, Bowie kardeşler burada olsa birini Stewart'in diğerini de Fernald'ın ağzına tıkacağını düşünüyordu.

Brenda'yı soğuk alnından öptü ve tekrar morg ünitesine itti. Aynısını Coggins'e de yaptı ama sonra durdu. Rahibin suratı rasgele temizlenmişti; kulaklarında, burun deliklerinde hâlâ kan vardı ve kaşına kadar çıkıyordu.

"Linda bir bez daha ıslat."

“Hayatım neredeyse on dakika oldu. Ölülere saygı göstermen çok hoş ama canlılara..”

“Burada bir şey olabilir. Bu aynı biçimde dövülme değil. Hatta bunu... sen bir bez ıslat.”

Linda daha fazla tartışmadı, bir bez daha ıslatıp sıktı ve kocasına uzattı. Sonra da ölü adamın yüzünde kalan kanları temizlemesini seyretti, özenle çalışıyordu ama Brenda’ya gösterdiği sevgi başkaydı.

Linda, Lester Coggins’in hayranlarından değildi (adam haftalık radyo konuşmasında Miley Cyrus’u görmeye giden çocukların cehennemlik olduğunu iddia etmişti) ama Rusty temizledikçe ortaya çıkan görüntü yine de yüreğini burkuyordu. “Tanrım, sanki bir avuç çocuk tarafından taşlanmış bir korkuluk gibi.”

“Sana demiştim. Bu aynı tür dövülme değil. Bu yumrukla, hatta ayakla yapılmamış.”

Linda eliyle gösterdi. “Şakağındaki nedir?”

Rusty cevap vermedi. Maskesinin üstünde kalan gözleri heyecandan parlıyordu. Başka bir şey daha vardı; anlamaya başlıyordu.

“Nedir o Eric? Sanki... bilmiyorum ama... dikiş gibi.”

“İyi bildin.” Maskenin altında gülümseyince kumaş kabardı. Sevinçten değil, tatmin olduğu için gülümsüyordu. “Alnında da, gördün mü? Ve çenesinde. Bu çenesini kırmış.”

“Ne tür bir silah böyle iz bırakır ki?”

Rusty çekmeceyi iterken, “Beyzbol topu,” dedi. “Sıradan bir top değil ama, altın kaplama olmalı. Evet. Yeterince güçlü bir şekilde savrulursa bence yapabilir. Ve bence yapmış da.”

Alnını karısının alnına dayadı. Maskeleri çarpıştı. Karısının gözlerine baktı.

“Jim Rennie’de bir tane var. Kayıp tüp için konuşmaya gittiğimde masasında görmüştüm. Ötekileri bilmiyorum ama galiba Lester Coggins’in nerede öldüğünü biliyoruz. Ve onu kimin öldürdüğünü.”

12

Çatı çöktükten sonra Julia daha fazla seyretmeye dayanamadı. Rose, “Benim eve gel,” dedi. “Dilediğin sürece konuk odası şenindir.”

“Teşekkürler, ama olmaz. Biraz yalnız kalmam lazım Rosie. Eh, bilirsin işte... Horace ile. Düşünmem lazım.”

“Nerede kalacaksın? İyi olacak mısın?”

“Evet.” Aslında bilmiyordu. Mantıklı düşünüyor gibiydi, düşünme süreci gayet düzgün işliyordu, ama duygularına aşırı dozda Novocaine yapılmış gibiydi. “Belki daha sonra gelirim.”

Rosie caddenin öbür tarafına doğru yürüyüp (Julia’ya son bir sıkıntılı el sallayışı için dönüp bakmıştı) gittikten sonra Julia, Prius’a döndü, Horace’ı ön koltuğa aldı, sonra da direksiyonun başına geçti. Pete Freeman’la Tony Guay’a bakındı ama ikisini de göremedi. Belki de Tony koluna baksınlar diye Pete’i hastaneye götürmüştü. İkisinin de daha beter yaralanmamış olması bir mucizeydi. Ve giderken Horace’ı yanma almış olmasa köpeği de diğer her şeyle birlikte kül olacaktı.

Bu düşünce aklına gelince duygularının tamamen körelmediğini, yalnızca gizlendiğini anladı. İçinden bir ses -bir tür ağıt- yükselmeye başladı. Horace kulaklarını dikip endişeyle yüzüne baktı. Julia kendini engellemeye çalıştıysa da başaramadı.

Babasının gazetesi.

Büyükbabasının gazetesi.

Büyük büyükbabasının gazetesi.

Küller.

Arabayı Batı Caddesi’ne sürdü ve Globe’un arkasındaki terk edilmiş otoparka gelince içeri girdi. Motoru susturdu, Horace’a sarıldı ve beş dakika boyunca bu kürklü, kaslı omuzda ağladı. Horace de buna sabırla katlandı.

Ağlayınca kendini daha iyi hissetmişti. Daha sakin. Belki de şoktan dolayıydı ama en azından yine düşünebiliyordu. Ve düşündüğü de bagajdaki yanmamış yegane gazetelerdi. Horace’ın üstünden uzandı (hayvan da o

arada teselli edercesine boynunu yaladı) ve torpido gözünü açtı. İçerisi kıvır zıvır doluydu ama belki bir yerde... belki...

Ve Tanrı'dan gelen bir armağan gibi sahiden oradaydı. Ataşlarla, raptiyelerle, başlı raptiyelerle, kauçuk bantlarla dolu küçük plastik kutu. Şu anda ataşlarla bantlar işine yaramazdı ama raptiyeler...

"Horace," dedi. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Horace sahiden de yürüyüş yapmak istediğini belirtecek şekilde havladı.

"İyi o zaman, yürüyelim bakalım."

Gazeteleri alıp tekrar anacaddeye yürüdü. *Demokrat* binası şimdi polislerin su boca ettiği bir kor yığını halindeydi *{tesadüfen hazır ve nazır bekleyen seyyar pompalar,* diye düşündü). Bunu görmek kalbini acıttı -tabii ki acıtacaktı- ama artık yapacak bir şeyi olduğu için o kadar da kötü olmadı.

Yanında Horace ile cadde boyunca yürüdü ve bütün telefon direklerine *Demokrat*'ın son sayısından bir tane koydu. Manşet -**KRİZ DERİNLEŞİRKEN İSYAN VE CİNAYETLER**- adeta yangının ışığıyla parlıyordu. Şimdi keşke manşeti başka türlü atsaydım diye düşünüyordu: **DİKKATLİ OLUN!**

Bütün gazeteler bitene kadar devam etti.

13

Yolun karşısında, Peter Randolph'un telsizi üç kere öttü. Acil durum. Duyabileceklerinden korkarak mandala bastı ve, "Şef Randolph. Konuş," dedi.

Arayan gece vardiyasının sorumlusu ve durumdan ötürü şef yardımcısı olan Freddy Denton'du. "Hastaneden aradılar Pete. Çifte cinayet.."

Randolph, "NE?" diye bağırdı. Yeni memurlardan biri -Mickey Wardlaw- ilk kez ilçe panayırına gitmiş de bir ucube görmüş gibi yüzüne baktı.

Denton devam etti, sesi ya sakindi ya da hava atıyordu. Eğer İkincisiyle Tanrı yardımcısı olmalıydı, "... ve bir intihar. Ateş eden şu tecavüz iddiasında bulunan kızmış. Kurbanlarsa bizimkiler şef. Roux ile DeLesseps.

"Sen... benimle... DALGA GEÇİYORSUN!"

Freddy, "Rupe ile Mel Searles'i oraya yolladım," dedi. "İşin iyi tarafı her şey bitmiş ve kızı karakola götürüp Barbara'nın yanma.."

"Sen kendin gitmeliydin Fred. Kıdemli memur sensin."

"O zaman karakolda kim kalacaktı?"

Randolph'un buna cevabı yoktu - Freddy ya çok zekice ya da çok aptalca bir şey söylemişti. Kendisinin kalkıp Cathy Russell'a gitmesinin daha iyi olacağını tahmin etti.

Artık bu işi istemiyorum. Birazcık bile.

Ama artık çok geçti. Ve Koca Jim'in yardımıyla altından kalkacaktı. Konsantre olması gereken buydu: Koca Jim bunların karşılığını verirdi.

Marty Arsenault omzuna dokundu. Randolph neredeyse adama vuracaktı. Arsenault fark etmedi; karşıda Julia Shumway'ın köpeğiyle yürüdüğü yere bakıyordu. Köpeğiyle yürüyor ve bir şeyler?...

Gazeteleri asıyordu, yaptığı buydu. Gazeteleri Tanrı'nın cezası telefon direklerine raptiyeliyordu.

"Şu kaltak vazgeçmiyor," diye soludu.

Arsenault, "Gidip vazgeçirmemi ister misin?" diye sordu.

Marty çok hevesli görünüyordu ve Randolph neredeyse izin verecekti. Ama sonra başını salladı. “Şimdi haklarıyla ilgili uzun bir nutukla kafanı şişirir. Sanki milleti korkutmanın bu kasabaya yararı olmayacağını anlamıyormuş gibi.” Kafasını salladı. “Belki de anlamıyordun Kadın inanılmayacak kadar..” Bunun için bir kelime vardı. Ortaokulda öğrendiği Fransızca bir kelime. Hatırlamayı ummuyordu ama hatırladı: “İnanılmayacak kadar naif.”

“Ona engel olurum, şef, kesin yaparım. Ne yapacak yani, avukatını mı arayacak?”

“Bırak eğlensin. En azından bizden uzak tutar bu onu. Ben hastaneye gitsem daha iyi olacak. Denton, Bushey denen kızın Frank DeLesseps’le Georgia Roux’u öldürdüğünü söyledi. Sonra da kendini vurmuş.”

Marty, “Tanrım,” diye fısıldadı, rengi bembeyaz olmuştu. “Bu da mı Barbara’nın işi sence?”

Randolph değil diyecekken durup bir daha düşündü. Aklına ikinci gelen kızın tecavüz suçlaması olmuştu. İntiharı buna bir gerçeklik payı kazandırıyordu ve Chester’s Mill polis memurlarının böyle bir şey yapabileceği söylentisi polislerin, dolayısıyla da kasabanın moralini bozardı. Bunu Jim Rennie’den duymasına gerek yoktu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Ama mümkündür.”

Ya dumandan ya da acıdan Marty’nin gözleri sulanıyordu. Belki de her ikisinden. “Bunların başına Koca Jim’i getirmelisin Pete.”

“Öyle yapacağım,” dedi. Randolph başıyla Julia’yı göstererek, “Bu arada kadına göz kulak ol ve sonunda yorulup gidince bütün o paçavraları topla ve ait oldukları yere at.” Daha önce gazete binası olan alev topunu gösterdi. “Çöpler çöplükte kalsın.”

Marty kıs kıs güldü. “Anlaşılmıştır patron.”

Ve Memur Arsenault aynen öyle yaptı. Fakat o arada kasabadan birileri, belki on on iki kadar gazeteyi daha iyi ışıkta incelemek üzere almıştı. Sonraki iki, üç gün içinde gazeteler elden ele dolaştı ve kelimenin tam anlamıyla paramparça olana kadar okundu.

14

Andy hastaneye vardığında Piper Libby çoktan gelmişti. Lobide bir sıraya oturmuş beyaz sentetik pantolon ve hemşire gömleği giymiş iki genç kızla konuşuyordu... ancak kızlar Andy'ye hemşire olamayacak kadar küçük görünmüştü. İkisi de ağlamıştı ve biraz sonra yeniden başlayacakmış gibi duruyordu ama Andy, Rahip Libby'nin kızlar üstünde olumlu bir etkisi olduğunu görebiliyordu. Hayatta hiç sorun yaşamadığı bir şey duyguları değerlendirmekti. Bazen işin düşünce kısmında da daha iyi olabilmeyi dilerdi.

Ginny Tomlinson az ötede yaşlıca görünen bir adamla alçak sesle konuşmaktaydı. Her ikisi de şaşkın ve sarsılmış görünüyordu. Ginny, Andy'nin geldiğini görmüştü. Yaşlıca görünen adam da onun peşinden geldi. Ginny adamı Thurston Marshall olarak tanıştırdı ve yardıma geldiğini söyledi.

Andy adama kocaman gülümseyerek içtenlikle el sıkıştı. "Tanıştığımıza sevindim Thurston. Ben de Andy Sanders. Birinci üye."

Piper bulunduğu yerden o tarafa bakıp, "Andy sen sahiden birinci üye olsaydın, ikinci üyeyi dizginlerdin," dedi.

Andy gülümsemeye devam ederek, "Zor günler geçirdiğinin farkındayım," dedi. "Hepimiz aynı durumdayız."

Piper, Andy'ye soğuk soğuk baktıktan sonra kızlara kafeteryaya gelip kendisiyle çay içmek isterler mi diye sordu. "Ben kesinlikle bir fincan içeceğim."

Piper iki genç hemşireyle uzaklaşınca Ginny hafiften özür dilemesine, "Sizi aradıktan sonra onu aradım," dedi. "Karakolu da aradım ve Freddy Denton'la konuştum." Burnuna pis bir koku gelmiş gibi suratını buruşturdu.

Andy hevesle, "A... Freddy iyi çocuktur," dedi. Yüreği buralarda değildi -yüreği hâlâ Dale Barbara'nın yatağında oturmuş o zehirli pembe sıvıyı içmeyi düşünüyordu- ama yine de eski alışkanlıklar devam ediyordu işte. Her şeyi düzeltme, bulanık suları yatıştırma dürtüsü bisiklete binmek gibiydi anlaşılan. "Neler oldu burada, anlatsana."

Ginny anlattı. Andy şaşırtıcı bir sükûnetle dinledi, bir yandan da DeLesseps ailesini hayatı boyunca tanıdığını ve ortaokuldayken Georgia Roux'un annesiyle bir kez çıktığını düşünüyordu (Helen onu ağzı açık olarak öpmüştü ki bu hoştu ama pis kokan nefesi hiç hoş değildi.). Bu duygusuz halinin telefonu çalmamış olsa şimdiye kadar çoktan bayılmış olacağım bilmekten ileri geldiğini düşündü. Belki de ölmüş olacaktı. Böyle bir şey insana belli bir bakış açısı kazandırıyordu.

"Yeni memurlarımızdan ikisi," dedi. Kendi sesi kulaklarına programı öğrenmek için aradığı sinemanın bant kaydı gibi geliyordu. "Biri zaten şu süpermarket arbedesini yatıştırmaya çalışırken fena halde yaralanmıştı. Zavallıcık, zavallıcık."

Thurston, "Belki bunu söylemenin zamanı değil ama polislerinizi pek beğendiğimi söyleyemeyeceğim," dedi. "Ama mideme yumruk atan memurun artık hayatta olmaması şikâyette bulunmayı tartışmalı hale getiriyor." "Hangisi? Frank mı yoksa Roux mu?"

"Genç adam. Ölümcül yarasına rağmen tanıdım."

"Frank DeLesseps sizi yumrukladı mı?" Andy buna sahiden inanmamıştı. Frankie dört yıl boyunca Lewiston Sun'unu getirmiş ve bir gün bile atlamamıştı. Eh, evet, düşününce bir iki kere atladığı olmuştu, fakat o da büyük kar fırtınalarına denk geliyordu. Ve bir keresinde de kızamık olmuştu. Yoksa kabakulak mıydı?

"Adı buysa evet."

"Şey... bu.." Bu neydi? Ve bir önemi var mıydı? Bir anlamı var mıydı? Andy yine de oyuna devam etti. "Bu çok müessif bir durum efendim. Chester's Mill'de sorumluluklarına sahip insanlar olarak yaşarız. Doğru olanı yaparız. Şimdi ise adeta silah karşısında gibiyiz. Kontrol edemeyeceğimiz koşullardayız yani."

Thurse, "Biliyorum," dedi. "Ve bildiğim kadarıyla sahiden zor bir durum. Ama bayım... o memurlar gençti. Ve hadlerini hiç bilmiyorlardı" Durdu. "Birlikte olduğum hanım da saldırıya uğradı."

Andy bu adamın doğru söylediğine inanmıyordu. Chester's Mill polisleri kışkırtılmadıkça (ciddi biçimde kışkırtılmadıkça) insanlara zarar vermezdi; o büyük şehirlere, insanların âdet usul bilmediği yerlere has bir özellikti. Tabii ki bir kızın iki polisi öldürdükten sonra kendini öldürmesi gibi bir durumla Değirmen'de daha önce karşılaşılmamıştı.

Neyse, diye düşündü. *Bu adam sadece kasaba dışından değil, eyaletin de dışından. Öyle düşün.*

Ginny, “Andy geldin ama ne yapabilirsin tam olarak bilmiyorum. Twitch cesetlerle ilgileniyor ve..”

Lafını bitiremeden kapı açıldı. Uykulu iki çocuğun elinden tutan genç bir kadın girdi içeri. Çocuklar bakarken yaşlı adam -Thurston- genç kadına sarıldı. Çocukların ikisi de yalınayaktı ve yatak kıyafeti niyetine tişört giymişlerdi. Oğlanın ayak bileklerine kadar inen tişörtünün üstünde MAHKÛM 9091 ve SHAWSHANK EYALET HAPİSHANESİ MALIDIR yazıyordu. Andy herhalde Thurston’un kızıyla torunları diye düşündü ve yine Claudette ile Dodee’yi özlediğini fark etti. Bu düşünceyi aklından kovdu. Ginny onu yardıma çağırmıştı ve kendisinin de yardıma ihtiyacı vardı. Bu da hiç şüphesiz bütün hikâyeyi tekrar anlattığında dinlemek olacaktı, Andy’nin değil Ginny’nin iyiliği için. Böylece bu gerçeği kabullenmeye başlayacaktı. Andy umursamadı. Dinlemek her zaman iyi olduğu bir konuydu ve biri eski gazeteci çocuğun dağılmış gövdesi olmak üzere üç ölüye bakıyordu. Yaklaşımın doğru olduğu sürece dinlemek basit bir şeydi, bir geri zekâlı bile dinleyebilirdi, fakat Koca Jim asla iyi bir dinleyici olamazdı. O konuşmakta iyiydi. Ve bir de plan yapmakta. Böyle bir zamanda onun gibi birine sahip oldukları için şanslıydılar.

Ginny söyleyeceklerini ikinci kere anlatırken Andy’nin akima bir fikir geldi. Muhtemelen önemli bir fikirdi. “Acaba kimse..”

Thurston peşinde yeni gelenlerle birlikte ona doğru döndü. “Üye Andy, bu hanım arkadaşım Carolyn Sturges. Bunlar da bakımım üstlendiğimiz çocuklar. Alice ile Aidan.”

Aidan asık suratla, “Oyuncağımı istiyorum,” dedi.

Alice, “Oyuncak için büyüdün artık,” deyip kardeşine bir dirsek attı. Aidan’ın suratı buruştuysa da ağlamaya başlamadı.

Carolyn Sturges, “Alice,” dedi. “Bu kabalık. Ve kaba insanlar hakkında ne öğrenmiştik?”

Alice’in yüzü aydınlandı. “Kaba insanlar iğrençtir!” diye bağırdı ve kahkahalara gömüldü. Bir süre düşündükten sonra Aidan da ona katıldı.

Carolyn, Andy’ye, “Kusura bakmayın,” dedi. “Onları bırakacak kimsem yok ve aradığında Thurse’in sesi çok kötü geliyordu..”

İnanması zordu ama bu yaşlı adamın bu genç hanımla işi pişirmesi mümkünmüş gibi görünüyordu. Normal koşullarda olsalar bütün ayrıntıları merak ederdi ama şu anda üzerinde durmuyordu. Düşünmesi gereken daha önemli konular vardı.

“Sammy’nin kocasına öldüğünü haber veren oldu mu?” diye sordu.

“Phil Bushey’e mi?” Bunu lobide duran Dougie Twitchell sormuştu. Omuzları çökmüş, yüzü simsiyah olmuştu. “O baş belası kızı da kasabayı da terk etti. Aylar önce.” Gözleri Alice ve Aidan Appleton’a kaydı. “Pardon çocuklar.”

Caro, “Önemli değil,” dedi. “Bizim evde kimse konuşmalarına dikkat etmez. Böylesi çok daha gerçekçi.”

Alice, “Doğru,” diye atıldı. “İstediğimiz zaman küfürlü konuşabiliyoruz.”

Aidan, “Ama kaltak demek yok,” dedi. “Kaltak zaten öldü.”

Caro oyuna gelmedi. “Thurse? Ne oldu?”

Adam, “Çocukların önünde olmaz,” dedi. “Konuşmak ne kadar serbest olsa da olmaz.”

Twitch, “Frank’in ailesi kasaba dışındaymış,” dedi. “Ama Helen Roux’ la konuştum. Haberi oldukça soğukkanlı karşıladı.”

Andy, “Sarhoş muydu?” diye sordu.

“Hem de nasıl.”

Andy koridora doğru yürüdü. Üstünde hastane kıyafeti, ayağında hastane terlikleri olan birkaç hasta sırtı ona dönük olarak orada duruyordu. Katliam yerine baktıklarını düşündü. Bunu yapmaya pek hevesli değildi ve her ne yapılması gerekiyorsa Dougie Twitchell’in ilgileniyor olmasına memnun olmuştu. O bir eczacı ve politikacıydı. İşi de canlılara yardım etmekti, ölülerle ilgilenmek değil. Ve bu insanların bilmediği bir şey biliyordu. Onlara Phil Bushey’in hâlâ kasabada olduğunu, radyo istasyonundan münzevi gibi yaşadığını söyleyemezdi, ama Phil’e ayrı yaşadığı karısının öldüğünü haber verebilirdi. Verebilirdi ve vermeliydi. Tabii ki Phil’in tepkisinin ne olacağını tahmin etmeye imkân yoktu; bugünlerde kendinde değildi. Çileden çıkabilirdi. Hatta kötü haberi getireni bile öldürebilirdi. Peki bu o kadar kötü mü olurdu? İntihar edenler cehenneme gidebilirdi, ama Andy cinayet kurbanlarının cennete

gideceğinden ve Tanrı’nın sofrasında sonsuza kadar rozbifle elmalı pasta yiyeceğinden emindi.

Sevdikleriyle birlikte.

15

Gün içinde kestirmiş olmasına rağmen kendini hayatında hiç olmadığı kadar yorgun hissediyordu. Ve Rosie'nin davetini kabul etmezse gidecek bir yeri de yoktu. Arabası dışında tabii ki.

Arabaya geri dönüp, yolcu koltuğuna atlayabilsin diye Horace'ın tasmasının kayışını çıkardı, sonra da direksiyonun başına geçip düşünmeye başladı. Rose Twitchell'den hoşlanıyordu ama şimdi o uzun ve korkunç günü yeniden yaşamak ve Dale Barbara konusunda bir şeyler yapmak isteyecekti. Julia'nın bir fikir öne sürmesini bekleyecekti ama Julia'da fikir filan yoktu.

Bu arada Horace kulaklarını dikmiş, bakışlarıyla bundan sonra ne olacağını soruyordu. Bu hali aklına köpeğini kaybeden kadını, yani Piper Libby'yi getirdi. Piper onu evine alır ve hiç soru sormadan bir yatak verirdi. Ve deliksiz bir uykudan sonra Julia mantıklı düşünmeye başlar, hatta belki de plan bile yapardı.

Prius'u çalıştırdı ve Congo Kilisesi'ne sürdü. Fakat evin olduğu bölüm karanlıktı ve kapıya bir not iliştirilmişti. Julia notu alıp arabaya geri döndü ve tepe ışığını yakıp okudu.

Hastaneye gidiyorum. Bilileri vurulmuş orada.

Julia'nın içinden feryat etmek geldi ve Horace da ona eşlik etmek ister gibi ulumaya başlayınca kendine hâkim oldu. Prius'u geri vitese taktı ama tekrar park haline getirdi; belki dünyanın bütün yükünü omuzlarında hisseden başka biri daha Chester's Mill'in geride kalan tek ruhani danışmanına gelir diye notu yerine bırakacaktı.

Peki şimdi nereye gidecekti? Yine Rose'a mı? Fakat Rosie de çoktan uyumuş olabilirdi. Hastane? Julia bir işe yarayacağını bilse içinde bulunduğu duruma rağmen ne yapar eder giderdi ama artık haberleri yazacak bir gazetesi yoktu ve o olmayınca hiçbir anlamı yoktu.

Geri dönüp, Prestile Sokağı'na gelene kadar nereye gideceğini bilmeden Town Common Tepesi'ne doğru sürdü. Üç dakika sonra Andrea Grinnell'in bahçe yoluna park ediyordu. Hoş bu ev de karanlıktı. Hafifçe vurmasına rağmen cevap veren de olmadı. Andrea'nın yukarıda yatağında ilaçları

bıraktığından beri ilk kez derin bir uykuya daldığından habersiz olan Julia ya kardeşi Dougie'nin evine gittiğini ya da geceyi bir arkadaşında geçirdiğini varsaydı.

Bu arada, Horace kapının önündeki paspasa oturmuş ona bakıyor, her zaman yaptığı gibi kumandayı ele geçirmesini bekliyordu. Fakat Julia bunu yapamayacak kadar yorgundu. Araba kullanabilecek durumda olmadığını düşünüyordu.

Aklını kemiren şey gazetenin yanması değil, terk edilip edilmediklerini sorduğu zaman Albay Cox'un yüzünde gördüğü ifadeydi.

Hayır, demişti. *Kesinlikle hayır.* Ama bunu söylerken yüzüne bakamamıştı.

Verandada bir şezlong vardı. Gerekirse ona kıvrılabilirdi. Ama belki...

Kapıyı yokladı ve kilitli olmadığını anladı. Tereddüt etti; Horace etmedi. Her yere girebileceğine inanmanın verdiği özgüvenle anında içeri daldı. Julia da tasma kayışını tutarak, *artık kararlan köpeğim veriyor,* diye düşünerek peşinden gitti. *Sonunda geldiğimiz nokta bu.*

Alçak sesle, "Andrea?" diye seslendi. "Andi evde misin? Ben Julia."

Yukarıda sırtüstü yatan ve dört günlük ıstıraptan sonra kamyon şoförü gibi horlayan Andrea'nın sadece bir yanı tepki verdi: hâlâ seğirmeye devam eden sol ayağı.

Oturma odası loştu, Andi ışıldağını mutfakta bırakmıştı. Ve bir de yoğun bir koku vardı. Camlar açıktı ama rüzgâr olmadığı için kusmuk kokusu tamamıyla içeri sinmiş durumdaydı. Andrea'nın hasta olduğundan söz eden olmuş muydu? Grip filan belki de?

Belki griptir, ama aldığı ilaçlar bittiyse o da aynı etkiyi yaratabilirdi.

Ne olursa olsun hastalık hastalıktı ve hastalar genelde yalnız kalmak istemezdi. Bu da evin boş olduğu anlamına geliyordu. Ve kendisi de öyle yorgundu ki, karşıda güzel uzun bir kanepe vardı ve Julia'ya gel gel ediyordu. Yarın Andi gelip de Julia'yı burada bulursa anlayışla karşılardı.

"Hatta bana çay bile yapabilir," dedi kendi kendine. "Halime güleriz." Tekrar gülebilme düşüncesi şimdilik söz konusu değilmiş gibi geliyordu aslında. "Gel Horace."

Hayvanın tasma kayışını çıkardı ve kanepeye doğru yürüdü. Horace kanepeye uzanışını ve başının altına bir minder çekişini izledi. Sonra

kendisi de uzandı ve burnunu patisine koydu.

Julia, “Uslu dur,” deyip gözlerini kapadı ve Cox’un kendisininkilerden kaçırdığı bakışlarını hatırladı. Çünkü Cox uzun süre Kubbe’nin altında kalacaklarını düşünüyordu.

Fakat vücudun ve beynin isteği farklıydı. Julia başı Brenda’nın o sabah teslim etmeye çalıştığı zarftan dört adım uzakta uyuya kaldı. Aynı anda Horace kanepeye zıpladı ve Julia’nın dizlerinin arkasına kıvrıldı. Ve 25 Ekim sabahı, kendini yıllardır hissetmediği kadar samimi hisseden Andrea aşağı indiğinde onları bu vaziyette buldu.

16

Rusty’lerin oturma odasında dört kişi vardı: Linda, Jackie, Stacey Moggin ve Rusty. Rusty önce herkese buzlu çay servisi yaptı, sonra da Bowie Cenaze Evi’nde bulduklarını anlattı. İlk soru Stacey’den geldi ve tamamen pratikle ilgiliydi.

“Kilitlemeyi unutmadınız değil mi?”

Linda, “Unutmadık,” dedi.

“O zaman anahtarı bana ver. Yerine koymam lazım.”

Rusty yine *biz ve onlar,* diye düşündü. *Bu konuşma bu konuda olacak. Zaten şu anda olan da bu. Bizim sırlarımız. Onların gücü. Bizim planlarımız. Onların gündemi.*

Linda anahtarı verdikten sonra Jackie’ye kızların sorun çıkarıp çıkarmadığını sordu.

“Kriz filan olmadı eğer bunu soruyorsan. Sen gittikten sonra kuzu gibi uyudular.”

Stacey, “Bu konuda ne yapacağız?” diye sordu. Ufak tefekti ama kararlı görünüyordu. “Rennie’yi tutuklamak istiyorsanız dördümüz Randolph’u bunu yapmaya ikna etmek zorundayız. Biz üç kadın polis olarak, Rusty da patolog olarak.”

Jackie ile Linda bir ağızdan, “Hayır!” dediler, Jackie’ninki kararlı, Linda’nınki korku doluydu.

Jackie, “Elimizde bir varsayım var ama kanıt yok,” dedi. “Zaten Koca Jim’in Brenda’nın boğazına yapışmış halde fotoğraflarım göstersek bile Pete Randolph’un bize inanacağını sanmıyorum. Rennie ile ikisi artık binlikteler bu işte ya batacaklar ya çıkacaklar. Ve polislerin çoğu da Pete’den yana olacaktır.”

Stacey, “Özellikle de yeniler,” dedi ve sarı saçlarını savurdu.

Birkaç kişi hariç diğerlerinin akıllı olduğunu söyleyemem, ama hepsi de bu işi severek yapıyorlar. Ve silah taşımaktan hoşlanıyorlar, ayrıca bu gece altı ya da sekiz kişi daha katıldı bize. Ortaokul çocukları. İriyarı, aptal ve hevesli. Benden çok korktular. Ve bir şey daha. Thibodeau, Searles ve

Junior Rennie çocuklardan başka arkadaşlarım da önermelerini istediler. Birkaç gün sonra polis kuvveti olmaktan çıkıp yeniyetmeler ordusu haline gelecek.”

Rusty, “Kimse bizi dinlemez mi?” diye sordu. Tam olarak kulaklarına inanamaz gibi değildi de durumu netleştirmek ister gibiydi. “Hiç kimse?”

Jackie, “Henry Morrison dinleyebilir,” dedi. “Olup biteni görüyor ve hoşlanmıyor. Ama ötekiler? Hepsi uyum içinde. Kısmen korktukları için, kısmen de güçten hoşlandıkları için. Toby Whelan’la George Frederick gibiler daha önce hiç güç sahibi olmadıklarından, Freddy Denton gibiler de sırf kötü oldukları için.”

Linda, “Yani bu ne demek oluyor şimdi?” dedi.

“Demek oluyor ki bunları kendimize saklayacağız. Eğer Rennie dört kişiyi öldürdüyse çok, ama çok tehlikeli demektir.”

Rusty, “Beklemek onu daha da tehlikeli yapar, tehlikesini azaltmaz,” diye düşüncesini belirtti.

Linda, “Judy’le Janelle’yi düşünmek zorundayız Rusty,” dedi. Tırnaklarım yiyordu, Rusty tırnaklarını yediğini yıllardır görmemişti. “Onları tehlikeye atamayız. Bunu aklımdan bile geçirmem, senin geçirmene de izin vermem.”

Stacey, “Benim de bir çocuğum var,” dedi. “Calvin. Daha beş yaşında. Bu gece cenaze evinin önünde nöbet tutarken bütün cesaretimi kaybediyordum onu düşününce. Bir de bu fikri o salak Randolph’a açmak..” Bitirmesine gerek yoktu; yanaklarının solgunluğu her şeyi açıklıyordu.

Jackie, “Kimsenin bunu istediği yok,” dedi.

Rusty, “Şu anda tek kanıtlayabileceğim Coggins’te o beyzbol topunun kullanıldığı,” dedi. “Herhangi biri kullanmış olabilir. Hatta kendi oğlu bile olabilir.”

Stacey, “Öyle olduğunu duysam şaşırmazdım,” dedi. “Son zamanlarda Junior da bir garip. Bowdoin’den kavga ettiği için atılmış. Babasının haberi var mı bilmiyorum ama olayın geçtiği spor salonuna polis çağırılmış ve tesadüfen raporunu gördüm. Üstelik o iki genç kız... eğer bunlar seks suçuysa..”

Rusty, “Öyleler,” dedi. “Çok kötü. Bilmek istemezsiniz.”

Jackie, “Ama Brenda cinsel saldırıya uğramamış,” dedi. “Bence Coggins’le Brenda’nın durumu kızlarınkinden farklı.”

Rusty, “Belki de kızları Junior öldürmüştür, Brenda’yla Coggins’i de babası,” dedi ve birinin gülmesini bekledi. Kimse gülmedi. “Peki böyle olduysa neden?”

Hepsi birden başlarını salladılar.

Rusty, “Bir sebep olmalı,” dedi. “Ama seks olduğunu sanmıyorum.” Jackie, “Saklayacak bir şeyi vardı diyorsun,” dedi.

“Evet, öyle diyorum. Ve bunun ne olduğunu bilebilecek biri geliyor aklıma. Kendisi karakolun bodrumunda kilitli.”

Jackie, “Barbara mı?” diye sordu. “Barbara’nın niye bilgisi olsun ki?” “Çünkü Brenda ile Kubbe’nin indiğinin ertesi günü Brenda’nın arka bahçesinde baş başa konuşuyorlardı.”

Stacey, “Sen nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü Buffalino’lar Perkins’lerin bitişiğinde oturuyor ve Gina Buffolino’nun yatak odası penceresi Perkins’lerin arka bahçesine bakıyor. Onları görmüş, sonra da bana söz etti.” Linda’nın kendisine baktığını gördü ve omuz silkti. “Ne diyebilirim ki? Burası küçük bir kasaba. Hepimiz aynı lakımı tutuyoruz.”

Linda, “Umarım çenesini kapalı tutmasını söylemişsindir,” dedi. “Söylemedim, çünkü o bunu anlattığı sırada Koca Jim’in Brenda’yı öldürmüş olabileceğini düşünmek için bir nedenim yoktu. Ya da hatıra beyzbol topuyla Lester Coggins’in kafasını ezdiğini. Öldüklerinden bile haberim yoktu.”

Stacey, “Barbie’nin bir şey bilip bilmediğinden hâlâ emin değiliz,” dedi. “Mantarlı peynirli omleti güzel yaptığını biliyoruz sadece.”

Jackie, “Birisi ona sormalı,” dedi. “Bunun için gönüllü olurum.”

Linda, “Bir şey biliyor olsa bile bunun bize ne yararı olur?” diye sordu. “Artık neredeyse diktatörlükle idare ediliyoruz. Bunu daha yeni yeni fark ediyorum. Galiba bu da beni yavaşlatıyor.”

Jackie, “Yavaşlatmaktan çok tedbirli yapıyor,” dedi. “Ve normal olan da bu. Albay Barbara’ya gelince, bildiklerinin yararı olup olmayacağını sorana kadar bilemeyiz.” Duraksadı. “Ve aslında mesele bu değil biliyorsunuz. Adam masum. Mesele bu.”

Rusty açık açık, “Ya onu öldürürlerse ya kaçmaya çalışırken vururlarsa?” diye söylendi.

Jackie, “Böyle olmayacağından eminim,” dedi. “Koca Jim göstermelik bir mahkeme istiyor. Karakolda konuşurlarken duydum.” Stacey başıyla onayladı. “Halkın Barbara’nın büyük bir komplo ağının parçası olduğuna inansın istiyorlar. Böylece onu idam edebilecekler. Fakat yıldırım hızıyla hareket edilse bile buna daha günler var. Eğer şansımız varsa haftalarca da sürebilir.”

Linda, “O kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum,” dedi. “Rennie hızlı hareket etmek isteyebilir.”

“Belki haklısın, ama Rennie’nin önce şu perşembe günü yapılacak olan toplantıyı atlatması lazım. Hem Barbara’yı sorgulamak da isteyecektir. Eğer Rusty onun Brenda ile konuştuğunu biliyorsa Rennie de biliyordur.”

Stacey, “Tabii ki bilir,” dedi. Sesi sabırsızdı. “Barbara, Jim’e Başkan’ dan gelen mektubu gösterdiğinde birlikteydiler.”

Herkes kısa bir an sessizce bunu düşündü.

Linda, “Eğer Rennie bir şeyler gizliyorsa,” diye mırıldandı. “Ondan kurtulmak için zamana ihtiyacı olacaktır.”

Jackie güldü. Çıkan ses gergin havada adeta şok etkisi yarattı. “Şansı açık olsun. O her ne ise bir kamyona yükleyip kasabadan götüremeyeceği açık.”

Linda, “Acaba propanla ilgili bir şey mi?” diye sordu.

Rusty, “Belki,” dedi. “Jackie, sen askerlik yaptın değil mi?”

“Kara kuvvetleri. İki dönem. Askeri inzibat olarak. Hiç savaş görmedim ama özellikle de ikinci dönemimde oldukça fazla ölen ya da yaralanan asker gördüm. Almanya, Würzburg, Birinci Piyade Tümeni. Bilirsiniz, şu Büyük Kırmızı? Orada çoğunlukla bar kavgalarına müdahale ettim ya da hastanenin önünde nöbet tuttum. Barbie gibi adamları bilirim ve dışarıda, bizim yanımızda olması için çok şey veririm. Başkan’ın onu bu göreve atamasının bir sebebi vardır ya da atamaya çalışmasının.” Durdu. “Onu oradan kaçırmak mümkün olabilir. Bunu düşünmeye değer bence.”

Diğer iki kadın -hem polis hem anne olanlar- hiçbir şey demedi, ama Linda yine tırnaklarını yemeye başlamıştı ve Stacey de saçıyla oynuyordu.

Jackie, “Biliyorum,” dedi.

Linda başını salladı. “Yukarıda uyuyan ve sabah kahvaltı etmek için sana muhtaç olan çocukların yoksa bilemezsin.”

“Belki bilemem, ama kendinize şunu sorun: dış dünyayla bağlantımız kesilirse, ki kesildi ve başımızdaki adam bir caniyse, ki olabilir, arkamıza yaslanıp hiçbir şey yapmadan oturmakla düzelir mi bu durum?”

Rusty, “Kaçırsanız bile ne yapacaksınız adamı?” diye sordu. “Tanık Koruma Programı’na alamayacağımız çok açık.”

Jackie, “Bilmiyorum,” deyip içini çekti. “Tek bildiğim Başkan onun başa getirilmesini emretti ve Kahrolası Koca Jim Rennie, adamı işlemediği cinayetlerle suçladı.”

Rusty, “Onun için kimse bir şeyler yapmıyor,” dedi. “Hatta onunla konuşmaya bile çalışmıyorsunuz. Başka bir durum daha var ve bu her şeyi değiştirebilir.”

Kadınlara Geiger Sayacı’nı anlattı: nasıl eline geçtiğini, kimin verdiğini ve Joe McClatchey’in iddiasını bile.

Stacey şüpheyle, “Bilemiyorum,” dedi. “Gerçek olamayacak kadar güzel görünüyor. Şu oğlan... kaç yaşındaydı? On dört mü?”

“Galiba on üç. Ama çok zeki bir çocuk ve Black Ridge Yolu’nda radyasyon tespit ettiklerini söylüyorsa ona inanırım. Eğer Kubbe’yi yaratan nesneyi buldularsa ve eğer onu yok edebilirsek..”

Linda, “O zaman bütün bu kâbus sona erer!” diye bağırdı. Gözleri parlıyordu. “Ve Jim Rennie de... delinmiş bir Macy’s Şükran Günü balonu gibi söner!”

Jackie Wettington, “Ne güzel olurdu,” dedi. “Televizyonda görsem inanmazdım.”

17

Andy, “Phil?” diye seslendi. *“PhilT'*

Duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. Bonnie Nandella’yla The Redemption “Ruhum Bir Tanıktır.” parçasını son perdeden haykırıyordu. Bütün *o o-oolar, ah-evetler* insanın kafasını karıştırıyordu. Hatta WCIK stüdyosundaki parlak ışık bile kafa karıştırıcıydı; şu floresanların altında durana kadar Andy, Chester’s Mill’in karanlık içinde olduğunu fark edememişti. Ve buna ne kadar alıştığını. “Şef?”

Cevap yoktu. Televizyona göz attı (CNN açıktı ve televizyonun sesi kapalıydı), sonra stüdyonun içine baktı. İçerisi aydınlıktı ve bütün aletler çalışıyordu (Lester Coggins gururla tek bir bilgisayarın her şeyi nasıl idare ettiğini açıkladığı halde tüyleri diken diken olmuştu) ama Phil’den iz yoktu.

Birden tatlı, bayat ve ekşimsi bir koku duydu. Döndü ve Phil yerden bitivermiş gibi arkasında duruyordu. Bir elinde garaj kapısı kumandasına benzer bir şey tutuyordu. Ötekindeyse bir tabanca vardı. Tabanca Andy’nin göğsüne nişan alınmıştı. Tetikte bükülen parmağın eklem yeri bembeyazdı ve namlu hafifçe titriyordu.

Andy, “Merhaba Phil,” dedi. “Yani şef demek istiyorum.”

Şef Bushey, “Ne işin var burada?” diye sordu. Çok kötü kokuyordu. Kot pantolonu ve WCIK tişörtü leş gibiydi. Ayakları çıplaktı (o yüzden sessizce gelivermişti) ve kir pas içindeydi. Saçı en son bir yıl önce yıkanmış gibiydi. Belki daha da eskiydi. Gözleri kan çanağı gibi, pörtlek ve ürkekti. “Bir an evvel söylesen iyi edersin ihtiyar tilki, yoksa bir daha kimseye bir şey diyemezsin.”

Kısa süre önce pembe su kanalıyla ölüm pazarlığı yapmış olan Andy, şefin tehdidini mutlulukla olmasa bile soğukkanlılıkla karşıladı. “Ne yapman gerekiyorsa onu yap Phil. Yani şef.”

Şef hayretle kaşlarını kaldırdı. Garipti ama sahiciydi de. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.”

“Niye geldin buraya?”

“Kötü bir haber vermek için. Çok üzgünüm.”

Şef biraz düşündü, sonra gülümseyip seyrek dişlerini gösterdi. “Kötü haber diye bir şey yoktur. İsa geri dönüyor ve bu bütün kötü haberleri ortadan kaldıran iyi haber. İyi Haberlerin En İyisi. Katılıyor musun?”

“Katılıyorum ve amin diyorum. Maalesef -ya da çok şükür, çünkü galiba sen böyle diyeceksin- karın çoktan O’nun yanma gitti.”

“Ne dedin?”

Andy uzanıp silahın namlusunu kenara itti. Şef engel olmaya kalkmadı. “Samantha öldü şef. Bu gece kendini öldürdü ne yazık ki.”

“Sammy? Öldü ha?” Şef tabancayı yakındaki bir masanın üzerinde duran GİDEN sepetine bıraktı. Garaj kumandasını da indirdi ama onu elinden bırakmadı; son iki gündür, giderek belirsizleşen uyku periyotlarında bile onu bırakmıyordu.

“Üzgünüm Phil. Şef.”

Andy bildiği kadarıyla Sammy’nin yaşadıklarını anlattı ve oğlunun sağlığının iyi olduğunu söyledi. (Ümitsiz olduğu zamanda bile Andy Sanders bardağın yarısı dolu diyenlerdendi.)

Şef, Küçük Walter’ın iyi olduğu haberini elindeki garaj kapısı kumandasıyla savuşturdu. “İki domuzu mu haklamış?”

Andy bunu duyunca kaskatı kesildi. “Onlar polisti Phil. İyi insanlardı. Eminim Sammy’nin kafası karışmıştı ama yine de yaptığı çok kötü bir şeydi. Sözünü geri alman lazım.”

“Ne dedin?”

“Polislere domuz demeni kabul edemem.”

Şef düşündü. “Ya, tamam, geri alıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

Şef eğildi (sanki bir iskelet selam veriyormuş gibiydi) ve Andy’nin yüzünü inceledi. “Cesur bir herifsin değil mi?”

Andy dürüstçe, “Hayır,” dedi. “Sadece aldırmıyorum.”

Şef onu ilgilendiren bir şey görmüş gibiydi. Andy’yi omzundan yakaladı. “Kardeşim, sen iyi misin?”

Andy gözyaşlarına boğuldu ve İSA BÜTÜN KANALLARI İZLİYOR. İSA BÜTÜN DALGALARI DİNLİYOR diyen bir tabelanın altındaki koltuğa yığıldı. Başını bu garip duyurunun altında kalan boş duvara dayayıp

reçel çaldığı için cezalandırılan bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Bunu yapan o *kardeşim* kelimesiydi; o hiç beklenmeyen *kardeşim* kelimesi.

Şef de istasyon müdürünün masasından bir koltuk çekip uzmanın nadir bulunan vahşi bir hayvanı incelemesi gibi Andy'yi incelemeye başladı. Bir süre sonra, "Sanders! Buraya seni öldüreyim diye mi geldin?" dedi.

Andy hıçkırıklar arasında, "Hayır," dedi. "Belki de. Evet. Bilemiyorum. Ama hayatımdaki her şey kötüye gitti. Karımla kızım öldü. Tanrı beni bu boku sattığım için cezalandırıyor diye.."

Şef başını salladı. "Olabilir."

"... ve cevaplar arıyorum. Ya da bir kapanış. Ya da bir şey. Tabii ki sana karını da haber vermek istedim; böyle durumlarda doğru olanı.."

Şef omzuna vurdu. "Yaptın kardeş. Bunu takdir ediyorum. Mutfakta pek iyi değildi, evi de ahırdan temiz tutamazdı ama canı istediği zaman çok güzel sevişirdi. Peki o iki mavili çocukla ne derdi varmış?"

Andy o durumda bile tecavüz suçlamasını dile getirmek niyetinde değildi. "Galiba Kubbe yüzünden üzgünmüş. Sen Kubbe'yi duydun mu Phil? Yani şef?"

Şef yine elini salladı, belli ki duyduğunu ifade ediyordu. "Met hakkında söylediklerin doğru. Satmak yanlış. Günah. Ama yapmak - o Tanrı'nın isteği."

Andy ellerini yana sarkıtıp şefin şiş gözlerine dikkatlice baktı. "Öyle mi dersin? Çünkü bunun doğru olabileceğinden emin değilim."

"Sen hiç denedin mi?"

Andy, "Hayır!" diye bağırdı. Sanki şef hiç köpekle yattın mı diye sormuştu.

"Doktor reçete yazsa ilaç alır mısın?"

"Şey... evet, tabii... ama.."

"Met ilaçtır." Şef ciddi ciddi ona baktı, sonra parmağıyla Andy'nin göğsünü dürttü. "Met ilaçtır. Söyle."

Andy, "Met ilaçtır," diye tekrarladı, yeterince inandırıcıydı.

"Doğru." Şef ayağa kalktı. "Melankolinin ilacıdır. Bu Ray Bradbury'nin. Sen hiç Ray Bradbury okudun mu?"

"Hayır."

“İnanılmaz zeki biri. Biliyor. O müthiş kitabı yazmış. Gel benimle. Hayatını değiştireceğim.”

18

Chester’s Mill’in meclis üyesi met’i sinek yutan bir kurbağa gibi çekti. Ocağın arkasında eski bir kanepe vardı ve Andy ile Şef Bushey bu kanepede, İsa’yı motosiklet üstünde gösteren bir resmin (adı: Görünmez Yol Arkadaşın) altında cam boruyu elden ele geçiriyorlardı. Yanarken met kapaksız bir lazımlıkta üç gün kalmış çiş gibi kokuyordu; ama ilk boş nefesten sonra Andy, şefin haklı olduğunu anladı. Bunu satmak şeytan işi olabilirdi ama meretin kendisi Tanrı’nın işiydi. Dünya daha önce hiç görmediği muhteşem bir yere dönüşmüştü. Kalbi güm güm atıyor, boynundaki damarlar şişiyor, dişetleri titreşiyor ve testisleri zevkten kabarıyordu. Bütün bunlardan da daha iyisi omuzlarına çöken ve zihnini bulandıran o çaresizliğin, güçsüzlüğün kaybolmasıydı. Kaldıraçla dağları yerinden oynatabileceğini hissediyordu şimdi.

Şef pipoyu ona uzatıp, “Cennet bahçesinde bir ağaç vardı,” dedi. Piponun iki ucundan da yeşil dumanlar süzülüyordu. “İyilik ve Kötülük Ağacı. Bilir misin?”

“Evet. Incil’den.”

“Bildin sahiden. Ve o ağaçta bir elma vardı.”

“Doğru, doğru.” Andy o kadar kısa bir nefes çekti ki aslında çekmemiş sayılabilirdi. Daha fazlasını -hatta hepsini- istiyordu ama dolu dolu çekerse kafasının patlayacağını ve ateşler saçarak füze gibi laboratuvarda dolanacağını sanıyordu.

Şef, “O elmanın etli kısmı *gerçek*, kabuğu ise *met’*ti,” dedi.

Andy, şefe baktı. “Müthiş.”

Şef başını salladı. “Evet Sanders. Öyle.” Pipoyu geri aldı. “Bu bok güzel değil mi ha?”

“Müthiş bir bok.”

Şef, “İsa, Cadılar Bayramı’nda dönüyor,” dedi. “Muhtemelen birkaç gün önce gelir; bilemem. Zaten Cadılar Bayramı çok yakında biliyorsun. Anasını sattığım cadıların mevsimi.” Pipoyu Andy’ye verip garaj kapısı kumandasını tutan elini uzattı. “Şunu görüyor musun? Galerinin sonunda. Depo kapısının üstünde.”

Andy baktı. “Neyi? Beyaz yumruyu mu? Hani kile benzeyen?”

Şef, “O kil değil,” dedi. “O İsa’nın bedeni Sanders.”

“Peki içinden çıkan kablolar nedir?”

“İsa’nın kanıyla dolu damarlar.”

Andy bunu biraz düşündü ve çok parlak buldu. “Güzel.” Biraz daha düşündü. “Seni seviyorum Phil. Yani şef. İyi ki buraya gelmişim.”

Şef, “Ben de,” dedi. “Baksana, biraz dolaşmak ister misin? Buralarda bir yerde bir arabam olacaktı -galiba- ama biraz titriyorum.”

Andy, “Tabii,” dedi. Ayağa kalktı. Bir iki saniye dünya başına yıkılır gibi oldu. Sonra düzeldi. “Nereye gitmek istersin?”

Şef söyledi.

19

Ginny Tomlinson resepsiyon masasında başı *People* dergisinin üzerinde uyuyakalmıştı - kapakta Brad Pitt'le Angelina Jolie garsonların süslü püslü içkiler getirdiği o küçük adalardan birinde hoplayıp zıplıyorlardı. Çarşamba sabaha karşı ikiyi çeyrek geçe bir nedenden dolayı uyandığında karşısında bir hayalet duruyordu. Uzun boylu, sıska, gözleri çukura kaçmış ve saçı dört bir yana doğru dikilmiş bir erkek. Üstünde bir WCIK tişörtüyle sıska kalçalarından dökülen bir kot pantolon vardı. Ginny önce yürüyen cesetlerle ilgili bir kâbus gördüğünü sandı, ama sonra adamın kokusu burnuna geldi. Hiçbir rüyada bu kadar kötü bir koku olamazdı.

Hayalet, "Ben Phil Bushey'im," dedi. "Karımın cenazesi için geldim. Onu gömeceğim. Nerede olduğunu göster."

Ginny tartışmadı. Adamdan kurtulmak için istediği bütün cesetleri verebilirdi. Önüne düşüp, bir tekerlekli sedyenin yanında durmuş endişeyle şefe bakan Gina Buffalino'nun önünden geçtiler. Şef ona bakmak üzere dönünce Gina geriye doğru kaçtı.

Şef, "Cadılar Bayramı kostümünü hazırladın mı evlat?" diye sordu.

"Evet.."

"Hangi kostümü giyeceksin?"

Kız belli belirsiz bir sesle, "Glinda," dedi. "Hoş partiye gidebileceğimi pek sanmıyorum artık. Parti Motton'da."

Şef, "Ben İsa olarak geliyorum," dedi. Ginny'nin ardı sıra çürümeye başlamış Converse ayakkabılarıyla yürümeye devam etti. Sonra arkasına döndü. Gülümsüyordu. Bakışları boştu. "Ve tepem atmış durumda."

20

On dakika sonra Şef Bushey, Sammy’nin çarşafa sarılı cesedi kucağında hastaneden çıktı. Pembe ojeli çıplak ayakları çarşafın arasından görünüyordu. Ginny, Şef Bushey’in rahat geçmesi için kapıyı tutmuştu. Dışarıda motoru çalışır vaziyette bekleyen arabanın direksiyonunda kimin olduğuna bakmamıştı ve Andy bu yüzden belli belirsiz bir minnet duydu. Kadın geri dönene kadar bekledi, sonra arabadan inip şef için arka kapılardan birini açtı. O da kucağındaki yükü sıska bedenine rağmen zorluk çekmeden arabanın içine koydu. Andy, *belki de met güç de veriyordur,* diye düşündü. Eğer met güç veriyorsa elindeki bitmek üzereydi. Yine depresyona girecekti, yine güçsüz kalacaktı.

Şef, “Tamamdır,” dedi. “Sür. Ama önce şunu ver bana.”

Emniyette olsun diye garajın kumandasını Andy’ye vermişti. Andy kumandayı uzattı. “Cenaze evine mi?”

Şef Bushey, Andy’ye aklını kaçırmış gibi baktı. “Doğruca radyo istasyonuna gidiyoruz. İsa döndüğünde ilk oraya gelecek.”

“Cadılar Bayramı’nda.”

Şef, “Doğru,” dedi. “Belki daha da önce. Bu arada Tanrı’nın bu çocuğunu gömmeme yardım eder misin?”

Andy, “Tabii ki,” dedi. Sonra ürkekçe, “Belki önce biraz daha içebiliriz,” diye ekledi.

Şef güldü ve Andy’nin omzuna vurdu. “Hoşuna gitti değil mi? Seveceğini biliyordum.”

Andy, “Melankolinin ilacı,” dedi.

“Kesinlikle sevgili kardeşim.”

21

Hücresindeki yatakta oturan Barbie şafağın doğmasıyla birlikte olacaklarla ilgili endişesi vardı. Irak'ta görev yaparken endişe konusunda kendini eğitmişti. Mükemmel olmasa bile yeteri kadar iyiydi. Sonuç olarak ölümlüler için korkuyla baş etmenin iki yolu vardı (Barbie korkuyu yenmenin bir efsane olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi.) ve orada yatarken kendi kendine bunları tekrarlıyordu.

Kontrol edemeyeceğim şeyler olduğunu kabullenmeliyim.

Dezavantajlarımı avantaja çevirmeliyim.

İkinci kural elde bulunan tüm kaynakları dikkatle korumayı ve onlarla plan yapmayı içeriyordu.

Barbie'nin elinde şiltenin altına tıktığı tek bir silah vardı: İsviçre Ordu çakısı. Sadece iki bıçaklı küçük bir çakıydı ama kısa olanla bile bir insanın gırtlağını kesebilirdiniz. Çakısı yanında olduğu için çok şanslıydı ve o da şanslı olduğunun farkındaydı.

Howard Perkins'in uygulamaya çalıştığı tutuklama kuralları onun ölümü ve Peter Randolph'un yerine geçmesiyle bir kenara itilmişti. Barbie'nin tahminine göre kasabada son dört gündür yaşananlar zaten herhangi bir polis karakolunu çivisinden çıkarmaya yeterdi, ama burada fazlası vardı. İş Randolph'a gelince adam hem aptal hem özensizdi ve her bürokratik ortamda olduğu gibi balık baştan kokardı.

Parmak izlerini alıp fotoğraflarını çekmişlerdi, yorgun ve tiksinmiş görünen Henry Morrison'un aşağı gelip Barbie'nin hücresinden altı adım ötede durduğu ana kadar tam beş saat geçmişti.

Barbie, "Bir şey unuttunuz değil mi?" diye sordu.

Henry, "Ceplerini boşalt ve ne varsa koridora it," dedi. "Sonra da pantolonunu çıkararak parmaklıkların arasından uzat."

"Bunu yaptığım takdirde içebileceğim bir su alabilir miyim?"

"Ne diyorsun sen be? Junior sana su getirdi ya. Gördüm getirirken."

"İçine tuz atmış."

“Doğru. Öyledir tabii.” Fakat Henry biraz şüpheli görünüyordu. Belki hâlâ vicdan sahibi bir insan vardı. “Sana ne diyorsam onu yap Barbie. Yani Barbara.”

Barbie ceplerini boşalttı: cüzdan, anahtarlar, bozuk paralar, birkaç katlanmış fatura, uğur getirsin diye taşıdığı St. Chirstopher madalyonu. İsviçre Ordu çakısı çoktan şiltenin altına girmişti. “Boynuma bir ip geçirip beni asarken de Barbie diyebilirsin istersen. Rennie’nin niyeti bu mu? Asmak? Ya da kurşuna dizmek mi?”

“Çeneni kapa ve pantolonunu çıkar. Gömleğini de.” Tam bir küçük kasaba zorbası gibi konuşuyordu ama Barbie artık kafasında şüphe kırıntıları olduğunu düşündü. Bu iyiydi. En azından bir başlangıçtı.

İki yeni polis aşağı inmişti. Birinde şok tabancası, diğerinde elektrikli cop vardı. Bir tanesi, “Yardım lazım mı Memur Morrison?” diye sordu.

Henry, “Hayır, ama merdivenin dibinde durup ben işimi bitirene kadar gözünüzü üstünden ayırmayın,” dedi.

“Ben kimseyi öldürmedim.” Barbie sakince ama bütün içtenliğiyle konuşuyordu. “Ve bence sen de bunu biliyorsun.”

“Benim tek bildiğim çeneni kapasan iyi olacağı, yoksa elektrikli copun tadına bakarsın.”

Henry, Barbie’nin kıyafetlerini kontrol etti ama Barbie’den külotunu da çıkarıp poposunu eliyle ayırmasını istemedi. Geç kalınmış, baştan savma bir aramaydı ama Barbie içine kurt düşürmeyi başarmıştı - başka kimsenin vermediği şeyler.

Henry işini bitirince cepleri boşalmış ve kemeri çıkarılmış olan kot pantolonu parmaklıkların arasından geri verdi.

“Madalyonumu alabilir miyim?”

“Hayır.”

“Henry bir düşün bunu. Ben ne diye..”

“Kes sesini.”

Henry başı önde ve Barbie’nin kişisel eşyaları elinde iki çocuk polisin yanından geçti. Çocuk polisler de ardı sıra gittiler, ama biri Barbie’ye sırıtmak ve parmağıyla boğaz kesme işareti yapmak için biraz oyalandı.

Barbie yalnız kaldığından beri sırtüstü yatıp buzlu küçük pencereden yukarı bakarak şafağın doğmasını bekliyordu ve sahiden su işkencesi yapacaklar mı merak ediyordu. O işkenceyi denemeye kalkarlarsa ve bu konuda da tutuklama işlemlerinde olduğu kadar acemilik ederlerse Barbie'yi boğarak öldürebilirlerdi.

Ayrıca şafak sökmeden biri gelir mi diye de merak ediyordu. Anahtarı olan biri. Kapıya biraz fazla yakın duracak biri. Çakısı olduğu için kaçmak gündem dışı değildi, ancak şafak söktükten sonra muhtemelen öyle olacaktı. Belki de Junior o tuzlu suyu uzattığında şansını denemeliydi... ama Junior tabancasını kullanmaya fazla hevesliydi. Yanlış bir karar olabilirdi ve Barbie de o kadar çaresiz değildi. En azından şimdilik.

Üstelik... nereye gideceğim ki?

Kaçıp kaybolsa bile dostlarının başını belaya sokabilirdi. Melvin'le Junior gibi polisler tarafından zorlu bir sorgudan geçince onlar için Kubbe önemini yitirebilirdi. Artık eğerde Koca Jim vardı ve onun gibiler işe karışınca hayvanı zora koşmayı tercih ederdi. Hatta bazen altlarındaki hayvanı çatlatana kadar.

Barbie hafif bir uykuya daldı. Rüyasında Ford'daki sarışını gördü. Kız onu tam zamanında Chester's Mill'den çıkartıyordu. Bir ses, "Hey, sen pislik. Kalk bakalım," dediğinde kız bluzunun düğmelerini çözmüş lavanta rengi sutyenini göstermekteydi.

22

Jackie Wettington geceyi Everett'lerde geçirdi. Çocuklar sessiz konuk odasındaki yatak rahat olduğu halde uyuyamadı. Sabah dörtte artık kararını vermişti. Risklerin farkındaydı; Barbie karakolun altındaki hücredeyken huzur bulamayacağını da biliyordu. Bir tür direniş başlatabilecek -ya da cinayetler hakkında ciddi bir soruşturma- duruşa sahip olsaydı şimdiye kadar başlamış olurdu diye düşündü. Ama kendini, bu fikre gülecek kadar iyi tanıyordu. Guam ve Almanya'da yaptığı işlerde iyiydi -sarhoş askerleri barlardan toplamak, asker kaçaklarını kovalamak ve üste bir araba kazası olduğunda ortalığı temizlemek- ama Chester's Mill'de olup bitenler onu fazlasıyla aşıyordu. Veya bir avuç kasabalı erkeğin arkasından "Memeler." diye söz ettiği yegâne tam zamanlı kasabalı kadın polisi. Bunu bilmediğini sanıyorlardı ama biliyordu. Ve şu anda ortaokul birinci sınıf düzeyi cinsiyet ayrımcılığı dertlerinin en önemsiziydi. Bu işin bitmesi lazımdı ve Dale Barbara Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın bitirmek için seçtiği kişiydi. Başkomutanın hoşnut kalması da önemli değildi. İlk kural kendi adamlarını geride bırakmamaktı. Bu kutsaldı, Tartışmasız Kural'dı.

Barbie'nin yalnız olmadığını bilmesi gerekiyordu. Sonra buna göre o kendi planlarım yapabilirdi.

Saat beşte Linda sabahlığıyla aşağı indiğinde günün ilk ışıkları hiç kıpırdamayan yaprakları ve otları aydınlatarak camlardan süzülmeye başlamıştı. En küçük bir esinti bile yoktu.

Jackie, "Bana bir Tuperware lazım," dedi. "Kutu. Küçük olmalı ve içini göstermemeli. Böyle bir şeyin var mı?"

"Var tabii, ama neden lazım?"

"Çünkü Dale Barbara'ya kahvaltısını götüreceğiz. Gevrek. Ve altına da bir not koyacağız."

"Sen neden bahsediyorsun Jackie? Yapamam bunu. Çocuklarım var."

"Biliyorum. Ama yalnız da yapamam çünkü oraya kendi başıma inmeme izin vermezler. Belki erkek olsaydım olurdu ama bunlarla olmaz." Göğüslerini gösterdi. "Sen de lazımsın."

"Ne tür bir not?"

Jackie göründüğünden daha sakin davranarak, “Yarın gece onu oradan çıkaracağım,” dedi. “Büyük kasaba toplantısı sırasında. O kısımda sana ihtiyacım yok..”

“Zaten o kısımda sana katılamam!” Linda sabahlığının yakasını tutuyordu.

“Alçak sesle konuş. Belki Romeo Burpee - Brenda’yı Barbie’nin öldürmediğine ikna edebilirsem. Tanınmamak için başımıza kar maskesi filan takarız. Kimse de şaşırmaz; zaten kasabadaki herkes yandaşları olduğuna inanıyor.”

“Sen delirmişsin!”

“Hayır. Toplantı sırasında karakolda ancak birkaç polis kalır. Belki de sadece iki kişi. Bundan eminim.”

“Ben değilim!”

“Fakat yarın geceye daha çok var. Onları o zamana kadar oyalaması lazım. Şimdi şu kutuyu ver bana.”

“Jackie, bunu yapamam.”

“Evet yapabilirsin.” Bunu söyleyen eşikte duran ve şortu ve New England Yurtseverleri tişörtüyle dev gibi görünen Rusty’di. “Risk almaya başlamanın zamanı geldi, çocuklar olsa da olmasa da. Burada kendi başımızayız ve bu işin bir an önce çözülmesi gerek.”

Linda dudaklarını kemirerek bir an kocasına baktı. Sonra aşağıdaki dolaplardan birine eğildi. “Kutu burada.”

23

Karakola geldiklerinde nöbet masasında kimse yoktu -Freddy Denton biraz kestirmek için eve gitmişti- ama beş, altı tane genç memur masanın etrafına oturmuş kahve içip sohbet ediyorlardı, çok azı daha önce bu saatlerde kalktığı için bayağı heyecanlıydılar. Jackie aralarında bulunan Killian kardeşlerden ikisini, küçük kasaba motorcularından bir pilici ve Dipper'ın Lauren Conree adlı müdavimiyle Carter Thibodeau'yu gördü. Diğerlerinin isimlerini bilmiyordu ama iki tanesini ortaokulun sürekli sorun yaratan öğrencileri olarak tanıyordu, çocuklar aynı zamanda çeşitli küçük çapta uyuşturucu ve hırsızlık suçları da işlemişlerdi. Bu yeni polisler -yani yenilerin de yenileri- üniforma giymiyordu ama kollarına mavi bantlar bağlanmıştı.

Biri hariç hepsi silahlıydı.

Thibodeau, "Sabahın köründe sizin ne işiniz var burada?" diye sordu. "Hadi benim mazeretim var - ağrı kesicilerim bitti."

Diğerleri de Troller gibi gülüştüler.

Jackie, "Barbara'ya kahvaltı getirdik," dedi. Linda'ya bakmaya, Linda'nın yüzünde olabilecek ifadeyi görmeye korkuyordu.

Thibodeau kutuya baktı. "Süt koymadınız mı?"

Jackie, "Süte ihtiyacı yok," dedi ve kutudaki gevreklerin üstüne tükürdü. "Ben ıslattım işte."

Herkesten tezahüratlar yükseldi. Birkaç tanesi alkışladı.

Jackie ile Linda tam basamakların başına gelmişlerdi ki Thibodeau, "Bana verin şunu," dedi.

Jackie bir an için donakaldı. Kutuyu ona atıp koşmaya başladığım hayal etti. Onu durduran basit bir gerçekti: kaçacak yer yoktu. Karakoldan çıkabilseler bile Savaş Anıtı'nı geçemeden yakalanırlardı.

Linda plastik kutuyu Jackie'nin elinden alıp Thibodeau'ya uzattı. Thibodeau da kutuyu alıp inceledi. Sonra, gevreğin içine bir şey karıştırılmış mı diye kontrol edeceğine kendisi de tükürdü.

"Bu da benim katkım olsun," dedi.

Conree denen kız, “Bir dakika, bir dakika,” diye atıldı. Manken gibi vücudu ve sivilceli yüzlü kızıl saçlı bir afetti. Sesi biraz pusluydu çünkü parmağının birini ikinci eklemine kadar burnuna sokmuştu. “Ben de katkıda bulunacağım.” Parmağının ucunda koca bir sümükle dışarı çıktı. Bayan Conree bunu gevreklere sürünce daha fazla alkış koptu ve birisi, “Laurie madenlerinden yeşil altın!” diye bağırdı.

Kız belli belirsiz gülümseyerek, “Her gevrek kutusunda sürpriz oyuncak olur,” dedi. Elini taşıdığı. 45’liğin kabzasına götürdü. Jackie, kızın sıskalığına bakıp tetiği çektiği takdirde geri tepme yüzünden ayaklarının yerden kesileceğini düşündü.

Thibodeau, “Tamamdır,” dedi. “Ben de size eşlik edeyim.”

Jackie, “İyi,” dedi ve az kalsın notu cebine koyup Barbie’ye elden vermeye çalışacağını hatırlayınca buz gibi oldu. Bir anda aldıkları risk delice göründü... ama artık çok geçti. “Ama merdivende bekle. Linda, sen de arkamda kal. İşi şansa bırakmayalım.”

Thibodeau’nun bunu tartışabileceğini düşündü ama öyle olmadı.

24

Barbie yatağında doğrulup oturdu. Parmaklıkların diğer tarafında elinde plastik bir kutuyla Jackie Wettington duruyordu. Onun arkasında da iki eliyle silahını kavramış yere doğru tutmakta olan Linda Everett vardı. Carter Thibodeau sıranın sonunda, basamakların dibindeydi ve saçı uykudan uyanmış gibi, gömleğinin önü de köpek ısırığının bandajını gösterecek şekilde açıktı.

Barbie, “Merhaba Memur Wettington,” dedi. Küçük penceresinden ince, beyaz bir ışık huzmesi süzülüyordu. “Suçlamaların hiçbiri doğru değil. Aslında suçlama bile diyemiyorum çünkü resmen..”

Linda arkadan, “Kes sesini,” dedi. “İlgilenmiyoruz.”

Carter, “Söyle güzelim,” dedi. “Durma.” Esneyip sargılarını gerdi.

Jackie, “Otur yerinde,” dedi. “Tek kasını bile oynatma.”

Barbie oturdu. Kadın plastik kutuyu parmaklıkların arasından uzattı. Küçük bir kutuydu ve anca sığınıştı.

Barbie kutuyu aldı. İçinde gevrek vardı. Kuru gevreklerin üstünde tükürük parlıyordu. Başka bir şey daha vardı: yeşil, yapışkan ve kanla karışık iri bir sümük. Ve yine de karnı guruldadı. Çok acıkmıştı.

Ayrıca istemediği halde kırılmıştı. Çünkü ilk görüşte eski bir ordu mensubu olduğunu anladığı (kısmen saç modeli yüzünden, daha çok da duruşundan) Jackie Wettington’un bu şekilde davranmayacağını düşünmüştü. Henry Morrison’un tiksintisiyle başa çıkmak kolaydı. Bu daha zordu. Ve diğer kadın polis -Rusty Everett’le evli olan- de ona zehirli bir böcekmiş gibi bakıyordu. En azından karakoldaki normal polislerin...

Thibodeau bulunduğu yerden, “Yesene,” diye seslendi. “Senin için biraz süsledik. Öyle değil mi kızlar?”

Linda, “Öyle,” diye onayladı. İğrendiğini ifade etmek için ağzını büzmüştü, ama yine de hareketlerinde bir farklılık vardı. Barbie’nin yüreği ferahladı. Kadının rol yaptığını tahmin etmişti. Belki bu kadarını ummak fazlaydı ama...

Kadın, Thibodeau’nun Jackie’yi görmesini engelleyecek şekilde hafifçe kıpırdadı... oysa buna hiç gerek yoktu. Thibodeau zaten sargının kenarından

yarasına bakmakla meşguldü.

Jackie görünmediğinden emin olmak için arkasına bir göz attıktan sonra kutunun dibini gösterdi, ellerini açıp kaşlarını kaldırarak *kusura* bakma, demeye çalıştı. Sonra da iki parmağını Barbie'ye uzatıp *dikkatli* ol mesajı verdi.

Barbie başını salladı.

Jackie, "Keyfini çıkar pislik," dedi. "Öğlene daha iyi bir şey getiririz. Mesela çişli köfte."

Merdivende sargısını düzeltmeye çalışan Thibodeau havlar gibi güldü.

Linda da, "Tabii çiğneyecek diş bırakırsak," dedi.

Barbie onun hiçbir şey dememiş olmasını dilerdi. Sesinde sadist, hatta öfkeli bir ifade bile yoktu. Sadece korkmuş, başka bir yerde olmayı arzu eden bir kadın gibi konuşuyordu. Ancak Thibodeau bunun farkına varmışa benzemiyordu. Hâlâ omzunun durumunu incelemekle meşguldü.

Jackie, "Hadi," dedi. "Yemesini seyretmek istemiyorum."

Thibodeau, "Yeterince ıslatmış mıyız?" diye sordu. Kadınlar hücrelerin arasından merdivene doğru gelirken ayağa kalktı. Linda tabancasını kılıfına yerleştiriyordu. "Yani olmamışsa.." Ağzına balgam toparladı.

Barbie, "Ben hallederim," dedi.

Thibodeau, "Tabii halledersin," dedi. "Bir süre. Sonra edemezsin."

Birlikte yukarı çıktılar. Thibodeau sona kalmış ve Jackie'nin kalçasına bir şaplak indirdi. Jackie gülerek eline vurdu. Everett'ten çok daha iyi idare ediyordu durumu. Ama ikisi de çok yürekli davranmışlardı. Korktukları halde.

Barbie gevreklerin üstündeki sümüğü alıp işediği köşeye doğru elini silkeledi. Sonra elini gömleğine sildi. Ardından gevreği didiklemeye başladı. Dipte parmağının ucu bir parça kâğıda değmişti.

Yarın geceye kadar dayanmaya çalış. Seni çıkarabilirsek kalacak emniyetli bir yer düşün. Bunu ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Barbie biliyordu.

25

Barbie notu ve gevrekleri yedikten bir saat sonra birinin ağır ağır merdivenleri indiğini duydu. Bu, kasabayı yöneteceği başka bir gün için takımım giyip kravat takmış olan Koca Jim Rennie'ydi. Peşinden Carter Thibodeau ve başka biri geliyordu - kafasının şekline bakılacak olursa Killian'lardan biriydi. Killian bir koltuk taşıyordu ve biraz sıkıntı çektiği her halinden belliydi; eskiden olsa Yankee'lerin "sümük gibi oğlan." diyecekleri türden biriydi. Koltuğu Thibodeau'ya uzattı, o da alıp koridorun sonundaki hücrenin önüne koydu. Rennie pantolonunun ütüsü bozulmasın diye paçalarını tutarak oturdu.

"Günaydın Bay Barbara." Bu hitap şeklinde hafif, tatmin olmuş bir sempati hissediliyordu.

Barbie, "Üye Rennie," dedi. "Size adımı, rütbemi ve numaramı... ki onu da hatırladığımdan emin değilim, vermek dışında nasıl yardımcı olabilirim," dedi.

"İtiraf et. Bizi sıkıntıdan, ruhunu da bu yükten kurtar."

"Bay Searles dün gece su işkencesi hakkında bir şeyler demişti, Irak'ta görüp görmediğimi sordu."

Rennie'nin dudakları *anlat bakalım, konuşan hayvanlar çok ilginç oluyor,* dercesine büzüldü.

"Aslında gördüm. Sahada ne sıklıkta kullanıldığını bilmiyorum -raporlar muhtelif- ama ben iki kere gördüm. Birinde adam itiraf etti ama itirafı bir işe yaramadı. El-Kaide'nin bomba imalatçısı olarak bilinen adamın Kuveyt'e gitmek üzere aylar önce Irak'tan ayrılan bir öğretmen olduğu ortaya çıktı. Öteki adamsa nöbet geçirdi ve beyni hasar gördüğü için itirafta bulunamadı. Yapabilse eminim ki o da bir şeyler söylerdi. Su işkencesinde herkes konuşur, genellikle de birkaç dakikada. Eminim ki ben de konuşurum."

Koca Jim, "O zaman kendini acı çekmekten koru," dedi.

"Yorgun görünüyorsunuz efendim. İyi misiniz?"

Hafif tebessüm yerini bir kaş çatışa bıraktı. "Benim durumum seni hiç ilgilendirmez. Bir tavsiyede bulunayım Bay Barbara. Beni oyalama, ben de

seni oyalamayayım. Sen kendi haline bak. Şimdilik iyi olabilir ama durumlar değişebilir de. Birkaç dakika içinde. Görüyorsun ya gerçekten de su işkencesini düşünüyorum. Aslında ciddi bir şekilde düşünüyorum. O yüzden şu cinayetleri itiraf et. Kendini bir sürü acıdan ve sıkıntıdan kurtarmış olursun."

"Bence öyle olmaz. Hem bana su işkencesi yaparsanız bir şeyler anlatmak zorunda kalabilirim. Muhtemelen odada kimlerin bulunacağına karar verirken bunu aklınızda tutmak istersiniz."

Rennie düşündü. Özellikle sabahın bu saati için üstü başı düzgün olmasına rağmen teni solgun ve küçük gözlerinin altları mosmordu. Sahiden iyi görünmüyordu. Koca Jim oracıkta düşüp ölürse Barbie iki şey düşünüyordu. Biri, Chester's Mill'deki çirkin siyasi havanın başka hortumlara yol açmadan düzelmesiydi. Diğeri ise içinde Barbie'nin kendi ölümünün de gerçekleşeceği (muhtemelen idam mangasıyla değil linç yoluyla) kaotik bir kan gölüydü, muhtemelen kendisinden sonra sıra yandaşı olarak kabul edilenlere gelirdi. Julia listenin başında olabilirdi. Ve Rose da ikinci sırada yer alırdı; korkmuş insanlar suç ortaklığına çok inanırdı.

Rennie, Thibodeau'ya döndü. "Geri çekil Carter. Ta merdivenin dibine lütfen."

"Ama ya bu herif sizi tutmaya.."

"O zaman onu öldürürsün. O da bunu biliyor zaten. Öyle değil mi Bay Barbara?"

Barbie başıyla onayladı.

"Üstelik, ona bundan fazla yaklaşacak değilim. O yüzden geri çekilmeni istedim. Burada özel bir görüşme yapacağız."

Thibodeau geri çekildi.

"Şimdi Bay Barbara - neler diyeceksin bakalım?"

"Met laboratuvarıyla ilgili her şeyi biliyorum." Barbie alçak sesle söylemişti bunları. "Şef Perkins biliyordu ve seni tutuklamaya hazırlanıyordu. Brenda bilgisayarındaki dosyayı bulmuştu. Onu o yüzden öldürdün."

Rennie gülümsedi. "Müthiş bir fantezi."

“Sebebini düşününce başsavcı öyle düşünmeyecek. Burada karavanda üretilen üç beş parça uyuşturucudan söz etmiyoruz, met’in General Motors’undan söz ediyoruz.”

Rennie, “Bugün sona erdiğinde Perkins’in bilgisayarı yok edilmiş olacak,” dedi. “Brenda’nınki de. Herhalde Duke’un kasasında bazı evrakların bir kopyası vardır -tabii ki anlamsız; kötü niyetli, benden daima nefret etmiş bir adam tarafından siyasi amaçlarla uydurulmuş şeyler- ve eğer öyleyse kasa da açılacak ve içindeki belgeler yakılacak. Kasabanın iyiliği için, benim değil. Bu bir kriz yönetimi. Hepimiz birlik olmak zorundayız.” “Brenda ölmeden önce o dosyanın bir kopyasını çıkarmıştı.”

Koca Jim iki sıra küçük dişini ortaya çıkararak sırıttı. “Bir hikâye başka bir hikâye doğurur Bay Barbara. Ben de kendiminkini uydurabilir miyim?”

Barbie buyur dercesine ellerini açtı.

“Benim hikâyeme göre, Brenda beni görmeye gelir ve aynı şeyleri söyler. Senin bahsettiğin kopyayı Julia Shumway’a verdiğini iddia eder. Ama ben bunun yalan olduğunu bilirim. Buna niyet etmiştir ama yapmamıştır. Yapsaydı bile..” Omuz silkti. “Yandaşların dün gece Shumway’ın gazetesini yaktı. Kendi açılarından kötü bir karardı. Yoksa senin fikrin miydi?” Barbara tekrar etti. “Bir kopya var. Nerede olduğunu da biliyorum. Bana su işkencesi yaparsanız yerini itiraf ederim. Yüksek sesle.”

Rennie güldü. “Bütün içtenliğimle dinliyorum Bay Barbara, ama ben bütün hayatımı pazarlık ederek geçirdim ve blöfle karşılaştığımda bunu anlarım. Belki de bir an önce idam ettirmeliyim seni. Kasabayı coşturmuş olurum.”

“Önce komplocu yandaşlarımı bulmadan mı? Peter Randolph bile bu kararı şüpheyle karşılayabilir ki kendisi korkmuş bir ahmaktan başka bir şey değil.”

Koca Jim ayağa kalktı. Sarkık yanakları tuğla rengi olmuştu. “Burada kiminle dans ettiğinden haberin yok senin.”

“Kesinlikle var. Senin gibileri Irak’ta fazlasıyla gördüm. Onlar kravat değil türban takıyor, ama bunun dışında aynısınız. Hatta işin ucunu Tanrı’ya dayandırmak konusunda bile.”

Koca Jim, “Eh, beni su işkencesinden caydırdın,” dedi. “Çok üzücü çünkü her zaman canlı izlemek istemişimdir.”

“Eminim istemişsinizdir.”

“Şimdilik seni bu küçük hücrede tutmaya devam edelim, tamam mı? Fazla yiyeceğini sanmam, çünkü yemek düşünceyi bozar. Kim bilir? Belki yoğun düşünürsen yaşamana izin vermem için daha iyi sebepler bulabilirsin. Mesela bu kasabada bana karşı olanların isimleri gibi. Tam bir liste. Sana kırk sekiz saat veriyorum. Sonra, beni aksine ikna edemezsen, bütün kasabanın gözü önünde Savaş Anıtı’nda idam edileceksin. Herkese örnek olacaksın.”

“Sahiden iyi görünmüyorsunuz meclis üyesi.”

Rennie ciddi bir ifadeyle Barbie’yi inceledi. “Senin gibiler dünyanın başına bela oluyor. İdamın kasabadaki herkesi bir araya getireceğini ve kötü olan her şeyden arınmanızı sağlayacağına inanmasam Bay Thibodeau’dan seni şuracıkta vurmasını isterdim.”

Barbie, “Yap da sonuçlarını gör,” dedi. “Eylemin kasabanın bir ucundan öbür ucuna kadar duyulur. Ondan sonra o saçma sapan kasaba toplantısında birlik beraberlik sağlayacağım diye didinip dur pabucumun tiranı.”

Koca Jim’in boynundaki damarlar kabardı; alnında bir damar atmaya başladı. Bir an için patlayacakmış gibi göründü. Sonra gülümsedi. “Güzel çaba Bay Barbara. Ama yalan söylüyorsun,” dedi.

Çekip gitti. Hepsi gittiler. Barbie ter içinde yatağında oturdu. Sınıra ne kadar yaklaştığının farkındaydı. Rennie’nin onu sağ tutmak için nedenleri vardı ama o kadar da güçlü nedenler değildi. Ve bir de Jackie Wettington’la Linda Everett’ten gelen not vardı. Bayan Everett’in yüzündeki ifade dehşete düşmesine yetecek kadarını bildiğini gösteriyordu ve bu korkusu sadece kendisi için değildi. Çakısını kullanarak kaçması daha emniyetli olacaktı. Yeni polislerin tecrübesizliğini düşünecek olursak bu kesinlikle mümkündü. Biraz şans gerekirdi, ama yapılabilirdi.

Ancak kadınlara bunu kendi başına yapmasına izin vermelerini söyleme şansı yoktu.

Barbie ellerini başının altına koyarak uzandı. Bir soru kafasını diğerlerinden daha çok kurcalıyordu: Julia’ya verilecek VADER dosyası kopyasına ne olmuştu? Çünkü Julia’ya ulaşmadığı belliydi, Rennie’nin bir tek o konuda doğruyu söylediğinden emindi.

Bunu bilmeye imkân yoktu ve beklemekten başka bir şey yapılamazdı.

Barbie sırtüstü yatıp gözünü tavana dikerek beklemeye başladı.

O ÖLÜM MARŞINI ÇAL

1

Linda’yla Jackie karakoldan döndüklerinde Rusty ile kızlar merdivenlerde oturmuş onları bekliyorlardı. Kızların üstünde hâlâ pijamaları vardı yılın bu mevsiminde giydikleri flaneller değil, ince pamuklu olanlardı. Daha sabahın yedisi bile olmadığı halde mutfak penceresinin dışındaki termometre yirmi dört dereceyi gösteriyordu.

Başka zaman olsa iki kız annelerine bir an önce sarılmak için Rusty’yi geride bırakırdı, fakat bu sabah Rusty kızların birkaç metre önündeydi. Karısını belinden yakaladı ve Linda neredeyse canını acıtacak bir güçle boynuna sarıldı - merhaba yakışıklı türünden bir sarılma değil, boğulan birinin can simidine sarılması gibiydi.

Rusty, karısının kulağına, “İyi misin?” diye fısıldadı.

Linda başını sallarken saçları Rusty’nin yanağına değiyordu. Sonra geri çekildi. Gözleri parlıyordu. “Thibodeau kutuya bakacaktı eminim ama Jackie içine tükürmeyi akıl etti, dahiceydi ama ben *emindim.”*

Judy, “Annem niye ağlıyor?” diye sordu. Kendisi de ağlamaya hazır gibiydi.

Linda, “Ağlamıyorum,” deyip gözlerini sildi. “Eh, belki azıcık. Çünkü babanızı görünce çok mutlu oldum.”

Janelle, Jackie’ye, “Hepimiz onu görünce mutlu oluyoruz!” dedi. “Çünkü benim babam EN BÜYÜK!”

Rusty, “Bak bunu bilmiyordum,” deyip Linda’yı dudaklarından öptü.

Janelle kendinden geçmiş gibi, “Dudaklarından öptü!” dedi. Judy ise gözlerini kapatıp kıkırdadı.

Jackie, “Gelin kızlar, salıncaklara,” dedi. “Sonra da okul için giyinmelisiniz.”

Janelle önden koşarken, *“BEN LOLİPOP İSTİYORUM!”* diye bağırdı.

Rusty, “Okul mu?” dedi. “Sahiden mi?”

Linda, “Sahiden,” dedi. “Sadece küçükler için, Doğu Caddesi Gramer Okulu. Yarım gün. Wendy Goldstone ile Ellen Vanedestine derslere girmeye gönüllü olmuş. Bir sınıfta anaokulundan üçüncü sınıfa kadar, bir sınıfta da

dörtten altıya kadar olan dersler veriliyor. Sahiden bir şeyler öğrenebiliyorlar mı bilmiyorum ama çocukların gidecek bir yeri olur, hem de her şey normalmiş gibi olur. Yani belki.” Bulutsuz ama her yerinde aynı sarımsı renge bürünen gökyüzüne baktı. *Sanki katarakt olmuş mavi bir göz gibi*, diye düşündü. “Keşke ben de biraz normal şeyler yaşayabilsem. Gökyüzüne bak.”

Rusty şöyle bir baktıktan sonra karısını bir kol boyu uzağında tutup inceledi. “Bununla baş edebilecek misin? Emin misin?”

“Evet. Ama kenarından döndük. Böyle şeyler casus filmlerinde hoş olabilir de gerçek hayatta korkunç. Ben onu kaçıramam hayatım. Kızlar yüzünden.”

Rusty, “Diktatörler daima çocukları esir tutar,” dedi. “Bir noktada artık bunun işe yaramayacağını söylemek lazım.”

“Ama burada ve henüz değil. Bu Jackie’nin fikri, bırakalım o halletsin. Ben karışmayacağım, senin karışmana da izin vermeyeceğim.” Yine de Rusty bunu istediği takdirde karısının ona uyacağım biliyordu; duruşunun altında bu saklıydı. Eğer Rusty’yi en büyük yapan buysa en büyük olmak istemiyordu.

“İşe gidecek misiniz?” diye sordu.

“Tabii ki. Çocuklar Marta’ya gidecek, o çocukları okula götürecek, Linda’yla Jackie de Kubbe’nin altında yeni bir güne başlayacaktı. Başka türlüsü garip görünür. Böyle düşünmekten de nefret ediyorum.” Nefesini verdi. “Ayrıca yorgunum,” dedikten sonra çocuklara bir göz attı. “Bir bezginlik var üstümde. Gece çok az uyudum. Sen hastaneye gidiyor musun?”

Rusty başını salladı. “En azından öğlene kadar Ginny’yle Twitch kendi başlarına idare edecekler... zaten bir de adam var yardım eden. Thurston bir tür New Age tipi ama işe yarıyor. Ben Claire McClatchey’ye gideceğim. Şu çocuklarla konuşmam lazım, bir de Geiger Sayacı’nı çıldırtan yere gitmeliyim.”

“Nerede olduğunu sorarlarsa ne diyeyim?”

Rusty biraz düşündü. “Herhalde doğrusunu. En azından bir kısmını. Kubbe’yi yaratan bir jeneratör aradığımı söyle. Bu sayede Rennie bundan sonraki adımını iki kere düşünür belki.”

“Peki ya yerini sorarlarsa? Eminim sorarlar.”

“Bilmediğini ama kasabanın batı tarafında olduğunu tahmin ettiğini söylersin.”

“Black Ridge kuzeyde.”

“Evvet. Rennie, Randolph’a adamlarından bir kısmını yollamasını söylerse yanlış yere gitsinler istiyorum. Sonradan biri laf ederse yorgun olduğunu ve karıştırmış olabileceğini söylesin. Ve bak canım - karakola gitmeden önce Barbie’nin o cinayetleri işlemediğini düşünebileceklerin bir listesini çıkar.” Yine aklından *biz ve onlar* diye geçti. “Yarınki kasaba toplantısından önce o insanlarla konuşmamız lazım. Açık açık.”

“Rusty, bundan emin misin? Çünkü dün geceki yangından sonra bütün kasaba *Dale Barbara’*nın *Dostlarını* arıyor olacak.”

“Emin miyim? Evet. Hoşuma gidiyor mu? Büyük ihtimalle hayır.” Linda tekrar sarımtırak gökyüzüne, sonra da ön bahçelerindeki iki meşe ağacına baktı. Yaprakları kuru kuru sarkmıştı, parlak renkleri kahverengiye dönüşüyordu. İç geçirdi. “Rennie suçu Barbara’ya yıktıysa muhtemelen gazeteyi de o yaktırmıştır. Bunu biliyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Ve eğer Jackie, Barbara’yı hapisten çıkarabilirse nereye götürecek? Kasabada güvenli neresi var?”

“Bunu da düşünmem lazım.”

“Jeneratörü bulur da kapatabilirsen bütün bu casusluk oyunları gereksiz olacak.”

“Dua et de öyle olsun.”

“Edeceğim. Radyasyon ne olacak peki? Kan kanseri filan olmanı istemiyorum.”

“O konuda da bir fikrim var.”

“Ne olduğunu sormalı mıyım?”

Rusty gülümsedi. “Muhtemelen hayır. Oldukça çılgın bir fikir.”

Linda kocasıyla ellerini birleştirdi. “Dikkatli ol,” dedi.

Rusty de onu hafifçe öptü. “Sen de.”

Salıncaklarda kızları sallayan Jackie’ye baktılar. Dikkat edecekleri çok şey vardı. Aynı anda Rusty tehlikenin hayatında önemli bir faktör

haline gelmeye başladığını düşündü. Sabah tıraşını olurken bu manzarayı görmeye devam etmek istiyorsa çok dikkatli olmalıydı.

2

Horace insanların yediklerinden hoşlanırdı.

Aslında, köpek Horace insanların yediklerine *bayılırdı.* Kilolu olduğu için (son yıllarda burnunun hafif grileşmesi bir yana) bunları yemesi gerekmiyordu ve veteriner açık açık cömertliğiyle hayvanın ömrünü kısalttığını söylediğinden beri Julia masadan ona da bir şeyler vermeyi kesmişti. Bu konuşma altı ay önce yapılmıştı; o zamandan bu zamana Horace'a sadece Bil-Jac'le arada bir diyet köpek bisküvisi veriliyordu. O bisküviler görünüşte mukavvaya benziyordu ve Horace'ın onları yerken takındığı yüz ifadesine bakılacak olursa tatları da mukavva gibiydi. Fakat Julia kararlıydı: artık kızarmış tavuk derisi, makarna, kahvaltılık gibi şeyler yoktu.

Horace'ın az yemesi için alman bu önlemler işe yaramamış hatta iştahını bile kesmemişti; bu rejim yüzünden hazıra konmak yerine tilki cinsinden atalarının av yeteneklerini keşfetmek zorunda kalmıştı. Sabah ve akşam yürüyüşleri bu bakımdan çok yararlı oluyordu. Normal yürüyüş yolları olan anacadde ile Batı Caddesi'nin çöplerinde inanılmaz şeyler oluyordu. Kızarmış patatesler, cipsler, fıstık ezmeli krakerler, üstünde biraz dondurma kalmış ambalajlar. Bir şöleni anımsatıyordu. Sadece mama kabında değildi ve daha kolesterol kelimesini söylemeye fırsat kalmadan ne bulursa mideye indiriyordu.

Karşılaştığı bütün güzelliklere ulaşamadığı da oluyordu; bazen Julia neyin peşinde olduğunu görüyor ve yemesine fırsat vermeden kayışını çekiveriyordu. Fakat yine de bol bol yiyebiliyordu çünkü genellikle yürüyüşlerde Julia'nın elinde bir kitap veya katlanmış bir *New York Times* olurdu.

Times karşısında ikinci planda kalmak her zaman hoş değildi -özellikle de güzelce karnı okşansın istendiğinde- ama yürüyüşlerde bu ihmal bir nimetti. Küçük sarı Corgi için ihmal atıştırmak demekti.

Bu sabah da ihmal ediliyordu. Julia'yla diğer kadın -evin sahibi olmalıydı çünkü kokusu her yere, özellikle de insanların gidip dışkılarını bıraktıkları ve oturdukları yerlere sinmişti- konuşuyorlardı. Bir ara diğer kadın ağlamış ve Julia ona sarılmıştı.

Andrea, “Daha iyiyim ama o kadar da iyi değilim,” dedi. Mutfaktaydılar. Horace içtikleri kahvenin kokusunu alabiliyordu. Soğuk kahveydi, sıcak değil. Ayrıca hamur tatlısı kokusu da alıyordu. Donmuş cinsinden. “Hâlâ istiyorum.” Eğer kadın donmuş hamurlardan bahsediyorsa Horace da istiyordu.

Julia, “İstek uzun süre devam edebilir,” dedi. “Ve en önemlisi de bu değil üstelik. Cesaretine hayranım Andi, ama Rusty haklı - mahrumiyet krizi aptalca ve tehlikeli. Nöbet geçirmediğin için çok şanslısın.”

“Bildiğim kadarıyla geçirdim.” Andrea kahvesinden bir yudum aldı. Horace höpürtüyü duydu. “İnanılmayacak kadar canlı rüyalar gördüm. Birinde yangın çıkmıştı. Büyük bir yangın. Cadılar Bayramı’nda.”

“Ama şimdi daha iyisin.”

“Biraz. Yapabileceğime inanmaya başladım. Julia, buraya gelmene çok sevindim ama daha iyi bir yer bulabilirsin sanırım. Bu koku..”

“Koku için bir şeyler yapabiliriz. Burpee’den pilli bir vantilatör alırız. Eğer yatakla yemek firmadansa -tabii Horace ile birlikte- ben varım. Kimse bağımlılıktan tek başına kurtulmaya çalışmamalı.”

“Başka bir yolu olduğunu sanmıyorum hayatım.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Niye yaptın bunu?”

“Çünkü seçildiğimden beri ilk kez bu kasabanın bana ihtiyacı olabilir. Ve çünkü Jim Rennie planlarına karşı çıktığım takdirde beni ilaçsız bırakmakla tehdit etti.”

Horace bundan sonrasını dinlemedi. Duvarla kanepenin ucu arasındaki boşluktan burnuna gelen hoş koku daha ilginçti. Andrea’nın iyi günlerinde (oldukça çok ilaç almışsa) oturup bazen *The Hunted Ones* (Lost’un enteresan bir rakibi) ve *Dancing with the Stars’* la arada HBO’da film seyrettiği yer bu kanepeydi. Film gecelerinde genellikle mikrodalgada patlamış mısır yapardı. Çanağı sehpaya koyardı. Çoğu zaman da alırken yere dökerdi. İşte Horace’ın kokusunu aldığı bu patlamış mısırlardı.

Kadınları lüzumsuz konuşmalarıyla baş başa bırakıp küçük sehpanın altına, oradan da aradaki boşluğa süzüldü. Daracık bir yerdi ama sehpa kendiliğinden bir köprü oluşturmuştu ve kendisi de, özellikle diyet Corgi mamaları yemeye başladığından beri bayağı zayıflamıştı. İlk kırıntılar tam zarfının içinde oracıkta yatan VADER dosyasının diğer tarafındaydı.

Horace aslında tam sahibinin isminin üstünde (müteveffa Brenda Perkins'in düzgün elyazısıyla yazılmıştı) duruyordu ve Andrea ile Julia oturma odasına girdikleri sırada oldukça lezzetli ilk ganimetlerini yemekteydi.

Bir kadın *onu ona ver,* dedi.

Horace kulaklarını dikip yukarı baktı. Julia veya diğer kadın değildi; ölmüş biriydi. Horace da bütün köpekler gibi sık sık ölülerin sesini duyar, bazen seslerin sahiplerini de görürdü. Ölüler her yerdeydi ama yaşayanlar günün her dakikası çevrelerini kuşatan on binlerce aromayı duymadıkları gibi onları da görmüyordu.

Onu Julia'ya ver, ona lazım, zaten onun.

Bu gülünçtü. Julia asla kendi ağzından bir şey yemezdi, Horace bunu artık öğrenmişti. Burnuyla ona doğru itelese de yemezdi. Tamam bunlar insan yiyeceğiydi ama artık yere düşmüşlerdi.

Patlamış mısırı değil, şeyi...

"Horace?" Julia bunu yaramazlık yaptığı zamanlardaki ses tonuyla söylemişti - hani şu ah seni yaramaz köpek, falan filanlardaki gibi. "Ne yapıyorsun orada? Çık çabuk."

Horace kendini geri itti. Suratına en şirin ifadesini takınmıştı -ay Julia, seni de ne çok seviyorum- ve burnunun ucuna patlamış mısır yapışmadığını umuyordu. Birkaç parça yiyebilmişti ama asıl hâzineyi kaçırdığını hissediyordu.

"Bir şeyler mi arıyordun?"

Horace yüzünde o duruma uygun hayranlık ifadesiyle oturdu. Aslında doğruydu; Julia'yı sahiden çok seviyordu.

"Daha doğrusu ne arıyordun?" Julia kanepeyle duvar arasındaki boşluğa eğildi.

İyice bakamadan diğer kadın öğürür gibi sesler çıkarmaya başladı. Titremesini engellemek için kollarını gövdesine sarmıştı, ama başaramıyordu. Kokusu değişti ve Horace kusacağını anladı. Dikkatlice izlemeye başladı. Bazen insan kusmuğunda güzel şeyler oluyordu.

Julia, "Andi?" diye sordu. "İyi misin?"

Horace, *aptalca bir soru*, diye düşündü. Kokusu«« *duymuyor musun!* Ama bu da aptalca bir soruydu. Julia kendi terinin kokusunu bile zor alırdı. "Evet. Hayır. O üzümlü çöreği yememeliydim. Galiba.."

Koşarak odadan çıktı. Horace çiş-kaka yerine yeni kokular ekleyeceğini tahmin etti. Julia da kadının peşinden gitti. Bir an Horace sehpanın altına girip girmemeyi düşündü ama Julia'dan endişe kokusu almıştı ve onun yanına koşmayı tercih etti.

Ölünün sesini tamamen unutmuştu.

3

Rusty, Claire McClatchey'i arabadan aradı. Erkendi ama kadın ilk çalışta telefonu açtı ve Rusty hiç şaşırmadı. Bugünlerde Chester's Mill'de kimse çok uyumuyordu, en azından ilaç yardımı olmadan.

Claire, Joe ile arkadaşlarını en geç sekiz buçukta evde toplayacağına, gerekirse kendi eliyle getireceğine söz verdi. Sesini alçaltarak, "Galiba Joe, Calvert'lerin kızından hoşlanıyor," dedi.

Rusty, "Hoşlanmasa aptallık olurdu," dedi.

"Onları oraya götürecek misiniz?"

"Evet ama radyasyon bölgesine kadar değil. Buna söz veriyorum Bayan McClatchey."

"Claire. Eğer oğlumu yanınıza katıp hayvanların intihar ettiği bir yere yollayacaksam herhalde birbirimize isimlerimizle hitap etmeliyiz."

"Siz Benny'yle Norrie'yi sizin eve getirin, ben de onlara orada göz kulak olacağıma söz vereyim. Böylesi size uyar mı?"

Claire uyduğunu söyledi. Telefonu kapattıktan beş dakika sonra Rusty garip bir şekilde ıssız olan Motton Yolu'na ve oradan da Eastchester'ın en güzel evlerinin sıralandığı kısa Drummond Patikası'na sapıyordu. Güzel bir evin posta kutusunda BURPEE yazıyordu. Rusty çok geçmeden Burpee'lerin mutfağında oturmuş Romeo ve karısı Michela ile kahve (hem de sıcaktı; Burpee'lerin jeneratörü hâlâ çalışıyordu) içmekteydi. Her ikisi de solgun ve sıkıntılı görünüyordu. Rommie giyinmişti, Michela'nın üzerinde hâlâ ev kıyafetleri vardı.

Rommie, "Sence Bren'i sahiden Barbie denen o adam mı öldürdü?" diye sordu. "Çünkü bunu yaptıysa onu kendi ellerimle öldüreceğim dostum."

Michela, kocasının kolunu tuttu. "Sen o kadar aptal değilsindir canım." Rusty, "Sanmıyorum," dedi. "Bence suçu ona yıktılar. Fakat insanlara bunu dediğimi söylersen hepimizin başı derde girebilir."

"Rommie o kadını hep sevmiştir." Michela gülümsüyordu ama sesinde bir soğukluk vardı. "Bazen benden bile çok diye düşünürüm."

Rommie bunu ne onayladı ne de inkâr etti - aslında hiç duymamış gibiydi. Kahverengi gözlerinde meraklı bir ifadeyle Rusty'ye eğildi. "Ne diyorsun sen doktor? Nasıl ona yıkmışlar?"

"Şu an girmek istediğim bir konu değil. Buraya başka bir iş için geldim. Ve korkarım ki bu da bir sır."

Michela, "O zaman ben duymak istemiyorum," dedi. Kahve fincanını da alıp mutfaktan çıktı.

Rommie kendine has aksanıyla, "Bu gece bu kadından hayır gelmez," dedi.

"Pardon?"

Rommie omuz silkti. "Kasabanın diğer tarafında başka biri daha var. Misha da biliyor, ama izni yok. Diğer işin neymiş, sen onu söyle doktor." "Birtakım çocuklar Kubbe'yi yaratan şeyi bulduklarını düşünüyorlar. Çocuklar küçük ama çok zeki. Onlara güveniyorum. Ellerinde bir Geiger Sayacı vardı ve Black Ridge Yolu'nda yüksek oranda radyasyon olduğunu tespit etmişler. Tehlike sınırında değilmiş ama o kadar yaklaşmamışlar zaten." "Neye yaklaşmamışlar? Ne görmüşler ki?"

"Mor bir ışığın çaktığını... Hani şu eski meyve bahçesini bilirsin."

"Tabii. McCoy'un yeri. Kızlarla giderdim oraya. Bütün kasaba görünür. Şu eski Willys ciplerden vardı bende.." Bir an için o günlere özlem duyarmış gibi göründü. "Neyse, boş ver. Sadece çakan bir ışık mı?"

"Bir sürü de ölü hayvan görmüşler - geyikler, ayı filan. Çocuklara hayvanlar intihar etmiş gibi gelmiş."

Rommie asık suratla bunu düşündü. "Evet, dinliyorum."

"Buraya kadar tamam. Birinin oraya gitmesi lazım ve o kişi de sanırım benim. Yalnız bana şu özel tulumlardan bir tane gerekli."

"Aklından ne geçiyor doktor?"

Rusty anlattı. Sözünü bitirince Rommie bir paket Winstons sigarası çıkarıp uzattı.

Rusty, "Ben OP seviyorum," deyip bir tane aldı. "Eee, ne düşünüyorsun?"

Rommie sigaralarını yakarken, "Ah, sana yardım edebilirim," dedi. "Gereken her şey mağazamda var, kasabadaki herkesin de gayet iyi bildiği

gibi.” Sigarasını Rutsy’ye doğru salladı. “Fakat gazetede fotoğrafının çıkmasını istemezsin çünkü o tulumun içinde çok komik görünürsün.”

Rusty, “Gazeteyi hiç merak etmiyorum,” dedi. “Dün gece yandı çünkü.”

Rommie, “Duydum,” dedi. “Yine şu Barbara denen adam. Yani *Dostları”*

“Buna inanıyor musun?”

“Ah, ben inançlı bir kişiyim. Bush, Irak’ta nükleer bomba olduğunu söylediğinde ona da inanmıştım. Herkese de bu adam ne dediğini biliyor dedim. Ayrıca Oswald’ın yalnız hareket ettiğine de inanıyorum ben.”

Öteki odadan Michela seslendi. “Kes şu sahte Fransız aksanıyla konuşmayı.”

Rommie, Rusty’ye *babımdaki derdi görüyor musun,* dercesine sırıttı. “Olur canım,” dedi ve aksanında hiç o Lucky Pierre havası yoktu. Sonra tekrar Rusty’ye döndü. “Arabanı burada bırak. Benim minibüsü alırız. Daha geniş. Beni mağazada bırakır gider o çocukları alırsın. Ben de istediğin tulumu hazırlarım. Fakat eldiven konusunu bilemiyorum..”

“Hastanede röntgen odasında kurşun astarlı eldivenlerimiz var. Ta dirseğe kadar çıkıyor. Önlüklerden birini de alabilirim..”

“İyi fikir, sperm sayını tehlikeye atmanı istemem..”

“Ayrıca yetmişlerde teknisyenlerle radyologların taktığı kurşun kaplamalı gözlüklerden bir iki tane olacak. Hoş atılmış da olabilir. Umut edeyim de çocukların son okuduğundan daha fazlasını göstermesin.”

“Ama onlar çok yaklaşmamış dedin.”

Onlar çıkmadan -kısa bir etekle daracık bir bluz giymiş olan- Michela mutfağa geldi ve kocasını aptallık etmekle suçladı. Başlarını derde sokacaktı. Daha önce de yapmıştı şimdi de yapıyordu. Ama bu seferki tahmin edemediği kadar kötü olabilirdi.

Rommie, karısını kollarına alıp akıcı bir Fransızcayla bir şeyler söyledi. Kadın da kelimeleri tükürür gibi aynı dilde yanıt verdi. Rommie yine bir şeyler dedi. Kadın kocasının omzunu iki kere yumrukladıktan sonra ağlamaya başladı ve Rommie’yi öptü. Dışarıda, Rommie özür dilercesine Rusty’ye bakıp omuz silkti. “Elinde değil,” dedi. “Şair ruhuna ve bir hurdalık köpeğinin duygusal makyajına sahip.”

4

Rusty ile Romeo Burpee mağazaya ulaştıklarında, Toby Manning çoktan gelmiş, Rommie arzu ediyorsa mağazayı açıp hizmete sunmak üzere bekliyordu. Karşıki eczanede çalışan Petra Searles de onunla oturuyordu. Kolçaklarından MÜTHİŞ YAZ SONU İNDİRİMİ yazılı flamalar sarkan alçak koltuklara yerleşmişlerdi.

“Rusty saatine bakıp, “Herhalde şu radyasyon tulumunu, mesela on olmadan hazır edersin, değil mi?” diye sordu.

Rommie, “Söz vermesem daha iyi. Yoksa deli dersin bana. Hadi git doktor. Şu eldivenleri, gözlükleri, önlükleri filan al. Çocuklarla konuş. Bana da biraz vakit ver.”

Rommie araçtan inince Toby, “Açıyor muyuz patron?” dedi.

“Bilmiyorum. Belki öğleden sonra. Benim bu sabah biraz işim var.” Rusty araçla uzaklaştı. Toby’le Petra’nın kolunda mavi bantlar olduğunu fark ettiğinde Town Common Tepesi’ne varmıştı bile.

5

Vazgeçmesine iki saniye kala eldivenleri, önlükleri ve o kurşun kaplamalı gözlüklerden birini röntgen dolabının arka tarafında buldu. Gözlüğün kayışı kopmuştu ama Rommie'nin buna da bir çözüm bulacağından emindi. Ödül olarak kimseye ne yaptığını açıklamak zorunda kalmadı. Bütün hastane uykudaymış gibiydi.

Dışarı çıkıp hafif is kokan havayı içine çekti ve batıya, füzelerin çarptığı yerde havada asılı kalan ise baktı. Cilt kanserine benziyordu. Barbie, Koca Jim ve cinayetlere odaklandığını, çünkü bunların anlayabileceği türden insani şeyler olduğunu biliyordu. Fakat Kubbe'yi görmezden gelmek de hataydı - asıl felaket ondan gelebilirdi. Bu Kubbe gitmeliydi, hem de hemen, yoksa astımlı ve KOAH'lı(*) hastalar sorun yaşamaya başlayacaktı. Ve gerçekten tam kömür madenine konmuş kanaryalar gibiydiler.

(*)KOAH: Kronik obstrüktif akciğer hastalığı.

Nikotin lekeli gökyüzünün altında.

"Hiç iyi değil," diye mırıldanıp toparladıklarını minibüsün arkasına attı. "Hem de hiç değil."

6

Oraya vardığında üç çocuk da McClatchey'lerin evindeydi ve eğer şanslılarsa bu ekim çarşambasının sonunda ulusal kahraman ilan edilebilecek kişiler garip bir şekilde suskundular.

Rusty aslında hissettiğinden daha istekli bir şekilde, “Hazır mısınız millet?” diye sordu. “Oraya gitmeden önce Burpee’ye uğramamız lazım, ama fazla uzun..”

Claire, “Önce size anlatmaları gereken bir şey var,” dedi. “Keşke anlatmasalardı. Bu iş giderek daha kötüye gidiyor. Bir bardak portakal suyu ister misiniz? Bozulmadan bitirmeye çalışıyoruz.”

Rusty çok az istediğini gösterecek şekilde başparmağıyla işaret parmağını kaldırdı. Portakal suyunu sevdiğinden değil, ama kadının odadan çıkmasını istemişti ve hissettiği kadarıyla o da bunu arzu ediyordu. Solgun görünüyordu, sesinde de korku dolu bir tını vardı. Rusty bunun çocukların Black Ridge’de bulduğu şeyle ilgili olmadığını tahmin etti; bu bambaşka bir şeydi.

Tam da sırasıydı, diye düşündü.

Kadın odadan çıkınca, “Dökülün bakalım,” dedi.

Benny’yle Norrie’ye dönüp Joe’ya baktılar. Joe içini çekti, saçını geri itti ve tekrar içini çekti. Bu ağırbaşlı ergen tavırlarıyla, üç gün önce Alden Dinsmore’un çiftliğindeki çocuğa çok az benziyordu. Onun yüzü de annesininki gibi solgundu ve alnında birkaç sivilce -belki de ilk sivilceleri- belirmişti. Rusty böyle aniden çıkan sivilceleri daha önce de görmüştü. Stresten olurlardı.

“Ne oldu Joe?”

Joe, “İnsanlar benim zeki olduğumu söyler,” dedi ve Rusty çocuğun gözlerinin dolduğunu fark etti. “Galiba öyleyim, ama bazen keşke olmasaydım diyorum.”

Benny, “Merak etme,” dedi. “Birçok bakımdan aptalın tekisindir.”

Norrie kibarca, “Kes sesini Benny,” dedi.

Joe onların farkına bile varmamıştı. “Altı yaşımdayken satrançta babamı yenebiliyordum, sekizime gelince annemi de yenmeye başladım. Okulda hep A alırım. Bilim Ödülü’nü hep ben kazanırım. İki yıldır kendi bilgisayar programlarımı yazıyorum. İnek olduğumun farkındayım.”

Norrie gülümsedi ve elini onun elinin üstüne koydu. Joe, kızın elini sıktı.

“Fakat ben sadece bağlantıları kurarım, anlıyor musunuz? Hepsi bu. Yani A ise o zaman B’dir. A değilse, B de yemeğe çıkmıştır. Ve muhtemelen bütün alfabe.”

“Tam olarak neden söz ediyoruz Joe?”

“O cinayetleri aşçının işlediğini sanmıyorum. Yani biz sanmıyoruz.” Norrie ile Benny de başlarını sallayınca rahatlar gibi oldu. Fakat Rusty, “Ben de,” deyince yüzünde beliren hoşnutluk ifadesinin (hayretle karışık) yanında bu hiç kalırdı.

Benny, “Size böyle biridir demiştim,” dedi. “Ayrıca müthiş dikiş atar.” Claire zarif bir bardakla geri döndü. Rusty portakal suyundan bir yudum aldı. Ilıktı ama içilir gibiydi. Jeneratör olmazsa yarına böyle olmayacaktı.

Norrie, “Siz niye öyle düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Önce siz.” Black Ridge’deki jeneratör bir an için aklından çıkmıştı. Joe, “Dün sabah Bayan Perkins’i gördük biz,” dedi. “Common’da, Geiger Sayacı’nı çalıştırmak üzereydik. O da Town Common Tepesi’ne gidiyordu.”

Rusty bardağını koltuğunun yanındaki sehpanın üzerine bıraktı ve ellerini dizlerinin altında kenetledi. “Saat kaçtı?”

“Saatim pazar günü Kubbe’nin orada durdu, o yüzden tam olarak söyleyemem ama biz onu gördüğümüzde süpermarketteki karmaşa devam ediyordu. Yani dokuzu çeyrek geçe filan olmalı. Daha geç olamaz.”

“Ve daha erken. Çünkü isyan sürüyordu. Duydunuz.”

Norrie, “Evet,” dedi. “Sahiden çok gürültü vardı.”

“Ve Brenda Perkins olduğundan eminsiniz. Başka bir kadın olamaz?” Rusty’nin kalbi küt küt atıyordu. Eğer isyan sırasında sağ olarak görüldüyse Barbie sahiden temize çıkmış demekti.

Norrie, “Onu hepimiz tanırız,” dedi. “Hatta ayrılmadan önce Kız İzci Takımı’nda danışmanımdı benim.” Aslında sigara içtiği için atılmıştı ama o anda konuyla bir ilgisi olmadığı için bahsetmemişti.

Joe, “Ve annemden cinayetlerle ilgili konuşulanları duydum,” dedi. “Bildiği ne varsa anlattı. Yani şu künyeleri filan.”

Claire, “Aslında annesi bildiği her şeyi anlatmak istemedi,” dedi. “Ama oğlum çok ısrarcı olabiliyor ve bu da önemli görünüyordu.”

Rusty, “Gerçekten önemli,” dedi. “Peki Bayan Perkins nereye gitti?” Buna Benny cevap verdi. “Önce Bayan Grinnell’in evine gitti, ama herhalde pek iyi şeyler söylemedi ki Bayan Grinnell kapıyı suratına kapattı.”

Rusty kaşlarını çattı.

Norrie, “Doğru,” dedi. “Bayan Perkins ona postasını mı ne getirmişti. Bayan Grinnell’e bir zarf verdi. Bayan Grinnell zarfı alıp kapıyı çarptı. Benny’nin dediği gibi.”

Rusty, “Ha,” dedi. Sanki geçen cumadan bu yana Chester’s Mill’de posta dağıtımı yapılıyormuş gibi. Fakat önemli olan Barbie’nin bulunduğu yeri ispatlayabildiği bir saatte Brenda’nın sağ olarak görülmüş olmasıydı. “Sonra nereye gitti?”

Joe, “Anacaddeden karşıya geçip Chester’s Sokağı boyunca yürüdü,” dedi.

“Bu sokak.”

“Doğru.”

Rusty dikkatini Claire’e çevirdi. “Acaba size..”

Claire, “Buraya gelmedi,” dedi. “Tabii ben aşağıdaki kilerde kalan konservelere bakarken gelmediyse. Yarım saat kadar oradaydım. Belki kırk dakika... o... süpermarketten gelen o sesleri duymak istememiştim.”

Benny önceki gün söylediğini tekrarladı. “Chester’s Sokağı bayağı uzun. Bir sürü ev var.”

Joe, “Bence önemli olan bu değil,” dedi. “Anson Wheeler’ı aradım. Bay Barbara’nın dün sabah işte olup olmadığını sordum ve evet dedi. Bay Barbara isyan başlayınca Yemek Dünyası’na gitmiş. Ondan sonra da hep Anson ve Bayan Twitchell’le birlikteymiş. Yani Bayan Perkins konusunda temize çıkmış oluyor ve benim de aklıma A değilse B de değildir konusunda söylediklerim geldi. Hani bütün alfabe için de.”

Rusty bu metaforun insan ilişkileri açısından fazla matematiksel olduğunu düşünüyordu ama Joe’nun ne demek istediğini anlamıştı.

Barbie'nin yine başka yerde bulunduğunu ispat edebileceği başka cinayetler de vardı, ama katil için aynı şeyi söylemek zordu. Ve eğer Koca Jim bu cinayetlerden birini işlemişse -ki Coggins'in yüzündeki izler bunu gösteriyordu- o zaman muhtemelen ötekileri de o işlemişti.

Veya Junior. Junior şimdi silahlı ve rozetliydi üstelik.

Norrie, "Polise gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu.

Claire, "Ben bundan korkuyorum," dedi. "Gerçekten çok korkuyorum. Ya Brenda Perkins'i Rennie öldürdüyse? O da bu caddede oturuyor."

Norrie, "Dün ben de bunu demiştim," dedi.

"Hem bir meclis üyesi yüzüne kapıyı kapattıysa başka bir üyeye gitmesi makul olmaz mıydı?"

Joe dalga geçer gibi, "Arada bir bağ olduğundan şüpheliyim anne," dedi.

"Belki yoktur, ama yine de Jim Rennie'yi görmeye gitmiş olabilir. Ve Peter Randolph.." Başını salladı. "Koca Jim sıçra deyince Peter ne kadar yükseğe diye soruyor."

Benny, "İyi espri Bayan McClatchey!" diye bağırdı. "Bir numarasınız siz.."

"Sağ ol Benny, ama bu kasabada bir numara Jim Rennie."

"Ne yapıyoruz?" Joe sıkıntılı gözlerle Rusty'ye bakıyordu.

Rusty yine o isi düşündü. Sarı gökyüzünü. Havadaki is kokusunu. Hatta Jackie Wettington'un Barbie'yi kaçırma planına da zaman ayırdı. Tehlikeli olsa da adam için üç çocuğun tanıklığından daha iyi bir fırsattı, özellikle de ifadeyi alacak polis şefi emir almadan kıçını silmeyi bile beceremeyen biriyken.

"Şu anda hiçbir şey. Dale Barbara bulunduğu yerde emniyette." Rusty bunun doğru olmasını diliyordu. "Halletmemiz gereken diğer mesele var. Eğer sahiden Kubbe'yi oluşturan jeneratörü bulduysanız ve onu kapatabilirsek.."

Norrie Calvert, "Diğer sorunlar kendiliğinden çözülür," dedi. Bayağı rahatlamışa benziyordu.

Rusty, "Sahiden de çözülebilir," dedi.

7

Petra Searles’in eczaneye gitmesinden sonra (envanter yapmak için gittiğini söylemişti) Toby Manning, Rommie’ye herhangi bir konuda yardımı olup olmayacağını sordu. Rommie başını salladı. “Evine git. Annenle babana yardım et bugün.”

Toby, “Sadece babam,” dedi. “Annem cumartesi sabahı Castle Rock’ tâki süpermarkete gitmişti. Yemek Dünyası’nda fiyatların çok yüksek olduğunu söylüyordu. Siz ne yapacaksınız?”

Rommie belirsiz bir tavırla, “Önemli değil,” dedi. “Söylesene Tobes - niye Petra’yla kolunuza o mavi bantları taktınız?”

Toby kolundaki bandı unutmuş gibi o tarafa baktı. “Sadece dayanışma göstermek için,” dedi. “Dün gece hastanede olanlardan sonra... olup biten her şeyden sonra..”

Rommie başını salladı. “Polis filan olmadınız mı yani?”

“Hayır. Bu daha çok... hani 11 Eylül olaylarındaki gibi, sanki herkes New York İtfaiyesi’nin veya polisinin şapkasıyla tişörtünü giyiyormuş gibiydi? Onun gibi bir şey işte, dedikten sonra bir süre düşündü. “Yardım gerekirse seve seve katılırım, ama iyi idare ediyorlar galiba. Siz yardım istemediğinizden emin misiniz?”

“Yok. Şimdilik gerekmez. Öğleden sonra açmaya karar verirsem ararım seni.”

“Tamam.” Toby’nin gözleri ışıldadı. “Belki de bir Kubbe İndirimi yaparız. Ne derler bilirsiniz - hayat size limon verirse limonata yapın.”

Rommie, “Olabilir, olabilir,” dedi ama böyle bir satış olacağından kuşkuluydu. Bu sabah kötü malları, indirimliymiş gibi gösterecek etiketler koymaya pek hevesli değildi. Geçen üç gün içinde büyük fırsatları teptiğini hissediyordu - sebebi de aslında iyi niyet sayılmazdı. Kısmen yangın mücadelesi ve sonraki dayanışmayla ilgiliydi. Bunun gerçekte kasabanın yararına olduğunu düşünmüştü. Kasabanın iyiliği için. Ve asıl sebep de bir zamanlar âşık olduğu kadının Brenda Perkins’in öldürülmesiydi... ki Rommie onu hâlâ Brenda Morse olarak hatırlıyordu. Müthiş bir kadındı ve onu öldüren her kimse -Rusty’nin Dale Barbara olmadığı konusunda haklı

olduğunu varsayarak- bunun bedelini ödeyecekti. Rommie Burpee bunu şahsen sağlayacaktı.

Kocaman mağazasının arka tarafındaki Kendin Yap Bölümü'nün bitişiğine kurulmuş olan Ev Onarımları Bölümü vardı. Rommie Ev Onarımları Bölümü'nden metal makasını alıp krallığının en uzak, en karanlık ve en tozlu köşesine gitti. Orada genelde çatı işlerinde, saç kaplamalarda ve baca yalıtımında kullanılan iki düzine Santa Rosa kurşun levha rulosu buldu. Rulolardan ikisini (ve metal makasını) bir alışveriş arabasına koyup arabayı Spor bölümü'ne sürdü. Buradan da bir şeyler alıp toparlamaya koyuldu. Ara sıra durup kahkahalar atıyordu. İşe yarayacaktı evet ama Rusty Everett oldukça komik görünecekti.

İşini bitirince doğrulup gerindi ve Spor Bölümü'nün sonundaki üstüne çarpı işareti konmuş geyikli poster gözüne ilişti. Geyiğin üstünde AV SEZONU NEREDEYSE BAŞLIYOR - SİLAHLARI HAZIRLAMA VAKTİ! yazıyordu.

Olayların gidişatını göz önünde bulunduracak olursa Rommie silahlanmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Özellikle de Rennie ya da Randolph polise ait olanlar dışında bütün silahlara el koymaya kalkarsa.

İç içe geçirilmiş alışveriş arabalarından birini çekip kilitli tüfek kasalarına gitti, bir yandan da belinde asılı anahtar tomarını yokluyordu. Burpee özellikle Winchester ürünleri satardı ve geyik mevsimine sadece bir hafta kaldığına göre, Rommie sorulduğu takdirde stoklarındaki birkaç eksiği idare edebileceğini düşünüyordu. Bir Wildcat, 22'likle bir Black Shadow ve iki İane de Black Defenders seçti. Bunlara bir tane Extreme Weather (dürbünlü) ve bir de 70 Featherweight (dürbünsüz) ekledi. Bütün tüfeklere göre cephane de aldı ve arabayı ofisine götürüp silahları eski yeşil kasasına kaldırdı.

Kasanın kolunu döndürürken, *bu paronayaklık, biliyorsun* diye düşündü.

Ama aslında paronayakça gelmiyordu. Ve Rusty'yle çocukları beklemek üzere geri döndüğünde kendi kendine koluna mavi bir bant takmayı haI ırlattı. Rusty'ye de aynısını yapmasını söyleyecekti. Kamuflaj kötü bir fikir değildi.

Ve geyik avcıları bunu bilirdi.

8

O sabah saat sekizde Koca Jim evinde çalışma odasındaydı. Carter Thibodeau da -Koca Jim bir süreliğine şahsi koruması olmasına karar vermişti- *Araba ve Şoför* dergisine gömülmüş 2012 BMW H-car ile 2001 Ford Vesper R/T'nin karşılaştırmasını okuyordu. İkisi de muhteşem arabalara benziyordu ama BMW'nin kral olduğunu bilmeyen deli demekti. Thibodeau, aynı şekilde Bay Rennie'nin artık Chester's Mill'in BMW H-car'ı olduğunu anlamayan da delidir, diye düşünüyordu.

Koca Jim ise kendini gayet iyi hissediyordu. Büyük ihtimalle Barbara'yı ziyaret ettikten sonra bir saat daha uyuduğu içindi. İleriki günlerde bu kuvvet toplama uykularına çok ihtiyacı olacaktı. Zirvede ve zinde kalması lazımdı. Aritmilerden korktuğunu kendine bile itiraf edemiyordu.

Thibodeau'yu el altında bulundurmak, özellikle de Junior'ın böyle değişken davrandığı bir dönemde (böyle de ifade edilebilir diye düşünüyordu) içini bayağı rahatlatıyordu. Thibodeau gangstere benziyordu ama emir subayı rolünü benimseyecek gibiydi. Koca Jim henüz tam olarak emin değildi ama Thibodeau'nun aslında Randolph'tan daha akıllı çıkabileceğini düşünüyordu.

Bunu sınamaya karar verdi.

"Süpermarketi kaç kişi koruyor evlat? Biliyor musun?"

Carter dergisini kenara bıraktı ve arka cebinden yamru yumru küçük bir not defteri çıkardı.

Bir süre başparmaklarıyla sayfaları karıştırdıktan sonra da, "Dün gece beş kişi, üçü normal polis, ikisi yenilerden. Sorun çıkmamış. Bugün sadece üç kişi olacak. Hepsi yenilerden. Aubrey Towle -ağabeyi kitapçının sahibi, biliyorsunuz- Todd Wendlestat ve Lauren Conree," dedi.

"Peki bu kadarının yeterli olacağında mutabık mısın?"

"Ha?"

"Yani onaylıyor musun Carter? Mutabık demek aynı fikirde olmak, onaylamak demek."

"Evet, bu kadarı yeter. Ne de olsa ortalık aydınlık."

Patron ne duymak ister diye durup hesap yapmamıştı. Rennie bunu beğendi.

“Peki. Şimdi beni iyi dinle. Bu sabah Stacey Moggin’le konuşmanı istiyorum. Söyle personel listemizdeki bütün memurları arasın. Hepsini bu akşam saat yedide Yemek Dünyası’nda görmek istiyorum. Onlarla konuşacağım.”

Aslında bir nutuk daha atacaktı, bu sefer bütün engelleri kaldıracaktı. Hepsini iyice coşturmak niyetindeydi.

“Tamam.” Carter küçük akıl defterine not etti.

“Ve söyle hepsi uğraşıp yeni birini daha bulup getirsin.”

Carter tepesi yenmiş kalemiyle defterine not almaya devam ediyordu. “Şu anda... bir bakayım... yirmi altı kişiyiz.”

“Bu hâlâ yeterli olmayabilir. Dün süpermarketin halini ve gece de Shumway denen kadının gazetesini bir düşün. Ya biz ya da anarşi Carter. Bu kelimenin anlamını biliyor musun?”

“Şey, evet efendim.” Carter Thibodeau bunun atış poligonu anlamına geldiğinden oldukça emindi ve yeni patronunun kendileri işleri sıkı tutmadığı takdirde Chester’s Mill’in atış poligonuna döner demek istediğini tahmin etmişti. “Belki de silahları filan toplamamız lazım.”

Koca Jim sırıttı. Evet, pek çok bakımdan bu çocuk çok iyiydi. “O da listemizde, muhtemelen gelecek hafta başlarız.”

“Tabii Kubbe hâlâ yerindeyse. Sizce öyle mi olacak?”

“Galiba.” Olmak zorundaydı. Hâlâ yapacak çok iş vardı. Propan tüplerinin kasabaya döndüğünü görmesi lazımdı. Radyo istasyonunun arkasındaki met laboratuvarının tüm izleri yok edilmeliydi. Ayrıca -ve bu hayati önem taşıyordu- henüz istediği kasabanın tek hâkimi konumunda değildi. Ama doğru yolda ilerliyordu.

“Bu arada, birkaç memur -normal polislerden- ayarla, gidip Burpee’ deki silahlara el koysunlar. Romeo Burpee zorluk çıkarmaya kalkarsa, Dale Barbara’nın arkadaşları ele geçirmesin diye desinler. Anladın mı?”

“Evvet.” Carter bir not daha aldı. “Denton’la Wettington? Olur mu?” Koca Jim kaşlarını çattı. Wettington, şu koca memeli kız. Ona güvenmiyordu. Zaten memesi olan herhangi bir polisten hoşlanacağını da

sanmıyordu, kadınların polis olamayacağını düşünüyordu, ama bundan fazlası da vardı. Kızın kendisine bakışını beğenmiyordu.

“Freddy Denton tamam, Wettington olmaz. Henry Morrison da. Denton’la George Frederick’i yolla. Silahları karakolun kasa dairesine koysunlar.”

“Anladım.”

Rennie’nin telefonu çaldı ve kaşları çatıldı. Telefonu alıp, “Üye Rennie,” dedi.

“Merhaba üye. Ben Albay James O. Cox. Kubbe Projesi sorumlusuyum. Sanırım konuşma vaktimiz geldi.”

Koca Jim koltuğunda arkasına yaslandı, gülümsüyordu. “Eh o zaman buyurun albay ve Tanrı sizi korusun.”

“Aldığım bilgiye göre Amerika Birleşik Devletleri Başkanı’nın Chester’s Mill’deki meselelerle ilgilenmek üzere sorumlu kıldığı kişiyi tutuklamışsınız.”

“Aldığınız bilgiler doğru efendim. Bay Barbara cinayetten suçlanıyor. Dört cinayet. Başkan’ın bir seri katili işbaşına geçirmek isteyeceğini düşünemiyorum. Bu kadarı onun için bile fazla olmaz mı?”

“Bu da sizi sorumlu kişi yapıyor.”

Rennie’nin gülümsemesi daha da yayıldı. “Yok, hayır,” dedi. “Ben mütevazı bir ikinci üyeden başka bir şey değilim. Sorumlu kişi Andy Sanders’tır ve tutuklamayı yapan da Peter Randolph - bildiğiniz gibi, kendisi yeni polis şefimiz.”

“Başka bir deyişle sizin elleriniz temiz. Kubbe kalkıp da soruşturma başladığında pozisyonunuz bu olacak.”

Koca Jim lüzumsuz herifin sesindeki kızgınlığı duyunca çok eğlendi. Pentagon veledi herkesi gütmeye alışıktı, kendisinin güdülmesi yeni bir şeydi onun açısından.

“Niye pis olsun ki Albay Cox? Kurbanlardan birinin elinde Barbara’nın künyeleri bulundu. Bundan daha kesin delil olamazdı.”

“Uygunmuş.”

“Ne derseniz deyin.”

Cox, “Kablolu haber kanallarını izleyecek olursanız Barbara’nın tutuklanmasıyla ilgili ciddi sorular sorulmaya başladığını görürsünüz, özellikle de vatana yaptığı üstün hizmetlerden sonra. Sizin siciliniz de sorgulanıyor ki pek o kadar mükemmel sayılmaz.”

“Bunların beni şaşırtacağını mı sanıyorsunuz? Haberleri çarpıtmakta üstünüze yoktur. Vietnam’dan beri yapıyorsunuz bunu.”

“CNN doksanların sonlarında satış hileleri yüzünden NBC 2008’de etik olmayan banka işlemleri için hakkınızda soruşturma açıldığını söylüyor. Yasadışı kâr suçlamasıyla karşı karşıya kaldığınıza inanıyorum. Yüzde kırk gibi... Sonra da bedeli iki, hatta bazen üç kere ödenmiş araba ve kamyonlarla repo yapmışsınız? Herhalde seçmenleriniz de haberlerde görüyordur bütün bunları.”

Bütün bu suçlamalar çoktan kalkmıştı. Kalksın diye bayağı para harcamıştı. “Benim kasabamdaki insanlar bu haber kanallarının birkaç tüp fazla hemoroit merhemi veya birkaç tane daha uyku ilacı satılsın diye her şeyi söylediğini bilir.”

“Dahası da var. Eyalet başsavcısına göre, önceki polis şefi -yani cumartesi günü ölen— vergi sahtekârlığı, kasaba kaynaklarının kötüye kullanılması ve yasadışı uyuşturucu faaliyeti nedeniyle sizi soruşturuyormuş. Bunların hiçbirini basına sızdırmadık ve sızdırmaya da niyetimiz yok... tabii uzlaşırsanız. Meclis üyeliğini bırakın, Bay Sanders de aynı şekilde bıraksın. Üçüncü Üye Andrea Grinnell’i başa geçsin ve Jacqueline Wettington da Başkan’ın Chester’s Mill’deki temsilcisi olsun.”

Koca Jim kalan son sabrını da tüketmişti. “Siz delirdiniz mi? Andi Grinnell ilaç bağımlısı -OxyContin’siz yapamaz- ve Wettington denen kadın da beyinsizin biri!”

“Bunların doğru olmadığına seni temin ederim Rennie.” Artık Bay hitabı kalkmıştı; Nezaket Çağı bitmişe benziyordu. “Wettington, Almanya, Würzburg’da yürütülen Altmış Yedinci Savaş Destek Hastanesi yasadışı ilaç kaçakçılığı operasyonunda başarılı katkılarda bulunmuş biridir ve naçizane görüşüme göre gelmiş geçmiş en kahrolası sıkı ordu polisi olan Jack Reacher tarafından bizzat önerilmiştir.”

“Sizin mütevazılıkla hiçbir alakanız yok bayım ve kullandığınız dil bana uymuyor. Ben Hıristiyan’ım.”

“Aldığım bilgilere göre uyuşturucu satan bir Hıristiyan.”

“Sopalarla taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana zarar vermez.” Koca Jim, *özellikle de Kubbe’nin altındayken*, diye düşündü ve gülümsedi. “Somut kanıtınız var mı?”

“Hadi Rennie - aramızda konuşurken fark eder mi? Kubbe basında 11 Eylül’den bile büyük haber. Ve sempati toplayan bir haber. Eğer uzlaşmaya başlamazsan seni öyle bir katrana bularım ki asla temizleyemezsin. Kubbe ortadan kalkınca seni bir meclis alt komitesinin, büyük jürinin önünde ve hapiste göreceğim. Garanti ediyorum. Ama çekilirsen bunları önlerim. Bunu da garanti ederim.”

Rennie, “Kubbe ortadan kalkınca,” diye mırıldandı. “Peki bu ne zaman olacak?”

“Belki düşündüğünden daha kısa sürede olur. İçeri giren ilk kişi ben olacağım ve vereceğim ilk emir de ellerine kelepçe vurulup doğruca Kansas, Fort Leavenworth’ta duruşmaya götürecek uçağa götürülmen olacak.”

Koca Jim bu aleni saldırganlık karşısında bir an sessiz kaldı. Sonra güldü.

“Rennie, sahiden kasaba için en iyisini istiyorsan üyelikten çekil. Bak sen baştayken neler oldu: altı cinayet -ikisi dün gece hastanede olmuş anladığımız kadarıyla- bir intihar ve gıda isyanı. Bu iş işin uygun biri değilsin.” Koca Jim’in eli altın beyzbol topunu kavrayıp sıktı. Carter Thibodeau kaşlarını çatmış endişeli bir şekilde onu izliyordu.

Burada olsaydın Albay Cox, sana da Coggins’e tattırdığımı tattırırdım. Tanrı şahidim olsun ki yapardım.

“Rennie?”

“Buradayım,” dedi ve durdu. “Siz de oradasınız.” Tekrar durdu. “Ve Kubbe’nin bir yere gittiği yok. Bence bunu ikimiz de biliyoruz. İsterseniz tepesine elinizdeki en güçlü atom bombasını atın, etraftaki yerleşim yerlerini iki yüz yıl oturulamaz hale getirin, eğer bu tarafa geçerse radyasyondan bütün Chester’s Mill halkını öldürün, yine de ona bir şey olmayacak.” Soluk alıp verişi hızlanmıştı ama kalbi sağlam ve güçlü atıyordu. “Çünkü Kubbe Tanrı’nın iradesidir.”

Kalbinin derinliklerinde buna inanıyordu. Tıpkı bu kasabayı alıp gelecek haftalarda, aylarda ve yıllarda yönetmesinin de Tanrı’nın iradesi olduğuna inandığı gibi.

"Ne?"

“Beni duydunuz.” Her şeyi, bütün geleceğini Kubbe’nin varlığının devamına bağladığını biliyordu. Bunu yaptığı için bazılarının onu deli sanacağının da farkındaydı. Ayrıca o insanların inançsız kâfirler olduğunu da biliyordu. Tıpkı Albay James O. Lüzumsuz Cox gibi.

“Rennie, mantıklı ol lütfen.”

Koca Jim *lütfen* kelimesini beğenmişti; hemen keyfi yerine geldi. “Durumu özetleyelim mi Albay Cox? Burada sorumlu kişi Andy Sanders, ben değilim. Ama sizin gibi yüksek makamdan birinin nezaket telefonunu takdir ediyorum elbette. Ve Andy’nin de olayları yönetme teklifinizi -şimdiki gibi uzaktan kumandayla- nasıl değerlendireceğini bildiğim için onun adına o teklifi alıp güneş görmeyen bir yerinize sokmanızı söyleyebilirim. Burada biz kendi başımızayız ve her şeyi kendimiz halledeceğiz.”

Cox hayretler içinde, “Sen delisin,” dedi.

“İnançsızlar dindarlara hep böyle der. İnanç karşısında son savunmaları budur. Buna alışığız, sözünüzden alınmadım.” Bu bir yalandı. “Ben de bir şey sorabilir miyim?”

“Sor.”

“Telefon ve internet bağlantısını kesecek misiniz?”

“Hoşuna giderdi değil mi?”

“Tabii ki hayır.” Bir yalan daha.

“Telefonlarla internet kalacak. Cuma günü yapılacak basın toplantısı da. Ki bayağı güç sorularla karşılaşacağını garanti ederim.”

“Yakın bir gelecekte herhangi bir basın toplantısına katılmayı düşünmüyorum albay. Andy de öyle. Bayan Grinnell’in de pek aklı başında değil, zavallıcık. Yani o toplantınızı iptal edebilir..”

“Yok, hayır. Kesinlikle.” Cox’un sesi gülümsüyor gibi miydi? “Basın toplantısı cuma öğle yapılacak ki akşam haberlerinde bol bol hemoroit merhemi satılabilsin.”

“Peki bu basın toplantısına kasabadan kimlerin katılmasını bekliyorsunuz?”

“Herkesin Rennie. Kesinlikle herkesin. Çünkü akrabalarının Motton sınırında Kubbe’nin önüne gelmesine izin vereceğiz - hani uçak kazasının olduğu yere, hatırlarsın belki. Basın da orada olacak. Eyalet hapishanesinde ziyaret günü gibi, yalnız burada suçlu yok. Belki senin dışında.”

Rennie yine çileden çıkmıştı. *“Bunu yapamazsınız!”*

“Oh, pekâlâ yapabiliriz.” Sahiden gülümsüyordu. “Sen de Kubbe’nin öbür tarafından bana nanik yaparsın; ben de bu taraftan aynısını yaparım. Ziyaretçiler önünüze dizilir ve bunu yapmayı kabul eden herkeste DALE BARBARA MASUMDUR ve DALE BARBARA’YI BIRAKIN ya da JAMES RENNİE HAKKINDA SORUŞTURMA BAŞLATIN yazan tişörtler olur. Gözü yaşlı kavuşmalar, Kubbe’nin iki tarafından elleri birbirine dayamalar, hatta belki öpüşmeye kalkışanlar da olur. Şahane televizyon geri dönüşü alır ve mükemmel bir propaganda olur. En çok da, kasabandaki insanlar senin gibi yeteneksiz birinin niye onları yönettiğini merak ederler.”

Koca Jim’in sesi boğuk bir hırıltıya dönüşmüştü. “Buna izin vermem.”

“Nasıl durduracaksın? Binden fazla insanı? Hepsini vuramazsın ya.” Tekrar konuştuğunda sesi sakin ve mantıklıydı. “Hadi meclis üyesi, bırak şunu halledelim. Yine de paçayı kurtulabilirsin. Tek yapman gereken yönetimi bırakmak.”

Koca Jim, Junior’ın üstünde hâlâ pijaması ve ayağında terlikleriyle koridordan ön kapıya doğru hayalet gibi süzüldüğünü gördü ve güçlükle algıladı. Junior koridorda düşüp ölebilir ve Koca Jim bir elinde telefon öbür elinde altın beyzbol topuyla masasının başında kalabilirdi. Akima bir şey takılmıştı: Andrea Grinnell’i başa geçirmek, yanma da “Memur Memeleri.” vermek.

Bu bir şakaydı.

Kötü bir şaka.

“Albay Cox, ne halt ederseniz edin.”

Telefonu kapattı, koltuğunu çevirdi ve altın beyzbol topunu fırlattı. Top Tiger Woods’un imzalı fotoğrafına isabet etti. Cam parçalandı, çerçeve yere düştü ve genelde kalplere korku salan, ama kendisi nadiren korkuya kapılan Carter Thibodeau ayağa fırladı.

“Bay Rennie? İyi misiniz?”

İyi görünmüyordu. Yanaklarında mor lekeler vardı. Küçük gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Alnındaki damar atıyordu.

Koca Jim, “Bu kasabayı benden asla alamazlar,” diye fısıldadı.

Carter, “Tabii ki alamazlar,” dedi. “Siz olmazsanız batarız biz.”

Bu Koca Jim’i bir yere kadar rahatlattı. Telefona uzandı, sonra Randolph’un eve, uyumaya gitmiş olduğunu hatırladı. Yeni şef kriz başladığından beri dinlenmeye pek fırsat bulamamış ve Carter’a en azından öğlene kadar uyumak niyetinde olduğunu söylemişti. Ve bunda bir sorun yoktu. Adam zaten bir işe yaramıyordu.

“Carter not al. Eğer bu sabah karakoldaki işleri Morrison yürütüyorsa ona göster, sonra da Randolph'un masasına bırak. Ondan sonra da buraya dön.” Bir an düşünmek üzere durdu, kaşları çatılmıştı. “Ve bak bakalım Junior oraya mı gitmiş. Ben telefonda o albay salağı ile konuşurken dışarı çıktı. Orada değilse aramaya kalkma, ama oradaysa iyi mi değil mi bir bak.”

“Tabii. Mesaj ne?”

“Sevgili Şef Randolph: Jacqueline Wettington derhal Chester’s Mill Polis Teşkilatından uzaklaştırılmalıdır.”

“Yani kovulacak mı?”

“Aynen öyle.”

Carter not almaya devam ediyordu, Koca Jim yetişsin diye zaman tanıdı. Kendine gelmişti. Hatta gayet iyiydi. Yine kaptırmıştı. “Devam et. Sevgili Memur Morrison: Bugün Wettington göreve gelince lütfen görevden el çektirildiğini ve dolabını boşaltmasını söyle. Sebebini soracak olursa, teşkilatı yeniden organize ettiğimizi ve artık kendisine ihtiyaç duyulmadığını söylersin.”

“İhtiyaç kelimesinin sonunda ç mi var Bay Rennie?”

“İmla önemli değil. Önemli olan mesajın kendisi.”

“Tamam, peki.”

“Başka sorusu varsa gelip beni görebilir.”

“Anladım. Hepsi bu mu?”

“Yok. Söyle kadını ilk kim görürse rozetiyle silahını teslim etmesini istesin. Olay çıkarmaya kalkar ve silahın şahsi malı olduğunu söylerse

karşılığında makbuz verip kriz bitince iade edileceğini veya parasının verileceğini söylesinler.”

Carter biraz daha yazdıktan sonra başını kaldırıp baktı. “Junes’te ne sorun var Bay Rennie?”

“Bilmiyorum. Sadece canımı sıkıyor. Sebebi her ne ise şimdi onunla uğraşacak zamanım yok. Daha önemli meseleler var.” Not defterini işaret etti. “Şunu bana getir.”

Carter götürdü. Elyazısı üçüncü sınıf öğrencilerinin kargacık burgacık yazılarına benziyordu ama söylenen her şeyi yazmıştı. Rennie altını imzaladı.

9

Carter aldığı notlarla birlikte karakola geri döndü. Henry Morrison da bunları bir tür isyankârlık gibi görünen bir şüphecilikle karşıladı. Carter, Junior'a da bakındı ama orada değildi ve kimse de görmemişti. Henry'den uyanık olmasını istedi.

Sonra, Barbie'yi ziyarete gitti.

"Patronun aradı," dedi. "Cox denen herif. Bay Rennie ona Pabucumun Albayı diyor."

Barbie, "İyi ediyor," dedi.

"Bay Rennie senin için onu tersledi. Ve ne oldu biliyor musun? Senin albay bunu bir güzel yalayıp yuttu. Buna ne dersin?"

"Şaşırmadım." Barbie tavana bakmaya devam etti. Sakin görünüyordu. Bu da sinir bozucuydu. "Carter, bütün bunlar nereye gidiyor, hiç düşündün mü? Şöyle uzun vadeli bakmayı denedin mi?"

"Uzun vade diye bir şey yok Baaaarbie. Artık öyle bir şey yok."

Barbie dudaklarının köşesinde küçük bir tebessümle tavana bakmaya devam etti. Sanki Carter'ın bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi. Bu yüzden Carter hücreye dalıp ağzını burnunu dağıtmak istedi. Sonra Dipper'ın otoparkında olanları hatırladı. Bakalım Barbara o pis oyunlarıyla idamdan da kurtulabilecek miydi? O zaman gününü görecekti.

"Görüşürüz Baaaarbie."

Barbie yine ona bakma zahmetine girmeden, "Eminim," dedi. "Burası küçük bir kasaba evlat ve hepimiz aynı takımı tutuyoruz."

10

Zil çaldığında Piper Libby’nin üzerinde hâlâ pijama niyetine giydiği Bruins tişörtüyle şortu vardı. Georgia’nın cenaze ve defin ayarlamalarını konuşmak için gelecek olan Helen Roux’un bir saat erken geldiğini varsayarak kapıyı açtı. Karşısındaki Jackie Wettington’du. Üniforması üstündeydi, ama ne sol göğsünün üstünde rozeti, ne de tabancası vardı. Sersemlemiş görünüyordu.

“Jackie? Ne oldu?”

“Kovuldum. Karakoldaki Noel partisinde sulanmaya kalkınca eline vurup onu terslediğim günden beri o pislik beni kovmak istiyordu ama nedenin sadece bu olduğundan şüpheliyim...

Piper, “İçeri girsene,” dedi. “Herhalde benden önceki rahibin bıraktığı küçük bir gaz ocağı buldum - kilerdeki dolaplardan birinde, üstelik mucizevi bir şekilde çalışıyor. Sıcak bir fincan çay iyi olmaz mı şimdi?”

Jackie, “Harika,” dedi. Gözyaşları yağmur gibi inmeye başladı. Sinirli bir şekilde yanaklarını sildi.

Piper onu mutfağa götürüp portatif ocağı tezgâhın üstüne koydu. “Şimdi her şeyi anlat.”

Jackie anlattı, Henry Morrison’un hödükçe ama içten teselli sözlerini de atlamadı. Piper’in uzattığı fincanı alırken, “O kısmı fısıltıyla söyledi,” dedi. “Sanki kahrolası Gestapo işgal etmiş karakolu. Kullandığım dil için özür dilerim.”

Piper bunu eliyle savuşturdu.

“Henry yarınki kasaba toplantısında eğer itiraz edecek olursam her şeyin daha kötüye gideceğini söyledi - Rennie polis olmak için yetersiz olduğumu düşünüyormuş, bunun için de bir sürü örnek gösterebilirmiş... Muhtemelen doğru söylüyordur. Ama karakoldaki en büyük beceriksiz şu anda orayı idare eden kişi. Rennie’ye gelince... karakolu yaptıklarına itiraz edenler olursa diye kendine sadık adamlarla dolduruyor.”

Piper, “Tabii ki,” dedi.

“Yeni alınanların çoğu yasal olarak bira içecek yaşta bile değil ama silah taşıyorlar. Henry’ye sırada kendisinin olduğunu söylemeyi düşündüm -

Randolph’un karakol yönetimiyle ilgili laflar etmişti ve çanak yalayıcılar mutlaka bu lafları bir yerlere yetiştirmiştir- ama suratından bunu zaten bildiği anlaşılıyordu.”

“Gidip Rennie ile konuşmamı ister misin?”

“Bir yararı olmaz. Aslında oradan kurtulduğuma seviniyorum ama kovulmaktan nefret ederim. Asıl sorun, yarın gece olacaklar yüzünden gayet iyi görüneceğim. Barbie ile birlikte ortadan kaybolabilirim. Tabii kaybolacak bir yer bulduğumuzu varsayarsak.”

“Neden bahsettiğini anlamadım.”

“Biliyorum ama sana anlatacağım. Ve tehlike de orada başlıyor. Bunu kendine saklamazsan ben de hücreyi boylarım. Hatta Rennie idam mangasını hazırladığında Barbie’nin yanında bile olabilirim.”

Piper daha da ciddileşmişti. “Georgia Roux’un annesinin gelmesine kırk beş dakika var, bu süre anlatacakların için yeterli mi?”

“Fazlasıyla.”

Jackie cenaze evinde cesetlerin incelenmesinden başladı. Coggins’in suratındaki ezikleri ve Rusty’nin görmüş olduğu altın beyzbol topunu söyledi. Derin bir nefes aldı ve ertesi gece kasaba toplantısı yapılırken Barbie’yi kaçırma planından bahsetti. “Hoş onu oradan çıkarabilirsek nereye yerleştiririz onu da bilmiyorum.” Çayından bir yudum aldı. “Eee, ne diyorsun?” “Diyorum ki bana bir fincan daha çay lazım. Sen?”

“Yok, bana yeter, sağ ol.”

Piper çayını alırken, “Planladığınız şey çok tehlikeli,” dedi. “Herhalde bunu söylememe bile gerek yoktur, ama masum bir insanın hayatını kurtarmak için başka bir yol göremiyorum. Dale Barbara’nın o cinayetleri işlediğinden bir an bile şüphelenmedim ve güvenlik güçlerimizle kendi yaşadıklarımdan sonra onu susturmak için idam etmeye kalkmaları şaşırtıcı gelmez.” Sonra Barbie’nin ne düşündüğünü bilmeyerek, “Rennie şu an sadece anı yaşıyor uzun vadeli düşünmüyor, polisler de öyle,” dedi. “Tek dertleri ağaç evinin patronu kim olacak. Bu düşünce yöntemi patlamaya hazır bomba demektir.”

Masaya döndü.

“Buraya döndüğümden beri -ki küçüklüğümden beri hayalimdi- Jim Rennie’nin embriyo içinde bir canavar olduğunu biliyordum. Şimdi ise -

dramatik konuşmamı hoş görürsen- canavar doğmuş oldu.”

Jackie, “Tanrı’ya şükür,” dedi.

“Canavar doğdu diye mi şükrediyorsun Tanrı’ya?” Piper gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı.

“Yok - sen de böyle düşündüğün için.”

“Dahası da var, öyle değil mi?”

“Evet. Ama karışmak istemeyebilirsin.”

“Hayatım ben zaten karıştım bile. Sen komplo kurmaktan hapse atılabiliyorsan ben de dinleyip haber vermemekten atılabilirim. Şu anda hükümetimizin yurt içinde yetişmiş terörist demekten hoşlandığı insanlar olduk.” Jackie bu fikri kasvetli bir sessizlik içinde dinledi.

“Sadece Dale Barbara’yı özgür bırakmaktan söz etmiyorsun değil mi? Aktif bir direniş hareketi oluşturmak istiyorsun.”

Jackie, “Galiba öyle,” dedi ve daha çok çaresizliği düşündüren bir kahkaha attı. “Altı yıl Amerikan Ordusu’nda görev yaptıktan sonra hiç böyle bir şey aklıma gelmezdi -ben daima ülkem haklıdır ya da değildir türünden bir kız oldum- ama... bu Kubbe’nin oradan gitmeyebileceği hiç aklına geliyor mu? Önümüzdeki yıl bile ya da hayatımız boyunca?”

“Evet.” Piper sakindi ama rengi solgundu. “Geliyor. Bence Chester’s Mill’deki herkesin de aklına geliyordur da belki bilinçaltında tutuyorlardır.” “O zaman şunu düşün. Cani ruhlu bir budalanın diktatörlüğünde bir yıl ya da beş yıl geçirmek istiyor musun? Tabii beş yılımız varsa.”

“Tabii ki hayır.”

“Bu adamı durdurmak için doğru zaman şimdi olabilir. Artık embriyodan çıkmış olsa da inşa ettiği bu şey -bu makine- hâlâ bebeklik döneminde. En doğru zaman bu.” Jackie duraksadı. “Eğer polise sıradan vatandaşlardaki silahları toplamalarını emrederse başka bir zaman olmayabilir zaten.”

“Benim ne yapmamı istiyorsun?”

“Burada bir toplantı yapalım. Bu gece. Bu kişilerle, tabii hepsi gelirse.” Arka cebinden Linda Everett’le birlikte hazırladıkları listeyi çıkardı.

Piper katlanmış defter kâğıdını açıp inceledi. Sekiz isim vardı. Başını kâğıttan kaldırdı. “Lissa Jamieson, kütüphaneci? Ernie Calvert? Bu ikisinden emin misin?”

“Etkinliği artan bir diktatörlükle uğraşırken bir kütüphaneciden iyisini bulabilir misin? Ernie’ye gelince... anladığım kadarıyla dün süpermarkette olanlardan sonra Jim Rennie karşısına çıksa adamı gebertecekmiş.”

“Bir iki belirsizlik dışında gayet renkli bir liste.”

“Ernie’yle Lissa’ya haber vermesini Julia Shumway’den isteyecektim ama kendim de yapabilirim. Artık bol bol boş vaktim varmış gibi görünüyor.”

Zil çaldı. Piper ayağa kalkarken, “Yaslı anne olabilir,” dedi. “Herhalde şimdiden yarı sarhoş durumdadır. Kahvesini konyaklı sever ama acısını hafifleteceğini sanmıyorum.”

Jackie, “Toplantı için ne düşündüğünü söylemedin,” dedi.

Piper Libby gülümsedi. “Sevgili evde yetişmiş teröristlerimize dokuzla dokuz buçuk arasında gelmelerini söyle. Yürüyerek ve teker teker gelmeleri lazım - standart Fransız Direnişi kuralları. Yaptığımızı ilan etmenin âlemi yok.”

Jackie, “Teşekkür ederim,” dedi. “Hem de çok.”

“Bir şey değil. Burası benim de kasabam. Arka kapıdan tüymeni önerebilir miyim?”

11

Rommie Burpee’nin minibüsünün arkasında bir sürü temiz bez vardı. Rusty yüzünün alt kısmını bir bandanayla kapatmış olsa da burnu, boğazı ve akciğerleri ölü ayı kokusuyla yandı. İlk kurtçuklar hayvanın gözlerine, açık ağzına ve açıkta kalan beyninin etli kısmına yuvalanmıştı.

Doğrulup geri çekildi sonra hafifçe sendeledi. Rommie dirseğinden tuttu.

Joe asabi bir şekilde, “Bayılırsa tutarız,” dedi. “Belki bu şeyler yetişkinlere daha kötü etki ediyordur.”

Rusty, “Sadece koku yüzünden,” dedi. “Artık iyiyim.”

Ama ayıdan uzaktayken bile dünya kötü kokuyordu: hava isli ve ağırdı, sanki bütün Chester’s Mill kasabası kocaman her tarafı kapalı bir oda haline gelmişti. Rusty çürüyen ayı leşi kokusunun yanı sıra, hiç şüphesiz Prestile’in kuruyan yatağından yükselen çürümüş bitki ve bataklık kokusu da almaktaydı. *Ah azıcık rüzgâr olsaydı*, diye düşündü ama ara sıra biraz daha kötü koku getiren cılız bir esintiden başka bir şey yoktu. Batıda bulutlar vardı -muhtemelen New Hampshire üstüne yağmur bırakıyorlardı- ama Kubbe’ye gelince, büyük bir kayanın etrafından dolanan nehir kolları gibi ikiye ayrılıyorlardı. Rusty Kubbe’nin altında yağmur yağabileceğinden şüpheliydi. İnternetteki meteoroloji sitelerini araştırmaya karar verdi... tabii bir saniye boş vakit bulabilirse. Hayat ürkütücü bir şekilde dolu ve insanı huzursuz edecek ölçüde belirsiz bir hal almıştı.

Rommie, “Acaba ayı kuduzdan ölmüş olabilir mi doktor?” diye sordu. “Pek sanmam. Bence bu tam çocukların dediği gibi sadece intihar.” Minibüse doluştular, Rommie direksiyona geçti ve aracı ağır ağır Black Ridge Yolu’na sürdü. Geiger Sayacı Rusty’nin kucağındaydı. Düzenli sesler çıkarıyordu. Rusty ibrenin +200’e doğru yükseldiğini gördü.

Norrie, “Burada durun Bay Burpee!” diye bağırdı. “Bayılırsanız en azından araba kullanırken bayılmayın. Saatte yirmiyle gidiyor olsanız da.” Rommie itaatkâr bir şekilde aracı kenara çekti. “Atlayın çocuklar. Ben size bakıcılık yaparım. Doktor da kendi başına gider.” Rusty’ye döndü. “Minibüsü al, ama yavaş git ve radyasyon güvenlik sınırını aşar aşmaz dur. Yoksa fenalaşırsın. Biz de arkandan yürürüz.”

Joe, “Dikkatli olun Bay Everett,” dedi.

Benny de, “Bayılıp da minibüs yoldan çıkar diye endişelenmeyin,” diye ekledi. “Biz sizi tekrar yola iteriz.”

Rusty, “Teşekkürler,” dedi. “Hepiniz melek gibisiniz.”

“Ha?”

“Boş ver.”

Rusty direksiyona geçti ve şoför kapısını kapattı. Yolcu koltuğunda Geiger Sayacı tıkırdıyordu. Ağır ağır ilerliyor ormandan çıkıyordum. Black Ridge Yolu meyve bahçesine doğru yükselmekteydi. İlk başta sıra dışı bir şey görmedi. Bir anlığına derin bir hayal kırıklığı yaşadı. Sonra parlak mor bir ışık gözünü aldı ve hemen frene bastı. Yukarıda bir şey olduğu kesindi, bakımsız kalmış elma ağaçlarının arasında duran parlak bir şey. Dikiz aynasından hemen arkasından gelen grubun da durduğunu gördü.

Rommie, “Rusty?” diye seslendi. “Tamam mı?”

“Görüyorum onu.”

İçinden on beşe kadar saydı ve mor ışık bir daha çaktı. Şoför penceresinde Joe’yu kendine bakarken gördüğünde Geiger Sayacı’na uzanmak üzereydi. Çocuğun cildinde yeni çıkan sivilceler İsa’nın bedenindeki işkence izleri gibi görünüyordu. “Bir şey hissettiniz mi? Sersemlik filan? Baş dönmesi?”

Rusty, “Hayır,” dedi.

Joe ileriyi gösterdi. “Biz şurada bayılmıştık. Tam şurada.” Rusty yolun sol tarafında toprakta kalan sürtünme izlerini görebiliyordu.

Rusty, “Oraya kadar yürüyün,” dedi. “Dördünüz birden. Bakalım yine bayılacak mısınız?”

Joe’nun yanma gelen Benny, “Tanrım,” dedi. “Neyim ben, kobay mı?”

“Aslında kobay Rommie diye düşünüyorum. Buna hazır mısın Rommie?”

“Evet.” Çocuklara döndü. “Ben bayılırsam ama siz ayık kalırsanız buraya çekin beni tekrar. Burası etki alanı dışında kalıyor galiba.”

Dörtlü dünden kalma izlere doğru yürürken Rusty de direksiyonunun başında dikkatle onları izliyordu. Rommie önce ağırlaşıp sonra sendelediğinde o noktaya varmış gibiydiler. Norrie’yle Benny bir tarafına,

Joe da öbür tarafına geçip adama destek oldular. Ama Rommie düşmedi. Bir süre sonra toparlanmıştı.

“Sahiden mi bir şey oldu yoksa... ne denir... psikolojik miydi bilmiyorum ama şimdi iyiyim. Bir saniye kadar başım döner gibi oldu. Sizde bir şey var mı çocuklar?”

Başlarını salladılar. Rusty şaşırtmamıştı. Kızamık gibiydi: çoğunlukla çocukları etkileyen bir hastalıktı ve insan sadece bir kere geçiriyordu.

Rommie, “Sür doktor,” dedi. “Onca kurşunlu malzemeyi elde taşımak istemezsin, ama dikkatli ol.”

Rusty ağır ağır ilerledi. Geiger Sayacı’nın hızlanan tıkırtısını duyuyordu ama kendisinde hiçbir değişiklik yoktu. Tepeden ışık on beş saniyelik aralarla çakmaya devam ediyordu. Rommie ile çocuklara yetişip öne geçti.

“Hiçbir şey hissetmi..” diye başladı ve o anda hissetti: tam bir baş dönmesi değildi de bir tuhaflık ve garip bir berraklık hali olmuştu. Bu durum sürerken kafası bir teleskopmuş da ne kadar uzakta olursa olsun canının istediğini görebilirmiş gibi geldi. Yani istese kardeşinin San Diego’da işe gidişini görebilecekti.

Başka bir evrenden Benny’nin seslendiğini duydu. “Hey, Doktor Rusty bayılıyor!”

Ama bayılmadı; toprak yolu hâlâ iyi görebiliyordu. Fazlasıyla iyi. Her bir taşını ve mika parçacığını. Direksiyonu kırmışsa -ki kırdığım tahmin ediyordu- aniden karşısına çıkan adamı ezmemek içindi. Adam bir deri bir kemikti ve başındaki acayip mavi beyaz şapka yüzünden daha da uzun boylu görünüyordu. Ayağında kot pantolon, üstünde de TATLI YUVA ALABAMA O ÖLÜLER BANDOSUNUN ŞARKISINI ÇAL yazılı bir tişört vardı.

Bu bir adam değil, Cadılar Bayramı kuklası.

Evet, kesinlikle öyleydi. Yeşil bahçe küreğinden eller, çuval bezinden bir kafa, üstüne dikişle yapılmış çarpılardan oluşan gözlerle başka ne olabilirdi ki?

“Doktor! Doktor!” Bağıran Rommie’ydi.

Cadılar Bayramı kuklası alevlerin içinde kaldı.

Bir süre sonra gitmişti. Şimdi sadece yol, bayır ve on beş saniyelik aralıklarla çakıp sanki *gelsene, gelsene, gelsene* diyen mor ışık kalmıştı.

12

Rommie gelip şoför mahallinin kapısını açtı. “Doktor... Rusty... iyi misin?”

“İyiyim. Şöyle bir yoklayıp geçti. Herhalde seninki gibiydi. Rommie, sen bir şey gördün mü o sırada?”

“Yok. Bir dakika kadar yangın kokusu aldığımı sandım. Ama galiba havadaki is kokusu yüzündendi.”

Joe, “Ben balkabaklarının yakıldığı bir kamp ateşi görmüştüm,” dedi. “Size anlatmıştım değil mi?”

“Evet.” Rusty kendi kızından duyduklarına rağmen buna gereken önemi vermemişti. Artık veriyordu.

Benny, “Ben de çığlıklar duydum,” dedi. “Ama gerisini unuttum.”

Norrie, “Ben de duydum,” dedi. “Gündüz vaktiydi ama yine de karanlıktı. Ve şu çığlıklar vardı. Bir de galiba suratıma is bulaşıyordu.”

Rommie, “Doktor belki de dönsek iyi olur,” dedi.

Rusty, “Böyle bir şey olmayacak,” dedi. “Çocuklarımı -ve başkalarının çocuklarını- bu beladan kurtarmak için bir şansımız varsa buradan gitmem.”

Benny, “Bence bazı büyükler de kurtulmak ister,” diye belirtti. Joe arkadaşını dirseğiyle dürttü.

Rusty, Geiger Sayacı’na baktı. İbre +200’e mıhlanmıştı. “Kıpırdama sakın,” dedi.

Joe, “Doktor,” dedi. “Ya radyasyon artar da bayılırsanız? O zaman ne yapalım?”

Rusty bir süre düşündü. “Eğer hâlâ yakındaysam beni oradan çıkartın. Fakat sen değil Norrie. Sadece erkekler.”

Kız, “Niyeymiş?” diye sordu.

“Çünkü günün birinde çocuğun olsun isteyebilirsin. Tabii iki gözlü, kolu bacağı yerinde çocuklar.”

Norrie, “Tamam. Buradan ayrılmam,” dedi.

“Geri kalanlar için kısa süre maruz kalmakta bir sakınca yok. Fakat çok kısa bir süreden bahsediyorum. Bayırın yarısını geçmişsem veya meyve bahçesine girmişsem beni bırakın.”

“Bu çok zor doktor.”

Rusty, “Tamamen terk edin demiyorum,” dedi. “Mağazada başka kurşun levha vardır değil mi?”

“Tabii. Keşke onları da getirseymişim.”

“Doğru. Ama insan her şeyi düşünemiyor. Eğer en kötüsü olursa, kalan kurşun levhaları alın, kullandığınız aracın camlarını kaplayın ve gelip beni alın. Eh, o zamana kadar ben de tekrar ayaklanıp kasabaya doğru yürümeye başlamış olabilirim tabii.”

“Evet. Ya da kendinden geçip orada yatarsın ve ölümcül doza maruz kalırsın.”

“Bak Rommie, muhtemelen boşuna endişe ediyoruz. Bence o fenalaşmalar -çocuklar için de bayılmalar- Kubbe’yle ilgili başka bir olay. Önce öyle hissediyorsun, sonra düzeliyorsun.”

“Şu anda hayatın üstüne bahis oynuyor olabilirsin.”

“Bazen varsayımlarla harekete geçmek gerekir.”

Joe, “İyi şanslar,” dedi ve yumruğunu pencereden içeri uzattı.

Rusty, çocuğun yumruğuna hafifçe dokundu, sonra aynısını Norrie ve Benny’yle tekrarladı. Rommie de yumruğunu uzattı. “Çocuklara uygun olan bana da uygun demektir.”

13

Rusty’nin garip şapkalı kuklayı gördüğü yerin yirmi metre ötesinde Geiger Sayacı’ndan çıkan tıkırtılar statik bir kükremeye dönüştü. Rusty ibrenin +400’de, hemen kırmızının üstünde durduğunu gördü.

Minibüsü kenara çekip kuşanmamayı tercih ettiği donanımı çıkardı. Dönüp diğerlerine baktı. “Bir uyarı,” dedi. “Ve özellikle sana söylüyorum Bay Benny Drake. Gülersen eve yürüyerek dönersin.”

Benny, “Gülmem,” dedi ama bir süre sonra Rusty dahil hepsi gülüyordu. Kot pantolonunu çıkarmış, iç çamaşırının üstüne bir Amerikan futbolu forması giymişti. Uyluklarda ve kalçada vatkaların konduğu yerlere önceden kesilip hazırlanan kurşun plakalar yerleştirilmişti. Sonra bacaklarına koruyucuları takıp onların üstünü de kenarlarından kıvırarak tutturduğu levhalarla kapladı. Bunu tiroit bezini koruyacak kurşundan bir yakalık ve testislerini koruyacak kurşun astarlı önlük izledi. Ellerindeki en büyük önlüktü ve parlak turuncu koruyucuların üstüne kadar iniyordu. Aslında sırtına da bir önlük takmayı düşünmüş (gülünç görünmek akciğer kanserinden ölmekten iyiydi ona göre) ama sonra vazgeçmişti. Zaten üstünde yüz elli kilo fazlalık vardı. Hem radyasyon arkaya dolanmazdı. Kaynakla yüz yüze durdurduğu takdirde sorun olmayacağını tahmin ediyordu.

Yani belki.

Bu noktaya kadar Rommie’yle çocuklar kendilerini tutmayı başarmış, birkaç kıkırdamayla durumu idare etmişlerdi. Rusty iki kurşun levhayla sarılmış büyük boy bir bone çıkarıp kafasına geçirince durum biraz kontrolden çıktı, ama asıl gürültü dirseklerine kadar çıkan eldivenleri giyip, koruyucu gözlüğü de taktığı zaman koptu.

Benny, Frankenstein gibi kollarını dümdüz uzatıp ortada dolaşarak, “Yaşıyor!” diye bağırdı. “Efendim, bu yaşıyor!”

Rommie kendini yolun kenarına atıp bir taşa oturdu ve iki büklüm gülmeye başladı. Joe ile Norrie ise direk yola yığılmış yem arayan tavuklar gibi yerleri eşeliyorlardı.

Rusty, “Herkes yürüyerek dönüyor,” dedi ama minibüse binerken (bayağı zorlanarak) o da gülümsüyordu.

Karşıda mor ışık deniz feneri gibi çakıyordu.

14

Yeniyetme polislerin soyunma odası geyikleri dayanılmayacak kadar gürültülü bir hal alınca Henry Morrison karakoldan çıktı. Her şeyde bir terslik vardı. Bunu Üye Rennie'nin yeni koruması Memur Thibodeau, iyi bir kadın olan Jakie Wettington'un kovulma emrini getirmeden önce de bildiğini tahmin etti.

Henry bunu, Rennie'nin Duke Perkins'in adamları saydığı eskileri temizleme harekâtının ilk hareketi olarak algılamıştı. Sırada kendisi vardı.

Freddy Denton'la Rupert Libby muhtemelen kalırdı; Rupe zararsızdı, Denton ise gerçek bir pislikti. Linda Everett de gidecekti. Herhalde Stacey Moggin de. Sonra, o kısık ampul Lauren Conree dışında Chester's Mill Polis Karakolu yine tamamen erkekler kulübü olacaktı.

Arabayla anacaddeden ağır ağır geçti, cadde artık kovboy filmlerindeki hayalet kasabalardaki yollara benziyordu. Ayyaş Sam Verdreaux Globe levhasının altında oturuyordu ve muhtemelen dizlerinin arasındaki şişede kola yoktu ama Henry durmadı. İhtiyarı kendi haline bırakmayı tercih etti.

Johnny ve Carrie Carver, Benzin ve Gıda'nın ön camlarını tahtayla kaplıyordu. İkisi de bütün kasabaya yayılmaya başlayan o mavi bantlardan takmışlardı. Bantlar Henry'nin tüylerini diken diken ediyordu.

Önceki yıl teklif geldiğinde Orono polisine geçmiş olmayı diliyordu. Kariyerinde bir ilerleme sayılmazdı ve kafayı bulduklarında üniversiteli çocukların nasıl baş belası olduklarını bilirdi ama parası daha iyiydi ve Frieda, Orono okullarının liste başı olduğunu söylemişti.

Ama sonuçta Duke bir sonraki kasaba toplantısında yıllık beş bin dolar zam alacağını ve kendiliğinden istifa etmediği takdirde Peter Randolph'u kovacağını -hem de büyük bir özgüvenle- söyleyerek Henry'yi ikna etmişti. "Ekip başı da sen olacaksın ve böylece maaşın yıllık on bin daha artacak," demişti. "Ben emekli olunca da istersen yerime sen geçersin. Alternatifin de UMO çocuklarını kıçlarında kuruyan boklarıyla yurtlarına taşımak. Düşün, kararını ver."

Bunlar Henry'ye cazip gelmişti, Frieda'ya da cazip gelmişti (yani nispeten cazip) ve tabii ki çocuklar rahatlamıştı. Ama maalesef şimdi Duke

ölmüş, Chester’s Mill, Kubbe’nin altında kalmıştı ve karakol insana kendini berbat hissettiren ve daha da berbat kokan bir yere dönüşüyordu.

Henry Prestile Sokağı’na saptı ve Junior’ın McCain’lerin evini kuşatan sarı polis bandının önünde durduğunu gördü. Üstünde sadece pijama ayağında da terlik vardı. Sarhoş gibi iki yana sallanıyordu ve Henry’nin ilk aklına gelen Junior’la Ayyaş Sam’in o gün pek çok ortak nokta buldukları oldu.

İkinci olarak karakolu düşündü. Yakında oranın bir üyesi olmayabilirdi ama şimdilik öyleydi ve Duke Perkins’in en katı kurallarından biri *Chester’s Mill Karakolundan birini asla* Demokrat’; « Eleştiriler *Köşesi’nde görmeyeceğim* şeklindeydi. Ve Henry’nin hoşuna gitse de gitmese de Junior bir polis memuruydu.

Üç numaralı aracı kaldırımın kenarına park edip Junior’ın öne arkaya salındığı yere gitti. “Hey Junes, hadi seni karakola götüreyim, biraz kahve içer..” *Ayılırsın* diyecekti ama o sırada çocuğun pijamasının altının sırılsıklam olduğunu fark etmişti. Junior altını ıslatmıştı.

Tiksindiği kadar dehşete de düşen -kimse bunu görmemeliydi, yoksa Duke mezarında ters dönerdi- Henry uzanıp Junior’ı omzundan yakaladı. “Hadi gel evlat. Üstünü başını batırmışsın.”

Junior arkasını dönmeden, “Onlar benim kıjakadajlarımdı,” dedi. Daha da hızlı sallanıyordu artık. Yüzündeki ifade değişmişti -Henry’nin görebildiği kadarıyla- kendinden geçmişti. “Onları ördürdüm ki öpebileyim. Öyle azıcık değil. Fransız usulü” Güldü, sonra tükürdü. Daha doğrusu tükürmeye çalıştı. Çenesinden sarkan kalın beyaz bir tükürük sarkaç gibi sallanıyordu.

“Bu kadar yeter. Seni eve götürüyorum.”

Bu kez Junior döndü ve Henry onun sarhoş olmadığını gördü. Sol gözü parlak kırmızıydı. Gözbebeği fazla büyüktü. Ağzının sol tarafı da kaymış, dişlerinin bir kısmı ortaya çıkmıştı. O donuk bakışlar Henry’ye bir an için çocukken korkarak seyrettiği *Bay Sardonicus* filmini hatırlattı.

Junior’ın kahve içmek için karakola veya uyumak için eve gitmesi gerekmiyordu. Doğruca hastaneye gitmesi lazımdı.

“Hadi evlat,” dedi. “Yürü.”

Önce Junior yeterince istekli göründü. Henry'nin de yardımıyla arabaya doğru yürümeye başladı ama tekrar durdu. "İkisinin kokusu da aynıydı ve hoşuma gidiyordu," dedi. "Çabuk, çabuk, çabuk kar başlamak üzere."

"Tabii, tabii." Henry, Junior'ı aracın ön koltuğuna oturtmayı planlamıştı ama şimdi bu olabilirmiş gibi görünmüyordu. Araçlarının arka kısımları genelde bayağı kokulu olsa da arkaya oturtmak zorundaydı. Junior omzunun üstünden dönüp McCain'lerin evine baktı.

"Kıjakadajlar!" diye bağırdı. "İstediğim gibi! Hem de Fransız usulü!" dilini çıkarıp dudaklarını şaklattı. Sonra gülüp eve doğru yöneldi.

Henry, "Olmaz Junior," dedi ve pijamasının belinden yakaladı. "Bizim.."

Junior şaşırtıcı bir hızla kendi etrafında döndü. Artık gülmüyordu; suratı nefret ve gazapla çarpılmıştı. Yumruklarını sallayarak Henry'ye doğru atıldı. Dışarı sarkan dilini çiğniyordu. Bir yandan da o garip lisanla hiçbir anlamı yokmuş gibi gelen şeyler gevelemekteydi.

Henry düşünebildiği yegane şeyi yaptı: kenara çekildi. Junior onu geçip aracın tepe ışıklarını yumruklamaya başladı, lambaları kırıyor, ellerini parçalıyordu. Herkes sokağa çıkmış Junior'ı izliyordu.

Junior kükrüyor ve söylediği anlaşılmıyordu. Sonunda ayağı kaydı ve kaldırım kenarındaki oluğa indi. Sendeledi ama ayakta kaldı. Artık çenesinden tükürükle birlikte kan da sızıyordu; her iki eli de fena şekilde kesilmiş ve kanıyordu.

"Beni o kız çileden çıkarttı!" diye bağırdı. "Dizimi geçirdim ki sussun ama memesi açıldı! Her yerde pislik var! Ben... ben.." Sustu. Düşünüyormuş gibiydi. Sonra, "Bana yardım lazım," dedi. Ardından dudaklarını şaklattı -silah patlamış gibi bayağı ses çıkmıştı- ve park etmiş polis aracıyla kaldırımın arasına yığıldı.

Henry ışıklarını ve sirenlerini çalıştırarak Junior'ı hastaneye götürdü. Yalnız Junior'ın söylemiş olduğu son sözleri, adeta mantıklı gelen sözleri düşünmedi. Aklını onlara vermedi.

Başında yeterince dert vardı.

15

Rusty bangır bangır öten Geiger Sayacı'yla birlikte Black Ridge'de ağır ağır ilerliyordu. İbre +400'Ie +1K arasında sürekli değişiyordu. Rusty tepeye vardığında +4K'yı göreceğini tahmin ediyordu. Bunun iyi bir haber olmadığının da farkındaydı -sözde radyasyon tulumu fazla dayanmazdı- ama radyasyonun yoğun olduğunu aklından çıkarmadan yola devam etti; eğer hızlı hareket ederse ölümcül bir doza maruz kalmazdı. *Geçici olarak bir miktar saç kaybı olabilir ama ölümcül doz almama imkân yok. Bunu bir bombalama eylemi gibi düşün: gir, işini gör ve çık.*

Radyoyu açtı, karşısına WCIK kanalı çıkınca hemen kapattı. Gözüne süzülen teri göz kırparak bertaraf etti. Klima çalıştığı halde minibüsün içi cehennem gibiydi. Dikiz aynasından bakıp yoldaş kâşiflerin bir araya toplandıklarım gördü. Çok küçük kalmışlardı.

Geiger Sayacı'nın gümbürtüsü kesildi. Rusty dönüp baktı. İbre tekrar sıfıra inmişti.

Neredeyse duracaktı, ama sonra durduğu takdirde Rommie ile çocukların başına bir şey geldiğini düşüneceklerini fark etti. Üstelik, muhtemelen sadece pil yüzündendi. Fakat tekrar bakınca güç lambasının hâlâ pırıl pırıl yandığını gördü.

Tepeye çıkınca yol uzun kırmızı bir ambarın önündeki sona erdi. Ambarın önünde eski bir kamyonla ondan da eski bir traktör duruyordu ve traktör tek teker üstündeydi. Ambar iyi durumda görünüyor olsa da bazı camları kırıktı. Onun arkasında çatısı muhtemelen kışın biriken karların ağırlığından kısmen çökmüş ıssız bir çiftlik evi vardı.

Ambarın ucu açıktı ve minibüsün camları kapalı olduğu halde Rusty bayat elmaların ekşimtırak kokusunu duyabiliyordu. Eve çıkan basamakların yanında durdu. Yukarıda zincirle asılmış bir tabela vardı. Tabelada İZİNSİZ GİREN DAVA EDİLİR yazıyordu. Tabela eski, paslı ve belli ki etkisizdi. Bir zamanlar yaz akşamlarında serinlemek ve manzara seyretmek için McCoy ailesinin oturmuş olduğu verandada yerlere atılmış bira kutuları vardı. Buradan bakınca sağ tarafta bütün Chester's Mill kasabası, sol tarafta ise New Hampshire'a kadar her yer görünüyordu. Eskiden kırmızı olup artık soluk pembeye dönüşen duvara birileri sprey

boyayla WILDCATS KAZANACAK yazmıştı. Kapıda ise başka renkte sprey boyayla ORCİ DEPOSU yazıyordu. Rusty bunun birtakım kızışmış yeniyetmelerin temennisi olduğunu tahmin etti. Belki de bir heavy-metal grubunun adıydı.

Geiger Sayacı'nı eline alıp kenarına vurdu. İbre zıpladı ve aygıt birkaç kere öttü. Gayet iyi çalışıyormuş gibiydi; sadece yüksek radyasyon algılamıyordu.

Minibüsten çıktı ve uyduruk radyasyon tulumunun büyük bölümünü çıkardı, sadece önlüğü, eldivenleri ve gözlüğü bıraktı. Sonra ambar boyunca yürümeye başladı, Geiger Sayacı'nı önünde tutuyor ve ibre oynadığı anda koşup radyasyon tulumuna tekrar bürünmeyi düşünüyordu.

Fakat ambarı geçip de ışıkla aralarında kırk metre kaldığı zaman bile ibre yerinden oynamadı. Bu imkânsız görünüyordu - tabii radyasyon ışıkla ilgiliyse. Rusty tek bir makul açıklama getirebilirdi: jeneratör kendisi gibi kâşifleri yıldırmak için bir radyasyon zonu yaratıyordu. Kendini korumak için. Hissettiği baş dönmesi, çocukların bayılması da bunu açıklıyordu. Yani bu kirpinin dikenleri veya kokarcanın kokusu gibi bir korunma önlemiydi.

Sayacın bozuk olması daha mantıklı değil mi? Tam şu anda ölümcül dozda gama ışınına maruz kalıyor olabilirsin. Bu lanet şey soğuk savaş döneminden kalma.

Ancak meyve bahçesinin kenarına yaklaşırken bir sincabın otların arasından ok gibi fırlayıp ağaca tırmandığını gördü. Hayvan meyve dolu bir dala çıkıp aşağıdaki iki ayaklı saldırgana baktı, gözleri pırıl pırıl, kuyruğu kabarıktı. Rusty'ye son derece sağlıklı görünmüştü ve otlukta herhangi bir hayvan leşi ya da ağaçların altında aşırı büyümüş otlar filan da yoktu. Başka bir radyasyon kurbanı da görünmüyordu.

Işığa bayağı yaklaşmıştı, periyodik çakmalar o kadar parlak geliyordu ki neredeyse her seferinde gözlerini kapatmak zorunda kalıyordu. Sağ tarafında bütün dünya ayaklarının altına serilmiş gibiydi. Kasabayı uzaktan oyuncak gibi görüyordu. Yolların oluşturduğu ızgarayı, Congo Kilisesi'nin yüksekliğini, hareket halindeki birkaç arabanın göz kırpışını. Catherine Russell Hastanesi'nin alçak tuğla binasıyla, batıda, daha uzakta füzelerin çarptığı yerdeki is bulaşığını da görüyordu. Yukarıda gökyüzü açık mavi, neredeyse normal rengindeydi ama ufukta o mavilik zehirli bir sarıya dönüşüyordu. Bu rengin kısmen hava kirliliğinden oluştuğuna emindi - yıldızları pembeye dönüştüren de oydu- ama asıl önemli kısmının

Kubbe’nin görünmez yüzeyine yapışan polenlerden olduğundan şüpheleniyordu.

Tekrar yürümeye başladı. Burada ne kadar çok kalırsa -özellikle de bu tepede ve görünmeyeceği noktada- dostları o kadar gerilecekti. Doğruca ışığın kaynağına gitmek istiyordu ama önce meyve bahçesinden çıktı ve yamacın kenarına geldi. Buradan küçük lekeler halinde de olsa diğerlerini görebiliyordu. Geiger Sayacı’nı bırakıp iki elini sallayarak iyi olduğunu haber vermeye çalıştı. Onlar da el salladılar.

“Tamam,” dedi. Ağır eldivenlerin içinde elleri terden vıcık vıcık olmuştu. “Bakalım burada ne varmış?”

16

Doğu Caddesi Gramer Okulu’nda beslenme saatiydi. Judy ve Janelle Everett oyun bahçesinin diğer tarafında arkadaşları Deanne Carver’la yaş sırasına göre oturmuşlardı - Deanna altı yaşında olduğu için neredeyse tam ortalarındaydı. Deanna da tişörtünün sol koluna o mavi bantlardan takmıştı. Okula gitmeden önce annesiyle babası gibi olmak için Carrie ona da taksın diye tutturmuştu.

Janelle, “O ne için?” diye sordu.

Deanna, “Polisi seviyorum demek,” diyerek meyveli şekerini emmeye devam etti.

Judy, “Ben de isterim,” dedi. “Ama sarı olanından.” Bu kelimeyi büyük bir dikkatle telaffuz etmişti. Bebekken sarı yerine sayı derdi ve Jannie de ona gülerdi.

Deanna, “Sarı olmaz ki,” dedi. “Sadece mavisi var. Bu şeker çok güzelmiş. Keşke bir milyar tane olsaydı.”

Janelle, “Şişko olurdun o zaman,” dedi. “Kocaman popon olurdu.”

Buna gülüştüler, sonra bir süre sessizce bekleyip büyük çocukları seyrettiler. Everett’ler evde hazırlanmış fıstık ezmeli krakerlerini geveliyorlardı. Bazı kızlar seksek oynuyordu. Oğlanlar demirlere tırmanıyor ve Bayan Goldstone da Pruitt ikizlerini salıncakta sallıyordu. Bayan Vanedestine ise bir futbol maçı organize etmişti.

Janelle gayet normal göründüğünü düşündü ama aslında öyle değildi. Kimse bağırmıyor, kimse berelenen dizi yüzünden ağlamıyor, Mindy’le Mandy Pruitt’ler Bayan Goldstone bir örnek saçlarına iltifat etsin diye yalvarmıyordu. Hepsi de sadece teneffüsteymiş gibi yapıyordu, hatta büyükler bile. Ve herkes -kendisi de dahil- arada mavi olması gerektiği halde pek öyle olmayan gökyüzüne kaçamak bakışlar fırlatıyordu.

Ama en kötüsü bunlar da değildi. En kötüsü -kriz başladığından beri- kesinlikle kötü bir şeyler olmasını beklemenin yarattığı duyguydu.

Deanna, “Cadılar Bayramı’nda Küçük Denizkızı’na gidecektim ama şimdi gidemiyorum,” dedi. “Dışarı çıkmak istemiyorum. Cadılar Bayramından korkuyorum.”

Janelle, “Kötü rüya mı gördün?” diye sordu.

“Evet,” dedi Deanna meyveli şekerini ona doğru uzatarak. “Kalanını ister misin? Sandığım kadar aç değilmişim.”

Janelle, “Yok,” dedi. Kendi fıstık ezmeli krakerlerini bile bitirmek istemiyordu ve o böyle biri değildi. Judy de kendininkilerinin sadece yarısını yemişti. Janelle, Audrey’nin garajın köşesinde fare gördüğü günü hatırladı. Audrey nasıl havlamış ve fare sığındığı köşeden çıkmak isteyince nasıl bağırmıştı hayvana. Kendisi buna üzülmüş ve Audrey’yi alsın da fareciği yiyenlesin diye annesini çağırmıştı. Annesi gülmüş ama Audrey’yi de tutmuştu.

Şimdi kendileri fare olmuşlardı. Jannie nöbetler sırasında gördüğü rüyaların çoğunu unutmuştu ama bu kadarını biliyordu yine de.

Şimdi köşeye sıkışan kendileriydi.

Deanna, “Evden çıkmayacağım,” dedi. Sol gözünde parlak, berrak ve bir gözyaşı damlası oluşmuştu. “Cadılar Bayramı’nda evde oturmak. Okula bile gelmem. Kimse de beni getiremez.”

Bayan Vanedestine futbol maçını bıraktı ve “herkes içeri.” zili çalmaya başladı ama kızlardan hiçbiri ilk kalkan olmadı.

Judy, “Cadılar Bayramı neredeyse geldi,” dedi. “Bakın.” Wheeler’lerin evinin verandasında duran balkabağını gösterdi. “Ve bakın.” Bu kez postanenin kapısına asılmış bir çift karton hayaleti gösteriyordu. “Ve bakın.” En son kütüphanenin bahçesini göstermişti. Burada da Lissa Jamieson tarafından konmuş olması gereken içi doldurulmuş bir kukla vardı. Hiç şüphesiz eğlence olsun diye koymuştu ama büyükleri eğlendiren şeyler genelde çocukları korkuturdu ve Janelle’in o kuklanın gece karanlıkta yatmış uyumayı beklerken yanma geleceğine dair bir inancı vardı.

Kuklanın başı çuvaldandı ve göz olarak beyaz iplikle çarpı işaretleri yapılmıştı. Şapkası Doktor Seuss hikâyesindeki kedinin taktığına benziyordu. El yerine bahçe kürekleri konmuştu (Janelle, *kötü niyetli pençeler,* diye düşünmüştü) ve üstünde yazı olan bir tişörtü vardı. Ne anlama geldiğini çıkaramasa da yazıları okuyabiliyordu: TATLI YUVA ALABAMA O ÖLÜLER ORKESTRASININ ŞARKISINI ÇAL.

“Gördünüz mü?” Judy ağlamıyordu ama gözleri kocaman açılmış, yüzünde çok karmaşık ve çok karanlık şeyler biliyormuş gibi bir ifade

belirmişti. “Cadılar Bayramı geldi bile.”

Janelle kardeşinin elinden tutup ayağa kaldırdı. “Hayır gelmedi,” dedi, ama geldiğinden korkuyordu. Kötü bir şey olacaktı, içinde yangın olan bir şey. Ödül mü, oyun mu değildi bu. Kötü bir şakaydı. Çok kötü.

Judy ile Deanna’ya, “Hadi içeri girelim,” dedi. “Şarkı söyleriz. Güzel olur.”

Genelde öyle olurdu ama o gün olmadı. Gökyüzündeki büyük patlamadan önce bile hoş değildi. Janelle çapraz gözlü kuklayı düşünmeden edemiyordu. Ve o korkunç tişörtü: O ÖLÜLER ORKESTRASININ ŞARKISINI ÇAL.

17

Kubbe’nin inmesinden dört yıl önce Linda Everett’in büyükbabası ölmüş ve bütün torunlarına küçük ama ciddi miktarlarda para bırakmıştı. Linda’nın hesabına düşen 17. 232. 04 dolar oldu. Paranın çoğu kızların üniversite fonuna ayrıldı ama hak yerini bulsun diye birkaç yüz dolarını da Rusty’ye harcamak istedi. Doğum günü yaklaşıyordu ve Apple’ın televizyon modemi piyasaya çıkalı birkaç yıl olmuştu.

Linda evlilikleri boyunca ona çok daha pahalı hediyeler de almış ama hiçbiri Rusty’yi bu kadar mutlu etmemişti. İnternetten film indirip bilgisayarının küçük ekranı yerine televizyonda izleme fikri zevkten uçuruyordu onu. Modem beyaz plastikten bir kareydi, bir kenarı yaklaşık on yedi buçuk santim, kalınlığı da iki santim kadardı. Rusty’nin Black Ridge’de bulduğu nesne de işte bu televizyon modemine benziyordu, hatta ilk bakışta onlardan biri sanmıştı... yalnız bu modifiye edilmişti elbette, böylece film indirmenin yanı sıra koca bir kasabayı esir edebiliyordu.

McCoy meyve bahçesinin kenarındaki nesne beyaz değil, koyu gri renkteydi ve üstünde o tanıdık Apple logosu yerine Rusty’nin her nedense sevimsiz bulduğu bir sembol vardı.

Sembolün üstünde küçük parmağının boğumu kadar bombeli bir çıkıntı bulunuyordu. Bombenin içinde cam ya da kristalden yapılmış bir mercek vardı. O aralıklı mor ışıklar buradan geliyordu.

Rusty uzanıp jeneratörün gövdesine dokundu - tabii bu bir jeneratörse. Aniden koluna güçlü bir şok dalgası çarptı ve bedenine yayıldı. Geri *çekilmeye* çalıştı ama yapamadı. Kasları kilitlenmişti. Geiger Sayacı tek bir anırtı çıkarıp sessizliğe gömüldü. Rusty ibrenin tehlike bölgesine çıkıp çıkmadığım bilmiyordu, çünkü gözlerini de oynatamıyordu. Işık dünyayı terk ediyor, küvetin deliğinden akıp giden su gibi baca şeklini alıyordu ve Rusty ani ve soğukkanlı bir netlikle *öleceğim*, diye düşündü. *Amma da aptalca bir yol ölmek* i...

Sonra, karanlıkta yüzler belirdi - yalnız bunlar insan yüzü değildi ve sonradan yüz olup olmadıklarından da emin olamayacaktı. Derinin altına doldurulmuş gibi görünen geometrik cisimlerdi, insanı andıran yegane yerleri yanlarındaki şekillerdi. Bunlar kulak olabilirdi. Kafalar -bunlar kafaysa- bir şey konuşup tartışıyormuş gibi birbirine dönüktü. Rusty kahkahalar duyduğunu sandı. Heyecan da algılamıştı sanki. Gözünün önünde Doğu Caddesi Gramer Okulu'nun oyun bahçesinde oturmuş bir şeyler yiyen ve sırlarını paylaşan çocuklar -belki de kendi kızlarıyla arkadaşları Deanna Carver- canlandı.

Bütün bunlar kesinlikle dört beş saniyeden uzun sürmemişti. Sonra da geçti. Etkisi altında kaldığı şok, tıpkı Kubbe'ye ilk dokunanlarda olduğu gibi geldiği hızla gitti; o baş dönmesi ve garip şapkalı kukla görüntüsünde de böyle olmuştu. Şu anda bayırın tepesinde çömelmiş o kurşun astarlı radyasyon tulumunun altında terliyordu sadece.

Yine de o deri kafalar gözünün önündeydi. Kafa kafaya vermiş çocuksu komplolarına gülen çocuklar.

Aşağıdakiler seni izliyor. El salla, iyi olduğunu göster.

İki elini de başının üstüne kaldırdı -artık gayet düzgün hareket edebiliyorlardı- ve sanki kalbi göğsünden fırlayacak gibi atmıyormuş, göğsünden aşağı keskin kokulu terler dere gibi inmiyormuş gibi salladı.

Aşağıda yolda duran Rommie ile çocuklar da el salladılar.

Rusty sakinleşmek için birkaç kez derin derin nefes aldı, sonra Geiger Sayacı'nın algılayıcısını süngersi bir çimen yığının üstünde duran düz gri nesneye uzattı. İbre +5'in üstüne çıkmadı.

Rusty bu gri nesnenin sıkıntılarının kaynağı olduğundan şüpheliydi biraz. Yaratıklar -insanlar değil, yaratıklar- bunu onları esir etmek için kullanıyordu ama hepsi bu değildi. Aynı zamanda gözlem için de kullanıyorlardı.

Ve eğlenmek için. O pislikler gülüyordu. Onları duymuştu.

Rusty önlüğü çıkarıp nesnenin hafif çıkık duran merceğine örtüp doğruldu ve geri çekildi. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra önlük tutuştu. Çıkan koku keskin ve kötüydü. Parlak yüzeyinin kabarcıklar haline gelişini, alevlerin yükselişini izledi. Sonra da plastik kaplı kurşundan başka bir şey ol mayan önlük öylece dağılıverdi. Önlük parçalar halinde yanmaya devam ediyordu ve en büyük parçası hâlâ kutunun üstünde duruyordu. Bir an sonra

da önlük -ya da önlükten geriye kalanlar- yok oldu. Uçuşan bir avuç kül -ve koku- vardı ama geri kalan her şey... puf. Gitmişti.

Rusty kendine *bunu sahiden gördüm mü,* diye sordu. Sonra aynı soru yu yüksek sesle dünyaya iletti. Yanan plastiğin kokusunu ve eriyen kurşundan çıktığını tahmin ettiği daha ağır kokuyu -delilik, imkânsız- alabiliyordu ama önlük yine de yok olmuştu.

“Bunu sahiden gördüm mü?”

Mor ışık cevap verirmişçesine başlıklı çıkıntıdan parıldadı. Acaba bu çakışlar Kubbe’yi canlı tutmak için miydi? Hani bilgisayar ekranını aktif halde tutmak için klavyeden bir tuşa dokunmak gibi? Yoksa deri kafaların kasabayı izlemesi için miydi? İkisi birden miydi? İkisi de değil miydi?

Kendine düz kutuya bir daha dokunmamayı tembihledi. Yapabileceği en akıllıca şeyin minibüse dönüp (önlüğün ağırlığı olmadığına göre koşarak gidebilirdi) son hızla sürmek olduğunu düşündü, sadece yoldaki arkadaşlarını almak için duracaktı.

Ama bunları yapmak yerine tekrar kutuya yaklaşıp önünde diz çöktü, Rusty’ye göre bu duruş fazlasıyla tapınmayı andırıyordu.

Eldivenlerden birini çıkarıp nesnenin altındaki toprağa dokundu, sonra elini geri çekti. Sıcaktı. Yanan önlük parçaları otları da yer yer yakmıştı. Sonra elinin yanmasından veya tekrar şoka yakalanmaktan korkarak elini kutuya uzattı... aslında en çok korktuğu bunlar değildi; o deri kafaları, tam da kafa olmayan o şeyleri yine baş başa vermiş komplolarına gülerken görmekten korkuyordu.

Ama hiçbir şey olmadı. Ne görüntüler vardı ne de sıcak. Kurşun önlüğün üzerinde tutuştuğunu gördüğü halde kutu serindi.

Mor ışık yine çaktı. Rusty elini onun önünde tutmamaya dikkat etti. Onun yerine içinden karısıyla kızlarına veda ederek, aptal biri olduğu için onlardan özür dileyerek nesneyi iki yanından tuttu. Tutuşup yanmayı bekledi. Yanmayınca kutuyu kaldırmaya çalıştı. Kutu boyutlarıyla, ağırlığıyla en fazla yemek tabağı kadar olduğu halde kaldıramadı. Sanki New England ana kayasının yüz metre dibine gömülmüş bir sütuna tutturulmuştu - ama öyle değildi. O çimen öbeğinin üstünde duruyordu ve iki elinin parmaklanın altından birbirine değdirebilmişti. Parmaklarını kenetleyip bir de öyle kaldırmayı denedi. Ne şok geçirdi, ne görüntüler

belirdi, ne sıcaklık hissetti ne de kutuyu yerinden kıpırdatabildi. Bir milim bile oynamamıştı.

Ellerim uzaylıların yaptığı bir şeye dokunuyor, diye düşündü. *Başka bir dünyadan gelen bir cihaza. Hatta belki de bunun operatörlerini bile şöyle bit gördüm.*

Bu düşünce entelektüel açıdan müthişti -hatta hayret vericiydi- ama duygusal açıdan bir etkisi olmamıştı, belki de kafası karışmış olduğu içindi. *Peki şimdi ne olacak? Bundan sonra ne var?*

Bilmiyordu. Ve duygularını tamamen kaybetmemişti, çünkü bir çaresizlik duygusuna kapılmaya başlamıştı ve elinden gelen sadece bu çaresizliği çığlık halinde dışa vurmamaya çalışmaktı. Aşağıdaki dört kişi o çığlığı duyabilir ve başının dertte olduğunu sanabilirdi. Aslında başı dertteydi. Ve yalnızdı.

Her an su koyuverecekmiş gibi titreyen bacaklarının üstünde ayağa kalktı. Sıcak, yoğun hava tenini yağ gibi kaplamıştı sanki. Elma yüklü ağaçların arasından ağır ağır minibüse doğru yürüdü. Emin olduğu tek şey hiçbir koşulda Koca Jim Rennie'nin bu jeneratörü öğrenmeyeceğiydi. Jeneratörü tahrip etmeye kalkacağı için değil, tahrip edilmesin diye etrafına korumalar koyma ihtimali olduğu için. Aletin, her ne yapıyorsa onu yapmaya devam etmesini sağlayıp kendisi her ne yapıyorsa onu yapmaya devam etmek için. Koca Jim, en azından şimdilik, her şeyin böyle devam etmesinden yanaydı.

Rusty minibüsün kapısını açtı ve tam o anda Black Ridge'in iki kilometre kadar kuzeyinde müthiş bir patlama meydana geldi. Adeta Tanrı eğilip ilahi bir tüfeği ateşlemişti.

Rusty şaşkınlıkla bağırdı ve yukarı baktı. TR-90'la Chester's Mill arasındaki sınırın üstündeki geçici güneşin müthiş ısısı yüzünden hemen ellerini gözlerine siper etti. Kubbe'ye başka bir uçak çarpmıştı. Yalnız bu sefer Rusty'nin en azından altı bin yüz metre olarak tahmin ettiği çarpışma noktasından sadece bir Seneca V. Black'e ait dumanlar yükselmiyordu. Füzelerin kubbede bıraktığı iz bir bense, bu yeni iz bir cilt kanseriydi.

Rusty jeneratörü unuttu. Onu bekleyen dört kişiyi unuttu. Uğruna diri diri yanmayı göze aldığı çocuklarım unuttu. İki dakikalık bir boşlukta o kara dehşet dışında bir şeye yer olmadı.

Kubbe’nin öbür tarafına enkazın parçaları iniyordu. Yolcu uçağının ezilmiş ön kısmını alevler içinde kalmış bir motor izledi; motorun ardından mavi uçak koltukları yağmaya başladı, çoğunda hâlâ bağlı olan yolcular vardı; onların peşinden devasa parlak bir kanat geldi, buruşturulmuş bir kâğıt gibiydi; sonra muhtemelen bir 767’e ait olan kuyruk düştü. Kuyruk koyu yeşile boyanmıştı. Üstüne daha açık yeşil bir şekil oturtulmuştu. Rusty yoncaya benzetti.

Mandanın ulusal simgesi olan yonca.

Sonra da uçağın gövdesi defolu bir ok gibi yere saplandı ve ağaçları tutuşturdu.

18

İnfilak bütün kasabayı sallamış ve herkes ne oluyor diye dışarı çıkmıştı. Chester’s Mill’de insanlar sokaklara dökülmüştü. Evlerinin, bahçelerinin, kaldırımların önünde, anacaddenin ortasında duruyorlardı. Ve her ne kadar hapishanelerinin kuzey kısmında gökyüzü çoğunlukla bulutlu olsa da, Black Ridge’in tepesinde Rusty’ye ikinci bir güneş gibi görünen parıltıdan gözlerini korumak için ellerini siper etmişlerdi.

Tabii ki ne olduğunu görmüşlerdi; daha keskin gözlü olanlar ağaçların arasında kaybolmadan önce uçağın gövdesindeki yazıları bile okuyabilmişti. Bunda doğaüstü bir şey yoktu, daha önce de, hatta (küçük ölçekli olsa da) bu hafta bile bir tane daha yaşanmıştı. Fakat bu olay, Chester’s Mill’deki insanların yüreğine o andan sonra sonsuza dek kalacak öfke dolu, için için kaynayan bir korku salmıştı.

Ölümcül bir hastaya bakan herkes bir an gelip inkârın öldüğünü ve kabullenmenin başladığını söyler. Chester’s Mill’deki çoğu insan için de o nokta, yirmi beş ekim sabahının ortasında ya tek başına ya da komşularıyla üç yüzden fazla insanın TR-90 ormanlarına gömüldüğü o kazadaydı.

O sabah daha erken saatlerde belki kasabanın yüzde on beşi o mavi," bağlılık.” bantlardan takmıştı; ama o çarşamba günü güneş batarken oran iki katına çıktı. Ertesi güneş batarken ise nüfusun yüzde ellisini aşacaktı.

İnkâr yerini kabullenmeye bırakır; kabullenme de bağımlılığı besler. Ölümcül hastalara bakanlar bunu da bilir. Hastaların ilaçlarını ve onları yutacakları serin meyve suyunu getirecek kimselere ihtiyacı vardır. Ağrıyan eklemlerine merhem sürecek biri olsun isterler. Hava kararıp da saatler uzayınca yanlarında oturacak biri lazımdır. Birinin onlara *artık uyu, sabaha her şey daha iyi olacak. Ben buradayım, sen rahatça uyu. Uyu. Uyu da bırak her şeyle ben ilgileneyim* demesine ihtiyaç duyarlar.

Uyu.

19

Memur Henry Morrison, Junior'ı hastaneye götürdü -o zamana kadar çocuk zihni çorba gibi olsa da kendine gelmişti ama hâlâ garip garip konuşuyordu- ve Twitch tekerlekli bir sedyeyle alıp götürdü. Gitmesini görmek Morrison'un içini rahatlattı.

Henry'de Koca Jim'in eviyle belediye binasındaki bürosunun telefonları vardı, ama iki numara da cevap vermedi - bunlar sabit telefondu. Uçak kazası olduğunda telesekreter ona James Rennie'nin cep telefonunun kayıtlı olmadığını söylüyordu! O da yürüyebilecek durumdaki herkesle birlikte dışarı koştu ve dönüş alanında Kubbe'nin görünmez yüzeyindeki yeni ize bakarak durdu. Enkazın son kalıntıları hâlâ düşüyordu.

Koca Jim aslında belediye binasındaki ofisindeydi ama bölünmeden iki konuşması -bu gece polislere yapacağı ve yarın gece bütün kasabaya yapacağı konuşmalar- üzerinde çalışabilmek için telefona cevap vermedi. O da patlama sesini duyup dışarı fırladı. İlk aklına gelen Cox'un nükleer füze fırlattığı oldu. Lüzumsuz bir füze! Kubbe'yi delip geçecek olsa her şeyi mahvederdi!

Kendini belediye binasının hademesi Al Timmons'un yanında buldu. Al yukarıyı, kuzeyde hâlâ duman tüten yeri gösteriyordu. Koca Jim'e bir II. Dünya Savaşı filminde uçaksavar patlamış gibi geldi.

Al, "Orada bir uçak vardı!" diye bağırdı. "Hem de büyük uçaklardan! Tanrım! Anlamıyor mu bunlar?"

Koca Jim nispeten rahatladı ve deli gibi atan kalbi biraz yavaşladı. Eğer uçaksa... yani nükleer füze filan değil de sadece uçaksa...

Cep telefonu çaldı. Takım elbisesinin cebinden kaptığı gibi açtı. "Peter? Sen misin?"

"Hayır Bay Rennie. Ben Albay Cox."

Rennie, "Ne yaptınız siz?" diye haykırdı. "Ne yapıyorsunuz orada Tanrı aşkına?"

"Hiçbir şey." Cox'un sesindeki otoriter tını kaybolmuştu, şaşkın gibiydi. "Bizimle bir ilgisi yok. Sadece... bir dakika."

Rennie bekledi. Anacadde ağızlan bir karış açık gökyüzüne bakan insanlarla dolmuştu. Rennie'ye insan kıyafeti giymiş koyunlar gibi görünüyorlardı. Yarın gece de belediye binasına doluşacak ve durum ne zaman düzelecek diye meleyeceklerdi. Ve aman düzelene kadar bizi sen koru diye. Rennie de koruyacaktı. Kendisi istediği için değil, Tanrı'nın iradesi böyle buyurduğu için.

Cox geri geldi. Şimdi şaşkın olduğu kadar endişeli bir sesle konuşuyordu. Az önce Koca Jim'e çekilmesini söyleyen o buyurgan hali yoktu. Rennie, *işte ben de böyle olmanı istiyorum ahbap*, diye düşündü. *Tam böyle.*

"İlk aldığım bilgiye göre İrlanda Havayollarının 179 sefer sayılı uçağı Kubbe'ye çarpıp infilak etmiş. Uçak Shannon'dan kalkmış ve Boston'a gidiyormuş. Kuyruğunda İrlanda'nın ulusal yoncasını gördüğünü iddia eden iki görgü tanığımız var, ayrıca bir ABC haber ekibi de Harlow'da karantina bölgesinin hemen dışında... bir saniye."

Saniyeden de dakikadan da uzun sürdü. Koca Jim'in kalp atışları normale dönüyordu (tabii dakikada yüz yirmi vuruş böyle yorumlanabilirse) fakat şimdi yeniden hızlanmış ve düzensizleşmişti. Öksürüp göğsünü yumrukladı. Kalbi tam düzelir gibi olurken tekrar aritmi başladı. Alnının terlediğini hissetti. Daha önce loş olan gün birdenbire fazla parlak görünmeye başlamıştı.

"Jim?" Konuşan Al Timmons'tu ve Koca Jim'in hemen yanı başında durduğu halde sesi bir galaksi öteden geliyormuş gibiydi. "Sen iyi misin?" Koca Jim, "İyiyim," dedi. "Buradan ayrılma. Sana ihtiyacım olabilir." Cox dönmüştü. "Gerçekten de İrlanda Havayolları uçağıymış. Şimdi ABC'nin kaza anıyla ilgili çekimlerini izledim. Çarpma ayakta duran bir muhabirin arkasında meydana gelmiş. Bütün olayı çekmişler."

"Eminim ki reytingler fırlamıştır."

"Bay Rennie, farklı düşüncelerimiz olabilir, ama umarım ki hemşerilerinize bu olayın onları endişelendirecek bir şey olmadığını iletirsiniz." "Peki bunu nasıl yapacağım acaba.."

Kalbi yine hopladı. Nefesi tıkandı sonra kalbi durdu. İkinci kez göğsünü yumrukladı -daha sert olarak- ve belediye binasından kaldırıma uzanan tuğla döşeli patikanın yanındaki banka oturdu. Al artık Kubbe'deki çarpma izi yerine ona bakıyordu, alnı merakla -ve Koca Jim'e göre korkuyla- kırışmıştı. Şu haldeyken bile, bütün olup bitenlere rağmen Koca Jim bunu

gördüğüne, vazgeçilmez olarak algılandığını öğrendiğine memnundu. Koyunlara bir çoban lazımdı.

“Rennie? Orada mısın?”

“Buradayım.” Kalbi de yerindeydi ama iyi olmaktan çok uzaktı. “Nasıl olmuş? Nasıl olabilmiş? Bunu duyurduğunuzu sanıyordum.”

“Kara kutuyu bulana kadar nasıl olduğunu bilemeyiz ama oldukça net bir fikrimiz var. Bütün ticari havayolu şirketlerine Kubbe’den uzak durmaları için bir uyarı yazısı yolladık, fakat bu 179’un normal uçuş rotasıymış. Herhalde birisi otomatik pilotu yeniden programlamayı ihmal etmiş. Bu kadar basit. Ayrıntıları öğrenir öğrenmez size de ileteceğim ama şimdilik önemli olan kasabada panik çıkmasını önlemek.”

Ancak belirli durumlarda panik işe yarayabilirdi. Belirli durumlarda - tıpkı gıda ayaklanması ve kundakçılık gibi- panik de yararlı bir etki yaratabilirdi.

Cox, “Bu büyük ölçekli bir ahmaklık, ama yine de sadece kaza,” diyordu. “Halkınız bunu mutlaka bilmeli.”

Rennie, *onlar ben ne söylersem onu bilecek ve ben neye inansınlar istiyorsam ona inanacak*, diye düşündü.

Kalbi kızgın tavada sıçrayan yağ gibi hopladı, kısa süreliğine normal ritmine döndü sonra yine hopladı. Cox’a cevap vermeden telefonun KAPAT tuşuna basıp cebine koydu. Sonra Al’a baktı.

Elinden geldiği kadarıyla sakin bir tavırla, “Beni hastaneye götürmen lazım,” dedi. “Galiba rahatsızlandım.”

Kolunda bir Dayanışma Bandı bulunan Al her zamankinden de endişeli görünüyordu. “Tamam Jim. Ben arabamı getirene kadar burada kıpırdamadan bekle. Sana bir şey olmasına izin veremeyiz. Kasabanın sana ihtiyacı var.”

Koca Jim oturduğu banktan gökteki koca lekeye bakarak, *bilmez miyim*, diye düşündü.

“Carter Thibodeau’yu da bul ve buraya gelmesini söyle. Elimin altında olsun istiyorum.”

Vermek istediği başka talimatlar da vardı ama tam o anda kalbi durdu. Sonsuzluk gibi gelen bir an için karanlık bir uçuruma yuvarlandı. Soluk almaya çalışıp göğsünü yumrukladı. Kalbi dörtnala atmaya başladı. *Sakın*

şimdi beni bırakayım deme, yapacak çok işim var. Sakın ha lüzumsuz organ. Sakın.

20

Norrie yüksek, çocuksu bir sesle, “Neydi o?” diye sordu ve sonra kendi sorusunu kendi yanıtladı. “Uçaktı, değil mi? İnsanlarla dolu bir uçak. Oğlanlar gözyaşlarını tutmaya çalıştılar ama başaramadılar. Rommie’nin de gözleri doldu.

“Evet,” dedi. “Galiba öyleydi.”

Joe dönüp onlara doğru yaklaşan minibüse baktı. Araç bayırın dibine inince hızlanmıştı, sanki Ruty dönmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Yanlarına gelip minibüsten atlayınca Joe acele etmesi için bir sebep daha gördü: kurşun önlük yoktu.

Rusty daha bir şey diyemeden cep telefonu çaldı. Kapağını itip açtı, numaraya baktı ve çağrıya cevap verdi. Karşısında Ginny’yi bekliyordu ama arayan şu yeni adam Thurston Marshall’dı. “Evet ne var? Uçaksa, ben de gördüm..” Hafifçe kaş çatarak karşı tarafı dinledi, sonra başını salladı. “Tamam, peki. Hemen geliyorum. Ginny veya Twitch’e söyle iki miligram Valium versinler. Yok, üç olsun. Ve sakin olmasını söyleyin. Bu doğasına aykırıdır ama olmaya çalışsın. Oğluna da beş miligram verin.”

Telefonunu kapatıp diğerlerine baktı. “İki Rennie de hastanede, yaşlı olanın kalbinde aritmi var, daha önce de geçirmişti. Ahmak herifin iki yıldır kalp pili takıyor olması lazım. Thurston genç olanın da ona gliyom gibi görünen belirtiler gösterdiğini söylüyor. Umarım yanılıyordun.”

Norrie gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü Rusty’ye çevirdi. Kolunu durmadan gözünü silen Benny’ye dolamıştı. Joe gelip yanında durunca öteki kolunu da ona doladı.

“Bu gliyom beyin tümörü demek değil mi?” dedi. “Kötü huylu olandan.”

“Junior Rennie yaşındaki çocuklarda görülenlerin hepsi kötüdür.” Rommie, “Yukarıda ne buldun?” diye sordu.

“Joe’nun bulacağımı tahmin ettiği şeyi buldum.”

Rommie, “Jeneratörü mü?” dedi. “Doktor, emin misin?”

“Evet. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Dünyada bunun bir eşinin olduğunu düşünmüyorum.”

Joe adeta fısıldar gibi, “Başka bir gezegenden gelen bir şey,” dedi. “Biliyordum.”

Rusty dikkatle ona baktı. “Bundan söz edemezsin. Hiçbirimiz edemeyiz. Sorarlarsa baktık ve bulamadık diyelim.”

Joe ağlamaklı bir halde, “Anneme bile mi?” diye sordu.

Rusty neredeyse yumuşayacaktı ama kendini tuttu. Bu artık beş kişinin bildiği bir sırdı ve bu kadarı bile çok fazlaydı. Fakat çocuklar bilmeyi hak ediyordu ve Joe McClatchey zaten tahmin etmişti.

“Ona bile, en azından şimdilik.”

Joe, “Ben ona yalan söyleyemem ki,” dedi. “İşe yaramaz. Anne Gözü var onda.”

“O zaman sana gizlilik yemini ettirdiğimi söylersin, böylesi annen açısından daha iyi. Zorlarsa benimle konuşmasını söyle. Hadi, hastaneye dönmem lazım. Rommie sen kullan. Benim sinirlerim laçka oldu.”

Rommie, “Ama önce..” diye söze başladı.

“Her şeyi anlatacağım. Yolda. Belki bu konuda ne halt edeceğimizi bile buluruz.”

21

İrlanda Havayolları uçağının Kubbe'ye çarpmasından bir saat sonra Rose Twitchell elinde peçeteyle örtülmüş bir tabakla Chester's Mill Karakolu'na geldi. Nöbetçi memur olan Stacey Moggin de tıpkı Rose gibi yorgun ve kafası karışık görünüyordu.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Yemek. Aşçıma. İki tane tost."

"Rose aşağı inmene izin veremem. Kimseyi aşağı indiremem."

Mel Searles yeni memurlarla geçen ilkbaharda Portland Civic Merkezinde gördüğü acayip bir kamyonet hakkında konuşuyordu. Başını kaldırıp onlara baktı.

"Ben götürürüm Bayan Twitchell."

"Hayır götüremezsin."

Mel şaşırmışa benziyordu. Ve azıcık da incinmiş gibiydi. Rose'dan her zaman hoşlanmıştı ve onun da kendisinden hoşlandığını sanıyordu.

Rose, "Tabağı elinden düşürürsün," diye açıkladı ama asıl gerçek bu değildi; aslında ona hiçbir bakımdan güvenmiyordu. "Nasıl futbol oynadığını gördüm Melvin."

"Aman, yapmayın, o kadar da sakar değilimdir."

"Ayrıca iyi olup olmadığını kendi gözümle görmek istiyorum."

Mel, "Ziyaretçiye izin yok," dedi. "Şef Randolph'un emri ve ona da bizzat Üye Rennie emir vermiş."

"Eh ben iniyorum aşağı. Beni durdurmak isterseniz o elektrikli aletlerinizi kullanın, bunu yaparsanız da bir daha o sevdiğiniz çilekli waffle'lardan yiyemezsiniz." Etrafına bakınıp burnunu çekti. "Üstelik o beylerden ikisini de burada görmüyorum. Yoksa kaçırdığım bir şey mi var?"

Mel bir an için sertleşmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Rose'dan sahiden hoşlanıyordu. Üstelik waffle'larına da bayılırdı. Kemerini düzeltip, "Tamam," dedi. "Ama ben de geleceğim ve o peçetenin altına önce ben bakacağım."

Rose peçeteyi kaldırdı. Altında iki tane tost vardı ve Sweetbriar Rose'un alisyon kâğıtlarından birine Güçlü Ol notu yazılmıştı. Sana inanıyoruz.

Mel notu alıp buruşturdu ve çöp sepetine attı. Iskalayınca yeni polislerden biri almak için atıldı. Mel, "Hadi gidelim," dedikten sonra durup tostlardan birini ikiye bölüp yarısını aldı ve tek lokmada yuttu. Rose'a, "Zaten hepsini yiyemezdi," dedi.

Rose bir şey demedi ama birlikte aşağı inerlerken bir an tabağı kafasında kırmayı düşündü.

Mel, "Daha fazla yaklaşamazsmız Bayan Twitchell," dediğinde aşağıdaki koridorun yarısına gelmişti. "Bundan sonrasını ben götürürüm."

Tabağı uzattı ve Mel'in diz çöküp tabağı parmaklıkların arasından yere koyuşunu, "Yemek geldi tatlım," diye seslenişini kederle izledi.

Barbie ona aldırmadı. Rose'a bakıyordu. "Teşekkür ederim. Hoş, bunları Anson yaptıysa ilk lokmamı ısırana kadar ne kadar minnettar olacağımı kestiremiyorum."

Rose, "Ben yaptım," dedi. "Barbie - seni niye dövdüler? Kaçmaya mı çalıştın? Korkunç görünüyorsun."

"Kaçmaya çalışmadım, tutuklanmaya direndim. Öyle değil mi Mel?" "Akıllı uslu konuşsan iyi edersin, yoksa oraya gelir tostlarını alırım." Barbie, "Eh, deneyebilirsin," dedi. "Bakalım kimde kalır tostlar." Mel bu teklife yanaşacak gibi görünmeyince Barbie tekrar Rose'a döndü. "Uçak mıydı? Uçak sesiydi sanki. Büyük uçaklardan."

"ABC İrlanda Havayollarının yolcu uçağı olduğunu söyledi. Tamamen doluymuş."

"Dur tahmin edeyim. Ya Boston'a ya New York'a gidiyordu ve salağın teki otomatik pilotu yeniden ayarlamayı unuttu."

"Bilmiyorum. O kısmını henüz söylemiyorlar."

"Hadi." Mel gelip Rose'u kolundan tuttu. "Bu kadar sohbet yeter. Başım derde girmeden gitmeniz lazım."

Rose bu emre -en azından bir an için- direnip Barbie'ye, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Barbie, "Evet," dedi. "Ya sen? Jackie Wettington'la o konuyu konuştun mu?"

Bu nereden çıkmıştı şimdi? Bildiği kadarıyla Rose'un Jackie ile konuşacağı bir şey yoktu. Barbie'nin çok hafifçe başını salladığını gördü ve bunun bir hayalden ibaret olmamasını diledi.

"Yok daha konuşmadım," dedi.

"Konuşman lazım. Söyle cadılık etmeyi bıraksın."

Mel, "Bırakır da sanki," diye mırıldandı. Rose'un kolunu biraz daha sıktı. "Hadi ama, sizi sürüklemek zorunda kalmayayım."

Rose basamaklardan çıkarken Barbie, "Seni haklı bulduğumu söyle ona," diye seslendi. "İkiniz mutlaka konuşmalısınız. Tostlara da teşekkürler."

Seni haklı bulduğumu söyle ona.

Mesaj buydu, Rose bundan emindi. Mel'in anladığını sanmıyordu; her zaman biraz salaktı ve Kubbe altındaki hayat zekâsını artırmışa benzemiyordu. Muhtemelen Barbie de o yüzden bu riski göze almıştı.

Rose, bir an önce Jackie'yi bulmaya ve mesajı iletmeye karar verdi. Barbie benim haklı olduğumu söylüyor. Barbie benimle konuşabileceğini söylüyor.

Tekrar lobiye gelince, "Teşekkür ederim Mel," dedi. "Bunu yapmama izin vermekle nezaket gösterdin."

Mel etrafına bakındı, kendinden büyük bir otorite göremedi ve rahatladı. "Dert değil, ama bir daha öğle yemeğiyle aşağı inebileceğinizi sanmayın, çünkü böyle bir şey olmayacak." Biraz düşündükten sonra filozof edasıyla ekledi. "Ama güzel bir şeyleri hak ediyor bence. Çünkü gelecek hafta bu zamanlar kendisi de o tostlar gibi kızarmış olacak."

Rose, *görürüz bakalım,* diye düşündü.

22

Andy Sanders'la şef, WCIK'ın deposunun yanında oturmuş met içiyorlardı. Tam karşılarında, radyo kulesini çevreleyen arsada ince tahtalardan yapılmış haçla belirlenen bir höyük vardı. Höyüğün altında Bratz işkencecisi, tecavüz kurbanı, Küçük Walter'ın annesi Sammy Bushey yatmaktaydı. Şef daha sonra Chester's Gölü kıyısındaki mezarlıktan normal bir haç çalabileceğim söylemişti. Tabii vakit kalırsa. Kalmayabilirdi de.

Bu noktayı vurgulamak istercesine elindeki garaj kumandasını kaldırdı.

Andy, Sammy için de Claudette ve Dodee için üzüldüğü kadar üzülüyordu, ama artık bu klinik bir üzüntüydü, özenle kendi Kubbe'sinin altına kaldırılmıştı: görebilir, varlığını kabullenebilir ama o varken gerçekten içine giremezdiniz. Ki bu da iyi bir şeydi. Bunu Şef Bushey'e de anlatmaya çalışmış, ama lafın ortasında kaybolmuştu - karmaşık bir kavramdı. Ama şef de başını sallamış ve Andy'ye uzun cam bir boru uzatmıştı. Cam borunun kenarına TİCARİ OLARAK ALINIP SATILAMAZ sözcükleri kazılmıştı.

Şef, "Güzel, değil mi?" dedi.

Andy, "Evet!" diye karşılık verdi.

Bir süre bu uyuşturucuların ne şahane olduğunu ve bu zıkkımı bulmakla ne iyi bir şey yaptıklarını konuştular. Bir noktada kuzeyde muazzam bir patlama oldu. Andy elini onca duman yüzünden yanan gözlerine siper etti. Neredeyse cam boruyu düşürüyordu ama şef kurtardı.

"İşe bak, uçak bu!" Andy ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları onu taşımadı. Tekrar yerine oturdu.

Şef, "Yok Sanders," dedi. Borudan bir nefes çekti. Bağdaş kurup oturmuş haliyle Andy'ye barış çubuğu tüttüren bir Kızılderili gibi göründü.

Barakanın duvarına dayanmış dört tane tam otomatik AK-47 vardı. Tüfekler Rus yapımıydı ama -depoda bulunan pek çok diğer güzel şey gibi — Çin'den ithal edilmişti. Ayrıca beş sandık dolusu şarjörle bir sandık RGD-5 el bombası vardı. Şef el bombalarının sembollerini Andy'ye tercüme ederken *Sakın Bu Anasının Gözünü Düşüreyim Deme* diye izah etmişti.

Şimdi şef tüfeklerden birini alıp dizlerinin üstüne yatırmıştı. “O uçak değildi,” diye gürledi.

“Değil miydi? Peki neydi o zaman?”

“Tanrı’dan bir işaret.” Şef deponun yanma yazdığı yazıya baktı: Vahiy Kitabı’ndan (özgürce tercüme edilmiş) iki alıntıydı. Sonra tekrar Andy’ye döndü. Kuzeyde yoğun siyah duman dağılmaya başlamıştı. Altında, uçağın ormanda düştüğü yerden yeni bir duman yükseliyordu. Şef derinlerden gelen bir sesle, “Tarihi yanlış anlamışım,” dedi. “Cadılar Bayramı bu yıl erken geliyor. Belki bugün, belki yarın, belki de öbür gün.”

Andy yardımsever bir edayla, “Belki de ondan sonraki gün,” diye ekledi.

Şef, “Belki,” dedi. “Ama bence daha çabuk olacak. Sanders!”

“Ne var şef?”

“Sen de bir tüfek al. Artık sen de Tanrı’nın ordusundansın. Bir Hıristiyan askerisin. O dönek piç kurusunun kıçını yaladığın günler geride kaldı.”

Andy de bir AK alıp çıplak bacaklarının üstüne koydu. Silahın ağırlığı ve sıcaklığı hoşuna gitmişti. Emniyetin açık olduğundan emin olmak için kontrol etti. “Hangi dönek piç kurusundan bahsediyorsun şef?”

Şef ona aşağılayıcı bir bakışla baktı ama Andy cam boruya uzandığında güçlük çıkarmadı. İkisine de bol bol yetecek kadar vardı, zaten nasıl olsa fazla sürmeyecekti. “Rennie. Dönek piç kurusu o işte.”

Andy, “O benim dostum -kankam- ama pisliğin teki de olabilir evet,” diye itiraf etti. “Hey Tanrım, ama bu zıkkım çok güzel.”

Şef alçakgönüllülükle, “Öyle,” diye kabullendi ve cam boruyu (Andy artık buna Barış Çubuğu diyordu) geri aldı. “Bu boru boruların en uzunu, içindeki safların en safı ve neydi bu Sanders?”

Andy gururla, “Melankolinin ilacı!” diye yapıştırdı.

“Peki şu ne?” Kubbe’deki yeni siyah lekeyi gösteriyordu.

“Bir işaret! Tanrı’dan!”

Şef, “Evet,” dedi yatışmıştı. “Kesinlikle öyle. Artık Tanrısal bir yolculuktayız Sanders. Tanrı yedinci mührü açınca ne olduğunu biliyor musun? *Vahiy*’i okudun mu?”

Andy’nin gençken katıldığı Hıristiyan kampıyla ilgili bir anısı vardı, sirklerde o küçük araçtan fırlayan palyaçolar gibi yedinci mühürden

fırlayan melekler hakkındaydı ama bu şekilde dile getirmek istemedi. Şef bunu hakaret olarak algılayabilirdi. O yüzden başını sallamakla yetindi.

Şef, “Öyle değil,” dedi. “Kutsal Mesih Kilisesi’nde vaaz dinlemiş olabilirsin ama vaaz dinlemek eğitim değil. Vaaz gerçek öngörü sayılmaz. Bunu anlıyor musun?”

Andy’nin anladığı bir nefes daha çekmek istediğiydi ama yine başını salladı.

“Yedinci mühür açılınca yedi trompetle yedi melek ortaya çıktı. Ve her nefes üflendiğinde dünyayı bir felaket vurdu. İşte, çek şu zıkkımdan, konsantre olmana yardımcı olur.”

Ne zamandır burada met çekiyorlardı? Saatler olmuş gibiydi. Sahiden bir uçak kazası görmüşler miydi? Andy öyle tahmin ediyordu ama artık emin değildi. Garip bir şekilde inanması zor geliyordu. Belki de biraz kestirmesi lazımdı. Öte yandan, burada şefle kafa bulmak ve eğitim görmek de çok güzeldi. Şefe, “Neredeyse kendimi öldürecektim ama Tanrı korudu beni,” dedi. Bu düşünce o kadar muhteşemdi ki gözleri doldu.

“Tabii, tabii bu çok açık. Öteki mesele o kadar değil. O yüzden dinle.”

“Dinliyorum.”

“İlk melek borusunu üfledi ve dünyaya kan yağdırdı. İkinci melek üfledi ve denizin ortasında ateşten bir dağ yarattı. Şu sizin volkan filan dediğiniz zımbırtıları.”

Andy, “Evet!” diye bağırdı ve kazara kucağındaki AK-47’nin tetiğine bastı.

Şef, “Dikkat etsen iyi olur,” dedi. “Emniyet açık olmasaydı benim aleti şuradaki çam ağacına gömecektin. Çek şu zıkkımdan.” Boruyu Andy’ye uzattı. Andy boruyu ona verdiğini bile hatırlamıyordu, ama demek ki vermişti. Peki saat kaçtı? Öğleden sonranın ortasını bulmuş gibiydiler ama bu nasıl olabilirdi? Öğle vakti hiç acıkmamıştı ve hep çok acıkırdı, bu onun en sevdiği öğündü.

“Şimdi dinle Sanders, çünkü bu önemli kısmı.”

Şef hepsini ezbere biliyordu, çünkü buraya geldiğinden beri *Vahiy* kitabını yiyip yutmuştu; bazen sabahlara kadar tekrar tekrar okuduğu oluyordu. “Üçüncü melek de borusunu öttürmüş ve gökten büyük bir yıldız düşmüş! Meşale gibi yanıyormuş!”

“Az önce gördük onu!”

Şef başını salladı. Bakışları İrlanda Havayolları uçağının sonuyla buluştuğu yerdeki kara lekeye sabitlenmişti. “Ve bu yıldıza Pelin denmiş ve bu yüzden bir sürü kötü insan ölmüş. Sen de kötü müsün Sanders?”

Andy, “Hayır!” diye güvence verdi.

“Hayır. Biz olgunlaştık. Fakat o yıldız gökte yine parladığına göre kötü adamlar gelecek demektir. Bana bunu Tanrı söyledi Sanders ve palavra atmıyorum. Bende hiç palavra olmaz. Bütün bunları elimizden almaya çalışacaklar. Rennie ile o sahtekâr yardakçıları.”

Andy, “Olmaz!” diye haykırdı. Ani ve yoğun bir paranoyaya kapılmıştı. Çoktan gelmiş olabilirlerdi! Sahtekâr yardakçılar ağaçların arasından sürünerek yaklaşıyordu! Little Bitch Yolu’ndan dizi dizi kamyonlarla geliyorlardı! Şimdi şef söyleyince Rennie’nin bunu niye yapacağını bile anlamıştı. O buna, “Delillerden kurtulmak,” diyordu.

“Şef!” Yeni arkadaşının koluna yapıştı.

“O kadar sıkma Sanders. Acıyor.”

Elini biraz gevşetti. “Koca Jim gelip propan tüplerini almaktan söz etmişti zaten - bu ilk adım olacak!”

Şef başını salladı. “Bir kere geldiler bile. İki tüp aldılar. İzin verdim,” durdu, sonra el bombalarını okşadı. “Bir daha vermem. Benimle misin bu konuda?”

Andy sırtlarını dayadıkları binada duran onca uyuşturucuyu düşündü ve şefin beklediği cevabı verdi. “Kardeşim,” dedi ve şefe sarıldı.

Şef sıcak ve pis kokuluydu ama Andy hevesle sarılmıştı. Yirmi yıldır hafta arası bir günde ilk kez tıraş etmediği yüzünden yaşlar iniyordu. Bu harikaydı. Bu... bu...

Bağlanmaktı!

Şefin kulağına, “Kardeşim,” diye hıçkırdı.

Şef onu geri itip ciddi bir tavırla yüzüne baktı. “Bizler Tanrı’nın elçileriyiz,” dedi.

Ve -yanındaki bu pejmürde kâhin dışında dünyada yapayalnız kalmış olan- Andy Sanders amin dedi.

23

Jackie, Ernie Calvert'ı evinin arkasında bahçesini çapalarken buldu. Piper'e söylediklerine rağmen yaklaşmaktan biraz ürküyordu ama buna hiç gerek yoktu. Adam söylediklerini duyunca onun gibi ufak tefek birinden hiç beklenmeyecek bir güçle omuzlarını sıkmıştı. Gözleri parlıyordu.

"Tanrı'ya şükür birileri o laf ebesinin niyetini anlamış!" Ellerini çekti. "Pardon. Bluzunuzu kirlettim."

"Sorun değil."

"O tehlikeli biri Memur Wettington. Bunun farkındasınız değil mi?"

"Evet."

"Ve kurnaz da. Bomba yerleştiren bir terörist gibi planlamış o yiyecek ayaklanmasını."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Ama aynı zamanda da aptal. Kurnazlıkla aptallık kötü bir karışımdır. İnsanları peşinden gitmeye ikna edebilir böyleleri. Ta cehenneme kadar. Şu Jim Jones'u hatırlar mısınız?"

"Hani müritlerini zehir içmeye ikna eden adam değil mi. Yani toplantıya geliyorsunuz?"

"Kesinlikle. Kimselere de söylemem. Yalnız Lisa Jamiesson'la konuşabilirim. Bunu zevkle yaparım."

Jackie cevap veremeden telefonu çaldı. Kendine ait telefondu; beylik olanı rozeti ve silahıyla birlikte karakola teslim etmişti.

"Merhaba, ben Jackie."

Tanımadığı bir ses, "*Mihiportatoe vulneratos* Çavuş Wettington," dedi.

Bu Würzburg'daki eski birliğinin ilkesiydi -*yaralılarınızı bize getirin*- ve Jackie hiç düşünmeden yanıt verdi. "Tekerlekli sedyelerle, koltuk değnekleriyle veya torbalarla, biz onları tükürükle, paçavralarla birleştiririz. Kimsiniz siz?"

"Albay James Cox, çavuş."

Jackie telefonu ağzından uzaklaştırdı. “Bana bir dakika izin verir misin Ernie?”

Adam başını sallayıp bahçesine dönerken Jackie de bahçenin ucundaki çite doğru yürüdü. “Sizin için ne yapabilirim albay? Ve bu hat güvenli mi?”

“Çavuş, eğer adamınız Rennie, Kubbe’nin ötesinden gelen cep telefonu çağrılarını dinleyebiliyorsa zaten dünyanın sonu geldi demektir.”

“O benim adamım değil.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Ve artık orduda da değilim. Altmış yedi bugünlerde dikiz aynamdan bile görünmüyor efendim.”

“Eh, bu tamamen doğru sayılmaz çavuş. Amerika Birleşik Devletleri Başkan’nın emriyle geri alındınız. Hoş geldiniz.”

“Efendim teşekkür mü edeyim küfür mü bilemiyorum.”

Cox pek neşeli olmayan bir kahkaha attı. “Jack Reacher de selam söylüyor.”

“Bu numarayı öyle mi buldunuz?”

“Evet, bir de tavsiye aldık. Reacher’den. Benim için ne yapabileceğini sormuştun. Cevap iki aşamalı, ikisi de gayet basit. Bir, Dale Barbara’yı içinde bulunduğu girdaptan çıkart. Tabii suçlu olduğunu düşünmüyorsan?” “Hayır efendim. Suçlu olmadığından eminim. Eminiz demeliyim hatta. Birkaç kişiyiz.”

“Güzel. Çok güzel.” Adamın sesindeki rahatlamayı anlamamak mümkün değildi. “İki, Rennie denen o pisliği tünediği yerden indir.”

“O Barbie’nin işi. Eğer... bu hattın güvenli olduğundan emin misiniz?” “Pozitif.”

“Eğer onu çıkarabilirsek.”

“İşe koyuldunuz galiba?”

“Evet efendim, öyle tahmin ediyorum.”

“Harika. Rennie’nin elinde kaç tane kahverengi gömlekli faşist var?” “Şimdilik otuz kadar, ama adam toplamaya devam ediyor. Ve burada, Chester’s Mill’de bulunanlar mavi gömlekli ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Onu hafife almayın albay. Bu kasabanın çoğu cebinde. Barbie’yi çıkarmaya çalışacağız ve dua edin ki başaralım, çünkü Koca Jim’e karşı ben

kendi başıma pek bir şey yapamam. Dış dünyadan yardım almadan diktatör devirmek beni aşar. Ve sırf bilginiz olsun diye söylüyorum Chester’s Mill’deki polislik günlerim de sona erdi. Rennie beni kovdu.”

“Fırsat buldukça bana da bilgi ver. Barbara’yı kurtar ve direniş hareketini ona devret. Bakalım sonunda kim kimi kovacak.”

“Efendim, adeta burada olmayı ister gibisiniz?”

“Bütün kalbimle.” Hiç duraksamamıştı. “O küçük baş belasını on iki saate kalmadan eziverirdim.”

Jackie aslında bundan şüpheliydi; Kubbe’nin altında işler farklıydı. Dışarıdakiler bunu anlayamazdı. Zaman bile farklıydı. Beş gün önce her şey normaldi. Oysa şimdi...

Albay Cox, “Bir şey daha,” dedi. “Bir fırsat yaratıp televizyona göz at. Rennie’nin hayatını zorlaştırmak için elimizden geleni yapıyoruz.”

Jackie vedalaştı ve telefonu kapattı. Sonra Ernie’nin bahçeyle uğraştığı yere gitti. “Jeneratörün var mı?” diye sordu.

Ernie sevimsiz bir ses tonuyla, “Dün gece sustu,” dedi.

“Eh, televizyonu çalışan bir yere gidelim o zaman. Arkadaşım haberlere bakmamız gerektiğini söyledi.”

Sweetbriar Rose’a yollandılar. Yolda Julia Shumway’a rastladılar ve onu da yanlarına aldılar.

KIRILMA

1

Sweetbriar Rose akşamüstü beşe kadar kapalıydı, Rose o saatte açıp hafif bir akşam yemeği vermeyi düşünüyordu. Kapıya vurulduğunda bir yandan patates salatası yaparken bir yandan da tezgâhın üstündeki televizyonu izlemekteydi. Gelenler Jackie Wettington, Ernie Calvert ve Julia Shumway'di. Rose ellerini önlüğüne silerek lokantanın içinden geçip kapıya doğru ilerledi ve kilidi açtı. Küçük Corgi Horace, Julia'nın ayaklarının dibinde dostça sırıtıyordu. Rose KAPALI levhasının yerinde durup durmadığına baktıktan sonra kapıyı tekrar kilitledi.

Jackie, "Teşekkürler," dedi.

Rose, "Bir şey değil," diye cevap verdi. "Zaten seni görmek istiyordum."

Jackie, "Bunun için geldik," deyip televizyonu gösterdi. "Ben Ernie'ye gitmiştim, Julia'yla da yolda karşılaştık. Enkazın karşısına oturmuş, geriye kalanları izleyip üzülüyordu."

Julia, dedi. "Üzülmüyordum," dedi. "Horace ile kasaba toplantısından sonra gazete çıkarmayı nasıl başarırız diye düşünüyorduk. Küçük de olsa - muhtemelen sadece iki sayfa- bir gazete olacak. Kalbim böyle diyor."

Rose televizyona göz attı. Oldukça genç bir kadın komedi şovu yapıyordu. Alttaki bantta ise GÜNÜN ERKEN SAATLERİNDE ABC TARAFINDAN ÇEKİLEN GÖRÜNTÜLER yazıyordu. Birdenbire bir patlama oldu ve gökyüzüne bir ateş topu fırladı. Muhabir irkilip bağırdı ve arkasına döndü. O arada kameramanı muhabiri görüntünün dışında bırakıp İrlanda Havayollarına ait uçağın düşen parçalarına odaklandı.

Rose, "Kaza görüntülerini verip duruyorlar," dedi. "Daha önce görmediyseniz buyurun seyredin. Jackie, bugün öğleye doğru Barbie'yi gördüm - tost götürmüştüm ve hücrelerin bulunduğu yere inmeme izin verdiler. Başımda da Mel Searles vardı."

Jackie, "Şanslıymışsın," dedi.

Julia, "Barbie nasıl?" diye sordu. "İyi mi?"

"Tanrı'nm gazabına benzemiş ama galiba iyiydi evet. Dedi ki... belki de bunu seninle özel olarak konuşmalıyım Jackie."

"Her neyse bence Ernie ile Julia'nın önünde söyleyebilirsin."

Rose bir an bunu düşündü. Eğer Ernie Calvert ile Julia Shumway da güvenilmezse kimseye güvenilemez demekti. “Seninle konuşmam gerektiğini söyledi. Kavga etmişiz gibi barışacakmışız. Sana benim haklı olduğuma inandığını söylememi istedi.”

Jackie, Ernie ile Julia’ya döndü. Rose’a bir soru sorulmuş ve yanıtlanmış gibi geldi. Jackie, “Eğer Barbie senin haklı olduğunu söylüyorsa haklısındır,” dedi ve Ernie de başıyla onayladı. “Hayatım, bu gece küçük bir toplantı yapıyoruz. Congo’nun papaz evinde. Bir tür gizli..”

Julia, “Bir tür filan değil, gizli zaten,” dedi. “Ve kasabada şu ana kadar olanlara bakılırsa gizli olması daha iyi.”

“Eğer düşündüğüm konuyla ilgiliyse ben varım.” Sonra Rose sesini alçalttı. “Ama Anson olmaz. O kahrolası bantlardan takmış.”

Tam o anda ekrana SON DAKİKA HABER logosu girdi, kanalın Kubbe haberlerini verirken kullandığı müzik çalmaya başladı. Rose, Anderson Cooper’ın veya sevgili Wolf’cuğunun çıkmasını bekledi -ikisi de şu anda Castle Rock’taydılar- ama kanalın Pentagon muhabiri Barbara Star çıktı. Ordunun Harlow’daki karargâhı olan çadır ve karavan köyünün önünde duruyordu.

“Don, Kyra - Albay James O. Cox, kendisi Kubbe olarak bilinen bu esrarın geçen cumartesi ortaya çıkmasından bu yana Pentagon’un nokta adamı ve kriz başladığından beri ikinci kez basınla konuşmak üzere. Durum basma daha birkaç saniye önce bildirildi ve kuşatma altındaki Chester’s Mill kasabasında yakınları olan on binlerce Amerikalıyı heyecanlandıracağı kesin. Bize söylendiğine göre..” Kulaklığından bir şeyler dinledi. “Karşınızda Albay Cox.”

Tezgâhın önündeki taburelere oturan dörtlü ekranda büyük çadırın içini gösteren görüntüleri izlediler. Portatif koltuklarda belki kırk kadar muhabir oturuyordu ve bir o kadarı da arkada ayaktaydı. Aralarında fısıldaşıyorlardı. Çadırın bir ucuna geçici bir sahne kurulmuştu. Sahnede bir sürü mikrofon ve Amerikan bayrakları vardı. Arkasında da beyaz bir perde görünüyordu.

Ernie, “Bu kadar kısa süre için bayağı profesyonelce,” dedi.

Jackie, “Ah, bana sanki haftalar geçmiş gibi geliyor,” dedi. Cox’la yaptığı konuşmayı hatırlıyordu. *Rennie’nin hayatını zorlaştırmak için elimizden Keleni yapıyoruz* demişti.

Çadırın sol tarafından bir kanat açıldı ve kısa boylu, sağlam yapılı, saçları kırlaşmakta olan bir adam çevik adımlarla geçici sahneye doğru yürüdü. Kimse sahnenin önüne basamak koymayı akıl etmemişti ama konuşmacı için bu bir sorun oluşturmadı; adımlarını yavaşlatmaya bile gerek görmeden sahneye sıçrayıverdi. Sade, haki rengi üniforma giymişti. Madalyası varsa bile görünürde yoktu. Gömleğinde sadece ALB. J. COX yazan küçük bir bröve vardı. Yanında not filan da getirmemişti. Muhabirler hemen sessizleşti ve Cox hafifçe gülümsedi.

Julia, “Bu adam bütün basın toplantılarına çıkmalı,” dedi. “Çok iyi görünüyor.”

Rose, “Şişş,” dedi.

Cox, “Bayanlar baylar, geldiğiniz için teşekkürler,” dedi. “Kısa keseceğim ve ardından birkaç soru alacağım. Chester’s Mill kasabasında ve artık Kubbe dediğimiz olguda durum aynı: kasaba hâlâ dış dünyadan kopuk, biz hâlâ bu duruma yol açanın ya da getirenin ne olduğunu bilmiyoruz ve henüz engeli kaldırma konusunda bir başarı sağlayamadık. Zaten sağlasak haberiniz olurdu. Ancak Amerika’nın en iyi bilim adamları -hatta dünyanın en iyileri- bu konuyla uğraşıyor ve birkaç seçeneği değerlendiriyoruz. Bunlar ne diye sormayın çünkü şimdi cevap alamazsınız.”

Muhabirler hoşnutsuzlukla mırıldandılar. Cox bekledi. CNN alttan ŞİMDİLİK CEVAP YOK yazısı geçti. Mırıltılar kesilince Cox konuşmaya devam etti.

“Bildiğiniz gibi, Kubbe’nin çevresinde girilmeyen bir bölge belirledik, ilk başta genişliği iki kilometreydi, pazar günü bu mesafe dört kilometreye, salı günü de sekize çıkarıldı. Bunun çeşitli nedenleri vardı ve en önemli sebeplerden biri de Kubbe’nin kalp pili gibi cihazlar taşıyanlar açısından tehlikeli oluşuydu. Başka bir neden olarak da Kubbe’yi yaratan alanın henüz net olarak tespit edemediğimiz bazı zararlar daha vermesi ihtimali üzerinde duruyoruz.”

Birisi, “Radyasyondan mı söz ediyorsunuz albay?” diye seslendi.

Cox bir bakışıyla adamı susturdu ve muhabirin -neyse ki Rose’un sevgili Wolf’cuğu değildi, FOX Haber’den o yarı kel çığırtkandı- iyice etkisiz kaldığına emin olunca devam etti.

“Artık, en azından kısa vadede, zararlı bir etki olmadığına inanıyoruz ve o yüzden yirmi yedi ekim cuma gününü -yani öbür günü- Kubbe Ziyaret

Günü olarak seçtik.”

Bu sözler üzerine tam bir soru yağmuru başladı. Cox yatışsın diye bekledi ve izleyiciler sessizleşince kürsünün üzerinden bir uzaktan kumanda alıp bir düğmeye bastı. Beyaz ekranda yüksek çözünürlüklü bir fotoğraf (Julia’nın tahminine göre Google Earth’ten indirilmiş olamayacak kadar netti) belirdi. Chester’s Mill’le güneydeki iki kasabayı, yani Motton’la Castle Rock’ı gösteriyordu. Cox kumandayı bırakıp bu kez bir lazer göstergeç çıkardı.

Ekranın altındaki bantta şimdi CUMA GÜNÜ KUBBE ZİYARET GÜNÜ OLARAK AÇIKLANDI yazısı vardı. Julia gülümsedi. Albay Cox, CNN’i hazırlıksız yakalamıştı.

Cox canlı bir sesle, “On iki bin ziyaretçiyi ağırlayabileceğimizi düşünüyoruz,” dedi. “En azından bu seferlik ziyaretçiler yakın akrabalarla sınırlı tutulacak... ve hepimiz bir dahaki sefer olmaması için dua edeceğiz. Toplanma yerleri şurası, Castle Rock’ın fuar alanı ile burası, Oxford Ovası Otobanı olacak.” Her iki bölgeyi de lazerle gösterdi. “Her birine birer düzine otobüs tahsis edeceğiz. Otobüsleri bu çabayı desteklemek için derslerini iptal eden altı çevre okulu verecek ve biz de kendilerine en derin şükranlarımızı sunacağız. Basın için de Shiner’s Bait ile Motton’daki Tackle’den kalkacak bir otobüs daha olacak.” Kuru bir sesle konuşmaya devam etti. “Shiner aynı zamanda içki bayisi olduğu için eminim ki çoğunuz biliyorsunuzdur. Ayrıca da bir tane, tekrar ediyorum, bir tane çekim kamyonetinin de geziye katılmasına izin verilecek. Hanımlar beyler, ortak yayın yapabilirsiniz, yayını temin edecek kuruluşu da kura ile belirlersiniz.”

Bunun üzerine bir uğultu yükseldi ama formalite icabıydı.

“Basın otobüsünde kırk sekiz koltuk var ve burada belli ki yüzlerce basın temsilcisi bulunuyor, dünyanın dört bir yanından..”

Kır saçlı bir adam, “Binlerce!” diye bağırdı ve bir gülüşme oldu.

Ernie Calvert acı acı, “Eh, binlerinin eğlenmesine sevindim,” dedi.

Cox da kendine bir tebessüm izni vermişti. “Düzeltiyorum Bay Gregory. Koltuklar haber kuruluşunuza göre tahsis edilecek televizyon kanalları, Reuters, Tass, AP... ve yollayacağı temsilcileri bu kuruluşlar seçecek.”

Rose, “Bence CNN’den Wolf’cuğum katılsın, bütün söyleyebileceğim bu,” dedi.

Muhabirler heyecandan yerinde duramaz olmuştu.

Cox, “Devam edebilir miyim?” diye sordu. “Ve cep telefonuyla mesaj yollayanlar lütfen buna bir son versin.”

Jackie, “Ooo,” dedi. “Böyle güçlü adamlara bayılırım.”

“Eminim ki buradaki haberin sizler olmadığını biliyorsunuzdur. Bir maden göçüğü olsa ya da deprem olup da insanlar enkaz altında kalsa da böyle mi davranacaktınız?”

Bu sözleri sessizlikle karşılandı. Julia, *adam sahiden güçlü,* diye düşündü ve bir an için bütün kalbiyle Cox’un burada, Kubbe’nin altında ve işbaşında olmasını diledi.

“Göreviniz iki aşamalı bayanlar baylar: bu duyurunun yayılmasını sağlamak ve Ziyaret Günü geldiğinde işlerin düzgün yürütülmesine yardımcı olmak.”

Ekranın altındaki bantta BASIN CUMA GÜNÜ ZİYARETÇİLERE YARDIMCI OLACAK yazdı.

“Yapmak isteyeceğimiz son şey ülkenin dört bir yanından Batı Maine’e bir akraba akını başlatmak. Kubbe’nin altında sıkışıp kalanların yaklaşık on bin akrabası zaten bölgede; oteller, moteller ve kamp yerleri dolup taşıyor. Ülkenin başka yerlerinde yaşayan akrabalara verilecek mesaj, ‘Eğer burada değilseniz lütfen gelmeyin, ’ olacak. ‘Ziyaretçi belgesi alamayacağınız gibi, şurada, şurada ve şuradaki kontrol noktalarından geri çevrileceksiniz. ’” Lewiston, Auburn, North Windham ile New Hampshire’dan Conway'i gösterdi.

“Halen bölgede bulunan akrabalar fuar alanı ile otoyolda kurulmuş kayıt bürolarına gidecekler. Eğer hemen arabama atlayıp gideyim diyen varsa gitmesin. Burada indirimli satış yapmıyoruz ve sıranın başında olmak hiçbir şeyin garantisi değil. Ziyaret için başvuranların iki adet fotoğraflı kimlik göstermesi gerekiyor. Chester’s Mill’de birden çok akrabası bulunanlara öncelik tanımaya çalışacağız ama bu konuda söz vermiyoruz. Ve bir de uyarı millet: Cuma günü otobüslerden birine binmek üzere geldiğinizde geçiş kartınız yoksa -yani bir başka deyişle operasyonumuzu tıkamaya kalkışırsanız- hapsi boylarsınız. Bu konuda bizi sınamayın.

“Otobüsler cuma günü sabah sekizde hareket edecek. Her şey düzgün giderse sevdiklerinizle en azından dört saat geçirebileceksiniz. İşleri

zorlaştıranlar herkesin Kubbe'deki zamanını harcamış olacak. Otobüslerin Kubbe'den ayrılışı saat on yedidedir."

Bir kadın, "Ziyaretçiler nereye gidecek?" diye bağırdı.

"Ben de tam oraya geliyordum Andrea." Cox kumandayı alıp 119'a zum yaptı. Jackie orayı iyi biliyordu; tam Kubbe'ye çarpıp burnunu kıracağı yerdi. Dinsmore çiftliğinin çatılarını, çiftliğin diğer küçük yapılarını, ahırları görebiliyordu.

"Kubbe'nin Motton tarafında bir pazar yeri var." Cox lazerle gösterdi. "Otobüsler buraya park edecek. Ziyaretçiler inip Kubbe'ye yürüyecek. İki tarafta da insanların toplanacağı bol yer var. Burada bulunan tüm enkazlar kaldırıldı."

Bir muhabir, "Ziyaretçilerin Kubbe'ye kadar gitmesine izin verilecek mi?" diye sordu.

Cox yine kameraya dönüp doğrudan potansiyel ziyaretçilere hitap etti. Rose o insanların -barlarda, motellerde televizyon seyreden, araçlarında radyo dinleyen- şu anda hissetmekte oldukları umudu ve korkuyu ancak hayal edebiliyordu. Kendisi de hem korkuyor hem umutlanıyordu.

Cox, "Ziyaretçiler Kubbe'ye iki metreye kadar yaklaşabilecek," dedi. "Bunun güvenli bir mesafe olduğunu düşünüyoruz ama garanti veremeyiz. Burası güvenlik testleri yapılmış bir lunapark değil. Elektronik cihaz takanlar mutlaka uzak durmalı. Bu konuda herkes kendinden sorumlu; kalp pili var mı diye herkesi tek tek kontrol edemeyiz. Ayrıca ziyaretçiler iPod, cep telefonu, Blackberry gibi her tür elektronik aygıtı otobüste bırakacak. Mikrofon ve fotoğraf makinesi olan muhabirler belli bir mesafede kalacak. Yaklaşma mesafesi ziyaretçiler için geçerli ve sevdikleriyle aralarında yaşanacaklar sadece onları ilgilendirir. Arkadaşlar, yürümesine yardımcı olursanız bu iş yürür." Lazer göstergeçi kürsünün üzerine bıraktı. "Şimdi birkaç soru alayım. Ama çok az olsun. Bay Blitzer."

Rose'un yüzü aydınlandı. Taze kahve dolu fincanını televizyon ekranına doğru kaldırdı. "İyi görünüyorsun Wolfie! Ne zaman istersen yatağımda kraker yiyebilirsin."

"Albay Cox, kasaba yetkilileriyle basın toplantısı yapılacak mı? Anladığımız kadarıyla İkinci Üye James Rennie asıl yetkili kişi. Bu konuda neler olacak?"

“Bir basın toplantısı düzenlemeye çalışıyoruz, Bay Rennie ve katılabilecek diğer yetkililerle. Eğer her şey düşündüğümüz şekilde gelişirse öğle vaktinde gerçekleşecek.”

Bu haber muhabirler tarafından alkışlarla karşılandı. Basın toplantısı kadar sevdikleri yegane şey önemli bir politikacının önemli bir fahişeyle yatakta yakalanması olabilirdi.

Cox, “Doğru olan basın toplantısının orada yapılmasıdır; katılabilen kasaba temsilcileri kendi taraflarında duracak ve siz de hanımlar beyler burada olacaksınız.”

Heyecan arttı. Görüntü olasılıkları hoşlarına gitmişti.

Cox parmağıyla gösterdi. “Bay Holt.”

NBC’ten Lester Holt ayağa kalktı. “Bay Rennie’nin katılacağından nasıl emin olabilirsiniz? Soruyorum, çünkü kendisiyle ilgili bazı yolsuzluk suçlamaları var ve eyalet başsavcısı bazı suç duyuruları üstünde çalışıyor.”

Cox, “O raporları duydum,” dedi. “Onlarla ilgili yorum yapmaya hazırlıklı değilim, ama Bay Rennie katılmayı arzu edebilir.” Duraksadı, gülümsemiyordu. “Ben kesinlikle arzu ederim.”

“Rita Braver, Albay Cox. CBS’ten. Acil durum yöneticisi olarak atadığınız Dale Barbara’nın cinayetten dolayı tutuklandığı doğru mu? Chester’s Mill polisi kendisinin seri katil olduğuna mı inanıyor?”

Basın cephesi tamamen susmuş, gözler Cox’a dikilmişti. Aynı durum Sweetbriar Rose’daki dört kişi için de geçerliydi.

Cox, “Doğru,” dedi. Basın temsilcileri arasında boğuk bir mırıltı dolandı. “Fakat suçlamaları doğrulamak ya da elde ne gibi kanıtlar olduğunu görme imkânımız yok. Biz de aynen sizler gibi sadece telefon ve internet görüşmeleri yapabiliyoruz. Dale Barbara madalyalı bir subaydır. Daha önce asla tutuklanmamıştır. Kendisini yıllardır tanırım ve Birleşik Devletler Başkanı’na ben tavsiye ettim. Şu ana kadar bildiklerim de yanıldığımı göstermiyor.”

“Albay, PBS’den Ray Suarez. Teğmen -artık albay- Barbara’ya yöneltilen suçlamaların siyasi sebepli olabileceğine inanıyor musunuz? Yani, kendisi Başkan’ın emrettiği gibi kontrolü ele alamasın diye James Rennie tarafından hapse atılmış olabilir mi?”

Julia, *bu kedi fare oyununun ikinci perdesi sırf bunun içinmiş*, diye düşündü. *Cox haber medyasını* Amerika'nın Sesi'ne *dönüştürdü. Bizler de* Berlin Duvarı'nın *ardındaki insanlar olduk.* Hayran kalmıştı.

"Cuma günü Üye Rennie ile konuşma fırsatınız olursa bunu kendisine mutlaka sorun Bay Suarez." Cox soğukkanlılıkla konuşuyordu. "Hanımlar beyler, hepsi bu kadar."

Geldiği gibi çevik hareketlerle yürümeye başladı ve muhabirler bağırarak yeni sorular sormaya kalktığında gitmişti bile.

Ernie, "Vay canına," diye mırıldandı.

Jackie de, "Ya," dedi.

Rose televizyonu kapattı. Enerji yüklenmiş gibiydi. "Şu toplantı ne zaman? Albay Cox'un sözlerine hiç itirazım yok, ama bu Barbie'nin hayatını daha da zorlaştırabilir."

2

Barbie, Cox’un basın konferansını kırmızı suratlı bir Manuel Ortega aşağı inip anlatınca öğrendi. Daha önce Alden Dinsmore’un ücretli işçisi olan Ortega artık mavi iş gömleği giyiyordu, gömleğinde evde yapılmışa benzeyen ince bir rozet vardı ve gangster tarzı kalçalarına taktığı ikinci kemerde de bir, 45’lik taşıyordu. Barbie onu seyrelen saçları ve sürekli olarak yanık teniyle akşam yemeği niyetine kahvaltı ısmarlayan -krep, domuz pastırması, üstünde az pişmiş yumurta- ve ineklerden söz eden, kendi favorisi olan Belted Galloway cinsini almaya Bay Dinsmore’u hiç ikna edememekten yakman sakin biri olarak bilirdi. Adına rağmen sapına kadar Yankee’ydi ve Yankee’lere has kuru bir mizah anlayışı vardı. Barbie ondan her zaman hoşlanmıştı. Ama bu farklı bir Manuel’di, iyi huylarım tümüyle kenara bırakmış yabancı biriydi. Son gelişmeleri anlatmaya gelmiş ve bunların çoğunu parmaklıkların arasından tükürükler saçıp bağırarak söylemişti. Yüzü öfkeden patlayacak gibiydi.

“Künyelerini o zavallı kızın elinde bulduklarından tek kelime bahis yok! Sonra da o kılıksız herif bu işin başından beri kasabayı bir arada tutan Jim Rennie’ye atıp tutuyor! Hem de bir başına! *TÜKÜRÜK* ve *İPLEl.”*

Barbie, “Sakin ol Manuel,” dedi.

“Senin için Memur Ortega hergele!”

“Tamam. Memur Ortega.” Barbie yatağında oturuyor ve Ortega için belindeki. 45’lik Schofield’i çekip ateş etmeye başlamanın ne kadar kolay olacağını düşünüyordu. “Ben içerideyim, Rennie dışarıda. O ilgilendiği sürece eminim ki her şey yoluna girecektir.”

Manuel, *“KES SESİNİ!”* diye haykırdı. *“HEPİMİZ* içerideyiz! Hepimiz bu kahrolası Kubbe’nin altındayız! Alden içmekten başka bir şey yapmıyor, geride kalan oğlu yemek yemiyor ve Bayan Dinsmore hiç durmadan Rory için ağlıyor. Jack Evans da kendi beynini uçurdu, bunu biliyor musun? Ve dışarıdaki o askerlerin tek yaptığı çamur atmak. Sen burada süpermarket isyanları başlatıp gazeteyi yakarken onlar orada bir sürü yalan dolanla uğraşıyor! Herhalde gazeteyi de Bayan Shumway *NASIL BİRİ* olduğunu yazamasın diye yaktın!”

Barbie sessiz kaldı. Kendini savunmak için edeceği tek sözün bile adamı çileden çıkaracağından emindi.

Manuel, “Sevmedikleri siyasetçileri böyle deviriyorlar,” dedi. “Bir Hıristiyan yerine bir seri katil ve tecavüzcü mü - hem de ölülere tecavüz eden biri- istiyorlar? Bu yeni bir kanun.”

Manuel tabancasını çekti, kaldırdı, parmaklıkların arasından nişan aldı. Barbie namlunun ucundaki delik kocaman bir tünel girişi gibi görünüyordu.

“Eğer sen en yakın duvar dibinde can vermeden bu Kubbe kalkarsa o işi kendim halledeceğim. Chester’s Mill’de senin canına okumak için bekleyenlerin başında ben varım.”

Barbie ses çıkarmadı ve ölmek ya da nefes almaya devam etmek üzere bekledi. Rose Twitchell’in tostları boğazını tıkayıp onu boğacak gibi oluyordu.

“Biz burada canımızla uğraşıyoruz ve onların tek yapabildiği kasabayı kaostan uzak tutmaya çalışan adamı lekelemek.” Aniden büyük tabancayı tekrar kılıfına koydu. “Aşağılık herif. Değmezsin sen buna.”

Dönüp uzun adımlarla merdivene doğru yürüdü, başı önde omuzlan çöküktü.

Barbie duvara dayandı ve tuttuğu nefesi koyuverdi. Alnında ter vardı. Onu silmek için kalkan eli titriyordu.

3

Romeo Burpee’nin minibüsü bahçe yoluna girince Claire koşarak evden fırladı. Ağlıyordu.

Joe, “Anne!” diye bağırdı ve daha Rommie aracı tam durduramadan aşağı atladı. Diğerleri de peşinden indiler. “Anne, ne oldu?”

Claire, “Hiçbir şey,” diye hıçkırdı, oğlunu yakalayıp sarıldı. “Ziyaret Günü yapılacak! Cumaya. Joey, babanı görebiliriz belki!”

Joe sevinçle bağırıp annesinin etrafında dans etmeye başladı. Benny, Norrie’ye sarıldı... ve Rusty kaçamak bir öpücük fırsatını değerlendirdiğini gördü. Küçük şeytan.

Rusty, “Beni hastaneye götür Rommie,” dedi. Minibüsle geri geri çıkarlarken Claire ile çocuklara el salladı. Konuşmak zorunda kalmadan Bayan McClatchey’den uzaklaştığına memnundu, Anne Gözü onun üzerinde de etkili olabilirdi. “Ve bana bir iyilik yapıp o çizgi roman Fransızcasıyla değil de İngilizce konuşur musun?”

Rommie, “Bazılarının böyle kültürel bir mirası olmuyor tabii,” dedi." Olanları da kıskanıyorlar.”

Rusty, “Tabii, tabii,” dedi. “Senin annen de galoş giyerdi zaten.”

“Doğru, ama sadece yağmurlu havalarda.”

Rusty’nin cep telefonu bir kez çaldı. Mesaj gelmişti. Açıp okudu: 21. 30’ DA CONGO PAPAZ EVİNDE TOPLANTI. GELSEN İYİ OLUR. J. W.

Telefonu kapayıp, “Rommie,” dedi. “Rennie’yi kurtardığımı varsayarak, bu gece benimle bir toplantıya katılır mısın?”

4

Rusty'yi hastanenin lobisinde karşıladı. "Cathy Russell'da Rennie Günü," diye ilan etti, bundan çok da rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Thurse Marshall ikisine de bakıyor. Rusty, o adam Tanrı'nın bir lütfü. Belli ki Junior'dan hiç hoşlanmıyor -Frankie ile ikisi gölde onu yumruklamış- ama tam bir profesyonel gibi davranıyor. Adam üniversitede İngilizce bölümünde harcanıyor - bence bu işi yapmalı" Sesini alçalttı. "Benden daha iyi. Twitch'ten ise çok daha iyi."

"Şimdi nerede?"

"Kız arkadaşıyla baktıkları çocukları görmek üzere oturduğu eve gitti. O çocuklarla da gerçekten ilgileniyor bence."

Rusty sırıtarak, "Aman Tanrım, Ginny âşık olmuş," dedi.

"Çocukluk etme." Rusty'ye ters ters baktı.

"Rennie'ler hangi odalarda?"

"Junior yedide, babası da on dokuzda. Baba, Thibodeau denen o adamla geldi ama onu birtakım işleri halletmeye yollamış olmalı ki oğlunu görmeye gittiğinde yalnızdı" Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Ziyareti uzun sürmedi. Daha çok şu cep telefonuyla meşgul. Oğlansa öylece oturuyor ama aklı başına geldi. Henry Morrison getirdiğinde aklı başında değildi."

"Koca Jim'in aritmisi? O ne durumda?"

"Thurston oldukça sakinleştirdi."

Rusty *şimdilik,* diye düşündü ve buna üzüldüğü söylenemezdi. *Valium un etkisi geçince kalbi yine deli gibi atmaya başlar.*

Ginny, "Önce oğlanı gör," dedi. Lobide başbaşaydılar ama yine de alçak sesle konuşuyordu. "Ondan hiç hoşlanmıyorum, hiçbir zaman da hoşlanmadım ama şimdi acıyorum. Fazla dayanacağını sanmıyorum."

"Thurston, Rennie'ye Junior'ın durumu hakkında bir şey söyledi mi?" "Evet, sorunun ciddi olabileceğini söyledi. Fakat belli ki Rennie'ye o telefon konuşmaları kadar önemli gelmedi. Muhtemelen birileri cuma günü yapılacak Ziyaret Günü'nden bahsetmiştir. Rennie bunu duyunca çıldırdı" Rusty Black Ridge'deki kutuyu düşündü, incecik küçük kutuyu yerinden

oynatamamıştı bile. Bir an için görür gibi olduğu o deri kafaları da düşündü.

“Bazıları ziyaretçileri onaylamaz,” dedi.

5

“Kendini nasıl hissediyorsun Junior?”

“İyi. Daha iyi.” Halsiz ve kayıtsız gibiydi. Üstünde hastane kıyafetiyle camın kenarında oturuyordu. Işık yüzündeki ifadeyi merhametsizce açığa vurmuştu. Hızlı yaşamış kırk yaşında biri gibi görünüyordu.

“Bayılmadan önce olanları anlatsana bana.”

“Okula gidiyordum, sonra onun yerine Angie’nin evine gittim. Frank’le barışmasını söyleyecektim. Frank bayağı öfkeliydi.”

Rusty ona Frank’le Angie’nin öldüğünü bilip bilmediğini sormayı düşündü, sonra vazgeçti. Ne anlamı vardı? Onun yerine, “Okula mı gidiyordun?” dedi. “Ya Kubbe?”

“Ha doğru.” Yine aynı bezgin, kayıtsız ses tonuyla. “Onu unutmuşum.”

“Kaç yaşındasın evlat?”

“Yirmi... bir mi?”

“Annenin adı neydi?”

Junior düşündü. Sonunda, “Jason Giambi,” dedi ve tiz bir kahkaha attı. Fakat yüzündeki o yorgun, vahşi ifade hiç değişmedi.

“Kubbe ne zaman indi?”

“Cumartesi.”

“Peki bu ne kadar önceydi?”

Junior kaşlarını çattı. Nihayet, “Bir hafta mı?” diye sordu. Sonra, “İki hafta mı? Aradan bir zaman geçtiği kesin,” dedi. En sonunda Rusty’ye baktı. Gözleri, Thurse Marshall’ın enjekte ettiği Valium yüzünden parlıyordu. “Bütün bu soruları Baaaarbie mi sorduruyor sana? Onları o öldürdü biliyorsun.” Başını salladı. “Fünyelerini bulduk.” Durdu. “Künyelerini.”

Rusty, “Barbie bana bir şey yaptırmıyor,” dedi. “Hapiste o.”

Junior kayıtsız bir ifadeyle, “Yakında da cehenneme gidecek,” dedi. “Onu yargılayıp idam edeceğiz. Babam öyle dedi. Maine’de ölüm cezası

yok ama bunun savaş durumu koşulları olduğunu söylüyor. Yumurta salatasında çok fazla kalori var.”

Rusty, “Doğru,” dedi. Yanında steteskop, tansiyon aleti ve göz aynası getirmişti. Tansiyon aletini Junior’ın koluna taktı. “Son üç başkanı sırasıyla sayabilir misin Junior?”

“Tabii. Bush, Push ve Tush.” Çılgınca gülmeye başladı ama hâlâ yüzü ifadesizdi.

Junior’ın tansiyonu yüz kırk yediye yüz yirmi çıktı. Rusty daha kötüsünü bekliyordu. “Benden önce seni görmeye geleni hatırlıyor musun?”

“Evet. Çocuklardan önce Frankie ile gölde bulduğumuz yaşlı adam. Umarım o çocuklar iyidir. Çok şeker çocuklardı.”

“Adlarını hatırlıyor musun?”

“Aidan ve Alice Appleton. Kulübeye gittik ve o kızıl saçlı kız masanın altından otuz bir çekti bana. Bitirmeden gidecek sandım.” Durdu. “Bitirdi.”

“Hı-hı” Rusty oftalmoskobu aldı. Junior’ın sağ gözü iyi durumdaydı. Sol gözünün optik diski pörtlemişti, bu duruma göz diski ödemi deniyordu. İleri beyin tümörlerinde sıklıkla karşılaşılan bir durumdu.

“Yeşil bir şey görüyor musun?”

“Hayır.” Rusty oftalmoskobu bırakıp işaret parmağını Junior’ın suratına doğru kaldırdı. “Parmağınla benim parmağıma dokunmanı istiyorum. Sonra da burnuna dokunacaksın.”

Junior söyleneni yaptı. Rusty parmağını yavaş yavaş ileri geri oynatmaya başladı. “Devam et.”

Junior parmağını burnuna götürmeyi bir kere başardı. Sonra parmağını burnu yerine yanağına değdirdi. Üçüncü seferinde parmağı ıskaladı ve kendi parmağını sağ gözüne götürdü. “İşte. Daha da ister misin? Bunu bütün gün yapabilirim yani.”

Rusty koltuğunu geri itip ayağa kalktı. “Ginny Tomlinson’la ilaç göndereceğim.”

“İlacı aldıktan sonra deve gidebilir miyim? Yani eve?”

“Gece bizimle kalıyorsun Junior. Gözlem için.”

“Ama iyiyim değil mi? Daha önce şu baş ağrılarımdan biri oldu -yani insanı kör eden cinsten- ama geçti. İyiyim değil mi?”

Rusty, “Şu anda bir şey diyemem,” dedi. “Bay Marshall’la konuşmak ve biraz kitap karıştırmak istiyorum.”

“Yahu o adam doktor değil ki. İngilizce öğretmeni.”

“Belki, ama sana gayet iyi davranmış. Anladığım kadarıyla Frank’le senin ona davrandığınızdan çok daha iyi.”

Junior boş ver dercesine elini salladı. “Dalga geçiyorduk. Hem o rocuklara kiyi davrandık, öyle değil mi?”

“Burada bunu tartışamam şimdi. Junior şimdilik biraz rahatla. Biraz televizyon seyretsene mesela.”

Junior bunu düşündü sonra, “Akşam yemeğinde ne var?” diye sordu.

6

Bu koşullar altında Rusty’nin düşünebildiği tek şey Junior Rennie’nin beynindeki ödemi giderebilmek için mannitol kullanmaktı. Hasta kartını dışarı yanma aldı. Üzerine iliştirilen ve alışkın olmadığı yuvarlak hatlı bir yazıyla yazılmış notu gördü.

Sevgili Doktor Everett: Bu hasta için mannitol uygun olur mu sizce?

Ben veremedim çünkü doğru miktar nedir bilmiyorum.

Thurse

Rusty dozu yazdı. Ginny haklıydı; Thurston Marshall sahiden iyiydi.

7

Koca Jim’in odasının kapısı açık ama oda bomboştu. Rusty sesinin müteveffa Doktor Haskell’in sevgili dinlenme odasından geldiğini duydu. O tarafa doğru yürüdü. Koca Jim’in hasta kartını yanına almayı düşünmemişti, sonradan pişman olacağı bir gözden kaçmaydı bu.

Koca Jim takım elbise giymişti ve cep telefonu kulağına yapışmış olarak pencerenin önünde oturuyordu, duvarda asılı olan cep telefonunu kullanmanın yasak olduğunu belirten kart umurunda değildi. Rusty, Koca Jim’e o telefonu kapatmasını söylemekten büyük zevk alacağını düşündü. Gerçi yapmak niyetinde olduğu muayene-tartışma kombinasyonu açısından pek politik bir yaklaşım olmayacaktı ama yine de söyleyecekti. Ona doğru yürümeye başladı, sonra durdu. Buz kesmişti.

Gözünün önünde gayet canlı bir anı belirmişti: uyuyamıyor, Linda’nın meyveli ekmeğinden atıştırmak üzere kalkıyor, kızların odasından Audrey’nin alçak sesle inlediğini duyuyor. Aşağı kızları yoklamaya iniyor. Jannie’nin yatağına, kızının koruyucu meleği Hannah Montana’nın altına oturuyor.

Bu anı niye bu kadar geç kalmıştı canlanmakta? Niye Koca Jim’le onun çalışma odasında yaptığı konuşmada gelmemişti gözünün önüne?

Çünkü o zaman henüz cinayetlerden haberim yoktu; propana odaklanmıştım. Ve çünkü Janelle nöbet geçirmiyordu, sadece REM uykusundaydı. Uykuda konuşuyordu.

Elinde altın bir beyzbol topu var babacım. Kötü bir top o.

Hatta dün gece cenaze evinde cesetleri incelerken bile bu anı yüzeye çıkmamıştı. Sadece şu anda, çok geç olmasına çeyrek kala ortaya çıkıyordu.

Ama ne anlama geldiğini düşün: Black Ridge’deki o aygıt sadece sınırlı miktarda radyasyon yaymıyor, başka bir yayın daha yapıyor. De ki önceden bilme, de ki adı olmayan bir şey, ama her ne dersen de oluyor. Ve eğer Jannie altın beyzbol topu konusunda haklıysa, o zaman durmadan Cadılar Bayramı üstüne kötü kehanetlerde bulunan çocuklar da haklı. Fakat tam o günü mü kastediyorlar? Yoksa daha erken de olabilir mi?

Rusty ikinci ihtimali düşündü. Bir kasaba dolusu çocuk oyun mu, ceza mı deyip durduğuna göre Cadılar Bayramı başlamıştı zaten.

Koca Jim, "Elinde ne olduğu beni ilgilendirmiyor Stewart," diyordu. Üç miligram Valium adamı gevşetmişe benzemiyordu; her zamanki gibi aksi aksi konuşmaktaydı. "Fernald'la ikiniz oraya gidin ve Roger'ı da y... ha? Ne?" dinledi. "Sana söylemek zorunda bile değildim. O gereksiz televizyonu seyretmiyor musun? Sana şımarıklık ediyorsa sen.."

Başını kaldırdı ve Rusty'nin eşikte durduğunu gördü. Sadece bir an için Koca Jim'in suratında irkilmiş ve yeni gelenin konuşmanın ne kadarını duyduğunu anlamaya çalışırmış gibi bir ifade oluştu.

"Stewart biri geldi. Sonra yine arayacağım ve aradığımda bana duymak istediklerimi söylesen iyi olur." Vedalaşmadan telefonu kapattı, telefonu Rusty'ye doğru uzattı ve küçük üst dişleri bir tebessümle ortaya çıktı. "Biliyorum, biliyorum, çok yaramazlık ettim ama kasaba işleri beklemez." İçini çekti. "Herkesin bağımlı olduğu kişi olmak kolay değil, hele kendini pek iyi hissetmiyorsan."

Rusty, "Zor olmalı," diye hak verdi.

"Tanrı yardım ediyor. Hayat felsefemi duymak ister miydin ahbap?" *Hayır.* "Tabii."

"Tanrı bir kapıyı kaparsa başka birini açar."

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve hiç unutmamaya çalıştığım şeylerden biri de, istediğin bir şey için dua edersen Tanrı sağır olur, ama ihtiyacın olan şeyler için dua edersen can kulağıyla dinler."

"Hı-hı" Rusty odaya girdi. Televizyonda CNN kanalı açıktı. Ses kapalıydı ama görüntüde spikerin ardında James Rennie'nin fotoğrafı vardı, siyah beyazdı. Parmaklarından biriyle üst dudağı yukarı kalkmıştı. Yüzünde tebessüm değil, hırlayan köpek ifadesi vardı. Alttaki şeritte KUBBE KASABASI UYUŞTURUCU CENNETİ Mİ? yazıyordu. Fotoğraf, yerini Jim Rennie'nin ikinci el araba reklamlardan birine bıraktı, bir satış elemanının, (asla Koca Jim değil) "UÇACAKSINIZ çünkü işbaşında KOCA JİM VAR!" diye haykırmasıyla biten sevimsiz reklamlardan biriydi.

Koca Jim fotoğrafı gösterip hüzünle gülümsedi. "Barbara'nın dışarıdaki dostları bana neler yapıyor, görüyor musun? Eh, şaşıracak bir şey yok.

İsa’yı insanlığın günahlarının bedelini ödemeye geldiğinde sırtında çarmıhıyla kan revan içinde Golgota Tepesi’ne kadar öyle yürüttüler.”

Rusty bir kez daha Valium’un ne kadar garip bir ilaç olduğuna şaşırdı. Gerçekten Vino’da Veritas var mıydı bilmiyordu ama Valium’da bol bol vardı. İnsanlara verince -özellikle de enjeksiyon yoluyla- genelde kendileri hakkındaki bütün düşüncelerini öğreniyordunuz.

Rusty bir iskemle çekti ve stetoskobunu hazırladı. “Gömleğini kaldır.” Koca Jim bunu yapmak üzere telefonunu bırakınca Rusty telefonu kendi gömleğinin cebine attı. “Bunu alıyorum tamam mı? Lobideki bankoya bırakırım. Orada cep telefonu kullanmak serbest. Koltukları bunlar kadar yumuşak değil ama idare eder.”

Koca Jim’in itiraz etmesini, belki de patlamasını bekledi ama o oralı değilmiş gibi davrandı ve kocaman sarkık Buda göbeğiyle onun üstüne sarkan göğüslerini açtı. Rusty öne eğilip dinledi. Beklediğinden çok daha iyiydi. Yüz on nabız ve hafif bir üfürüme razıydı ama Koca Jim’in kalbi dakikada doksan kez ve gayet düzenli atıyordu.

Koca Jim, “Kendimi çok daha iyi hissediyorum,” dedi. “Stresten oldu. İnanılmaz stres altındaydım. Bir iki saat daha burada dinleneceğim -bu camdan kasaba merkezinin olduğu gibi görüldüğünü fark etmiş miydin ahbap? - ve Junior’ı bir kere daha ziyaret edeceğim. Ondan sonra da kendimi taburcu edip..”

“Sadece stresten değil. Fazla kilo meselesi de var.”

Koca Jim o yapmacık gülüşüyle üst dişlerini ortaya çıkardı. “Benim yürüttüğüm bir iş ve yönettiğim bir kasaba var ahbap - bu arada ikisi de zorda. O yüzden sporla filan uğraşacak vaktim yok.”

“İki yıl önce PAT teşhisi konmuştu Rennie. Yani Paroksismal Atriyal Taşikardi.”

“Ne demek olduğunu biliyorum. İnternetten baktım, sağlıklı insanlarda da sık sık..”

“Ron Haskell sana gayet açık bir şekilde zayıflamanı, aritmin için ilaç kullanmanı ve eğer ilaçlar etkili olmazsa cerrahi çözümleri düşünmeni önermişti.”

Koca Jim mama iskemlesinde zorla tutulan mutsuz bir çocuk gibi görünmeye başlamıştı. “Tanrı da bana aksini söyledi! Kalp pili takma dedi!

Ve Tanrı haklıydı! Duke Perkins kalp pili takıyordu bak başına neler geldi!” Rusty sakin bir sesle, “Dul eşinin de,” dedi. “O da şanssızmış. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş herhalde.”

Koca Jim küçük domuz gözleriyle Rusty’yi tarttı. Sonra tavana baktı. “Işıklar geldi değil mi? İstediğin gibi propanını buldum. Bazı insanlar şükran duymayı bilmiyor. Tabii ki benim pozisyonumdakiler böyle şeylere alışıyor.”

“Yarın gece yine yakıtsız kalacağız.”

Koca Jim başını salladı. “Yarın geceye kadar burayı gerekirse Noel’e kadar idare edecek yakıtın olacak. Hastalara böyle iyi davrandığın ve her konuda böyle iyi biri olduğun için sana şahsen söz veriyorum bu konuda.” “Birileri zaten benim olanı bana iade edince pek şükran duyamıyorum. Bu konuda biraz tuhafımdır.”

Koca Jim, “Aaa, demek şimdi de kendini hastaneyle bir tutuyorsun?” diye hırladı.

“Niye olmasın? Sen de kendini İsa’yla bir tutmuyor musun? Neyse, biz senin sağlık durumuna dönelim olur mu?”

Koca Jim, küt parmaklı ellerini tiksintiyle çırptı.

“Valium tedavi değildir. Buradan gidersen akşamüstü beşte kalbin yine düzensiz çalışmaya başlar. Ya da tamamen tıkanır. İşin iyi tarafı hava kararmadan kurtarıcınla buluşmuş olabilirsin.”

Rennie soğukkanlılıkla, “Peki ne tavsiye ediyorsun?” diye sordu. Kendini toparlamıştı.

“Sorunu halledecek bir ilaç verebilirim, en azından kısa vadede.” “Neymiş o ilaç?”

“Ama bir bedeli var.”

Koca Jim sakin bir sesle, “Biliyordum,” dedi. “Ofisime geldiğin gün Barbara’nın tarafında olduğunu anlamıştım.”

Rusty’nin tek istediği yakıttı, ama onu boş verdi. “Peki Barbara’nın tarafı diye bir şey olduğunu nereden biliyordun daha o zamandan? Cinayetler ortaya çıkmamıştı, öyleyse onun tarafı derken bir anlamı olmalı?”

Koca Jim’in gözleri keyif ya da paranoya veya her ikisi yüzünden parladı. “Benim kendi yöntemlerim vardır ahbap. Eee, neymiş o bedel? Kalp krizi geçirmemi önleyecek o ilaç karşılığında ne istiyorsun benden?”

Ve daha Rusty cevap veremeden, “Dur tahmin edeyim,” diye devam etti. “Barbara’nın özgürlüğünü istiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Dışarı adım attığı anda linç edilebilir.”

Koca Jim güldü. “Arada bir kafan çalışıyor.”

“Çekilmeni istiyorum. Sanders’ın da. Bırakın Andrea Grinnell başa geçsin, ilaç bağımlılığından kurtulana kadar Julia Shumway da ona yardım etsin.”

Koca Jim bu sefer kahkahalarla güldü ve dizlerini dövdü. “Cox’u aptal sanmıştım -o Andrea’ya koca memeli yardım etsin istiyordu- ama sen ondan da aptalmışsın. Shumway! O cadı karı kendini idare etmekten bile aciz be!”

“Coggins’i senin öldürdüğünü biliyorum.”

Rusty bunu söylemek niyetinde değildi ama ağzından çıkıvermişti. Hem ne zararı vardı? Duvardaki televizyondan bakan CNN muhabiri John Roberts sayılmazsa odada sadece ikisi vardı. Üstelik sonuç buna değmişti. Koca Jim, Kubbe gerçeğini kabullendiğinden bu yana ilk kez sarsılmıştı. Yüzüne doğal bir ifade takınmaya çalıştı ama başaramadı.

“Delisin sen.”

“Olmadığımı biliyorsun. Dün gece Bowie Cenaze Evi’ne gittim ve dört cinayet kurbanının cesetlerini inceledim.”

“Bunu yapmaya hakkın yoktu! Sen patolog değilsin ki! Lüzumsuz bir doktor bile sayılmazsın!”

“Sakin ol Rennie. Ona kadar say. Kalbini unutma.” Rusty durdu. “Aslında kalbini boş ver. Arkanda bıraktığın ve şu an yarattığın karmaşadan sonra boş ver kalbini. Coggins’in yüzünde ve kafasında izler vardı. Çok değişik ama kolayca tanımlanabilecek izler. O izlerin masandaki hediyelik beyzbol topuyla bire bir uyuşacağından eminim.”

“Bu hiçbir şey ifade etmez.” Ama Rennie açık banyo kapısına göz atmıştı.

“Çok şey ifade eder. Özellikle diğer cesetlerin de aynı yerde bulunduğu göz önüne alınınca. Bence bunun anlamı Coggins’in katilinin diğerlerinin de katili olduğu. Ki bence bu sensin. Veya belki de sen ve Junior. Baba oğul birlikte çalışıyorsunuzdur?”

“Bunları dinlemeyi reddediyorum!” Kalkmaya çalıştı. Rusty tekrar yerine oturttu. Şaşılacak kadar kolay olmuştu.

Rennie, “Haddini aşma!” diye bağırdı. “Kahrolası herif, haddini bil!” Rusty, “Niye öldürdün onu?” dedi. “Uyuşturucu operasyonunu açığa çıkarmakla mı tehdit etti? Kendisi de işin içinde miydi?”

Rennie, “Otur yerine!” diye bağırdı ama Rusty çoktan oturmuştu zaten. Rennie’nin kendisiyle konuşmuyor olabileceği -henüz- aklına gelmemişti.

Rusty, “Bunu gizli tutabilirim,” dedi. “Ve PAT durumuna Valium’dan daha iyi gelecek bir ilaç verebilirim. Bunun bedeli de üyelikten çekilmen. Yarın akşamki büyük toplantıda yerini Andrea’yı bırakarak istifa ettiğini -sağlık sebepleriyle- duyur. Kahraman olarak kalırsın.”

Rusty bunu reddedemez diye düşünüyordu; adam köşeye sıkışmıştı. Rennie tekrar açık banyo kapısına döndü ve, “Artık çıkabilirsiniz,” dedi.

Gizlendikleri ve dinledikleri banyodan Carter Thibodeau ile Freddy Denton çıktılar.

8

Stewart Bowie, “Hey Tanrım,” dedi.

Kardeşiyle birlikte cenaze evinin bodrum katındaydılar. Stewart, Chester’s Mill’in en son intihar vakası ve Bowie Cenaze Evi’nin en son müşterisi olan Arietta Coombs’a makyaj yapıyordu. “Onun bunun çocuğu, lanet olası maymun pisliği.”

Cep telefonunu tezgâha bırakıp kauçuklu yeşil önlüğünün geniş ön cebinden bir paket fıstık ezmesi aromalı Ritz Bits çıkardı. Keyifsiz olduğunda durmadan yer, bir şeyler yerken de mutlaka ortalığı pisletirdi (Babaları o sofradan kalktığında, “Domuzlar yedi burada,” derdi.) ve şimdi de Ritz kırıntıları Arletta’nın huzurlu olmaktan çok uzak yüzüne dökülüyordu, eğer çamaşır suyu içmenin Kubbe’den kurtulmanın çabuk ve acısız bir yolu olduğunu düşünmüşse feci şekilde yanılmıştı. İğrenç sıvı midesine kadar her yerini yakmış ve sırtından çıkmıştı.

Fern, “Ne oldu?” diye sordu.

“Ne diye o kahrolası Rennie’ye bulaştım ki?”

“Para için olmasın?”

Stewart, “Paranın ne yararı var şimdi?” diye söylendi. “Ne yapacağım yani, gidip Burpee’den alışveriş mi edeceğim? Zevkten dört köşe olurum mutlaka!”

Yaşlıca dulun ağzını açıp kalan Ritz Bits’i içine süpürdü. “Al bakalım cadaloz, beslenme zamanı.”

Sonra cep telefonunu alıp REHBER tuşuna bastı ve bir numara seçti. “Eğer orada değilse,” dedi. Belki Fern’e söylüyordu ama daha çok kendi kendine konuşur gibiydi... “Buradan çıkıp onu bulacağım ve o lanet olası tavuklarından biriyle kafasını..”

Ancak Roger Killian oradaydı. Ve o baş belası kümesindeydi. Stewart tavukların gıdaklamasını duyabiliyordu. Ayrıca kümese kurulmuş olan müzik sisteminden Mantovani Orkestrasının kemanlarını da duyuyordu. Çocuklar orada olduğunda Metallica yahut Pantera çalardı.

“Alo?”

“Roger. Ben Stewie. İyi misin kardeşim?”

Roger, “Oldukça,” dedi, ki muhtemelen uyuşturucu aldığını kastediyordu ama ne önemi vardı?

“Kasabaya gel. Motor havuzunda Fern ve benimle buluş. Büyük kamyonlardan -vinçlilerden- ikisini alıp WCIK’a gideceğiz. Bütün propanın kasabaya getirilmesi gerekiyor. Bir günde bitiremeyiz ama Jim başlamamız gerektiğini söyledi. Yarın güvenilir beş altı adam daha ayarlayacağım - bazılarını Jim’in lanet olası özel ordusundan alacağım, tabii ayrılmaya dayanabilirse- ve bitireceğiz.”

“Stewart olmaz - benim bu tavukları beslemem lazım! Benim oğlanların hepsi polis oldu!”

Stewart *yani* diye düşündü, *o küçük ofisinde oturup kafayı bulmak, bu boktan müziği dinlemek ve bilgisayarında lezbiyen pornosu seyretmek istiyorsun.* Bıçakla kesilecek yoğunlukta tavuk boku kokularının ortasında insan nasıl kızışır hiç anlamıyordu ama Roger Killian bunu başarıyordu.

“Bu gönüllülük işi aslında yapılacak iş değil kardeşim. Ben emir aldım, şimdi de sana emrediyorum. Yarım saatin var. Gelirken senin oğlanlara rastlarsan onları da kap getir.”

Roger’ın sızlanmasına vakit bırakmadan telefonu kapattı ve bir an köpürerek öylece durdu. Çarşamba gününün geri kalanında dünyada yapmak istediği son şey o propan tüplerini kamyona yüklemekti... fakat yapacağı buydu. Evet, buydu.

Lavaboda duran ağzı spreyli hortumu kapıp Arletta Coomb’un protezine tuttu ve tetiğe bastı. Su yüksek basınçla geldiği için ceset tezgâhta hopladı. “O kırıntıları yut bakalım nine,” diye hırladı. “Boğulmanı istemeyiz.”

Fern, “Dur!” diye bağırdı. “Deleceksin kadının..”

Geç kalmıştı.

9

Koca Jim yüzünde *Gördün mü? Bak başına neler geldi* tebessümüyle Rusty'ye bakıyordu. Sonra Carter'la Freddy Denton'a döndü. "Baylar, Bay Everett'in bana baskı yaptığını sizler de duydunuz mu?"

Freddy, "Kesinlikle," dedi.

"Çekilmeyi reddettiğim takdirde beni hayati bir ilaçtan mahrum bırakmakla tehdit ettiğini de duydunuz mu?"

Carter, "Evet," dedi ve Rusty'yi kötü bir bakışla ödüllendirdi. Rusty onun bu kadar aptal olmayı becerebilmesine şaşıyordu.

Uzun bir gün oldu, kabul etmek lazım.

"Söz konusu ilaç verapamil diye bir şey olabilir, şu uzun saçlı herifin enjekte ettiğinden." Koca Jim başka bir nahoş tebessümle yine küçük dişlerini sergiledi.

Verapamil. Rusty, Koca Jim'in hasta kartını alıp incelemediği için kendine küfretti. Son küfrü de olmayacaktı.

Koca Jim, "Sizce burada ne tür bir suç işlendi?" diye sordu. "Cinayet tehdidi mi?"

Freddy, "Kesinlikle, artı zorbalık," dedi.

Carter, "Tam bir cinayet teşebbüsü," diye ekledi.

"Peki kim yaptırdı bunu ona?"

Carter, "Barbie," dedi ve Rusty'nin ağzına bur yumruk indirdi. Rusty bunu hiç beklemiyordu ve elini kaldırmayı bile akıl edemedi. Geriye doğru sendeleyip iskemlelerden birine çarptı ve ağzı kanayarak düştü.

Koca Jim, "Tutuklamaya karşı geldin," dedi. "Ama bu yetmez. Onu yere yatırın çocuklar. Yerde görmek istiyorum."

Rusty kaçmaya çalıştı ama Carter kolunu yakalayıp onu geri döndürdüğünde daha anca ayağa kalkabilmişti. Freddy bacaklarının arkasına bir tekme attı. Carter itti. Rusty yere düşerken, *tıpkı okul bahçesindeki çocuklar gibi,* diye düşündü.

Carter yanına geldi. Rusty bir yumruk savurdu. Yumruğu Carter'ın sol yanağına isabet etti. Carter sinek kovar gibi sabırsız bir hareketle başını

salladı. Bir süre sonra Rusty'nin göğsüne oturmuş suratına sırıtmaktaydı. Evet tam okuldaki gibiydi ama burada çocukları ayıracak bir gözetmen yoktu.

Başını artık ayağa kalkmış olan Rennie'ye çevirdi. "Bunu yapmak istemezsin," diye soludu. Kalbi küt küt atıyordu. Güçlükle nefes alabiliyordu. Thibodeau çok ağırdı. Freddy Denton da ikisinin arasına diz çökmüştü. Rusty'ye o acımasız dövüşlerde hakemlik yapanları hatırlatıyordu.

Koca Jim, "Ama istiyorum Everett," dedi. "Aslında Tanrı seni kutsasın, mecburum. Freddy cep telefonumu al. Göğüs cebinde, kırılmasını istemem. Bu lüzumsuz herif çalmıştı. Karakola götürünce bunu da ekle suç listesine."

Rusty, "Başkaları da biliyor," dedi. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ve bu kadar budala. Jim Rennie'yi hafife alan ilk kişinin kendisi olmadığını söylemek de işe yaramıyordu. "Başkaları da haberdar yaptıklarından."

Koca Jim, "Olabilir," dedi. "Ama kim onlar? Dale Barbara'nın diğer arkadaşları. Yiyecek isyanını başlatan, gazete ofisini yakan insanlar. Hatta Kubbe'yi yaratanlar da onlar, bundan hiç şüphem yok. Bence bu da bir tür hükümet deneyi. Ama biz kobay değiliz. Öyle değil mi Carter?"

"Değiliz."

"Freddy daha ne bekliyorsun?"

Freddy suratında bir "Şimdi Anladım." ifadesiyle Koca Jim'i dinliyordu. Koca Jim'in telefonunu Rusty'nin göğüs cebinden alıp koltuklardan birine attı. Sonra tekrar Rusty'ye döndü. "Ne zamandır planlıyordunuz bunu? Ne yapacağımızı görebilmek için bizi o Kubbe'nin altına hapsetmeyi ne zamandır düşünüyordunuz?"

Rusty, "Freddy ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi. Sözleri fısıltı halinde çıkmıştı. Ama Thibodeau gerçekten çok ağırdı. "Delilik bu. Hiç anlamı yok. Göremiyor musun ki.."

Koca Jim, "Elini yerde tut," dedi. "Sol elini."

Freddy söyleneni yaptı. Rusty mücadele etmeye çalıştı, ama Thibodeau kollarını sıkıca tutarken yapabileceği fazla bir şey yoktu.

"Bunu yaptığım için kusura bakma ahbap, ama bu kasabadaki insanların teröristleri kontrol altına aldığımızı bilmesi lazım."

Rennie üzülürmüş gibi yapsa da ayakkabısının topuğunu -hem de yüz yirmi kiloluk olanca ağırlığıyla- Rusty'nin sol eline indirdiğinde, Rusty ikinci üyenin gabardin pantolonunda farklı bir hareketlenme görmüştü. Bundan zevk alıyordu ve bu zevk sadece beyinsel değildi.

Sonra topuk bastırdı ve ezdi, sert, daha sert, daha da sert bir şekilde. Harcadığı çabadan Koca Jim'in suratı kırışmıştı. Gözlerinin altı bile ter içindeydi. Dilini dişlerinin arasına kıstırmıştı.

Rusty, *bağırma*, diye düşündü. Yoksa *Ginny de gelir ve onu da ateşe atmış olursun. Ayrıca bunu yapmanı istiyor. Bu zevki verme şu herife.*

Fakat Koca Jim'in topuğunun altından ilk çatırtıyı duyduğunda haykırdı. Elinde değildi.

Bir çatırtı daha oldu. Sonra bir tane daha.

Koca Jim tatmin olmuş bir halde geri çekildi. "Ayağa kaldırın ve hapse atın. Arkadaşını ziyaret etsin bakalım."

Freddy, Rusty'nin daha şimdiden şişmeye başlayan elini inceledi. Üç parmağı fena halde bükülmüştü. "Kırılmış," dedi.

Ginny kapıda belirmişti, gözleri kocamandı. "Ne yapıyorsunuz Tanrı aşkına?"

Carter, Rusty Everett'i ayağa dikerken Freddy, "Bu piçi zorbalık, gasp ve cinayete teşebbüs suçlarından tutukluyoruz," dedi. "Ve bu daha bir başlangıç. Tutuklamaya direndi. Lütfen kenara çekilin ham'fendi."

Ginny, "Delirmişsiniz siz!" diye bağırdı. "Rusty, elin!"

"Ben iyiyim. Linda'yı ara. Bu gangsterlerin.."

Devam edemedi. Carter ensesinden sıkarak başı öne eğik vaziyette kapıya doğru sürüklüyordu. Kulağına, "O yaşlı adamın senin kadar doktorluk yapabileceğini bilsem seni kendi ellerimle öldürürdüm," diye fısıldadı.

Carter koridorda çekiştirirken Rusty, *dört gün geçti ve bunca şey değişti*, diye düşündü. Yalpalıyor ve ensesindeki baskı yüzünden neredeyse iki büklüm yürüyordu. Sol eli artık el değil bileğinin altında zonklayan bir acı topağıydı. *Sadece dört gün geçti.*

Acaba deri kafalar -her ne veya her kimseler- bu gösteriden eğleniyor mudur diye merak etti.

10

Linda sonunda Chester’s Mill’in kütüphanecisiyle karşılaştığında akşamüzeri olmuştu. Lissa 117’ten bisikletle kasabaya dönüyordu. Ziyaretçi Günü hakkında daha fazla bilgi alabilmek için Kubbe’nin önündeki nöbetçilerle konuşmaya gittiğini söyledi.

“Aslında kasabalılarla konuşmaları yasak ama bazıları konuşuyor,” dedi. “Özellikle de bluzunun üstten üç düğmesini açık bırakırsan. Bir diyalog kurmak için çok uygun bir yöntem. Karacılardan bahsediyorum. Denizcilere gelince... bütün kıyafetlerimi çıkarıp Macarena dansı yapsam bile ağızlarını açmazlar. O çocuklar cinsel çekime karşı bağışıklık kazanmışa benziyor.” Gülümsedi. “Tabii ben de Kate Winslet değilim.”

“İlginç bir dedikodu yakaladın mı?”

“Yok.” Lissa bir yandan bisikletini sürüyor, bir yandan camdan Linda’ya bakıyordu. “Bir şey bildikleri yok. Ama bizim için sahiden endişeleniyorlar; o halleri beni etkiledi. Ve onlar da bizim gibi bir sürü dedikodu duyuyormuş. Bir tanesi daha şimdiden yüz kişinin intihar ettiği doğru mu diye sordu.”

“Bir dakika arabaya gelebilir misin?”

Lissa’nın tebessümü yayıldı. “Tutuklanıyor muyum?”

“Seninle bir şey konuşmak istiyorum da.”

Lissa bisikletin destek ayağını açıp, Lissa’nın kıskaçlı panosuyla işe yaramayan radar silahını kaldırdıktan sonra arabaya bindi. Linda cenaze evine yaptıkları gizli ziyareti ve orada bulduklarını anlattı, sonra da akşamki toplantıdan söz etti. Lissa’nın yanıtı ani ve hararetli oldu.

“Geleceğim, sıkıysa gelme de.”

O sırada telsizden Stacey’nin sesi duyuldu. “Dört numara, dört numara.”

Linda mikrofonu aldı. Rusty’yi değil, kızları düşünüyordu. “Dört numara. Devam et Stacey.”

Stacey Moggin’in söyledikleri Linda’nın kaygılarını artırdı. “Sana kötü bir haberim var Lin. Kendini hazırla derdim ama böyle bir şeye hazır olabileceğini sanmıyorum. Rusty tutuklanmış.”

“Ne?” Linda adeta çığlık atmıştı ama çığlığını sadece Lissa duydu; telsizin konuşma mandalına basmayı unutmuştu.

“Barbie gibi onu da aşağıda hücreye attılar. Sağlığı yerinde ama parmağı kırılmış gibi geldi bana. Elini göğsünde tutuyordu ve şişmişti.” Sesini alçalttı. “Tutuklamaya direnirken olmuş. Öyle dediler. Tamam.”

Linda bu kez mandalı unutmadı. “Hemen geliyorum. Ona geldiğimi söyle. Tamam.”

Stacey, “Söyleyemem,” dedi. “Özel birkaç kişinin dışında kimsenin aşağı inmesine izin verilmiyor artık... ben de özel birkaç kişiden biri değilim. Bir sürü suçlama var, cinayete teşebbüsten cinayete yardıma kadar. Gelmek için acele etme. Senin de görmene izin vermezler, bir de kaza yapmana gerek yok yani..”

Linda mandala üç kere bastı. Sonra, “Onu göreceğim işte. Tamam,” dedi.

Ama göremedi. Uykusunu almış gibi görünen Şef Peter Randolph karakolun basamaklarından Linda’yı karşılayıp rozetiyle silahını istediğini söyledi, Rusty’nin karısı olduğu için kasaba yönetimine karşı gelmek ve huzuru bozmaktan o da şüpheliler listesindeymiş.

Linda pekâlâ beni de tutuklayıp aşağı kocamın yanına koyun demek istedi, ama sonra Marta’da bekleyen, okulda günlerinin nasıl geçtiğini anlatmak için sabırsızlanan kızları geldi aklına. Ayrıca gece yapacakları toplantıyı düşündü. Hücreye atılırsa toplantıya gidemezdi ve o toplantı artık her zamankinden de önemli görünüyordu.

Çünkü yarın gece bir tutukluyu çıkarmayı deneyecekken sayıyı ikiye de çıkarabilirlerdi.

Linda kemerini çözüp tabanca kılıfını çıkarırken, “Onu sevdiğimi söyleyin,” dedi. Zaten artık silahın ağırlığına pek aldırdığı yoktu. Küçükleri okul yolunda karşıdan karşıya geçirmek ve ortaokul çocuklarına sigaralarını söndürüp ağızlarını yıkamalarını söylemek ona daha uygundu.

“Bu mesajı iletirim Bayan Everett.”

“Eline bakan oldu mu? Kırılmış olabilir diye duydum.”

Randolph kaşlarını çattı. “Kim söyledi bunu size?”

“Kimin aradığını bilmiyorum. Adam kendini tanıtmadı. Bizim çocuklardan biriydi herhalde ama 117’de telsiz pek iyi çekmiyor.”

Randolph bunu biraz düşünüp peşini bırakmaya karar verdi. “Rusty’nin eli iyi,” dedi. “Ve bizim çocuklar artık sizin çocuklar değil. Eve gidin. Daha sonra size de birkaç sorumuz olacaktır.”

Linda ağlamamak için kendini zorladı. “Peki kızlarıma ne söyleyeyim? Babalarının hapiste olduğunu mu? Rusty’nin iyi bir insan olduğunu biliyorsunuz, bunu gayet iyi biliyorsunuz. Tanrım, geçen yıl safrakesenize teşhis koyan oydu.”

Randolph, “Burada size daha fazla yardımcı olamam Bayan Everett,” dedi. Linda diye hitap ettiği günler geride kalmışa benziyordu. “Ama bence kızlarınıza babalarının Dale Barbara ile Brenda Perkins ve Lester Coggins cinayetlerinde işbirliği yaptığını söylemeyin - ötekiler kesin değil, onlar belli ki seks suçu ve Rusty’nin bilgisi dahilinde olmayabilir.”

“Bu delilik!”

Randolph duymamış gibiydi. “Ayrıca Üye Rennie’yi de ilacını vermeyerek öldürmeye teşebbüs etti. Neyse ki Koca Jim bir iki polis memurunu yakınında tutacak kadar zeki davranmış” Başını salladı. “Hayat kurtaracak ilacı vermemekle tehdit ediyor. İyi adam dediğiniz bu işte.”

Linda başının derde girmek üzere olduğunu fark etti. İşler daha kötü hale gelmeden karakoldan ayrıldı. Papaz evindeki toplantıya kadar önünde beş uzun saat vardı. Gidecek bir yer, yapacak bir iş gelmiyordu akima. Sonra geldi.

11

Rusty’nin eli iyi olmaktan çok uzaktı. Bunu Barbie bile görebiliyordu ve aralarında üç tane boş hücre vardı. “Rusty - yapabileceğim bir şey var mı?”

Rusty gülümsemeyi başardı. “Bana atacak üç beş aspirinin yoksa, yok demektir. Darvocet olsa daha da iyi olurdu.”

“Taze bitti. Sana bir şey vermediler mi?”

“Yok, ama acısı biraz azaldı. İdare ederim.” Aslında kendini o kadar cesur hissetmiyordu, ağrısı çok şiddetliydi ve kendisi durumu daha da kötü hale getirmek üzereydi. “Ama benim bu parmaklar için bir şeyler yapmam lazım.”

“Şansın açık olsun.”

Mucizevi olarak parmaklarında kırık yoktu, sadece bir el kemiği kırılmıştı. Beşinci kemiğiydi. Bu konuda yapabileceği tek şey de gömleğini yırtıp atel olarak kullanmaktı. Fakat önce...

Yerinden çıkmış olan sol işaret parmağını kavradı. Filmlerde bu gibi şeyler hep hızlı yapılırdı. Ama maalesef hız her şeyi daha kötüleştirebilirdi. Rusty yavaş yavaş, tutarlı ve giderek artan bir baskı uyguladı. Acı dayanılır gibi değildi; çenesine kadar çıkıyordu. Parmağının uzun süredir açılmamış bir dolap kapağı menteşesi gibi gıcırdadığını duyabiliyordu. Hem çok yakında hem de dünyanın öbür ucunda gibi görünen Barbie’ye göz attı, o da hücre kapısında durmuş izliyordu.

Sonra, aniden, parmak sihirli bir şekilde yine düzleşti ve acı azaldı. En azından bu parmaktaki. Yol yatağına oturdu, az önce yarıştan çıkmış gibi soluk soluğa kalmıştı.

Barbie, “Oldu mu?” diye sordu.

“Tam değil. Ortaparmağımı da düzeltmem lazım. Canın cehenneme işareti yapmak için ihtiyacım olabilir.”

Rusty ortaparmağım tutup aynı şeyleri yapmaya başladı. Ve yine tam acı daha beter olamaz aşamasındayken yerinden çıkmış olan eklem yerine oturdu. Şimdi sadece kadeh kaldırmış gibi açık duran serçeparmağı kalmıştı.

Elimde olsa kadeh kaldırırdım, diye düşündü. “Tarihin en berbat gününe.” En azından Rusty Everett tarihinin.

Parmağını bükmeye başladı. Bu da canını acıtıyordu ve çabucak halletmenin bir yolu yoktu.

Barbie, “Ne yaptın?” diye sorup parmaklarını iki kere, keskin bir şekilde şaklattı. Tavanı gösterdi, sonra da bir avucuyla kulağını kapadı. Hücre katının dinlendiğini biliyor muydu, yoksa sadece kuşkusu mu vardı? Rusty önemi olmadığına karar verdi. Bu tımarhane gibi yerde birinin akıl edebileceğine inanmak zor olsa da dinleniyormuş gibi davranmak en iyisiydi.

Rusty, “Koca Jim’i çekilmeye ikna etmeye çalışma gafletinde bulundum,” dedi. “Eminim ki bir düzine suç uyduracaklar ama temelde ona kendini fazla zorladığını, böyle giderse kalp krizi geçireceğini söylediğim için hapse atıldım.”

Tabii ki Coggins meselesinden söz etmemişti ama hayatta kalması için böylesinin daha uygun olduğunu düşünmüştü.

“Burada yemekler nasıl?”

Barbie, “Fena değil,” dedi. “Rose bana öğle yemeği getirdi. Yalnız suya dikkat etmen gerekebilir. Biraz tuzlu olabiliyor.”

Sağ elinin iki parmağını gözlerine götürdü, sonra da ağzını işaret etti: izle.

Rusty başını salladı.

Barbie dudaklarıyla *yarın gece*, dedi.

Rusty de aynı şekilde *biliyorum* diye cevap verdi. Dudaklarını bu şekilde zorlamak yeniden kanamasına yol açmıştı.

Barbie yine ses çıkarmadan *bize... güvenli... bir... yer... lazım...* dedi.

Rusty, Joe McClatchey ve arkadaşları sayesinde meselenin o kısmının halledildiğini düşündü.

12

Andy Sanders nöbet geçiriyordu.

Aslında bu kaçınılmazdı; Andy çekmeye hiç alışık değildi ve çok fazla çekmişti. Stüdyoda “Sen Ne Büyük Sanatçısın.” senfonisini dinliyor, kendisi de eşlik ediyordu. Kendini ölümsüz keman yaylarıyla birlikte uçarken görmekteydi.

Şef camla birlikte bir yerlerdeydi ama Andy’ye de kızarmış piliçler dediği şişko melez sigaralardan bırakmıştı. “Bunlarla dikkatli olsan iyi olur Sanders,” demişti. “Dinamittir bunlar. Alışık olmayanlar dikkatli içmeli. ’ Birinci Timothy. Kızartmalar için de geçerlidir.”

Andy vakur bir tavırla başını sallamış ama şef gittikten sonra deli gibi çekmeye devam etmişti. Yayılan kokudan kafası iyice bulanmıştı. Üçüncü tombul sigaranın ortasında tam Leonard Bernstein kıvamında şarkı söylerken derin bir nefes daha çekti ve anında kendinden geçti. Yere devrildi ve kutsal müziğin sularında çırpınarak yattı. Kilitlenmiş çenesine rağmen dudaklarının arasından köpükler çıkıyordu. Yarı kapalı gözleri yuvalarında dönüyor, lıalüsinasyonlar görüyordu. En azından henüz olmayan.

On dakika sonra kendine gelmişti ve stüdyoyla arkadaki uzun kırmızı malzeme deposu arasındaki patikayı uçarak geçecek kadar bilinci yerindeydi.

“Şef!” diye haykırdı. “Şef, neredesin? GELİYORLAR!”

Şef Bushey deponun yan kapısından fırladı. Saçları yağlı tutamlar halinde dik dik duruyordu. Kasığı çiş, arkası da çimen lekesi olmuş kirli bir pijama giymişti. Pantolonun beli aşağı düştüğü için önden kasık kılları, arkadan da çatalı meydana çıkmıştı. Elinde bir AK-47 vardı. Tüfeğin kabzasına özene bezene TANRI’NIN SAVAŞÇISI yazmıştı. Öbür elinde de garajın kumandası vardı. Andy’yi omuzlarından tutup sarstı.

“Kes şunu Sanders, kendini kaybetmişsin.”

“Geliyorlar! Kötü adamlar! Tam dediğin gibi!”

Şef bunu düşündü. “Biri seni arayıp kafanı mı karıştırdı?”

“Yok, hayaldi! Kendimden geçtim ve hayal gördüm!”

Şefin gözleri irileşti. Kuşku, yerini saygıya bıraktı. Bakışlarını Andy' den Little Bitch Yolu'na ve tekrar Andy'ye çevirdi. "Ne gördün? Kaç kişiydi? Hepsi miydi, yoksa önceki gibi birkaçı mı?"

"Ben... ben... ben.."

Şef, Andy'yi yine sarstı ama bu sefer çok daha yumuşak bir şekilde. "Sakinleşsene Sanders. Artık Tanrı'nın ordusundasın ve.."

"Bir Hıristiyan askeriyim!"

"Doğru, doğru, doğru. Ben de senin amirinim. Rapor ver."

"İki kamyonla geliyorlar."

"Sadece iki mi?"

"Evet."

"Turuncu?"

"Evet!"

Şef pijamasını çekiştirip (hemen eski haline dönmüştü) başını salladı. "Belediye kamyonları. Muhtemelen aynı ahmaklardır - Bowie kardeşlerle Tavuk Bey."

"Bay?"

"Killian, Sanders, başka kim olacak? O da cam çeker ama camın asıl amacını bilmez. Aptalın tekidir. Yine yakıt almaya geliyorlar." "Saklanmamız mı lazım? Saklanalım alıp gitsinler, ha?"

"Onu daha önce yaptım. Ama bu sefer olmaz. Saklanıp istediklerini almalarına izin vermekten bıktım. Pelin Yıldızı parladı. Artık Tanrı'nın adamları bayrağı çekmeli. Benimle misin?"

Ve Andy -Kubbe'nin altında kendisi için anlamı olan her şeyini yitirmiş olan Andy- hiç tereddüt etmedi. "Evet!"

"Sonuna kadar mı Sanders?"

"Sonuna kadar!"

"Silahını nereye koymuştun?"

Andy'nin hatırlayabildiği kadarıyla stüdyoda, Pat Robertson'ın müteveffa Lester Coggins'e sarılmış olarak poz verdiği postere dayalı duruyordu.

Şef kendi tüfeğini alıp şarjörü kontrol ederken, “Gidip alalım,” dedi. “Ve şu andan itibaren yanından ayırma, anladın mı?”

“Tamam.”

“Cephane kutusu da orada mı?”

“Evvet.” Andy bir saat kadar önce sandıklardan birine dalmıştı. En azından bir saat diye tahmin ediyordu; kızarmış piliçler yüzünden zaman konusunda kafası karışmış durumdaydı.

Şef, “Bir dakika,” dedi. Malzeme deposunda Çin yapımı el bombalarının durduğu tarafa gitti. Andy’ye iki el bombası verip ceplerine koymasını söyledi. Üçüncü bir el bombasını da tetikten TANRI’NIN SAVAŞÇISI tüfeğinin namlusuna astı. “Sanders, bana pimi çektikten sonra yedi saniyem olduğunu söylenmişti ama daha önce bir deneme yaptım ve anladım ki aslında dört saniye var. Bu Doğululara güvenilmez. Sakın unutma.”

Andy unutmayacağını söyledi.

“Pekâlâ, hadi gel. Tüfeğini alalım.”

Andy çekinerek, “Adamları temizleyecek miyiz?” diye sordu.

Şef şaşırmış gibiydi. “Mecbur kalmadıkça hayır.”

Andy, “İyi,” dedi. Her şeye rağmen aslında kimseyi incitmek istemiyordu.

“Fakat zorlarlarsa ne gerekiyorsa yapacağız. Bunu anlıyor musun?”

Andy, “Evet,” dedi.

Şef de omzuna dostça bir şaplak indirdi.

13

Joe annesine Benny ile Norrie’nin gece onlarda kalıp kalamayacağını sordu. Claire de, aileleri bir şey demezse kendisi için bir sakıncası olmadığını söyledi. Aslında bu rahatlatıcı bir şeydi. Black Ridge’deki maceralarından sonra onları göz önünde bulundurma fikri hoşuna gitmişti. Sobada mısır patlatıp, bir saat önce başladıkları çekişmeli Monopoli’ye devam edebilirlerdi. Aslında çok fazla çekişmeliydi, bağırış çağırışları ölüleri diriltecek cinstendi.

Benny’nin annesi izin verdi ve -Claire’i şaşırtarak- Norrie’nin annesi de itiraz etmedi. Joanie Calvert, “İyi olur,” dedi. “Ben de kafayı çekip zom olmak için fırsat kolluyordum. İşte bu gece şans yüzüme güldü. Ha Claire unutmadan? Bir de söyler misin yarın büyükbabasına uğrayıp bir öpücük versin?”

“Büyükbabası kim?”

“Ernie. Ernie’yi bilirsin değil mi? Herkes tanır onu. Ernie, Norrie’yi merak etmiş. Bazen ben de ediyorum. Şu kaykay yüzünden.” Joanie’nin sesinde bir ürperti vardı.

“Söylerim.”

Claire tam telefonu kapatmıştı ki kapı vuruldu. İlk bakışta bu orta yaşlı, solgun benizli kadının kim olduğunu çıkaramadı. Sonra anacadde de çocukların karşıdan karşıya geçmesine yardım eden ve park süresini geçen araçlara ceza kesen Linda Everett olduğunu anladı. Ve aslında orta yaşlı filan değildi. Sadece şu anda öyle görünüyordu.

Claire, “Linda!” dedi. “Ne oldu? Rusty mi? Başına bir şey mi geldi?” Radyasyonu düşünüyordu, en azından onu bildiği için. Ama sonra daha kötü şeyler geldi aklına.

“Tutuklandı.”

Bir anda oturma odası sessizleşti. Oyuncular şimdi kapı eşiğine üşüşmüş kederle Linda’ya bakıyorlardı.

“Bir sürü şeyle suçlanıyor. Lester Coggins’le Brenda Perkins cinayetlerinde suç ortaklığı dahil.”

Benny, “Olamaz!” diye bağırdı.

Claire onlara içeri gitmelerini söylemeyi düşündü ama yararsız olacağını tahmin etti. Linda'nın niye geldiğini bildiğini sanıyor ve onu anlıyordu ama yine de geldiği için ondan bir parça nefret ediyordu. Ve çocukları işe bulaştırdı diye Rusty'den de. Hoş hepsi de bulaşmış değil miydiler? Kubbe'nin altında artık bulaşmamak diye bir seçenek kalmamıştı.

Linda, "Rennie'nin yoluna çıktı," dedi. "Aslında mesele bundan ibaret. Artık Koca Jim için her şey bundan ibaret zaten: ona kim karşı çıkıyor, kim çıkmıyor. Burada nasıl bir durumda olduğumuzu tamamen unuttu. Yok, daha da kötü. Bu durumu kullanıyor."

Joe üzgün üzgün Linda'ya baktı. "Bay Rennie bu sabah nereye gittiğimizi biliyor mu Bayan Everett? Kutudan haberi var mı? Bence bilmesi gerekmiyor."

"Ne kutusu?"

Norrie, "Black Ridge'de bulduğumuz kutu," dedi. "Biz sadece ışıklar saçtığını gördük; Rusty tepeye kadar gidip yakından baktı."

Benny, "Jeneratör," dedi. "Ama kapatamamış. Hatta kutu küçücük olduğu halde yerinden bile kaldıramamış."

Linda, "Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

Joe, "Demek ki Rennie de bilmiyor," dedi. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibiydi.

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Joe, "Çünkü öğrenirse bizi sorgulamak için polisleri yollar," dedi. "Sorulara cevap vermezsek bizi de hapse attırır."

Uzaktan patlama sesleri geldi. Claire başım dikip kaşlarını çattı. "Fişek miydi yoksa silah sesi mi?"

Linda bilmiyordu ve sesler kasabadan gelmediği için -çok daha uzaktan gelmişti- umurunda da değildi. "Çocuklar, Black Ridge'de neler olduğunu bana da anlatın. Hepsini. Siz ne gördünüz, Rusty ne gördü, her şeyi. Ve bu gece başka birilerine daha anlatmanız gerekebilir. Bütün öğrendiklerimizi birleştirmenin zamanı geldi de geçti bile."

Claire bulaşmak istemediğini söylemek üzere ağzını açtı ama söylemedi. Çünkü başka seçenek yoktu. Varsa da o göremiyordu.

14

WCIK stüdyosu Little Bitch Yolu'ndan epey içerideydi. (Bahçe yolu asfalttı ve asıl yoldan dört yüz metre kadar içerideydi.) Yol tarafında karşılıklı yüzer yıllık iki meşe ağacı vardı. Gür yapraklan normalde bir takvime ya da tanıtım broşürüne konacak kadar canlı olurdu ama şimdi cansız ve kahverengi duruyordu. Andy Sanders bu büyük ağaçlardan birinin arkasına sinmişti. Şef de diğerinin arkasındaydı. Koca kamyonların yaklaştığını duyabiliyorlardı. Andy'nin gözüne terler iniyor, o da durmadan siliyordu.

"Sanders!"

"Ne?"

"Emniyetin kapalı mı?"

Andy kontrol etti. "Evet."

"Peki. Şimdi söyleyeceklerimi bir daha tekrar etmeyeceğim. Ateş etmeye başla dersem, piçlerin üstüne mermi yağdırmaya başla! Tepeden tırnağa, önden arkaya! Ateş et demediğim takdirde orada bekle. Anladın mı?"

"E-evet."

"Kimsenin kimseyi öldüreceğini sanmıyorum."

Andy *çok şükür,* diye düşündü.

"Sadece Bowie'lerle Tavuk Bey'se gerek yok. Ama emin olamam. Bir şeyler yapmam gerekirse arkamı kollayacak mısın?"

Tereddüt etmeden, "Evet." dedi.

"Parmağını o kahrolası tetikten çek, yoksa kendi kafanı uçurursun."

Andy aşağı baktı ve parmağının sahiden de AK'nin tetiğine dolanmış olduğunu görüp hemen çekti.

Beklediler. Andy nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Korkmanın aptallık olduğunu düşündü -zaten o telefon gelmese şimdi ölmüş olacaktı- ama işe yaramadı. Çünkü önünde yepyeni bir dünya açılmıştı. Bunun sahte bir dünyaya dönüşebileceğinin farkındaydı (ilaçların Andy Grinnell'i ne hale soktuğunu gözüyle görmemiş miydi?) ama yine de içinde yaşadığı boktan dünyadan iyiydi.

Tanrım, lütfen geldikleri gibi gitsinler, diye dua etti. *Lütfen.*

Kamyonlar göründü, ağır ağır ve kara dumanlar salarak geliyorlardı. Andy ağacın arkasından öndeki kamyonun şoför mahallinde iki kişi gördü. Muhtemelen Bowie kardeşlerdi.

Şef uzun süre kıpırdamadı. Andy fikrini değiştirdiğini ve yakıt tanklarını almalarına izin vereceğini düşünmeye başladı. Sonra şef ağacın arkasından fırladı ve iki tur ateş etti.

Kafayı bulsun ya da bulmasın şef iyi nişan alıyordu. Öndeki kamyonun iki ön tekeri de yamyassı olmuştu. Kamyonun önü üç dört kere zıpladı ve kamyon durdu. Arkadan gelen kamyon neredeyse öndekine çarpıyordu. Andy hafif bir müzik sesi, bir ilahi duyar gibi oldu ve ikinci kamyonu her kim kullanıyorsa radyo yüzünden silah seslerini duymadığını düşündü. Bu arada öndeki kamyonun şoför mahalli boş görünüyordu. İki adam da kafalarım eğmişlerdi.

Hâlâ yalınayak ve pijamasının altı dışında çıplak olan Şef Bushey (garaj kapısının kumandası pijamasının gevşek belinden çağrı cihazı gibi sarkmıştı) ortaya çıktı. “Stewart Bowie!” diye bağırdı. “Fern Bowie! Ortaya çıkıp konuşun benimle!” TANRI’NIN SAVAŞÇISI’nı ağaca dayadı.

Öndeki kamyonda bir hareket olmadı ama arkadakinin kapısı açıldı ve Roger Killian aşağı indi. “Niye durdunuz?” diye böğürdü. “Dönüp tavuklarıma yem vermem lazım..”

Sonra şefi gördü. “Hey Philly, ne haber?”

Bowie’ler, “Yere yat!” diye bağırıştılar. “Çatlak herif ateş ediyor!”

Roger, şefe baktı, sonra ağaca dayalı tüfeği gördü. “Olabilir ama şimdi tüfek ağaca dayalı duruyor. Üstelik sadece o var. Neler oluyor Phil?”

“Ben artık şefim. ‘Şef’ de bana.”

“Tamam şef. Mesele nedir?”

Şef, “Dışarı çık Stewart,” diye bağırdı. “Sen de Fern. Burada kimseye bir şey olacağını sanmıyorum.”

Öndeki kamyonun kapıları açıldı. Şef başını çevirmeden, “Sanders!” dedi. “Eğer bu iki salaktan birinde tabanca varsa ateş et. İkisini de kalbura çevir.”

Fakat iki Bowie’de de tabanca yoktu. Fern ellerini kaldırmıştı.

Stewart, “Kiminle konuşuyorsun kanka?” diye sordu.

Şef, “Buraya gel Sanders,” dedi.

Andy geldi. Artık kriz tehlikesi geçtiği için keyfi yerindeydi. Şefin kızarmış piliçlerinden birini de yanına almayı akıl etseydi hiç kuşkusuz daha da iyi olacaktı.

Stewart hayretler içinde, “Andy?” dedi. “Senin ne işin var burada?”

“Ben de Tanrı’nın ordusuna katıldım. Ve siz kötü adamlarsınız. Hakkınızda her şeyi biliyoruz, burada yeriniz yok.”

Fern, “Ha?” dedi. Ellerini indirdi. Kocaman lastiklerin havası boşalmaya devam ederken öndeki kamyonun burnu ağır ağır yola doğru kaymaya başlamıştı.

Şef, “Güzel söyledin Sanders,” dedi. Sonra Stewart’a, “Üçünüz de ikinci kamyona binin,” dedi. “Sonra da dönüp gerisin geri kasabaya yollanın. Varınca o şeytanın arka bacağına WCIK’in artık bizim olduğunu söyleyin. Laboratuvarla içindekiler de dahil.”

“Sen ne diyorsun yahu Phil?”

“Şef.”

Stewart tek eliyle bir boş versene hareketi yaptı. “Kendine ne dersen de ama bütün bunlar ne..”

Şef, “Kardeşinin aptal olduğunu biliyorum,” dedi. “Tavuk Bey de elinde tarif olmazsa ayakkabısını bile bağlayamaz..”

Roger, “Hey, lafına dikkat et!” diye bağırdı.

Andy AK’sini kaldırdı. Fırsat bulunca kabzasına CLAUDETTE yazmayı düşünüyordu. “Hayır, sen dikkat et.”

Roger Killian’ın rengi kül gibi oldu ve bir adım geri çekildi. Andy kasaba toplantılarında konuştuğunda hiç böyle olmazdı ve bu harika bir şeydi.

Şef hiç lafı kesilmemiş gibi konuşmaya devam etti. “Fakat sende en azından yarım beyin var Stewart. Onu kullansan iyi edersin. Şu kamyonu olduğu gibi bırakıp diğeriyle kasabaya dönün. Rennie’ye de buranın artık ona değil Tanrı’ya ait olduğunu söyleyin. Pelin Yıldızı’nın parladığını ve kıyametin erken kopmasını istemiyorsa bizi rahat bırakmasını da söyleyin.” Biraz düşündü. “O müzikleri çalmaya devam edeceğiz onu da

bilsin. Aslında pek aldırdığını sanmıyorum ama belki kasabada bu müzikle rahatlayan birileri vardır.”

Stewart, “Şimdi kaç polisi var sen biliyor musun?” diye sordu.

“Umurumda bile değil.”

“Herhalde otuz olmuştur. Yarma elliyi bulur. Üstelik kasabanın yarısı da mavi bant takıyor. Onlara da gelin dese hiç sorun çıkmaz.”

Şef, “O da işe yaramaz,” dedi. “Kaderimiz Tanrı’nın eliyle çizildi ve birimiz on kişiye bedeliz.”

Roger matematik dehasını kullanıp, “Eh, yirmi kişi eder ama yine de sayıca azsınız,” dedi.

Fern, “Kes sesini Roger,” dedi.

Stewart bir deneme daha yaptı. “Phil -yani şef- sakin olsan iyi olacak. Adam uyuşturucuyu istemiyor ki, sadece yakıtı istiyor. Kasabadaki jeneratörlerin yarısı sustu. Hafta sonuna kadar üçte ikisi de susmuş olacak. Bırak da propanı alalım.”

“Pişirmek için bana lazım. Kusura bakmayın.”

Stewart ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Andy *muhtemelen de kaçırdı*, diye düşündü. *İkimiz de kaçırdık.* Ama Jim Rennie de kaçık olduğuna göre mesele yoktu.

Şef, “Gidin artık,” dedi. “Ve söyleyin ona askerlerini üstümüze salmaya kalkarsa pişman olur.”

Stewart bunu biraz düşündü, sonra omzunu silkti. “Bana göre hava hoş. Gelin hadi, ben kullanacağım.”

Roger Killian, “Bana uyar,” dedi. “Bütün o viteslerden nefret ediyorum.” Şefle Andy’ye son kez şüpheli bir bakış attıktan sonra ikinci kamyona doğru yürümeye başladı.

Andy, “Tanrı sizi korusun çocuklar,” diye seslendi.

Stewart omzunun üstünden ters ters baktı. “Sizi de korusun. Çünkü Tanrı biliyor ya buna ihtiyacınız olacak.”

Kuzey Amerika’nın en büyük met laboratuvarının yeni sahipleri yan yana durup koca turuncu kamyonun sarsak bir K dönüşü yapıp kasabaya doğru yola koyuluşunu izlediler.

“Sanders!”

“Efendim şef?”

“Müziği biraz canlandırmak istiyorum hem de hemen. Bu kasabaya Mavis Staples lazım. Ayrıca biraz Clark Sisters. Şunları halledeyim sonra biraz üfleyelim.”

Andy’nin gözleri yaşardı. Kolunu Phil Bushey’in kemikli omuzlarına doladı. “Seni seviyorum şef.”

“Sağ ol Sanders. Ben de seni. Silahını dolu tut ama. Şu andan itibaren nöbet tutmamız lazım.”

15

Yaklaşan günbatımı havayı turuncu bir renge boyarken Koca Jim oğlunun yatağı başında oturuyordu. Douglas Twitchell, Junior'a iğne yapmaya gelmişti. Artık oğlan derin bir uykudaydı. Koca Jim, Junior'ın ölmesinin bazı açılardan daha iyi olacağının farkındaydı, beynine baskı yapan bir tümörle sağ kalırsa neler yapacağını veya söyleyeceğini kestirmeye imkân yoktu. Tabii ki çocuk kendi kanından kendi canındandı, fakat düşünmek zorunda olduğu daha büyük bir iyilik, yani kasabanın iyiliği vardı. Muhtemelen dolaptaki yedek yastıklardan biri bu işi görürdü...

Tam o sırada telefonu çaldı. Ekrandaki isme bakıp kaşlarını çattı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Başka türlü Stewart pek aramazdı. "Ne?"

Giderek artan bir şaşkınlıkla dinledi. Andy orada mıydı? Andy'de *tüfek* mi vardı?

Stewart bir cevap bekliyordu. Ne yapacağının söylenmesini istiyordu. Koca Jim *iş başa düştü*, diye düşünüp iç geçirdi. "Bir dakika bekle. Düşünmem lazım. Ben arayacağım seni."

Bu yeni sorunu düşünerek telefonu kapattı. Bu gece oraya bir grup polis götürebilirdi. Bazı yönleriyle çekici bir fikirdi: herkesi bir güzel doldurur sonra da işi kendi yönetirdi. Andy ölürse çok daha iyi olurdu. O zaman James Rennie bütün kasabanın tek hâkimi olacaktı.

Diğer yandan, özel kasaba toplantısı yarın geceydi. Herkes gelecek ve sorular olacaktı. Met laboratuvarını da Barbara ile *Barbara Dostları*'na yıkabilirdi (ve artık Koca Jim için Andy de resmen *Barbara Dostları*'ndan olmuştu) ama yine de... yok.

Hayır.

Yandaşlarını ürkütmek istiyordu ama tek bir şokla değil. Şok ve panik işine gelmezdi, o kasabayı tümüyle hâkimiyeti altına almak istiyordu. Ve Andy ile Bushey'i bir süre daha bulundukları yerde bırakmaktan ne zarar gelecekti ki? Hatta faydası bile olabilirdi. Gevşerlerdi. Orada kendi kendilerinin icabına bakabilirlerdi, çünkü uyuşturucu demek Salaklık Vitamini demekti.

Diğer taraftan cuma günü -yani öbür gün- o lüzumsuz Cox'un Ziyaretçi Günü ilan ettiği gündü. Herkes yine Dinsmore Çiftliği'ne akın edecekti. Hiç kuşkusuz Burpee yine sosisli sandviç büfesi kurardı. Cümbüş sürüp gider ve Cox tek kişilik basın toplantısını yaparken Koca Jim de on altı veya on sekiz kişilik bir polis gücüyle radyo istasyonunu basar ve o iki edepsizin icabına bakardı.

Evet. Yanıt buydu.

Stewart'i aradı ve bir süre için bir şey yapmamalarını söyledi.

Stewart, "Ama yakıt istiyorsun sanıyordum," dedi.

Koca Jim, "Alacağız," dedi. "Hem istersen o ikisinin icabına bakmakta yardımcı olabilirsin."

"Sahiden de isterim... O piç kurusu -pardon Koca Jim- Bushey'in bir derse ihtiyacı var."

"Eh dersini verirsin. Cuma öğleden sonra. Programını ayarla."

Koca Jim kendini yine iyi hissetti. Kalp atışları düzene girmişti. Ve bu da iyiydi, çünkü akşam Yemek Dünyası'ndaki polisi canlandırma konuşması da dahil yapacak çok işi vardı. Orası yeni polisler almanın önemini vurgulamak için en uygun yerdi. Sahiden de insanları liderin peşine düşürmek için bir yıkım sahnesi yaratmak gibisi yoktu.

Odadan çıkmak üzere kalktı, sonra dönüp uyuyan oğlunu yanağından öptü. Junior'dan kurtulması gerekebilirdi ama onun da acelesi yoktu.

16

Kubbe’nin altında Chester’s Mill’e bir kez daha akşam çöküyordu. Fakat bizim için rahatlık söz konusu değildi, katılacak iki toplantı daha vardı ve ayrıca uyumadan önce köpek Horace’ı kontrol etmek gerekiyordu. Horace bu gece Andrea Grinnell’e eşlik edecekti ve her ne kadar anlık yaşasa da kanepeyle duvar arasındaki patlamış mısırı unutmamıştı.

Hadi o zaman başlayalım, sen ve ben, gökyüzünü sonsuza kadar masaya serilen bir hasta gibi kaplarken. Parlaklığını yitirmiş yıldızlar tepede görünmeye başlarken gidelim. Dört eyaletlik bölgede bu gece yıldızların net görülebileceği tek yer. New England’ın kuzeyi yağmurlu ve kablolu televizyon izleyicileri çok geçmeden bulutların ortasında Chester’s Mill’in çoraba benzeyen yapısını gösteren bazı ilginç uydu fotoğrafları görecekler. Burada yıldızlar parlıyor ama artık Kubbe kirlendiği için bunlar da kirli yıldızlar.

Tarker Mill ile Castle Rock’ın Manzara olarak bilinen kısmı çok fazla yağış alıyor, CNN’in meteoroloji uzmanı Reynolds Wolf (Rose Twitchell’in Wolf’cuğu ile ilgisi yok) henüz kimsenin tam anlamıyla emin olamadığını ama batıdan doğuya giden hava akımının bulutları Kubbe’nin batısına doğru sürüklediğini, kuzeye ve güneye doğru dağılmadan önce sünger gibi sıktığını tahmin ettiklerini söylüyor. Buna, “Hayret verici bir fenomen,” diyor.

Haber sunucusu Suzanne Malveaux, kriz devam ettiği takdirde Kubbe’nin altında hava durumunun nasıl olabileceğini soruyor.

Reynolds Wolf, “Suzanne,” diyor. “Bu harika bir soru. Kesin olarak bildiğimiz tek şey Chester’s Mill’in bu gece hiç yağmur almadığı, ancak Kubbe yüzeyi yeterince geçirgen olduğu için en yoğun yağmur alan yerlerden içeri nem sızmaları olabileceği. NOAA(*) uzmanları uzun vadede Kubbe’nin altındaki hava durumunun pek iyi olmayacağını söylüyor. Prestile Deresi’nin de suyunun azaldığını biliyoruz.” Televizyon dünyası dişlerini büyük ölçüde ortaya çıkararak gülümsüyor. “Tanrı artezyen kuyularından razı olsun!”

(*) NOAA: National Oceanic and Atmospheric Administration.

Suzanne, “Teşekkürler Reynolds,” diyor ve ardından ekranlarda Geico ortaya çıkıyor.

Bu kadar kablolu televizyon haberi yeter; biraz da yarı yarıya boşalmış sokakların üstünden uçalım, Congo Kilisesi’ni ve papaz evini (buradaki toplantı henüz başlamamış, ama Piper koca bir demlik kahve hazırlamış ve Julia da tıslayan Coleman lambasının ışığında sandviç yapıyor) geçelim, McCain’lerin hüzünlü sarı polis bandıyla çevrelenmiş evini geçelim, Town Common Tepesi’ne gidip oradan da Al Timmons ile birkaç arkadaşının yarın geceki büyük toplantı için temizlediği belediye binasını geçelim, Lucien Calvert (Norrie’nin büyük büyükbabası; muhtemelen size bunu söylememe bile gerek yoktur) uzun süredir bekçiliğini yaptığı Savaş Anıtı Meydanı’nı geçelim.

Şöyle çabucak Barbie ile Rusty’ye göz atmak için bir duralım olur mu? Aşağı inmekte sorun çıkmaz; şu an nöbet odasında sadece üç polis var ve danışmadaki Stacey Moggin uyuyor. Karakolun kalan personeli Yemek Dünyası’nda Koca Jim’in son fırtına konuşmasını dinliyor ama hepsi burada olsaydı da sorun olmazdı, çünkü biz görünmeziz. Önlerinden geçerken hafif bir esinti hissederler o kadar.

Aşağıda görülecek fazla bir şey yok, çünkü umut da bizim gibi görünmezdir. İki adamın yarın geceye kadar beklemekten ve her şeyin yolunda gideceğini ummaktan başka yapacak bir şeyi yok. Rusty’nin eli ağrıyor ama ağrı o kadar da kötü değil ve korktuğu kadar da şişmemiş eli. Üstelik, Tanrı onu korusun Stacey Moggin saat on yedi civarında ona iki tane Excedrin vermeyi başarmış.

Şimdilik bu iki adam -sanırım kahramanlarımız- hücre yataklarında oturmuş “Yirmi Soru.” oynuyorlar. Galiba sıra Rusty’de.

“Hayvan mı, sebze mi, mineral mi?” diye soruyor.

Barbie, “Hiçbiri değil,” diyor.

“Nasıl olmaz? İlla ki biri olmalı.”

Barbie, “Değil işte,” diyor. Şirin Dede’yi tutmuş.

“Kandırıyorsun sen beni.”

“Kandırmıyorum.”

“Kandırıyor olman lazım.”

“Mızıkçılık etmeyi bırak da soru sor.”

“Bir ipucu alabilir miyim?”

“Olmaz. Bu da ilk cevabın, geriye on dokuz tane kaldı.”

“Bir dakika dur yahu. Haksızlık bu.”

Hadi onları önlerindeki yirmi dört saatin ağırlığını azaltmaya çalışır halde bırakalım olur mu? Biz eskiden *Demokrat*'ın olduğu yerde hâlâ için için yanan kül yığınının (maalesef artık, “Tekneye Benzeyen Küçük Kasaba.” tabelası da yok) ve Sanders Eczanesi’nin (o da yanmış ama hâlâ duruyor, hoş Andy Sanders bir daha asla girmeyecek içine) sonra da kitapçıyla tüm çiçeklerin ya kuruduğu ya da öldüğü çiçekçinin üstünden geçelim. 119 ile 117’nin kesiştiği yeri gösteren sönmüş trafik lambasının altından gidelim (direğe sürtündük, hafifçe iki yana sallandı, sonra yine dümdüz durmaya başladı) ve Yemek Dünyası’nın otoparkını geçelim. Uyuyan bir çocuğun nefesi kadar sessiziz.

Süpermarketin koca ön camları Tabby Morrell’in kereste deposundan getirtilen tahtalarla kaplanmış ve yerdeki en kötü lekeler Jack Cale ile Ernie Calvert tarafından paspaslanmış, ama içerisi yine de berbat durumda, her taraf kutularla, kuru erzaklarla dolu. Kalan mallar (başka bir deyişle kolilere konup çeşitli kasaba depolarında veya karakolun arkasındaki makine parkında depolananlar dışındakiler) raflarda darmadağınık duruyor. Meşrubat dolabı, bira dolabı ve dondurma dolabı paramparça olmuş. Dökülen şaraplar leş gibi kokuyor. İşte bu feci manzara tam Jim Rennie’nin yeni -ve fena halde genç- kadrosunun görmesini istediği şey. Bütün kasabanın bu hale gelebileceğini anlamalarını istiyor ve bunu yüksek sesle dile getirmenin gereksizliğini biliyor. Durumu kendiliklerinden anlayacaklar: çoban işini yapmaz da sürü ürkerse ortaya çıkan manzara bu olur.

Konuşmayı dinlememize gerek var mı? Yok. Koca Jim’i yarın gece dinleyeceğiz ve o kadarı bizim için yeterli. Üstelik hepimiz ne diyeceğini biliyoruz; Amerika’nın iki büyük özelliği demagoglarıyla rock and roll’dur ve zamanında ikisini de bol bol dinlemişliğimiz var.

Yine de gitmeden önce dinleyicilerin yüzlerini incelemek lazım. Ne kadar kendilerinden geçmiş halde olduklarını fark etmek ve bunlardan pek çoğunun (üçünün adını verecek olursak Carter Thibodeau, Mickey Wardlaw ve Todd Wendlestat) okulda tuvalette kavga ettiği için ceza almadan bir hafta bile geçirmediğini hatırlamak gerekiyor. Fakat Rennie hepsini hipnotize etmiş. Teke tek görüşmelerde asla bu kadar etkili olmuyor ama

kalabalık karşısına geçince... ihtiyar Clayton Brassey'in hâlâ çalışan birkaç beyin hücresi varken dediği gibi tutabilene aşk olsun. Koca Jim gençlere o ince mavi hattan, kasabanın polisiyle dayanışmasından söz ediyor, "kasaba size bağlı," diyor. Daha da bir sürü şey söylüyor. Cazibesini hiç yitirmeyen güzel şeyler.

Konuyu Barbie'ye getiriyor. Barbie'nin Dostları'nın hâlâ dışarıda olduğunu, şeytani amaçları için dolaplar çevirdiklerini anlatıyor. Sesini alçaltıp, "Beni devirmeye çalışacaklar," diyor. "Atacakları iftiraların temeli yok."

Bu sözleri bir hoşnutsuzluk homurtusu karşılıyor.

"Yalanlarını dinleyecek misiniz? Beni küçük düşürmelerine izin verecek misiniz? Bu kasabanın en çok ihtiyaç duyduğu sırada lidersiz kalmasına göz yumacak mısınız?"

Tabii ki cevap hep bir ağızdan söylenen bir HAYIR oluyor. Ve her ne kadar Koca Jim konuşmaya devam etse de (çoğu politikacı gibi o da cilayla yetinmez, sprey boya da sıkmak ister) onu artık bırakabiliriz.

Biz bomboş sokaklardan geçip Congo papaz evine gidelim. Bakın! Yanında yürüyebileceğimiz biri var: soluk bir kot pantolonla eski bir okul tişörtü giymiş on üç yaşında bir kız. Bu akşam Norrie Calvert'ın suratında annesinin çaresiz kaldığı o isyankâr ifade yok. Onun yerine kendisini hâlâ sekiz yaşındaymış gibi gösteren bir hayret ifadesi var. Norrie'nin bakışlarını takip ediyoruz ve kasabanın batısından yükselen dolunayı görüyoruz. Rengi ve biçimi yeni kesilmiş pembe greyfurt gibi.

Norrie, "Ah... Tanrım," diye fısıldıyor. Ayın bu pembe haline bakarken yumruk yaptığı elini küçük göğüslerinin arasına götürüyor. Fark edilmediğinden emin olmak için arada bir etrafı kolaçan etmeyi unutacak kadar kendinden geçmiş değil. Linda Everett böyle emretmiş: yalnız gidecekler, dikkat çekmeyecekler ve takip edilmediklerinden kesinlikle emin olacaklar.

Linda, "Bu oyun değil," demiş. Norrie sözlerinden çok solgun, lekeli yüzünden etkilenmiş. "Yakalanırsak bedeli ağır olur. Bunu anlıyor musunuz çocuklar?"

Bayan McClatchey, "Ben de Joe'yla gidebilir miyim?" diye sormuş. Onun da rengi neredeyse Bayan Everett kadar beyaz.

Bayan Everett başını sallamış. “Kötü fikir.” Ve Norrie’yi en çok etkileyen de bu olmuş. Hayır bu bir oyun değil, belki de ölüm kalım meselesi.

Ah, ama işte kilise ve papaz evi de hemen sağında. Norrie arkada herhalde mutfağın bulunduğu yerde yanan Coleman lambalarının ışığını görebiliyor. Çok geçmeden içeri girmiş olacak ve o korkunç pembe aydan kurtulacak. Birazdan güvende olacak.

Yani yoğun gölgelere sığınmış bir gölge kolundan tuttuğunda böyle düşünüyor.

17

Norrie bağıramayacak kadar korkmuştu, ki bu iyi de olmuştu; pembe ay yoluna çıkan adamın yüzünü aydınlatınca Romeo Burpee olduğunu gördü.

“Beni çok korkuttunuz,” diye fısıldadı.

“Pardon. Sadece ortalığı kontrol ediyordum.” Rommie, Norrie’nin kolunu bırakıp etrafına bakındı. “Diğer çocuklar nerede?”

Norrie gülümsedi. “Bilmem. Ayrı ayrı ve farklı yollardan gelmemiz söylendi. Yani Bayan Everett öyle tembih etti.” Yokuşun altına baktı. “Galiba Joey’in annesi geliyor. İçeri girmemiz lazım.”

Fenerlerin ışığına doğru yürüdüler. Papaz evinin kapısı açık duruyordu. Rommie tel kapının yanına yavaşça vurdu ve, “Rommie Burpee ile bir arkadaşı,” dedi. “Parola varsa da biz bilmiyoruz.”

Pipper Libby tel kapıyı açıp konuklarını içeri aldı. Merakla Norrie’ye bakıyordu. “Sen kimsin?”

Odaya gelen Ernie, “Torunum değilse gözüm kör olsun,” dedi. Bir elinde bir bardak limonata ve suratında bir sırıtış vardı. “Gelsene kızım. Çok özlemiştim seni.”

Norrie büyükbabasına sıkıca sarılıp annesinin tembihlediği gibi öptü. Bu işi bu kadar çabuk yapmayı beklemiyordu ama yapabildiğine memnun olmuştu. Ve büyükbabasına takıldığı çocukların yanında kesseler söylemeyeceği şeyleri bile anlatabilirdi.

“Dedecim çok korkuyorum.”

“Hepimiz öyle canımın içi.” Torununa biraz daha sıkı sarıldı ve solgun yüzüne baktı. “Burada ne işin var bilmiyorum ama madem geldin bir bardak limonataya ne dersin?”

Norrie demliği gördü ve, “Kahveyi tercih ederim,” dedi.

Piper, “Ben de,” dedi. “Elektrik olmadığını akıl edinceye kadar kahve makinesinde hazırlık yapmıştım.” Norrie’ye hafifçe baş salladı. “Bu iş beni birçok açıdan zarara sokuyor.”

Arka kapı ekrar vuruldu ve yanakları renklenmiş olan Lissa Jamieson içeri girdi. “Bisikletimi garajınıza bıraktım Peder Libby. Umarım sorun

olmaz.”

“Olmaz. Ve burada topluca bir suç işleyeceksek -herhalde Rennie ile Randolph böyle yorumlardı- bana Piper desen daha iyi olur.”

18

Herkes erkenciydi ve Piper hemen hemen tam dokuzda Chester’s Mill Devrim Komitesi’ni toplantıya çağırdı. İlk olarak katılımcıların cinsiyet dağılımındaki eşitsizlikten etkilenmişti: sekiz kadın ve sadece dört erkek vardı. Ve dört erkekten biri emeklilik yaşını geçmiş, ikisi ise tek başına yetişkin filmine giremeyecek yaştaydı. Dünyanın çeşitli yerlerinde kadınların ve küçük yaşta çocukların eline silah veren gerilla ordularını hatırladı. Bu durumu düzeltmiyordu ama bazen doğru olanla gereken çelişebiliyordu.

Piper, “Bir dakika için başlarımızı öne eğelim isterim,” dedi. “Dua edecek değilim çünkü artık bunu yaparken kime hitap ettiğimden emin olamıyorum. Fakat sizler kendi Tanrı’nıza birkaç kelime etmek isteyebilirsiniz, bu gece alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var.”

Arzusunu yerine getirdiler. Piper kendi başını kaldırdığında bazılarının hâlâ başı önde, gözleri kapalıydı: yeni kovulmuş iki kadın polis, emekli bir süpermarket müdürü, artık gazetesi olmayan gazeteci kadın, bir kütüphaneci, lokantanın sahibi, parmağındaki alyansı çevirmeyi bırakamayan bir Kubbe dulu, yerel alışveriş merkezi patronu ve üç tane beklenmedik şekilde ciddi çocuk uzun kanepeye sıkışmıştı.

Piper, “Tamam, amin,” dedi. “Toplantıyı ne yaptığını bilen Jackie Wettington’a bırakıyorum.”

Jackie, “Bu sözler fazla iyimser galiba,” dedi. “Ve de erken. Çünkü ben de toplantıyı Joe McClatchey’ye devrediyorum.”

Joe irkildi. “Bana mı?”

Jackie, “Ama o söze başlamadan önce,” diye devam etti. “Arkadaşlarından gözcülük etmelerini rica edeceğim. Norrie ön tarafta, Benny de arkada.” Jackie yüzlerindeki protesto ifadesini gördü ve açıklamak için elini kaldırdı. “Bu sizleri odadan çıkarmak için bir bahane değil - önemli. Bizi böyle toplanmış olarak yakalamaları iyi olmaz. Sizler en küçüklersiniz. Güzel karanlık köşeler bulup iyice gizlenin. Şüpheli birinin veya polis araçlarından birinin geldiğini görürseniz ellerinizi şöyle çırpın.” Önce bir kere, sonra iki kere, sonra tekrar bir kere el çırptı.

“Sonradan size de her şeyi anlatacağız söz veriyorum. Yeni düzenimiz sırlara değil bilgi paylaşımına dayanıyor.”

Onlar gidince Jackie, Joe’ya döndü. “Linda’ya anlattığın şu kutuyu. Herkese anlat. Başından sonuna.”

Joe okulda tahtaya kalkmış gibi ayağa kalktı. “Sonra da kasabaya döndük,” diyerek sözlerini bitirdi. “Ve o rezil Rennie, Rusty’yi tutuklattı” Alnındaki teri silip tekrar kanepeye oturdu.

Claire kolunu oğlunun omzuna attı. “Joe, Rennie’nin kutuyu bulmasının kötü olacağını söylüyor,” dedi. “Onu kapamaya veya durdurmaya çalışmak yerine yaptığı şeyi yapmaya devam etmesini tercih edebileceğini düşünüyor.”

Jackie, “Bence haklı,” dedi. “Demek ki kutunun varlığı ve yeri ilk sırrımız.”

Joe, “Bilemiyorum..” dedi.

Julia, “Ne? Bilmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Belki. Bir anlamda. Düşünmem lazım.”

Jackie çocuğa başka soru yöneltmeden devam etti. “İkinci işimize geçelim. Yarın gece Barbie ile Rusty’yi hapisten kaçırmayı denemek istiyorum. Büyük kasaba toplantısı sırasında. Barbie, Başkan’ın kasaba yönetimini devralmasını istediği kişi..”

Ernie, “Rennie’den başka herkes istiyor,” diye homurdandı. “O yeteneksiz bu kasabayı babasının malı sanıyor.”

Linda, “Tek bir konuda iyi,” dedi. “İşine geldiği zaman ortalık karıştırmakta. Yiyecek isyanıyla gazetenin yakılması... bence ikisi de onun emriyle yapıldı.”

Jackie, “Tabii ki öyle oldu,” dedi. “Başka kim kendi rahibini öldürür..”

Rose hayretle ona baktı. “Yani Coggins’i Rennie mi öldürmüş?”

Jackie cenaze evinde gördüklerini ve Coggins’in yüzündeki izlerin Rusty’nin, Rennie’nin, çalışma odasında gördüğü altın beyzbol topuyla olan bağlantısını anlattı. Dehşet içinde ama şüphe duymadan dinlediler.

“Kızlar da mı?” Lissa Jamieson hafif ve korku dolu bir sesle sormuştu.

“Kızların ölümüyle ilgili oğlundan şüpheleniyorum.” Jackie canlanmış gibiydi. “Ve muhtemelen o iki cinayetin Koca Jim’in siyasi amaçlarıyla bir

ilgisi yoktu. Junior bu sabah çok kötüydü. McCain'lerin evinde, cesetlerin bulunduğu yerde. Bulan da oydu zaten."

Ernie, "Ne tesadüf," dedi.

"Şimdi hastanede. Ginny Tomlinson beyin tümörü diyor. Bu da cinayetleri açıklıyor."

"Baba oğul cinayet işliyor ha?" Claire, Joe'ya her zamankinden de sıkı sarılmıştı.

Jackie, "Tam bir ekip sayılmazlar," dedi. "Baskı altında benzer davranış bozuklukları, yani genetik bir şey diyebiliriz."

Linda, "Fakat cesetlerin aynı yerde bulunması, iki katil varsa birlikte hareket ettiklerini kanıtlıyor," dedi. "Mesele şu ki kocamla Dale Barbara onları büyük bir komplo teorisine alet eden bir caninin elinde. Şimdiye kadar öldürülmemiş olmalarının tek sebebi Rennie'nin onları ibret olsun diye kullanmak istemesi. Halkın önünde idam edilmelerini istiyor." Gözyaşlarını tutmaya çalışırken bir an yüzü buruştu.

Lissa, "Bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum," dedi. Boynundaki madalyonla oynuyordu. "Yani adam alt tarafı ikinci el araba satıcısı."

Bu sözlere sessizlik karşılık verdi.

Sessizlik biraz uzayınca Jackie, "Şimdi bakın," dedi. "Linda ile ikimizin niyetini size anlatarak bu işi gerçek bir komploya dönüştürmüş oldum. Şimdi oylama yapacağım. Buna katılmak isteyenler el kaldırsın. El kaldırmayanlar gidebilir, tabii burada konuşulanları anlatmamak üzere yemin ettikten sonra. Zaten bunu yapmak da istemezsiniz; burada bulunanları ve konuşulanları kimseye anlatmazsanız nasıl duyduğunuzu açıklamak zorunda da kalmazsınız. Bu iş tehlikeli. Sonunda hapse girebiliriz veya daha kötü şeyler olur. O yüzden ellere bakalım. Kimler kalmak istiyor?"

İlk el kaldıran Joe oldu ama Piper, Julia, Rose, Ernie Calvert da hemen arkasından geldiler. Linda ile Rommie aynı anda kaldırdılar. Lissa ise Claire McClatchey'ye baktı. Claire içini çekip başını salladı. İki kadın da ellerini kaldırdılar.

Joe, "İyi karar anne," dedi.

Claire, "Babana bu işlere bulaşmana izin verdiğimi söylersen James Rennie tarafından idam edilmene gerek kalmaz. Ben yaparım," dedi.

19

Rommie, “Linda artık karakola gidemez,” dedi. Jackie’ye söylüyordu.

“Peki kim gidecek o zaman?”

“Şenle ben hayatım. Linda büyük toplantıya gidecek. O zaman yedi sekiz yüz kişi orada olduğuna tanıklık edebilir.”

Linda, “Niye gidemeyecekmişim?” diye sordu. “Ellerindeki benim *kocam.”*

Julia, “İşte o yüzden,” dedi.

Rommie, Jackie’ye, “Nasıl yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Maske takalım diyorum..”

Rose puf diye gülünce herkes güldü.

Rommie, “Şansımıza depoda çeşit çeşit Cadılar Bayramı maskesi var,” dedi.

Jackie azıcık hasetle, “Belki Küçük Denizkızı olurum,” dedi. Herkesin ona baktığını fark edince utandı. “Her neyse. Ne olursa olsun bize silah lazım. Evde benim yedek tabancam var, Beretta. Sende var mı bir şeyler Rommie?”

“Kasaya birkaç tüfekle çifte saklamıştım. En azından biri dürbünlü olacak. Başımıza bunların geleceğini düşünmemiştim, ama bir şeyler olacağını tahmin etmiştim.”

Joe lafa karıştı. “Bir de kaçmak için araç lazım. Senin minibüs olmaz Rommie, çünkü onu herkes tanır.”

Ernie, “O konuda bir fikrim var,” dedi. “Jim Rennie’nin ikinci el arabalarından alalım bir tane. Geçen ilkbaharda telefon şirketinin altı minibüsünü filan toplamıştı. Arkada açıkta duruyorlar. Onlardan birini kullanmak, nasıl diyorsunuz, şiirsel bir adalet olur.”

Rommie, “Peki anahtarı nasıl alacaksın?” dedi. “Ofisine mi gireceksin?”

Ernie, “Alacağım aracın elektronik kontağı yoksa düz kontak yaptırabilirim,” dedi. Joe’ya yerine mıhlayacak bir bakış fırlatıp ekledi. “Keşke torunuma o lafı etmeseydin genç adam.”

Joe dudaklarına fermuar çekermiş gibi yapınca herkes yine güldü.

Jackie, “Özel kasaba toplantısı yarın akşam yedide başlayacakmış,” dedi. “Eğer karakola sekiz gibi gidersek..”

Linda, “Daha iyisini yapabiliriz,” dedi. “Eğer ben o lanet toplantıya gitmeye mecbursam işe de yarayabilirim. Büyük cepli bir elbise giyer polis telsizimi de yanıma alırım - yedeği hâlâ kendi arabamda. İkiniz de minibüste hazır beklersiniz.”

Odada gerilimin arttığını hepsi hissediyordu. Artık her şey gerçek olmaya başlamıştı.

Rommie, “Benim mağazanın arkasındaki yükleme yerinde bekleriz,” dedi. “Orası gözden ırak.”

Linda, “Rennie iyice kendini kaptırınca mandala üç kez basarım. Harekete geçmek için bu işareti beklersiniz.”

Lissa, “Karakolda kaç polis olur?” diye sordu.

Jackie, “Stacey Moggin’den öğrenme şansım olabilir,” dedi. “Ama fazla olmaz. Niye orada beklesinler ki? Koca Jim’in gayet iyi bildiği gibi aslında *Barbie'nin Dostları* diye birileri yok - bu kendi uydurması.”

Julia, “Zaten değerli kıçı iyi korunsun ister,” dedi.

Buna da gülüşmeler oldu ama Joe’nun annesi bayağı bunalmış görünüyordu. “Yine de karakolda polis olacaktır. Ya direnirlerse?”

Jackie, “Direnmezler,” dedi. “Daha ne olduğunu anlayamadan kendi hücrelerine kapatmış olacağız çünkü.”

“Ama ya direnirlerse?”

“O zaman onları öldürmemeye çalışırız.” Linda’nın sesi sakindi ama gözleri kendini korumak için son bir gayret gösteren bir yaratığınkine benziyordu. “Kubbe çok uzun süre kalırsa muhtemelen birileri daha öldürülür. Barbie ile kocamın Savaş Anıtı Meydanı’nda idam edilmeleri sadece bir başlangıç olur.”

Julia, “Diyelim ki onları çıkardınız,” dedi. “Nereye götüreceksiniz? Buraya mı?”

Piper, “Olmaz,” dedi ve şişi daha inmemiş olan dudaklarına dokundu. “Ben çoktan Rennie’nin kara listesindeyim. Korumalığını yaptığı o adamı saymıyorum bile. Thibodeau. Köpeğim ısırmıştı onu da.”

Rose, “Kasaba merkezine yakın hiçbir yer iyi olmaz,” dedi. “Ev ev arayabilirler. Tanrı biliyor ya yeterince polis var ellerinde.”

Rommie, “Artı, herkes mavi kolluk takıyor,” diye ekledi.

Julia, “Chester’s Gölü’ndeki yazlıklara ne dersiniz?” diye sordu.

Ernie, “Olabilir,” dedi. “Ama onu da akıl ederler.”

Lissa, “Yine de en iyi seçenek olabilir,” dedi.

Joe, “Bay Burpee?” dedi. “O kurşun rulolardan kaldı mı elinizde?”

“Tabii, tonlarca. Rommie de.”

“Eğer yarın Bay Calvert minibüsü çalabilirse gizlice sizin mağazanın arkasına çekip arkaya önceden kesilmiş bir tomar kurşun levha koyar mısınız? Camları örtecek büyüklükte kesilecek?”

“Herhalde..”

Joe, Jackie’ye baktı. “Peki siz gerekirse Albay Cox’la bağlantı kurabilir misiniz?”

“Evet.” Jackie ile Julia bir ağızdan konuşup sonra hayretle birbirlerine bakmışlardı.

Rommie’nin yüzü aydınlanıyordu. “McCoy’larm eski yerini düşünüyorsun değil mi? Black Ridge’in tepesindeki yeri. Kutunun durduğu yeri yani.”

“Evet. Kötü bir fikir olabilir ama hepimiz kaçmak zorunda kalırsak... hepimiz orada olursak... kutuyu da koruyabiliriz. Biliyorum çılgınca geliyor çünkü sorunları yaratan o kutu ama Rennie’nin eline geçmesine de izin veremeyiz.”

Rommie, “Umarım o meyve bahçesinde bir Alamo vakası yaşamayız,” dedi. “Ama mantığını anlıyorum.”

Joe, “Yapabileceğimiz bir şey daha var,” dedi. “Biraz riskli ve işe de yaramayabilir ama..”

Julia, “Söyle,” dedi. Joe McClatchey’ye bir tür huşu ile bakıyordu.

“Şey... Geiger Sayacı hâlâ senin minibüste mi Rommie?”

“Galiba, evet.”

“Belki birisi alındığı radyasyon sığınağına bırakabilir.” Joe, Jackie ile Linda’ya döndü. “İkinizden biriniz girebilir misiniz? Yani kovuldunuz ya.”

Linda, “Al Timmons bizi içeri alır,” dedi. “Stacey Moggin’i kesinlikle alır. Stacey de bizimle. Şu an burada olmamasının tek sebebi işinin olması. Riski ne Joe?”

“Çünkü..” Bir yandan düşünmeye devam ettiği için kendisine uymayacak şekilde yavaş yavaş konuşuyordu. “Şey... orada radyasyon var ya. Kötü radyasyon. Aslında sadece bir kuşak şeklinde -yani hiçbir korunma olmadan da araçla geçersiniz ve bir şey olmaz, tabii yeterince hızlı giderseniz ve bunu pek sık yapmazsanız- ama onlar bunu bilmiyor. Ama biliyorsunuz ki radyasyondan haberleri yok zaten. Ve Geiger Sayacı olmazsa hiçbir zaman da olmayacak.”

Jackie kaşlarını çattı. “İyi fikir evlat, ama Rennie’ye yerimizi gösterme yanından pek hoşlanmadım. Bu benim güvenli ev anlayışıma uymuyor.” Joe, “Öyle olması gerekmez ki,” dedi. Hâlâ zayıf noktaları test ederek yavaş yavaş konuşuyordu. “Tam öyle değil zaten. Biriniz Cox’la konuşursunuz, tamam mı? Rennie’yi aramasını ve radyasyon tespit ettiklerini söylemesini istersiniz. Cox ‘Tam olarak saptayamıyoruz çünkü gelip gidiyor, ama oldukça yüksek, hatta belki de öldürücü düzeyde, o yüzden dikkatli olun’ filan diyebilir. Geiger Sayacı’nız var mı diye de sorar.”

Bunu düşünürlerken uzun bir sessizlik oldu. Sonra Rommie, “Barbara ile Rusty’yi McCoy Çiftliği’ne götürürüz,” dedi. “Mecbur kalırsak biz de oraya gideriz... ki muhtemelen kalırız. Ve oraya gelmeye çalışırlarsa..” Ernie, “Geiger Sayacı’ndan saptayacakları radyasyon yüzünden koşa koşa kasabaya dönerler,” diye atıldı. “Claire McClatchey, bir dâhi yetiştirmişsin.”

Claire bu sefer oğluna daha sıkı sarıldı. “Bir de odasını toplamasını sağlayabilsem,” dedi.

20

Horace, Andrea Grinnell'in oturma odasında burnunu patisine dayamış, gözü sahibinin onu emanet ettiği kadında halıya uzanmıştı. Normal-ile Julia gittiği her yere onu da götürürdü; sakin bir köpekti ve ortamda kedi hile olsa patırtı çıkarmazdı. Zaten kedilerin pis kokusunu da hiç sevmezdi. Fakat bu gece Julia, Horace'ı görürse Piper'in üzülebileceğini düşünmüştü. Ayrıca Andi'nin de Horace'dan hoşlandığını fark etmiş, Corgi'nin Andi'yi oyalayacağını ve azalsa da tam bitmeyen mahrumiyet krizlerini atlatmasına yardımcı olacağını düşünmüştü.

Bir süre gerçekten de öyle oldu. Andi biricik torunu için sakladığı (hoş torunu bununla oynayacak yaşı çoktan geçmişti) lastik topu buldu. Horace kendisinden beklendiği gibi topu yakalayıp yakalayıp geri getirdi ama böylesi onu pek tatmin etmiyordu. O topları havada yakalamayı severdi. Fakat iş işti ve Andi üşümüş gibi ürpermeye başlayana kadar yapmaya devam etti.

"Hey Tanrım, yine başlıyor."

Andrea Grinnell tepeden tırnağa titreyerek kanepeye uzandı. Kanepe minderlerinden birini göğsüne bastırmış ve gözlerini tavana dikmişti. Çok geçmeden dişleri takırdamaya başladı - Horace'a göre çok sinir bozucu bir sesti.

Dikkatini çekeceğini umarak kadının topunu getirdi ama o Horace'ı uzaklaştırdı. "Yok tatlım, şimdi olmaz. Hele şunu bir atlatayım."

Horace da topu kapalı televizyonun önüne götürüp halıya uzandı. Kadının titremeleri biraz daha artmış ve o hastalıklı koku da ortaya çıkmıştı. Sonra yastığı saran kollar gevşedi ve uykuya dalıp horlamaya başladı.

Bu da atıştırma zamanı geldi demek oluyordu.

Horace yine sehpanın altına süzülüp VADER dosyasını taşıyan zarfın üstünden geçti. Ondan sonrası patlamış mısır Nirvana'sıydı. Ah şanslı köpek!

Ölü tekrar konuştuğunda Horace kuyruksuz poposunu mest olmaya yakın bir zevkle sallayarak tıkınmakla meşguldü - kırıntılar tereyağlı, şahane bir

şekilde tuzlu ve hepsinden güzeli mükemmellik ölçüsünde bayattı.

Onu kadına ver.

Ama veremezdi ki. Sahibesi gitmişti.

Öteki kadına ver.

Ölü sesi vazgeçeceğe benzemiyordu ve kırıntılar da zaten bitmiş gibiydi. Horace kalan birkaç parçayı daha sonraki bir sefere bırakıp zarfı da önüne katarak sehpanın altından çıktı. Bir an için ne yapacağını unutmuştu. Sonra hatırladı ve zarfı ağzına aldı.

Cici köpek.

21

Andrea’nın yanağına serin bir şey değiyordu. Eliyle iteleyip yana döndü. Ve ardından tekrar uykuya daldı, ama sonra bir havlama duydu.

“Şişşt Horace.” Minderi kafasına koydu.

Bir havlama daha oldu ve on yedi kiloluk Horace ayaklarına abandı.

Andrea, “Ah,” diye bağırıp doğruldu. Pırıl pırıl parlayan kestane rengi gözlere ve tilkimsi, sırıtkan surata baktı. Yalnız sırıtışı bölen bir şey vardı. Kahverengi bir zarf. Horace zarfı karnının üstüne bırakıp geri çekildi. Aslında kendine ait olmayan eşyalara tırmanmazdı ama ölünün sesinde bir telaş varmış gibiydi.

Andrea, Horace’ın diş ve pati izleri bulunan zarfı eline aldı. Bir de patlamış mısır kırıntısı yapışmıştı, onu eliyle aldı. İçindeki her neyse zarf bayağı şişkindi. Zarfın önyüzüne büyük harflerle VADER DOSYASI yazılmıştı. Onun altında da JULIA SHUMWAY yazısı vardı.

“Horace? Nereden buldun bunu?”

Tabii ki Horace buna cevap veremezdi ama vermesi de gerekmiyordu. Patlamış mısır kırıntısı nereden bulduğunu belli ediyordu. O zaman Andrea bir şeyler hatırlar gibi oldu, daha ziyade düş gibi gelen belli belirsiz bir şeylerdi. Acaba sahiden rüya mıydı, yoksa Brenda Perkins kapısına gelmiş miydi? Kasabanın öbür ucunda yemek isyanı yaşanırken?

Bunu benim için saklar mısın canım? Sadece bir süreliğine. Halletmem gereken bir iş var ve bunu yanımda götürmek istemiyorum.

Horace’a, “Sahiden geldi,” dedi. “Ve elinde bu zarf vardı. Zarfı aldım... en azından aldığımı sanıyorum... ama sonra kusmam gerekti. Tekrar. Herhalde tuvalete koşarken bunu da sehpanın üzerine atmışımdır. Yere mi düşmüş? Yerde mi buldun bunu?”

Horace keskin bir şekilde havladı. Doğrulama anlamına da gelebilirdi, istersen yine top oynayabiliriz anlamına da.

“Aferin oğlum. Döner dönmez Julia’ya veririm.”

Artık uykusu yoktu ve -o an için- ürpermiyordu da. Sadece merak ediyordu. Çünkü Brenda ölmüştü. Öldürülmüştü. Ve bu zarfı ona verdikten

sonra olmalıydı. Bu da durumu önemli kılıyordu.

“Şöyle bir göz atsam ne olur?”

Horace bir daha havladı. Andi Grinnell bunu *neden olmasın,* olarak yorumladı.

Zarfı açtı ve Koca Jim Rennie’nin sırlarının büyük bir kısmı kucağına düşüverdi.

22

Eve önce Claire vardı. Arkadan Benny ve sonra da Norrie geldi. Joe gölgelere saklana saklana geldiğinde üçü McClatchey evinin verandasında oturuyorlardı. Benny ile Norrie ılık Doktor Brown kremalı soda içiyorlardı. Claire ise salıncaklı koltukta ağır ağır sallanırken kocasının biralarından birini içmekteydi. Joe annesinin yanına oturdu ve Claire kolunu oğlunun kemikli omuzlarına doladı. *Ne kadar kırılgan*, diye düşündü. *Kendisi bilmiyor ama öyle. Küçük bir kuştan farkı yok.*

Benny ona sakladığı sodayı uzatıp, “Kanka,” dedi. “Merak etmeye başlamıştık.”

Joe, “Bayan Shumway kutu hakkında birkaç şey daha sordu da,” dedi. “Aslında cevabını bilmediğim sorular. Hey bu sıcak ama. Yaz geceleri gibi.” Bakışlarını yukarı kaldırdı. “Şu aya bakın.”

Norrie, “Bakmak istemiyorum,” dedi. “İnsanı ürkütüyor.”

Claire, “Sen iyi misin canım?” diye sordu.

“Evet anne. Sen?”

Claire gülümsedi. “Bilmem. İşe yarayacak mı acaba? Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda çocuklar? Yani gerçek düşüncelerinizi soruyorum.” Bir an hiçbiri cevap vermedi ve bu Claire’i her şeyden daha çok korkuttu. Sonra Joe yanağını öpüp, “Yarayacak,” dedi.

“Emin misin?”

“Evet.”

Claire, oğlunun ne zaman yalan söylediğini bilirdi -ama o büyüdükçe bu becerisini kaybedeceğini de biliyordu- ancak bu kez emin olamadı. O da Joe’yu öptü, nefesi bira ve bir şekilde baba kokuyordu. “Umarım kan dökülmez.”

Joe, “Kan yok,” dedi.

Claire gülümsedi. “Tamam, bu kadarı bana yeter.”

Tek tük bir şeyler söyleyerek karanlıkta oturdular. Sonra kasabayı pembe ayın altında uyur halde bırakıp içeri girdiler.

Gece yarısını biraz geçmişti.

HER YER KAN

1

Julia kendini Andrea'nın evine attığında 26 Ekim saat 00. 30'du. İçeri sessizce girdi ama buna gerek yoktu, Andi'nin küçük portatif radyosundan gelen müziği duyabiliyordu. Staples Şarkıcıları, "Doğru Kiliseyi Bul." parçasıyla kutsallığın canına okumaktaydı.

Horace onu karşılamak için aşağı indi, poposunu sallıyor, ancak Corgi cinsi köpeklerin yapabildiği şekilde hüzünle sırıtıyordu. Julia'nın önüne gelince başını öne eğip patilerini yaydı ve Julia kulaklarının arkasını şöyle bir okşadı, orası en hoşlandığı yerdi.

Andrea kanepede oturmuş çay içiyordu.

Sesi kısarken, "Müziğin kusuruna bakma," dedi. "Uyuyamadım da." Julia, "Burası senin evin hayatım," dedi. "WCIK bayağı rock müzik yapıyor doğrusu."

Andi gülümsedi. "Bu öğleden sonradan beri müzik değişti. Kendimi piyango kazanmış gibi hissediyorum. Toplantın nasıldı?"

"İyiydi." Julia da oturdu.

"Anlatmak ister misin?"

"Senin endişelenmene gerek yok. Sen şimdi iyileşmeye odaklan. Hem biliyor musun? Biraz daha iyi gördüm seni."

Doğruydu. Andi'nin rengi hâlâ solgundu ve çok zayıftı ama gözlerinin altındaki kara halkalar biraz azalmıştı ve gözlerinde yeni bir ışıltı vardı. "Teşekkür ederim."

"Horace uslu durdu mu?"

"Çok iyiydi. Top oynadık, sonra ikimiz de biraz kestirdik. Daha iyi görünüyorsam muhtemelen ondandır. Kızlara güzellik uykusu kadar iyi gelen bir şey yok."

"Sırtın ne durumda?"

Andrea gülümsedi. İçinde neşe olmayan, garip, bilmiş bir gülümsemeydi bu. "Sırtım da gayet iyi. Hafif bir sızı var o da eğilirsem kendini belli ediyor. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Julia başını salladı.

“Galiba ilaçlar konusunda bedenle beyin işbirliği yapıyor. Beyin ilaç isteyince beden de yardım ediyor. ‘Merak etme, suçluluk hissetme, sorun yok, sahiden canım acıyor, ’ diyor. Hastalık hastalığından söz etmiyorum, o kadar basit değil. Sadece..” Lafını bitirmeden sustu ve gözleri başka bir yerlere dalıp gitti.

Julia *acaba nereye*, diye merak etti.

Sonra geri geldi. “İnsan doğası yıkıcı olabiliyor. Söylesene sence de bu kasaba insan bedeni gibi mi?”

Julia aniden, “Evet,” dedi.

“Peki canı yandığı için beyin ilaç peşinde kıvranıyor da denebilir mi?” Julia biraz düşündükten sonra başını salladı. “Evet.”

“Ve şu anda kasabanın beyni Koca Jim Rennie değil mi?”

“Evet hayatım. Bence de öyle.”

Andrea başını biraz öne eğerek öylece oturmaya devam etti. Sonra küçük pilli radyoyu kapatıp ayağa kalktı. “Galiba yatacağım. Hem biliyor musun, herhalde bu sefer uyumayı da başaracağım.”

“Çok iyi.” Ve o anda, bilebildiği kadarıyla hiçbir sebep yokken Julia, “Andi, ben yokken bir şey mi oldu?” diye soruverdi.

Andrea şaşırmıştı. “Niye sordun? Evet, Horace ile top oynadık.” En küçük bir acı duymadan eğildi -daha bir hafta önce bu hareketi yapmasının imkânsız olduğuna inanıyordu- ve elini uzattı. Horace gelip başını okşamasına izin verdi. “Yakalamakta çok başarılı”

2

Andrea odasına girince yatağın üzerine oturup VADER dosyasını açtı ve tekrar okumaya başladı. Bu sefer daha dikkatli okuyordu. Nihayet kâğıtları tekrar kahverengi zarfa yerleştirdiğinde saat ikiye geliyordu. Zarfı başucundaki komodinin çekmecesine koydu. Çekmecede kürde şi Douglas'ın iki sene önce doğum gününde hediye ettiği, 38'lik tabanca da duruyordu. Kendisi ürkmüştü ama Dougie yalnız yaşayan bir kadının kendisini koruyacak bir şeyleri olması gerektiğine inanıyordu.

Tabancayı alıp şarjörünü kontrol etti. Twitch'in söylediği gibi tetik çekildiğinde devreye ilk şarjör girerdi ve o da boştu. Dolabının üst çekmecesinde başka mermiler de vardı ama tabancayı tekrar doldurmasına asla izin vermezlerdi. Adamın küçük polis ordusu o arada vururdu onu.

Ve eğer Rennie'yi beş atışta öldüremezse zaten yaşamayı da hak etmiyordu muhtemelen.

Tabancayı çekmeceye kaldırırken, "Hem ne için düzeldim ki zaten?" diye mırıldandı. Beynindeki Oxy temizlendiği için cevap gayet netti kafasında, düzgün ateş edebilmek için düzelmişti.

"Amin," deyip ışığı söndürdü.

Beş dakika sonra uyumuştu.

3

Junior ise gayet uyanıktı. Hastane odasındaki yegâne iskemleyi camın kenarına çekip oturmuş garip pembe ayın batışını ve Kubbede kendisi için yeni olan siyah lekenin ardında gözden kayboluşunu izliyordu. Bu leke füzelerin oluşturduğu lekeden çok daha büyük ve çok daha yüksekteydi. Kendisi baygınken bir daha mı denemişlerdi Kubbe'yi delmeyi? Bilmiyordu ve umurunda da değildi. Önemli olan Kubbe'nin hâlâ yerinde olmasıydı. Öyle olmasa kasaba Vegas gibi ışıl ışıl olurdu. Ha, tabii şurada burada uykusuzluk çekenleri gösteren tek tük ışık vardı ama Chester's Mill'in büyük kısmı uykudaydı. Bu da iyiydi, çünkü düşünmesi gereken şeyler vardı.

Adını koyacak olursa Baaaarbie ile Barbie'nin arkadaşları.

Cam kenarında otururken başı hiç ağrımıyordu ve anıları canlanmıştı, ama çok hasta olduğunun da farkındaydı. Vücudunun sol tarafında şüpheli bir güçsüzlük vardı ve ara sıra ağzının kenarından tükürüğü akıyordu. Bunu sol eliyle sildiğinde tenin tene değişini bazen hissediyor, bazen hissetmiyordu. Bütün bunların yanı sıra görüşünün sol tarafında oldukça büyük bir anahtar deliği şekli uçuşuyordu. Sanki gözbebeğinin içinde bir yer yırtılmış gibi. Öyle olduğunu tahmin ediyordu.

Kubbe Günü'nde kapıldığı vahşi öfkeyi hatırlayabiliyordu; Angie'yi koridordan mutfağa kadar kovalayışını, kızı buzdolabına çarpışını ve dizini kaldırıp suratına geçirişini de. Çıkan sesi de hatırlayabiliyordu, sanki kızın gözlerinin arkasında porselen bir tabak vardı ve diziyle onu parçalamıştı. O öfke artık geçmişti. Onun yerini beyninin derinlerindeki bir kaynaktan bütün vücuduna yayılan ipeksi bir kızgınlık, aynı anda hem soğuk hem de saf bir akıntı vardı.

Frankie'yle Chester's Gölü'nde buldukları ihtiyar budala bu akşam onu kontrole gelmişti. Profesyonelce hareket edip tansiyonunu ve ateşini ölçmüş, başındaki ağrıyı sormuş, hatta küçük kauçuk çekiçle diz reflekslerini kontrol etmişti. Sonra o çıkınca Junior konuşmalar ve kahkahalar duymuştu. Barbie'nin de adı geçiyordu. Junior sessizce kapıya gitmişti.

Konuşanlar o ihtiyar pislikle şu hemşire adaylarından biriydi, adı Buffalo gibi bir şey olan güzel İspanyol asıllı kız. İhtiyar, kızın bluzunu açmış memelerini elliyordu. Kız da adamın fermuarını açmıştı ve aletini okşuyordu. Etraflarını yeşil bir ışık sarmıştı. İhtiyar pislik, "Junior'la arkadaşı beni dövdü," diyordu. "Ama şimdi arkadaşı öldü, yakında o da gider. Barbie'nin emirleri."

Buffalo denen kız, "Barbie'nin aletini emmek isterdim," dedi ve ihtiyar pislik de, "Ben de," diye cevap verdi. Sonra, Junior gözlerini kırpınca ikisini sadece koridorda konuşurken gördü. Ne yeşil ışık vardı ne de diğer olaylar. Belki de halüsinasyon görmüştü. Öte yandan, belki de görmemişti. Kesin olan tek şey vardı: hepsi birlik olmuştu. Hepsi Baaaarbie ile aynı takımdaydı. O hapisteydi ama bu geçici bir durumdu. Muhtemelen sempati kazanmak içindi. Bunların hepsi Baaarbie'nin planlarının bir parçasıydı. Bunların yanı sıra Junior'ın hapisteyken ona ulaşamayacağını sanıyordu.

Pencerenin önünde oturup artık iyi görmeyen gözüyle dışarı bakarken, "Yanlış," diye fısıldadı. "Yanlış."

Junior başına gelenin ne olduğunu kesinlikle biliyordu, aniden anlamıştı ve mantık doğruydu. İngiltere'deki şu Rus herif gibi talyum zehirlenmesi yaşıyordu. Barbie'nin künyeleri talyum tozuyla kaplanmıştı ve Junior onları ellediği için şimdi ölüyordu. Onu oraya babası yolladığına göre muhtemelen o da işin içindeydi. Barbie de onun... neyiydi... şu tiplere ne denirdi?...

Kendi kendine, "Yardakçı," diye fısıldadı. "O da Koca Jim Rennie'nin yardakçılarından biri."

İnsan zihni berraklaşınca iyi düşünüyordu. Babası Coggins ve Perkins yüzünden onu susturmak istemişti. Sonuçta da talyum zehirlenmesi ortaya çıkmıştı. Her şey birbirine uyuyordu.

Dışarıda, çimlerin bittiği yerde otoparktan bir kurt geçti. Çimlerin üstündeyse altmış dokuz pozisyonunda çıplak iki kadın vardı. Küçükken Frankie'yle yan yana yürüyen iki kız gördüklerinde ne anlama geldiğini bilmeden, sadece ayıp bir şey olduğunu bilerek *altmış dokuz*, *evde yokuz*, diye bağırırlardı. Yerde debelenenlerden biri Sammy Bushey'e benziyordu. Hemşire -adı Ginny'ydi- onun öldüğünü söylemişti, belli ki bu da yalandı ve Ginny'nin de onlardan, Baaaarbie yandaşlarından olduğunu gösteriyordu.

Bu kasabada öyle olmayan biri kalmış mıydı? Kimden emin olabilirdi?

Evet, iki kişi vardı. Frank'le buldukları o iki çocuk, Alice ve Aidan Appleton. Çocukların mahzun gözlerini ve kucağına alınca kızın nasıl boynuna sarıldığını hatırlıyordu. Artık güvende olduğunu söyleyince *söz veriyor musun,* demişti. Ve Junior da *evet* demişti. O sözü vermekle kendini çok iyi hissetmişti. Kızın güven verici ağırlığıyla da.

Ani bir karara vardı: Dale Barbara'yı öldürecekti. Yoluna çıkacak biri olursa onu da öldürecekti. Sonra babasını bulup onu da öldürecekti... şu ana kadar kendine itiraf etmemiş olsa da bunu yıllardır istiyordu zaten.

Bu işler bitince Aidan'la Alice'i arayacaktı. Onu durdurmaya çalışanlar çıkarsa onları da öldürürdü. Çocukları alıp Chester's Gölü'ne dönecek ve onlara bakacaktı. Alice'e verdiği sözü tutacaktı. Bunu yaparsa ölmezdi. Tanrı o çocuklara bakarken talyum zehirlenmesinden ölmesine izin vermezdi.

Şimdi de otoparktan Angie McCain'le Dodee Sanders geçiyordu, amigo kız etekleriyle göğsünde Wildcats takımının büyük W'si olan kazaklar giymişlerdi. Onun baktığını görünce eteklerini kaldırıp kalçalarını salladılar. Yüzleri çürüyüp sarkmıştı. Şarkı söylüyorlardı. *"Kiler kapısını aç! Gel de bizi biraz daha becer! Bastır TAKIM!"*

Junior gözlerini yumdu. Tekrar açtı. Kız arkadaşları gitmişti. Kurt gibi bu da halüsinasyondu. 69 yapan kızlardan o kadar emin değildi.

Belki de çocukları göle götürmeyeceğini düşündü. Orası kasabadan bayağı uzaktı. Belki de McCain'lerin kilerine götürürdü. Daha yakındı. Bol bol da yiyecek vardı.

Ve tabii ki karanlıktı.

"Size bakacağım çocuklar," dedi. "Güvende olacaksınız. Barbie ölünce bütün komplo çökecek."

Bir süre sonra alnını cama dayadı ve sonra o da uyudu.

4

Henrietta Clavard'ın kalçası kırılmamış, sadece çürümüş olabilirdi ama yine de bayağı canı yanıyordu -seksen dört yaşında olduğu için artık *her şey* bayağı canını yakıyordu- ve önce perşembe sabahının ilk ışıklarıyla uyanmasını buna yordu. Fakat sabahın üçünde verdikleri Tylenol hâlâ işe yarıyormuş gibiydi. Dahası kocasının oturduğu simidi de bulmuştu (John Clavard hemoroitten mustaripti) ve bu da onu oldukça rahatlatıyordu. Yok, uyanmasının sebebi başkaydı ve çok geçmeden ne olduğunu anladı.

Freeman'ların İrlanda seteri Buddy uluyordu. Buddy hiç ulumazdı. Catherine Russell Yolu'nun hemen ilerisindeki kısa Battle Sokağı'nda en yumuşak başlı köpekti. Ayrıca Freeman'ların jeneratörü de susmuştu. Henrietta aslında köpek yüzünden değil de jeneratör sustuğu için uyanmış olabileceğini düşündü. Dün gece onu uyutan kesinlikle oydu. O gürültülü olanlardan, havaya mavi egzoz dumanı salanlardan değildi; Freeman'ların jeneratörü insanı rahatlatan hafif bir mırıltıyla çalışıyordu. Henrietta pahalı bir alet olduğunu tahmin ediyordu ama Freeman'ların alacak gücü vardı. Will, Koca Jim Rennie'nin göz koyduğu Toyota bayiliğini almıştı ve bugünlerde çoğu araba satıcısı zorlansa da Will hep bir istisna gibi görünüyordu. Daha geçen yıl Lois'le ikisi evlerine birkaç tamirat yapmışlardı.

Ama şu *uluma.* Köpeğin canı yanmış gibiydi. Canı yanan bir köpeği Freeman'lar gibi hoş insanlar anında fark ederdi... o zaman niye fark etmemişlerdi?

Henrietta yataktan çıkıp (poposunu o yumuşak simitten kaldırırken azıcık suratını buruşturmuştu) pencereye gitti. Hava bir ekim sabahı gibi berrak ve aydınlık olmamasına rağmen Freeman'ların evini seçebiliyordu. Buddy'nin sesini de buradan daha iyi duyuyordu ama ortalıkta dolaşan binlerini göremiyordu. Ev tamamen karanlıktı. Bir yere gittiklerini düşünmüyordu çünkü, iki araba da bahçede duruyordu. Zaten nereye gideceklerdi ki?

Buddy ulumaya devam etti.

Henrietta sabahlığını ve terliklerini giyip dışarı çıktı. O kaldırımda dururken bir araba yanaştı. İçindeki, hiç kuşkusuz hastaneye gelmekte olan

Douglas Twitchell'di. Arabadan inerken gözleri şiş görünüyordu ve elinde Sweetbriar Rose'un amblemini taşıyan bir kahve fincanı vardı.

"İyi misiniz Bayan Clavard?"

"Evet, ama Freeman'ların öyle olduğunu düşünmüyorum. Şunu duyuyor musun?"

"Evet."

"Onların da duyması gerekirdi. Arabaları da burada, o zaman niye çıkıp bakmıyorlar?"

"Bir gidip bakayım." Twitch kahvesinden bir yudum aldıktan sonra kâğıt bardağı arabasının tavanına bıraktı. "Siz burada kalın."

Henrietta Clavard, "Saçma," dedi.

Kaldırımda yirmi metre kadar yürüyüp Freeman'ların bahçe yolunu da geçtiler. Köpek uluyor da uluyordu. Hayvanın çıkardığı ses hava sıcak olduğu halde Henrietta'nın içini ürpertiyordu.

"Hava çok kötü," dedi. "Ben evlendiğimde kâğıt fabrikaları varken Rumford da böyle kokardı. İnsan sağlığı için hiç iyi değil."

Twitch homurtuyla karşılık verip Freeman'ların zilini çaldı. Cevap alamayınca önce kapıyı kibarca vurdu, sonra yumrukladı.

Henrietta, "Bak bakalım kilitli miymiş," dedi.

"Bilmem ki doğru olur mu Bayan.."

"Aman, çekil şöyle." Twitch'i kenara itip tokmağı kendi kurcaladı. Tokmak dönmüştü. Kapıyı açtı. Ev sessizdi ve derin sabah gölgelerine gömülmüştü. "Will?" diye seslendi. "Lois? Burada mısınız?"

Kimse cevap vermedi ama ulumalar arttı.

Twitch, "Köpek dışarıda, arkada," dedi.

Evin içinden arka tarafa geçmek daha kısa sürerdi ama ikisi de bunu yapmak istemediği için bahçeden dolaşıp evle Will'in arabaları değil, oyuncaklarını koyduğu garajın arasından geçtiler. Wilkin iki kar motosikleti, bir ATV'si, bir Yamaha kros motoru ve bir de Honda Gold Wing'i vardı.

Freeman'ların arka bahçesi yüksek bir çiftle çevrelenmişti. Kapı iki bina arasındaki üstü kapalı geçidin sonundaydı. Twitch kapıyı itip açtı ve anında otuz beş kiloluk deliye dönmüş İrlanda seteriyle çarpıştı. Şaşkınlıkla bağırıp

ellerini kaldırdı ama köpek onu ısırmak istemiyordu, Buddy tamamen, lütfen beni kurtarın ruh halindeydi. Patilerini Twitch'in son temiz önlüğüne koyup çamur içinde bıraktı ve yüzünü yalamaya başladı.

Twitch, "Kes şunu!" diye bağırdı. Buddy'yi itti ama hayvan anında yine üstüne abanıp önlüğünü biraz daha kirletti ve uzun pembe diliyle yanaklarını yaladı.

Henrietta, "Buddy, otur!" diye emretti ve Buddy hemen oturdu, inliyor ve bir ona bir diğerine bakıyordu. Altından idrar sızmaya başlamıştı.

"Bayan Clavard bu hiç iyi değil."

Henrietta, "Bence de," diye hak verdi.

"Belki siz köpekle kalsanız.." Henrietta yine saçmaladığını söyleyip Twitch'ten önce yola koyuldu. Buddy de başı önünde, kuyruğunu kıstırmış inleyerek yanlarında yürüyordu.

Zemini taş kaplı verandada bir mangal duruyordu. Mangal, üzerinde MUTFAK KAPANMIŞTIR yazan yeşil bir brandayla güzelce sarılmıştı. Onun ötesinde, çimlerin kenarında kızılağaçtan bir platform vardı. Platformun üstünde de Freeman'ların jakuzisi duruyordu. Twitch yüksek çitin jakuziye çıplak girebilsinler diye yapıldığını tahmin etti, belki de istedikleri zaman sevişiyorlardı.

Will'le Lois şu anda jakuzideydiler ama oynaşma günleri geride kalmıştı. Başlarında şeffaf plastik poşetler vardı. Poşetler ip veya kahverengi ambalaj bandıyla bağlanmıştı. İçleri buğulanmıştı ama Twitch moraran yüzlerini görebiliyordu. Will'le Lois'in bedenleri arasında duranlar bir viski ve küçük bir ilaç şişesiydi.

Twitch, "Dur," dedi. Bunu kendine mi yoksa Bayan Clavard ya da hasletle bir daha uluyan Buddy'ye mi, dedi bilmiyordu. Freeman'larla konuşmadığı ise kesindi.

Henrietta durmadı. Jakuzinin yanma kadar gelip, sırtı asker gibi dimdik vaziyette iki basamağı çıktı ve dünya tatlısı (ayrıca son derece normal olduklarını da söyleyebilirdi) komşularının rengi değişmiş yüzlerine baktı. Viski şişesine bakıp Glenliver olduğunu gördü (en azından havalı bir şekilde gitmişlerdi), sonra üstünde Sanders Eczanesi'nin etiketi olan ilaç şişesini aldı.

Twitch güçlükle, "Ambien mi Lunesta mı?" dedi.

Henrietta, “Ambien,” dedi ve kuru gırtlağından normal bir ses çıktığı için şükretti. “Lois’inmiş. Ama galiba dün gece kocasıyla paylaşmış.”

“Not filan var mı?”

Henrietta, “Burada yok,” dedi. “Belki içeride vardır.”

Ama içeride de yoktu, yani en azından açıkça görünürlerde yoktu ve ikisi de intihar notunu saklamak için bir neden düşünemiyordu. Buddy de onlarla birlikte oda oda gezdi, artık ulumuyor ama boğuk boğuk inliyordu.

Henrietta, “Galiba onu benim eve götürmeliyim,” dedi.

“Çok iyi olur. Hastanede tutamam. Stewart Bowie’yi arayayım da gelip... onları alsın.” Başparmağıyla omzunun gerisini gösterdi. Karnı gurulduyordu ama işin kötü yanı o değildi, kötü yanı üzerine çöken ve normalde neşeli olan ruhunu karartan depresyondu.

Henrietta, “Niye yaptıklarını anlamıyorum,” dedi. “Kubbe’nin altında bir yıl... hatta bir ay geçirsek tamam, olabilir. Ama daha bir hafta olmadan? Normal insanlar sorunlara böyle yaklaşmaz ki.”

Twitch anladığını sanıyordu ama Henrietta’ya söylemek istemedi. Bir ay da olacaktı bir yıl da. Belki de daha çok. Ve yağmursuz, giderek tükenen kaynaklarla ve daha da kötü bir havayla. Dünyanın teknolojik açıdan en gelişmiş ülkesi Chester’s Mill’de olanlara -bırakın çare bulmayı- şimdi anlam veremiyorsa yakın bir zamanda da veremeyecek demekti. Will Freeman da bunu kavramış olmalıydı. Veya belki de Lois’in fikriydi. Belki jeneratör durunca *hadi jakuzinin suyu soğumadan yapalım şunu canım* demişti. *Karınlarımız hâlâ doluyken Kubbenin altından gidelim. Ne dersin? Birkaç tek daha attık mı bunu yapabiliriz.*

Twitch, “Belki de uçak kazası yüzünden sınırı aştılar,” dedi. “Dün Kubbe’ye çarpan İrlanda uçağı yüzünden.”

Henrietta bu sözlere cevap vermedi; mutfağa gitti ve evyeye balgam tükürdü. Bir biçimde insanı şoka uğratan bir inkâr hareketiydi. Sonra dışarı çıktılar.

Bahçe yolunun sonunda Henrietta, “Diğerleri de yapacak değil mi?” diye sordu. “Çünkü bazen intihar bulaşıcıdır. Mikroplar gibi.”

“Bazıları etti bile.” Twitch intiharın şarkıdaki gibi acısız olup olmadığını bilmiyordu, ama doğru koşullar altında gerçekten bulaşıcı olabilirdi. Belki

de özellikle insanlar ileriyi göremediğinde ve hava bu rüzgârsız, anlamaların dışında sıcak sabahta olduğu gibi koktuğu zaman.

Henrietta, “Korkaklar intihar eder,” dedi. “Bu istisnası olmayan bir kuraldır Douglas.”

Babasını uzun, acılı bir dönem sonunda kanserden kaybetmiş olan Twitch bunun doğru olup olmadığını merak ettiyse de bir şey demedi.

Henrietta ellerini kemikli dizlerine dayayıp Buddy’ye eğildi. Buddy de onu koklamak üzere burnunu uzattı. “Gel gidelim tüylü dostum. Üç tane yumurtam var. Bozulmadan onları yiyebilirsin.”

Yola koyuldu, sonra tekrar Twitch’e döndü. Kelimelerin üstüne basa basa, “Korkaklar intihar eder,” dedi.

5

Jim Rennie hastaneden ayrılıp kendi yatağında horul horul uyuduktan sonra gayet zinde bir şekilde uyandı. Kimseye itiraf etmese de bunun sebebi kısmen Junior'ın evde olmadığını bilmesiydi.

Şimdi saat sekizde siyah Hummer'ı Rosie'nin lokantasından bir iki kapı öteye park edilmişti (yangın musluğunun önündeydi ama itfaiye olmadığına göre dert edecek bir şey yoktu). Peter Randolph, Mel Searles, Freddy Denton ve Carter Thibodeau ile kahvaltı ediyordu. Carter Koca Jim'in sağında her zamanki yerini almıştı. Bu sabah iki tabanca takmıştı: kendisininki kalçasında ve Linda Everett'in teslim ettiği Beretta Taurus da omuz kılıfındaydı.

Beşli lokantanın arka tarafındaki palavra masasını işgal etmiş, masanın müdavimlerini hiç vicdan azabı duymadan açıkta bırakmıştı. Rose da yanlarına gelmemiş, Anson'u yollamıştı.

Koca Jim tavada yumurtayla sosis ve annesinin yaptığı gibi pastırma yağında çevrilmiş ekmek istedi. Kolesterollü yiyeceklerden uzak durması gerektiğini biliyordu, fakat bugün güçlü olmak zorundaydı. Aslında birkaç gün daha öyle olması gerekiyordu, ama sonra her şey kontrol altına alınmış olacaktı. Kolesterolünü de o zaman düşünürdü (bu yalanı kendine on yıldır söylüyordu zaten).

Carter'a, "Bowie'ler nerede?" diye sordu. "O heriflere burada olmalarını söylemiştim, neredeler?"

Carter, "Battle Sokağı'ndan çağırmışlar," dedi. "Bay ve Bayan Freeman intihar etmiş de."

Koca Jim heyecanlı bir şekilde, "Herif kendini mi öldürmüş?" diye bağırdı. Müşterilerden bir kısmı -özellikle de tezgâhta CNN seyredenler- dönüp baktılar, sonra başlarını çevirdiler. "Vay canına! Hiç şaşırmadım!" demek ki artık Toyota bayiliğini de alabilirdi... ama niye isteyecekti ki bunu? Kucağına çok daha büyük bir lokma düşmüştü: bütün kasaba. Daha şimdiden yönetimle ilgili emirlerinin listesini çıkarmaya başlamıştı. Güç tamamen onun olur olmaz uygulamaya koyacaktı hepsini. Ki o da bu gece olacaktı. Hem o şımarık Freeman'la cadı sesli karısından da yıllardır nefret ediyordu.

“Çocuklar demek ki şimdi cennette kahvaltı ediyorlar onlar da..” Durdu, sonra kahkahalarla güldü. Pek politik bir davranış olmamıştı ama elinde değildi. “Hizmetkâr bölümündedirler mutlaka.”

Carter, “Bowie’ler oradayken bir çağrı daha gelmiş,” dedi. “Dinsmore Çiftliği’nden. Bir intihar daha.”

Şef Randolph, “Kimmiş?” diye sordu. “Arlen mi?”

“Yok. Karısı. Shelley.”

Bu aslında biraz üzücüydü. Koca Jim ellerini uzatıp, “Hadi bir dakika dua edelim,” dedi. Bir elini Carter, diğerini de Mel Searles tuttu, Randolph’la Denton da onların ellerini tuttular.

Koca Jim çabucak, “Tanrım lütfen ruhlarını kutsa,” dedi ve başını kaldırdı. “Biraz da iş Peter.”

Peter not defterini çıkardı. Carter’ınki zaten tabağının yanındaydı; Koca Jim, çocuğu giderek daha çok beğeniyordu.

Koca Jim, “Kayıp propanı buldum,” diye ilan etti. “WCIK’taymış” Randolph, “Yüce İsa!” dedi. “Kamyonları yollayalım da getirsinler!” Koca Jim, “Evet ama bugün değil,” dedi. “Yarın, herkes akrabalarıyla görüşürken. Zaten konu üstünde çalışmaya başladım. Bowie’lerle Roger gidecek ama birkaç da memur katmamız lazım yanlarına. Fred, şenle Mel. Ve dört, beş kişi daha söyleyeceğim. Carter sen gitmiyorsun, benimle kalman lazım.”

Randolph, “Birkaç tüp getirmek için niye polis gereksin ki?” diye sordu. Jim yağda kızarmış ekmeğiyle bir parça yumurtayı ağzına götürürken, “Eh,” dedi. “Bu da dostumuz Dale Barbara ile onun kasabayı ele geçirme planına kadar gidiyor. Orada birkaç tane silahlı adam var ve anlaşılan bir tür uyuşturucu laboratuvarını koruyorlar. Bence Barbara bu işleri bizzat buraya gelmeden önce ayarlamış, her şey gayet iyi planlanmış. Şu anda orayı koruyanlardan biri de Phil Bushey.”

Rondolph, “Şu serseri,” diye homurdandı.

“Öteki ise, bunu söylediğim için üzgünüm ama Andy Sanders.” Neredeyse Randolph’un kızarmış patatesleri ağzından dökülüyordu. Çatalını gürültüyle masaya düşürmüştü. “Andy!”

“Maalesef öyle. Onu da işe karıştıran Barbara’ymış. Sağlam yerden duydum, ama kimden duyduğumu sormayın; kimseye söylemeyeceğime söz verdim.” Koca Jim içini çekti, sonra koca bir lokma daha aldı. Ne

olursa olsun bu sabah kendini çok iyi hissediyordu! “Galiba Andy’ye para lazımmış. Anladığım kadarıyla banka eczanesine el koymak üzereymiş. Hiçbir zaman başarılı bir ticaret adamı olamadı.”

Freddy Denton, “Aynı zamanda belediyeci de,” diye ekledi.

Normalde Koca Jim yanında çalışanlar tarafından sözü kesilince bozulurdu ama bu sabah her şeyin tadını çıkarıyordu. “Maalesef doğru,” dedi ve koca göbeğinin izin verdiği ölçüde masaya abandı. “Bushey’le ikisi dün yolladığım kamyonlardan birine ateş açmışlar. Ön lastikleri vurmuşlar. Tehlikeli bu herifler.”

Randolph, “Silahlı uyuşturucu müptelaları,” dedi. “Polis açısından kâbus. Oraya gidenler çelik yelek giymeli.”

“İyi fikir.”

“Ve Andy’yi sağ salim getireceğimize söz veremem.”

“Tanrı seni korusun, biliyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap. O yakıta ihtiyacımız var. Kasaba yakıt diye inliyor ve bu geceki toplantıda yeni bir kaynak bulduğumuzu duyurmak niyetindeyim.”

Carter, “Benim gidemeyeceğimden emin misiniz Bay Rennie?” diye sordu.

“Bunun senin için hayal kırıklığı olduğunu biliyorum, ama yarın benimle olmanı istiyorum, ziyaretçilerin geleceği yerde olmalıyız. Sanırım Randolph da gelmeli. Karmaşa yaratacağa benzeyen bu görüşmeyi binlerinin düzene koyması lazım. İnsanların birbirini çiğnemesini önlememiz gerekir. Hoş yine de birileri çiğnenecektir, çünkü doğru durmayı bilmiyorlar. En iyisi Twitchell’e de söyleyin ambulansla orada bulunsun.”

Carter bunu yazdı.

O yazmakla meşgulken Koca Jim, Randolph’a döndü. Kederli bir ifade takınmıştı. “Bunu dile getirmekten nefret ediyorum Pete, ama bilgi kaynağım Junior’ın da uyuşturucu laboratuvarı işine bulaşmış olabileceğini söyledi.”

Mel, “Junior mı?” dedi. “Hayır, olamaz.”

Koca Jim başını sallayıp kuru gözünü eliyle siler gibi yaptı. “Benim için de inanması çok zor. Hâlâ inanmak istemiyorum ama hastanede olduğunu biliyorsunuz değil mi?”

Başlarını salladılar.

Rennie masaya eğilip, “Aşırı dozdan,” diye fısıldadı. “Son zamanlardaki garipliğini de açıklıyor galiba bu durum.” Doğrulup tekrar Randolph’a baktı. “Anayoldan gitmesinler, oradan beklerler. Radyo istasyonunun iki kilometre kadar doğusunda bir bağlantı yolu vardır..”

Freddy, “Biliyorum o yolu,” dedi. “Banka el koyana kadar Ayyaş Sam Verdreaux’un eşelendiği kümes orada. Galiba şimdi bütün o arazi Kutsal Mesih’in oldu.”

Koca Jim gülümseyip başını salladı ama aslında arazi başkanı olduğu bir Nevada şirketinindi artık. “O yoldan gidin, sonra da arkadan yaklaşın istasyona. Orada sık otlar vardır, rahatça ilerlersiniz.”

Koca Jim’in cep telefonu çaldı. Ekrandaki ismi görünce sesli mesaja çevirmeyi düşündü ama sonra *ne fark eder ki,* dedi. Hazır keyfi yerindeyken Cox’un zırvalarını dinlemek de eğlenceli olabilirdi.

“Ben Rennie. Ne istiyorsunuz Albay Cox?”

Dinledikçe yüzü asıldı.

“Bu konuda gerçeği söylediğinizi nereden bileyim?”

Biraz daha dinledi, sonra veda etmeden telefonu kapattı. Bir süre kaşlarını çatıp duyduklarını değerlendirerek oturdu. Sonra başını kaldırıp Randolph’la konuşmaya başladı. “Elimizde bir Geiger Sayacı var mı? Radyasyon sığınağında olabilir belki.”

“Bilmem. Muhtemelen Al Timmons bilir.”

“Onu bul da gidip bir baksın.”

Randolph, “Önemli mi?” diye sordu ve aynı anda Carter, “Radyasyon mu patron?” diye atıldı.

Koca Jim, “Endişelenilecek bir şey yok,” dedi. “Junior olsa beni korkutmaya çalıştığını söylerdi. Bundan eminim. Fakat yine de Geiger Sayacı’na bir bakın. Varsa -ve hâlâ çalışıyorsa- bana getirin.”

Randolph, “Tamam,” dedi. Korkmuş gibiydi.

Koca Jim, *keşke sesli mesaja çevirseydim,* diye düşündü. *Ya da çenemi kapalı tutsaydım.* Searles bunu herkese yayardı şimdi. Hoş, *Randolph* da yapardı ya aynı şeyi. Muhtemelen bir şey çıkmazdı, sadece o lüzumsuz herif güzel bir günü berbat etmeye çalışıyordu. Belki de hayatının en önemli gününü.

En azından Freddy Denton hâlâ ellerindeki işle meşguldü. “İstasyona ne zaman gidelim Bay Rennie?” diye sordu.

Koca Jim zihninden Ziyaretçi Günü programım geçirdikten sonra gülümsedi. Gerçek bir tebessümdü, yağlı ağzı kulaklarına varmış, minik dişin i ortaya çıkmıştı. “On ikide. O zamana kadar herkes 119’da toplanmış ulur ve kasaba boşalır. Böylece siz de gidip yakıtımızı o lüzumsuz heriflerin elinden kurtarırsınız. Tıpkı o eski Western filmlerinden birindeki gibi.”

6

O perşembe sabahı saat on biri çeyrek geçe Sweetbriar Rose'un minibüsü 119'dan güneye doğru iniyordu. Yarın otoyol tıklım tıklım araba dolacak, leş gibi egzoz kokacaktı ama bugün ürpertici bir şekilde ıssızdı. Direksiyonda Rose oturuyordu. Ernie Calvert da yolcu koltuğundaydı. Norrie ise çoktan yok olup gitmiş, Stalag 17 ve Dead Milkmen gibi punk gruplarının çıkartmalarıyla kaplı kaykayını kucaklamış motor kapağının üstüne tünemişti.

Norrie, "Hava çok kötü kokuyor," dedi.

Rose, "Prestile'den geliyor hayatım," dedi. "Motton'a aktığı yer şimdi bataklığa döndü" Aslında kokunun sadece kuruyan dereden kaynaklanmadığını biliyordu ama bunu söylememişti. Nefes almak zorunda olduklarına göre neyi soluduklarını düşünüp üzülmenin bir anlamı yoktu. "Annenle konuştun mu?"

Norrie asık suratla, "Evet," dedi. "Gelecek ama fikir pek hoşuna gitmedi."

"Zamanı gelince elindeki erzakı da getirecek mi?"

"Evet. Arabamızın bagajına koyacak." Norrie'nin eklemediği, Joanie Calvert'ın bagaja önce içki stoklarını yükleyeceğiydi, erzak onun için ikinci sıradaydı. "Radyasyondan bir haber var mı Rose? Oraya gelecek her arabayı kurşun kaplayamayız ki."

"Sadece bir iki kere geçerlerse sorun olmaz." Rose bunu internetten kendi de doğrulamıştı. Konu radyasyon olunca güvenliğin, ışınların gücüne bağlı olduğunu da keşfetmişti, ama kontrol edilemeyecek konularda dertlenmeyi anlamsız buluyordu. "Önemli olan sınırlı ölçüde maruz kalmak ve Joe kuşağın geniş olmadığını söylüyor."

Norrie, "Joe'nun annesi gelmek istemiyor," dedi.

Rose içini çekti. Bunu biliyordu. Ziyaretçi Günü karmaşık bir nimetti. Tamam, onların inzivaya çekilişini perdeleyecekti, ama dışarıda akrabaları olanlar da onlarla görüşmek istiyordu. *Belki McClatchey kurada kaybeder,* diye düşündü.

İleride Koca Jim'in ikinci el araba galerisi vardı.

Ernie, “Unutma..” diye söze başladı.

Rose, “Biliyorum,” dedi. “Eğer biri varsa U dönüşü yapıp kasabaya döneceğim.”

Fakat Rennie’nin tüm PERSONELE AİTTİR yazan park yerleri boş tu ve ana kapıda İKİNCİ BİR DUYURUYA KADAR KAPALIDIR levhası asılıydı. Rose hızla arka tarafa sürdü. Burada dizi dizi araba ve kamyonet vardı, camlarında da fiyatlarıyla BÜYÜK DEĞER, TERTEMİZ, HEY BANA BİR BAKIN türünden sloganlar yazılı etiketler bulunuyordu. Bunlar Koca Jim’in ahırındaki yük atlarıydı, ön taraftaki Detroit ve Alman yapımı cins atlara benzemiyorlardı. Park yerinin sonunda, Koca Jim’in arsasıyla çöp birikintilerini ayıran tel örgü çitin önüne de üstünde hâlâ AT&T logoları bulunan telefon şirketi minibüsleri dizilmişti.

Ernie koltuğunun arkasına eğilirken, “Şunlar,” dedi. Elini uzattığı yer den uzun ince bir metal çubuk çıkarmıştı.

Rose gergin olmasına rağmen dalga geçerek, “Sende niye böyle ucu kancalı bir çubuk var ki Ernie?” diye sordu.

“Yemek Dünyası döneminden kalma. Anahtarını arabada unutanların sayısını duysan şaşırırdın.”

Norrie, “Peki nasıl çalıştıracaksın büyükbaba?” diye sordu.

Ernie hafifçe gülümsedi. “Bir yolunu bulacağım işte. Burada dur Rose."

Araçtan inip baştaki minibüse doğru yürüdü, yetmişine yaklaşan bir adam için oldukça çevikti. Camdan aracın içine bakıp başını salladı ve yandakine geçti. Sonra üçüncü minibüse sıra geldi ama bunun bir lastiği inikti.

Dördüncüye bir göz attıktan sonra dönüp Rose’a baktı ve başparmağını kaldırarak tamam işareti verdi.

Rose, Ernie’nin araca zorla girerken torunu tarafından görülmek istemediğini hissetmişti. Bunu dokunaklı buldu ve bir açıklama yapmadan minibüsü ön tarafa götürdü. Orada tekrar durdu. “Sen iyi misin canım?”

Norrie çıkarken, “Evet,” dedi. “Eğer çalıştıramazsa kasabaya yürüyerek döneriz.”

“Neredeyse altı kilometre. O kadar yürüyebilir mi?”

Norrie’nin yüzü solgundu ama gülümsemeyi başardı. “Büyükbabam beni geride bile bırakabilir. Zaten kilo almamak için her gün sekiz kilometre

yürüyor. Hadi gidin artık biri gelip görmeden.”

Rose, “Sen çok cesur bir kızsın,” dedi.

“Kendimi hiç öyle hissetmiyorum.”

“Zaten cesur insanlar hiç öyle hissetmez canım.”

Rose kasabaya doğru yola koyuldu. Norrie gözden kaybolana dek onu izledi, sonra da olduğu yerde kaykayıyla tembel tembel şekiller çizmeye başladı. Yer hafif eğimli olduğu için sadece tırmanırken ayağını sürtmesi gerekiyordu... hoş o kadar gergindi ki ayağını sürte sürte kasabaya kadar gidebilirdi. Peki ya biri çıkıp gelirse? Eh, minibüslere bir göz atmak isteyen büyükbabasıyla buraya kadar yürümüş olurlardı. Şimdi de büyükbabasını bekliyordu ve o gelince tekrar yürüyerek kasabaya döneceklerdi. Büyükbabasının yürümeyi sevdiğini herkes bilirdi. Yalnız Norrie tek ya da en önemli sebebin bu olduğunu düşünmüyordu. Yürüyüşlere büyükannesi her şeyi birbirine karıştırmaya başladığı zaman çıkar olmuştu (kimse çıkıp Alzheimer, demiyordu ama herkes biliyordu). Norrie onun üzüntüden yürüdüğünü düşünüyordu. Böyle bir şey mümkün müydü? Norrie’ye göre mümkündü. Kendisi de Oxford’daki kaykay sahasında o çifte saltoları atarken neşe ve korku dışında başka bir şey hissetmiyordu. Korku arkadaki kulübeye çekiliyordu.

Ona uzun gelse de aslında kısa bir süre sonra büyükbabasının kullandığı eski telefon şirketi minibüsü göründü. Norrie kaykayını kolunun altına kıstırıp araca atladı. İlk kez çalıntı bir araca biniyordu. “Büyükbaba amma cesursun,” deyip yanağından öptü.

7

Joe McClatchey çalışmayan buzdolabındaki son elma suyu kutuların dan birini almak üzere mutfağa gitmişti ki annesinin *Bump* dediğini duydu ve durdu.

Annesiyle babasının Maine Üniversitesi'nde tanıştıklarını ve o zamanlar Sam McClatchey'ye arkadaşlarının *Bump* dediğini biliyordu, fakat annesi artık böyle hitap etmiyordu ve ettiği zaman da sanki bu lakabın gizli bir anlamı varmış gibi güler ve yüzü kızarırdı. Joe o anlamı bilmiyordu. Onun tek bildiği böyle söylediği zamanlarda üzgün olduğuydu.

Mutfak kapısına doğru yaklaştı. Kapı aralıktı ve annesiyle bugün üniforma yerine soluk bir kot pantolon, üzerine de bluz giymiş olan Jackie Wettington'u görebiliyordu. Başlarını kaldırıp baksalar onlar da kendisini görebilirlerdi. Aslında onları gözetlemek gibi bir niyeti yoktu, bu hiç hoş olmazdı, özellikle de annesi üzgünken, ama şimdilik kadınlar ona bakmıyorlardı. Mutfak masasında oturuyorlardı. Jackie, Claire'in ellerini tutuyordu. Joe, annesinin gözünde yaşlar gördü ve onun da içinden ağlamak geldi.

Jackie, "Yapamazsın," diyordu. "Çok istediğini biliyorum ama yapamazsın işte. Bu gece işler düşünüldüğü gibi giderse olmaz."

"En azından arayıp niye gelmeyeceğimi söyleyemez miyim? Ya da e-postayla? Bunu yapabilirim!"

Jackie başını salladı. Yüzünde nazik, aynı zamanda sert bir ifade vardı. "Konuşabilir ve söyledikleri Rennie'nin kulağına gidebilir. Barbie'yle Rusty'yi çıkaramadan Rennie bir şeylerin kokusunu alırsa ortaya tam bir felaket çıkabilir."

"Asla kimseye söyleme diye tembih ederim.."

"Ama Claire görmüyor musun? Riske atılacak çok şey var. İki adamın hayatı. Bizimkiler de." Durdu. "Oğlununki de," diye ekledi.

Claire'in omuzları çöktü, sonra yeniden dikleşti. "O zaman siz Joe'yu da alın. Ben Ziyaretçi Günü'nden sonra geleyim. Rennie benden şüphelenmez; ben Dale Barbara'yı tanımıyorum bile, Rusty'le de sadece selâmlaşıyorum. Gerektiğinde Castle Rock'taki Doktor Hartwell'e giderim."

Jackie sabırla, “Ama Joe, Barbie’yi tanıyor,” dedi. “Füze atıldığında naklen yayını yapan da Joe’ydu. Seni göz altına alıp oğlunun nerede olduğunu söyletene kadar terletir, farkında değil misin?”

Claire, “Söylemem ki,” dedi. “Asla söylemem.”

Joe mutfağa girdi. Claire gözlerini silip gülümsemeye çalıştı. “Ah gel canım. Biz de Ziyaretçi Günü’nden bahsediyorduk..”

Joe, “Anne seni terletmekle kalmayabilir,” dedi. “İşkence de yapabilir.” Claire dehşete düşmüştü. “Ah, yapmaz o kadarını. İyi biri olmadığını biliyorum ama sonuçta meclis üyesi ve..”

Jackie, “Meclis üyesiydi,” dedi. “Şimdi imparator olmaya hazırlanıyor. Ve eninde sonunda herkes konuşur. Joe bir yerlerde tırnaklarının çekildiğini düşünerek kendini yesin ister misin?”

Claire, “Yeter!” dedi. “Korkunç!”

Claire ellerini çekmeye çalıştı ama Jackie bırakmadı. “Ya hep ya hiç ve hiç demek için çok geç artık. Ok yaydan çıktı ve biz de o şekilde davranmak zorundayız. Barbie kendi başına kaçacak olsaydı muhtemelen Koca Jim bir şey yapmazdı. Çünkü her diktatörün bir günah keçisine ihtiyacı vardır. Fakat işin içinde sadece o yok, değil mi? Bu da Rennie bizi bulmaya ve haklamaya çalışacak demektir.”

“Keşke bunlara hiç bulaşmasaydım. O toplantıya katılmayı da Joe’nun katılmasına izin vermeyi de hiç istemedim zaten.”

Joe, “Ama onu durdurmalıyız!” diye itiraz etti. “Bay Rennie Chester’s Mill’i polis devletine dönüştürmeye çalışıyor!”

Claire ağlamaklı bir halde, “Ben kimseyi durduramam!” dedi. “Kahrolası bir ev kadınıyım sadece!”

Jackie, “İçini rahatlatacaksa,” dedi. “Çocuklar o kutuyu bulduğu anda senin de biletin kesilmiş oldu.”

“Rahatlatmıyor. Hem de hiç.”

Jackie, “Bazı bakımlardan şanslı bile sayılırız,” diye devam etti. “Çok fazla masum insanı bu işe çekmedik, en azından şimdilik.”

Claire, “Rennie’yle polisleri zaten bulur bizi,” dedi. “Bunu anlamıyor musunuz? Bu kasabada gidecek fazla bir yer yok.”

Jackie keyifle gülümsedi. “O zamana kadar çoğalmış oluruz. Daha çok silahımız olur. Ve Rennie de bunu bilir.”

Joe, “Mümkün olur olmaz radyo istasyonunu da ele geçirmeliyiz,” dedi. “İnsanların durumu bizim ağzımızdan duyması lazım. Gerçekleri yayınlamalıyız.”

Jackie’nin gözleri parladı. “Harika bir fikir Joe.”

Claire, “Yüce Tanrım,” dedi. Elleriyle yüzünü kapadı.

8

Ernie telefon şirketi minibüsünü Burpee'nin yükleme alanına çekti. *Ben artık bir suçluyum*, dedi kendi kendine. *Ve on iki yaşındaki torunum da suç ortağım.* Yoksa artık on üç mü olmuştu? Önemi yoktu, yakalandıkları takdirde Peter Randolph'un ona farklı muamele yapacağını sanmıyordu.

Rommie arka kapıyı açtı, onların geldiğini görünce iki elinde tüfeklerle yükleme alanına çıktı. "Sorunu halledebildik mi?" diye sordu.

"Tereyağından kıl çeker gibi," diyen Ernie de yükleme alanına tırmandı. "Yollar bomboştu. Başka silah var mı?"

"Evet. Birkaç tane. İçeride, kapının arkasında. Sen de yardım et Bayan Norrie."

Norrie iki tüfeği de alıp büyükbabasına uzattı, o da minibüsün arkasına yerleştirdi. Rommie yük arabalarından birini getirdi. Üstünde bir düzine kurşun levha rulosu vardı. "Bunları hemen şimdi yüklememiz gerekmiyor," dedi. "Sadece camlar için birkaç parça kestim. Oraya varınca ön camı da kaplarız. Arada ince bir şerit bırakır -eski Sherman tanklarında olduğu gibi- aracı oradan bakarak kullanırız. Norrie, Ernie ile biz bu işi hallederken diğer yük arabasını getirebiliyor musun, bir dene bakalım. Getiremezsen bırak, biz sonra alırız."

Diğer yük arabaları erzakla doluydu, çoğunda konserve gıdalar veya kamp yapanların kullandığı konsantre yiyecekler vardı. Bir koli ağzına kadar bitki çaylarıyla doluydu. Araba ağırdı ama bir kez hareket ettirince kolayca itebildi. Durdurmaksa başka meseleydi, Rommie uzanıp tutmasa yükleme platformundan uçup gidebilirdi.

Erme çalıntı minibüsün küçük arka camlarını kurşun levhayla kaplamayı bitirmişti. Alnındaki teri silip, "Bu iş çok riskli Burpee," dedi. "Konvoy halinde McCoy Meyve Bahçesi'ne tırmanacağız."

Rommie omuz silkip erzakları yüklemeye başladı. Kolileri kenarlara diziyor ve ortayı sonradan gelecek diye umdukları yolcular için boş bırakıyordu. Gömleğinin sırtında terden bir ağaç meydana gelmeye başlamıştı, işimizi sessiz ve hızlı halledebileceğimizi umalım. Ziyaretçi Günü dikkat çekmemizi önlesin. Fazla seçeneğimiz yok ki."

Norrie, “Julia ile Bayan McClatchey de araba camlarını böyle kaplayacak mı?” diye sordu.

“Evet. Öğleden sonra. Ben yardım edeceğim. Sonra onlar da arabalarını mağazanın arkasına bırakmak zorunda. Kurşun levha kaplı camlarıyla kasabada dolaşamazlar, yoksa merak uyandırırlar.”

Ernie, “Senin Escalade ne olacak?” diye sordu. “Malzemenin bir kısmını ona koyarız. Karın kullanır onu da..”

Rommie, “Misha gelmiyor,” dedi. “Benim de artık yapacak bir şeyim yok. Dizlerimin üstünde yalvarmak dışında her şeyi denedim ama evin hayaletiymişim gibi hiçbir etkim olmadı. Galiba böyle olacağını biliyordum, çünkü şimdiye kadar bildiklerinden başka bir şey demedim... fazla bir şey değil, ama böylece Rennie sıkıştırırsa başı derde girmez. Ama kendisi görmeliydi.”

Norrie gözleri irileşmiş bir halde, “Niye görmedi?” diye sordu ve bu solunun kabalık olabileceğini ancak ağzından çıktıktan ve büyükbabası kaşlarını çattıktan sonra anladı.

“Çünkü inatçının teki hayatım. Zarar görebileceğini söyledim. ‘Hele bir denesinler, ’ dedi. Benim Misha’m böyledir. Eh. Sonradan fırsatım olursa gizlice gelip fikrini değiştirmiş mi diye bir bakarım. Kadınların önceliği olduğu söylenir. Hadi şu kolilerden biraz daha yükleyelim. Silahları da gizleme Ernie. İhtiyacımız olabilir.”

Ernie, “Seni bu işlere bulaştırdığıma inanamıyorum çocuğum,” dedi.

“Sorun değil büyükbaba. Dışında kalmayı tercih ederim.” Ye en azından bu kadarı doğruydu.

9

DONK. Sessizlik.

DONK. Sessizlik.

DONK. Sessizlik.

Ollie Dinsmore, Kubbe'nin dört adım ötesine bağdaş kurup oturmuştu, yanında da izcilik günlerinden kalma heybesi vardı. Heybe arka bahçeden topladığı taşlarla doluydu -aslında o kadar doluydu ki buraya adeta iki büklüm gelmiş, yolda da heybenin dibinin delineceğinden ve cephanesinin dökületeğinden korkmuştu. Fakat delinmemişti ve işte buradaydı. Bir taş aldı- güzel, düzgün bir taştı, antik çağlarda bayağı iyi cilalanmıştı ve Kubbe'ye fırlattı. Taş Kubbe'ye çarpınca havada kendi kendine geri dönmüş gibi oldu. Ollie alıp yeniden attı.

DONK. Sessizlik.

Kubbe'nin buna değecek tek bir tarafı var, diye düşünüyordu. Kardeşiyle annesinin ölümüne yol açmış olabilirdi ama sevgili İsa sayesinde bir heybe cephaneyle bütün günü geçirmek mümkün oluyordu.

Taştan bumeranglar diye düşünüp gülümsedi. Gerçek bir tebessümdü ama zayıfladığı için suratı korkunç görünüyordu. Bu aralar pek iştahı yoktu ve daha uzun bir süre iştahının olacağını da sanmıyordu. Bir silah sesi duyup anneni mutfak masasının yanında eteği sıyrılıp külotu ortaya çıkmış ve kafası uçmuş olarak bulmak... insanda iştah filan bırakmıyordu.

DONK. Sessizlik.

Kubbe'nin diğer tarafında bir telaştır gidiyordu, bir günde çadır kent ortaya çıkmıştı. Cipler, kamyonlar gidip geliyor ve komutanları genelde tek avazda bağırarak emirler yağdırıp küfürler ederken yüzlerce asker oradan oraya koşturuyordu.

Çoktan dikilmiş çadırlara ilaveten üç uzun çadır daha ekleniyordu. Önlerindeki levhalar toprağa gömülmüştü bile. 1. ZİYARETÇİ AĞIRLAMA İSTASYONU, 2. ZİYARETÇİ AĞIRLAMA İSTASYONU ve İLKYARDIM İSTASYONU. Daha da uzun başka bir çadırın önünde ise TAZE YİYECEK tabelası vardı. Ve Ollie'nin oturup taşlarını Kubbe'ye atmaya başlamasından bir süre sonra iki tane brandalı kamyon yanaşmıştı.

Şimdi dört bir yana mavi seyyar tuvaletler koyuyorlardı. Tuvaletleri ziyaretçilerin buluşma noktasından uzağa koyuyorlardı.

Annesinin kafatasından yayılan madde küflü çilek reçeline benziyordu ve Ollie'nin anlayamadığı, bunu niye orada yaptığıydı. Neden çoğunlukla yemeklerini yedikleri yerde? Başka bir oğlu daha olduğunu, (açlıktan ölmediği takdirde) burada yine yemek yiyebileceğini ve gördüğü korkunç manzarayı asla aklından çıkaramayacağını unutacak kadar mı kafayı yemişti?

Evet, diye düşündü. *O kadar kötüydü. Çünkü Rory daima onun en sevdiği oğlu, evcil hayvanıydı, inekleri beslemeye veya otlamaya gittiklerinde ağılı temizlemeyi unutmadığım sürece beni pek fark etmezdi. Veya karnede I) getirmediğim sürece. Çünkü oğulcuğu hep A alırdı.*

Bir taş daha attı.

DONK. Sessizlik.

Bir sürü asker Kubbe'nin yakınına tabelalar dikiyordu. Chester's Mill'e bakanlar da.

UYARI!

KENDİ GÜVENLİĞİNİZ İÇİN!

KUBBE'DEN İKİ METRE (6 ADIM) UZAK DURUN!

yazıyordu.

Ollie, Kubbe'nin öbür tarafına bakacak şekilde dikilenlerde de aynı şeylerin yazdığını ve o tarafta bunun işe yarayacağını tahmin ediyordu, çünkü orada düzeni sağlayacak kişiler vardı. Ama bu tarafta belki sekiz yüz kasabalı ve olsa olsa iki düzine polis olacaktı ve bunların çoğu da bu işte yeniydi. Bu taraftakileri geride tutmaya çalışmak kumdan bir kaleyi gelecek dalgadan korumak gibi bir şey olacaktı.

Annesinin külotu ıslanmıştı ve bacaklarının arasına da bir şeyler akmıştı. Herhalde tetiği çekmeden hemen önce veya çektikten hemen sonra altına yapmıştı. Ollie muhtemelen sonradır, diye düşünüyordu.

Bir taş daha attı.

DONK. Sessizlik.

Yakınında duran bir asker vardı. Oldukça gençti. Yenlerinden herhangi bir rütbe işareti olmadığı için Ollie paralı asker olabileceğini düşündü.

On altı yaşındaymış gibi duruyordu ama herhalde daha büyüktü. Gençlerin askere alınabilmek için yaşları hakkında yalan söylediğini duymuştu, fakat bunun, her tür bilgi bilgisayarlara yüklenmeden önceki devirlerde kaldığını düşünüyordu.

Asker etrafına bakındı, kimsenin ona dikkat etmediğini gördü ve alçak sesle konuşmaya başladı. Güneyli aksam vardı. “Evlat? Şunu keser misin? Beni çıldırtıyor.”

Ollie, “Başka yere git o zaman,” dedi.

DONK. Sessizlik.

“Gidemem ki. Emirler.”

Ollie cevap vermedi. Onun yerine bir taş daha attı.

DONK. Sessizlik.

Asker, “Niye yapıyorsun ki bunu?” diye sordu. Ollie’yle konuşmaya devam edebilmek için tabelalarla işi bitmemiş gibi yapıyordu.

“Çünkü er ya da geç biri geri sekmeyecek. Ve o zaman kalkıp gideceğim ve bu çiftliği bir daha asla görmeyeceğim. Bir daha hiç inek sağmayacağım. Orada havalar nasıl?”

“Güzel. Ama biraz serin. Ben Güney Carolina’lıyım. Ekimde bizim oralarda böyle hava olmaz.”

Ollie’nin bulunduğu yerde, yani güneyli çocuktan üç metre kadar ötede hava sıcaktı. Ayrıca pis kokuyordu.

Asker, Ollie’nin arkasını gösterdi. “Niye taş atmayı kesip o ineklerle ilgilenmiyorsun?” İneyk diye söylüyordu. “Otlat, sütlerini sağ, ne bileyim yap işte bir şeyler.”

“Otlatmamıza gerek yok. Nereye gideceklerini biliyorlar zaten. Artık sağılmaları da gerekmiyor. Memeleri kurudu.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Babam otlara bir şey olduğunu söylüyor. Çünkü havada bir gariplik var. Burası pek iyi kokmuyor biliyor musun? Çöp kokuyor.”

“Gerçekten mi?” Asker bayağı şaşırmış gibiydi. Tabelalar toprağa iyice gömüldüğü halde tepelerine çekiçle bir iki kere daha vurdu.

“Evet. Annem de bu sabah kendini öldürdü.”

Asker çekici tabelaya vurmak üzereydi ki elinden düşürdü. “Dalga mı geçiyorsun benimle?”

“Yo. Mutfakta kendini vurdu. Ben buldum.”

“Of, korkunç bir şey.” Asker, Kubbe’ye yaklaştı.

“Geçen pazar kardeşimi kasabaya götürmüştük, daha sağdı -yani sağ gibiydi- ama annem hemencecik öldüğü için onu buraya gömdük. Burayı severdi. Böyle iğrençleşmeden önce buralar çok güzeldi.”

“Tanrım! Çocuk cehenneme gidip gelmişsin!”

Ollie, “Hâlâ oradayım,” dedi ve bu sözler içinde bir dalgalanma yaratmış gibi ağlamaya başladı. Ayağa kalkıp Kubbe’ye doğru ilerledi. Genç askerle karşılıklı durdular, aralarında bir adım bile yoktu. Asker elini kaldırdı, hafif elektriklenmeden dolayı yüzünü buruşturdu ve elini Ollie’ye uzattı. Parmaklarını açıp Kubbe’ye yapıştırdı. Ollie de kendi elini kaldırıp kendi tarafında aynı şeyi yaptı. Elleri birbirine dokunuyormuş gibiydi, parmak parmağa, avuç avuca, ama dokunmuyordu. Bu ertesi gün yüzlerce, binlerce kere tekrarlanacak boşuna bir hareketti.

“Evlat..”

Birisi, “Asker!” diye kükredi. “Kaldır o özürlü kıçını oradan!”

Paralı asker Ames reçel çalarken yakalanmış bir çocuk gibi yerinden zıpladı.

“Çabuk buraya gel! Koş!”

Asker, “Burada bekle,” deyip fırçasını yemek üzere koşarak gitti. Ollie, paralı askerlerde rütbe indirimi olamayacağına göre fırça yiyeceğini tahmin etmişti.

Herhalde hayvanat bahçesindeki hayvanlardan biriyle konuştu diye hapse atacak halleri de yoktu. *Üstelik fıstık filan da almış değilim,* diye düşündü.

Bir an artık süt vermeyen ineklere baktı -artık otlamıyorlardı bile neredeyse - ve gidip heybesinin yanma oturdu. Güzel bir taş aradı. Ölmüş annesinin tırnaklarındaki yarısı silinmiş ojeleri hatırladı, bir parmağı hâlâ dumanı tüten silahın yanında duruyordu. Sonra taşı fırlattı. Taş Kubbe’ye çarpıp geri sekti.

DONK. Sessizlik.

10

O perşembe günü öğleden sonra saat dörtte, New England’da hava bulutlu, Chester’s Mill’de ise güneş bulutların arasından spot gibi parlarken Ginny Tomlinson, Junior’a bakmaya gitti. Baş ağrısı için bir şey isteyip istemediğini sordu. Junior önce istemedi ama sonra fikrini değiştirip Tylenol veya Advil istedi. Kadın geri geldiğinde Junior ilacını almak üzere kapıya gitti. Ginny hasta kartına *aksama hâlâ var ama biraz düzelmiş gibi* diye yazdı.

Thurston Marshall kırk beş dakika sonra kafasını içeri uzattığında oda boştu. Junior’ın dinlenme salonuna gittiğini düşündü ama orada da kalp krizi geçirmiş olan Emily Whitehouse’dan başka kimse yoktu. Emily gittikçe iyileşiyordu. Thurse koyu sarı saçlı, aksayan bir genç görüp görmediğini sordu. Emily görmediğini söyledi. Thurse, Junior’ın odasına döndü ve dolaba baktı. Boştu. Muhtemelen beyninde ur olan genç adam giyinmiş ve evrakları doldurma zahmetine katlanmadan kendini taburcu etmişti.

11

Junior eve doğru yürüdü. Kasları ısınınca aksaması tamamen geçmiş gibi görünüyordu. Ayrıca, sol gözünde yüzüp duran o kara anahtar deliği de iyice küçülmüştü. Belki de yeterince talyum almamıştı. Bilmeye imkân yok gibiydi. Ne olursa olsun Tanrı'ya verdiği sözü tutacaktı. Eğer Appleton'lara bakarsa Tanrı da onu koruyacaktı.

Hastaneden çıkarken (arka kapısından) düşündüğü ilk şey babasını öldürmekti. Fakat eve varınca -annesinin öldüğü, Lester Coggins'le Brenda Perkins'in öldüğü eve- fikrini değiştirdi. Babasını şimdi öldürürse özel kasaba toplantısı iptal edilirdi. Junior bunu istemiyordu çünkü kasaba toplantısı asıl amacı için gayet uygun bir perdeleme olacaktı. Polislerin çoğu orada olurdu ve böylece hücrelerin bulunduğu kata daha kolay ulaşırdı. Sadece o zehirli künyeler yanında değil diye hayıflanıyordu. Onları Baaaarbie'nin gırtlağına tıkmak çok hoş olurdu.

Zaten Koca Jim de evde değildi. Evdeki yegâne canlı şey sabahın erken vaktinde hastane otoparkında gördüğü kurttu. Merdivenin ortasına kadar inmiş, hırlayarak ona bakıyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Gözleri sarıydı. Boynunda da Dale Barbara'nın künyeleri asılıydı.

Junior gözlerini yumup ona kadar saydı. Gözlerini açtığında kurt gitmişti.

Sıcak ve boş eve, "Artık kurt benim," diye fısıldadı. "Kurt adam oldum ve Lon Chaney'yi kraliçeyle dans ederken gördüm."

Aksayarak ama bunu fark etmeden yukarı çıktı. Üniformasıyla tabancası -Beretta 92 Taurus- dolaptaydı. Karakolda bu tabancalardan altı tane vardı, çoğunun parası da iç güvenlik bütçesinden ödenmişti. Beretta'nın on beş atımlık şarjörünü kontrol etti ve dolu olduğunu gördü. Tabancayı kılıfına sokup, kemeri titreyen beline bağladı ve odadan çıktı.

Merdivenin başında durakladı, toplantı saatine kadar etrafta görünmek istemiyordu, o yüzden nereye gidebileceğini düşündü. Kimseyle konuşmak, hatta görülmek istemiyordu. O zaman geldi aklına. Eylem yerine çok yakın güzel bir saklanma yeri vardı. Dikkatlice merdivenlerden indi -kahretsin yeniden aksamaya başlamıştı ve yüzünün sol tarafı uyuşmuş gibiydi- ve koridoru geçti. Kasayı açıp içindeki parayı yakmam gerekir mi diye düşünerek babasının çalışma odasının önünde bir süre bekledi. Harcayacağı

çabaya değmeyeceğine karar verdi. Hayal meyal ıssız bir adaya düşen bankacılarla ilgili bir fıkra hatırladı, birbirlerine elbiselerini satıp zengin filan oluyorlardı ve havlar gibi güldü, oysa fıkranın komik yerini hatırlamadığı gibi zaten asıl esprisini de hiç anlayamamıştı.

Güneş Kubbe’nin batısındaki bulutların arasında kayboldu ve ortalık loşlaştı. Junior evden çıkıp karanlığın içinde gözden kayboldu.

12

Saat beşi çeyrek geçe Alice ile Aidan Appleton kaldıkları evin arka bahçesine geldiler. Alice, “Caro? Aidan’la beni... büyük toplantıya götürür müsün?” diye sordu.

Coralee Dumagen’in tezgâhında ve onun malzemeleriyle akşam yemeği için sandviç hazırlamakta olan Carolyn Sturges çocuklara hayretle baktı. Daha önce çocukların bir yetişkin toplantısına katılmak istediğini hiç duymamıştı, bildiği kadarıyla imkânları olsa böyle sıkıcı bir olaya katılmamak için köşe bucak kaçarlardı. Fikir hoşuna gitti. Çünkü çocuklar giderse kendisi de gidebilirdi.

Eğilip, “Emin misiniz?” diye sordu. “İkiniz de?”

Şu son birkaç güne kadar Carolyn çocuk sahibi olmak istemediğini, öğretmen ve yazar olarak kariyer yapmayı tercih ettiğini söylerdi. Roman yazmak ona bayağı riskli göründüğü halde belki de roman yazarı olurdu, yani insan onca emek harcayıp bin sayfa yazar da ya başarılı olmazsa? Ama şair olsa... bütün ülkeyi dolaşsa (belki de motosikletle)... okumalar düzenlese, seminerler verse, kuş gibi özgür... bu hoş olurdu işte. Belki birkaç ilginç erkekle tanışır, şarap içip yatakta Sylvia Plath’ı konuşurlardı. Alice ile Aidan fikrini değiştirmişti. Onlara âşık olmuştu. Kubbe’nin kalkmasını istiyordu -tabii ki istiyordu- ama bu iki çocuğu annelerine geri vermek de yüreğini burkacaktı. Onlar da biraz üzülür diye umuyordu. Belki bu kötülüktü ama böyle hissediyordu işte.

“Ade? Sen de istiyor musun? Çünkü büyüklerin toplantıları çok uzun ve sıkıcı olabilir.”

Aidan, “Gitmek istiyorum,” dedi. “Herkesi görmek istiyorum.”

O zaman Carolyn anladı. İlgilerini çeken kasaba kaynakları ve bunların nasıl kullanılacağı değildi, niye olacaktı ki zaten? Alice dokuzundaydı, Aidan da beşinde. Ama herkesi bir arada, koca bir aile toplantısındaymış gibi görmek... Bu mantıklıydı işte.

“Uslu durabilecek misiniz? Öyle kıkır kıkır gülüşüp fısıldaşmadan?”

Alice ağırbaşlı bir tavırla, “Tabii ki,” dedi.

“Peki gitmeden önce çişinizi filan halledecek misiniz?”

“Evet!” Bu sefer kız Caro’nun aptalca bir şey söylediğini göstermek istercesine gözlerini devirmişti. Ve Caro bunu yapışına bayılıyordu.

“O zaman bu sandviçleri paket edip yanımıza alırız,” dedi. “Ve uslu çocuklar için kamışla birlikte iki kutu kola götürürüz. Söz konusu çocuklar gitmeden önce çişlerini de bir güzel yaparlar.”

Aidan, “Ben kamışla içmeye bayılırım zaten,” dedi. “Woops da var mı?”

Alice, “Yani Whoopie Çöreği demek istiyor,” diye açıkladı.

“Ne olduğunu biliyorum da onlardan kalmadı. Ama biraz kraker var galiba. Hani şu tarçınlı şekere bulanmış olanlardan.”

Aidan, “Onlara da bayılırım, seni seviyorum Caro,” dedi.

Carolyn gülümsedi. Okuduğu hiçbir şiirin bu kadar güzel olmadığını düşündü. Williams'ın soğuk eriklerle ilgili şiiri bile bu kadar değildi.

13

Julia hayretler içinde bakarken Andrea Grinnell basamakları ağır ağır indi. Andi başka biri olmuştu. Bunda makyajla saman yığınına dönmüş olan saçlarını taramasının da büyük bir payı vardı, ama hepsi bu değildi. Julia ona bakarken kasabanın üçüncü üyesini ne kadar uzun zamandır kendisi gibi görmemiş olduğunu fark etti. Bu gece beli kemerli çarpıcı kırmızı bir elbise giymişti -kemer Ann Taylor'a benziyordu- ve ağzı büzgülü kumaş bir çanta almıştı.

Horace bile huşu içindeydi.

Basamakların dibine varınca, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu. "Süpürgem de olsa kasaba toplantısına uçarak gidecek gibi mi?"

"Çok iyi görünüyorsun. Yirmi yaş gençleşmişsin."

"Sağ ol canım, ama yukarıda ayna var."

"Sana ne kadar iyi göründüğünü göstermiyorsa buraya getir, burada ışık daha iyi."

Andi, çantayı ağırmış gibi öteki koluna aldı. "Eh, galiba iyiyim. En azından biraz."

"Bunu kaldıracak gücün olduğuna emin misin?"

"Herhalde, fakat titreyip ürpermeye başlarsam yan kapıdan kaçarım." Aslında titrese de titremese de bir yere kaçmaya niyeti yoktu.

"Çantada ne var?"

Andrea, *Jim Rennie'nin yemeği*, diye düşündü. *Bütün kasabanın önünde yedirmek niyetindeyim ona bu yemeği.*

"Kasaba toplantılarına örgümü de götürürüm hep. Bazen çok sıkıcı ve uzun oluyorlar."

Julia, "Bu seferkinin sıkıcı olacağını pek sanmıyorum," dedi.

"Sen de geliyorsun değil mi?"

Julia kaçamak bir şekilde, "Aaa, düşünüyorum," diye cevap verdi. Toplantı bitmeden kasaba merkezinden yeterince uzaklaşmış olmayı umuyordu. "Önce yapmam gereken bir iki iş var. Sen yalnız gidebilecek misin?"

Andi, *ay anne, lütfen yani,* bakışıyla baktı. “Sokağı geçip yokuş aşağı indim mi oradayım. Yıllardır yaptığım şey.”

Julia saatine baktı. Altıya çeyrek vardı. “Çok erken değil mi çıkmak için?”

“Yanılmıyorsam Al kapıları saat altıda açar. Kendime iyi bir yer bulmak istiyorum.”

Julia, “Üye olarak zaten sahnede oturman gerekiyor,” dedi. “Yani istediğin buysa.”

“Yok, sanmıyorum.” Andi çantasını tekrar diğer koluna geçirdi. İçinde örgüsü, VADER dosyası ve evini korusun diye kardeşi Twitch’in hediye ettiği, 38’lik vardı. Kasaba beden gibiydi, ama insan bedeniyle kıyaslanınca bir avantajı vardı, kasabanın beyni kötüyse değiştirmek mümkündü. Ve belki de iş öldürmeye kadar varmazdı. Varmasın diye dua etti.

Julia merakla ona bakıyordu. Andrea dalıp gittiğini fark etti.

“Bu gece kasabalılarla oturacağım. Ama zamanı gelince ben de sözümü söyleyeceğim. Bundan emin olabilirsin.”

14

Andi, kapıların açılış saati konusunda haklıydı. O vakitte, daha önce boş denebilecek anacadde, belediye binasına giden kasabalılarla dolmaktaydı. Büyük kısmı küçük gruplar halinde yürüyerek geliyordu. Eastchester ve Northchester'den de arabalar gelmeye başlamıştı. Araçların çoğu doluydu, bu gece kimse yalnız olmak istemiyor gibiydi.

Andi dilediği yeri seçecek kadar erkenciydi ve baştan üçüncü sıranın koridor başını tercih etti. Tam önünde Carolyn Sturges'le çocuklar oturuyordu. Çocuklar keyifle herkesi, her şeyi inceliyorlardı. Küçük oğlanın avucu şeker doluymuş gibiydi.

Linda Everett de erkencilerdendi. Julia, Rusty'nin tutuklandığını haber vermişti -tamamen saçmalık- ve Andi karısının yıkılmış olması gerekliğini biliyordu, ama yaptığı harika makyaj ve büyük cepli elbisesiyle bunu gizlemeyi başarmıştı. Kendi durumuna bakınca (ağzı kuru, başı zonkluyor, karnı gurulduyordu) Andi kadının cesaretine hayran oldu.

Yanındaki boş yere vurup, "Gel yanıma otur Linda," dedi. "Rusty nasıl?"

Linda, Andrea'nın yanına geçerken, "Bilmiyorum," dedi. Elbisesinin takma ceplerinden birinde ne varsa tahtaya değince ses çıkarmıştı. "Görmeme izin vermiyorlar."

Andrea, "Bu durum düzeltilecek," dedi.

Linda da ciddi bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Öyle olacak." Sonra öne eğilip, "Merhaba çocuklar," dedi. "Adınız ne sizin?"

Caro, "Bu Aidan," dedi. "Bu da.."

Küçük kız, kraliçelere yakışır bir tavırla elini uzatıp, "Ben Alice," diye atıldı. "Aidan'la ben... Aidan'la ben... Kubtim'iz. Yani Kubbe Yetimi. Thurston taktı bu ismi. İnsanın kulağından para bile çıkartabiliyor, sihirli numaraları var yani."

Linda gülümseyerek, "Eh, dört ayak üstüne düşmüşsünüz anlaşılan," dedi. İçinden gülümsemek gelmiyordu aslında, hayatında hiç bu kadar gerilmemişti. Gergin kelimesi bile hafif kalıyordu. Korkudan ödü patlıyordu.

15

Saat altı buçukta belediye binasının arkasındaki otopark ağzına kadar dolmuştu. Ondan sonra da anacaddedeki, Batı Caddesi'ndeki ve Doğu Caddesi'ndeki boşluklar doldu. Yediyi çeyrek geçe postaneyle itfaiyenin park yerleri bile dolmuş ve hemen hemen belediye binasındaki tüm koltuklara birileri yerleşmişti.

Koca Jim koltukların yetmeyeceğini önceden tahmin ettiği için Al Timmons'la en yeni polislerden birkaçı çimlerin üstüne Amerikan Silahlı Kuvvetler Salonu'ndaki banklarından da getirmişlerdi. Bazılarının üstünde ASKERLERİMİZE DESTEK OLUN, bazılarının üstünde de DAHA ÇOK BİNGO OYNAYIN! yazıyordu. Ön kapının iki yanına da büyük hoparlörler yerleştirilmişti.

Kasaba güvenlik güçlerinin büyük bir çoğunluğu -ve biri hariç tüm emekli polisler- düzeni sağlamak üzere hazır bulunuyordu. Geç gelenler dışarıda oturmak (hatta banklar bile dolduğu için ayakta kalmak) zorunda kaldıkları için homurdanınca Şef Randolph erken gelmeleri gerektiğini söylüyordu: sona kalan dona kalırdı. Ayrıca havanın iyi olduğunu ve sonradan yine pembe bir ay çıkacağını da ekliyordu.

Joe Boxer, "Kokuyu saymazsan gayet hoş tabii," dedi. Diş hekimi hastanede yaptığı araştırmalar sonucu heyecan verici buluşlara ulaştığı günden beri huzursuzdu. "Umarım bunlardan doğru dürüst bir şeyler duyarız." Hoparlörleri gösteriyordu.

Şef Randolph, "Gayet güzel duyarsınız," dedi. "Dipper'dan aldık bunları. Tommy Anderson birer sanat eseri olduklarını söyledi ve kendi eliyle kurdu. Perdesi olmayan bir açık hava sinemasına gittiğinizi varsayın."

Joe Boxer, "Bana daha çok popomdaki çıbanmış gibi geliyor," dedi, sonra bacak bacak üstüne attı ve özenle pantolonunun ütü izlerini düzeltti.

Junior, gizlendiği yerden çıkmış, duvardaki çatlağa gözünü dayamış onları izliyordu. Bütün kasabalıyı bir arada görmek çok hoşuna gitmişti ve hoparlörlere minnettardı. Bulunduğu yerden her şeyi duyabilecekti. Ve babası iyice saçmalamaya başlayınca eylemini gerçekleştirecekti.

Tanrı benim yolumu seçen herkese yardım eder, diye düşündü.

Hava kararsa bile babasının koca göbekli gövdesini fark etmemek imkânsızdı. Ayrıca bu gece belediye binası tepeden tırnağa aydınlıktı ve camların birinden vuran ışık, tam Koca Jim'in otoparkın kenarında içinde durduğu dikdörtgeni aydınlatıyordu. Carter Thibodeau da yanındaydı.

Koca Jim'in izlendiğinden haberi yoktu ya da daha doğrusu herkes tarafından izlendiğini hissediyordu, ki bu da aynı şey demekti. Saatine baktı ve yediyi geçtiğini gördü. Politikanın içinde olduğu uzun yıllar boyunca edindiği izlenimlerden biri de önemli toplantıların daima on dakika geç başlamasının daha iyi olduğuydu, ne daha erken ne de daha geç. Bu da artık zamanın geldiğini göstermekteydi. Elinde konuşmasının bulunduğu bir dosya vardı, ama bir kez kendini kaptırınca buna ihtiyacı olmayacaktı. Ne diyeceğini biliyordu. Dün gece uykusunda birkaç kez bu konuşmayı tekrar etmiş gibiydi ve her seferinde daha da iyi olmuştu.

Carter'ı dürttü. "Gösteriyi sahneye koyma vakti geldi."

"Tamam." Carter, binanın basamaklarında duran Şef Randolph'un yanma koştu (Koca Jim, *muhtemelen kendini o lüzumsuz Julius Sezar sanıyordur,* diye düşündü) ve şefi geri getirdi.

Koca Jim, "Yan kapıdan gidelim," dedi. Saatine göz attı. "Şu andan itibaren beş, hayır, dört dakika. Peter önden sen git, sonra ben, sen de benim arkamdan gel Carter. Doğruca sahneye çıkacağız tamam mı? Süklüm püklüm durmayın, dimdik yürüyün. Alkışlar olacak. Dinmeye başlayana kadar ayakta kalın. Sonra oturun. Peter sen solumda; Carter, sen de sağımda oturacaksın. Ben öne çıkıp önce dua edeceğim, sonra herkes ayağa kalkıp milli marşımızı okuyacak. Ondan sonra konuşmaya başlayacağım ve gündemdeki olayları hızla geçeceğim. Her şeye evet oyu verecekler. Anlaşıldı mı?" Randolph, "Ben çok gerginim," diye itiraf etti.

"Olma. Her şey yolunda gidecek."

Bu konuda kesinlikle yanılıyordu.

16

Koca Jim’le belediye binasının yan kapısına doğru yürürken Rose da minibüsü McClatchey’lerin bahçe yoluna sokuyordu. Arkasında da Joanie Calvert’ın kullandığı bir Chevrolet sedan vardı.

Claire bir elinde valiz, öbür elinde erzak dolu bez bir torbayla evden çıktı. Joe ile Benny Drake’de de valiz vardı ama Benny’nin valizindeki giysilerin çoğu Joe’nun dolabındandı. Benny’de ayrıca yine McClatchey’lerin kilerinden doldurulmuş küçük bez bir çanta vardı.

Yokuşun aşağısından hoparlörlerden gelen alkışlar duyuldu.

Rose, “Çabuk,” dedi. “Başlıyorlar. Gitme vaktimiz geldi.” Lissa Jamieson da onunlaydı. Minibüsün sürgülü kapısını açıp eşyaları yerleştirmeye başladı.

Joe, Rose’a, “Camlara kurşun kaplandı mı?” diye sordu.

“Evet, Joanie’nin arabası için de fazladan kurşun var. Güvenli dediğin yere kadar gidip sonra camlarını kaplayacağız. Şu valizi versene.”

Joanie Calvert, “Bu delilik aslında,” dedi. Kendi arabasıyla Sweetbriar minibüsü arasındaki mesafeyi düzsayılacak bir çizgide yürüyünce Rose yolluk olarak bir iki kadehten fazla içmediğini tahmin etti. Bu iyi bir şeydi.

“Muhtemelen haklısın,” dedi. “Hazır mısın sen?”

Joanie içini çekip kolunu kızının zayıf omuzlarına doladı. “Neye? Bir sepetle cehenneme gitmeye mi? Niye olmasın? Ne kadar kalmamız gerekecek orada?”

Rose, “Bilmiyorum,” dedi.

Joanie tekrar iç geçirdi. “Eh, en azından hava sıcak.”

Joe, Norrie’ye, “Büyükbaban nerede?” diye sordu.

“Jackie ve Bay Burpee ile Rennie’den çaldığı minibüste. Onlar Rusty’le Bay Barbara’yı çıkarmak için karakola girince dışarıda bekleyecek.” Joe’ya ürkek bir tebessümle baktı. “Şoförlüklerini yapacak.”

Joanie Calvert, “İhtiyar bir budaladan daha budalası yoktur,” dedi. Rose gidip kadına bir tane çakmak istedi ve Lissa’ya gözucuyla bakınca onun da

aynı şeyleri hissettiğini anladı. Ama şimdi değil dövüşmek, tartışmanın bile sırası değildi.

Claire, “Ya Julia?” diye sordu.

“O da Piper’le geliyor. Ve köpeğiyle.”

Aşağıdan Chester’s Mill Birleşik Korosu’nun milli marşı söylediği duyuldu.

Rose, “Hadi gidelim,” dedi. “Öne ben geçeceğim.”

Joanie Calvert hüzünlü bir uysallıkla, “En azından hava sıcak,” diye tekrarladı. “Hadi Norrie, yaşlı annene yardımcı pilotluk yap.”

17

Çiçekçinin güney tarafında bir yükleme yolu vardı ve çalıntı telefon şirketinin minibüsü, burnu dışarıda kalacak şekilde buraya park edilmişti. Ernie, Jackie ve Rommie Burpee oturup milli marşı dinlediler. Jackie gözlerinde bir yanma hissetti ve bu konuda yalnız olmadığını fark etti, direksiyon başında oturan Ernie arka cebinden bir mendil çıkarmış gözlerini kuruluyordu.

Rommie, "Linda'nın işaret vermesine gerek yokmuş," dedi. "Hoparlör koymalarım beklemiyordum. Benden almadılar."

Jackie, "Yine de onu orada görmeleri iyi," dedi. "Masken yanında mı Rommie?"

Rommie plastik Dick Cheney maskesini gösterdi. Stoklarına rağmen Jackie'ye Ariel maskesi bulamamış o da Harry Potter'ın arkadaşı Hermione maskesiyle yetinmişti. Ernie'nin Darth Vader maskesi koltuğun arkasındaydı ama Jackie asıl onu takarsa başlarına bir şey geleceğini tahmin ediyordu. Bunu yüksek sesle dile getirmemişti.

Hem sahiden ne önemi var ki? Birdenbire kasabadan kaybolunca herkes niye gittiğimizi anlayacak zaten.

Fakat şüphelenmekle bilmek aynı şey değildi ve Rennie ile Randolph'un yalnızca şüphelenirlerse geride bıraktıkları yakınları ve arkadaşları sıkı sorgulama dışında bir sorun yaşamazdı.

İhtimaller. Jackie bu koşullar altında kelimenin ne kadar önem taşıdığını algılamıştı.

Milli marş sona erdi. Yine alkış sesleri duyuldu, sonra ikinci üye konuşmaya başladı. Jackie taşıdığı tabancayı yokladı -yedek tabancasıydı- ve önündeki birkaç dakikanın muhtemelen hayatının en uzun dakikaları olacağını düşündü.

18

Barbie ile Rusty hücrelerinde Koca Jim'in konuşmasını dinliyorlardı. Belediye binasının önüne konan hoparlörler sayesinde gayet iyi duyuyorlardı.

"Teşekkürler! Teşekkürler, hepinize teşekkürler! Geldiğiniz için sağ olun! Ve bu Amerika Birleşik Devletleri'nin en cesur, en dayanıklı, en hazımlı insanları olduğunuz için de teşekkürler!"

Coşkulu alkışlar.

"Hanımlar, beyler... ve çocuklar, çünkü dinleyiciler arasında birkaç tane görüyorum.."

Neşeli kahkahalar.

"Burada kötü bir durumdayız. Bunu biliyorsunuz. Bu gece nasıl bu duruma geldiğimizi anlatmayı düşünüyorum. Her şeyi bilmiyorum ama bildiklerimi paylaşacağım çünkü bunu hak ediyorsunuz. Bilgilerinizi tazeledikten sonra kısa ama önemli bir gündemimiz olacak. Ancak ilk önce sîzlerle ne kadar GURUR duyduğumu, bu kritik yol ayrımında Tanrı -ve sizler- tarafından lider olarak seçilmekle ne kadar ONUR *duyduğumu söylemek istiyorum ve el ele vererek bu zorlu sınavın üstesinden geleceğimizi size* GARANTİ *ediyorum, birlik olarak ve Tanrı'nın yardımıyla her zamankinden de* DAHA GÜÇLÜ, DAHA DOĞRU *ve* DAHA İYİ *insanlar olacağız! Şu anda çöldeki İsrail ırkı gibi olabiliriz..."*

Barbie gözlerini devirdi ve Rusty yumruğuyla bir hareket yaptı.

"... fakat yakında KENAN ülkesine ulaşacağız ve Tanrı ile Amerikan halkı önümüze mutlaka süt ve bal koyacaklar!"

Çılgınca alkışlar. Yukarıdaki üç dört polis de karakolun kapısında Koca Jim'i dinliyordu. Barbie, "Hazır ol dostum," dedi.

Rusty, "Hazırım," dedi. "İnan bana hazırım."

Tabii Linda da bizi almaya gelenlerin arasında değilse, diye düşündü. Onun kimseyi öldürmesini istemiyordu, ama ondan da önemlisi karısının ölüm riskiyle burun buruna gelmesini istemiyordu. Kendisi için değil. *Bırak o bulunduğu yerde kalsın. Adam deli olabilir ama en azından Linda kasabanın geri kalanıyla birlikte olduğu sürece güvende demektir.*

Silah sesleri başlamadan önce son düşüncesi buydu.

19

Koca Jim sevinçten uçuyordu. Onları tam istediği kıvama getirmiş, avucunun içine almıştı. Ona oy veren ve vermeyen yüzlerce insanı. Bu salonda okul bütçesi konuşulurken bile bu kadar insanı bir arada görmemişti. İçeride olduğu gibi dışarıda da kucak kucağa, omuz omuza oturuyorlar ve kendisini dinlemekten de fazlasını yapıyorlardı. Sanders kayıplarda ve Grinnell de dinleyiciler arasında (o kırmızı elbiseyle üçüncü sırada oturduğunu gözden kaçırmaya imkân yoktu) olduğuna göre bu kalabalık onun içindi. Gözleriyle onları kurtarsın ve korusun diye yalvarıyorlardı. Onun mutluluğunu artıran, yanındaki özel korumasını ve salonun iki yanma dizilmiş polisleri -kendi polislerini- görmesiydi. Henüz hepsinin üniforması yoktu ama hepsi silahlıydı. Dinleyiciler arasında en azından yüz kişi daha mavi kol bandı takmıştı. Adeta kendi özel ordusu varmış gibiydi.

“Sevgili hemşerilerim, çoğunuz Dale Barbara diye birini tutukladığımızı duymuşsunuzdur..”

Bir yuh ve ıslık fırtınası koptu. Koca Jim görünüşte ciddiydi, ama içten içe mutluluk duyarak sesler yatışsın diye bekledi.

“... Brenda Perkins, Lester Coggins ve hepimizin tanıyıp sevdiği iki kızın öldürülmesi yüzünden, yani Angie McCain’le Dodee Sanders’ın.”

Bu sefer daha da yüksek çıkan yuh seslerine, “Asm onu!” ve, “Terörist!” çığlıkları da eklenmişti. “Terörist,” diye bağıran ses Brownie Mağazası’nın gündüz müdürü Velma Winter’in sesine benziyordu.

Koca Jim, “Muhtemelen bilmediğiniz en önemli şey, Kubbe’nin birkaç seçkin bilimadamı tarafından hazırlanan ve hükümetin içindeki farklı kanatlardan gizli fonlarla desteklenen bir komplo sonucu ortaya çıktığı. *Sevgili kasaba halkı bizler bu deneyde kullanılan kobaylarız ve Dale Barbara da planı yapan ve deneyi içeriden yönlendiren kişidir.”*

Bu sözleri şaşkın bir sessizlik karşıladı. Sonra bir öfke patlaması oldu.

Ortalık yatışınca Koca Jim konuşmaya devam etti, ellerini kürsünün iki yanına dayamıştı, iri suratı içtenlikle (ve belki yüksek tansiyon yüzünden) parlıyordu. Konuşma metni önünde duruyordu ama dosya hâlâ açılmamıştı.

Ona bakmasına gerek yoktu ki. Tanrı ses tellerini kullanıyor ve dilini hareket ettiriyordu.

“Gizli fon derken neyi kastettiğimi merak etmiş olabilirsiniz. Cevap korkunç, ama basit. Henüz kim olduklarını saptayamadığımız kasabalılardan da yardım gören Dale Barbara bir uyuşturucu tesisi kurmuş ve bir kısmı CIA bağlantılı ve hepsi Atlantik kıyısında bulunan uyuşturucu lortlarına muazzam miktarlarda kristal metamfetamin satışı yapmıştır. Ve her ne kadar şimdilik bize suç ortaklarının isimlerini vermediyse de, içlerinden biri -bunu söylerken yüreğim sızlıyor- galiba Andy Sanders’tır.”

Dinleyicilerden bir gürültü ve hayret nidaları yükseldi. Koca Jim, Andi Grinnell’in koltuğundan kalkar gibi olduğunu, sonra tekrar yerine oturduğunu gördü. *Doğrusu bu*, diye düşündü. *Otur oturduğun yerde. Beni sorgulama cüretinde bulunursan çiğ çiğ yerim seni. Ya da parmağı uzatıp seni suçlarım. Onlar yer seni çiğ çiğ.*

Ve sahiden de onu yiyebileceğini hissediyordu.

“Barbara’nın patronu haberlerde hepinizin gördüğü biri. Kendisi Amerikan ordusunda albay olduğunu iddia ediyor ama aslında bu şeytani deneyden sorumlu olan bilimadamlarıyla hükümet yetkililerinin bulunduğu konseyde üst düzey biri. Bu konuda Barbara’nın itirafı var ve burada duruyor.” İç cebinde cüzdanıyla İsa’nın sözlerinin kırmızı olarak basıldığı cep İncil’i bulunan spor ceketine vurdu.

Bu arada, “Asın onu!” çığlıkları artmıştı. Koca Jim elini kaldırdı. Başını eğmiş, yüzüne vakur bir ifade yerleştirmişti. Sonunda sesler dindi.

“Barbara’ya verilecek cezayı kasaba olarak oylayacağız, kendini özgürlüğünü elde etmeye adamış tek bir vücut olarak. Bu sizin elinizde hanımlar, beyler. İdam cezası derseniz idam edilecek. Yalnız ben lideriniz olduğum sürece asılma olmayacak. Polisin idam mangası tarafından kurşuna dizilecek..”

Çılgın bir alkış tufanı sözlerini böldü ve katılımcıların çoğu ayağa fırladı. Koca Jim mikrofona eğildi.

“Fakat ancak bu *BAŞ BELASI HAİNİN KALBİNDEKİ* tüm bilgi kırıntılarını söküp aldıktan sonra!”

Şimdi Andi hariç herkes ayaktaydı. Oturduğu yerden kalkmadan yumuşak ve bulanık olması gereken ama olmayan gözlerle Koca Jim’e

bakıyordu. Koca Jim, *istediğin kadar bak*, diye düşündü. *Orada uslu uslu oturduğun sürece mesele yok.*

O arada da alkışları kabul ediyordu.

20

Rommie, “Eee?” diye sordu. “Ne diyorsun Jackie?”

“Biraz daha bekleyelim.”

Sadece içgüdülerine uymuştu ve genelde içgüdüleri yanılmazdı. Daha sonra Rommie’ye o anda *hadi gidelim* dese kaç tane hayatın kurtarabileceğini merak edecekti.

21

Barış Köprüsü’nün yan duvarındaki çatlaktan bakan Junior dışarıda banklarda oturanların bile ayağa fırladığını gördü ve Jackie’ye biraz daha beklemesini söyleyen o içgüdü ona harekete geçme zamanının geldiğini söyledi. Köprünün altından aksayarak belediye binası tarafına geldi ve karşıya geçti. İçine giren hayvan tekrar konuşmaya başladığında o da karakola doğru yürümeye başlamıştı. Sol gözündeki karanlık leke yine büyümüştü ama zihni berraktı.

Geliyorum Baaaarbie. Senin için geliyorum.

22

Koca Jim, “Bunlar bilgiyle oynamakta usta kişiler,” diye devam etti. “Ve Kubbe’den kurtulup sevdiklerinizi görmeye gittiğinizde de bana karşı yürütülen kampanya en üst seviyeye çıkacak. Cox’la yardakçıları beni karalamak için ellerinden geleni yapacaklar. Bana yalancı diyecekler, hırsız diyecekler, hatta uyuşturucu operasyonunu benim yürüttüğümü bile söyleye bilirler..”

Net, güçlü bir ses, *“Sen yaptın zaten, ”* dedi.

Konuşan Andrea Grinnell’di. Parlak kırmızı elbisesiyle canlı bir gül gibi ayağa kalkarken bütün gözler ona kilitlenmişti. Bir an soğuk bir küçümsemeyle Koca Jim’e baktıktan sonra dört yıl önce Jack Cale’in baba sı Billy Cale felçten öldüğü zaman kendisini üçüncü üye seçen insanlara döndü.

“Bir anlığına korkularınızı bir kenara bırakmanız lazım,” dedi. “Bunu yapınca bu adamın anlattığı hikâyenin maskaralık olduğunu göreceksiniz. Jim Rennie sizi fırtınadan korkan sığırlar gibi korkutup sindirebileceğini sanıyor ama sizleri tanıyorum ve bence yanılıyor.”

Koca Jim protesto çığlıkları duymayı bekledi. Hiç olmadı. Kasabalıların Andrea’ya inanmış olması gerekmezdi, sadece bu garip gidişattan dolayı şaşkındılar. Alice ve Aidan Appleton da tamamen geriye dönüp sıralarında dizüstü durarak kırmızılı hanımı izliyorlardı. Caro da onlar kadar şaşkındı.

“Gizli deneymiş! Tam bir palavra! Hükümetlerimiz son elli yılda bazı alçakça işler yaptı, bunu ben de kabul ediyorum, ama bir tür güç kullanarak bütün bir kasaba halkını mahsur bırakmak? Sırf ne yapacağımızı görmek için? Bu ahmakça bir iddia. Ancak dehşete düşmüş insanlar inanır buna. Rennie de bunu bildiği için terör yaratıyor.”

Bir an için Koca Jim’in sesi kısılmıştı ama artık kendini toplamıştı. Ve tabii ki onda mikrofon vardı. “Hanımlar beyler, Andrea Grinnell hoş kadındır ama bu gece kendinde değil. Tabii ki hepimiz kadar o da şokta ama buna ilaveten, söylediğim için üzgünüm ama kendisi ilaç bağımlısıdır. Düştükten sonra sürekli olarak aşırı bağımlılık yapan bir ilaç..”

Andrea yine aynı net ve güçlü sesle, “Günlerdir aspirinden daha güçlü bir şey içmedim,” dedi. “Ve elime bazı belgeler geçti..”

Koca Jim, “Melvin Searles?” diye kükredi. “Yanma birkaç polis daha alıp Üye Grinnell'i nazik ama kararlı bir şekilde salondan çıkartır mısın? Evine kadar da eşlik edin. Veya belki de hastaneye götürseniz daha iyi olur. Kendinde değil.”

Bazı onaylama mırıltıları duyuldu ama beklediği coşkulu onayı göremedi. Ve Henry Morrison eliyle Mel’i göğsünden itip gürültülü bir şekilde duvara çarpmasına neden olduğunda Mel Searles daha ancak bir adım derleyebilmişti.

Henry, “Bırakın da bitirsin,” dedi. “O da meclis üyesi olduğuna göre sözünü bitirsin.”

Mel, Koca Jim’e baktı ama Koca Jim, Andi’ye bakıyordu. Andi çantasından kahverengi zarfı çıkarırken Rennie adeta ipnotize olmuş gibiydi. Zarfı gördüğü anda içinde ne olduğunu anlamıştı. *Brenda Perkins,* diye düşündü. *Vay cadı vay. Ölüyken bile cadılığı sürüyor.*

Andi zarfı havaya kaldırınca zarf iki yana sallanmaya başladı.

Titremeler, o lanet titremeler başlıyordu yine. Bundan daha kötü bir zaman seçemezlerdi ama Andi şaşırmamıştı, aslında bunu bekliyor sayılırdı. Stresten oluyordu.

“Bu zarftaki belgeler bana Brenda Perkins’ten geldi,” dedi ve en azından sesi titremedi. “Kocasıyla eyalet başsavcısı tarafından hazırlanmış. Duke Perkins uzun bir suç ve görevi kötüye kullanma listesi yüzünden James Rennie’yi soruşturuyormuş.”

Mel bir yol göstersin diye arkadaşı Carter’a baktı. Ve Carter da ona bakıyordu. Bakışları parlak, keskin ve neredeyse keyifliydi. Eliyle Andrea’yı gösterdi, sonra da bir gırtlak kesme hareketi yaptı: Kadını sustur. Bu sefer Mel ilerlemeye başlayınca Henry Morrison onu durdurmadı - salondaki hemen hemen herkes gibi Henry de Andrea Grinnell’e bakıyordu.

Mel sinemada perdenin önünden geçen biri gibi iki büklüm olarak telaşla koşarken Marty Arsenault ile Freddy Denton da ona katıldı. Belediye binasının diğer tarafında Todd Wendlestat ile Lauren Conree de harekete geçmişti. Wendlestat'ın eli ceviz ağacından yapılmış copundaydı. Conree’ninki ise tabancasının kabzasındaydı.

Andi onların geldiğini gördü ama durmadı. “Kanıtlar bu zarfta ve inanıyorum ki bu zarf uğruna..”

... *Brenda Perkins öldü* diye bitirmek niyetindeydi ama tam o anda titreyen, ter içinde kalmış sol eli ağzı büzgülü çantayı düşürdü. Çanta koridora düştü ve. 38’lik tabancasının namlusu periskop gibi dışarı uzandı.

O anda tam bir sessizlik içinde olan salonda Aidan Appleton, “Vay canına! Bu hanımın silahı varmış!” dedi.

Bunu yine bir fırtına öncesi sessizliği izledi. Sonra Carter Thibodeau ayağa fırlayıp, *“Silah! Silah! SİLAH!”* diye bağırarak patronunun önü ne koştu.

Aidan daha yakından bakmak üzere sıradan dışarı süzüldü. Caro, *“Hayır Ade!”* diye haykırdı ve Mel ilk kurşununu ateşlerken çocuğu yakalamak üzere uzandı.

Mermi Carolyn Sturges’in burnunun dibinde cilalı tahtada bir delik açtı. Kıymıklar etrafa saçıldı. Bir tanesi kızın sağ gözünün altına saplandı ve yüzünden kanlar akmaya başladı. Carolyn artık herkesin haykırdığını güçlükle fark etti. Koridora çömeldi, Aidan’ı omuzlarından kavradı ve bacaklarının arasına aldı. Çocuk oturduğu yere döndü, şaşırmış ama yaralanmamıştı.

Freddy Denton, *“TABANCA! TABANCASI VAR!”* diye bağırdı ve Mel’i kenara itti. Daha sonra genç kadının silaha davrandığına ve zaten kendisinin de sadece yaralamak niyetiyle hareket ettiğine yemin edecekti.

23

Hoparlörler sayesinde çalıntı minibüsteki üç kişi belediye binasında olanlardan haberdardı. Koca Jim'in konuşması ve eşlik eden alkışlar, yüksek sesle konuştuğu halde mikrofondan uzak olduğu için ne dediğini anlayamadıkları bir kadın tarafından kesilmişti. Sonra da artan uğultu ve çığlıklarla kadının konuşması kesilmişti. Bunun ardından silah sesi geldi.

Rommie, "Neler *oluyor*?" diye sordu.

Tekrar silah sesleri duyuldu. İki, belki de üç el ateş edilmişti. Çığlıklar duyuluyordu.

Jackie, "Önemli değil," dedi. "Sür Ernie ve hızlı sür. Bu işi yapacaksak şimdi yapmamız lazım."

24

Linda ayağa fırlarken, *“Hayır!”* diye haykırdı. *“Ateş etmeyin! Çocuklar var! ÇOCUKLAR VAR!”*

Bütün salon ayaklanmıştı. Belki bir iki saniye ne yapacaklarını bilemediler ama sonra kapılara doğru yığılmaya başladılar. İlk birkaç kişi dışarı çıktı ve sonra kalabalık birbirini çiğnemeye başladı. Kendine gelmiş olanlar yan ve orta koridorlardan sahneye açılan çıkış kapılarına doğru gidiyordu ama bunlar azınlıktı.

Toby Manning orta koridordan hızla ona doğru koşarken Linda da kızı güvenli olan sıralara doğru çekmek için Carolyn Sturges’e uzanmıştı. Toby’nin dizi Linda’nın ensesine çarpınca Linda dengesini kaybedip öne doğru düştü.

“Caro!” Alice Appleton uzaklarda bir yerden haykırıyordu. *“Caro, ayağa kalk! Caro, kalksana! Kalk hadi!"*

Carolyn tam ayağa kalkmak üzere davrandığında Freddy Denton iki gözünün ortasından vurup öldürdü. Çocuklar tiz seslerle haykırmaya başladılar. Kızın kanı yüzlerine sıçramıştı.

Linda tekme yiyip düştüğünü belli belirsiz algılamıştı. Elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu (o an için ayağa kalkmak söz konusu değildi) ve daha önce oturduğu yerin aksi istikametinde emeklemeye başladı. Eli Carolyn’nin kanına biraz daha fazla bulaştı.

Alice ile Aidan ise Caro’ya ulaşmaya çalışıyorlardı. Yaralanabileceklerinden ve anneleri sandığı kadının halini görmelerini istemediğinden Andrea onları yakalamak için sıradan dışarı uzandı. O arada VADER zarfını düşürmüştü.

Carter Thibodeau da bunu bekliyordu. Hâlâ Rennie’nin önünde duruyor, vücudunu ona kalkan ediyordu ama silahı elindeydi. O anda tetiğe bastı ve kırmızı elbiseli baş belası kadın -bütün bu karmaşayı yaratan- arkaya doğru uçtu.

Belediye salonu tam bir kaos yaşıyordu ama Carter aldırmadı. Sahneden inip kırmızı elbiseli kadının düştüğü yere yürüdü. Koşarak üstüne doğru

gelenleri sağa sola savuruyordu. Ağlayan küçük kız bacağına sarılmaya çalıştı ve Carter suratına bile bakmadan onu da kenara fırlattı.

Önce zarfı görmedi. Sonra gördü. Grinnell denen kadının ileri uzan mış ellerinden birinin yanında duruyordu. VADER kelimesinin üstünde büyük, kanlı bir ayak izi vardı. Carter o kaosun ortasında soğukkanlılığını hiç yitirmeden etrafa bakındı ve Rennie'nin dinleyicilerinin sağa sola koşuşmasını izlediğini gördü; yüzü donup kalmıştı, gördüklerine inanamıyor gibiydi. Güzel.

Carter gömleğini pantolonunun içinden çıkardı. Haykıran bir kadın - Carla Venziano- üstüne doğru koşarak gelince onu da tutup yana savurdu. Sonra VADER zarfını arkadan kemerinin arasına kıstırdı ve gömleğiyle üstün örttü.

Küçük bir garanti her zaman işe yarardı.

Gafil avlanmak istemediği için geri geri yürüyerek sahneye doğru çekildi. Basamaklara gelince dönüp koşarak çıktı. Randolph, yani kasabanın korkusuz şefi ellerini dolgun bacaklarına dayamış olarak koltuğunda oturuyordu. Alnının ortasında atan damar da olmasa heykel sanılabilirdi.

Carter, Koca Jim'i kolundan tuttu. "Gel patron."

Koca Jim nerede olduğunu hatta kim olduğunu bilmezmiş gibi yüzüne baktı. Sonra gözleri biraz netleşti. "Grinnell?"

Carter ortadaki kürsüde yatan cesedi gösterdi, başının etrafında göllenen kan elbisesinin rengine uyuyordu.

Koca Jim, "Tamam, güzel," dedi. "Hadi çıkalım buradan. Aşağıya. Sen de Peter. Hadi kalk." Ve Randolph gözünü çıldırmış kalabalıktan ayırmadan öylece oturmaya devam edince Koca Jim kaval kemiğine bir tekme indirdi. *"Kıpırda."*

O curcunada kimse bitişikten gelen silah seslerini duymamıştı.

25

Barbie ile Rusty bakıştılar.

Rusty, “Ne haltlar oluyor orada?” dedi.

Barbie, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama pek iyi şeyler değil galiba.”

Belediye binasından tekrar silah sesleri geldi, sonra çok daha yakınılan, üst kattan ateş edildi. Barbie onları almaya gelenler olmasını diledi... ve sonra birinin, *“Hayır Junior! ”* diye bağırdığını duydu. *“Nesin sen deli mi? Wardlaw, arkamı kolla!”* Arkadan yine silah sesleri duyuldu. Dört, belki de beş el.

Rusty, “Yüce İsa,” dedi. “Başımız dertte.”

Barbie, “Farkındayım,” diye cevap verdi.

26

Junior karakolun basamaklarında durup omzunun üstünden belediye binasında kopan fırtınaya baktı. Dışarıdaki banklarda oturanlar da ayağa kalkıp bakınmaya başlamışlardı, ama görecek bir şey yoktu. Ne onlar için ne de kendisi için. Belki biri babasına suikast düzenlemişti -keşke öyle olsaydı, böylece onu bir dertten kurtarmış olurdu- fakat onun asıl işi karakoldaydı. Tam olarak belirtmek gerekirse hücrelerin bulunduğu katta.

Junior üzerinde BİRLİKTE ÇALIŞIYORUZ: KASABA POLİSİNİZ VE SİZ yazan kapıyı itti. Stacey Moggin telaşla ona doğru koştu. Rupe Libby de arkasındaydı. Nöbet salonunda, KAHVE VE ÇÖREKLER ÜCRETLİDİR yazan çirkin tabelanın önünde de Mickey Wardlaw vardı. İriyarı olsa da bayağı korkmuş ve güvensiz görünüyordu.

Stacey, “Buraya giremezsin Junior,” dedi.

“Tabii ki girebilirim.” Tabii kelimesi şabi gibi çıkmıştı. Ağzındaki uyuşma yüzünden. Talyum yüzünden! Barbie yüzünden! “Ben de polisim.” *En ze polizimş.*

“Sarhoşsun sen sadece. Orada neler oldu öyle?” Fakat sonra, belki de düzgün bir cevap veremeyeceğine karar veren cadaloz onu göğsünden itti. Junior aksayan ayağı yüzünden neredeyse düşüyordu. “Git buradan Junior.” Omzunun üstünden bakmış ve son kelimelerini boşluğa söylemişti. “Sen de olduğun yerde kal Wardlaw. Kimse aşağı inmiyor.”

Junior’ı önüne katıp karakoldan çıkarmak için başını çevirdiğinde kendini beylik bir Beretta’nın namlusuna bakar buldu. Fazla düşünecek vakit bulamadı -*yok hayır, yapmaz bunu*- ve ardından acıtmayan bir boks eldiveni göğüslerinin arasına çarpıp onu geriye fırlattı. Başını çarparken Rupe Libby’nin hayretle bakan yüzünü gördü ve kendinden geçti.

Rupe, “Hayır Junior! Nesin sen, deli mi?” diye bağırdı, bir yandan da silahına ulaşmaya çalışıyordu. “Wardlaw, arkamı kolla!”

Fakat Junior, Piper Libby’nin kuzenine beş mermi yollarken Mickey Wardlaw’ın tek yapabildiği seyretmek oldu. Junior’ın sol eli uyuşmuştu ama sağ eli hâlâ sağlıklıydı, sabit bir hedef yedi adım ötede dururken nişan almasına bile gerek yoktu. İlk iki kurşun Rupe’un karnına isabet etmiş ve

Stacey Moggin'in masasına uçmasına neden olmuştu. Rupe eliyle karnını tutarak iki büklüm oldu. Junior'ın üçüncü atışı karavanaydı ama sonraki iki atış Rupe'un başına isabet etti. Rupe balerin gibi garip bir durumda yere yığıldı, bacakları iki yana savrulmuş ve başı -başından ne kaldıysa- son kez yerlere kadar eğilerek selam veriyormuş gibi yere yapışmıştı.

Junior dumanı tüten Beretta'yı önünde tutarak topallayarak nöbet odasına girdi. Kaç el ateş ettiğini hatırlayamıyordu; yedi olduğunu sanıyordu. Belki de sekiz. Ya da doksan sekiz - kim bilebilirdi? Başı yine ağrımaya başlamıştı.

Mickey Wardlaw ellerini kaldırdı. İri suratında ürkek, yatıştırıcı bir tebessüm vardı. "Benden sorun çıkmaz ağabey," dedi. "Nereye istersen git." Ve bir barış işareti yaptı.

Junior, "Gideceğim zaten," dedi. "Kardeş."

Mickey'yi de vurdu. Koca oğlan yere yığıldı, eskiden gözünün olduğu yerde koca bir delik vardı. Sağlam kalan gözü koyun gibi Junior'a bakakalmıştı. Junior emin olmak için bir daha ateş etti. Sonra etrafına bakındı. Her yer ona kalmış gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi. "Tamam."

Merdivene yönelecek gibi oldu, sonra Stacey Moggin'in cesedine doğru gitti. Onun da kendisi gibi bir Beretta Taurus taşıdığını fark etmişti ve kendi silahının şarjörünü çıkardı. Yerine kızın kemerinden aldığı dolu şarjörü taktı.

Döndü, sendeleyerek tek dizinin üstüne düştü, sonra tekrar kalktı. Görüş alanının sol tarafındaki kara leke artık rögar kapağı boyutuna gelmiş gibiydi ve sol gözünün artık işe yaramaz hale geldiğine inanıyordu. Eh, bunda da sorun yoktu, hücrede kapalı birini vurmak için bir göze daha ihtiyaç duyuyorsa zaten hiçbir şeye değmez demekti. Nöbet odasından geçerken Mickey Wardlaw'ın kanına basıp kaydı, neredeyse yine düşüyordu. Ama kendini bırakmadı. Başı zonkluyordu ama bir itirazı yoktu. *Beni formda tutuyor,* diye düşündü.

Merdivenden aşağı, "Merhaba Baaaarbie," diye seslendi. "Bana ne yaptığını biliyorum ve senin için oraya geliyorum. Edecek bir duan varsa hemen etsen iyi olur."

27

Rusty aksayan bacakların, metal basamakları inişini izledi. Barut kokusu, kan kokusu alıyordu ve ölme sırasının kendine geldiğinin farkındaydı. Topallayan adam buraya Barbie için gelmişti ama kafesteki doktoru da atlamayacağı kesindi. Linda'yı ya da kızlarını bir daha hiç göremeyecekti.

Junior'ın göğsü, sonra boynu, sonra da başı göründü. Rusty hain bir ifadeyle sola çarpılmış ağzına ve kan sızan sol gözüne baktı. *Çok ilerlemiş,* diye düşündü. *Hâlâ ayakta olması bir mucize, birazcık daha beklememiş olması ise talihsizlik. Biraz daha beklese karşıdan karşıya bile geçemezdi.*

Başka bir dünyada hoparlörden yükselen sesi belli belirsiz duydu. "KOŞMAYIN! PANİĞE KAPILMAYIN! TEHLİKE GEÇTİ! MEMUR HENRY MORRISON KONUŞUYOR! TEKRAR EDİYORUM: TEHLİKE GEÇTİ!"

Junior'ın ayağı kaydı ama son basamağa ulaştı. Düşüp boynunu kıracağı yerde sadece tek dizinin üstüne çökmüştü. Birkaç saniye o şekilde dinlendi, boksörün başında sayan hakeme benziyordu. Rusty'ye her şey gayet net, yakın göründü. Birdenbire incelip güvenilmez hale gelen değerli dünya şimdi kendisiyle bundan sonra olacaklar arasında bir tülbentten ibaretti. Tabii bir şey olacaksa.

Junior için, *boylu boyunca yere seril, yüzüstü düş de bayıl serseri,* diye düşündü.

Fakat Junior ayağa kalktı, hayatında daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi elindeki silaha baktı, sonra da koridorun sonunda Barbie'nin parmaklarını demirlere dolamış olarak ona baktığı hücreye göz attı.

Şarkı söylercesine, *"Baaaarbie,"* diye fısıldadı ve ilerlemeye başladı.

Rusty, belki Junior onu görmez umuduyla geri çekildi. Ve belki Barbie ile işi bitince kendini öldürürdü. Bunların çirkin düşünceler olduğunu biliyordu ama pratik düşünceler olduğunu da biliyordu. Barbie için bir şey yapamazdı ama kendini kurtarabilirdi.

Ve koridorun solundaki hücrelerden birinde olması da işe yarayabilirdi, çünkü o taraf Junior'ın kör tarafıydı. Fakat Junior onun hareket ettiğini fark

etti. Durup Rusty’ye baktı. Yarısı donmuş yüzünde hem şaşkın hem de muzip bir ifade belirmişti.

“Fusty,” dedi. “Adın bu muydu? Yoksa Berrick miydi? Hatırlayamıyorum.”

Rusty hayatta kalabilmek için yalvarmak istedi ama dili damağına yapışmıştı. Ve yalvarmanın ne yararı olacaktı? Genç adam silahı doğrultmuştu bile. Junior onu öldürecekti. Yeryüzündeki hiçbir güç onu durduramazdı.

Rusty’nin beyni son anda bir kaçış noktası buldu - ip çekilmeden, tuzak kapanmadan, şakağa dayanan tabanca ateş almadan önce pek çok insanın son bilinçli anında yaptığını yaptı. *Bu bir rüya*, diye düşündü. *Hepsi. Kubbe, Dinsmore tarlasındaki çılgınlık, yemek isyanı; bu genç adam da öyle. O tetiği çekince rüya bitecek ve kendi yatağımda güzel, serin bir sonbahar sabahına uyanacağım. Linda’ya dönüp,"Öyle kötü bir kâbus gördüm ki inanamazsın," diyeceğim.*

Junior, “Kapa gözlerini Fusty,” dedi. “Öyle daha iyi olur.”

28

Karakolun kapısından içeri giren Jackie Wettington'un ilk düşüncesi *aman Tanrım, burası kan gölüne dönmü§*, oldu.

Stacey Moggin duyuru panosunun önünde duvara dayanmış olarak yatıyordu, bulut gibi sarı saçları yüzüne yayılmış, gözleri tavana dikilmişti. Başka bir polis ise -hangisi olduğunu çıkaramamıştı- kayıt masasının önünde yüzüstü yatmaktaydı. Onun ilerisinde, nöbet odasında da yan yatmış üçüncü bir polis vardı. Bu yeni gelen çocuklardan Wardlaw olmalıydı. Başka kimseyle karıştırılamayacak kadar iriydi. Çocuğun cesedinin üstündeki yazıya da kan ve beyin parçaları sıçramıştı. Artık K VE VE Ç ÜC LİDİR yazıyordu.

Arkasından alçak bir ses geldi. Rommie Burpee'yi görene kadar silahını doğrulttuğunun farkında olmadan hızla arkasına döndü. Rommie de onu fark etmemişti, üç ölü polisin cesedine bakıyordu. Ses Dick Cheney maskesinden gelmişti. Rommie maskeyi çıkarmış ve elinden düşürmüştü. "Tanrım neler olmuş burada?" diye sordu. "Bu.."

Sözünü bitiremeden aşağıdan bir silah sesi geldi. "*Hey bok suratlı! Seni zımbaladım değil mi? Çok güzel zımbaladım!"*

Ve sonra inanılmaz bir kahkaha. Tiz ve manyakça bir kahkaha. Bir an Jackie ile Rommie kıpırdayamadan ancak birbirlerine bakabildiler.

Sonra Rommie, "Galiba bu Barbara'ydı," dedi.

29

Ernie Calvert, POLİS, SADECE ON DAKİKA DURULUR! yazan park yerinde çalışır vaziyetteki çalıntı minibüsün direksiyonunda bekliyordu. Belediye binasından anacaddeye kaçan panik halindeki insanlar binip araba korsanlığına kalkışmasın diye bütün kapıları kilitlemişti. Zorla girmeye kalkan olursa vuracağından şüpheliydi, ama Rommie'nin şoför koltuğunun altına sakladığı tüfeği de eline almıştı; sonuçta bunlar tanıdığı insanlardı, onlara yıllarca erzak satmıştı. Dehşet yüzünden suratları çarpılmış olsa da tanınmayacak halde değildiler.

Henry Morrison'un koku peşindeki av köpeği gibi belediye bahçesinde oraya buraya seğirttiğini gördü. Elindeki megafona bağırıyor ve kaosa bir parça düzen getirmeye çalışıyordu. Birisi çarpıp geçti ve çok şükür Henry hemen ayağa kalktı.

Şimdi başka polisler de gelmişti: Georgie Frederick, Marty Arsenault, Searles'lerin oğlu (başındaki sargıdan tanımak mümkündü), iki Bowie kardeş, Roger Killian ve diğer yenilerden birkaçı. Freddy Denton da elinde tabancasıyla merdivenden iniyordu. Ernie, Randolph'u görmemişti, hoş ancak onu iyi tanımayan biri şefi böyle bir ortamda ortalığı yatıştırırken görmeyi bekleyebilirdi, adamın kendisi zaten kaosun sınırlarında yaşıyordu.

Onu en iyi tanıyanlardan biri Ernie'ydi. Peter Randolph her zaman işe yaramaz herifin teki olmuştu ve bu curcunada onu görmemek en azından Ernie'yi şaşırtmamıştı. Ya da endişelendirmemişti. Ernie'yi endişelendiren karakoldan kimsenin çıkmayışı ve daha fazla silah sesi gelmesiydi. Bu seferkiler aşağıdaki hücre katından gelmiş gibi boğuk seslerdi.

Ernie pek dua eden biri değildi ama şimdi ediyordu. Belediye binasından kaçan kimse çalışır durumdaki minibüsün direksiyonunda oturan bu yaşlı adamı fark etmesin diye. Jackie ile Rommie, Barbara ve Everett'le veya onlar olmadan sağ salim dönsün diye. Birden buradan basıp gidebileceğini idrak etti ve bu fikrin çekiciliği karşısında şok geçirdi.

Cep telefonu çalıyordu.

Bir an ne duyduğundan emin olamadan öylece durdu, sonra elini kemerine attı. Ekranda JOANIE yazdığını gördü. Ama arayan gelini değil Norrie'ydi.

“Büyükbaba! İyi misin?”

Önündeki kaosa bakıp, “İyiyim,” dedi.

“Çıkardınız mı onları?”

Doğru olmasını dileyerek, “Şu anda çıkarıyorlar hayatım,” dedi. “Şimdi konuşamam. Siz iyi misiniz? Şeye... oraya vardınız mı?”

“Evet büyükbaba, geceleri parlıyormuş! Yani radyasyonlu kuşak! Arabalar da parladı ama sonra geçti! Julia bunun tehlikeli olmadığını söylüyor. Sahte olduğunu, insanları uzak tutmak için olduğunu düşünüyor!”

Ernie, *buna güvenmeseniz iyi olur,* diye düşündü.

Karakoldan iki boğuk silah sesi daha geldi. Bodrumda biri ölmüştü, tam olması gerektiği gibi.

“Norrie, şu anda konuşamam.”

“Her şey yoluna girecek değil mi büyükbaba?”

“Evet, evet. Seni seviyorum Norrie.”

Telefonu kapattı. *Parlıyormuş,* diye düşündü ve kendisinin o parıltıyı görüp göremeyeceğini merak etti. Black Ridge yakındı (küçük bir kasabada her yer yakın olurdu zaten) ama şimdi çok uzakmış gibi geliyordu. Arkadaşlarının çıkmasını umarak karakolun kapısına baktı. Kimse çıkmayınca minibüsten indi. Artık burada öylece oturamazdı. İçeri girip neler olduğunu görmesi lazımdı.

30

Barbie, Junior’ın silahını doğrulttuğunu gördü. Rusty’ye gözlerini kapamasını söylediğini duydu. Ne diyeceğini düşünmeden bağırmaya başladı. “Hey bok kafalı! Zımbaladım seni değil mi? Bir güzel zımbaladım!” Bunu takip eden kahkaha bir delinin gelgitleri sırasında atacağı kahkahaya benziyordu.

Barbie, *demek ki ölmeye yaklaşınca böyle gülüyormuşum*, diye düşündü. Bu da daha çok gülmesine yol açtı.

Junior ona döndü. Yüzünün sağ tarafında bir şaşkınlık ifadesi vardı, sol tarafı ise kaşları çatık bir halde donup kalmıştı. Barbie’ye çocukken okuduğu kitaplardan birindeki haydudu hatırlatıyordu ama hangisi olduğunu hatırlayamattı işti. Muhtemelen Batman’in düşmanlarından biriydi, onlar daima en korkunçları olurdu. Sonra küçük kardeşi Wendell’in düşman demeye çalışırken “uşman.” dediği aklına geldi. İyice kahkahalara boğuldu.

İki elini parmaklıkların arasından uzatıp Junior’a el işareti yaparken, *gitmenin daha kötü yolları da olabilir*, diye düşündü. *Hani Moby-Dick’te Stubbs ne diyordu: “Kaderim her neyse kahkahalar atarak gideceğim ona.”*

Junior, Barbie’nin ona çift elle hareket çektiğini gördü ve Rusty’yi tamamen unuttu. Kısa koridorda silahını önde tutarak ilerlemeye başladı. O anda Barbie’nin algıları çok netti ama onlara güvenmiyordu. Yukarıda dolaşıp konuştuklarını duyduğu insanları hayalinde canlandırdığından emindi. Yine de oyunu sonuna kadar götürecekti. Hiç değilse Rusty’ye biraz daha vakit tanımış olurdu.

“Aman bok kafalı gelmiş,” dedi. “O gece Dipper’da nasıl benzettim seni ama? Çocuk gibi ağlamıştın.”

“Ağlamadım.”

Kelime egzotik bir Çin mönüsündeki yemek isimleri gibi gelmişti kulağına. Junior’ın yüzü enkaza dönmüştü. Sol gözünden sızan kan sakallarla kararan çenesine akıyordu. Barbie bir fırsat olabileceğini fark etti. İyi bir fırsat sayılmazdı ama kötü bir fırsat bile hiç olmamasından iyiydi. Hücre yatağıyla tuvaletinin önünde önce ağır ağır, sonra hızla gidip

gelmeye başladı. Kendi kendine *şimdi atış pavyonundaki mekanik ördeğin ne hissettiğini anlamışsındır,* dedi. *Bunu da unutmasam iyi olur.*

Junior tek gözüyle onun hareketlerini takip ediyordu. “Onu becerdin mi? Angie’yi becerdin mi?” Onu bejerdinş mi? Anjee’yi bejerdinş mi?

Barbie güldü. Yine o delice kahkahayı, kendisiyle bağdaştı ramadığı kahkahayı atmıştı, ama elinde başka örnek yoktu. “Onu becerdim mi? Onu becerdim mi ha? Junior, onu aklına gelebilecek her şekilde becerdim. ‘Hail to the Chief’ ve ‘Bad Moon Rising’ şarkılarını söyletene kadar becerdim. Yere yığılıp biraz daha diye yalvartana kadar becerdim. Onu..”

Junior başını silaha doğru eğdi. Barbie bunu gördü ve hiç gecikmeden sola çekildi. Junior ateş etti. Mermi hücrenin arkasındaki tuğla duvara çarptı. Koyu kırmızı kıymıklar fırladı. Bir kısmı parmaklıklara çarptı - Barbie teneke fincana düşen bezelyeler gibi metalik sesler çıkardıklarını duydu- ama parçalardan hiçbiri Junior’a isabet etmedi. Tüh. Koridorun aşağısından Rusty bağırarak bir şeyler söyledi, muhtemelen Junior’ın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu ama Junior’ın dikkati artık dağılmazdı. Başlıca hedefi tam karşısındaydı.

Barbie, *henüz değil, yapma,* diye düşündü. Hâlâ gülüyordu. Delice, çılgınca bir şeydi ama böyleydi. *Daha değil seni tek gözlü canavar.*

“Sen kaldıramıyormuşsun Junior, öyle dedi. Sana Bay Beceriksiz diyordu. Buna epeyce güldük ikimiz de..” Tam Junior ateş ettiği anda sağa sıçradı. Bu sefer kurşunun kulağının dibinden geçişini duymuştu. Yine tuğla parçaları koptu. Bir tanesi de Barbie’nin ensesine battı.

“Hadi ama Junior? Neyin var senin? Cebirle uğraşan dağsıçanı gibi ateş ediyorsun. Kaçık mısın nesin? Angie ile Frankie senin için öyle derlerdi hep..”

Barbie sağa gidecekmiş gibi yapıp hücrenin sol tarafına koştu. Junior üç el ateş etti, patlamalar kulakları sağır edecek gibiydi, ortalığı barut kokusu sarmıştı. Mermilerden ikisi kendilerini tuğlalara gömdüler, üçüncü ise tok bir sesle metal klozete çarptı. Klozetten su akmaya başladı. Barbie ise dişlerini takırdatacak şiddetle hücrenin uzak duvarına çarpmıştı.

Junior soluk soluğa, “Şimdi kıstırdım seni,” dedi. Şimji kıştığdığım şenij. Fakat aşırı ısınmış düşünme motoru kalıntısının derinliklerinde endişe vardı. Sol gözü kördü ve sağ gözü de bulanık görmeye başlamıştı. Bir değil üç tane Barbie görüyordu.

Kahrolası herif yine hareket etti ve bu kurşun da ıskaladı. Yatağının başucundaki yastıkta küçük kara bir göz açıldı. Ama en azından çökmüştü artık. Oradan oraya sıçrayıp durmuyordu. Junior, *iyi ki dolu şarjörü takmışım*, diye düşündü.

“Beni zehirledin *Baaaarbie.”*

Barbie’nin neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama hemen kabul etti. “Doğru küçük ahmak kukla, zehirledim seni.”

Junior, Beretta’yı parmaklıkların arasından uzatıp sol gözünü yumdu; böylece gördüğü Barbie sayısı ikiye inmişti. Dilini dişlerinin arasına kıstırmıştı. Yüzü kan ter içindeydi. “Şimdi de kaç bakalım *Baaaarbie."*

Barbie kaçamazdı ama Junior’a doğru balıklama dalabilirdi ve öyle de yaptı. Bu seferki mermi başının üstünden geçti ve kalçasına sıyırıp kot pantolonunu, çamaşırını ve tenini yaktığım hissetti.

Junior büküldü, düşecek gibi oldu, sağ eliyle parmaklıklara tutunup kendini yukarı çekti. *“Sıkı dur aşağılık herif!”*

Barbie hücre yatağına doğru dönüp elini şiltenin altına soktu. O kahrolası bıçağı hepten unutmuştu.

Junior arkasından, “Sırtından mı yemek istiyorsun kurşunu?” dedi. “Olur, bence sorun yok.”

Rusty, *“Vur onu,”* diye bağırdı. *“Vur onu, VUR, VUR!”*

Bir sonraki atıştan önce Barbie ancak, *Tanrım*, *Everett sen kimden yanasın*, diye düşünecek zaman bulabildi.

31

Jackie ardında Rommie ile merdivenden indi. Ancak kafes ardındaki tepe lambalarını saran barut dumanını ve barut kokusunu tanımlayabilmişti ki Rusty Everett *vur onu*, *vur onu* diye bağırmaya başladı.

Junior Rennie'nin koridorun sonunda en dipteki, bir polisin ara sıra Ritz diye isim taktığı hücrenin önünde durduğunu gördü. Bağırarak bir şeyler diyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu.

Düşünmedi. Junior'a ellerini kaldırıp arkasını dönmesini de söylemedi. Sadece sırtına iki kurşun sıktı. Bir tanesi sağ akciğerine girmiş, diğeri ise kalbini parçalamıştı. Junior yüzü hücrenin parmaklıkları arasına sıkışmış olarak yere kaymadan önce ölmüştü bile. Bu durumda gözleri çekikleşmiş, yüzü Japon ölüm maskelerine benzemişti.

Onun bedeni aradan çekilince Dale Barbara ortaya çıkmıştı. Elinde özenle sakladığı çakısıyla hücre yatağına tünemiş bekliyordu. Çakıyı açma fırsatı olmamıştı.

32

Freddy Denton, Memur Henry Morrison’u omzundan yakaladı. Denton bu gece beğendiği insanlardan biri değildi ve bir daha da asla olmayacaktı. Henry kederle, *zaten hiçbir zaman da olmamıştı*, diye düşündü.

Denton eliyle gösterdi. “O budala Calvert bunağının karakolda ne işi var?”

Henry, “Ben nereden bileyim?” dedi ve teröristlere lanet okuyarak koşmakta olan Donnie Baribeau’yu yakaladı.

Suratına, “Ağır ol!” diye bağırdı. “Bitti artık! Her şey yolunda!”

Donnie on yıldır ayda iki kere Henry’nin saçını keser ve aynı bayat fıkraları anlatırdı, ama şimdi Henry’ye ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Sonra Henry’nin elinden kurtuldu ve dükkânın bulunduğu Doğu Caddesi’ne doğru koşmaya başladı. Belki de oraya sığınmayı planlıyordu.

Freddy, “Bu gece sivillerin karakolda işi yok,” dedi. Mel Searles de arkasında buharlı lokomotif gibi soluyordu.

Henry, “Eh, niye gidip bakmıyorsun öyleyse katil herif?” dedi. “Şu dangalağı da götür. Çünkü ikiniz de burada bir halta yaramıyorsunuz.” Freddy sonradan pek çok kez tekrarlayacağı gibi, “Silah çekecekti,” dedi. “Ve öldürmek niyetinde değildim. Sadece engellemek istedim.”

Henry’nin bunu tartışmaya niyeti yoktu. “Git de söyle o ihtiyara çıksın. Ayrıca biz burada beyni alınmış tavuklar gibi koşuşanları yatıştırırken tutukluların kaçmaya çalışıp çalışmadığını kontrol edersiniz.”

Freddy’nin donuk gözlerinde bir ışık parladı. “Tutuklular ha! Mel çabuk gidelim!”

Tam uzaklaşmaya başlamışlardı ki Henry’nin megafonla yükselen sesi üç metre öteden yetişti: “O SİLAHLARI DA KALDIRIN AHMAKLAR!” Freddy sesin emrini yerine getirdi. Mel de aynısını yaptı. Savaş Anıtı’nı geçtiler ve karakol basamaklarını koşarak çıktılar. Tabancaları kılıflarındaydı ki muhtemelen bu da Norrie’nin büyükbabası açısından çok iyi bir şeydi.

33

Ernie de Jackie gibi, *her yer kan gölüne dönmüş*, diye düşündü. Dehşet içinde cesetlere baktı, sonra yürümek için kendini zorladı. Rupe Libby çarpınca kayıt masasındaki her şey etrafa saçılmıştı. Dağınıklığın ortasında aşağıdakilerin hâlâ kullanabilmesi için dua ettiği kırmızı plastik bir dikdörtgen de vardı.

Kendi kendine kusma diye tembihlerde bulunup onu almak üzere eğilirken arkasından biri, “Ne halt oluyor burada?” dedi. “Doğrul bakalım Calvert, ağır ağır. Ellerini başının üstüne koy.”

Fakat Rommie, Ernie’nin bulduğu şeyi aramak üzere yukarı geldiğinde Freddy ile Mel hâlâ silahlarını çıkarmaya çalışıyorlardı. Rommie’nin elinde kasasında sakladığı Black Shadow tüfek vardı ve hiç tereddüt etmeden iki polise doğrultmuştu.

“Siz ikiniz birbirinize iyice yaklaşın bakayım,” dedi. “Ve hiç ayrılmayın. Omuz omuza durun. Aranızda ışık görürsem ateş ederim. Hiç çekinmem.”

Freddy, “İndir şunu,” dedi. “Polisiz biz.”

“Siz sadece pisliksiniz. Şu duyuru panosunun önünde durun. Ve o orada da omuzlar bitişik kalsın. Ernie, senin ne işin var burada?”

“Silah sesleri duydum. Merak ettim.” Aşağıdaki hücreleri açan kırmızı anahtar kartını aldı. “Galiba buna bakıyordun. Tabii... tabii ölmedilerse.” “Ölmediler ama az kalmıştı. Sen götür Jackie’ye. Ben şu heriflerle kalayım.”

Mel, “Tutuklu onlar, çıkaramazsınız,” dedi. “Barbie katil. Öteki de Bay Rennie’yi yalan yere suçlamaya kalktı, belgeleri mi ne varmış..”

Rommie cevap verme zahmetine girmedi. “Hadi Ernie. Acele et.” Freddy, “Bize ne olacak?” diye sordu. “Öldürecek değilsiniz herhalde?”

“Seni niye öldüreyim Freddy? Geçen bahar aldığın pulluğun parasını ödemedin daha. Taksitlerini de aksatıyorsun aklımda kaldığı kadarıyla. Yok, sizi aşağı kilitleriz. Bakalım orada olmak nasılmış. Biraz çiş kokuyor ama kim bilir, belki de hoşunuza gider.”

Mel, “Mickey’yi öldürmeniz şart mıydı?” diye sordu. “Saftirik oğlanın tekiydi sadece.”

Rommie, *“Hiçbirini biz öldürmedik,”* dedi. “Sevgili dostunuz Junior’ın marifeti.” *Yarın akşam olduğunda kimse buna inanmaz*, diye düşündü. Freddy heyecanla, “Junior!” diye bağırdı. “O nerede?”

Rommie, “Tahminimce cehenneme kürek kürek kömür atıyordur,” dedi. “Yeni gelenleri oraya veriyorlarmış”

34

Barbie, Rusty, Jackie ve Ernie yukarı geldiler. İki eski tutuklu hâlâ hayatta olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Rommie ile Jackie, Freddy ve Mel'i aşağı indirdiler. Mel, Junior'ın iki büklüm cesedini görünce, "Buna pişman olacaksınız!" dedi.

Rommie, "Kapa gaganı da yeni yuvana gir," dedi. "İkiniz aynı hücreye girin. Ne de olsa kankasınız."

Rommie ile Jackie yukarı çıkar çıkmaz iki adam bağırmaya başladılar. Ernie, "Hadi hâlâ mümkünken gidelim buradan," dedi.

35

Basamaklarda Rusty yukarıdaki pembe yıldızlara baktı ve hem iğrenç hem de inanılmayacak kadar tatlı kokan havayı içine çekti. Barbie'ye döndü. "Gökyüzünü bir daha görmeyi hiç ummuyordum."

"Ben de. Hadi fırsat varken kasabadan gidelim. Miami Beach'e ne dersin?"

Rusty minibüse binerken hâlâ gülüyordu. Belediyenin önündeki çimlerde birkaç polis vardı ve içlerinden biri -Todd Wendlestat- onlara doğru baktı. Ernie elini sallayınca Rommie ile Jackie de ona uyup el salladılar. Wendlestat da el sallayıp yüksek topuklu ayakkabıları yüzünden çimlere serilen kadını kaldırmak üzere eğildi.

Ernie direksiyona geçti ve gösterge panelinin altından sarkan kablolarla düz kontak yaptı. Motor çalıştı, yan kapı kapandı ve minibüs park yerinden uzaklaştı. Caddede yürüyen sersemlemiş toplantı kaçkınlarının etrafından dolana dolana yokuşu tırmanmaya başladı. Sonra kasaba merkezinden çıkıp hızlanarak Black Ridge'e doğru yola koyuldular.

KARINCALAR

1

Artık sadece bir çamur birikintisinin üzerindeki eski paslı bir köprünün diğer tarafındaki parlamayı görüyorlardı. Barbie iki ön koltuğun arasından uzandı. “Nedir bu? Dünyanın en büyük Indiglo saati gibi?”

Ernie, “Radyasyon,” dedi.

Rommie de, “Merak etmeyin,” dedi. “Bol bol kurşun levhamız var.”

Ernie, “Sizi beklerken annesinin telefonundan Norrie aradı,” dedi. “Parlamayı haber verdi. Julia bunun bir tür... korkuluk olduğunu düşünüyormuş. Tehlikeli değilmiş.”

Jackie, “Ben Julia’yı gazeteci sanıyordum, bilim adamı değil,” dedi. “Çok tatlı ve akıllı bir kadın ama yine de bu aracı kaplayacağız değil mi? Çünkü kırkıncı yaş günümde rahim veya göğüs kanseri olmak istemiyorum.”

Rommie, “Hızlı geçeriz,” dedi. “Hatta için rahat edecekse kurşun levhalardan birini önünde tutabilirsin.”

Jackie, “O kadar komik ki gülmeyi unuttum,” dedi... sonra gözünün önüne kurşun levhalara bürünmüş hali geldi ve güldü.

Telefon direğinin dibindeki ölü ayıya ulaşmışlardı. Farlar kapalı olduğu halde görebiliyorlardı çünkü o zamana kadar pembe ayla radyasyon kuşağından gelen ışık neredeyse gazete okunacak kadar güçlü bir hale gelmişti.

Rommie ile Jackie minibüsün camlarını kurşun kaplarken diğerleri yarım daire halinde çürüyen leşin başına toplandılar.

Barbie, “Radyasyondan değil,” dedi.

Rusty de, “Yok,” dedi. “İntihar.”

“Başka da var böyle.”

“Evet. Fakat daha küçük hayvanlar sağlam görünüyor. Çocuklarla bir sürü kuş gördük, meyve bahçesinde de bir sincap vardı. Daha hayat dolu olamazdı doğrusu.”

Barbie, “O zaman Julia neredeyse kesin olarak haklı,” dedi. “Parlak kuşak korkuluk, ölü hayvanlar da öyle. Eski bir ikili önlem taktiği.”

Ernie, “Anlayamadım,” dedi.

Ama Rusty tıp öğrencisiyken bu taktiği duyduğu için anlamıştı. “Uzak durulsun diye iki uyarı,” dedi. “Gündüz için hayvan ölüleri, gece için de parlak radyasyon kuşağı.”

Rommie yanlarına gelmişti. “Benim bildiğim kadarıyla radyasyon sadece bilimkurgu filmlerinde parlar.”

Rusty zaten bir bilimkurgu filminin içinde yaşadıklarını söylemek istedi, tepedeki o garip kutuyu görünce Rommie de bunu anlayacaktı. Fakat tabii ki Rommie haklıydı.

“Onu görmemiz istenmiş,” dedi. “Ölü hayvanları da. Bunları görüp ‘Hey, bu kadar büyük hayvanları bile etkileyen bir durum varsa yaklaşmayayım’ dememiz gerekiyordu.”

Barbie, “Ama çocuklar geri çekilmedi,” dedi.

Ernie, “Çünkü onlar çocuk,” dedi. Ve bir saniye düşündükten sonra, “Üstelik kaykay yapıyorlar. Bunlar farklı bir tür.”

Jackie, “Hiç hoşuma gitmiyor yine de,” dedi. “Ama madem gidecek başka yerimiz yok sinirlerim tümüyle harap olmadan şu kuşağı geçelim bari. Karakolda olanlardan sonra kendimi biraz kötü hissediyorum.”

Barbie, “Bir dakika,” dedi. “Beni tedirgin eden bir şey var. Hissediyorum ama ne olduğunu söyleyebilmek için biraz düşünmem lazım.”

Beklediler. Ayı ışığı ve radyasyon, ayının kalıntılarını aydınlatıyordu. Barbie de ona bakıyordu. Sonunda başını kaldırdı.

“Tamam, canımı sıkan şu. Onlar diye bir şey var. Bunu biliyoruz çünkü Rusty’nin bulduğu kutu doğal bir olgu değil.”

Rusty, “Kesinlikle imal edilmiş bir şey,” dedi. “Ama insan eliyle değil. Hayatım üstüne bahse girebilirim.” Sonra bir saat önce hayatını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını hatırlayıp ürperdi. Jackie omzunu sıktı.

Barbie, “Şimdilik o kısmını boş ver,” dedi. “Onlar var ve sahiden bizi uzak tutmak isteseler tutabilirlerdi. Bütün dünyayı Chester’s Mill’den uzak tutuyorlar neticede. Bizim de kutularından uzak durmamızı istiyorlarsa niye etrafına mini bir Kubbe yerleştirmesinler?”

Rusty, “Ya da beyinlerimizi mikrodalgada pişen tavuk budu gibi pişirecek armonik bir ses,” dedi. “Ya da gerçek radyasyon.”

Ernie, “Bu da gerçek radyasyon olabilir,” dedi. “Aslında Gegier Sayacı bunu doğrulamamış mıydı?”

Barbie, “Evet,” diye ona hak verdi. “Fakat bu Geiger Sayacı’nın ölçtüğü şeyin tehlikeli olduğunu göstermiyor ki. Rusty ile çocuklarda lezyonlar oluşmadı, saçları dökülmedi, mideleri sökülene kadar kusmadılar.”

Jackie, “En azından şimdilik,” dedi.

Rommie, “Çok moral verdin,” diye araya girdi.

Barbie onlara aldırmadı. “Eğer Amerikan füzelerini geri sektirecek bir engel yaratabiliyorlarsa, insanları çabucak, belki de anında öldürecek bir radyasyon kuşağı da oluşturabilirlerdi. Hatta öylesi daha da işlerine gelirdi belki. Tüyler ürpertici şekilde ölmüş birkaç insan ölü hayvanlardan çok daha cesaret kırıcı olurdu. Yok, bence Julia haklı ve bu sözde radyasyon kuşağı sadece bizim ölçüm aletlerini çalıştıracak zararsız bir ışıktan ibaret. Eğer sahiden dünya dışı yaratıklarsa bizim ölçüm aletlerini de bayağı ilkel buluyorlardır herhalde.”

Rusty, “İyi ama neden?” diye patladı. “Engele ne gerek var? O kahrolası şeyi kaldıramadım bile, yerinden bile kıpırdatamadım! Ve kurşunlu önlüğü üstüne koyunca önlük tutuştu. Üstelik de dokunduğumda kutu soğuktu!”

Jackie, “Eğer onu koruyorlarsa demek ki yok etmenin ya da durdurmanın bir yolu var,” dedi. “Tabii..”

Barbie ona gülümsüyordu. Kendini bir garip hissediyordu, sanki kendi başının üstünde uçar gibiydi. “Devam et Jackie. Söyle hadi.”

“Tabii onu korumuyorlarsa başka,” dedi. “Yani yaklaşmaya kararlı insanlara karşı.”

Barbie, “Dahası da var,” dedi. “Aslında onu bulmamızı istediklerini söyleyemez miyiz? Joe McClatchey’le arkadaşları aslında bırakılmış ekmek kırıntılarını izlediler.”

Rusty, “İşte, güçsüz dünyalılar,” dedi. “Siz yaklaşacak kadar cesur olanlar ne yapabileceksiniz bakalım bu konuda?”

Barbie, “Doğru gibi geliyor,” dedi. “Hadi. Oraya gidelim.”

2

Rusty, Ernie’ye, “Buradan sonra ben kullansam daha iyi olacak,” dedi. “İleride çocukların bayıldığı yer var. Rommie de bayılıyordu neredeyse. Ben de kendimi kötü hissetmiştim. Halüsinasyon görür gibi oldum. Alev alev yanan bir Cadılar Bayramı kuklası vardı.”

Ernie, “O da başka bir uyarı mı?” diye sordu.

“Bilmem.”

Ağaçların bittiği ve McCoy Meyve Bahçesi’ne uzanan taşlı patikanın başladığı yere kadar Rusty kullandı. Önlerinde hava o kadar berraktı ki gözlerini kısmak zorunda kaldılar, fakat bir kaynak yoktu; parlaklık orada öylece asılı gibiydi. Barbie’ye ateşböceklerinin verdiği ışığı anımsatıyordu ama bu bir milyon kez büyütülmüşüydü. Kuşağın eni elli metre kadardı. Onun ilerisinde dünya ay ışığının verdiği pembelik dışında yine karanlıktı.

Barbie, “Yine baygınlık hissi geçirmeyeceğinden emin misin?” diye sordu.

“Kubbe’ye dokunmak gibi: ilk seferde aşılanmış oluyorsun.” Rusty arazi vitesine geçip, “Takma dişlerinize hâkim olun bayanlar baylar,” dedi.

Gaza öyle bir yüklendi ki arka tekerler patinaj yaptı. Minibüs hızla ışığa daldı. Aracı dışarıda olup biteni göremeyecek kadar iyi kaplamışlardı, ama çoktan taşlı yola çıkmış olan birkaç kişi, meyve bahçesinin kenarından - giderek artan bir endişeyle- onları seyrediyordu. Bir an minibüs spot ışığının altındaymış gibi gayet net göründü. Parıltı kuşağından çıktıktan sonra da birkaç saniye boyunca parlamaya devam etti, sanki çalıntı araç radyuma bulanmıştı. Ve geride de egzoz gibi giderek solan parlak bir iz bırakıyordu.

Benny, “Aman Tanrım,” dedi. “Hayatımda gördüğüm en başarılı özel efekt sanki.”

Sonra minibüsü kuşatan parıltı geçti ve iz kayboldu.

3

Parlak kuşağın içinden geçerken Barbie bir an kendinden geçti, hepsi oydu. Ernie'ye ise bu minibüsün ve içindekilerin bulunduğu gerçek dünya yerini çam kokulu ve Niagara Şelalesi'nin gürüldediği bir otel odasına bırakmış gibi geldi. Ve karısının üzerinde bir lavanta bulutuyla gelip ellerini tuttuğu, göğüslerine götürerek *bu sefer durmak zorunda değiliz hayatım*, dediği yerdi.

Sonra Barbie'nin bağırdığını duydu ve bu onu geri getirdi.

"Rusty! Jackie bir tür kriz geçiriyor. Dur!"

Jackie, "Adamın elinde bir haç var ve her şey yanıyor!" diye bağırıyordu. Ağzından tükürükler saçılıyordu etrafa. *"Dünya yanıyor! İNSANLAR YANIYOR!"* Sonra minibüsü dolduran tiz bir çığlık attı.

Rusty minibüsü neredeyse devirecekti. Yolun ortasında durup aşağı atladı ve yan kapıya doğru koştu. Barbie kayar kapıyı açtığı anda Jackie avucuyla çenesindeki tükürükleri siliyordu. Rommie kolunu omzuna sarmıştı.

Rusty, "İyi misin?" diye sordu.

"Şimdi evet. Sadece... her şey... yanıyordu. Gündüzdü ama karanlıktı. İnsanlar ya-yanıyordu.." Ağlamaya başladı.

Barbie, "Elinde haç olan bir adamdan söz ettin," dedi.

"Büyük beyaz bir haçtı. İp veya derinin ucunda asılıydı. Adamın göğsündeydi. Çıplak göğsünde. Sonra yüzünün önüne getirdi." Derin bir nefes alıp kesik kesik verdi. "Şimdi hepsi yok oluyor. Ama.."

Rusty iki parmağını yüzünün önünde tutup kaç parmak gördüğünü sordu. Jackie doğru yanıtı verdi ve sağa sola, yukarı aşağı oynattığı başparmağım takip etti. Rusty omzuna vurup şüpheyle geride bıraktıkları parlak kuşağa baktı. "Ya sen Barbie, sen iyi misin?"

"Evet. Birkaç saniye başım döner gibi oldu hepsi o. Ernie?"

"Ben karımı gördüm. Hem de halayımızı geçirdiğimiz oteldeki odada. Her şey çok netti."

Karısının ona yakınlaşmasını düşündü. Bunu yıllardır aklına getirmemişti ve böylesine muhteşem bir anıyı unutmak ne büyük ayıptı. Kısacık

geceliğinin ortaya çıkardığı bacaklarının beyazlığı; kasık bölgesindeki muntazam koyu renk üçgen; ipeksi göğüsleri, dudak dudağa öpüşmeleri.

Bu sefer durmak zorunda değiliz hayatım.

Ernie arkasına yaslanıp gözlerini yumdu.

4

Rusty yola devam etti -artık yavaş gidiyordu- ve minibüsü ahırla çiftlik evinin arasına park etti. Sweetbriar Rose'un minibüsü de oradaydı, ayrıca Burpee Alışveriş Merkezi minibüsü ve bir de Chevrolet Malibu vardı. Julia kendi Prius'unu ahırın içine park etmişti. Horace da arabayı koruyormuş gibi arka tampona tünemişti. Keyifli görünmüyordu ve onları karşılamaya gelmek için kılım bile kıpırdatmadı. Çiftlik evinin içinde bir çift Coleman lamba yanıyordu.

Jackie, Burpee'nin minibüsünü gösterdi. "Bu buraya nasıl geldi? Karın fikrini mi değiştirdi?"

Rommie sırıttı. "Bunu sorduğuna göre Misha'yı tanımıyorsun demektir. Yok, Julia sağ olsun. İki yıldız muhabirini görevlendirdi. Hani şu.."

Bahçenin gölgeleri arasından Julia, Piper ve Lissa Jamieson ortaya çıkınca sözü yarım kaldı. El ele tutuşmuş, tökezleyerek sıra halinde yürüyorlardı ve üçü de ağlamaklıydı.

Barbie, Julia'ya koşup omuzlarından tuttu. Julia küçük grubun en sonundaydı ve boştaki elinde bulunan fener yere düştü. Barbie'ye bakıp kendini gülümsemek için zorladı. "Demek sonunda dışarıdasın Albay Barbara. Ev sahibi takım bir gol yemiş oldu."

Barbie, "Ne oldu size?" diye sordu.

Şimdi Joe, Benny ve Norrie, hemen arkalarında anneleriyle koşarak gelmişlerdi. Üç kadının halini görünce çocukların bağırışları kesildi. Horace havlayarak sahibine koştu. Julia dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü hayvanın tüylerine gömdü. Horace onu kokladı ve aniden geri çekildi. Oturup ulumaya başladı. Julia ona baktı ve utanmış gibi yüzünü örttü. Norrie, sol eliyle Joe'nun, sağ eliyle de Benny'nin elini tutmuştu. Yüzleri ciddi ve korku doluydu. Pete Freeman, Tony Guay ve Rose Twitchell de evin önüne çıktılar ama yaklaşmadılar; mutfak kapısının önünde kümelenip beklediler.

Lissa donuk bir halde, "Ona bakmaya gittik," dedi. Her zamanki dünya ne kadar-şahane tavrı gitmişti. "Etrafında çömeldik. Üstünde daha önce hiç görmediğimiz bir sembol vardı... Kabala değildi.."

Gözlerini silen Piper, “Korkunçtu,” dedi. “Sonra Julia ona dokundu. Sadece o dokundu ama biz... hepimiz..”

Rusty, “Onları mı gördünüz?” dedi.

Julia ellerini aşağı saldı ve hayretler içinde Rusty’ye baktı. “Evet, gördüm, hepimiz gördük onları. Kötüydü.”

Rusty, “Deri kafalar,” dedi.

Piper, “*Ne?"* dedi. Sonra başını salladı. “Evet, sanırım böyle denebilir. Yüzü olmayan yüzler. Uçmuş yüzler.”

Rusty *uçmuş yüzler,* diye düşündü. Ne anlama geldiğini bilmiyordu ama doğru olduğunu biliyordu. Yine kızlarıyla arkadaşları Deanna’yı düşündü. Sonra aklına en iyi çocukluk arkadaşı geldi -en azından bir süre için öyleydi; ikinci sınıftayken Georgie ile kötü şekilde ayrılmışlardı- ve bir dehşet dalgasıyla sarsıldı.

Barbie onu yakaladı. “Ne?” Neredeyse bağırıyordu. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Sadece... çocukken bir arkadaşım vardı. George Lathrop. Doğum gününde bir büyüteç hediye edilmişti. Bazen... biz teneffüste..”

Rusty, Julia’nın kalkmasına yardım etti. Horace da onu korkutan her neyse minibüsteki parıltı gibi kaybolmuşçasına tekrar yanaştı.

Julia, “Ne yapardınız?” diye sordu. Soğukkanlı davranmaya çalışıyor gibiydi. “Anlatsana.”

“Doğu Caddesi Gramer Okulu’ndayken. Sadece iki sınıf vardı, birinde birinci sınıftan dördüncü sınıfa kadar olanlar, diğerinde ise beşinci sınıftan sekizinci sınıfa kadar olanlar ders yapardı. Oyun bahçesi taş döşeliydi.” Titrek bir kahkaha attı. “Musluktan akan su bile yoktu, sadece çocukların şey dediği bahçe tuvaleti vardı..”

Julia, “Kovan derdik,” dedi. “Ben de gitmiştim o okula.”

“George ile tırmanma demirinden çite atlardık. Orada karınca yuvaları vardı ve karıncaları yakardık.”

Ernie, “Bunda bir şey yok ki doktor,” dedi. “Bir sürü çocuk yapar bunu, daha kötü şeyler de yapar.” Ernie de birkaç arkadaşıyla bir sokak kedisinin kuyruğunu gazyağına batırıp tutuşturmuştu. Bu da karısıyla yaşadığı balayı gibi ayrıntılarını vermeden paylaşabileceği bir anıydı.

Daha çok kedinin o haline o kadar güldüğümüz için, diye düşündü. *Vay canına, amma gülmüştük ha.*

Julia, “Devam etsene,” dedi.

“Bu kadar.”

Julia, “Değil,” dedi.

Joanie Calvert, “Bak,” dedi. “Eminim bunların hepsi psikolojik durumlar, ama ben sanmıyorum ki..”

Claire, “Şişş Joanie,” dedi.

Julia gözünü Rusty’nin yüzünden hiç ayırmıyordu.

Rusty, “Senin için niye bu kadar önemli?” diye sordu. Bir an orada sadece ikisi varmış gibi hissetmişti.

“Sadece anlat sen.”

“Bir gün yine... o işi yaparken... karıncaların da kendi hayatları olduğu kafama dank etti. Fazla duygusal göründüğünü biliyorum..”

Barbie, “Dünyanın dört bir yanında milyonlarca insan da buna inanıyor,” dedi. “Ona göre yaşıyorlar.”

“Her neyse, *canlarını yakıyoruz*, diye düşündüm. *Burada yerde onları yakıyoruz ve belki de yeraltındaki yuvalarında diri diri kızarmalarına yol açıyoruz.* Georgie’nın büyütecine maruz kalanlarda sorun yoktu. Bazıları hareket etmiyor, ama çoğu gerçekten tutuşuyordu.”

Lissa, “Korkunç bir şey,” dedi. Yine madalyonuyla oynuyordu.

“Evet. Ve bir gün Georgie’ya durmasını söyledim. Durmadı. ‘Bu jukular savaş, ’ dedi. Çok iyi hatırlıyorum. Nükleer değil de jukular. Büyüteci elinden almaya çalıştım. Sonra boğuştuk ve büyüteç kırıldı.”

Durdu. “Doğrusu bu değil. Ama o zaman böyle anlattım ve babamın attığı dayak bile hikâyemi değiştirmemi sağlayamadı. Doğrusu Georgie’un ailesine anlattığı şekliydi: o kahrolası şeyi bilerek kırdım.” Karanlığı gösterdi. “Becerebilsem o kutuyu da kıracağım. Çünkü şimdi karınca biziz ve o da büyüteç.”

Ernie yine kuyruğu yanan kediyi hatırladı. Claire McClatchey üçüncü sınıftaki en iyi arkadaşıyla ikisinin de nefret ettiği bağıran kızla nasıl alay ettiklerini düşündü. Kız okulda yeniydi ve ağzında patates püresi varken konuşuyormuş gibi gelen garip bir Güneyli aksam vardı. Kız

ağladıkça onlar daha çok gülerdi. Romeo Burpee de Hillary Clinton'ın New Hampshire'da ağladığı gece sarhoş oluşunu hatırlamıştı, televizyona doğru kadeh kaldırmış ve, "Bu işler sana göre değil bebeğim, yoldan çekil de bırak erkek işlerini erkekler yapsın," demişti.

Barbie ise belli bir spor salonunu hatırlıyordu: çöl sıcağını, dışkı kokusunu ve kahkaha seslerini.

"Kendi gözümle görmek istiyorum," dedi. "Kim gelir benimle?"

Rusty içini çekti. "Ben gelirim."

5

Barbie ile Rusty garip sembollü, parlak ışıklar çıkaran kutuya yaklaşırken James Rennie, Barbie'nin bir süre önce kaldığı hücredeydi.

Carter Thibodeau, Junior'ın cesedini hücre yatağına taşımasına yardım etmişti. Koca Jim, "Beni onunla yalnız bırak," dedi.

"Patron, kendini ne kadar kötü hissettiğini tahmin edebiliyorum ama tam şu anda ilgilenmen gereken yüzlerce şey var."

"Biliyorum. Hepsiyle de ilgileneceğim. Ama önce oğlumla baş başa kalmam lazım. Beş dakika. Sonra birkaç kişi yollar, cesedini cenaze evine göndertirsin."

"Peki. Tanrı yardımcın olsun. Junior iyi bir çocuktu."

Koca Jim, "Hayır değildi," dedi. Doğrusu-neyse-onu-söylüyorum tonuyla konuşmuştu. "Ama o benim oğlumdu ve onu seviyordum. Ve böyle olması o kadar da kötü değil, biliyorsun."

Carter biraz düşündü. "Biliyorum."

Koca Jim gülümsedi. "Bildiğini biliyorum. Asıl sen benim oğlum olmalıymışsın, diye düşünmeye başladım."

Nöbet odasına çıkarken Carter'ın keyiften yüzü kızarmıştı.

O gidince Koca Jim hücre yatağına oturdu ve Junior'ın başını kucağına koydu. Çocuğun yüzünde bir iz yoktu ve Carter da gözlerini kapatmıştı. Gömleğindeki kanları görmezden gelse uyuduğunu sanabilirdi.

Oğlumdu ve onu seviyordum.

Bu doğruydu. Junior'ı kurban etmeye hazırdı tamam, ama bunun başka örnekleri de vardı. Sadece Golgota Tepesi'nde olanlara bakmak bile yeterdi. Ve tıpkı İsa gibi bu çocuk da bir amaç uğruna ölmüştü. Kasaba halkı Barbie'nin liderlerinin biricik oğlu da dahil kaç tane kendini görevine adamış polis öldürdüğünü duyunca Andrea Grinnell'in suçlamalarıyla oluşan hasar giderilmiş olacaktı. Barbie'nin kaçmış ve muhtemelen yeni şeytanlıklar planlıyor olması da politik bir artı getirecekti.

Koca Jim oğlunun saçlarını okşadı ve Junior'ın huzurlu yüzüne bakarak bir süre daha oturdu. Sonra annesinin Junior bebekken ve kocaman meraklı

gözlerle beşiğinden dünyayı seyrederken söylediği ninniyi mırıldandı. *“Oğlumun bebeği gümüş bir ay; gökyüzünde uçup gider; çiğ denizinde yüzer gider, bulutlar ona eşlik eder... yüz kayık yüz... oğlumu denizlerden aşır..”*

Burada durdu. Gerisini hatırlayamıyordu. Junior’ın başını kenara koyup ayağa kalktı. Kalbi tekler gibi oldu ve nefesini tuttu... ama sonra düzeldi. Eninde sonunda Andy’nin eczanesinden biraz daha ilaç alması gerekeceğini tahmin etti, ama şimdilik yapması gereken işler vardı.

6

Junior’ı orada bırakıp korkuluğa tutunarak ağır ağır yukarı çıktı. Carter nöbet odasındaydı. Cesetler kaldırılmıştı ve yere yayılan iki kat gazete Mickey Wardlaw’ın kanını emmekteydi.

Carter’a, “Burası polis kaynamaya başlamadan belediye binasına gidelim,” dedi.

Saatine baktı ve, “Ziyaretçi Günü on iki saate kadar başlayacak. Ondan önce yapacak bir sürü işimiz var,” dedi.

“Biliyorum.”

“Ve oğlumu unutma sakın. Bowie’lerin bu işi düzgün yapmasını istiyorum. Güzel bir tabut ve saygın bir sunum. Stewart’a söyle, Junior’ı o ucuz tabutlardan birinde görürsem gebertirim.”

Carter defterine not alıyordu. “Ben hallederim.”

“Ayrıca söyle, çok geçmeden onunla konuşacağım.” İçeri birkaç polis girmişti. Durgun, biraz korkmuş, çok genç ve toy görünüyorlardı. Koca Jim nefesi düzelsin diye oturduğu koltuktan kalktı. “İşe koyulma zamanı.”

Carter, “Bana uyar,” dedi. Ama durakladı.

Koca Jim etrafına bakındı. “Aklında bir şey mi var oğlum?”

Oğlum. Carter kelimenin tınısından hoşlanmıştı. Babası beş yıl önce kamyonetini Leeds’teki ikiz köprülere bindirip ölmüştü ve büyük bir kayıp olmamıştı. Karısını da iki oğlunu da taciz ederdi (Carter’ın ağabeyi şu an deniz kuvvetlerindeydi) fakat Carter pek aldırmazdı, annesi uyuşmak için kendine konyaklı kahve yapar ve Carter da daima bundan birkaç yudum içme fırsatı bulurdu. Yok, onun babasından nefret etmesinin sebebi mızmız ve aptal olmasıydı. İnsanlar Carter’ı da aptal sanırdı -hatta Junes bile öyle sanırdı- ama değildi. Bay Rennie bunu anlamıştı ve Bay Rennie kesinlikle mızmız değildi.

Carter artık bundan sonra yapılacaklar konusunda kararsız olmadığını keşfetti.

“Bende isteyebileceğiniz bir şey var.”

“Öyle mi?”

Koca Jim önden gidip Carter'ın dolabına bakmasına izin verdi. Carter dolabını açıp üstünde VADER yazan zarfı çıkardı. Zarfı Koca Jim'e uzattı. Üzerindeki kanlı ayak izi parlıyormuş gibiydi.

Koca Jim alıp zarfı açtı.

Peter Randolph, "Jim," dedi. Fark edilmeden gelmiş tepetaklak olan resepsiyon masasında duruyordu, bitap görünüyordu. "Galiba ortalığı yatıştırdık ama yeni polislerden bazılarını bulamıyorum. Herhalde bizi terk ettiler." Koca Jim, "Beni şaşırtmadı," dedi. "Ve geçici bir durum. Her şey yatışıp da Dale Barbara'nın kasabaya saldırıp onları çiğ çiğ yiyecek bir yamyam çetesine liderlik etmediğini anlayınca geri gelirler."

"Fakat şu kahrolası Ziyaretçi Günü meselesi.."

"Yarın muhtemelen herkes gayet uslu duracaktır Pete, durmayanlara yetecek kadar polisimiz olduğundan da eminim."

"Basın konferansı için ne yapıyoruz.."

"Ne kadar çok işim olduğunu görmüyor musun? Görmüyor musun Pete? Hey Tanrım! Yarım saat sonra belediye binasındaki toplantı salonuna gel de ne istiyorsan konuşalım. Fakat şimdilik beni kendi halime bırak." "Tabii ki. Pardon." Pete geri çekildi, vücudu da sesi kadar katı ve alınmış gibiydi.

Rennie, "Dur," dedi.

Randolph durdu.

"Oğlum için baş sağlığı dilemedin hiç."

"Ben... ben çok özür dilerim."

Koca Jim bakışlarıyla Randolph'u tarttı. "Gerçekten de dilemen lazım."

Randolph gidince Rennie evrakları zarftan çıkarıp bir göz attı, sonra tekrar zarfın içine koydu. İçten bir merakla Carter'a baktı. "Niye hemen vermedin bunu bana? Elinde tutmayı mı planlıyordun?"

Carter o anda doğruyu söylemekten başka çare göremedi. "Evet. En azından bir süre. Tedbir olarak."

"Neyin tedbiri?"

Carter omuz silkti.

Koca Jim daha fazla kurcalamadı. Başına dert açabilecek herkesle ilgili düzenli olarak dosya tutan biri olarak kurcalaması da gerekmiyordu. Onu daha çok ilgilendiren başka bir soru vardı.

“Fikrini neden değiştirdin?”

Carter yine doğruyu söylemekten başka çare bulamadı. “Çünkü senin adamın olmak istiyorum patron.”

Koca Jim kalın kaşlarını kaldırdı. “Sahi mi? Ondan daha mı çok?” Başıyla dışarı çıkmakta olan Randolph’u göstermişti.

“O mu? O bir şaka.”

“Evet.” Koca Jim elini Carter’ın omzuna koydu. “Öyle. Hadi gel. Ve belediye binasına gider gitmez ilk işimiz bu belgeleri yakmak olsun.”

7

Sahiden uçmuşlardı. Ve korkunçtular.

Barbie kollarındaki halsizlik geçer geçmez görmüştü onları. İlk güçlü dürtüsü kutudan uzaklaşmak oldu ama mücadele edip dayandı ve onları esir tutan yaratıklara baktı. Esir eden ve Rusty haklıysa zevk için işkence eden yaratıklara.

Suratları -tabii bunlar suratsa- köşeli köşeliydi ama altında yatan gerçekliğin sabit bir formu yokmuş gibi ara sıra değişiyor, yuvarlanıyordu. Kaç tane olduklarını ya da nerede bulunduklarını söyleyemezdi. İlk başta dört olduklarını sandı, sonra sekiz diye düşündü sonra da sadece iki diye. Belki de tam olarak algılayamadığı kadar yabancı oldukları için derin bir tiksinti uyandırmışlardı. Beyninin verileri tanımlama bölümü gözlerinden gelen şifreleri çözemiyordu.

Gözlerim onları görüyor olamaz, gerçekten göremez, teleskopla bile olmaz. Bu yaratıklar çok çok uzaklardaki bir galaksiden.

Bunu bilmenin yolu yoktu -mantığı kutunun sahiplerinin Güney Kutbu'nda buz altında bir üssü olabileceğini veya kendi tarzlarındaki *Enterprise'la* ayın yörüngesinde dolanabileceklerini söylüyordu- fakat biliyordu. Yuvalarındaydılar... yuva onlar için her ne ise. Seyrediyorlardı. Ve tadını çıkarıyorlardı.

Öyle olsa gerekti, çünkü piç kuruları gülüyordu.

Sonra kendini yine Felluce'deki spor salonunda buldu. İçerisi sıcaktı çünkü klima yoktu; sadece aynı ter kokulu, çorba gibi havayı döndürüp duran tavan vantilatörleri vardı. Sorguya aldıkları herkesi yollamışlar, sadece altı Amerikalıyı öldüren iki bombanın patlamasından, bir keskin nişancının da herkesin sevdiği Kentucky'li Carstairs'i öldürmesinden bir gün sonra ortalığa çıkacak kadar akılsız olan iki Abdül kalmıştı. Önce Abdüllleri tekmeleyip üstlerini başlarını parçalamışlardı ve Barbie oradan gittiğini söyleyebilmeyi çok isterdi ama gitmemişti. En azından diğerlerine katılmadığını söyleyebilmek isterdi ama katılmıştı. Hezeyana kapılmışlardı. Abdüllerden birinin kemikli, kaka bulaşmış kıçına nasıl vurduğunu ve botlarının bıraktığı kırmızı izi hatırlıyordu. O zamana kadar iki Abdül de çırılçıplak kalmıştı. Emerson'ın öbür adamın sallanan hayalarına bütün

kuvvetiyle vuruşu ve organların gözünün önünde havalanışı geldi aklına. Emerson *bu Carstairs içindi pis kum faresi* diye bağırmıştı. Ve sonra, tam Barbie teknik olarak bu adamların başı olduğunu hatırlamışken Çavuş Hackermeyer içlerinden birini cinsel organından yakalayıp kaldırmış, götürüp duvara yaslamış, tabancasını da Abdül'ün başına dayamıştı. Ve bu arada bir süre geçmiş ama kimse *hayır* dememiş, kimse *yapma* dememişti; Çavuş Hackermeyer tetiğe basmıştı ve kanlar sanki üç bin yıldır oradaymış gibi duvara sıçramıştı ve hepsi buydu, bu hoşça kal Abdül'dü, o bakirelerle oynaşmaktan vakit bulursan mektup yazmayı unutma.

Barbie kutuyu bıraktı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları ona ihanet etti. Rusty yakalayıp dengesini bulana kadar da bırakmadı.

Barbie, "Tanrım," dedi.

"Sen de gördün onları değil mi?"

"Evet."

"Çocuk mu bunlar? Ne düşünüyorsun?"

"Belki." Fakat bu iyi bir açıklama değildi, yüreğinin inandığı bu değildi. "Muhtemelen."

Ötekilerin çiftlik evinin önünde toplaştığı yere yürüdüler ağır ağır.

Rommie, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Barbie, "Evet," dedi. Çocuklarla konuşması lazımdı. Rusty'le de. Ama daha değil. Önce kendini toparlaması gerekiyordu.

"Emin misin?"

"Evet."

Rusty, "Rommie, mağazada daha kurşun levha kaldı mı?" diye sordu.

"Evet. Yükleme alanında bıraktım."

Rusty, "İyi," dedi ve Julia'nın cep telefonunu ödünç aldı. Linda'nın evde olmasını, karakolda sorguya çekilmekte olmamasını diledi ama dilemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

8

Rusty’den gelen telefon çok kısaydı, otuz saniye bile sürmemişti ama Linda Everett için bu feci perşembe gününü yüz seksen derece güneşe döndürecek kadar uzundu. Mutfak masasına oturup elleriyle yüzünü örttü ve ağladı. Bunu mümkün olduğunca sessiz yaptı çünkü şimdi yukarıda iki yerine dört çocuk vardı. Appleton’ları da eve getirmişti.

Alice ile Aidan çok üzgündü -Tanrım, elbette üzgün olurlardı- fakat Jannie ve Judy ile olmak iyi gelmişti. Bir sürü Benadryl de öyle. Kızlarının isteği üzerine Linda şişme yatağı odalarına koymuştu ve şimdi dördü de yatakların arasında yerde uyuyorlardı, Judy ile Aidan birbirlerine sarılmış vaziyetteydiler.

Linda kendini azıcık toparlamıştı ki mutfak kapısına vuruldu. İlk aklına gelen polis oldu, ancak kasabadaki curcuna ve kan revan yüzünden onları bu kadar çabuk beklemiyordu. Önce geleni tanıyamadı çünkü saçı değişikti. Bu sefer at kuyruğu şeklinde toplanmamıştı; Thurston Marshall’ın omuzlarına dökülmüş, yüzünü çevrelemiş, adamı uzun, zor bir günden sonra kötü haber almış bir çamaşırcı kadına döndürmüştü.

Linda kapıyı açtı. Bir süre Thurse eşikte bekledi. “Caro öldü mü?” Sesi kısık ve boğuktu. Linda, *sanki maçta kısılmış da bir daha hiç açılmayacakmış gibi*, diye düşündü.

Linda da kısık sesle, “Maalesef öyle,” dedi. Çocuklar yüzünden böyle konuşmuştu. “Bay Marshall çok üzgünüm.”

Adam bir süre daha orada durdu. Sonra gri saçlarından birer tutam yakalayıp öne arkaya sallanmaya başladı. Linda bu bahar kaçamaklarına pek inanmazdı, o bakımdan eski kafalıydı. Marshall’la Caro Sturges’e olsa olsa iki yıl, belki de altı ay süre tanındı -cinsel organları yatışana kadar- ama bu gece adamın aşkından şüphe etmiyordu veya kaybından.

Onların başına ne gelirse çocukları da etkiliyor, diye düşündü. *Tabii Kubbe’yi de.* Kubbe’nin altında yaşamak her şeyi yoğunlaştırıyordu. Daha şimdiden Linda’ya yıllar geçmiş gibi geliyordu. Dış dünya uyanınca kaybolan bir rüya gibiydi.

“İçeri gelin,” dedi. “Ama sessiz olun Bay Marshall. Çocuklar uyuyor. Benimkilerle sizinkiler.”

9

Adama buzlu çay verdi - soğuk değildi, hatta serin bile değildi ama bu koşullarda yapabileceği başka bir şey yoktu. Adam yarısını içip bardağı bıraktı, sonra uyku vaktini çoktan geçirmiş bir çocuk gibi yumruklarını gözlerine götürdü. Linda bunu niye yaptığını anladı, kendini kontrol etmeye çalışıyordu ve sessizce oturup bekledi.

Adam derin bir soluk aldı, soluğunu verdi, sonra üstündeki eski mavi iş gömleğinin cebine uzandı. Bir parça ip çıkarıp saçını topladı. Linda bunu hayra yordu.

Thurse, “Neler oldu anlatsanıza,” dedi. “Ve nasıl olduğunu.”

“Göremedim ki. Ben şeyi... Caro’yu yoldan çekmek için eğilince birisi kafama tekme attı.”

“Ama onu polislerden biri vurdu değil mi? Bu lanet olası mutlu polis, mutlu silah kasabasının polislerinden biri.”

“Evet.” Linda uzanıp adamın elini tuttu. “Birisi tabanca diye bağırdı. Ve bir tabanca vardı. Andrea Grinnell’indi. Rennie’ye suikast yapmak niyetiyle almış olabilir yanına.”

“Sizce bu Caro’nun başına geleni haklı çıkarır mı?”

“Tanrım, hayır. Ve Andi’nin ölümü de düpedüz cinayet bence.”

“Caro çocukları korumaya çalışırken öldü, değil mi?”

“Evet.”

“Kendinin bile olmayan çocukları.”

Linda bir şey demedi.

“Aslında öyleydiler. Onun ve benim. Neye yorarsanız yorun onlar bizim çocuklarımızdı, başka türlü asla sahip olamayacağımız çocuklarımız. Ve Kubbe kalkana kadar -tabii kalkarsa- benim çocuklarım oldular.”

Linda hızla düşünüyordu. Bu adama güvenilebilir miydi? Öyle sanıyordu. Rusty kesinlikle güveniyordu; adamın bunca zaman sonra harika bir sağlık görevlisi olduğunu söylemişti. Ve Thurston da Kubbe’nin altındaki otoriteden nefret ediyordu. Onun da nedenleri vardı.

“Bayan Everett..”

“Linda deyin lütfen.”

“Linda, kanepenizde uyuyabilir miyim? Bu gece uyanırlarsa burada olmak istiyorum. Uyanmazlarsa da -umarım uyanmazlar- sabah aşağı indiklerinde beni görsünler.”

“Olur. Birlikte kahvaltı ederiz. Gevrekle. Süt daha bozulmadı ama yakında bozulur.”

“Çok iyi. Çocuklar doyunca da çeker gideriz. Buralıysanız kusuruma bakmayın ama Chester’s Mill’den sıkıldım artık. Tamamen kurtulamam ama elimden geleni yapmayı düşünüyorum. Hastanede durumu ağır olan tek hasta Rennie’nin oğluydu ve öğleden sonra kendi kendini taburcu etmiş. Ama dönecektir, kafasında büyüyen o kitleyle mutlaka döner ama şimdilik..”

“O da öldü.”

Thurston pek şaşırmışa benzemiyordu. “Nöbet geldi herhalde.”

“Hayır. Vuruldu. Hapishanede.”

“Üzüldüm demek isterdim ama üzülmedim.”

Linda, “Ben de,” dedi. Junior’ın orada ne yaptığından emin değildi ama yaslı babasının işi nerelere götüreceğini adı gibi biliyordu.

“Çocukları bu işler bir son bulana kadar Caro’yla kaldığımız göl evine götüreceğim. Orası sakindir ve eminim ki bir süre yetecek kadar yiyecek bulurum. Belki de uzun bir süre. Hatta jeneratörü olan bir yer bile bulabilirim. Fakat buradaki hayata daha fazla dayanamayacağım. Alice ile Aidan da öyle.” Yüzünde acı bir ifade vardı.

“Daha iyi bir yer önerebilirim.”

“Sahi mi?” Ve Linda bir şey demeyince Thurston elini uzatıp onun eline dokundu. “Birilerine güvenmeniz lazım. O kişi pekâlâ da ben olabilirim.”

Böylece Linda ona her şeyi anlattı, Black Ridge’e gitmek üzere kasabadan ayrılmadan önce Burpee’ye uğrayıp kurşun levhaları almaları gerektiğini de söyledi. Neredeyse gece yarısına kadar konuştular.

10

McCoy’ların çiftlik evinin kuzey ucu işe yaramaz durumdaydı -önceki kış yoğun yağan kar nedeniyle çatı çökmüştü- fakat batı ucunda neredeyse tren vagonu uzunluğunda rustik bir yemek salonu vardı ve Chester’s Mill kaçakları orada toplanmıştı. Barbie ilk iş olarak çocuklara, artık parlak kuşak dedikleri yerde bayılınca gördüklerini ve rüyalarını sordu.

Joe yanan balkabakları hatırlıyordu. Norrie her şeyin karardığını ve güneşin yok olduğunu söyledi. Benny önce hiçbir şey hatırlamadığını iddia etti. Sonra eliyle ağzına vurdu. “Bir çığlık vardı,” dedi. “Çığlıklar duydum. Çok kötüydü.”

Sessizce bu bilgileri tarttılar. Sonra Ernie, “Yanan balkabakları duruma pek açıklık getirmiyor Albay Barbara,” dedi. “Herhalde kasabadaki her ahırın güneş gören tarafında bir dizi balkabağı vardır. Tam mevsimi şimdi.” Duraksadı. “En azından öyleydi.”

“Rusty, ya senin kızlar?”

Rusty, “Oldukça benzer şeyler,” dedi ve aklında kaldığı kadarıyla anlattı.

Rommie, “Cadılar Bayramı’nı durdurun, Büyük Balkabağı’nı durdurun,” diye mırıldandı.

Benny, “Millet, ben burada bir model görüyorum,” dedi.

Rose, “Hadi ya Sherlock?” deyince herkes güldü.

Barbie, “Sıra sende Rusty,” dedi. “Orada bayılınca sen neler gördün?” Rusty, “Ben hiç tam anlamıyla bayılmadım,” dedi. “Ve bütün bunlar baskı altında oluşumuza yorulabilir. İnsanlar büyük bir baskı altındayken grup histerisi -grup halüsinasyonları da dahil- görülebilir.”

Barbie, “Sağ ol Doktor Freud,” dedi. “Şimdi de gördüklerini anlat.” Lissa Jamieson heyecanla, “Bu kütüphane çimenliğindeki kukla!” diye bağırdığında Rusty o garip hasır şapkaya kadar gelmişti. Jamieson, “Üstünde benim eski tişörtlerimden biri var, göğsünde de Warren Zevon’dan bir alıntı yazıyor..” diye devam etti.

Rusty, “Tatlı yuva Alabama, o ölüler orkestrası şarkısını çal,” dedi. “Ve el olarak da bahçe eldiveni var. Zaten o da yanıyor. Sonra puf diye yok oluyor. İşte ben de bunu gördüm.”

Etrafına bakındı. Herkesin gözleri kocaman olmuştu. “Sakin olun arkadaşlar, muhtemelen o kuklayı daha önce görmüştüm ve bilinçaltım yeniden ortaya çıkardı” Parmağını Barbie’ye uzattı. “Ve bir daha bana Doktor Freud dersen sana bir tane çakarım.”

Piper, “Önceden görmüş müydün?” diye sordu. “Belki kızları okuldan almaya giderken falan? Çünkü kütüphane tam oyun parkının karşısında.” “Hatırlamıyorum.” Rusty ay başından beri kızları okuldan almadığını ve o zaman da Cadılar Bayramı süslerinin henüz ortaya çıkmadığını söylemedi.

Barbie, “Ya sen Jackie?” dedi.

Jackie dudaklarını ıslattı. “Bu sahiden o kadar önemli mi?”

“Bence öyle.”

“İnsanlar yanıyordu. Ve duman vardı, duman kalkınca alevlerin parladığı görülüyordu. Bütün dünya tutuşmuş gibiydi.”

Benny, “Ya,” dedi. “İnsanlar çığlık atıyordu çünkü yanıyorlardı. Şimdi hatırladım.” Birden yüzünü Alva Drake’in omzuna gömdü. O da ona sarıldı. Claire, “Cadılar Bayramı’na daha beş gün var,” dedi.

Barbie, “Sanmıyorum,” diye cevap verdi.

11

Belediye binası toplantı salonunun bir köşesinde duran odun sobası toz içindeydi ve ihmal edilmişti ama hâlâ kullanılır vaziyetteydi. Koca Jim baca deliğinin açık olduğundan emin olunca (kapak pas yüzünden gıcırdamıştı) üzerinde kanlı ayak izi olan zarftan Duke Perkins'in belgelerini çıkardı. Kâğıtları şöyle bir karıştırıp gördükleri karşısında suratım buruşturdu, sonra da hepsini sobaya attı. Zarfı saklamıştı.

Carter telefonda Stewart Bowie ile konuşuyor, Koca Jim'in oğlu için istediklerini anlatıyor ve derhal işe koyulmasını istiyordu. Koca Jim, *iyi çocuk,* diye düşündü. *İlerleyebilir. Tabii ekmeğine kimin yağ sürdüğünü unutmadığı sürece*. Bunu unutanlar bedelini öderdi. Mesela Andrea Grinnell bu gece bunu öğrenmişti.

Sobanın yanındaki rafta bir kutu kibrit duruyordu. Koca Jim bir kibriti tutuşturup Duke Perkins'in kanıtlarından birinin köşesine tuttu. Yanışlarını görebilmek için sobanın kapağını açık bırakmıştı. Çok tatmin edici bir görüntüydü.

Carter yanına geldi. "Stewart Bowie hatta. Daha sonra arayacağınızı söyleyeyim mi?"

Koca Jim, "Bana ver," deyip telefonu almak için elini uzattı.

Carter zarfı gösterdi. "Onu da sobaya atmayacak mısınız?"

"Hayır. Fotokopi makinesinden boş kâğıt alıp koyacağım içine."

Carter'ın anlaması biraz vakit aldı. "Yani kadın ilaç eksikliği yüzünden halüsinasyon görüyordu değil mi?"

Koca Jim, "Zavallıcık," dedi. "Radyasyon sığınağına git sen evlat. Şuradan." Sobadan pek uzak olmayan bir kapıyı göstermişti - sarı zemin üstüne siyah üçgenler yapılmış metal plaka dışında hiç dikkat çekmiyordu. "İki tane odası var. İkinci odada küçük bir jeneratör olacaktı."

"Tamam.."

"Jeneratörün önünde bir kapak vardır. Görmesi zor ama dikkatli bakarsan görürsün. O kapağın altında sekiz ya da on tane küçük tüp olacak. En azından son baktığımda öyleydi. Git bak ve bana kaç tane olduğunu söyle."

Carter sebebini soracak mı diye bekledi ama Carter sormadı. Söyleneni yapmak üzere dönmüştü bile. Yani Koca Jim'in söylediğini.

"Sadece bir uyarı oğlum. Bütün i harflerine nokta, t harflerine tire koy, başarının sırrı budur. Tabii bir de Tanrı'nın yanında olması."

Carter gidince telefonun bekleme düğmesine bastı... eğer Stewart hâlâ hatta değilse başı büyük derde girecekti.

Stewart hattaydı. "Jim, başın sağ olsun," dedi. Bu lehine bir davranış olmuştu. "Her şeyi halledeceğiz. "Ebedi Huzur." tabutunu düşünüyorum - meşedir, binlerce yıl dayanır."

Koca Jim, *o zaman git başka bir tane bul*, diye düşündü ama sesini çıkarmadı.

"Ve en iyi işimizi çıkaracağız. Birazdan uyanıp gülümseyecekmiş gibi görünecek."

Koca Jim, sağ ol dostum, diye düşündü. İçinden, *uyanmasa iyi olur,* diye düşünüyordu.

Stewart, "Şu yarınki akın meselesi," dedi.

"Ben de bunun için seni arayacaktım. Hâlâ devrede mi diye merak ediyorsan devrede."

"Ama bu olanlardan sonra.."

Koca Jim, "Bir şey olmadı," dedi. "Bunun için Tanrı'nın merhametine şükretmemiz lazım. Bunun için bir amin alabilir miyim Stewart?"

Stewart itaatkâr bir şekilde, "Amin," dedi.

"Sadece silahlı ve aklı hasar görmüş bir kadın hadise çıkardı. Şimdi İsa'yla ve tüm azizlerle yemektedir bundan hiç şüphem yok, çünkü olanlar onun suçu değildi."

"Ama Jim.."

"Konuşurken lafımı kesme Stewart. Suç ilaçlarda. O kahrolası şeyler kadıncağızın beynini harap etmişti. Biraz yatışınca herkes anlayacak bunu. Chester's Mill halkı duyarlı, yürekli insanlardır. Onlara her zaman güvendiğim ve güveneceğim gibi bu olayda da güveniyorum. Üstelik, şu anda kafalarında sevdiklerini görmekten başka bir şey yoktur. Bizim operasyon da öğle vakti aynen gerçekleştirilecek. Sen, Fern, Roger, ve

Melvin Searles. Sorumluluk Fred Denton'da olacak. Gerek görürse dört, beş kişi daha seçebilir."

Stewart, "Ondan iyisini bulamaz mısın?" diye sordu.

Koca Jim, "Fred uygundur," dedi.

"Peki ya Thibodeau? Hani şu yanından ayrılmayan çocuk.."

"Stewart Bowie, ağzını her açışında bağırsaklarının yarısı dışarı dökülüyor. Bir kere de sus ve dinle. Zavallı bir uyuşturucu bağımlısıyla bir kazı bile ürkütemeyecek bir eczacıdan söz ediyoruz. Buna amin diyor musun?"

"Evet, amin."

"Belediye kamyonlarını alın. Bu telefon bitince hemen git Fred'i bul -oralarda bir yerde olması lazım- ve neyin ne olduğunu anlat. Tedbir olarak çelik yelek filan giyin. Karakolun arkasındaki odada gerekli bütün ıvır zıvırlar vardır -o yelekler filan- onları da denemiş oluruz. Sonra da gidip o herifleri oradan çıkarın. Yakıt lazım bize."

"Ya laboratuvar? Belki onu da yaksak iyi olur diyordum.."

"Sen delirdin mi?" Az önce salona dönmüş olan Carter hayretle Koca Jim'e baktı. "Orada onca kimyasal ürün varken? O Shumway denen kadının gazetesine benzemez; depo binası tam bir barut fıçısı. Biraz kafanı çalıştırsan iyi olacak ahbap, yoksa senin de Roger Killian kadar salak olduğunu düşünmeye başlayacağım."

"İyi, tamam." Stewart sesi küskündü ama Koca Jim söylenenleri yapacağını biliyordu. Zaten şimdi onunla uğraşacak hali de yoktu; Randolph her an gelebilirdi.

Ahmaklar geçidi hiç bitmiyor, diye düşündü.

"Şimdi de Tanrı'ya şükret," dedi. Zihninde Stewart'in sırtına oturup suratını topraklara sürttüğünü canlandırmıştı. Keyifli bir manzaraydı.

Stewart Bowie, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Koca Jim, "Amin kardeşim," deyip telefonu kapattı.

12

Hemen arkasından Şef Randolph girdi içeri, yorgun ama tatmin olmuş görünüyordu. “Sanırım genç polislerimizden bazıları bu işi hepten bıraktı -Dodson, Rawcliffe ve Richardson gitmiş- ama diğerlerinin çoğu kalıyor. Birde yeni gelenler var. Joe Boxer... Stubby Norman... Aubrey Towle... hani şu kitapçının kardeşi.”

Koca Jim bu sözleri sabırla ama yarım kulakla dinledi. Randolph sonunda susunca Koca Jim VADER zarfını cilalı toplantı masasının üstünden önüne doğru itti. “Zavallı Andrea’nın sallayıp durduğu zarf,” dedi. “Bir baksana.”

Randolph önce tereddüt etti, sonra klipsi açıp zarftakileri çıkardı. “Burada sadece boş kâğıtlar var.”

“Çok haklısın. Yarın polislerini topladığında -saat tam yedide karakolda, çünkü Jim Amca’nız karıncalar tepeden inmeye erken başlar diyorsa ona inanmanız lazım- o zavallı kadının zihninin de Başkan McKinley’yi vuran terörist kadar bulanmış olduğunu iyice anlat.”

Randolph, “O dağ değil miydi?” diye sordu.

Koca Jim bir süre Bayan Randolph’un oğlunu hangi ahmak ağacından topladığını düşündü. Sonra bu konuyu geçti. Bu gece tam sekiz saatlik güzel bir uyku çekemeyecekti ama beş saat uyumayı umuyordu. Ye buna ihtiyacı vardı. Zavallı yaşlı kalbi için gerekliydi.

“Bütün polis arabalarını kullanın. İki memur bir arabaya. Herkeste mutlaka şok tabancası ve copu olsun. Fakat gazetecilerin, kameraların ve dış dünyadan o lüzumsuz tiplerin önünde silahını ateşlemeye kalkan olursa... bağırsağını deşerim onun.”

“Başüstüne.”

“Kalabalığı ortalarına alarak 119’un sırtlarından gitsinler. Siren çalmasınlar ama tepe ışıklarını yaksınlar.”

Randolph, “Geçit töreni gibi,” dedi.

“Evet Pete, geçit töreni gibi. Anayolun kendisini halka bırakın. Arabalardakilere araçları bırakıp yürümelerini söyleyin. Megafonları

kullanın. Oraya vardıklarında sağlam ve yorgun olsunlar istiyorum. Yorgun insanlar uslu olur.”

“Kaçakları tutuklamak için de birkaç polis ayırmamız gerektiğini düşünmüyor musun?” Koca Jim’in gözlerindeki bakışı ve elini kaldırdığını gördü. “Sadece sordum, sadece sordum.”

“Eh, demek ki bir cevabı da hak ettin. Ne de olsa şef sensin. Öyle değil mi Carter?”

Carter, “Evet,” dedi.

“Cevap hayır Şef Randolph, çünkü... dikkatle dinle şimdi... kaçamazlar ki. Chester’s Mill’in üstünde bir Kubbe var ve kesinlikle... asla... kaçamazlar. Acaba şimdi anlayabildin mi durumu?” Randolph’un yanaklarının kızarışını izledi ve, “Dikkatli cevap versen iyi olur,” dedi.

“Anladım.”

“O zaman şunu da anla: Dale Barbara kaçakken, o iş birlikçi Everett’ten söz etmiyorum bile, halk korunmak için kamu görevlilerine daha da sıkı sarılacaktır. Ve bizler sıkı baskı uygulasak bile haklı bir sebebimiz olacaktır, öyle değil mi?”

Randolph nihayet anlamıştı. McKinley adında hem bir dağ hem de bir başkan olduğunu bilmeyebilirdi ama pek çok bakımdan dışarıdaki bir Barbie’nin eldeki bir Barbie’den daha yararlı olacağını kavramışa benziyordu.

“Evet,” dedi. “Hakikaten öyle olacak. Peki ya basın konferansı? Sen katılmayacaksan birini bu konuda..”

“Yok, istemiyorum. Ben orada görevimin başında, ait olduğum yerde gelişmeleri izliyor olacağım. Basına gelince, orada toplanan bin kadar insanla dilediğince konferans yapabilir. Tabii duyacağı uğultuyu anlamlı sözlere çevirebilirse.”

Randolph, “Bizimle ilgili olumsuz şeyler söyleyenler çıkabilir,” dedi.

Koca Jim buz gibi bir tebessüm fırlattı. “Tanrı bize bu yüzden geniş omuzlar vermiş ahbap. Üstelik, o lüzumsuz Cox ne yapacak ki? Buraya gelip bizi dışarı mı atacak?”

Randolph vazifeşinas bir tavırla kıkırdadı, kapıya doğru yürümeye başladı, sonra aklına başka bir şey geldi. “Bir sürü insan uzun bir süre orada açıkta olacak. Ordu karşı tarafa seyyar tuvaletler kurdu. Bizim de böyle bir

şey yapmamız gerekmez mi? Malzeme deposunda birkaç tane vardı galiba. Daha çok otoyol devriyeleri için. Belki Al Timmons..”

Koca Jim yeni polis şefinin delirdiğini düşünmeye başlamış gibi bakıyordu. “Bana kalsa kasaba halkı Mısır’dan kovulan İsrailliler gibi yollara döküleceğine evinde otursun derim.” Vurgulamak için durdu. “Eğer sıkışanlar olursa bırak gidip ormana yapsınlar.”

13

Randolph nihayet çıkınca Carter, “Dalkavukluk yapmadığıma yemin edersem bir şey diyebilir miyim?” dedi.

“Evet, tabii ki.”

“İşleri yönetişinize bayılıyorum Bay Rennie.”

Koca Jim sırıttı - bütün yüzünü aydınlatan koca bir tebessümdü. “Eh, sen de bir fırsat yakalamış oldun evlat; iyinin de iyisinden ders alıyorsun.” “İyice öğrenmek istiyorum.”

“Şimdi beni eve bırakman lazım. Yarın sabah tam sekizde buluşalım. Buraya gelip CNN’deki gösteriyi izleriz. Ama önce tepede durup toplu göçü seyrederiz. Sahiden hazin bir durum; Musa’sı olmayan İsrailliler.”

Carter da, “Tepesi olmayan karıncalar,” diye ekledi. “Kovansız arılar.” “Fakat beni almadan önce birilerini ziyaret etmeni istiyorum. Ya da bunu denemeni; hiçbirini bulamayacağına dair bahse girdim kendimle.” “Kimler?”

“Rose Twitchell ile Linda Everett. Doktor bozuntusunun karısı.”

“Kim olduğunu biliyorum.”

“Shumway’a da bir baksan iyi olur. Duyduğum kadarıyla kötü huylu köpeği olan vaiz kadın Libby’yde kalıyormuş. Herhangi birini bulacak olursan kaçakların yerini sor.”

“Sert mi davranayım yumuşak mı?”

“Ilımlı. Şu anda Barbara ile Everett yakalansın istediğimden değil, ama yerlerini bilsem iyi olurdu.”

Dışarıdaki basamakta Koca Jim kokmuş havayı derin derin içine çektikten sonra tatmin olmuş gibi iç geçirdi. Carter da kendini oldukça tatmin olmuş hissediyordu. Bir hafta önce gözünde gözlük tuzdan paslanmış egzoz borularını temizliyordu. Şimdi ise bir yeri ve etkisi olan bir adam haline gelmişti. Biraz kokuşmuş bir hava bunun yanında küçük bir bedel olarak kalıyordu.

Koca Jim, “Sana bir sorum var,” dedi. “Cevap vermek istemezsen sorun yok.”

Carter ona baktı.

Koca Jim, “Şu Bushey denen kız,” dedi. “Nasıldı? İyi miydi bari?” Carter önce tereddüt etti, sonra, “Başta biraz kuruydu, ama sonra bayağı ıslandı,” diye cevap verdi.

Koca Jim güldü. Kollu kumar makinelerinde tepsiye düşen bozuk paralar gibi metalik bir sesti.

14

Gece yarısı olmuştu ve pembe ay Tarker Mill ufkuna doğru alçalıyordu, gün ışıyana kadar orada kalıp tamamen kaybolmadan önce bir hayalete dönüşecekti.

Julia, McCoy arazisinin Black Ridge'in batı kısmına doğru eğimli bir şekilde indiği yoldan ilerledi ve ağaçlardan birine sırtını dayamış oturan gölgeyi görünce hiç şaşırmadı. Julia'nın sağında kalan üstü garip sembollü kutu on beş saniyede bir çakmaya devam ediyordu; dünyanın en küçük, en acayip feneri gibiydi.

Julia sesini yükseltmeden, "Barbie?" diye seslendi. "Ken nasıl?"

"Gey Yürüyüşü'ne katılmak için San Francisco'ya gitmiş. O çocuğun heteroseksüel olmadığım biliyordum zaten."

Julia güldü, sonra Barbie'nin elini alıp öptü. "Dostum, kurtulduğun için çok seviniyorum."

Barbie de Julia'yı kollarının arasına alıp bırakmadan önce iki yanağından öptü. Julia bildiği ama uzun zamandır yaşamadığı bir duygu hissetmişti. *Dur bakalım kızım*, diye düşündü. *Oğlun olacak yaşta.*

Eh, evet... on üçünde hamile kalsa olabilirdi.

"Herkes uyudu," dedi. "Horace bile. Çocukların yanında. Gerçekten de dili yere yapışana kadar sopa fırlatıp getirttiler. Herhalde öldüm de cennete gittim sanmıştır."

"Ben de uyumaya çalıştım. Olmadı."

İki kere dalacak gibi olmuş ve her ikisinde de kendini yine hücrede Junior Rennie'nin karşısında bulmuştu. İlkinde sağa kaçamayıp kapana kısılmış ve mükemmel bir hedef teşkil ederek yatağına serilmişti. İkinci seferde ise Junior inanılmayacak kadar uzun bir plastik kolla parmaklıkların arasından uzanıp boğazını sıkmıştı. Bundan sonra Barbie erkeklerin uyuduğu ahırdan çıkıp buraya gelmişti. Hava hâlâ altı ay önce ölen bir sigara tiryakisinin kaldığı oda gibi kokuyordu ama kasabadaki havadan iyiydi yine de.

Julia, "Aşağıda ne kadar az ışık var," dedi. "Normal bir gecede bu saatte bile bunun dokuz katı ışık olurdu. Sokak ışıkları iki sıra inci gibi

görünürdü.”

“Ama şu var.” Barbie sol kolunu Julia’ya dolamıştı ama boştaki sağ elini kaldırıp parlak kuşağı gösterdi. Ancak Julia Kubbe’nin aniden bittiği yere bakıp tam bir daire olabileceğini düşündü. Şimdiki haliyle at nalına benzi yordu.

“Evet. Sence Cox bundan niye söz etmedi? Uydu fotoğraflarında görmüş olmaları gerekir.” Biraz düşündü. “En azından bana bir şey demedi. Belki sana demiştir.”

“Yok, bilse söylerdi ama. Demek ki görmediler.”

“Yani sence Kubbe... ne? Filtre mi ediyor?”

“Onun gibi bir şey. Cox, haber kanalları, dış dünya - onu görmüyor çünkü görmeleri gerekmiyor. Galiba bizim görmemiz gerekiyor.”

“Rusty haklı mı yani? Bizler büyüteci olan zalim çocukların kurban ettiği karıncalar mıyız? Hangi gelişmiş ırk çocuklarının başka bir gelişmiş ırka böyle bir şey yapmasına izin verir ki?”

“Biz kendimizi gelişmiş sayıyoruz ama bakalım onlar öyle mi düşünüyor? Karıncaların sosyal yaratıklar olduğunu - ev inşa ettiklerini, koloni kurduklarını, muhteşem mimarlar olduğunu biliriz. Onlar da bizim kadar çok çalışır. Bizim gibi ölülerini gömerler. Hatta ırk savaşları bile yaparlar, kara karıncalarla kırmızılar. Bütün bunları biliriz ama karıncaları gelişmiş saymayız.”

Julia, hava serin olmadığı halde Barbie’nin koluna iyice sokuldu. “Gelişmiş olsun ya da olmasın, bu yanlış.”

“Katılıyorum. Çoğu insan da katılır. Rusty bunu daha çocukken öğrenmiş. Fakat çocukların çoğunda ahlaki bir bakış açısı yoktur. Bunun gelişmesi yıllar alır. Yetişkin olduğumuzda çoğumuz çocukça şeyleri bırak ı rız, buna büyüteçle karınca yakmak veya sineklerin kanatlarını koparmak da dahil. Muhtemelen onların yetişkinleri de aynı şeyi yapıyordur. Ama ara mızdaki benzerlikleri fark ettiklerini sanmıyorum. Sen en son ne zaman eğilip de bir karınca yuvasını inceledin?”

“Ama yine de... eğer Mars’ta karınca bulsaydık, hatta mikrop bulsaydık onları yok etmezdik. Çünkü evrendeki yaşam değerli bir üründür. Sistemimizdeki tüm diğer gezegenler bomboş Tanrı aşkına.”

Barbie Mars’ta hayat bulmuş olsa NASA’nın mikroskop altına koyup incelemek üzere hiç tereddüt etmeden hakkından geleceğini düşündü ama bunu dile getirmedi. “Bilimsel açıdan daha ileri olsaydık -veya ruhsal açıdan, belki de aslında evreni anlamak için gereken budur- her yerde yaşam olduğunu görebilirdik. Tıpkı bu kasabadaki karınca yuvalan gibi pek çok yerleşik dünya ve akıllı yaşam formları olduğunu.”

Şu anda elini Julia’mn göğsünün kenarına mı dayamıştı? Julia öyle olduğuna inanıyordu. Orada bir erkek eli durmayalı çok olmuştu ve doğrusu çok güzel bir histi.

“Emin olduğum yegâne şey dünyadaki yetersiz teleskoplarla göremediğimiz bir sürü başka yaşam olduğu. Hatta Hubble ile bile. Ve... onlar burada değiller bence. Yani bu bir işgal değil. Sadece bakıyorlar. Ve... belki de... oynuyorlar.”

Julia, “Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim,” dedi. “Oynanmanın.”

Barbie, Julia’nın yüzüne bakıyordu. Öpüşme mesafesinden. Julia’nın öpülmeye bir itirazı yoktu; hayır hem de hiç yoktu.

“Ne demek istiyorsun? Rennie mi?”

“İnsanın yaşamında belirleyici anlar olduğuna inanır mısın? Bizi sahiden değiştiren dönüm noktaları olduğuna?”

Barbie, botlarının Abdül’ün kalçasında bıraktığı kırmızı izi hatırlayarak, “Evet,” dedi. Sıradan hayatını yaşayan bir adamın kalçasında. “Kesinlikle.”

“Benimki dördüncü sınıftayken oldu. Anacadde Gramer Okulu’nda.”

“Anlatsana.”

“Uzun sürmez zaten. Hayatımın en uzun öğle sonrasıydı ama hikâye kısa.”

Barbie bekledi.

“Ben tek çocuktum. Yerel gazete babamındı, birkaç muhabiriyle bir satıcısı vardı ama bunların dışında tek kişilik bir orkestra gibiydi ve böylesinden hoşlanıyordu. O emekli olunca gazeteyi benim devralacağımdan hiç kuşku duyulmazdı. Babam buna inanırdı, annem buna inanırdı, öğretmenlerim buna inanırdı ve tabii ki ben de buna inanırdım. Üniversite eğitimim çoktan planlanmıştı. İkinci ligdeki Maine Üniversitesi Al Shumway’ın kızına uygun değildi. Al Shumway’ın kızı Princeton’a

gidecekti. Daha dördüncü sınıfa giderken yatağımın üstünde bir Princeton flaması asılıydı ve eşyalarım hazırdı.

“Herkes -ben de dahil- bastığım yere tapınma noktasındaydık. Sadece dördüncü sınıftaki arkadaşlarım öyle değildi. O zaman bunun sebebini anlamazdım ama şimdi ellerinden nasıl kurtulduğumu merak ediyorum. Ön sırada oturan ve Bayan Connaught bir şey sorduğunda parmak kaldıran hep bendim ve verdiğim cevaplar da daima doğru olurdu. Ödevlerimi vaktinden önce bitirir ve fazladan kredi almaya gönüllü olurdum. Not delisi ve biraz da dikkat çekme meraklısıydım. Bir keresinde Bay Connaught sınıfı beş dakikalığına yalnız bırakmıştı ve küçük Jessie Vachon’un burnu kanamıştı. Bayan Connaught kimin yaptığını söylemezsek hepimizin cezalı olacağını söyledi. Ben de parmak kaldırıp Andy Manning’in yaptığını söyledim. Jessie, Andy’ye silgisini vermeyince Andy yumruk atmıştı. Ve bunu söylemekte herhangi bir yanlış görmüyordum, çünkü doğruydu. Resmi gözünün önünde canlandırabiliyor musun?”

“Tam odaktasın.”

“Bu küçük hikâye bardağı taşıran son damla oldu. Bir gün sonra meydandan geçip eve gidiyordum ve bir grup kız beni Barış Köprüsü’nde gizlenmiş bekliyordu. Altı kişiydiler. Elebaşı Lila Strout’tu, şimdiki adı Lila Killian - Roger Killian’la evlendi ki ona gayet uyan bir seçim oldu. Sakın çocuklarına kinlerini yetişkinliğe taşıyamayacaklarının söylenmesine izin verme.

“Beni orkestra alanına götürdüler. Önce mücadele ettim ama sonra ikisi - biri Lila, biri de Toby Manning’in annesi Cindy Collins’ti- beni yumrukladı. Çocukların genelde yaptığı gibi omzumdan değil. Cindy yanağıma vurdu, Lila da sağ göğsüme. Nasıl canım acımıştı! Göğüslerim yeni büyüyordu ve daha dokunmadan bile acıyorlardı.

“Ağlamaya başladım. Genelde -en azından çocuklar arasında- bu yeterince ileri gidildiğinin işaretidir. O gün öyle olmadı. Ben haykırmaya başlayınca Lila, ‘Kes sesini yoksa daha beter olur, ’ dedi. Onları durduracak kimse de yoktu. Soğuk, yağışlı bir öğleden sonraydı ve meydanda bizden başka kimsecikler yoktu.

“Lila beni itip yüzüstü yere düşürdü ve burnum kanamaya başlayınca, ‘Sen koca memesin! Kasabadaki tüm köpekler gelip biraz yesin! ’ diye bağırdı. Bütün kızlar güldü. Andy’ye anlattığım için olduğunu söylediler ve o zaman ben de buna inandım, fakat şimdi anlıyorum ki her şey bu

yüzdendi. Giydiğim etek bluzlardan onlara uygun kurdelelerime kadar her şey. Onlar giyiniyordu bense şıktım. Andy sadece bardağı taşıran son damla oldu.”

“Çok mu kötüydü?”

“Vurdular. Saçımı çekenler oldu. Ve... üstüme tükürdüler. Hepsi. Artık kaçamaz olup da orkestra alanına yığılınca. Öncekinden de çok ağladım ve ellerimle yüzümü korudum, ama hissediyordum. Tükürük sıcaktır bilir misin?”

“Evet.”

“Bir yandan da öğretmenin *yavru köpeği, küçük bayan bok pis kokuyor* gibi laflar ediyorlardı. Ve sonra, tam da işlerinin bittiğini sandığım sırada Corrie Macintosh ‘Hadi onu donuna kadar soyalım! ’ dedi. Çünkü o gün spor pantolon giymiştim, annemin katalogdan ısmarladığı bir pantolondu. Çok seviyordum. Princeton’daki kızların giyeceği türdendi. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

O zaman daha da çok mücadele ettim ama tabii ki onlar kazandı. Dördü beni tutarken Lila’yla Corrie pantolonumu çekip çıkardı. Sonra Cindy Collins gülmeye başladı ve eliyle gösterip, ‘İçine ayıcıklı don giymiş! ’ diye bağırdı. Doğruydu da. Gittikçe küçüldüm... küçüldüm... küçüldüm. Ta ki orkestra alanı bir çöle dönüşüp küçük bir böcek gibi içine dalana kadar. Oracıkta ölmek üzere.”

“Başka bir deyişle büyüteç altında bir karınca daha yani.”

“Yok hayır! Hayır Barbie! *Soğuktu*, sıcak değildi. *Donuyordum.* Bacaklarım mosmor olmuştu. Corrie, ‘Hadi donunu da alalım! ’ dedi. Fakat o kadarına hazır değildiler. Sonra belki de olabilecek en iyi şey oldu, Lila benim güzelim pantolonumu alıp orkestra alanının çatısına fırlattı. Sonra da gittiler. Son giden Lila’ydı. ‘Bu sefer de fitnecilik yaparsan ağabeyimin çakısını alıp o cadı burnunu keserim, ’ dedi.”

Barbie, “Sonra ne oldu?” diye sordu. Ve evet, sahiden de eli göğsünün yanındaydı.

“İlk olan orkestra alanında büzülüp kalan korkmuş bir kızdı ve kasabanın yarısı onu o bebeksi iç çamaşırıyla görmeden eve nasıl döneceğini düşünüyordu. Kendimi ahmak gibi hissediyordum. Nihayet karanlık çökene kadar beklemeye karar verdim. Annemle babam merak edeceklerdi, belki de polise haber vereceklerdi ama umurumda değildi. Karanlık çökene kadar

bekleyip ara sokaklardan gizlene gizlene gidecektim. Gelen olursa da ağaçların arkasına sinecektim.

“Biraz uyuklamış olmalıyım, çünkü bir anda Kayla Bevins’i tepemde dikilirken buldum. Beni biraz daha pataklamak, saçımı çekip tükürmek için gelmişti. O diğerleri kadar hakaret etmemişti ama işin içindeydi. Lila’yla Corrie pantolonumu çıkarırken beni tutanlardandı ve çatıya attıktan sonra bir bacağı aşağı sarkan pantolonumu alamayayım diye Kayla korkuluğa çıkmış ve tekrar atmıştı.

“Daha fazla canımı yakmasın diye yalvardım. Onur, gurur gibi kavramların ötesine geçmiştim. Çamaşırımı da indirmesin diye de yalvardım. Sonra da bana yardım etsin diye. Orada durup ona hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi öylece dinledi. Onun için hiçbir şey değildim ben. O zaman anladım. Yıllar içinde unuttum sanmıştım ama bu Kubbe deneyiminin bir sonucu olarak bunları da hatırladım.

“Sonunda orada burnumu çeke çeke yatıp kaldım. Kayla bana bir süre daha baktı, sonra giydiği kazağı çıkardı. Neredeyse dizlerine kadar inen eski püskü kahverengi bir kazaktı. İri bir kızdı ve kazak da büyüktü. Kazağı üstüme atıp, ‘Giy de eve git, sende elbise gibi durur, ’ dedi.

“Bütün söylediği bu oldu. Ve onunla sekiz yıl daha okula gittiğim halde - Chester’s Mill Lisesi’nden mezun olana kadar- bir daha hiç konuşmadık. Ama hâlâ arada bir rüyamda onun, ‘Giy de eve git, sende elbise gibi durur, ’ deyişini görürüm. Ve yüzünü. Nefret veya öfke yoktu ama acıma da yoktu yüzünde. Bunu acıdığı için yapmadığı gibi beni susturmak için de yapmamıştı. Niye yaptığını hâlâ bilmiyorum. Hatta niye oraya döndüğünü bile bilmiyorum. Sen anladın mı?”

Barbie, “Hayır,” deyip Julia’yı dudaklarından öptü. Kısa bir öpüştü ama sıcak, nemli ve müthişti.

“Niye yaptın bunu?”

“Çünkü sen ihtiyacın varmış gibi görünüyordun ve benim ihtiyacım vardı. Sonra ne oldu Julia?”

“Kazağı giyip eve gittim - başka? Ve annemler hâlâ bekliyordu.”

Gururla çenesini kaldırdı.

“Olanları hiç anlatmadım onlara, onlar da asla anlamadı. Bir hafta kadar okula gidip gelirken pantolonumu orkestra alanının koni biçimi çatısında

gördüm. Her gördüğümde de utanç duydum ve kalbime bıçak saplanıyormuş gibi acı çektim. Sonra bir gün pantolon yok oldu. Bu bütün acıyı geçirmedi ama biraz daha iyi oldu. Acının keskinliği geçti.

“Babam kızdığı ve hazirana kadar okuldan başka bir yere gitmemi yasakladığı halde o kızlar hakkında hiç konuşmadım. Hatta yıl boyu özlemle beklediğim Portland Sanat Müzesi gezisine gitmem bile yasaklanmıştı. Babam beni taciz eden çocukların adını verirsem geziye gidebileceğimi ve bütün haklarımı geri alacağımı söyledi. O taciz kelimesini kullanmıştı. Ben öyle demezdim.”

“Çünkü içinde bir yerde başına gelenleri hak ettiğini düşünüyordun.”

“*Hak etmek* yanlış kelime. Ben satın aldığımı ve bedelini ödediğimi düşünüyordum ki bu tamamen farklı bir şey. Ondan sonra hayatım değişti. İyi notlar almaya devam ettim ama o kadar çok parmak kaldırmaktan vazgeçtim. Yine not peşinde koştum ama abartmadım. Ortaokulda okul birincisi olabilirdim ama ilk yılımın ikinci yarısında geri durdum. Benim yerime Carlene Plummer’ın birinci olmasına izin verdim. Birinciliği istemiyordum. Konuşma yapmayı, o konuşmayla kazanacağım ilgiyi de. Bazı arkadaşlar edindim, en iyileri de ortaokulun arkasındaki sigara içme yerindendi.

“En büyük değişiklik ise Princeton yerine Maine’e gidişim oldu... ki Princeton’a da kabul edilmiştim. Babam küplere bindi, kızım o devlet okuluna nasıl gider diye delirdi ama sağlam durdum.”

Gülümsedi.

“Oldukça sağlam. Fakat uzlaşmak sevginin gizli bileşenidir ve ben de babamı çok seviyordum. İkisini de. Planım Orono’daki Maine Üniversitesine gitmekti ama mezuniyetten sonraki yaz son dakikada Bates’e başvurdum -Özel Koşullar başvurusu deniyor ya öyle- ve kabul edildim. Babam gecikme ücretini kendi banka hesabımdan ödetti ki buna da memnun oldum çünkü nihayet on altı aydır Kontrolcü Ebeveynler Ülkesi’yle daha küçük ama iyi tahkim edilmiş Kararlı Genç Kız Ülkesi arasındaki sınır savaşlarında biraz barış yaşanıyordu. Gazetecilik mastırı yapacağımı duyurunca da aslında ta orkestra alanındaki olaylardan beri devam eden iyileşme sürecim tamamlanmış oldu. Ailem sebebini hiç anlayamadı. Chester’s Mill’de olmamın sebebi o gün değil -*Demokrattaki* geleceğim zaten alnıma yazılmıştı- fakat bugünkü kimliğimin büyük kısmını o güne borçluyum.”

Tekrar başını kaldırıp Barbie'ye baktı, gözleri yaşlar ve meydan okumayla parlıyordu. "Yine de ben karınca değilim. Karınca değilim."

Barbie onu yine öptü. Julia da kollarını sıkıca ona dolayıp tüm kalbiyle karşılık verdi. Ve Barbie'nin eli pantolonunun belinden içeri girip göğüslerinin ortasına doğru tırmanmaya başlayınca dilini de ağzına soktu. Ayrıldıklarında soluk soluğaydı.

Barbie, "istiyor musun?" diye sordu.

"Evet. Sen?"

Barbie elini alıp kot pantolonunun üstüne, onu ne kadar çok istediğini anlatan yere koydu.

Bir dakika sonra dirseklerinden güç alarak Julia'nın üstüne uzanmıştı. Julia ona rehberlik etti. "Yumuşak davran Albay Barbara. Bu işleri unuttum sayılır."

Barbie, "Bisiklete binmek gibidir," dedi.

Ve haklı olduğu anlaşıldı.

15

O iş bitince Julia başını Barbie’nin koluna dayayarak yattı, pembe yıldızlara bakıp ne düşündüğünü sordu.

Barbie içini çekti. “Düşler. Hayaller. Ya da her neyseler. Cep telefonun yanında mı?”

“Daima. Ve şarjı da gayet iyi ama ne kadar sürer bilmiyorum. Kimi aramayı düşünüyorsun? Cox’u mu?”

“Doğru tahmin ettin. Numarayı hatırlıyor musun?”

“Evet.”

Julia çıkarmış olduğu pantolona uzanıp kemerinden cep telefonunu aldı. Cox’un numarasını tuşlayıp telefonu Barbie’ye verdi ve o da hemen konuşmaya başladı. Cox ilk çalışta açmış olmalıydı.

“Merhaba albay. Ben Barbie. Çıktım. Riski göze alıp yerimizi de söyleyeceğim. Black Ridge’deyiz. Eski McCoy Meyve Bahçesi’nde. Sizde şey var mı... vardır. Tabii ki vardır. Kasabanın uydu görüntüleri de var elinizde değil mi?”

Dinledi, sonra Cox’a bayırı kuşatan ve TR-90 sınırında biten bir at nah görünüp görünmediğini sordu. Cox negatif diye cevap verdi ve sonra Barbie’nin dinleyişinden anlaşıldığı kadarıyla ayrıntıları sordu.

Barbie, “Şimdi olmaz,” dedi. “Şimdi benim için bir şey yapmanı istiyorum ve Jim ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Sana bir çift Chinook gerekecek.”

Ne istediğini açıkladı. Cox dinledi, sonra cevap verdi.

Barbie, “Şimdi ayrıntıya giremem,” dedi. “Ve girsem bile fazla bir şey ifade etmeyebilir. Sadece bil ki burada acayip şeyler oluyor ve daha da kötüsünün yolda olduğuna inanıyorum. Şansımız varsa belki Cadılar Bayramı’ndan önce olmaz. Fakat o kadar şanslı olacağımızı da sanmıyorum.”

16

Barbie, Albay Cox'la konuşurken Andy Sanders de WCIK'ın arkasındaki malzeme deposunun önünde oturmuş anormal yıldızlara bakıyordu. Uçurtma gibi uçmuş, midye kadar mutlu, salatalık kadar serindi. Yine de derin bir hüzün duyuyordu -garip bir şekilde sakin, adeta rahatlatıcıydı- hüznü güçlü bir yeraltı nehri gibiydi. Sıkıcı, pratik, gün gün çalışmakla geçen hayatında hiçbir zaman bir önsezisi olmamıştı. Fakat şimdi bir önsezisi vardı. Bu yeryüzündeki son gecesiydi. Kötü adamlar gelince o ve Şef Bushey gideceklerdi. Bu çok basitti ve o kadar da kötü sayılmazdı.

"Zaten uzatmaları oynuyorum," dedi. "O ilaçları yuttuğumdan beri."

"Neymiş o Sanders?" Şef istasyonun arkasındaki patikadan çıkagelmişti, çıplak ayağının dibine fenerinin ışığı vuruyordu. Beli bol gelen pijaması hâlâ kemikli kalçalarım örtüyordu ama yeni bir şey eklenmişti: büyük beyaz bir haç. Boynundaki ipin ucunda asılıydı. Omzuna da TANRI'NIN SAVAŞÇISI'nı asmıştı. Başka bir ipten de iki el bombası sarkıyordu. Feneri tutmadığı elinde de garaj kapısının kumandası vardı.

Andy, "Yok bir şey şef," dedi. "Kendi kendime konuşuyordum öyle. Bugünlerde dinleyen bir tek benmişim gibi görünüyor."

"Palavra bunlar Sanders. Tamamen palavra. Tanrı dinliyor. FBI'ın telefon dinlediği gibi o da ruhları dinliyor."

Bunun güzelliği -ve verdiği huzur- Andy'nin yüreğinde şükran duyguları uyandırdı. Cam ağızlığı uzattı. "Çek şundan. Kazanın kaynasın."

Şef boğuk bir kahkaha attı, cam borudan derin bir nefes çekip dumanı içinde tuttu, sonra öksürerek salıverdi. "Heey!" dedi. "Tanrı'nın gücü. Güç vakti geldi Sanders."

Andy, "Bak bu doğru," diyerek hak verdi. Dodee de hep böyle derdi ve onu düşününce kalbi yine acıyla doldu. Farkında olmadan gözlerini sildi. "O haçı nereden buldun?"

Şef fenerle radyo istasyonunu gösterdi. "Coggins'in orada bir ofisi vardı. Haç da masasındaydı. Üst çekmece kilitliydi ama zorla açtım. İçinde başka ne vardı biliyor musun Sanders? Hayatımda gördüğüm en iğrenç sapkın şeyler."

Andy, “Çocuk pornosu mu?” diye sordu. Hiç şaşırmazdı. Şeytan bir din adamını ele geçirince onu iyice küçültürdü zaten. Başına bir silindir şapka geçirip çıngıraklı yılanın altında kıvranacak kadar.

“Daha da kötüsü Sanders.” Sesini alçalttı. “Doğu’lular.”

Şef, Andy’nin bacaklarına dayanmış olan AK-47’yi aldı. Feneri kabzasına, Andy’nin radyodaki özel kalemlerden biriyle özene bezene yazdığı CLAUDETTE yazısına tuttu.

Andy, “Karım,” dedi. “Kubbe’nin ilk zayiatıydı.”

Şef, Andy’nin omzunu tuttu. “Onu unutmadığın için iyi bir insansın sen Sanders. Tanrı bizi bir araya getirdiği için seviniyorum.”

“Ben de.” Andy cam nargileyi geri aldı. “Ben de şef.”

“Yarın olabilecekleri biliyorsun değil mi?”

Andy CLAUDETTE’nin kabzasını kavradı. Bu hareketi yeterli bir cevaptı.

“Muhtemelen çelik yelek giymiş olurlar, yani savaşa gireceksek kafalara nişan almalıyız. Tek tek kurşun sıkmak yok; şarjörü boşaltacağız. Ve bizi yeneceklerini hissedersek... sonra ne olacağını biliyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Sonuna kadar ha Sanders?” Şef garajın kumandasını yüzüne kadar kaldırdı ve feneri üstüne tuttu.

Andy de, “Sonuna kadar,” diye karşılık verdi. Sonra CLAUDETTE’nin namlusuyla kumandaya dokundu.

17

Ollie Dinsmore gördüğü rüyanın etkisiyle sıçrayarak uyandı, bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Günün ilk saatlerinde, penceresinden süzülen loş ışığa bakarak yatağında bir süre yattı. Kendini gördüğünün sadece bir rüya olduğuna, tam olarak hatırlayamadığı bir kâbus olduğuna inandırmaya çalıştı. Bütün hatırlayabildiği yangın ve bağrışmalardı.

Yok bağrışma değil. Çığlıklar.

Başucundaki komodinde ucuz çalar saati tıkırdıyordu. Saati eline alıp baktı. Altıyı çeyrek geçiyor ve mutfaktan babasının ayak sesleri gelmiyordu. Dahası, kahve kokusu da yoktu. Babası her sabah en geç saat beşi çeyrek geçe uyanıp giyinmiş olurdu (Alden Dinsmore'un en sevdiği söz, "inekler beklemez." idi) ve beş buçukta da kahve fokurdamaya başlardı.

Ama bu sabah öyle değildi.

Ollie kalkıp dünkü kot pantolonunu giydi. "Baba?"

Cevap gelmedi. Saatin tik taklarıyla uzaktan gelen sağlam kalmış bir buzağının böğürtüsü dışında hiç ses yoktu. Çocuğu bir korku kapladı. Kendi kendine korkması için bir sebep olmadığını, ailesinin -daha bir hafta öncesine kadar birlikte ve mutlu olan ailesinin- Tanrı'nın izin vereceği tüm trajedileri en azından bir süreliğine atlattığını düşündü. Ama kendisi de buna inanmadı.

"Babacım?"

Dışarıdaki jeneratör hâlâ çalışıyordu ve Ollie mutfağa girince hem ocaktaki hem de mikrodalgadaki dijital göstergelerin açık olduğunu gördü ama Bay Kahve karanlık ve boştu. Oturma odası da boştu. Dün gece Ollie ve babası televizyon seyretmişti, televizyon hâlâ açıktı, sadece sesi kısılmıştı. Ve dolandırıcı kılıklı adamın teki ShamWow'un yeni ve geliştirilmiş halini sunuyordu. Böyle şeylerin hâlâ önem taşıdığı öteki dünyada dolandırıcı kılıklı adam, "Kâğıt havluya ayda kırk dolar ödüyorsunuz ve paranızı sokağa atmış oluyorsunuz," diyordu.

İnekleri beslemeye gitmiştir, hepsi bu.

Ama elektrik tasarrufu olsun diye televizyonu kapatmaz mıydı önce? Onlarda sanayi boyu tüp vardı ama o da sonsuza kadar dayanmazdı ki.

“Baba?”

Hâlâ cevap yoktu. Ollie camın yanına gidip ahıra baktı. Orada da kimse yoktu. Giderek artan bir dehşet hissiyle arka koridordan annesiyle babasının odasına gitti, kapıyı vurmak niyetindeydi ama buna gerek yoktu. Kapı açıktı zaten. Büyük yatak darmadağınıktı (ahırın dışında babasının gözleri dağınıklığa karşı körmüş gibiydi) ve boştu. Ollie tam dönecekken onu korkutan bir şey gördü. Kendini bildi bileli duvarda Alden’le Shelley’nin düğün fotoğrafı asılıydı. Şimdi ise yerinde yoktu, sadece duvar kâğıdında asılı olduğu yeri belli eden bir iz kalmıştı.

Korkacak bir şey yok.

Ama vardı.

Ollie koridorda ilerledi. Burada bir kapı daha vardı ve geçen yıl daima açık duran bu kapı artık kapalıydı. Kapıya sarı bir şey sıkıştırılmıştı. Bir not. Ollie notu okuyacak kadar yaklaşmadan önce babasının elyazısını tanıdı. Tanıması da gerekirdi; okuldan döndüklerinde Rory ile ikisini bekleyen o kocaman harflerle yazılmış bir sürü not olurdu ve hepsi de aynı şekilde biterdi.

Ahırı süpürün, sonra oynamaya gidin. Domateslerle fasulyeleri sulayın, sonra oynamaya gidin. Annenizin yıkadığı çamaşırları asın ve sakın çamura düşürmeyin. Sonra oynamaya gidin.

Ollie kasvet içinde, *oyun zamanı bitti*, diye düşündü.

Ama sonra umutlandı: belki de rüya görüyordu. Olamaz mıydı? Kardeşinin o fişekle ölmesinden ve annesinin intiharından sonra boş bir evde uyandığını göremez miydi rüyasında?

İnek yine böğürdü ve bu bile rüyada duyduğu bir ses gibi geldi.

Kapısında not bulunan oda büyükbaba Tom’undu. Ağır ilerleyen bir kalp hastalığından muzdarip olduğu için kendi başına yaşayamayacak hale gelince onların yanına taşınmıştı. Bir süre yemeklerini onlarla birlikte mutfakta yemek için sürüne sürüne yürümüş, ama en sonunda yatağa mahkûm olmuştu. Önce burnuna plastik bir tüp takılmış, bir süre sonra da çoğu zaman yüzünde oksijen maskesiyle yatar olmuştu. Rory bir keresinde

dünyanın en yaşlı astronotuna benzediğini söylemiş ve bu yüzden annesinden tokat yemişti.

Sonunda nöbetleşe oksijen tanklarını değiştirir olmuşlardı ve bir gece anneleri onu yerde ölü olarak bulmuştu, sanki kalkmaya çalışmış ve bu yüzden ölmüş gibiydi. Bağırarak babasını çağırmış o da gelip yaşlı adamın göğsünü dinlemiş, sonra da oksijen tüpünü kapatmıştı. Shelley Dinsmore ağlamaya başlamıştı. O zamandan beri de oda çoğunlukla kapalı duruyordu.

Kapıdaki notta *özür dilerim* yazıyordu. *Kasabaya git Ollie. Morgan'lar veya Denton'lar ya da Rahip Libby seni yanına alır.*

Ollie uzun süre nota baktı, sonra kendinin değilmiş gibi gelen eliyle kapının tokmağını çevirdi, odada bir dağınıklıkla karşılaşmamayı diledi.

Dağınık değildi. Babası ellerini göğsünde kavuşturmuş olarak büyükbabanın yatağında yatıyordu. Saçını kasabaya giderken taradığı gibi taramıştı. Düğün fotoğrafı elindeydi. Büyükbabanın eski yeşil oksijen tüplerinden biri hâlâ köşede duruyordu. Alden üstünde DÜNYA KUPASI ŞAMPİYONLARI yazan Red Sox kepini oksijen tüpünün vanasına asmıştı.

Ollie, babasının omzunu dürttü. Burnuna içki kokusu gelince kalbine yine umut (daima inatçı, bazen de kötü niyetli) doldu. Belki de babası sadece sarhoştu.

"Baba? Babacım? Uyansana!"

Ollie göğsünde nefes belirtisi algılayamıyordu ve artık babasının gözlerinin tamamen kapalı olmadığını görebiliyordu; üst ve alt gözkapakları arasında ince çizgiler halinde akları görünüyordu. Annesinin çiş parfümü dediği bir koku da vardı.

Babası saçını taramıştı ama müteveffa karısı gibi altına yapmış olarak ölü yatıyordu. Ollie bunu bilse vazgeçer miydi diye merak etti.

Yavaşça geri geri yürüyerek yataktan uzaklaştı. Artık kötü bir rüya görmediğini biliyordu. Kötü bir gerçeği yaşıyordu ve bundan uyanmaya imkân yoktu. Midesi büzüldü ve boğazına acı sular geldi. Banyoya koştu ve parlak gözlü bir işgalciyle karşılaştı. Aynadakinin kendi görüntüsü olduğunu anlamasa bağıracaktı.

Klozetin önüne çöküp, Rory'yle büyükbabanın tutamakları dedikleri yerden tuttu ve kustu. İçindekileri çıkardıktan sonra klozetin suyunu çekti (jeneratör ve derin kuyuları sayesinde hâlâ klozetin suyunu çekebiliyordu)

ve klozetin kapağını indirip üstüne oturdu. Yanında, lavabonun içinde büyükbaba Tom'un ilaç şişelerinden ikisiyle bir şişe Jack Daniels vardı. Ollie ilaç şişelerinden birini aldı. Üstündeki etikette PERCOCET yazıyordu. Ötekine bakmaya zahmet etmedi.

"Artık yapayalnızım," dedi.

Morgan'lar veya Denton'lar ya da Rahip Libby seni yanına alır.

Ama o kimsenin yanma gitmek istemiyordu ki - bazen bu çiftlikten nefret ederdi ama sevdiği zamanlar daha çoktu. Çiftlik onun bir parçası olmuştu. Çiftlik, inekler ve odun yığını. O onlara onlar da ona aitti. Bunu tıpkı Rory'nin parlak ve başarılı bir kariyer yapacağını bildiği gibi biliyordu. O önce üniversiteye sonra da tiyatrolara, sanat galerilerine gidebileceği uzak bir kente gidecekti. Kardeşi büyük dünyada kendine bir yer edinebilecek kadar zekiydi; Ollie ise ancak banka borçları ve kredi kartlarından uzak duracak kadar akıllıydı ama ötesi yoktu.

Dışarı çıkıp inekleri beslemeye karar verdi. Yerlerse iki misli lapa verecekti. Süt emen bir iki buzağı da olabilirdi. Eğer varsa çocukken yaptığı gibi annelerinden biraz süt emebilirdi.

Ondan sonra koca tarlada gidebildiği kadar uzağa gidecek. Akraba Ziyaret Günü başlayana kadar Kubbe'ye taş atacaktı. Babası olsa *büyük işler* derdi. Ama belki Güney Carolina'lı paralı asker dışında Ollie'nin görmek istediği kimse yoktu. Lois teyzesiyle Scooter amcasının gelebileceğini biliyordu -New Gloucester dışında oturuyorlardı- ama gelseler ne diyecekti ki onlara? *Selam amca, benden başka herkes öldü, sağ ol geldiğin için* mi?

Yok, Kubbe'nin diğer tarafındakiler gelmeye başlayınca gidip annesinin gömülü olduğu yerin yanına yeni bir çukur kazacaktı. Bu onu oyalar ve belki yatağa girdiğinde uyumasını sağlardı.

Büyükbaba Tom'un oksijen maskesi banyo kapısındaki kancada asılıydı. Annesi, kim bilir neden onu özenle yıkayıp oraya asmıştı. Maskeye bakarken gerçek bir anda kafasına dank etti ve mermer zemine piyano düşmüş gibi oldu. Ollie klozet kapağının üstünde ellerini yüzüne kapayıp ağlayarak öne arkaya sallanmaya başladı.

18

Linda Everett iki erzak torbasına ne kadar konserve varsa doldurdu, tam mutfak kapısına koyuyordu ki Thurse, çocuklar ve kendisi gitmeye hazır olana kadar kilerde bırakmaya karar verdi. Thibodeau denen çocuğun bahçe yolundan yaklaştığını görünce de bu kararma memnun oldu. O genç adam onu çok korkutuyordu, ama kapıda çorba, fasulye ve tonbalığı konservesi dolu torbaları görse daha çok korkardı.

Bir yere mi gidiyordunuz Bayan Everett? Şu işi bir konuşsak.

Sorun, Randolph'un işe aldığı onca genç polis arasında tek akıllının Thibodeau olmasıydı.

Rennie, Searles'i yollasa olmaz mıydı sanki?

Çünkü Melvin Searles ahmağın tekiydi. İlkel biri sevgili Watson.

Mutfak penceresinden arka bahçeye göz attı ve Thurston'un Jannie ile Alice'i salıncakta salladığını gördü. Audrey de yanlarında yatıyordu, burnunu patilerine dayamıştı. Judy ile Aidan kum havuzundaydılar. Judy kolunu Aidan'a dolamıştı ve galiba onu teselli etmeye çalışıyordu. Linda bu yüzden zaten çok sevdiği kızını biraz daha sevdi. Bay Carter Thibodeau'yu sorunsuzca arka bahçedeki beş kişi farkına bile varmadan postalayabilmeyi diledi. Üniversitede birinci sınıfta A Streetcar Named Desire Oyunu'nda Stella'yı canlandırdığından beri rol yapmamıştı ama bu sabah yine sahneye çıkacaktı. Beklediği yegâne ödül de kendisinin ve arka bahçedeki beş kişinin özgürlüğünü sürdürebilmesiydi.

Telaşla oturma odasına geçip kapıyı açmadan önce yüzüne duruma uygun düşer diye umduğu endişeli bir ifade yerleştirdi. Carter kapıyı vurmak üzere yumruğunu kaldırmış HOŞ GELDİNİZ paspasının üstünde duruyordu. Yüzüne bakabilmek için Linda'nın başını kaldırması gerekiyordu, kendisi bir yetmiş boyundaydı ama Carter ondan bir baş daha uzundu.

Carter gülümseyerek, "Hey haline bak," dedi. "Saçlar başlar taranmış ve daha saat yedi buçuk bile değil."

Carter kendini pek keyifli hissetmiyordu, iyi bir sabah olmamıştı. Rahip kadın gitmişti, gazeteci cadaloz gitmişti, iki muhabiri de ortadan kaybolmuşa benziyordu ve Rose Twitchell de ortada yoktu. Lokanta açıktı

ve Wheeler oradaydı ama Rose'un nerede olacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Carter da ona inanmıştı. Anse Wheeler en sevdiği kemiği nereye gömdüğünü unutmuş bir köpeğe benziyordu. Mutfaktan gelen korkunç kokulara bakılacak olursa yemek yapmaktan bir şey anladığı da yoktu. Carter arka tarafa gidip Sweetbriar Rose minibüsüne de bakmıştı. Minibüs de ortalıkta yoktu. Carter hiç şaşırmamıştı.

Restorandan sonra mağazaya gidip kapıyı yumruklamış, sonra arka tarafa geçmiş ve dikkatsiz bir görevlinin "Eli Çabuk Harry." çalsın diye ortada bıraktığı çatı kaplama malzemelerini görmüştü. Hoş artık yağmur yağmadığına göre çatı kaplama malzemesi kimin işine yarayacaktı?

Carter, Everett'lerin evinin de bomboş olacağını düşünmüş ve oraya sadece patronun talimatlarını harfiyen yerine getirdiğini söyleyebilmek için gitmişti ama bahçe yolunda yürürken arka taraftan gelen çocuk seslerini duymuştu. Minibüs de oradaydı. Hiç şüphesiz kadına aitti, seyyar polis lambalarından biri hâlâ torpidonun üzerinde duruyordu. Patron hafiften soruştur, demişti ama bulabildiği tek kişi Linda Everett olduğu için Carter hafifi biraz ağıra çevirebileceğini düşünüyordu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin -ki gitmeyeceği kesindi- Everett bulamadığı diğer kişilerle de ilgili sorularına cevap vermeye mecburdu. Fakat o ağzını açmadan kadın konuşmaya başladı. Sadece konuşmuyor bir yandan da elinden yakalamış içeri çekiştiriyordu.

"Buldunuz mu onu? Lütfen Carter, Rusty iyi mi? İyi değilse.." Elini bıraktı. "İyi değilse alçak sesle konuş, çocuklar arkada ve daha fazla üzülsünler istemiyorum."

Carter onun peşinden mutfağa girip camdan arka bahçeye baktı. "O hippi doktorun ne işi var burada?"

"Baktığı çocukları getirdi. Caro onları dün gece toplantıya getirmişti ve... başına geleni biliyorsun."

Bu telaşlı konuşmalar Carter'ın beklediği son şeydi. Belki de kadının bir şey bildiği yoktu. Dün gece toplantıda olması ve sabah da hâlâ burada bulunması bunu gösteriyordu. Ya da sadece Carter'ı şaşırtmaya çalışıyordu. Hani nasıl derler, baskın basanındır hesabı. Bu da mümkündü; kadın akıllıydı. Bunu anlamak için şöyle bir bakmak yeterdi. Ayrıca yaşlı bir bebek için bayağı güzeldi de.

“Nasıl buldunuz onu? Barbara..” Linda kolayca sesine acıklı bir ton verdi. “Barbara ona bir şey yapmış mı? Bir şey yapıp bir yerlere mi atmış? Bana gerçeği söyleyebilirsin.”

Carter pencereden süzülen loş ışıkta gülümseyerek Linda’ya döndü. “Sen başla.”

“Ne?”

“Önce sen gerçeği söyle bana.”

“Tek bildiğim gittiği.” Omuzları çöktü. “Ve siz de yerini bilmiyorsunuz. Bilmediğinizi yüz ifadenizden anlayabiliyorum. Ya Barbara öldürdüyse onu? Ya çoktan..”

Carter, Linda’yı yakalayıp kendi etrafında döndürdükten sonra kolunu arkadan omzunu çatırdatana kadar büktü. Bunu öyle garip, öyle seri bir şekilde yapmıştı ki Linda son ana kadar niyetini anlayamadı.

Biliyor! Biliyor ve canımı yakacak! Ben her şeyi anlatana kadar...

Carter’ın sıcak nefesi kulağını yakıyordu. Konuştuğunda sakalları uzamış çenesinin yanağına değdiğini hissetti ve tüyleri diken diken oldu.

“Palavracılara palavra sıkılmaz hanım.” Fısıldar gibi konuşmuştu. “Wettington’la hep sıkı fıkıydınız, kıç kıça, göğüs göğüse. Şimdi sen bana onun kocanı hapisten çıkartmak niyetinde olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun? Böyle mi diyorsun?”

Kolunu biraz daha büktü ve Linda bağırmamak için dudağını ısırdı. Çocuklar şuracıktaydı, Jannie omzunun üstünden, daha hızlı sallasın diye Thurston’a sesleniyordu. Evden bir çığlık duyarlarsa...

Soluk soluğa, “Bana söyleseydi Randolph’a haber verirdim,” dedi. “Hiç suçu yokken Rusty’nin zarar görmesine izin verir miydim sanıyorsun?”

“Onun bir sürü suçu var. Patronu çekilmediği takdirde ilacından mahrum bırakmakla tehdit etti. Şantaj yaptı yani. Kendi kulağımla duydum.”

Kolu tekrar büktü. Linda’nın ağzından bir inilti çıktı. “Bu konuda diyecek bir lafın var mı hanım?”

“Belki etmiştir. Kendisiyle konuşmadım da görmedim de, nereden bileyim? Ama yine de kasabada doktora en yakın kişi oydu. Rennie onu asla idam etmezdi. Barbara’yı belki, ama Rusty’yi değil. Bunu ben bildiğime göre senin de bilmen gerekir. Şimdi bırak beni.”

Bir an Carter, Linda'nın kolunu neredeyse bırakıyordu. Sonra aklına daha iyi bir fikir geldi ve lavaboya gitti. "Eğil şuraya bakalım."

"Hayır!"

Kolunu tekrar büktü. Linda omzunu çıkmış gibi hissetti. "Eğil dedim. O güzelim sarı saçlarını yıkayacakmış gibi."

Thurston dışarıdan, "Linda?" diye seslendi. "İşini bitirdin mi?"

Tanrım lütfen erzakları sormasın. Lütfen Tanrım.

Ve aklına başka bir şey geldi: Çocukların valizleri neredeydi? Kızlar birer küçük çanta hazırlamışlardı. Ya onları oturma odasında bıraktılarsa?

Carter, "İyi olduğunu söyle," dedi. "O hippiyi bu işe bulaştırmak istemeyiz. Ya da çocukları. Öyle değil mi?"

Tanrım, hayır. Ama valizleri neredeydi?

"İyiyim!" diye seslendi.

Thurston, "Bitmek üzere mi?" dedi.

Ah Thurse, kapa çeneni.

"Beş dakika daha!"

Thurston bir şey daha söyleyecekmiş gibi durdu, ama sonra kızları sallamaya gitti.

"İyi iş" Şimdi Linda'yı itiyordu ve sertleşmişti. Linda sertleştiğini hissedebiliyordu. Somun anahtarı kadar büyük gibiydi. Sonra geri çekildi. "Ne bitmek üzere mi?"

Linda neredeyse *kahvaltı hazırlığı* diyecekti ama kahvaltı bulaşıkları lavabodaydı. Bir an için zihni durur gibi oldu ve keşke yine aletini dayasa diyecek hale geldi. Çünkü erkeklerin zihni o işle meşgulken akılları başka şeye çalışmazdı.

Fakat Carter tekrar kolunu büktü. "Konuşsana annecik. Hadi babacığı mutlu et."

Linda, "Kurabiyeler!" diye soludu. "Kurabiye yapacağım demiştim. Çocuklar istedi!"

Carter, "Elektrik olmadan kurabiye," diye dalga geçti. "Haftanın numarası."

"Pişirmeden yapılan cinsten! Kilere bak istersen serseri!"

Kilere bakacak olsa rafta gerçekten pişirmeden hazırlanan kurabiye hamuru olduğunu görecekti. Ama tabii ki aşağı baktığı takdirde hazırladığı erzakları da görürdü. Ve kiler raflarının ne kadar boşaldığını görünce de bundan bir anlam çıkaracağı kesindi.

“Demek Rusty’nin yerini bilmiyorsun?” Sertlik yine arkasındaydı. Omzunun zonklaması yüzünden zar zor hissedebiliyordu. “Bundan eminsin.” “Evet. Senin de bildiğini sanıyordum. Buraya başına bir şey gelip gelmediğini söylemek için geldin sa..”

“Bence o güzel kızının üstünde yalanlar uyduruyorsun sen.” Linda’nın kolu biraz daha büküldü, çığlık atma ihtiyacı dayanılmazdı. Ama her nasılsa dayandı. “Bence sen çok şey biliyorsun annecik. Ve bana söylemezsen kolunu koparacağım. Son şansın. Rusty nerede?”

Linda kendini omzunun ya da kolunun kırılmasına hazırladı. Belki ikisi de kırılacaktı. Soru, çocuklarla Thurston’u içeri koşturacak çığlığı atıp atmayacağıydı. Başı önde, saçları lavaboya sarkmış vaziyette, “Kıçımı ye,” dedi. “Ya da öp istersen alçak. Belki konuşup sana merhaba der.”

Carter kolunu kırmak yerine gülmeye başladı. Sahiden sıkı laflardı. Ve kadına inanmıştı. Doğruyu söylemese onunla böyle konuşmaya asla cesaret edemezdi. Sadece kot pantolon giymemiş olmasını isterdi. Muhtemelen onu düzmek yine de söz konusu olmazdı ama etek giymiş olsa kesinlikle çok daha yakınlaşabilirdi. Hoş, kuru bir organ Ziyaretçi Günü’ne başlamanın en kötü yolu sayılmazdı, yumuşacık bir külot yerine sıkı bir kot pantolonun içinde olsa bile.

“Kıpırdama ve çeneni kapalı tut,” dedi. “Eğer bunu yapabilirsen bu işten tek parça halinde kurtulabilirsin.”

Linda kemer tokasının açılışını ve fermuarının sesini duydu. Sonra yine önceki gibi sürtünmeye başladı, ama bu sefer aralarındaki kumaş çok inceydi. En azından yeni bir kot pantolon giymiş olduğuna seviniyordu; Carter sürtünme yüzünden zarar görebilirdi.

Tabii kızlar içeri gelip beni bu vaziyette görmezse.

Carter birdenbire daha sert bastırdı. Boştaki eliyle göğsünü yakaladı. “Hey annecik,” diye mırıldandı. “Vay vay vay.” Linda onun kasıldığını hissetti, ama böyle kasılmaların ardından gelen ıslaklığı hissetmedi; çok şükür kot pantolonu oldukça kalındı. Bir süre sonra kolundaki baskı nihayet

gevşedi. Duyduğu rahatlık yüzünden ağlayabilirdi ama ağlamadı. Ağlamayacaktı. Arkasına döndü. Carter kemerinin tokasını takıyordu.

“Kurabiye yapmadan önce pantolonunu değiştirmek istersin belki. En azından ben olsam değiştirirdim.” Omuz silkti. “Ama kim bilir - belki de böylesi hoşuna gidiyordur. Herkesin zevki ayrı.”

“Artık buralarda kanun böyle mi uygulanır oldu? Patronun kanunların korunmasını böyle mi istiyor?”

“O daha çok büyük resme bakanlardan.” Carter kilere doğru döndüğünde Linda’nın deli gibi atan kalbi duracakmış gibi oldu. Sonra saatine göz attı ve fermuarını çekiştirdi. “Kocan temas kurarsa Bay Rennie’ye veya bana haber ver. Yapılacak en iyi şey bu, inan bana. Haber vermezsen ve ben bunu anlarsam bundan sonra sıkacağım ilk kurşun o yaşlı vazona saplanır. Çocuklar baksın ya da bakmasın. Seyirci beni rahatsız etmez.”

“Onlar içeri girmeden git buradan.”

“Lütfen de bakayım.”

Linda’nın boğazı kurumuştu ama birazdan Thurston’un kontrola geleceğini bildiği için zorla, “Lütfen,” dedi.

Carter kapıya yöneldi, sonra oturma odasına bir göz attı ve durdu. Küçük valizleri görmüştü. Linda emindi bundan.

Ama onun akimda başka bir şey vardı.

“Ve minibüsündeki tepe lambasını iade et. Belki unutmuşsundur, sen kovuldun.”

19

Üç dakika sonra çocuklarla Thurston içeri girdiğinde Linda yukarıdaydı. Yaptığı ilk iş çocukların odasına bakmak olmuştu. Valizler yataklarının üstünde duruyor ve birinin içinden Judy'nin oyuncak ayısı sarkıyordu.

Neşeyle, "Çocuklar!" diye aşağı seslendi. "Siz resimli kitaplara bakın ben de hemen geliyorum!"

Thurston merdivenin dibine geldi. "Artık.."

Sonra Linda'nın yüzünü görüp sustu. Linda parmağıyla gelmesini işaret etti.

Janelle, "Anne?" diye seslendi. "Son kolayı da paylaşabilir miyiz?"

Normalde bu saatte asitli bir şey içmelerine itiraz ederdi ama, "Tamam, ama yerlere dökmeyin!" dedi.

Thurse merdivenin yarısına kadar gelmişti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Alçak sesle konuş. Bir polis geldi. Carter Thibodeau."

"Hani şu geniş omuzlu, uzun boylu olan mı?"

"Ta kendisi. Beni sorgulamaya gelmiş.."

Thurse'in rengi soldu ve Linda ona seslendiği anı hatırladığını anladı.

"Galiba sorun yok," dedi. "Ama sahiden gitmiş mi diye bakman lazım. Yürüyordu. Sokağa bak, bir de arka çitlerden Edmunds'ların bahçesini kontrol et. Benim pantolonumu değiştirmem lazım."

"Ne yaptı sana?"

Linda, "Hiçbir şey," diye tısladı. "Sen sadece gitmiş mi diye bak, gitmişse buradan bir an önce gidelim biz de."

20

Piper Libby kutuyu bıraktı ve tekrar oturup gözünde yaşlarla kasabaya baktı. Orada Olmayan'a yaptığı bütün o duaları düşünüyordu. Artık bunun aptalca bir ikinci sınıf şakası olduğunu biliyordu. Orada biri vardı. Sadece o Tanrı değildi.

"Onları gördünüz mü?"

İrkildi. Norrie Calvert yanında duruyordu. Kız zayıflamış ve büyümüş görünüyordu. Piper çok güzel bir kız olacak diye düşündü. Takıldığı çocuklar için herhalde şimdiden öyleydi.

"Evet canım, gördüm."

"Rusty ile Barbie haklı mı? Bize bakanlar çocuk muymuş?"

Piper düşündü. *Belki de bunu en iyi bir çocuk anlar.*

"Yüzde yüz emin değilim tatlım. Sen kendin dene."

Norrie yüzüne baktı. "Gerçekten mi?"

Ve Piper -doğru mu yanlış mı yaptığını bilmeksizin- başını salladı. "Gerçekten."

"Eğer... ne bileyim... tuhaflaşırsam filan, beni geri çeker misiniz?" "Tabii. Ve istemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Bu bir meydan okuma değil."

Ama Norrie'ye göre öyleydi. Ve merak ediyordu. Uzun otların arasına çömeldi ve kutuyu iki yanından sıkıca tuttu. Anında akıma kapıldı. Başı öyle bir geri savruldu ki Piper boynundaki kemiklerin çatırtısını duydu. Kıza uzandı, sonra Norrie gevşeyince elini geri çekti. Norrie'nin çenesi göğüs kemiğine değdi ve akıma kapılınca sımsıkı kapanmış olan gözleri tekrar açıldı. Bakışları uzak ve bulanıktı.

"Bunu niye yapıyorsunuz?" diye sordu. "Neden?"

Piper'in tüyleri diken diken olmuştu.

"Söylesenize!" Norrie'nin gözünden bir damla yaş süzülüp kutuya çarptı, cızırdadı ve sonra yok oldu. "Söylesenize!"

Ortalığa sessizlik çöktü. Çok uzun sürmüş gibiydi. Sonra kız kutuyu bıraktı ve arkaya devrildi. "Çocuklar."

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Kaç tane olduklarını söyleyemem. Değişiyor. Başlarında deri şapkalar var. Ağızları bozuk. Özel gözlükler takıp kendi kutularına bakıyorlar. Ama onlarınki televizyon gibi. Her yeri, bütün kasabayı görüyorlar.”

“Nereden biliyorsun?”

Norrie umutsuzca başını salladı. “Size açıklayamam ama doğru olduğunu biliyorum. Bunlar ağzı bozuk kötü çocuklar. O kutuya bir daha dokunmak istemiyorum. İnsan kendini çok kirli hissediyor.” Ağlamaya başladı. Piper, onu tuttu. “Niye diye sorunca ne dediler?”

“Hiçbir şey.”

“Sence duydular mı seni?”

“Duydular. Sadece aldırmadılar.”

Arkalarından giderek yükselen istikrarlı bir ses duyuldu. Kuzeyden neredeyse TR-90’daki ağaçların tepelerini yalamasına uçan iki tane nakliye helikopteri geliyordu.

Norrie, “Kubbe’ye dikkat etseler iyi olur, yoksa onlar da uçak gibi pat çalanır!” diye bağırdı.

Helikopterler Kubbe’ye çarpmadı. Güvenli hava sahasının dört kilo metre kadar ötesinde kaldılar ve alçalmaya başladılar.

21

Cox, Barbie'ye McCoy Meyve Bahçesi'nden TR-90 sınırına uzanan bir yan yoldan söz etmiş ve hâlâ kullanılabilir durumda göründüğünü söylemişti. Cuma sabahı saat yedi buçukta Barbie, Rusty, Rommie, Julia ve Pete Freeman o yolda gidiyorlardı. Barbie, Cox'a güveniyordu ama bozuk yolda araç yitirmek istemediği için Ernie Calvert'ın Koca Jim Rennie'nin ikinci el araba galerisinden çaldığı minibüsü almışlardı. Bir yere sıkıştığı takdirde Barbie bu minibüsten kolayca vazgeçebilirdi. Pete'de fotoğraf makinesi yoktu; kutuya yaklaşınca dijital Nikon'u bozulmuştu.

Barbie, "ET'ler paparazzileri sevmiyormuş demek ki," dedi. Bunu komik bulacaklarını düşünmüştü ama iş fotoğraf makinesine gelince Pete'de mizah duygusu kalmıyordu.

Eski telefon şirketi minibüsü Kubbe'ye kadar gitmeyi başarmıştı ve şimdi beşi birden TR-90'm yanındaki otlara doğru alçalan iki koca CH-47'ye bakıyorlardı. Yol oraya kadar gidiyordu ve Chinook'ların pervaneleri, yerden büyük bulutlar halinde toz kaldırıyordu. Barbie ile diğerleri ellerini gözlerine siper ettiler ama bu sadece içgüdüsel bir davranıştı; tozlar Kubbe'ye kadar uçuşup öbür yana doğru gidiyordu.

Helikopterler şişman hanımların küçük tiyatro koltuklarına kendilerini yavaşça yerleştirmesini andıran bir şekilde indi. Barbie kayaya sürtünen metalden çıkan o korkunç sesi duydu ve soldaki helikopter inmeyi tekrar denemeden önce otuz metre kadar sağa kaydı.

Birinci helikopterin açık kapısından biri atladı ve eliyle toz bulutunu dağıtarak yürümeye başladı. Barbie bu ufak tefek ateş topunu nerede görse tanırdı. Gelen Cox'tu.

Yaklaşırken yavaşladı ve bir elini önündeki engelleri yoklayan körler gibi öne uzattı. Sonra üstündeki toz toprağı silkelerken gördüler.

"Özgür olduğunu görmek çok güzel Albay Barbara."

"Evet efendim."

Cox daha yukarı baktı. "Merhaba Bayan Shumway. Merhaba Barbara'nın diğer dostları. Her şeyi duymak istiyorum ama çabuk olmanız lazım - kasabada bir sirk gösterisi yöneteceğim ve vaktinde dönmek istiyorum."

Cox başparmağıyla boşaltmanın başladığı yeri gösterdi: jeneratörlere tutturulmuş düzinelerce Air Max vantilatörü indiriliyordu. Barbie kocaman olduklarını görünce rahatladı. Aşırı yağışlardan sonra tenis kortlarını ve yarış pistlerini kurutmakta kullanılanlardandı. Her biri kendi iki tekerlekli platformuna raptedilmişti. Jeneratörlerse olsa olsa yirmi beygir gücündeydi. Bunun yeterli olmasını diledi.

“Öncelikle, bana şunların gerekmeyeceğini söylemenizi istiyorum.”

Barbie, “Kesin olarak bilemem,” dedi. “Ama korkarım gerekebilirler. Hatta kasabalıların akrabalarıyla buluştukları yere, yani 119 tarafına da koymak isteyebilirsiniz.”

Cox, “Gece,” dedi. “Elimizden ancak bu kadarı gelir.”

Rusty, “Bunların bir kısmını alın,” dedi. “Hepsine ihtiyacımız olursa zaten gırtlağa kadar pisliğe batmışız demektir.”

“Öyle bir şey olamaz evlat. Belki Chester’s Mill’in hava sahasını kesebilsek olurdu. Ama bunu yapabilsek zaten bir sorun olmazdı değil mi? Ve insanların akrabalarıyla görüşeceği yere jeneratörle çalışan sanayi tipi vantilatörler dizmek amaca pek uygun olmaz. Kimse bir şey duyamaz o zaman. Bu bebekler biraz gürültülü” Saatine göz attı. “Şimdi on beş dakikada neler anlatabilirsiniz bana?”

CADILAR BAYRAMI ERKEN GELİYOR

1

Saat sekize çeyrek kala Linda Everett’in neredeyse yepyeni Honda Odyssey Green’i Burpee Mağazası’nın arkasındaki yükleme alanına saptı. Thurse yolcu koltuğundaydı. Çocuklar ise (macera yaşayan çocuklar olarak fazlasıyla sessizdiler) arka koltuktaydı. Aidan, Audrey’nin boynuna sarılmıştı. Muhtemelen küçük çocuğun üzüntüsünü hisseden Audi buna sabırla katlanıyordu.

Aspirin içtiği halde Linda’nın omzu zonkluyordu ve Carter Thibodeau’nun yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Ya da kokusu: ter ve kolonya karışımı. Birkaç polis arabasıyla gelip çıkışı tıkamalarını bekliyordu. *Bundan sonra sıkacağım ilk mermi o ihtiyar vazona girer. Çocuklar izlesin ya da izlemesin.*

Yapardı da. Yapardı. Ve Linda bir an önce bütün bunlardan kurtulmak istiyordu.

Thurse’e, “Ruloyu olduğu gibi al,” dedi. “Metal makasını da. Süt kutusunun altındaymış. Rusty öyle dedi.”

Thurston kapıyı açmıştı ama duraksadı. “Bunu yapamam. Ya birinin ihtiyacı olursa?”

Linda tartışacak halde değildi; herhalde adama bağırır ve çocukları korkuturdu.

“Her neyse. Sadece çabuk ol. Burası tuzak gibi.”

“Elimden geleni yaparım.”

Yine de kurşun rulosundan parçalar kesmesi Linda’ya sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ve camdan eğilip hanım evladı olarak mı doğduğunu yoksa sonradan mı böyle olduğunu sormamak için kendini zor tuttu.

Sesini çıkarma. Adam daha dün gece sevdiği insanı kaybetti.

Evet, acele etmezlerse kendisi de her şeyini kaybedecekti. Şimdiden erkenden yer kapmak için 119’a ve Dinsmore Süt Çiftliği’ne doğru yola çıkanlar anacaddede görünmeye başlamıştı bile. Linda polis megafonlarından, “ARAÇLARIN OTOYOLA GİRMESİNE İZİN VERİLMEYECEK! FİZİKSEL ENGELİNİZ YOKSA YÜRÜMEK ZORUNDASINIZ!” anonslarını her duyuşunda yerinden zıplıyordu.

Thibodeau akıllıydı ve bir şeylerin kokusunu almıştı. Ya geri gelir de minibüsünün evde olmadığını görürse? Aramaya çıkar mıydı? Bu arada, Thurse çatı izolasyonundan parçalar kesmeyi sürdürüyordu. Bir ara döndü ve Linda işinin bittiğini sandı ama sadece gözüyle ön camı ölçüyordu. Tekrar kesmeye başladı. Belki de Linda'yı delirtmeye çalışıyordu. Aptalca bir fikirdi ama bir kere beynine girmişti ve çıkmıyordu.

Hâlâ Thibodeau'yu arkasına sürtünürken hissedebiliyordu. Göğsünü sıkan parmaklarını. Kot pantolonunu çıkarınca kendi kendine arkasındaki kalıntıya bakmamasını söylemişti ama elinde değildi. Bakınca aklına gelen kelime iğrenç oldu ve kahvaltıda yediklerini çıkarmamak için büyük bir çaba harcadı. Bilse Thibodeau buna da memnun olurdu.

Alnında biriken ter kaşına inmeye başladı.

Kulağının dibinde Judy, "Anne?" dedi. Linda yerinden zıplayıp bir çığlık attı. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Bir şeyler yiyebilir miyim?"

"Şimdi olmaz."

"Neden şu adam ha bire megafonla konuşuyor?"

"Hayatım, şu anda seninle konuşamam."

"Düşünüyor musun?"

"Evet canım. Sen arkana yaslan."

"Babamı görmeye mi gidiyoruz?"

"Evet." Tabii yakalanıp sizin önünüzde tecavüze uğramazsam. "Arkana yaslan artık."

Thurse nihayet geliyordu. Çok şükür. Bir tankı kaplamaya yetecek kadar kare ve dikdörtgen kesmişe benziyordu. "Gördün mü? O kadar da - tüh, hay aksi."

Çocuklar gülüşüyor, sesleri Linda'nın beyninde patlamalar yaratıyordu.

Thurse şaşkın şaşkın aşağı baktı. Metal makasını kemerinde unutmuştu.

"Şunu süt kutusunun altına bırakıp geleyim.."

O lafını bitiremeden Linda makası kaptı, adamın dar göğsüne saplamamak için bir an kendisiyle mücadele etti -hayran olunacak bir mücadele olduğunu düşündü- ve alıp kendisi götürdü.

O bunu yaparken minibüsün arkasına bir araç yanaşıp kaçmak için tek yolları olan Batı Caddesi’ne girişlerine engel oldu.

2

Town Common Tepesi’nde, Highland Bulvarı’nın anacaddeden ayrıldığı **Y** şeklindeki kavşağın hemen altında Koca Jim Rennie’nin Hummer’ı çalışır vaziyette bekliyordu. Aşağıdan megafonla yapılan anons duyuluyor, insanlar kaldırımlara akın ediyordu. Birçoğunun sırtında çanta vardı. Koca Jim, onları ancak görevini sevgi değil vazife duygusuyla yerine getirenlerce hissedilen bir çilekeşlik duygusuyla süzüyordu.

Akıntının aksi yönünde giden kişi Carter Thibodeau’ydu. Yolun ortasından, önüne çıkanları sağa sola itip kakarak yürümekteydi. Hummer’a vardı, yolcu tarafına oturdu ve koluyla alnında biriken terleri sildi. “Of, klima iyi geldi. Daha sabahın sekizi olmadı ve dışarısı şimdiden yirmi dört derece. Hava da lanet bir kültablası gibi kokuyor. Pardon patron.”

“Şansın nasıl gitti?”

“Kötü. Memur Everett’le konuştum. Eski Memur Everett’le. Diğerleri toz olmuş.”

“Kadın bir şey biliyor mu?”

“Hayır. Doktordan haber almamış. Ve Wettington ona hiçbir şeyi haber vermeyip sap gibi ortada bırakmış.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Çocukları da yanında mıydı?”

“Evet. O hippi de. Hani kalbiniz için ilaç veren. Ayrıca Junior’la Frankie’nin gölde buldukları iki çocuk.” Carter bunu biraz düşündü. Adamın pilici öldü, diğerinin de kocası tüydü, muhtemelen ikisi hafta başına kadar kaynatır artık. Bir daha git dersen giderim patron.”

Koca Jim direksiyondan tek parmağını kaldırarak bunun gerekli olmadığını gösterdi. Dikkati başka yerdeydi. “Şunlara bak Carter.”

Carter zaten görecekti. Kasaba dışına doğru giden yaya trafiği her dakika biraz daha yoğunlaşıyordu.

“Çoğu dokuzda Kubbe’de olur ve lüzumsuz akrabaları saat ondan önce gelmez. En erken onda gelirler. O zamana kadar bunlar yorulup

susayacaklar. Öğle olduğunda yanında su getirmeyi akıl edemeyenler, başlarını Alden Dinsmore'un havuzundaki ineklerden artakalan suya saldırır. Tanrı korusun hepsini. Tanrı hepsini koruyor aslında, çünkü çoğunluğu çalışamayacak kadar ahmak ve çalamayacak kadar beceriksiz."

Carter kahkahalara boğuldu.

Rennie, "İşte bizim uğraşmamız gereken şey bu," dedi. "Sürü. Lüzumsuz ayak takımı. Bunlar ne ister Carter?"

"Bilmiyorum patron."

"Tabii ki biliyorsun. Yemek isterler, Oprah, folklor müziği ve bir de güneş batınca tepişecekleri sıcak bir yatak isterler. Ki kendileri gibi bir sürü daha yapsınlar. Ve bendeki şansa bak, kabilenin bir üyesi buraya geliyor." Gelen, yokuş yukarı yürüyen ve mendiliyle parlak kırmızı suratım kurulayan Şef Randolph'tu.

Koca Jim kendini iyice öğretmen gibi hissetmeye başlamıştı. "Bizim görevimiz onlarla ilgilenmek Carter. Hoşumuza gitmeyebilir, her zaman buna değdiklerini düşünmeyebiliriz ama Tanrı'nın bize verdiği görev bu. Yalnız bunu yapmak için önce kendimize iyi bakmamız gerekir. Yemek Dünyası'ndan getirilen bol bol taze meyve ve sebze işte bu yüzden belediye deposuna kondu. Bilmiyordun değil mi? Eh, böyle işte. Sen onlardan bir adım öndesin, ben de senden bir adım öndeyim ve olması gereken de bu. Alınacak ders basit: Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder."

"Evet efendim."

Randolph yanlarına gelmişti. Soluk soluğaydı, gözlerinin altında simsiyah halkalar vardı ve zayıflamış görünüyordu. Koca Jim camını indirmek için düğmeye bastı.

"Atla şef, klimada serinle biraz." Ve Randolph öndeki yolcu koltuğuna hamle edince, "Oraya değil, Carter oturuyor orada," diye ekledi gülümseyerek, "Sen arkaya geç"

3

Odyssey’in arkasında duran polis arabası değildi, ambulanstı. Direksiyonda da Dougie Twitchell vardı. Ginny Tomlinson da kucağında uyuyan bir bebekle yolcu koltuğunda oturuyordu. Arka kapılar açıldı ve Gina Buffalino indi. Hemşire adayı üniforması hâlâ üstündeydi. Peşinden gelen Harriet Bigelow ise kot pantolonla göğsünde ABD OLİMPİK ÖPÜŞME TAKIMI yazan bir tişört giymişti.

“Ne... ne..” Linda ancak bu kadarını söyleyebildi. Kalbi küt küt atıyor, kanı beyninde öyle bir zonkluyordu ki kulakları sallanıyormuş gibi geliyordu.

Twitch, “Rusty aradı ve Black Ridge’deki meyve bahçesine gelmemizi söyledi,” dedi. “Orada meyve bahçesi olduğunu bile bilmiyordum ama Ginny biliyormuş ve... Linda? Tatlım hayalet gibi bembeyaz olmuşsun.”

Linda, “Ben iyiyim,” dedi ve bayılmak üzere olduğunu fark etti. Kulak memelerini çimdikledi, bunu uzun zaman önce Rusty öğretmişti. Kullandığı diğer kocakarı ilaçları gibi (ağır bir kitabın sırtıyla damarlara vurmak da onlardan biriydi) bu da işe yaradı. Tekrar konuştuğunda sesi kulağına daha yakından ve daha gerçekmiş gibi geldi. “Önce buraya uğramanızı mı söyledi?”

“Evet. Şunlardan biraz almak için.” Yükleme alanında duran ruloyu gösterdi. “Tedbir olarak dedi. Ama makasa ihtiyacım olacak.”

Janelle, “Twitch amca!” diye bağırarak kendini genç adamın kollarına attı.

“Ne haber Kaplan Lily?” Twitch çocuğu kucaklayıp kaldırdı, havada döndürdü ve tekrar yere bıraktı. Janelle yolcu tarafındaki camdan bebeğe baktı. “Adı ne bu kızın?”

Ginny, “Erkek o,” dedi. “Adı da Küçük Walter.”

“Güzelmiş!”

Linda, “Jannie minibüse bin, gitmemiz lazım,” dedi.

Thurse, “Sizin dükkâna kim bakıyor?” diye sordu.

Ginny utanmış gibiydi. “Kimse. Ama Rusty sürekli bakım isteyen kimse yoksa merak etmememizi söyledi. Küçük Walter’dan başka kimse yoktu. Ben de bebeği aldım ve çıktık. Twitch belki sonra dönebiliriz diyor.” Thurse hüzünle, “Birileri dönebilse iyi olur,” dedi. Linda onun kendini yetersiz hissettiğinde hüzünlendiğini fark etti. “Kasabanın üçte ikisi 119’dan Kubbe’ye doğru yola koyuldu. Hava iyi değil ve saat onda otuz dereceyi bulacak, yani karşı taraftaki ziyaretçiler geldiği sıralarda. Rennie ile yardakçıları gölgelik filan yaptıysa da ben duymadım. Güneş batmadan Chester’s Mill’de bir sürü hasta insan olacak. Neyse ki sadece güneş çarpmasıyla astım görülür ama birkaç kalp krizi vakası da olabilir.”

Gina, “Millet, belki de geri dönmeliyiz,” dedi. “Kendimi batan gemiden kaçan fareler gibi hissediyorum.”

Linda kesin bir şekilde, “Hayır!” dedi ki Audi de dahil herkes ona baktı. “Rusty kötü bir şeyler olacağını söyledi. Belki bugün olmaz... ama olabilirmiş de. Ambulansın camları için şu levhaları alın da gidelim. Rennie’nin kabadayılarından biri bu sabah bana geldi ve eve tekrar gidip minibüsün orada olmadığını görürse..”

Twitch, “Hadi siz gidin,” dedi. “Aracı çekeyim de çıkın. Anacaddeyi boşuna denemeyin, şimdiden karman çorman oldu.”

“Anacadde karakolun önünden geçmiyor mu?” Linda ürperir gibi oldu. “Yok, sağ ol. Annenin taksisi Batı Caddesi’nden Highland’a çıkacak.”

Twitch ambulansın direksiyonuna geçti ve iki genç hemşire de yine arkaya bindi. Gina omzunun üstünden Linda’ya şüpheli bir bakış atmıştı.

Linda durdu, önce uyuyan ter içindeki bebeğe baktı, sonra Ginny’ye döndü. “Belki sen ve Twitch bu gece durum nasıl diye bakmak için hastaneye dönebilirsiniz,” dedi. “Belki bir çağrı alıp Northchester’a filan gittiğinizi söylersiniz. Yalnız, ne yaparsanız yapın, Black Ridge’den sakın söz etmeyin.”

“Tamam.”

Linda, *şimdi bunu söylemek kolay,* diye düşündü. *Carter Thibodeau sizi bir lavaboya eğerse bu kadar kolay olmayabilir.*

Audrey’yi tekrar araca soktu, kapıyı çekti ve direksiyona geçti.

Thurse de yanına tırmanıp, “Hadi gidelim buradan,” dedi. “Gençlik günlerimden beri bu kadar paranoyaklaşmamıştım.”

Linda, “İyi,” dedi. “Çünkü en iyi paranoya en iyi algıyı sağlar.” Minibüsü ambulansın etrafından dolaştırdı ve Batı Caddesi’ne yöneldi.

4

Randolph, Hummer'ın arka koltuğundan, "Jim," dedi. "Şu baskını düşünüyorum da."

"Şimdi mi? Niye düşüncelerini bizimle paylaşmıyor musun Peter?"

"Ben polis şefiyim. Eğer iş Dinsmore Çiftliği'nde kalabalığın kontrolüyle, yasadışı maddeleri korumak üzere silahlanmış bağımlıların bulunduğu uyuşturucu laboratuvarına baskın yapmak arasında seçim yapmaya kalırsa... eh, görevimin nerede olduğunu biliyorum. Sadece bunu söyleyeyim dedim."

Koca Jim bunu tartışmak istemediğini fark etti. Aptallarla tartışmak yararsızdı. Randolph'un radyo istasyonunda ne tür silahlar saklanmış olabileceğinden haberi bile yoktu. İşin doğrusu bunu Koca Jim de bilmiyordu (Bushey'in o gelişmiş laboratuvarda neler üretebileceğini söylemek imkânsızdı) fakat en azından en kötüsünü hayal edebiliyordu ki bu üniformalı salağın bunları kavramasını bekleyemezdi. Ve Randolph'un başına bir şey gelmesi gerekirse... eh, zaten Carter'ın çok daha uygun bir aday olduğuna karar vermemiş miydi?

"Pekâlâ Pete," dedi. "Görevinle arana girmek benim yapacağım şey değil. Yeni operasyon şefi sensin, Fred Denton da yardımcın. Bu seni tatmin eder mi?"

"Hem de nasıl eder!" Randolph göğsüne vurdu. Kavgaya hazırlanan tombul bir horoza benziyordu. Her ne kadar mizah duygusunu tekrar kazanmış olmasa da Koca Jim gülmemek için kendini zor tuttu.

"O zaman sen karakoldan çık da ekibini toplamaya başla. Unutma belediye kamyonlarıyla gidilecek."

"Doğru! Öğleye basarız!" Yumruğunu salladı.

"Ormandan gidin."

"Bak Jim, bunu da konuşmak istiyordum. Öylesi biraz karmaşık görünüyor. İstasyonun arkasındaki o orman epey zorlu... zehirli sarmaşıklar... zehirli meşeler var, ki bu.."

Koca Jim, "Orası bağlantı yolu," dedi. Sabrını yitirmek üzereydi. "O yolu kullanmanızı istiyorum. Adamları arkadan vurun."

“Ama..”

“Kafana kurşun yemek zehirli sarmaşıktan çok daha kötü. Güzel sohbetti Pete. Seni bu kadar şey gördüğüme sevindim..” Ama ney görmüştü? Azametli mi? Gülünç mü? Salak mı?

Carter, “Kararlı,” dedi.

“Sağ ol Carter, ben de tam bunu diyecektim. Pete, Henry Morrison’a 119’daki kalabalığı idare etmekle sorumlu olduğunu söyle. *Ve bağlantı yolunu kullanın.”*

“Ben gerçekten diyorum ki..”

“Carter, kapısını açar mısın?”

5

Linda, “Aman Tanrım,” deyip aniden direksiyonu sola kırdı. Araç anacadde ile Highland Bulvarı’nın kesiştiği kavşaktan yüz metre uzaktaki kaldırıma çıktı. Kızlar minibüsün hoplamasına gülüştüler ama zavallı küçük Aidan korkmuş görünüyordu ve bir kez daha çilekeş Audrey’nin boynuna sarılmıştı.

Thurse, “Ne oldu?” dedi. “Ne var?”

Linda minibüsü birilerinin çimenliğindeki ağacın arkasına gizlemişti. Ağaç bayağı geniş bir meşeydi ama minibüs de küçük sayılmazdı ve ağacın cansız yapraklarının çoğu dökülmüştü. Linda saklandıklarına inanmak istiyor ama inanamıyordu.

“Kavşağın tam ortasında Jim Rennie’nin kahrolası Hummer’ı duruyor.”

Judy, “Kötü söz söyledin,” dedi. “Reçel kavanozuna iki çeyrek atacaksın.”

Thurse, “Emin misin?” dedi.

“Sence bu kasabada başka kimsenin öyle kocaman bir arabası var mıdır?”

Thurston, “Hey Yüce İsa,” dedi.

Linda ağzının kuruduğunu ve dilinin damağına yapıştığını hissediyordu. Thibodeau Hummer’ın yolcu tarafından inmekteydi, bu tarafa bir baksa...

Bizi görürse onu vururum, diye düşündü. Bu fikir sapkın bir rahatlama getirmişti.

Thibodeau, Hummer’ın arka kapısını açtı. Peter Randolph indi.

Alice Appleton herkese, “O adam pantolonunu düzeltiyor,” diye bilgi verdi. “Demek ki sinemaya gidecek.”

Thurston Marshall bir kahkaha attı ve hiç gülecek hali olmadığını düşünen Linda da ona katıldı. Çok geçmeden, neye güldüklerini hiç anlamayan Aidan da dahil hepsi gülüyordu. Aslında Linda da pek emin değildi.

Randolph yürüyerek yokuş aşağı inmeye başladı, bir yandan da pantolonunu düzeltiyordu. Ortada gülecek hiçbir şey yoktu ve bu durumu

daha da komik kılıyordu.

Kimseden geri kalmak istemeyen Audrey de havlamaya başladı.

6

Bir yerden köpek havlaması geliyordu.

Koca Jim duymuştu ama dönüp bakmaya zahmet etmedi. Peter Randolph'un yokuş aşağı inişini seyretmek hoşuna gitmişti.

Carter, "Bakın pantolonunu düzeltiyor," dedi. "Babam olsa sinemaya gidecek derdi."

Koca Jim, "Onun tek gideceği yer WCIK," dedi. "Ön taraftan yaklaşacağım diye tutturursa gideceği son yer de orası olur," diye ekledi. "Hadi belediyeye gidelim de şu karnavalı televizyondan seyredelim biraz. Ondan sıkılınca gider şu hippi doktoru bulursun ve bir yere kaçmaya çalışırsa yakalayıp hapse atacağımızı söylersin."

"Tabii efendim." Carter'ın aklındaki iş bu değildi. Belki eski Memur Everett'le, hem de bu sefer pantolonunu da indirip bir tur daha yapardı.

Koca Jim, Hummer'ı vitese taktı ve tepeden ağır ağır inmeye başladı, yolundan yeterince çabuk çekilmeyenlere korna çalıyordu.

O belediye binasının bahçe yoluna sapar sapmaz, Odyssey marka minibüs kavşaktan dönüp kasabanın dışına doğru yola koyuldu. Üst Highland Caddesi'nde yaya trafiği yoktu ve Linda hemen hızlandı. Thurse Marshall, "The Wheels on the Bus." parçasını söylemeye başladı ve çok geçmeden bütün çocuklar da ona katıldılar.

Linda kilometre sayacında geçip giden her on kilometreyle birlikte dehşetinin azaldığını hissediyordu. Sonunda o da şarkıya katıldı.

7

Chester’s Mill’e Ziyaretçi Günü gelip çatmış ve 119’dan, daha beş gün önce Joe McClatchey’in sunumunun o kadar kötü gittiği yere doğru yürüyen insanları umutlu bir beklenti havası sarmıştı. O kötü anıya -ve sıcağa ve pis kokan havaya- rağmen (tam olarak mutlu değilseler bile) ümit doluydular. Kubbe’nin ötesinde ufuk artık bulanık görünüyordu ve ağaçların üzerinde gökyüzü biriken parçacıklar yüzünden kirlenmişti. Dosdoğru yukarı bakmak daha iyiydi ama yine de sorun vardı; mavi yerine kataraktlı yaşlılar gibi sarımtırak bir renk görüyorlardı.

Kalçası kırılmaktan son anda kurtulan Henrietta Clavard, “Yetmişlerde o kâğıt fabrikaları tam kapasite çalışırken de gökyüzü böyleydi,” dedi. Sonra yanında yürüyen Petra Searles’e zencefilli gazozundan ikram etti. Petra, “Yok teşekkürler,” dedi. “Bende biraz su var.”

Henrietta, “O da votkalı mı?” diye kurcaladı. “Çünkü bu öyle. Yarı yarıya tatlım; ben buna Canada Doktor Roketi diyorum.”

Petra şişeden koca bir yudum aldı. “Vay!” dedi.

Henrietta ciddi bir tavırla başını salladı. “Evet hanımefendi. Şık bir hareket değil ama insanın gününü aydınlatıyor.”

Yürüyenlerin birçoğunda, canlı sabah programlarına katılan seyircilerdeki gibi dış dünyadan gelecek ziyaretçilerine tutmayı düşündükleri pankartlar vardı (ve tabii ki fotoğraf makineleri). Fakat sabah programlarında kaldırılan pankartlarda genelde keyifli şeyler yazardı. Bunların çoğu öyle değildi. BİZİ BIRAKIN KAHROLASILARI HÜKÜMET DENEY Mİ YAPIYOR: NİÇİN????, BU KUŞATMAYI KALDIRIN! BİZ İNSANIZ KOBAY DEĞİLİZ. Johnny Carver’ınkinde HER NE YAPIYORSANIZ TANRI ADINA KESİN! ÇOK GEÇ OLMADAN!!! yazıyordu. Frieda Morrison’unki -yazım hatalarıyla ama hırsla- KİMİN GÜNAHLARI YÜZÜNDEN ÖLÜYORUZ? diye sormaktaydı. Bruce Yardley’in taşıdığı pankart tamamen olumlu mesaj taşıyan tek pankarttı. İki metrelik bir çubuğa tutturulmuş ve mavi krepon kâğıdıyla kaplanmıştı (Kubbe’de hepsinin tepesinden görünecekti) ve üzerinde CLEVELAND’DAKİ ANNE VE BABAMA MERHABA! SİZİ SEVİYORUM! yazıyordu.

Dokuz on tanesinde kutsal kitaptan alıntılar yazıyordu. Kasabadaki kereste deposunun sahibinin karısı olan Bonnie Morrell ONLARI BAĞIŞLAMAYIN, ÇÜNKÜ NE YAPTIKLARINI BİLİYORLAR! yazmıştı. Trina Cale'inkinde koyuna benzese de tam emin olunamayacak bir çizimin altında TANRI ÇOBANIMDIR yazıyordu.

Donnie Baribeau kısaca BİZİM İÇİN DUA EDİN demişti.

Bazen Everett'lerin çocuklarına bakan Marta Edmunds yürüyenlerin arasında değildi. Eski kocası Güney Portland'da oturuyordu ama geleceğinden şüpheliydi ve gelse bile ona ne diyecekti? *Nafakaları ödemiyorsun kahrolası* mı? Marta 119'un yerine Little Bitch Yolu'ndan gidiyordu. Bu avantajı yürümek zorunda kalmamaktı. Acura'sına binmişti (ve klimayı sonuna kadar açmıştı). Niyeti Clayton Brassey'in düşüş yıllarını geçirdiği küçük, sevimli eve gitmekti. Clayton Brassey bir zamanlar inzivaya çekilmiş olan (veya ona benzer bir şey yapan) büyük büyük amcasıydı ve bu durumun sebebini bilmese de evinde jeneratör olduğundan emindi. Eğer hâlâ çalışıyorsa orada televizyon izleyebilirdi. Ayrıca Clayt amcanın iyi olduğunu gözüyle görmek istiyordu - tabii insan yüz beş yaşma gelip de beyni lapaya dönünce ne kadar iyi olabilirse.

Clayt amca iyi değildi. Kasabanın en yaşlısı olmayı bırakmıştı. Oturma odasındaki sevgili koltuğunda yıpranmış lazımlığı kucağında ve bastonu duvara dayanmış vaziyette oturuyordu ve oda buz gibi soğuktu. Baş bakıcısı ve torununun torunundan iz yoktu; kadın, erkek kardeşi ve geliniyle Kubbe'ye gitmişti.

Marta, "Ah amca - kusura bakma ama zamanı gelmişti," dedi.

Yatak odasına gidip dolaptan temiz bir çarşaf aldı ve yaşlı adamın üstüne örttü. Sonuçta amca terk edilmiş evlerdeki mobilyalara benzemişti. Mesela konsol olabilirdi. Marta arka tarafta çalışan jeneratörün sesini duyabiliyordu. Televizyonu açıp CNN'i buldu ve kanepeye oturdu. Ekranda gördükleri yüzünden odada bir cesetle oturduğunu hemen hemen unutmuştu.

Görüntüler, ziyaretçi otobüslerinin park ettiği Motton bitpazarının üzerinde uçan bir helikopterden, iyi bir fotoğraf makinesiyle çekilmişti. Kubbe'nin altındaki erkenciler çoktan gelmişti. Arkadan da hac kafileleri gelmeye devam ediyordu: iki şeritli asfalt yol Yemek Dünyası'na kadar boydan boya doluydu. Kasabalıların karınca ordularına benzerliği gözden kaçacak gibi değildi.

Bir muhabir konuşuyor, şahane ve şaşırtıcı gibi sözcükler kullanıyordu. Adam ikinci defa *hayatımda böyle bir şey görmedim* deyince, Marta sesi kapattı, içinden de *kimse görmedi ahmak* diye geçirdi. Kalkıp mutfakta atıştıracak bir şeyler var mı diye bakmayı düşünürken (belki odada ceset varken doğru olmazdı ama karnı acıkmıştı işte) ekrandaki görüntüler bölündü. Görüntünün sol tarafında şimdi başka bir helikopter Castle Rock'tan yola çıkan otobüsleri izliyordu ve ekranın altındaki bantta ZİYARETÇİLER SABAH SAAT ONU BİRAZ GEÇE VARACAK yazıyordu.

Bir şeyler hazırlamanın tam sırasıydı. Marta kraker, fıstık ezmesi ve -hepsinden güzeli- üç şişe soğuk bira buldu. Her şeyi bir tepsiye koyup oturma odasına döndü ve yerine yerleşti. "Teşekkürler amca," dedi.

Ses kapalı olduğu halde (aslında ses özelikle kapatılmıştı) art arda geçen görüntüler insanı sürüklüyor, hipnotize ediyordu. İlk bira çarpınca (neşeli bir şekilde) Marta bunun karşı konulmaz bir gücün hareketsiz bir cisimle buluşmasını ve buluşma anında patlama olacak mı diye beklemeye benzediğini fark etti.

Toplanmış kalabalıktan biraz uzakta babasının mezarını kazmakta olan Ollie Dinsmore küreğine dayanmış kalabalığın gelişini izliyordu: iki yüz, sonra dört yüz, sonra sekiz yüz oldular. En azından sekiz yüz kişi vardı. Sırtındaki portbebede bebeğini taşıyan bir kadın gördü ve bu sıcakta bu kadarcık çocuğu başına şapka bile takmadan buraya getirdiği için kadın deli mi diye merak etti. Kasabalılar puslu güneşin altında gergin bir şekilde otobüsleri bekliyordu. Kalabalık kasabaya kadar uzanıyordu. Sonunda Ollie tekrar elindeki işe döndü.

Giderek büyüyen kalabalığın arkasında, 119'un her iki tarafında polisler -Henry Morrison'un yönetiminde bir düzine kadar çoğunlukla en yeniler- tepe lambalarını açık bırakarak park etmişlerdi. Son iki polis arabası geç gelmişti, çünkü Henry onlara bagajlarına itfaiyedeki su bidonlarını yüklemelerini emretmiş, o arada da itfaiyedeki jeneratörün hem çalıştığını hem de suyun ancak birkaç hafta daha idare edebileceğini keşfetmişti. Su yeterli olmaktan çok uzaktı -aslında kalabalığa bakılınca gülünç miktardaydı- ama ellerinden gelen buydu. Bunu da güneşin altında bayılanlara saklayacaklardı. Henry sayının fazla olmamasını umuyordu ama mutlaka fazla olacağını biliyor ve hazırlık yapılmadığı için Jim Rennie'ye

küfrediyordu. Rennie'nin umurunda bile olmadığını da biliyor ve Henry'ye göre bu ihmali daha da kötü bir hale getiriyordu.

Henry, Pamela Chen'le gelmişti, yeni, "Özel polisler." arasında tam anlamıyla güvendiği tek kişi oydu ve kalabalığın yoğunluğunu görünce hastaneyi aramasını söyledi. Ambulansın gelip hazır beklemesini istiyordu. Kız beş dakika sonra Henry'nin hem inanılmaz hem de hiç şaşırtıcı olmadığını düşündüğü bir haberle geri geldi. Telefonu resepsiyondaki hastaların biri açmıştı - Pamela bu sabah kırık bilekle gelmiş genç bir kadın olduğunu söyledi. Kadın bütün tıp personelinin gittiğini, ambulansın da orada olmadığını söylemişti.

Henry, "İşte bu harika," dedi. "Umarım ilkyardım becerilerin iyidir Pammie, çünkü kullanmak zorunda kalabilirsin."

Kız, "Suni teneffüs yaptırabilirim," dedi.

"İyi." Joe Boxer'i, yani Eggo seven dişçiyi gösterdi. Boxer koluna mavi kolluk takmıştı ve azametle yolun iki tarafındakilere el sallıyordu (çoğu insan farkında bile değildi). "Ve dişi ağrıyan biri olursa şu kendini beğenmiş herife götürebilirsin."

Pamela, "Tabii yanlarında nakit para varsa," dedi. Kendisi de yirmi yaş dişi için Joe Boxer'a gitmişti. Adam, kızın hiç aldırmadığı bir şekilde göğüslerini süzerken "hizmet takası" türünden bir şeyler gevelemişti.

Henry, "Galiba arabamın arkasında bir Red Sox kepi olacaktı," dedi. "Eğer varsa şuraya götürür müsün?" Ollie'nin daha önce fark ettiği kadını gösteriyordu, bebeğinin başında şapka olmayan kadını. "Şapkayı çocuğa giydir ve kadına da aptal olduğunu söyle."

Pamela sakin bir tavırla, "Şapkayı götürürüm ama kadına öyle bir şey demem," dedi. "O Mary Lou Costas. On yedi yaşında, bir yıldır neredeyse iki katı yaşında bir kamyon şoförüyle evli ve muhtemelen adam onu görmeye gelecek diye umuyor."

Henry içini çekti. "Bence yine de aptal ama herhalde o yaştayken hepimiz aptal oluyoruz."

İnsanlar gelmeye devam ediyordu. Yanına su almamış ama WCIK radyosunun yayınını, gümbür gümbür çalan müzik setini almayı ihmal etmemiş bir adam ortaya çıktı. Arkadaşlarından ikisi de bir bez afişi açmaktaydı. Üzerinde kocaman harflerle LÜTFEN BİZİ KURTARIN yazıyordu.

Henry, “Bu iş sarpa saracak,” dedi ve tabii ki haklıydı ama ne kadar sarpa saracağından haberi yoktu.

Büyüyen kalabalık güneşin alnında bekliyordu. Mesanesi dayanıksız olanlar yolun batı tarafında çalıların arasında dolanmaktaydı. Çoğu rahatlayamadan doğruluyordu. Şişman bir kadın (Mabel Alston; kendisi aynı zamanda kendi deyimiyle diyaabet hastasıydı) bileğini burkup düştü ve birkaç kişi koşup kaldırana kadar yattığı yerde çırpınıp durdu. Kasabanın postacısı olan (en azından posta gelişi belirsiz bir süre için ertelenene kadar) Lennie Meechum, kadına birinden baston buldu. Sonra da Henry’ye Mabel’in kasabaya arabayla dönmesi gerektiğini söyledi. Henry onun için araba tahsis edemeyeceğini, gerekirse gölgede dinlenmesini söyledi.

Lennie kollarını yolun iki tarafına sallayarak, “Belki fark etmemişsindir, bir tarafta otlak diğer tarafta da böğürtlen çalıları var. Gölgelik filan yok yani.”

Henry, Dinsmore’ların ahırını gösterdi. “Orada bol bol gölge var.”

Lennie kızdı. “Orası beş yüz metre uzakta!”

Olsa olsa iki yüz metreydi ama Henry tartışmadı. “Benim arabamın ön koltuğuna oturtun.”

Lennie, “Güneşte pişer,” dedi. “Serinlemesi lazım.”

Evet, Henry de klimanın çalışması gerektiğinin farkındaydı, ki bu da arabanın çalışır durumda olması anlamına geliyordu, yani yakıtın tükenmesi. Gerçi şimdilik bu konuda bir kısıtlama yoktu -Benzin ve Gıda’daki tanklardan alabilecekleri varsayılıyordu- ve Henry bunu daha sonra düşüneceklerini tahmin ediyordu.

“Anahtar üstünde,” dedi. “Ama klimayı minimumda çalıştır tamam mı?”

Lennie onayladığını söyleyip Mabel’in yanına döndü ama yanaklarından terler aktığı ve yüzü parlak kırmızı olduğu halde Mabel kıpırdayacak durumda değildi. “Daha bitirmedim!” diye bağırdı. “Bitirmem lazım!”

Yeni polislerden Leo Lamoine, Henry’ye doğru geliyordu. Henry onsuz da yaşayabilirdi. Leo’da şalgam kadar beyin vardı. “Peki buraya kadar nasıl gelmiş bu kadın bayım?” diye sordu. Leo Lamoine herkese “bayım.” derdi.

Henry endişeli bir tavırla, “Bilmiyorum ama gelmiş işte,” dedi. Başı ağrımaya başlıyordu. “Birkaç kadın al da benim arabanın arkasına götürün ve çişini yaparken de yardımcı olun.”

“Hangi kadınları alayım bayım?”

Henry, “İriyarı olanları,” dedi ve Leo Lamoine’nin burnuna bir yumruk indirmemek için uzaklaştı.

Mabel’i üç numaralı arabanın arkasına götüren ve Mabel tampona tutunarak çişini yaparken, diğer dört kadınla birlikte etraftan görülmesini engellemeye çalışan kadınlardan biri, “Bu nasıl polis böyle?” diye sordu.

Henry *kahraman liderleriniz Rennie ile Randolph sayesinde hazırlıksız bir polis*, demek istedi ama demedi. Dün gece Andrea Grinnell’in sesi duyulsun diye araya girdiği için başının dertte olduğunu biliyordu. O yüzden, “Elinizdeki yegâne polis işte,” diye cevap verdi.

İşin doğrusu, çoğu insan tıpkı Mabel’in onur koruyucuları gibi birbirine yardım etmeye çok istekliydi. Su getirmeyi akıl edenler getirmeyenlerle paylaşıyordu ve onların çoğu da sakınarak içiyordu. Hoş, her kalabalıkta budalalar bulunurdu ve buradakiler de buldukları suyu hiç düşünmeden kana kana içiyordu. Kimi insanlar sonradan susamalarına yol açacak krakerler, kurabiyeler kemirmekteydi. Mary Lou Costas’ın kızı da başına çok büyük gelen Red Sox kepinin altında ağlamaya başlamıştı. Mary Lou bir şişe su getirmişti ve şimdi o suyla bebeğin yanaklarını, boynunu ıslatıyordu. Birazdan şişe boşalmış olacaktı.

Henry, Pamela Chen’i yakalayıp tekrar Mary Lou’yu gösterdi. “Şu şişeyi alıp getirdiğiniz bidonlardan su doldur,” dedi. “Kimseye göstermeden yapmaya çalış, yoksa öğlen olmadan o bidonlardaki sular da biter.”

Kız söyleneni yaptı ve Henry, *bu işi gerçekten isterse en azından hakkıyla küçük kasaba polisliği yapacak biri var,* diye düşündü.

Kimse Pamela’nın gittiği yere dikkat etmemişti. Bu iyiydi. Otobüsler gelince bu insanlar bir süre için sıcağı da susuzluğu da unuturdu. Tabii ziyaretçiler gittikten sonra... ve kasabaya doğru yürümeye başlayınca...

Aklına bir fikir geldi. Elindeki sözde polisleri gözden geçirdi ve bir sürü beceriksize karşılık güvenebileceği çok az insan gördü. Randolph nispeten düzgün olanları bir tür gizli göreve götürmüştü. Henry o işin Andrea’nın Rennie’yi suçladığı uyuşturucu operasyonuyla bir alakası olduğunu düşünüyordu ama aldırdığı da yoktu. Onun tek bildiği diğerlerinin burada olmadığı ve bu işin altından kendi başına kalkamayacağıydı.

Fakat kimin kalkabileceğini biliyordu ve yanma çağırdı.

Bili Allnut, “Ne istiyorsun Henry?” dedi.

“Okulun anahtarları yanında mı?”

Otuz yıldır ortaokulun hademeliğini yapan Allnut başını salladı. “Burada işte.” Kemerinden sarkan anahtar puslu güneşte parlıyordu. “Hep yanımda taşırım, niye ki?”

Henry, “Dört umarak aracı al,” dedi. “Geç gelenlerden kimseyi ezmeden olabildiğince hızla kasabaya dön. Okul otobüslerinden birini al ve buraya getir. Şu kırk dört koltuklu olanlardan birini.”

Allnut pek hoşnut görünmüyordu. Suratında Yankee’lere has -Henry de Yankee olduğu için bunu hayatı boyunca görmüştü, gayet iyi bilir ve nefret ederdi- bir itiraz ifadesi belirdi. “Bütün bu insanları okul otobüsüne sığdıramazsın ki, aklım mı kaçırdın?”

Henry, “Hepsini değil,” dedi. “Sadece yürüyerek dönemeyecek olanları” Mabel’le o başı açık bebeği düşünüyordu, ama tabii ki öğleden sonra üçte kasabaya kadar onca yolu yürüyemeyecek hale gelen daha bir sürü insan olacaktı. Veya hiç yürüyemeyen.

Bili Allnut’un çenesi biraz daha dikildi; artık bir geminin pruvası gibi öne uzanıyordu. “Olmaz efendim. İki oğlumla gelinlerim geliyor, öyle dediler. Çocuklarım da getireceklermiş. Onları kaçırmak istemem. Ve karımı yalnız bırakacak değilim. Üzülür sonra.”

Henry aptallığı yüzünden adamı sarsmak istedi (ve bencilliği yüzünden yumruklamak). Onun yerine Allnut’tan anahtarları isteyip hangisinin araç havuzunun kapısını açtığını göstermesini söyledi. Sonra da karısının yanma dönmesini istedi.

Allnut, “Kusura bakma Henry,” dedi. “Ama çocuklarımla torunlarımı görmem lazım. Aksaklara, körlere buraya gelin diyen ben değilim ve onların budalalıklarının cezasını da ben çekemem.”

Henry, “Evet, gerçek bir Amerikalısın doğrusu,” dedi. “Şimdi yıkıl karşımdan.”

Allnut itiraz etmek üzere ağzını açtı, sonra biraz düşündü (belki de Memur Morrison’un yüzündeki ifade yüzünden) ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Henry, Pamela’ya seslendi, kasabaya dönmesi gerektiğini söyleyince kız itiraz etmedi, sadece nereye ve ne yapmak üzere gideceğini sordu. Henry de anlattı.

“Tamam... ama o okul otobüsleri düz vitesli midir? Çünkü öyleyse kullanamam.”

Henry soruyu bağırarak karısı Sarah’la Kubbe’nin önünde duran Allnut’a yöneltti, karıkoca hevesle Motton kasaba yolunu gözlüyorlardı.

Allnut da bağırarak, “On Altı Numara düz viteslidir!” dedi. “Geri kalan hepsi otomatik! Hem kıza söylemeyi unutma, o baş belası otobüsler sürücü emniyet kemerini takmadıkça çalışmaz!”

Henry, Pamela’yı sağduyusunun izin verdiği ölçüde hızlı gitmesini tembih ederek yolladı. Otobüsü hemen istiyordu.

İlk başta Kubbe’nin önündekiler ayakta bekliyor, endişeyle boş yolu gözlüyordu. Sonra çoğu oturdu. Battaniye getirmiş olanlar yere serdi. Bazıları pankartlarıyla puslu güneşten korundu. Arada tek tük konuşmalar oluyordu. Sessizlik yüzünden Wendy Goldstone’un arkadaşı Ellen’e ağustosböceklerini sorması gayet net duyuldu - yüksek otların arasından hiç ses gelmiyordu. Kız, “Böcekler mi gitmiş yoksa ben mi sağır oldum?” dedi.

Sağır olmamıştı. Ağustosböcekleri ya susmuş ya da ölmüşlerdi.

WCIK stüdyosunda havadar (ve gayet güzel serinlikte) olan orta alanda “Fıçı” Ernie Kellogg ile Mutlu Üçlü’sü “Cennet’ten bir telefon geldi ve hattaki İsa’ydı” parçasını döktürüyordu. İki adam dinlemiyordu; onlar da Marta Edmunds gibi bölünmüş ekrandaki görüntülere kilitlenmiş, televizyon izliyorlardı (bu arada Marta ikinci birasını içiyordu ve çarşafın altındaki cesedi hepten unutmuştu). Onlar da Amerika’daki ve - evet- Amerika dışındakiler gibi paralize olmuşlardı.

Şef, “Şunlara baksana Sanders,” diye soludu.

Andy, “Bakıyorum,” dedi. CLAUDETTE kucağındaydı. Şef bir çift de el bombası vermeyi teklif etmişti ama bu sefer de Andy kabul etmemişti.

Birinin pimini çektikten sonra donup kalacağından korkuyordu. Bir filmde görmüştü. “Müthiş bir şey ama konuklarımıza hazırlansak daha iyi olmaz mı?”

Şef, Andy’nin haklı olduğunu biliyordu ama helikopterler, otobüsleri ve kafilenin başını çeken büyük kamyonu gösterirken gözünü ekrandan ayırmak zordu. Gösterdikleri her noktayı biliyordu; yukarıdan bile tanımak mümkündü. Ziyaretçiler giderek yaklaşıyordu.

Hepimiz yaklaşıyoruz, diye düşündü.

“Sanders!”

“Efendim şef?”

Şef, Andy’ye bir Sucrets kutusu uzattı. “Kaya onları gizlemez; kuru ağaçlar saklamaz, cırcırböcekleri de yardım etmez. Sadece kitap aklıma gelir.”

Andy kutuyu açıp altı tane elde sarılmış tombul sigara gördü. *Bunlar esrikliğin askerleri.* Bu hayatında aklına gelen en şiirsel cümleydi ve ağlayacak gibi olmasına yol açmıştı.

“Bana bir amin diyebilir misin Sanders?”

“Amin.”

Şef uzaktan kumandayla televizyonu kapattı. Otobüslerin gelişini görmek isterdi - uçmuş olsun ya da olmasın, paranoyak olsun ya da olmasın, o da herkes gibi mutlu kavuşma sahnelerini seviyordu, fakat kötü adamlar her an gelebilirdi.

“Sanders!”

“Efendim şef.”

“Hıristiyan Gıda Yardımı kamyonunu garajdan çıkarıp malzeme deposunun öbür tarafına park edeceğim. Arkasına yerleşip oradan ormanı gayet iyi görebilirim.” TANRI’NIN SAVAŞÇISI’nı aldı. Tüfeğe bağlı el bombaları sallandı ve döndü. “Düşündükçe o taraftan geleceklerine daha çok emin oluyorum. Sonra yolu geçecekler. Muhtemelen bunu bilmediğimi sanıyorlardır ama..” Şefin kıpkırmızı gözleri parladı... “Şef herkesin sandığından çok şey bilir.”

“Biliyorum. Seni seviyorum şef.”

“Sağ ol Sanders. Ben de seni seviyorum. Orman tarafından gelirlerse açıklığa girmelerine izin verir daha sonra da hepsinin kafasını uçururum. Ama bütün yumurtaları tek sepete koyamayız. O yüzden senin de geçen gün durduğumuz yere, ön tarafa gitmeni istiyorum. Eğer o taraftan gelen olursa..”

Andy CLAUDETTE’yi kaldırdı.

“Evet Sanders. Ama acele etme. Ateş etmeye başlamadan önce olabildiğince çok kişiyi içeri çek.”

“Tamam.” Bazen Andy rüyada olduğunu sanıp irkiliyordu ve şimdi de o anlardan birini yaşamaktaydı. “Tıpkı hasatta başakları tutarken yapıldığı gibi.”

“Evet öyle. Ama dinle bak, çünkü bu önemli Sanders. Ateş etmeye başladığımı duyarsan bu tarafa gelme. Ben de senin ateş etmeye başladığını duyunca o tarafa gelmeyeceğim. Birlikte olmadığımızı tahmin edebilirler ama ben bunu halledebilecek kadar akıllıyım. Islık çalabilir misin?”

Andy birkaç parmağını ağzına sokup kulakları sağır edecek bir ıslık öttürdü.

“Çok iyi Sanders. Hatta şaşırdım.”

“Gramer Okulu’nda öğrenmiştim.” *Hayat çok daha kolayken* düşüncesini eklemedi.

“Başın dertte olmadıkça çalma. O zaman gelirim. Ve sen de benim ıslık çaldığımı duyarsan yerime geçmek için deli gibi koş.”

“Olur.”

“Hadi birer tane tüttürelim Sanders, ne dersin?”

Andy hemen harekete geçti.

Black Ridge’de, McCoy Meyve Bahçesi’nin kenarında on yedi kasaba sürgünü bulanık gökyüzünün altında, bir John Ford Western’indeki Kızılderililer gibi duruyorlardı. Çoğu da büyülenmiş gibi sessizce 119’daki sessiz geçit törenine bakıyordu. Aralarında neredeyse on kilometrelik bir mesafe vardı ama kalabalığın büyüklüğü gözden kaçacak gibi değildi.

Rusty daha yakındaki başka bir şeye bakan tek kişiydi ve gördüğü onu o kadar rahatlatmıştı ki içinden şarkı söylemek geliyordu. Gümüş renkli bir Odyssey minibüs hızla Black Ridge yolunu tırmanmaktaydı. Araç ağaçların sınırına ve gündüz gözüyle yine görünmez hale gelen parlak kuşağa yaklaşınca nefesini tuttu. Şimdi minibüsü kullananın -ki Linda olduğunu varsayıyordu- bayıldığını ve minibüsün de devrildiği düşüncesine sıra gelmişti, ama araç hemen sonra tehlike noktasını geçti. Çok küçük bir savrulma görür gibi olmuştu ama bunun da hayal gücünün eseri olabileceğini biliyordu. Yakında gelmiş olacaklardı.

Kutunun yüz metre kadar solunda duruyorlardı ama Joe McClatchey kutuyu aynı şekilde hissedebildiğini düşünüyordu: lavanta renkli ışığın her çakışında beynini tırmalayan küçük bir şok geçiriyor gibiydi. Bu kendi

beyninin oynadığı bir oyun da olabilirdi ama Joe öyle olduğunu sanmıyordu.

Barbie, kolunu Bayan Shumway'a dolamış olarak yanında duruyordu. Joe onun omzuna dokunup, "Bu kötü geldi bana Bay Barbara," dedi. "Çok feci geldi."

Barbie, "Evet," dedi.

"*Onlar* da seyrediyor. Deri kafalar. Onları hissedebiliyorum."

Barbie, "Ben de," dedi.

Julia da neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Ben de," diye ekledi.

Belediyenin toplantı salonunda Koca Jim'le Carter Thibodeau sessizce televizyonun bölünmüş ekranında yer seviyesinden aktarılan görüntüleri izliyorlardı. İlk başta görüntüler bir fırtınaya yaklaşan kameradan ya da bombayla havaya uçan bir arabanın hemen ardından çekilmiş gibi titrekti. Sonra gökyüzü, çakıllar ve koşan ayaklar göründü. Birileri, "Hadi, acele edin," diyordu.

Wolf Blitzer, "Kamyon geldi," dedi. "Belli ki acele ediyorlar ama eminim ki bir an sonra... evet. Aman Tanrım, şuna bakın."

Kamera birden ayağa kalkan yüzlerce Chester's Mill sakinini gösteriyordu. Açık havada ibadet eden koca bir grubun dua için kalkmasına benziyordu. Önde olanlar arkadakiler tarafından Kubbe'ye doğru itiliyordu; Koca Jim cama dayanmışa benzeyen yassılaşmış burunlar, yanaklar, dudaklar görmüştü. Sanki kasaba halkı cam bir duvara bastırılıyordu. Bir an için yükseklik korkusuna kapıldı ve sonra sebebini anladı: ilk kez dışarıdan görüyordu. İlk kez ne kadar muazzam olduğunu anlıyordu ve bu gerçeklik çok çarpıcıydı. İlk kez sahiden korkmuştu.

Kubbe tarafından boğulan tabanca sesleri duyuldu.

Wolf, "Galiba silah sesi duyuyorum," dedi. "Anderson Cooper sen de duydun mu? Neler oluyor?"

Cooper'ın sesi uzaklardan, Avustralya'dan yapılan bir uydu bağlantısından geliyor gibiydi. "Wolf, biz henüz ulaşamadık ama küçük bir monitörüm var ve galiba.."

Wolf, "Ben görüyorum şimdi," dedi. "Anlaşılıyor ki.."

Carter, "Morrison bu," dedi. "Herif aklını kaçırmış, orası kesin."

Koca Jim, “Yarın işten ayrılıyor,” dedi.

Carter kaşları havada Koca Jim’e baktı. “Dün gece toplantıda söyledikleri yüzünden mi?”

Koca Jim parmağını Carter’a uzattı. “Zeki bir çocuk olduğunu biliyordum.”

Kubbe’de, Henry Morrison ne dün geceyi, ne cesareti, ne de görevini yapmayı düşünüyordu; bir şeyler yapmazsa insanların Kubbe’de ezileceğini düşünüyordu sadece, hem de hemen. O yüzden havaya ateş açtı. Onu örnek alan birkaç polis daha -Todd Wendlestat, Rance Conroy ve Joe Boxer- da aynı şeyi yaptılar.

Bağıran sesler (ve önde ezilen insanlardan yükselen feryatlar) yerini şok içinde bir sessizliğe bıraktı ve Henry megafonunu kullandı: “YAYILIN! YAYILIN DİYORUM KAHROLASILARI YAYILIRSANIZ ÖN TARAF HERKESE YETER!”

Küfürlü söz insanlar üzerinde silah seslerinden daha ciddi bir etki yapmıştı ve en inatçılar otoyolda kalsa da (Bili ve Sarah Allnut da onlardandı, aynı şekilde Johnny ve Carrie Carver de) ötekiler Kubbe boyunca yayılmaya başladı. Kimileri sağ tarafa gitti ama çoğunluk daha kolay gidildiği için sol taraftaki Alden Dinsmore’un çiftliğine doğru akın etti. Henrietta ile Petra da onların arasındaydı ve Canada Dry Roket’in sağladığı özgürlükle hareket ediyorlardı.

Henry silahını kılıfına sokup diğer polislere de aynı şeyi yapmalarını söyledi. Wendlestat ile Conroy emre uydular ama Joe Boxer kısa namlulu. 38’liğini elinde tutmaya devam etti - Henry daha önce görmüş olsa buna cumartesi gecesi tuhaflığı derdi.

Çocuk, “Hele bir dene,” diye dudak bükünce Henry, *bütün bunlar bir kâbus*, diye düşündü. *Birazdan kendi yatağımda uyanıp pencerenin önüne gideceğim* ve *serin, enfes bir sonbahar gününe bakacağım.*

Kubbe’den uzak durmayı seçenlerin (kaygı verici sayıda insan kasabada kalmıştı, çünkü solunum sorunları yaşamaya başlamışlardı) birçoğu televizyon izleyebiliyordu. Otuz kırk kişi Dipper’da toplanmıştı. Tommy ve Willow Anderson Kubbe’deydi ama yol kenarındaki moteli ve içindeki televizyonu açık bırakmışlardı. Eskimiş ahşap pistte toplananların çoğu sessizce seyrediyordu ama arada ağlayanlar da vardı. Görüntüler cam gibi berraktı. İnsanın yüreğini burkuyordu.

Sekiz yüz kişinin görünmez bir engelin önünde, kimileri elini havaya dayamış gibi görünür vaziyette dizilmesi sadece onları etkilememişti. Wolf Blitzer, “Hayatımda hiç bu kadar mahzun yüzler görmemiştim,” diyordu. Yutkunduktan sonra, “Bence bırakalım yüzler konuşsun,” dedi.

Sustu ve bu iyi bir şeydi. Bu manzaranın anlatılmasına ihtiyaç yoktu.

Basın toplantısında Cox, *ziyaretçiler otobüslerden inip yürüyecek... ziyaretçilerin Kubbe’nin iki metre ötesine kadar yaklaşmasına izin verilecek, bunun güvenli bir mesafe olduğunu düşünüyoruz* demişti. Tabii ki öyle olmadı. Otobüslerin kapıları açılır açılmaz insanlar en sevdiklerinin isimlerini haykırarak hücum etti. Bazıları düştü ve anında ayaklar altında kaldı (bu itiş kakışta bir kişi öldü ve on ikisi ağır olmak üzere on dört kişi yaralandı). Yasak bölgeyi korumak için dizilen askerler kenara sürüklendi. Sarı GEÇİLMEZ bantları parçalandı ve koşan ayakların altında görünmez oldu. Yeni gelenler de ileri atılmak için zorluyor, karılarının, kocalarının, aile büyüklerinin, oğullarının, kızlarının, nişanlılarının ismini haykırıyorlardı. Dört kişi, taşıdıkları elektronik cihazlar hakkında ya yalan söylemiş ya da bunların varlığını unutmuştu. Bunlardan üçü anında öldü; yasak cihazlar listesinde pilli kulaklığını görmemiş olan dördüncü kişi ise, birçok noktada beyin kanaması geçirdikten sonra bir hafta komada kaldı.

Küçük küçük düzene girdiler ve ortak televizyon kameraları durumu baştan sona görüntüledi. Kasaba halkıyla ziyaretçilerin aralarındaki görünmez ele karşılıklı ellerini dayayışlarını, öpüşmeye çalışmalarını gösterdiler; birbirinin gözüne bakıp bakıp ağlayan kadınları, erkekleri incelediler; Kubbe’nin hem içinde hem de dışında bayılanları ve dizüstü çöküp ellerini kaldırarak karşılıklı dua edenleri gösterdiler; dışarıda gebe karısıyla arasına giren engeli, derisi parçalanıp havaya kan zerrecikleri bulaşana kadar yumruklayan adamı kaydettiler; parmaklarını uçları bembeyaz olacak bir güçle ağlayan torununun alnına dayamaya çalışan yaşlı kadına baktılar.

Basın helikopteri tekrar kalkıp yükseldi ve uzunluğu beş yüz metreyi geçen çift sıralı insandan yılanı gösterdi. Motton tarafındaki yapraklar ekim renkleriyle tutuşmuş dans ediyordu; Chester’s Mill tarafında ise cansız olarak sarkıyorlardı. Kasaba halkının arkasında -yolda, tarlalarda, çalılara takılmış olarak- düzinelerce atılmış pankart vardı. Bu kavuşma anında (ya da hemen hemen kavuşma anında) siyaset ve protesto unutulup gitmişti.

Candy Crowley, “Wolf, bunca yıllık muhabirlik hayatımda görmüş olduğum bu manzara, kesinlikle en hazin, en garip manzara,” dedi.

Yine de insanoğlu uyum sağlama becerisi olmasa bir hiç sayılırdı ve ufak ufak o heyecan ve yadırgama azalmaya başlamıştı. Olay normal bir buluşmaya dönüştü. Ve ziyaretçilerin arkasında aşırı bunalanlar -Kubbe’nin her iki tarafında da- nakledilmeye başlandı. Chester’s Mill tarafında götürülebilecekleri bir Kızılhaç çadırı yoktu. Polisler fenalaşanları polis arabalarının sağlayabildiği gölgelere koymuş Pamela Chen’le okul otobüsünü bekliyorlardı.

Karakoldaki WCIK baskın grubu da olanları herkes gibi büyülenmişçesine gibi sessizce seyrediyordu. Randolph henüz biraz erken olduğu için izin vermişti. Elindeki listede bulunan isimleri kontrol etti, sonra Freddy Denton’a ön basamaklara gelmesini işaret etti. Yönetimi elinden aldı diye Denton’un surat asacağını sanmıştı (Peter Randolph hayatı boyunca herkesi kendisiyle kıyaslamış biriydi) ama hiç öyle olmadı. Bu iş işe yaramaz sarhoşları içki dükkânlarından uzak tutmaya benzemiyordu ve Freddy Denton sorumluluğu devrettiği için gayet memnundu. İşler yolunda giderse bundan pay çıkarmakta sorun görmezdi ama ya gitmezse? Randolph’un şüpheleri yoktu. Sonuçta karşısında işsiz bir serseri ile yarım akıllı bir eczacı vardı. Nerede sorun çıkabilirdi ki?

Ve Freddy, Piper Libby’nin daha birkaç gün önce yuvarlandığı basamaklarda dururlarken liderlik rolünden tamamen sıyrılamayacağını öğrendi. Randolph eline bir kâğıt tutuşturmuştu. Kâğıtta yedi isim yazılıydı. Biri de Freddy’ninkiydi. Öbür altı kişi Mel Searles, George Frederick, Marty Arsenault, Aubrey Towle, Stubby Norman ve Lauren Conree idi.

Randolph, “Sen bu grubu bağlantı yolundan götüreceksin,” dedi. “Bilir misin o yolu?”

“Evet, kasabanın bu tarafında Little Bitch’dan ayrılır. Ayyaş Sam’in babası oraya..”

Randolph, “Kimin ne yaptı umurumda değil,” diye lafını kesti. “Sen sadece yolun sonuna kadar git. Öğle vakti adamlarını oradaki ağaçlı kuşağa ulaştır. Radyo istasyonunun arkasından geleceksin yani. Tam öğle vakti Freddy. Ne bir dakika geç, ne bir dakika erken.”

“Ben hepimiz bu yoldan gideceğiz sanıyordum Pete.”

“Planlar değişti.”

“Değiştiğinden Koca Jim’in haberi var mı?”

“Koca Jim Meclis Üyesi Freddy. Polis şefi benim. Ayrıca senin amirinim, o yüzden lütfen sesini kesip dinler misin?”

Freddy, “Eeelbette,” dedi ve en azından edepsizlik denecek bir tavırla avuçlarını kulaklarına dayadı.

“Ben istasyonun önünden geçen yola park etmiş olacağım. Stewart’la Fern de benimle olacak. Ayrıca Roger Killian da. Eğer Bushey ve Sanders sana müdahale edecek kadar budalaysa -yani istasyonun arkasından silah sesleri duyarsak- üçümüz içeri dalıp onları arkadan avlayacağız. Anladın mı?”

“Evet.” Freddy’ye bayağı iyi bir plan gibi gelmişti aslında.

“Pekâlâ, şimdi saatlerimizi ayarlayalım.”

“Ne... pardon?”

Randolph iç çekti. “Saatlerimiz aynı olsun ki ikimiz için de aynı anda öğle olsun.”

Freddy hâlâ şaşkın görünüyordu ama söyleneni yaptı.

Karakolun içinden biri -galiba Stubby- bağırdı. “Hey, biri daha yeri öptü! Bayılanlar odun gibi istif ediliyor!” Buna kahkahalar ve alkışlar karşılık verdi. Melvin Searles, “Belki de çatışma çıkar,” dediği için hepsi heyecandan yerinde duramaz haldeydi.

Randolph, Freddy’ye, “On biri çeyrek geçe yola çıkıyoruz,” dedi. “Demek ki televizyon seyretmek için daha kırk beş dakikamız var.”

Freddy, “Patlamış mısır ister misin?” diye sordu. “Mikrodalgada bol bol ısıttık.”

“Fena olmaz herhalde.”

Kubbe’nin önünde Henry Morrison arabasına gidip soğuk bir şey içti. Üniforması terden sırılsıklamdı ve hiç bu kadar yorulduğunu hatırlamıyordu (bunun büyük kısmının kötü hava yüzünden olduğunu tahmin ediyordu - doğru dürüst soluk alamıyordu) fakat genel olarak kendisiyle adamlarından memnundu. Kubbe’de kitlesel bir ezilmeyi önlemişlerdi, bu tarafta ölen olmamıştı -şimdilik- ve insanlar yatışmaya başlamıştı. Motton tarafında beş altı tane kameraman bir oraya bir buraya koşup, mümkün olduğunca yürek burkan buluşma görüntüsü alıyordu. Henry bunun mahremiyet ihlali olduğunu biliyordu ama Amerika ile dışarıdaki dünyanın bunu görmeye

hakkı olduğunu düşünmekteydi. Ve işin aslı, insanların da umurunda değilmiş gibiydi. Hatta kimilerinin hoşuna gidiyordu; kendi on beş dakikalık ünlülüklerini yaşamaktaydılar. Henry kendi annesiyle babasına bakınacak vakti bulmuş ama onları göremeyince şaşırmamıştı; kalkıp cehennemin dibine gitmişler ve Derry'e yerleşmişlerdi ve gideli yıllar olmuştu. Adlarını ziyaretçi çekilişine yazdırdıklarından bile kuşkuluydu.

Batıdan yeni bir helikopter geliyordu ve Henry bilmese de içinde Albay Cox vardı. Cox da Ziyaretçi Günü'nün şimdiye kadar olan gelişmelerinden o kadar şikâyetçi değildi. Chester's Mill tarafında kimsenin basın toplantısı için hazırlık yapmadığı söylenmişti ama buna şaşırmış veya rahatsız olmuş değildi. Toparladığı kabarık dosyalara bakarak, Rennie ortaya çıksa daha çok şaşırırdı. Cox yıllardır pek çok şey görüp geçirmiş biriydi ve kabadayı kılıklı korkakları nerede görse tanırdı.

Sonra Cox uzun ziyaretçi dizisini ve Kubbe tarafından sıkışıp kalan kasabalıları gördü. Manzara James Rennie'yi aklından sildi. "Bundan daha beter bir şey olabilir mi?" diye söylendi. "Bundan beteri olabilir mi?"

Kubbe tarafında, yeni polislerden Toby Manning, "İşte otobüs geliyor!" diye bağırdı. Siviller pek fark etmese de -ya akrabalarıyla meşguldüler ya da hâlâ onları arıyorlardı- polislerden bir sevinç tezahüratı yükseldi.

Henry aracına doğru yürüdü ve sahiden de büyük sarı otobüsün Jim Rennie'nin açık hava galerisinin önünden geçtiğini gördü. Pamela Chen ufak tefek olabilirdi ama büyük bir zamanlama başarısı yapmış ve büyük bir otobüsle dönmüştü.

Henry saatine baktı ve on biri yirmi geçtiğini gördü. *Bunu da atlatacağız*, diye düşündü. *Sağ salim atlatacağız.*

Anacaddede üç büyük turuncu kamyon Town Common Tepesi'ne tırmanıyordu. Üçüncü kamyonda Peter Randolph, Stew, Fern ve Roger'la sıkış tepiş oturuyordu. Tam 119'un kuzey tarafından radyo istasyonuna doğru ilerlemeye başladıklarında Randolph'un aklına bir şey geldi ve eliyle alnına vurmamak için kendini zor tuttu.

Bol bol ateş gücüne sahiptiler ama başlıklarla çelik yelekleri unutmuşlardı.

Geri dönüp alsalar mıydı? Bunu yaparlarsa on iki çeyrekten önce orada olamazlar, hatta belki de daha bile geç kalırlardı. Hem zaten yelekler

gereksiz bir önlemdi. İki kişiye karşı on bir kişiydiler ve muhtemelen o ikisi olduğu yerde donup kalacaktı.

Gerçekten de kolay bir lokmaydı.

8

Andy Sanders kötü adamların ilk gelişinde sığındığı ağacın arkasında yerini almıştı. El bombası yoktu ama kemerinin önünde altı tane, belinin arkasına da dört tane yedek şarjör takmıştı. Ayağının dibindeki tahta sandıkta iki düzine daha vardı. Bu kadarı bir orduya yeterdi... hoş Koca Jim'in ordu yollayacağından kuşkuluydu, ne de olsa o sadece bir ilaç satıcısıydı.

Bir yanıyla bu yaptıklarına inanamıyordu, ama diğer yanı -met olmasa asla ortaya çıkmayacağından emin olduğu yanı- bundan fazlasıyla zevk alıyordu. Gazaba da geliyordu. Dünyadaki Koca Jim'ler her şeyi almamalı, her şeyi yok etmemeliydi. Bu sefer pazarlık yoktu, siyaset de, geri çekilmek de yoktu. Arkadaşıyla birlikte dayanacaktı. Ruh eşiyle birlikte. Andy bu ruh halinin nihilist olduğunu kavrıyordu, ama bunda bir sorun görmüyordu. Hayatını bedelleri düşünerek geçirmiş, bu uçmuş ve boş versene hali şahane bir değişiklik olmuştu.

Dizel motorlarından çıkan sese kulak verdi ve sesler iki yöne ayrılınca yoldaşının oyunu doğru oynadığını anladı - hakiki bir oyun kurucu gibi olacakların kokusunu önceden almıştı. Gelenlerin bir kısmı istasyona arkadan yaklaşmak üzere öbür yola sapıyordu.

Andy kızarmış pilicinden derin bir nefes daha çekti, nefesini olabildiğince içinde tuttu, sonra dışarı üfledi. Ne yazık ki marihuanalı sigaranın kalanını elinden düşürmüştü. Artık içmek istemiyordu (ne kadar güzel kafa yaparsa yapsın) çünkü yerini kaybetmek istemiyordu.

Andy Sanders, *seni seviyorum şef*, diye düşündü ve kalaşnikofunun emniyetini kapattı.

9

Bozuk bağlantı yolunun başında bir zincir geriliydi. Baştaki kamyonun direksiyonunda olan Freddy hiç tereddüt etmeden aracı sürdü ve zinciri demirleriyle birlikte söküp attı. Öndeki kamyonla Mel Searles'in kullandığı ikinci kamyon ormana daldı.

Üçüncü kamyonun kumandası Stewart Bowie'deydi. Little Bitch Yolu'nun ortasında durup WCIK'in telsiz kulesini gösterdi, sonra dönüp yarı otomatik HK'sını dizlerinin arasına kıstırmış olan Randolph'a baktı.

Randolph, "Bir kilometre daha git," diye emretti. "Sonra kenara çek ve motoru sustur." Saat tam on bir otuz beşti. Harika. Bol bol vakit vardı.

Fern, "Plan nedir?" diye sordu.

"Plan öğle olana kadar beklemek. Silah sesleri duyunca hemen fırlayıp arkalarından saracağız."

Roger Killian, "Bu kamyonlar çok gürültülü," dedi. "Ya o herifler gel diğimizi duyarsa? O zaman baskın şansımızı yitirmiş oluruz."

Randolph, "Bizi duymazlar," dedi. "İstasyonda oturmuş klimalı ortamda televizyon seyrediyorlardı. Başlarına ne geldiğini bile anlamayacaklar." Stewart, "Kurşun geçirmez yelek giymemiz gerekmez miydi?" diye sordu.

"Böyle sıcak bir havada niye onca yükü taşıyalım? Merak etmeyin. Bizim kuşlar göz açıp kapayana kadar cehennemi boylamış olacak."

10

On ikiden hemen önce Julia etrafına bakındı ve Barbie’nin gitmiş olduğunu gördü. Çiftlik evine döndüğünde Barbie, Sweetbriar Rose minibüsünün arkasına konserve yığıyordu. Çalıntı minibüse de birkaç torba erzak koymuştu.

“Ne yapıyorsun? Onları daha dün gece indirmiştik.”

Barbie gergin bir yüz ifadesiyle ona döndü. “Biliyorum ve yanlış yaptığımızı düşünüyorum. Kutuya yakın olmaktan mıdır nedir bilmiyorum ama Rusty’nin dün sözünü ettiği o büyüteci tepemde hissetmeye başladım ve birazdan güneş tam tepede parlamaya başlayacak. Umarım yanılıyorumdur.”

Julia, onu inceledi. “Başka kaldı mı? Kaldıysa ben de yardım edeyim. Gerekirse tekrar indiririz.”

Barbie, “Evet,” dedi ve gergin bir şekilde gülümsedi. “Gerekirse indirebiliriz.”

11

Bağlantı yolunun sonunda çoktan terk edilmiş bir evin bulunduğu bir açıklık vardı. İki turuncu kamyon buraya park etti ve baskın ekibi araçlardan indi. İkişer kişilik ekipler üzerinde ULUSAL GÜVENLİK yazan ağır kumaş torbaları sürüye sürüye indirdiler. Torbalardan birine ALAMO'YU UNUTMA yazısı eklenmişti. İçinde yine yarı otomatik HK'lar, iki tane sekizer mermi kapasiteli Mossberg pompalı tüfek ve bol bol da cephane vardı.

"Ya Fred?" Konuşan Stubby Norman'dı. "Bizim çelik yelek giymemiz gerekmiyor muydu?"

"Heriflere arkadan saldıracağız Stubby. Sen merak etme."

Freddy hissettiğinden daha rahat konuştuğunu umuyordu. Midesinde kelebekler uçuşmaktaydı.

Mel, "Teslim olma fırsatı tanıyacak mıyız?" diye sordu. "Yani Bay Sanders üye ya?"

Freddy bu konuyu düşünmüştü. II. Dünya Savaşı'nda ölen üç Chester's Mill polisinin fotoğraflarının asılı olduğu Onur Duvarı'nı da düşünmüştü. O duvarda yer almayı hiç istemezdi ve Şef Randolph bu konuda kesin emirler vermediği için kendi bildiği gibi davranabileceğini varsayıyordu.

"Ellerini kaldırırlarsa sağ kalırlar," dedi. "Silahsızlarsa yine sağ kalırlar. Bunların dışında geberip giderler. Buna itirazı olan var mı?"

Kimsenin itirazı yoktu. Saat on bir elli altı olmuştu. Gösteri başlamak üzereydi.

Freddy adamlarını (artı Lauren Conree'yi, çünkü o haşin suratı ve dümdüz göğsüyle o da erkek sayılabilirdi) gözden geçirdi, derin bir nefes aldı ve, "Beni takip edin," dedi. "Tek sıra halinde ilerleyip, ağaçların bittiği yerde durup ortalığı kolaçan edeceğiz."

Randolph'un zehirli sarmaşık ve zehirli meşe endişelerinin yersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Hem ağaçlar seyrek olduğu için teçhizatlarla bile rahatça yürünebiliyordu. Freddy küçük birliğinin ardıçların arasından hayran olunacak bir gizlilik ve sessizlik içinde geçtiğini düşündü. Her şeyin yolunda gideceğini hissetmeye başlamıştı. Aslında, adeta sabırsızlanıyordu.

Artık gerçekten harekete geçtikleri için midesindeki kelebekler de yok olmuştu.

Kolayca geldik, diye düşündü. *Kolayca ve sessizce. Şimdi aniden saldıracağız. Ne olup bittiğini bile anlamayacaklar.*

12

Malzeme binasının arka tarafına park edilmiş kapalı mavi minibüsün yanına çömelmiş bekleyen şef, hemen hemen müteveffa Verdreaux'un toprağa karışmakta olan evinin bulunduğu açıklıktan ayrıldıkları anda seslerini duydu. Çıkardıkları sesler, uyuşturucunun hassaslaştırdığı kulaklarına, en yakın su birikintisini arayan bir bizon sürüsünün sesleri gibi geliyordu.

Minibüsün önüne doğru kaydı ve tüfeğini tampona dayayıp dizüstü durdu. TANRI'NIN SAVAŞÇISI'nın namlusuna asılı el bombaları şimdi arkasında yerde duruyorlardı. Sivilceli, bir deri bir kemik sırtı ter içindeydi. Garaj kumandasını da pijamasının beline tutturmuştu.

Kendi kendine Sabırlı ol, dedi. Kaç kişi olduklarını bilmiyorsun. Ateş açmadan önce iyice ortaya çıkmalarını bekle, sonra da çabucak hepsini yere ser.

Yedek şarjörlerini de önüne dizip Andy'nin ıslık çalmaması için, İsa'ya dua ederek beklemeye başladı. Kendisi de çalmazdı inşallah. Bu işi atlatıp başka bir gün yine savaşmak üzere hayatta kalabilirlerdi.

13

Freddy Denton ağaçların sonuna ulaştı, tüfeğinin ucuyla bir köknar dalını kenara itti ve çevreyi inceledi. Aşırı büyümüş otlarla çevrili telsiz kulesini gördü, kuleden sanki dişleriyle algılıyormuş gibi gelen bir uğultu yayılıyordu. Etrafı tel örgüyle sarılıydı ve tel örgüde YÜKSEK VOLTAJ yazan bir levha asılıydı. Bulunduğu yerin solunda tek katlı, tuğladan yapılmış stüdyo binası vardı. İkisinin arasında da büyük kırmızı baraka. Barakanın depo olarak ya da uyuşturucu imal etmek için kullanıldığını tahmin etti. Veya ikisi birden.

Marty Arsenault yanına geldi. Üniforma gömleğinde koyu halkalar halinde ter izleri oluşmuştu. Gözlerinde dehşet vardı. Tüfeğinin namlusuyla işaret ederek, “O minibüsün ne işi var orada?” diye sordu.

Freddy, “Erzak dağıtım aracı,” dedi. “Kasabada dolaşırken hiç görmedin mi?”

Marty, “Gördüm, hatta yüklenmesine yardım etmişliğim de var,” dedi. “Geçen sene Katolikleri bırakıp Kutsal Mesih’e katılmıştım. Peki minibüs niye barakada değil?” Yankee aksanıyla meler gibi konuşuyordu.

Freddy, “Ben nereden bileyim ve niye bununla uğraşayım?” diye sordu. “Adamlar stüdyoda.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü televizyon orada ve bütün kanallar Kubbe’deki büyük gösteriyi veriyor.”

Marty HK’sını kaldırdı. “Emin olmak için şu minibüse birkaç el ateş edeyim. Tuzak da olabilir. Veya belki de içindedirler.”

Freddy namluyu aşağı itti. “Hey Tanrım, sen deli misin? Burada olduğumuzu bilmiyorlar ve sen haber vermek mi istiyorsun? Annenin yaşayan çocuğu var mı hiç?”

Marty, “Canın cehenneme,” dedi. Biraz düşündükten sonra, “Annenin de canı cehenneme,” diye ekledi.

Freddy omzunun üstünden arkaya baktı. “Gelin çocuklar. Arsadan stüdyoya doğru gideceğiz. Arka camlardan bakıp yerlerini saptayalım.” Sırıttı. “Sessizce süzülelim.”

Az konuşan Aubrey Towle, “Görelim bakalım,” dedi.

14

Little Bitch Yolu’nda kalan kamyonda Fern Bowie, “Ben bir şey duymuyorum,” dedi.

Randolph, “Duyacaksın,” diye cevap verdi. “Biraz sabret.”

Saat on ikiyi iki geçiyordu.

15

Şef, kötü adamların açığa çıkmasını ve arsayı çaprazlamasına geçerek stüdyonun arkasına doğru ilerlemesini izledi. Adamların üçü doğru dürüst polis üniforması, diğer dördü ise şefin herhalde bunlar da üniformadır diye varsaydığı mavi gömlekler giymişti. Lauren Conree'yi (satıcılık günlerinde müşterisiydi) ve kasabanın bağımlısı Stubby Norman'ı tamdı. Ayrıca yine eski müşterilerden ve Junior'ın arkadaşı Mel Searles'i de tanımıştı. Ölen Frank DeLesseps'in de arkadaşıydı ve muhtemelen Sammy'ye tecavüz edenlerden biriydi. Eh, bugünden sonra bir daha kimseye tecavüz edemeyecekti.

Yedi kişi vardı. En azından onun bulunduğu tarafta. Sanders'ın tarafında kaç kişi olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Biraz daha bekledi, başka kimse ortaya çıkmayınca ayağa kalktı, dirseklerini aracın kenarına yerleştirdi ve, "DURUN!" diye bağırdı. "TANRI'NIN GÜNÜ GELDİ, BÜTÜN GAZABI VE ÖFKESİYLE YERYÜZÜNÜ DÜMDÜZ EDECEK!"

Başlar anında döndü, ama bir saniye boyunca tüfeklerini kaldırmayı ya da kaçmayı bile düşünemeden öylece donup kalmışlardı. Şef, adamların polis olmadıklarını gördü; yerde duran, kaçamayacak kadar ahmak kuşlardı hepsi.

"VE GÜNAHKARLARI DA YOK EDECEK! YEŞAYA BİLDİRDİ! GÜNAH ÇIKARIN ALÇAKLAR!"

Bu dini açıklamadan ve duyurudan sonra şef ateş açıp soldan sağa hepsinin üzerine ateş açtı. Üniformalı polislerden ikisiyle Stubby Norman kırık bebekler gibi arka üstü devrilip ortalığı kana boyadılar. Sağ kalanların felç hali geçmişti. İkisi dönüp ormana doğru koştu. Conree ile son üniformalı polis stüdyoya doğru hamle etti. Şef onları gördü ve tekrar ateş açtı. Kalaşnikof kısa süre ateş kustu ve şarjör boşaldı.

Conree bir şey sokmuş gibi elini ensesine götürdü, yüzüstü düştü, iki kere çırpındı ve hareketsiz kaldı. Öteki -kel bir adam- ise stüdyonun arkasına ulaşmayı başardı. Şef ormana kaçan İkiliye pek aldırmamıştı ama keli haklamak istiyordu. Kel binanın etrafından dolanırsa Sanders'la karşılaşırdı ve arkasından ateş açabilirdi.

Şef yeni bir şarjör alıp elinin ayasıyla yerine yerleştirdi.

16

Frederick Howard Denton, nam-ı diğer Kel'in, WCIK stüdyosunun arkasına ulaştığında bir şey düşündüğü filan yoktu. Conree denen kızın boğazından vurularak düştüğünü gördüğü için, mantıklı düşünme kabiliyetini yitirmişti. O anda tek bildiği Onur Duvarı'nda yer almak istemediğiydi. Saklanmak zorundaydı ve bu da içeri girmek demekti. Bir kapı vardı. Kapının arkasından, "El Ele Tutuşup Tacın Etrafında Birleşeceğiz." ilahisinin sesleri geliyordu.

Freddy kapının tokmağını kavradı. Tokmak dönmeyi reddetti.

Kilitliydi.

Freddy silahını bırakıp elini kaldırdı ve haykırdı. "Teslim oluyorum! Ateş etmeyin, teslim.."

Ağır mermiler arkadan beline isabet etti. Kapıya kırmızı bir sıvının fışkırdığını gördü ve ancak *yelekleri giymeyi unutmamalıydık* diye düşünecek fırsatı oldu. Sonra, dünya hızla uzaklaşırken tek eli hâlâ kapı tokmağında yere yığıldı. Bütün varlığı ve bildiği her şey yakıcı parlaklıkta bir ışık noktasına dönüşmüştü. Sonra o da gitti. Eli tokmaktan kaydı. Dizlerinin üzerinde kapıya dayanmış olarak öldü.

17

Melvin Searles de düşünmedi. Mel, Marty Arsenault, George Frederick ve Stubby Norman'ın önünde biçildiğini görmüş, en azından bir merminin gözünün önünden geçip gidişine tanık olmuştu ve bu tür şeyler düşünmek için uygun bir ortam yaratmıyordu.

Mel sadece koştu.

Ağaçların arasında yalpalayarak, yüzünü çizen dalların farkına bile varmayarak koştu, bir kez düştü, tekrar kalktı ve nihayet kendini kamyonların bulunduğu açıklığa attı. Birini çalıştırıp oradan uzaklaşmak yapılacak en mantıklı şeydi ama Mel ve mantık birlikte olamıyorlardı. Arkadan baskın verecek grubun sağ kalan diğer üyesi omzundan yakalayıp büyük bir çam ağacının gövdesine dayamasa herhalde bağlantı yolundan koşarak Little Bitch'e doğru gidecekti.

Diğer kişi kitapçının kardeşi Aubrey Towle'ydi. İriyarı, ayaklarını sürterek yürüyen, donuk bakışlı biriydi, arada ağabeyi Ray'ın rafları düzeltmesine yardım eder ama nadiren konuşurdu. Kasabada Aubrey'in biraz durgun zekâlı olduğunu düşünenler vardı ama şu anda hiç öyle görünmüyordu. Paniklemiş gibi de değildi.

Mel'e, "Ben geri dönüp o alçağı haklayacağım," diye bilgi verdi.

Mel, "Sana iyi şanslar ahbap," dedi. Ağaçtan ayrılıp yine bağlantı yoluna doğru döndü.

Aubrey Towle bu sefer Mel'i daha sert bir şekilde itti. Gözüne düşen saçlarını kenara çekip Heckler & Koch tüfeğini Mel'in karnına dayadı. "Bir yere gitmiyorsun."

Arkalarından tekrar bir salvo duyuldu. Ve çığlıklar.

Mel, "Duyuyor musun?" dedi. "Buna mı dönmek istiyorsun?"

Aubrey sabırlı bir ifadeyle Mel'e baktı. "Benimle gelmek zorunda değilsin ama beni koruyacaksın. Anladın mı? Yoksa seni ben vururum."

18

Şef Randolph’un yüzünde gergin bir sırıtış vardı. “Düşmana arkadan baskına verildi. Her şey plana uygun gidiyor. Bas gaza Stewart. Bahçe yoluna gir. Sonra inip stüdyoyu ele geçireceğiz.”

Stewart, “Ya barakadaysalar?” diye sordu.

“O zaman yine arkadan baskın yapma imkânı var demektir. Yürü hadi! Kaçırmayalım!”

Stewart Bowie yürüdü.

19

Andy malzeme binasının arkasından silah sesleri duydu fakat şef ıslık çalmadığı için yerinden ayrılmadı. Arkada her şeyin yolunda gittiğini umuyordu, çünkü şimdi onun kendi dertleri başlıyordu: istasyonun bahçe yoluna sapacakmış gibi görünen bir belediye kamyonu vardı.

Andy kamyon yaklaşırken ağaç gövdesini sürekli kamyonla arasında tutarak döndü. Kamyon durdu. Kapıları açıldı ve dört adam indi. Andy üçünün daha önce de gelen adamlar olduğundan oldukça emindi... ve Tavuk Bey konusunda kuşkuya yer yoktu. Andy o boka batmış yeşil çizmeleri nerede görse tanırdı. Kötü adamlar. Andy'nin bu adamların şefi arkadan kıstırmalarına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Ağacın arkasından çıktı ve CLAUDETTE'yi atışa hazır vaziyette tutarak bahçe yolunun ortasından yürümeye başladı. Yürürken çakılları eziyordu ama bunu bastıracak bol bol ses vardı: Stewart kamyondaki radyoyu ardına kadar açık bırakmıştı.

Kalaşnikofunu doğrulttu ama kendini biraz daha beklemeye ikna etti. *Bırak önce bir araya toplansınlar.* Adamlar stüdyonun ön kapısına yaklaşırken sahiden de bir araya toplanmışlardı.

Andy başarılı bir John Wayne taklidiyle, "Bak bak bak, Tavuk Bey ve arkadaşları," dedi. "Ne haber çocuklar?"

Adamlar dönecek gibi oldular. Andy, s *enin için şef* diye düşündü ve ateş açtı.

İlk yaylım ateşinde iki Bowie kardeşle Tavuk Bey'i öldürdü. Tek kaçırdığı Randolph'tu. Andy, Şef Bushey'in öğrettiği şekilde şarjörü düşürdü, belinden yeni bir tane kaptı ve yuvasına oturttu. Şef Randolph sağ koluyla bacağından kanlar sızarak stüdyonun kapısına doğru emekliyordu. Omzunun üstünden arkaya baktı, terli yüzünde gözleri kocaman olmuş parlıyordu.

"Lütfen Andy," diye fısıldadı. "Biz size zarar vermeyecektik ki, sadece Jim'le çalışmaya devam edebileşin diye seni geri götürecektik."

Andy, "Doğrudur," dedi ve sahiden güldü. "Palavracılara palavra sıkılmaz. Bunlar senin için.."

Stüdyonun arka tarafından uzun, kesik kesik silah sesleri geldi. Şefin başı dertte olabilirdi, kendisine ihtiyacı olabilirdi. Andy CLAUDETTE'yi kaldırdı.

Randolph, "Lütfen öldürme beni!" diye haykırdı. Bir eliyle yüzünü kapamıştı.

Andy, "Sadece İsa'yla yiyeceğin yemeği düşün," dedi. "Üç saniye sonra peçeteni seriyor olacaksın."

Kalaşnikoftan gelen mermiler Randolph'u neredeyse ta stüdyo kapısına kadar savurdu. Sonra Andy binanın arkasına koştu, o arada kısmen kullandığı şarjörü çıkarmış yenisini takıyordu.

Arkadaki arsadan keskin bir ıslık sesi geldi.

Andy, "Geliyorum şef!" diye bağırdı. "Dayan, yettim!"

Bir patlama oldu.

20

Aubrey ağaçların kenarından, “Koru beni,” dedi. Gömleğini çıkarıp ortadan ikiye bölmüş ve belli ki Rambo’ya benzemek için yarısını başına dolamıştı. “Ve eğer beni haklamayı düşünüyorsan bunu hemen yap, yoksa buraya döner ve o kahrolası gırtlağını keserim.”

Mel, “Seni kollayacağım,” diye söz verdi. En azından bulunduğu yerde emniyette olacaktı.

Herhalde.

Aubrey, “O kaçık herif bundan kurtulamayacak,” dedi. Hızlı hızlı soluyarak kendini hazırlıyordu. “Zavallı. Müptezel pislik.” Ve sesini biraz daha yükseltip, “Geliyorum keş manyak!” dedi.

Şef öldürdüklerine bakmak üzere minibüsün arkasından çıkmıştı. Aubrey Towle ağaçların arasından avaz avaz haykırarak fırlayınca dikkatini ona çevirdi.

Sonra Mel ateş etmeye başladı ve mermiler yakınına uğramasa da şef içgüdüsel olarak kendini yere attı. Bunu yapınca garaj kapısının kumandası pijamasının gevşek belinden kurtulup otların arasına düştü. Şef onu almak üzere eğildi ve tam o anda Aubrey kendi otomatik tüfeğiyle ateş açtı. Mermi delikleri minibüsün yan tarafında anlamsız bir şekil oluşturmuş ve yolcu tarafındaki camı parlak cam kırıklarına dönüştürmüştü. Bir mermi ön camın kenarındaki metal çerçeveye çarptı.

Şef garaj kumandasını bırakıp ateş etmek üzere döndü. Fakat işin sürpriz tarafı kalmamıştı ve Aubrey Towle’de oturmuş bekliyor değildi. Zikzaklar çizerek telsiz kulesine doğru koşuyordu. Kule gizlenme imkânı sağlamazdı ama Searles’in atış menzili açılmış olurdu.

Aubrey’in şarjörü bitmişti ama içindeki son mermi şefin başının yan tarafını sıyırmıştı. Sıyrık kanamaya başladı ve bir tutam saç şefin zayıf omuzlarından birine düşüp ter yüzünden oraya yapıştı. Şef popo üstü oturdu ve bir anlığına TANRI'NIN SAVAŞÇISI’NIN hâkimiyetini kaybettiyse de hemen toparlandı. Ciddi şekilde yaralandığını düşünmüyordu ama gelebilecek durumdaysa Sanders’ın gelmesinin tam sırasıydı. Şef Bushey iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı.

Aubrey Towle radyo kulesini çevreleyen tel örgüye ulaştığında Mel ağaçların kenarından tekrar ateş açtı. Bu sefer Mel'in hedefi minibüsün arkasıydı. Mermiler arka kapıları açtı. Benzin deposu patladı ve aracın arka yarısı alevler içinde kaldı.

Şef sırtında cehennemi bir sıcaklık hissetti ve aklına el bombaları geldi. Patlayacaklar mıydı? Radyo kulesine ulaşan adamın kendisine nişan almakta olduğunu gördü ve birdenbire kafasının içinde net bir ses duydu: ya sen de ateş et ya da garaj kumandasını al. Garaj kumandasını seçti ve eli aletin üstüne kapanırken çevresindeki hava aniden gözle görünmediği halde vızıldayan arılarla doldu. Biri omzundan soktu; diğeri ve bağırsaklarına yeni bir biçim kazandırdı. Şef Bushey yuvarlanırken garaj kumandası yine elinden kurtuldu. Havayı başka bir arı kümesi doldururken kumandayı almak için uzandı. Yüksek otların arasında sürünmeye başladı, garaj kumandasını olduğu yerde bırakmıştı, şimdi tek umudu Sanders'tı. Radyo kulesindeki adam -şef, *yedisinin içinde tek cesur olan buymuş,* diye düşünüyordu- ona doğru yürümeye başlamıştı. TANRI'NIN SAVAŞÇISI artık çok ağır geliyordu, zaten bütün vücudu da ağırlaşmıştı ama yine de şef dizlerinin üstünde doğrulup tetiğe basmayı başardı.

Hiçbir şey olmadı.

Ya şarjör boştu ya da takılmıştı.

Aubrey Towle, "Seni ahmak," dedi. "Seni keş alçak. Sen.."

Sanders, "Claudette!" diye haykırdı.

Towle kaçmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Kısa süren seri bir yaylım ateşi açıldı ve dört adet 7. 62 Çin malı mermi Aubrey'in kafasının büyük kısmını omuzlarından uçurdu.

Andy, "Şef!" diye bağırdı ve omzuyla şakağından kanlar fışkıran arkadaşının çömeldiği yere koştu. Şefin yüzünün sol tarafı olduğu gibi kıpkırmızı ve ıslaktı. "Şef! Şef!" Kendini dizlerinin üstüne atıp şefe sarıldı. İkisi de Mel Searles'i, geride kalan son adamı görmemişti. Mel ise ağaçların arasından çıkmış ihtiyatla onlara doğru yürüyordu.

Şef, "Tetiği al," dedi.

"Ne?" Andy bir an CLAUDETTE'nin tetiğine baktı ama şefin kastettiği o değildi.

Şef, “Garaj kumandası,” diye fısıldadı. Sol gözü de kan revan içindeydi; diğer gözü ise parlak ve yoğun bir ifadeyle Andy’ye bakıyordu. “Garaj kumandası Sanders.”

Andy garaj kumandasının otların arasında yattığını gördü. Alıp hemen şefe uzattı. Şef kumandayı avucunun içine aldı.

“Sen de... Sanders.”

Andy elini şefin elinin üstüne koydu. “Seni seviyorum şef,” dedi ve Şef Bushey’in kuru, kanlanmış dudaklarını öptü.

“Ben... de... seni... Sanders.”

Mel bir tür delilik hali içinde, “Hey siz!” diye bağırdı. Sadece on metre ötede duruyordu. “Yer açın! Yok, daha iyisi ben size cehennemde yer açayım!”

“Şimdi... Sanders... şimdi.”

Mel ateş açtı.

Andy ile şef mermilerle iki yana devrildiler ama ayrılmadan önce birleşmiş elleriyle üzerinde AÇ yazan beyaz düğmeye basmışlardı.

Bembeyaz ve her şeyi kapsayan bir patlama oldu.

21

Ziyaretin sürdüğü 119'dan değil de güneybatı yönünden silah sesleri gelmeye başladığında, Chester's Mill sürgünleri meyve bahçesinin kenarında piknik yemeği yiyorlardı.

Piper, "Little Bitch Yolu tarafından geliyor," dedi. "Tanrım, keşke dürbünümüz olsaydı."

Fakat gıda dağıtım minibüsü infilak ettiğinde yükselen sarı duman topunu görmek için dürbüne ihtiyaçları olmadı. Twitch plastik bir kaşıkla baharatlı tavuk yiyordu. "Orada neler oluyor bilmiyorum ama radyo istasyonunda olduğu kesin," dedi.

Rusty, Barbie'nin omzunu kavradı. "Yakıt da orada! Uyuşturucu üretimi için hepsini oraya toplamışlar! Propan da orada!"

Barbie daha da kötü bir olay gerçekleşmeden, bir an için net ve uyarıcı bir dehşete kapıldı. Sonra, sekiz kilometre ötede puslu gökyüzüne yükselen parlak, beyaz bir ışık görüldü. Bir saniye sonra da devasa bir patlama günün ortasında delik açtı. Önce WCIK kulesinden, sonra da arkasındaki ağaçlardan kırmızı alev topları yükseldi ve sonra da kuzeye ve güneye doğru yayılarak tüm ufku sardı.

Black Ridge'deki insanlar bağırıştılar ama kırk kilo plastik patlayıcı ile otuz yedi bin litrelik propan o patlamayla buluşurken çıkan ses yüzünden birbirlerini duymadılar. Gözlerini koruyarak geriye doğru kaçarken sandviçlerini ezip, içeceklerini döktüler. Thurston hemen Alice ile Aidan'ı kucakladı ve Barbie kararan gökyüzünün önünde gerçekten Cehennem Kapısı'nın açılışını ve ardındaki alev okyanuslarını gören bir adamın uzun, dehşet içindeki suratını algıladı.

Barbie, "Çiftlik evine dönmemiz lazım," diye bağırdı. Julia ağlayarak koluna sarılmıştı. İleride Joe McClatchey ağlayan annesini ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Bu insanların bir yere gidecek hali yoktu, en azından bir süreliğine.

Üç dakika içinde Little Bitch Yolu'nun büyük kısmının yok olacağı güneybatıda sarımsı mavi gökyüzü kararmaya başlamıştı ve Barbie, "İşte şimdi tam büyütecin altındayız," diye düşünmeye fırsat buldu.

İnfilak yüzünden kasaba merkezindeki çoğu boş evlerin bütün camları inmiş, telefon direkleri yamulmuş, kapılar menteşelerinden fırlamış, posta kutuları yamyassı olmuştu. Anacaddedeki tüm araçların alarmları çalıyordu. Koca Jim Rennie ile Carter Thibodeau'ya belediyenin toplantı salonu depremden sarsılıyor gibi gelmişti.

Televizyon hâlâ açıktı. Wolf Blitzer gerçekten korkmuş bir sesle, "Neydi o?" diye soruyordu. "Anderson Cooper? Candy Crowley? Chad Myers? Soledad O'Brien? Ne olup bittiğini bilen var mı? Neler oluyor?"

Kubbe'de, Amerika'nın en yeni televizyon starları etraflarına bakınıyor, kameralara sırtlarını dönüp ellerini gözlerine siper ederek kasaba yönüne bakıyordu. Bir kamera kısa bir tur atarak bir anlığına muazzam bir kara duman sütununu ve ufukta dönen kalıntıları gösterdi.

Carter ayağa fırladı. Koca Jim bileğinden yakaladı. "Sadece çabucak bir bak," dedi. "Ne kadar kötü olduğunu anla. Sonra hemen buraya dön. Radyasyon sığınağına inmek zorunda kalabiliriz."

"Tamam."

Carter merdivene koştu. Çoğu tarafı yok olan ön kapının, kırılmış camları botlarının altında çatırdıyordu. Basamaklara çıkınca karşılaştığı manzara hayal ettiğinin o kadar ötesindeydi ki bir an için çocuklaştı ve, *bu olsa olsa bugüne kadar görülmüş en büyük, en korkunç fırtına olabilir, ama ondan da beter,* diye düşünürken olduğu yerde donakaldı.

Batı tarafında gökyüzü kara bulutlarla kuşatılmış adeta kızıl-turuncu bir cehennemi andırıyordu. Havaya şimdiden infilak eden yakıtın kokusu sinmişti. Duyulan ses ise tam kapasite çalışan bir düzine çelik fabrikasının gümbürtüsüne benziyordu.

Tam karşısında kaçan kuşlar gökyüzünü karartmaktaydı.

Onların görüntüsü -gidecek yeri olmayan kuşlar- Carter'ı kendine getirdi. Bu görüntü ve yüzünde hissettiği rüzgâr. Altı gündür Chester's Mill'de rüzgâr esmiyordu ve şimdi esen sıcak ve de iğrenç rüzgâr leş gibi benzin ve yanmış odun kokuyordu.

Anacaddenin ortasında elektrik kablolarına dolanmış bir meşe yatıyordu.

Carter yine içeri kaçtı. Koca Jim de merdivenin başında duruyordu, ablak suratı solgun, korkmuş ve ilk kez tereddüt ettiğini görüyordu.

Carter, “Aşağı,” dedi. “Sığınağa. Geliyor. Yangın buraya geliyor. Ve buraya ulaştığında kasabayı diri diri yutacak.”

Koca Jim inledi. “Ne yaptı bu salaklar?”

Carter’ın umurunda değildi. Her ne yaptılarsa yapmışlardı. Çabuk olmazlarsa onların da işi bitecekti. “Aşağıda hava temizleme cihazları var mı patron?”

“Evet.”

“Jeneratöre bağlı mı?”

“Evet elbette.”

“Çok şükür. Belki bir şansımız olabilir.”

Daha çabuk olsun diye Koca Jim’in inmesine de yardım eden Carter sadece orada diri diri pişmemeyi diliyordu.

Dipper’ın kapı kanatları basınçla açılmıştı, fakat patlamanın şiddetiyle oluşan rüzgâr yüzünden tekrar kapanmışlardı. İçeri cam kırıkları yağdı ve dans pistinin arka kısmında duranlar yaralandı. Henry Morrison’un kardeşi Whit’in şahdamarı kesilmişti.

Kalabalık kapıya hücum etti, büyük ekran televizyon tamamen unutulmuştu. Yerde kendi kanında boğulmakta olan zavallı Whit’i çiğneyip geçtiler. Kapıdan çıkmak için boğuşurken kırık camlar yüzünden başka yaralananlar da oldu.

Birisi, “Kuşlar!” diye haykırdı. “Ah Tanrım, şu kuşların haline bakın!”

Ama kalabalığın çoğu, kuşların yerine batı tarafına bakıyordu - alev topunun artık gece yarısı kadar kararmış ve tümüyle zehirli gazlarla dolmuş olan gökyüzünden üstlerine doğru geldiği batıya.

Koşabilecek durumda olanlar kuşları örnek alarak can havliyle 117’nin ortasından hoplaya zıplaya kaçmaya başladı. Birkaç kişi kendini arabasına attı ve Dale Barbara’nın şimdi fi tarihindeymiş gibi gelen dayak olayının yaşandığı çakıllı otoparkta ufak çaplı kazalar oldu. Velma Winter eski Datsun pikabına atladı ve otoparktaki çarpışan arabalar turnuvasından paçayı kurtarınca yolunun kaçmakta olan yayalar tarafından kesildiğini gördü. Sağa baktı -Little Bitch ile kasaba merkezi arasındaki ağaçları yutarak üstlerine doğru kocaman bir giysi gibi yanarak gelen alev fırtınasını gördü- ve yolundaki insanlara rağmen körlemesine gaza bastı. Kucağında bebeğiyle kaçmakta olan Carla Venziano’ya çarptı. Velma vücutlarının

üstünden geçerken pikabın zıplayışını hissetti ve kemikleri kırılan, bebeği Steven altında ölü olarak kalan Carla'nın feryatlarına hiç tereddütsüz kulaklarını tıkadı. Velma'nın aklındaki tek şey buradan kurtulmak zorunda olduğuydu. Bir şekilde kaçmalıydı.

Kubbe'de, kavuşmalar bir felaket yüzünden bitmişti. Kubbe'nin içindekilerin artık akrabalarınınkinden de daha büyük bir derdi vardı: bulundukları noktanın kuzeybatısını kaplamakta olan devasa mantar buluttan neredeyse iki kilometre yüksekliğinde bir yangın çıkıyordu. İlk esintisi onlara kadar gelmişti -Carter'la Koca Jim'i radyasyon sığınağına kaçırtan esinti- ve, çoğu arkalarındakilere aldırmadan Kubbe'ye doğru sokulmuşlardı. Her halükarda, arkada kalanlar kaçacaktı zaten. Onlar şanslıydı; kaçabilirlerdi.

Henrietta Clavard soğuk bir elin elini tuttuğunu hissetti. Dönüp bakınca Petra Searles'i gördü. Petra'nın saçı tokalardan kurtulup, yanaklarına dökülmüştü.

Petra, "Şu keyif sıvısından daha var mı?" diye sordu ve cılız bir hadi eğlenelim tebessümü göstermeyi başardı.

Henrietta, "Kusura bakma, bitti," dedi.

"Eh, belki de fark etmezdi."

Henrietta, "Sen bana tutun güzelim," dedi. "Benden kopma. Kurtulacağız."

Fakat Petra yaşlı kadının gözlerine bakınca ne inanç gördü, ne de umut. Parti bitmek üzereydi.

Bakın şimdi. Bakın ve görün. Sekiz yüz kişi tıkış tıkış Kubbe'ye sıkışmış, boyunlarını bükmüş, kocaman açılmış gözlerle kaçınılmaz sonlarının gelişini izliyor.

İşte şuradakiler Johnny ve Carrie Carver'la Yemek Dünyası'nda çalışan Bruce Yardley. Buradakiler ise birazdan kül yığınına dönüşecek olan kereste deposunun sahibi Tabby Morrell'le karısı Bonnie; alışveriş merkezinde memur olan Toby Manning; Trina Cole ile Donnie Baribeau; arkadaşı ve öğretmeni Ellen Vanedestine ile Wendy Goldstone; otobüsü getirmeye gitmeyen Bili Allnut ile onu yaklaşan yangından korusun diye İsa'ya yalvaran karısı Sarah. Şurada ifadesiz yüzleri dünyanın bir duman bulutu içinde kaybolduğu batıya dönük olarak duran Todd Wendlestat ile Manuel Ortega. Yol kenarındaki motellerine bir daha asla Boston'dan

orkestra getirtemeyecek olan Tommy ve Willow Anerson. Hepsini görün, sırtını görünmez bir duvara dayamış olan bütün kasabayı görün.

Arkalarındaki ziyaretçiler önce irkilmiş, sonra geri çekilmiş ondan sonra da tabana kuvvet kaçmaya başlamıştı. Otobüslere aldırmayıp otoyoldan Motton'a doğru koşuyorlardı. Birkaç asker pozisyon almıştı ama çoğu silahını indirmiş, kalabalığın peşine takılmıştı ve arkalarına Lut'un Sodom'a baktığından fazla bakamamışlardı.

Cox kaçmıyordu. Cox Kubbe'ye yaklaştı ve, "Sen! Yetkili Memur!" diye bağırdı.

Henry Morrison dönüp albaya doğru yürüdü ve ellerini göremediği sert ve gizemli yüzeye dayadı. Nefes almak zorlaşmıştı; yangının yarattığı zehirli rüzgâr Kubbe'ye çarpıp dönmüş ve yaklaşan aç şeye doğru esmeye başlamıştı: yani kızıl gözlü kara kurda. Burada, Motton kasaba sınırında yiyeceği kuzucuklar vardı.

Henry, "Yardım edin bize," dedi.

Cox ateş fırtınasına baktı ve kalabalığın bulunduğu yere en geç on beş, en erken üç dakikada ulaşacağını tahmin etti. Bu bir yangın veya sıradan bir patlama değildi; bu kapalı ve zaten kirlenmiş olan ortamda bir afetti.

"Maalesef elimden bir şey gelmez," dedi.

Henry cevap veremeden Joe Boxer koluna yapıştı. Bir şeyler geveliyordu.

Henry, "Boş ver Joe," dedi. "Kaçacak bir yer yok, dua etmekten başka yapacak bir şey de yok."

Fakat Joe Boxer dua etmedi. O küçük aptal rehinciden alınma tabanca hâlâ elindeydi ve yaklaşan cehenneme son kez bir baktıktan sonra Rus ruleti oynarmış gibi silahı şakağına dayadı. Henry durdurmaya çalıştı ama çok geçti. Boxer tetiğe basmıştı. Kafasından çok miktarda kan fışkırmasına rağmen hemen de ölmedi. O küçük aptal tabancayı mendil gibi sallayarak, acıyla haykırarak yalpaladı. Sonra dizlerinin üstüne düştü, ellerini dua eder gibi kararan gökyüzüne kaldırdı ve otoyolun kesik beyaz çizgilerinin üzerine yüzüstü düştü.

Henry taş kesilmiş yüzünü hem üç adım hem de milyonlarca kilometre uzaktaki Albay Cox'a döndürdü. Cox, "Çok üzgünüm dostum," dedi.

Pamela Chen yerinden fırladı. Gürültüyü bastırmak için Henry'e, "Otobüs!" diye bağırıyordu. "Otobüsü alıp doğruca üstüne sürmemiz lazım! Tek şansımız bu!"

Henry bunun şans filan olmadığını biliyordu ama başını salladı, Cox'a son kez baktı (Cox polisin o ümitsiz, dehşet içindeki gözlerini asla unutmayacaktı), Pammie Chen'in elinden tuttu ve kızın peşinden 19 numaralı otobüse yürüdü.

Alevler kasaba merkezine erişmiş ve anacadde boyunca ilerlemişti. Barış Köprüsü yok olmuştu. Tepelerinde belediye binası çökerken Koca Jim'le Carter radyasyon sığınağında korkudan büzüldüler. Karakol tuğla duvarlarını önce içine çekti sonra gökyüzüne fırlattı. Savaş Anıtı Meydanı'nda Lucien Calvert'ın heykeli kaidesinden koptu. Lucien kahramanca kaldırdığı tüfeğiyle alevlere karıştı. Kütüphanenin çimenliğinde çapkın şapkası ve bahçe eldiveninden elleriyle Cadılar Bayramı kuklası da bir alev yumağı haline gelmişti. Oksijene aç yangın yegâne zehirli ciğerini doldurmak üzere iyi havayı içine çekerken büyük bir vınlama sesi çıkarıyordu - Tanrı'nın kendi elektrik süpürgesinin sesiydi sanki. Anacaddede yer alan binalar ardı ardına infilak ederken çatılarını, tahtalarını, camlarını Yeni Yıl konfetisi gibi havaya saçıyordu: kullanılmayan sinema binası, Sanders Eczanesi, Burpee Alışveriş Merkezi, Benzin ve Gıda Şirketi kitapçı, çiçekçi, berber hepsi gitmişti. Cenaze evinde en son gelen ölüler metal dolaplarında tavuk gibi kızarmıştı. Yangın anacaddedeki zafer alayını Yemek Dünyası'nı da yutarak bitirdikten sonra otoparkta kalanların haykırarak birbirine sokulduğu Dipper'a yöneldi. Bu insanların yeryüzünde gördüğü son manzara elli metre yüksekliğindeki bir alev duvarının, sevdiklerine koşan Poseidon'un dev oğlu Albion gibi üzerlerine doğru gelişi oldu. Şimdi alevler anayollarda geziniyor, asfaltlarını çorbaya çeviriyordu. Aynı zamanda Eastchester'a doğru hızla ilerliyor önüne gelen her şeyi yutuyordu. Michela Burpee birazdan bodruma kaçacaktı, ama çok geçti; mutfağı etrafında patlayacak ve yeryüzünde gördüğü son şey erimekte olan Amana marka buzdolabı olacaktı.

Tarker-Chester's sınırında duran askerler -felaketin kaynağına en yakın yer burasıydı- yangın etkisiz yumruğunu Kubbe'ye indirip karartınca geriye savruldular. Ama hava sıcaklığını bir anda yirmi derece arttıran, en yakın ağaçlardaki yaprakları kavuran müthiş sıcağı hissetmişlerdi. İçlerinden biri

sonradan, “İçinde nükleer patlama olan cam bir kürenin önünde durmak gibiydi,” diyecekti.

Şimdi Kubbe’nin dibindeki insanların başına kaçınmayı çabucak öğrendikleri bu engele çarpan ölü ve ölmek üzere olan kuşlar; serçeler, ardıçlar, sığırcıklar, kargalar, martılar ve hatta kazlar yağmaya başlamıştı. Ve kasabanın kedileriyle köpekleri de Dinsmore tarlasından koşarak geliyordu.

Aralarında kokarcalar, dağsıçanları, kirpiler de vardı. Ayrıca geyikler, korkuyla kaçışan fareler ve tabii ki Alden Dinsmore’un adeta gözleri yuvalarından çıkmış çaresizce böğüren katırı da. Kubbe’ye ulaşınca çarptılar. Şanslı olanlar hemen öldü. Şanslı olmayan kırılmış kemikleriyle acılar içinde havlamaya, miyavlamaya, böğürmeye, ötmeye başladı.

Ollie Dinsmore bir keresinde ona 4-H mavi kurdele kazandıran güzelim ineği Dolly’i gördü (annesi onun ismiyle kafiyeli diye Dolly adını koymuştu). Dolly daha şimdiden kan içinde kalmış bacaklarının arasında birinin Weiaraner’iyle Kubbe’ye doğru dörtnala gidiyordu. Katır, Ollie’nin yaklaşan yangın yüzünden duymadığı bir çatırtıyla engele bindirdi... ancak Ollie o sesi beyninde canlandırabilmiş ve bir şekilde köpeğin zavallı Dolly’nin üstüne atılıp savunmasız kalan memesini parçaladığını görmek de babasını ölü bulmak kadar kötü gelmişti.

Bir zamanlar sevgilisi olan ineğin ölüşünü seyretmek çocuğu içinde bulunduğu şoktan çıkardı. Bu feci günden kurtulmak için en küçük bir şansı olup olmadığını bilmiyordu ama birdenbire iki şeyi gayet net görmüştü. Biri, üzerinde ölen babasının Red Sox kepi asılı olan oksijen tüpüydü. Öteki de büyükbaba Tom’un banyo kapısının ardında asılı olan oksijen maskesi. Ollie hayatı boyunca yaşadığı çiftliğe doğru koşarken -yakında var olmayacak çiftliğe- aklında tek bir tutarlı düşünce vardı: patates bodrumu. Ahırın altındaydı ve arkadaki tepe boyunca uzanıyordu, orası güvenli olabilirdi.

Eski hemşeriler hâlâ meyve bahçesinin kenarında duruyordu. Barbie onları değil yerlerinden kıpırdatmak, sesini duyurmayı bile başaramamıştı. Yine de herkesi çiftlik evine ve araçlara götürmek zorundaydı. Hem de hemen.

Bulundukları yerden bütün kasabayı kuşbakışı görebiliyorlardı ve Barbie, hava fotoğraflarına bakarak bir işgal ordusunun en olası rotasını kolayca görebilen bir general gibi alevlerin izleyeceği yolu tahmin edebiliyordu.

Güneybatıya doğru yakıp yıkarak ilerliyordu ve Prestile'in batı yakasında kalabilirdi. Kurumuş da olsa nehir doğal bir yangın engeli vazifesi görebilirdi. Yangının yaratmış olduğu rüzgâr da, kasabanın en kuzey kısmından uzak kalmasına yardımcı olacaktı. Eğer alevler Castle Rock ile Motton'daki Kubbe sınırlarına kadar ilerlerse -yani botun topuğuyla tabanına kadar- o zaman Chester's Mill'in TR-90'la kuzey Harlow arasında kalan kısımları, en azından yangından kurtulabilirdi. Fakat Barbie'yi düşündüren yangın değildi.

Barbie'yi düşündüren şu rüzgârdı.

Şu anda omuzlarını okşadığını ve ayrı duran bacaklarının arasında pantolon paçalarını ve Julia'nın saçlarını uçuşturacak güçte estiğini hissediyordu. Onları bırakıp yangını beslemeye gidiyordu ve artık Chester's Mill neredeyse tamamen kapalı bir ortam olduğu için yok olan temiz havanın yerine havayı tazelemek imkânsızdı. Barbie'nin gözünün önünde sudaki tüm oksijen tükendiği için akvaryumun yüzeyinde ölü olarak yatan bir balık canlanıyordu.

Birden Julia ona dönüp aşağıdaki bir şeyi gösterdi: birisi tekerlekli bir nesneyi çekerek Black Ridge Yolu'nda ilerliyordu. Barbie bu mesafeden kaçağın kadın mı erkek mi olduğunu kestiremiyordu, zaten bir önemi de yoktu. Her kimse, tepeye varamadan çok önce oksijensizlikten ölecekti.

Julia'nın elini tutup dudaklarını kulağına dayadı. "Gitmek zorundayız. Sen Piper'i yakala, o da kendisinden sonra kim varsa onu tutsun. Herkes.."

Julia ise kaçağı işaret ederek, "Ya o?" diye bağırdı. Kadın ya da adamın çektiği bir çocuk arabası da olabilirdi. İçinde ağır bir şeyler olmalıydı çünkü kaçak iki büklüm vaziyette çok yavaş bir şekilde ilerliyordu.

Barbie, Julia'nın anlamasını sağlamak zorundaydı, çünkü zaman giderek daralıyordu. "Ona boş ver. Çiftlik evine dönüyoruz. Herkes el ele tutuşsun ki kimse geride kalmasın."

Julia dönüp kaçağa bakmaya çalıştı ama Barbie kımıldamasına izin vermeyecek şekilde tuttu. Kulağına gerçekten ihtiyacı vardı çünkü anlamasını sağlamalıydı. "Şimdi gitmezsek çok geç olabilir. Havaya uçarız."

117'de Velma Winter, Datsun pikabıyla kaçan araç kafilesine önderlik ediyordu. Tek düşünebildiği dikiz aynasını dolduran yangın ve dumandı. Panikten tümüyle unutmuş olduğu Kubbe'ye çarptığında hızı yüz

yirmiydi (başka bir deyişle, o da yerdeki bir kuş olmuştu). Çarpışma, bir hafta önce, Kubbe'nin inişinden az sonra Billy ve Wanda Debec'in, Nora Robichaud'un ve Elsa Andrews'in felakete uğradığı yerde olmuştu. Velma'nın küçük pikabının motoru Velma'yı ikiye biçmişti. Vücudunun üst kısmı, bağırsakları parti süsü gibi arkadan sürünerek ön camdan fırlamış ve etli bir böcek gibi Kubbe'ye yapışıp kalmıştı. Bir sürü insanın öldüğü on iki araçlık zincirleme kaza böyle başladı. Çoğunluk sadece yaralıydı ama onlar da uzun süre hayatta kalamayacaklardı.

Henrietta ile Petra üstlerine gelen sıcağı hissettiler. Kubbe'ye sıkışıp kalan diğer yüzlerce insan da. Rüzgâr birazdan tutuşacak olan saçlarını ve giysilerini havalandırıyordu.

Henrietta, "Elimi tut tatlım," dedi ve Petra tuttu.

Koca sarı otobüsün geniş, sarhoş bir dönüş yapışını izlediler. Araç Richie Killian'ı kıl payı geçerek yalpalaya yalpalaya banket boyunca gitti. Richie Killian önce kenara sıçramış ve sonra çevik bir hareketle ileri atılıp giden otobüsün arka kapısına tutunmuştu, ayaklarını da kaldırıp tampona tünemişti.

Petra, "Umarım başarırlar," dedi.

"Ben de canım."

"Ama sanmıyorum."

Şimdi kaçışan geyiklerden bazıları yanmaya başlamıştı.

Henry otobüsün direksiyonundaydı. Pamela da krom direğe tutunmuş yanında duruyordu. Yolcular, çeşitli fiziksel sorunları olduğu için önceden otobüse bindirilmiş olan bir düzine kadar kasabalıydı. Aralarında Mabel Alston, Mary Lou Costas ve başında hâlâ Henry'nin beyzbol kepi olan Mary Lou'nun bebeği de bulunuyordu. Sorunu fiziksel olmaktan çok psikolojik gibi görünen Leo Lamoine de araçtaydı; dehşet içinde ağlıyordu.

Pamela, "Üstüne sür ve kuzeye dön!" diye haykırdı. Yangın onlara ulaşmış gibiydi, aralarında beş yüz metre bile kalmamıştı ve sesi dünyayı sarsıyordu. "Deli gibi sür, hiçbir şey için durma sakın!"

Henry umutsuz bir durum olduğunu biliyordu ama bu şekilde sırtım Kubbe'ye dayayıp çaresizce beklemekten kurtulduğunu da biliyordu, farları yakıp gaza bastı. Pamela geriye doğru savrulup öğretmen Chaz Bender'in kucağına düştü - Chaz da çarpıntısı tuttuğu için otobüse

bindirilmişti. Adam Pammie'nin doğrulmasına yardım etti. Arkadan dehşet feryatları yükseliyordu ama Henry pek duyacak halde değildi. Farlara rağmen yolu göremeyeceğini biliyordu ama ne gam? Polis olarak bu yoldan binlerce kez geçmişti.

Gaz *pedalına sonuna kadar basmış olarak alevli karanlığa dalarken* Gücü kullan Luke diye düşündü ve gerçek kahkahalarla gülmeye başladı. Otobüsün arka kapısına tutunmuş olan Richie Killian birden nefes alamaz oldu. Kollarının tutuştuğunu görecek kadar vakti olmuştu. Biraz sonra otobüsün dışındaki ısı sekiz yüz dereceye ulaştı ve tünediği yerde kızmış ızgaraya atılan bir et gibi pişti.

Otobüsün orta kısmı boyunca dizili tavan lambaları yanıyor, yolcuların kan ter içindeki dehşet dolu yüzlerine vuran loş bir ışık yaratıyordu. Ama dış dünya tamamen kararmıştı. Ancak dibini aydınlatan farların önünde kül girdapları dönüyordu. Henry hafızasına güvenerek ilerlerken lastiklerin ne zaman patlayacağını merak ediyordu. Otobüsün motor sesi yüzünden kendi sesini duyamıyordu ama hâlâ gülmekteydi. Yoldan çıkmamıştı; bu kadarı belliydi. Yangın duvarının öbür tarafına geçmeleri ne kadar sürecekti? Sahiden de diğer tarafa geçmeleri mümkün müydü? Olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Yüce Tanrım, ne kadar geniş olabilirdi ki bu yangın duvarı?

Pamela, "Başarıyorsun!" diye bağırdı. "Başaracaksın!"

Henry, *belki*, diye düşündü. Belki de başarırım. Ama Tanrım, ya bu ısı! Açıp maksimuma getirmek niyetiyle klimanın düğmesine uzandı ve tam o anda camlar patladı, içerisi alevler içinde kaldı. Henry *hayır! Hayır! Tam bu kadar yaklaşmışken olamaz*, diye düşündü.

Fakat otobüs dumanlardan çıkınca kara bir hiçlik dışında bir şey göremedi. Ağaçlar dibine kadar yanıp kül olmuş, yol kaynayan bir çukura dönüşmüştü. Sonra arkasından alev dilleri uzandı ve Henry Morrison artık görmez oldu. 19, yolun kalıntılarında zıpladı, bütün kırık camlarından alevler püskürterek devrildi. Arkasındaki hemen kararan yazıda YAVAŞLA ARKADAŞ! ÇOCUKLARIMIZI SEVİYORUZ! deniyordu.

Ollie Dinsmore deli gibi ahıra koşuyordu. Büyükbaba Tom'un oksijen maskesini boynuna asmıştı ve varlığını hiç bilmediği bir güçle iki tane oksijen tankı taşıyordu (İkincisini de garajda bulmuştu). Çocuk patates kilerine indirecek basamaklara doğru koştu. Çatı yanmaya başladığı için yukarıdan sökülme, parçalanma sesleri geliyordu. Ahırın batı tarafındaki

balkabakları da tutuşmuştu, çıkan koku yoğun ve iğrençti, cehennemde Şükran Günü gibi bir şeydi.

Yangın Kubbe'nin güney tarafına doğru ilerliyor, hızla son yüz metresini kat ediyordu; Dinsmore'un süt ahırları yıkılırken bir patlama olmuştu. Henrietta Clavard yaklaşan alevlere bakıp, *eh, ben yaşlıyım,* diye düşündü. *Hayatımı yaşadım. Şu zavallı kızcağız ne desin?*

Petra'ya, "Arkanı dön hayatım," dedi. "Başını da göğsüme yasla."

Petra Searles yaşlarla kaplı çok genç yüzünü Henrietta'ya çevirdi. "Canımız yanar mı?"

"Sadece bir saniyecik canım. Gözlerini kapa ve açtığında ayaklarını serin sularda yıkıyor olacaksın."

Petra son sözlerini söyledi. "Kulağa hoş geliyor."

Sonra gözlerini yumdu. Henrietta da aynısını yaptı. Alevler ikisini de kuşattı. Bir saniye boyunca oradaydılar ve sonraki saniyede... gitmişlerdi.

Cox hâlâ Kubbe'nin diğer tarafına yakın duruyordu ve kameralar da hâlâ bulundukları güvenli yerden çekim yapıyordu. Amerika'daki herkes şok içinde olanları izliyordu. Yorumcular şaşkınlıktan susmuştu ve duyulan tek ses çok şey anlatan yangının sesiydi.

Cox bir an için yangının önünde siluet olarak kalsalar da insan dizisini görebildi. Çoğu -sonunda çiftlik evine ve araçlarına dönmekte olan eski hemşeriler gibi- el ele tutuşmuştu. Sonra yangın Kubbe'yi yaladı ve insanlar yok oldu. Onların yok oluşunu telafi etmek ister gibi Kubbe görülür hale gelmişti: gökyüzüne uzanan kocaman bir kömür duvarıydı. Isının çoğunu içinde tutuyordu ama yine de Cox'un dönüp kaçmasına yetecek kadarı da diğer tarafa geçmişti. Koşarken bir yandan da tütmekte olan gömleğini yırtıyordu.

Yangın Barbie'nin öngördüğü verev çizginin berisini yakmış, Chester's Mill'i kuzeybatıdan güneydoğuya doğru kavurmuştu. Sönüşü de çok ani olacaktı. Oksijeni tüketecek geriye metan, formaldehit, hidroklorik asit, karbon dioksit, karbon monoksit ve aynı şekilde zararlı başka gazlar bırakmış olacaktı. Ayrıca boğucu partikül bulutları meselesi vardı: yok olan evlerden, ağaçlardan ve -tabii ki- insanlardan kalan partiküllerin oluşturduğu bulutlar.

Yani geride zehir bırakacaktı.

22

Yirmi sekiz sürgünle iki köpek konvoy halinde Kubbe'nin TR-90'la sınır yaptığı, eskilerin Canton dediği yere doğru gidiyordu. Üç minibüs, iki araba ve ambulansa doluşmuşlardı. Vardıklarında hava kararmış ve giderek zor nefes alman bir hale gelmişti.

Barbie, Julia'nın Prius'unun frenine bastı ve Kubbe'ye, düşünceli bir Karacı yarbayla yarım düzine askerin onu karşılamak üzere öne çıktığı noktaya koştu. Koşu mesafesi kısaydı ama Barbie Kubbe'de kırmızı sprey boyayla yapılmış çizgiye ulaştığında nefes nefeseydi. Temiz hava lavabodan akıp giden su gibi hızla kayboluyordu.

Albaya soluk soluğa, "Vantilatörler!" dedi. "Vantilatörleri çalıştırın!"

Claire McClatchey ile Joe da alışveriş merkezinin minibüsünden indiler, ikisi de zor yürüyor, zor nefes alıyordu. Arkadan telefon şirketinin minibüsü geldi. Ernie Calvert dışarı çıktı, iki adım attı ve dizlerinin üstüne çöktü. Norrie ile annesi onu ayağa kaldırmaya çalıştılar. İkisi de ağlıyorlardı.

Yarbay, "Albay Barbara, ne oldu?" diye sordu. Talim kıyafetindeki isimlikte STRINGFELLOW yazıyordu. "Rapor verin."

Rommie, "Başlarım raporunuza!" diye bağırdı. Kollarında yarı baygın bir çocuk -Aidan Appleton- vardı. Thurse Marshall da kolunu Alice'e dolamış olarak güçlükle arkasından geliyordu. Alice kustuğu için önü leş gibiydi. "Başlarım şimdi raporunuza da size de, şu fanları açsanıza yahu!"

Stringfellow emir verdi ve mülteciler dizlerinin üstüne çöktüler; ellerini Kubbe'ye dayamış, devasa vantilatörlerin engelden gönderebildiği kadar temiz havayı oburca içlerine çekmeye çalışıyorlardı.

Arkalarında yangın gazaba gelmişti.

KURTULANLAR

1

Chester’s Mill’in iki bin sakininden çoğu, kasabanın kuzey ucunda bulunan üç yüz doksan yedisi yangından kurtulmuştu. Gece bastırıp Kubbe’nin içini tümüyle kararttığında yüz altı kişi vardı.

Cumartesi sabahı Kubbe’nin tamamen kararmayan küçük kısmından giren zayıf gün ışığı aydınlattığında Chester’s Mill’in nüfusu sadece otuz ikiydi.

2

Ollie aşağı koşmadan önce patates kilerinin kapısını kapattı. Hâlâ yanıp yanmadıklarını bilmediği halde ışıkları yakan düğmeyi çevirdi. Yanıyorlardı. Ahırın bodrumuna inmeye çalışırken (şimdilik serindi ama uzun sürmeyecekti; daha şimdiden arkadan bastıran sıcağı hissedebiliyordu) aklına dört yıl önce Castle Rock'taki Ives Elektrik'ten gelen adamların ahıra yepyeni bir Honda jeneratör taktıkları geldi.

Alden bir tutam otu çiğnerken, "Bu aşırı pahalı alet düzgün çalışsa iyi olur," demişti. "Çünkü onu almak için gırtlağıma kadar borca battım."

Düzgün çalışıyordu. Hâlâ düzgün çalışıyordu ama Ollie bunun fazla sürmeyeceğini biliyordu. Yangın her şey gibi onu da yutacaktı. Bir dakika daha elektrik olursa şanslı sayılırdı.

Bir dakika sonra ben bile hayatta olmayabilirim.

Kemerlerden, zincirlerden ve kollardan oluşan, antik çağlardan kalma işkence aletine benzeyen patates ayırıcısı, kirli beton zeminin ortasında duruyordu. Onun ötesinde de koca koca patates öbekleri vardı. Sonbahar verimli geçmişti ve Dinsmore'lar hasadı Kubbe'nin inmesinden üç gün önce bitirmişlerdi. Normal bir yılda Alden'le oğulları kasım ayı boyunca onları tasnif eder sonra da Castle Rock'taki kooperatif pazarında ve Motton, Harlow ve Tarker Mill'deki çeşitli yol kenarı tezgâhlarında satarlardı. Bu yıl patates parası olmayacaktı. Ama Ollie hayatını kurtarabileceklerini düşünüyordu.

Patates kümelerinin yanına koştu, sonra iki tankı incelemek üzere durdu. Evden aldığının göstergesinden sadece yarısının dolu olduğu anlaşılıyordu, ama garajdan aldığının ibresi tamamen yeşildeydi. Ollie yarı dolu olanı yere bırakıp maskeyi garajdan getirdiğine bağladı. Büyükbaba Torn hayattayken bunu çok yapmıştı ve saniyelik bir işti.

Tam maskeyi tekrar boynuna astığında ışıklar gitti.

Hava da giderek ısınıyordu. Dizlerinin üstüne çöküp serin patates kümesini kazmaya, ayaklarıyla itmeye başladı, uzun tankı gövdesiyle koruyor ve tek eliyle altına çekiyordu. Diğer eliyle acayip yüzme hareketleri yapar gibiydi.

Patates çığının arkasından indiğini duydu ve geri çekilme güdüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı. Diri diri gömülmek gibiydi ve içinden diri diri gömülmediği takdirde kesinlikle öleceğini tekrarlamanın da pek yararı olmuyordu. Soluyor, öksürüyor, patates tozlarının arasında mümkün olduğunca nefes almaya çabalıyordu. Oksijen maskesini yüzüne taktı ve... bir şey olmadı.

El yordamıyla tankın vanasını bulmaya çalıştı, geçen süre sonsuzluk gibiydi, kalbi göğsünde kafesteki bir hayvan gibi çırpınıyordu. Gözlerinin ardındaki karanlıkta kırmızı çiçekler açmaya başlamıştı. Soğuk sebzeler üzerine yığılıyordu. Bunu yaptığı için deli olmalıydı, Kubbe'ye kurşun sıkan Rory kadar deliydi o da ve bunun bedelini ödeyecekti. Ölecekti.

Sonra nihayet parmakları vanayı buldu. Önce vana dönmedi ve Ollie yanlış tarafa doğru çevirmeye çalıştığını anladı. Parmaklarını aksi yöne döndürünce maskeye serin, hayat veren bir hava doldu.

Ollie soluk soluğa patateslerin altında yattı. Yangın, merdivenin tepesindeki kapıyı uçurunca hafifçe zıpladı; bir an için içinde yattığı tozlu beşiği sahiden görebilmişti. Bulunduğu yer de giderek ısınıyordu ve geride bıraktığı yarı dolu tankın patlayıp patlamayacağını merak ediyordu. Tam dolu olan tankın ona ne kadar zaman kazandıracağını ve bunlara değip değmeyeceğini de merak ediyordu.

Fakat bu beyniydi. Bedeninin tek bir amacı vardı ve o da hayatta kalmaktı. Ollie patates yığınının içinde daha da derine inmeye başladı, tankı da sürüklüyor, kaydıkça yüzündeki maskeyi düzeltiyordu.

3

Vegas bahisçileri Ziyaretçi Günü felaketinde hayatta kalacaklar üzerine bahis oynatsa Sam Verdreaux'a bire bin verilirdi. Fakat kumar böyle bir şeydi -insanlar bu yüzden durmadan o masalara dönüyordu- ve Julia'nın araçlarına koşmadan önce kaçmaya çalışırken gördüğü kişi Sam'di.

Ayyaş Sam da Ollie ile aynı nedenle yaşıyordu: oksijeni vardı.

Dört yıl önce Doktor Haskell'e gitmişti. Son zamanlarda nefes almakta güçlük çektiğini söyleyince Doktor Haskell yaşlı adamın hırıltılı göğsünü dinlemiş ve günde kaç paket sigara içtiğini sormuştu.

Sam, "Eh," demişti. "Ormanda yaşarken günde dört pakete kadar çıktığım olurdu ama şimdilerde biraz azalttım."

Doktor bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmek isteyince de Sam günde iki pakete indiğini tahmin ettiğini belirtmişti. American Iggles içiyordu. "Daha önce Chesterlerden içerdim ama artık onların filtresizini yapmıyorlar," diye açıklamıştı. "Hem daha pahalı onlar. Iggles ucuz ve yakmadan önce filtreyi çıkarabiliyorsun. Gayet kolay." Sonra da öksürmeye başlamıştı.

Doktor Haskell akciğer kanserine rastlamadı (şaşırtıcı bir durumdu) ama röntgen filmlerine göre sıkı bir amfizem vakasıydı ve Sam'e muhtemelen hayatı boyunca oksijen kullanacağını söyledi. Yanlış bir teşhisti ama adama da hak vermek lazımdı. Doktorların dediği gibi, insan toynak sesi duyunca aklına zebra gelmezdi. Ayrıca biri belli bir şey arıyorsa aradığını görme eğilimindedir, öyle değil mi? Ve her ne kadar Doktor Haskell kahramanca ölmüş sayılabilirse de Rusty Everett de dahil kimse onu Gregory House ile bir tutmuyordu. Aslında Sam bronşit olmuştu ve Doktor Haskell'in teşhis koymasından kısa bir süre sonra da iyileşmişti.

Bununla birlikte o arada Sam'e Castles in the Air'den (tabii ki Castle Rock menşeli bir şirketti) oksijen gelir olmuş ve Sam da bunu hiçbir zaman iptal etmemişti. Niye edecekti ki? Tansiyon ilaçları gibi bunu da sigorta ödüyordu. Sam bu sigorta işini pek anlamıyordu ama oksijen için cebinden para çıkmadığını biliyordu. Ayrıca saf oksijen solumanın bir şekilde vücudu dirilttiğini keşfetmişti.

Ancak “Oksijen Barı,” dediği barakaya gitmek bazen uzun süre aklına gelmiyordu. Sonra Castles in the Air şirketinin adamları boşları almaya geldiklerinde (sık sık ihmal ettikleri bir işti) Sam oksijen barına gidip valfları açar, tankları boşaltır, oğlunun eski kırmızı bebek arabasına koyar ve üzerinde hava kabarcıkları resmedilmiş parlak mavi kamyona taşırdı.

Hâlâ Little Bitch Yolu’ndaki eski evinde oturuyor olsaydı Sam da (tıpkı Marta Edmunds gibi) ilk patlamada kömür olurdu. Fakat o evle etrafındaki orman arazisine ait hisseleri ödenmemiş vergiler yüzünden elinden gitmişti (ve 2008’de gayet ucuza çeşitli sahte Jim Rennie şirketlerinin eline geçmişti). Küçük kız kardeşinin God Creek denen yerde ufak bir arsası vardı ve dünyanın altı üstüne geldiği gün Sam burada ikamet etmekteydi. Gecekondu ufacık bir yerdi ve işini dışarıda görmek zorundaydı (musluktan akan su sadece mutfaktaki eski bir el pompasıyla tedarik edilebiliyordu) ama şansına vergi sorunu yoktu ve... sigortası vardı.

Sam, Yemek Dünyası ayaklanmasındaki payından ötürü gurur duymuyordu. Yıllarca Georgia Roux’un babasıyla içki içmişti ve adamın kızının suratına taş attığı için üzülüyordu. Taş kızın başına çarpınca çıkan sesi, Gerogia’nın kırık çenesinin sarkışını, kızcağızın vantrilog kuklasına dönüşmesini hiç unutamıyordu. Kızı öldürebilirdi bile... öldürmemiş olması bir mucizeydi... hoş o da uzun sürmemişti. Ve sonra aklına daha da üzücü bir şey takılmıştı: kıza ilişmemiş olsa hastanede bulunmayacaktı. Hastanede olmayınca da muhtemelen hâlâ hayatta olacaktı.

Bu yönden bakılırsa kızı o öldürmüş demekti.

Radyo istasyonundaki patlama sızmışken birden doğrulup oturmasına, göğsünü tutup deli gibi etrafına bakınmasına yol açmıştı. Başının üstündeki cam patlamıştı. Aslında, gecekondudaki tüm camlar patlamıştı ve gecekondunun batıya bakan ön kapısı menteşelerinden fırlamıştı.

Kapıya basıp geçti ve viran durumdaki bahçesinden bütün dünyanın tutuşmuş gibi göründüğü batıya bakakaldı.

4

Bir zamanlar belediye binasının bulunduğu yerin altındaki radyasyon sığınağında jeneratör -küçük, demode ve artık burada bulunanlarla büyük ahiret arasındaki tek şey- gayet muntazam çalışıyordu. Pilli lambalar büyük kısmın köşelerinden loş bir ışık yayıyordu. Carter içerideki tek sandalyede oturuyor, Koca Jim ise iki kişilik kanepede oturmuş konserve kutusundan sardalye yiyordu. Balıkları küt parmaklarıyla tek tek çıkarıp tuza banmaktaydı.

İki erkeğin birbirine söyleyecek çok az şeyi vardı; Carter'ın sığınakta bulduğu tozlu portatif televizyon bütün dikkatleri üstüne çekiyordu. Sadece tek bir kanal -WMTW- çıkıyordu ama yeterliydi. Hatta fazlaydı bile; yıkım kaldırılamayacak kadar zordu. Kasaba merkezi harabeye dönmüştü. Uydu fotoğrafları Chester's Gölü'nün etrafındaki ormanların cürufa döndüğünü gösteriyordu ve 119'daki Ziyaretçi Günü kalabalığı azalan rüzgârda uçuşan küllerden ibaretti artık. Yirmi bin fit yüksekten bakınca Kubbe görünür olmuştu: artık yüzde yetmişi yanıp kül olmuş bir kasabayı kuşatan sonsuz, isli bir hapishane.

Patlamadan az sonra bodrumdaki ısı giderek artmaya başlamıştı. Koca Jim, Carter'a klimayı çalıştırmasını söyledi.

Carter, "Jeneratör ona da yetecek mi?" diye sordu.

Koca Jim kaçınılmaz yanıtı verdi. "Yetmezse zaten kavruluruz, yani ne fark eder?"

Carter, *bana hırlama*, diye düşündü. *Bütün bunlara sebep olmuşken bir de kalkıp bana hırlama. Her şeyin sorumlusuyken.*

Klimayı bulmak üzere ayağa kalktı ve tam o anda aklına başka bir fikir geldi: o sardunyalar sahiden iğrenç kokuyordu. Acaba yediği balıkların leş gibi koktuğunu söylese patron ne derdi?

Fakat Koca Jim ona *oğlum* demişti ve Carter o yüzden ağzını açmadı. Ve klimanın düğmesine basınca alet çalışmaya başladı. Ancak jeneratörün sesi sanki omuzlarına ekstra bir yük binmiş gibi boğuklaşmıştı. Yakıt stokları çok daha hızlı tükenecekti.

Carter televizyondaki acımasız yıkım sahnelerine bakarken, *fark etmez, adam haklı, başa gelen çekilir,* diye düşündü. Görüntülerin çoğu uydulardan ya da yüksekten uçan keşif uçaklarından geliyordu. Daha alçak seviyelerde Kubbe'nin çoğu yeri ışık geçirmez haldeydi.

Ama Carter'la Koca Jim kasabanın kuzeydoğu ucunu keşfedememişlerdi. Öğleden sonra üç civarında basından gelen görüntüler aniden oraya, ormanın içindeki bir askeri birlikten gelen yayına çevrildi.

"Ben Jake Tapper, TR-90'dan konuşuyorum, Chester's Mill'in kuzeyindeyiz. Ancak bu kadar yaklaşmamıza izin veriliyor fakat sizin de görebileceğiniz gibi kurtulanlar var. Tekrar ediyorum, kurtulanlar var."

Carter, "Burada da var kurtulanlar ahmak herif," dedi.

Koca Jim, "Kes sesini," dedi. Dolgun yanaklarına kan hücum ediyor ve alnına doğru dalgalı bir hatta ilerliyordu. Gözleri adeta yuvalarından çıkmış, elleri kilitlenmişti. "Bu Barbara. Lanet olası Dale Barbara!"

Carter da diğerlerinin arasında onu gördü. Görüntü çok uzun objektifli bir kamera aracılığıyla alınıyordu ve görüntüler titrekti -insanlara sıcakta oluşan seraptan bakmak gibiydi- fakat yine de yeterince netti. Barbara. Geveze rahip. Hippi doktor. Bir grup çocuk. Everett denen kadın.

Carter, *o cadaloz tamamen yalan söylüyormuş,* diye düşündü. *O yalanları kıvırmış ve aptal Carter da ona kanmıştı.*

Jake Tapper, "Duyduğunuz gümbürtü helikopterlerden gelmiyor," diyordu. "Eğer biraz geri çekilebilirsek.."

Kamera geri çekildi, görüntüye devasa vantilatörler girdi, hepsi ayrı ayrı jeneratörlere bağlıydı. Sadece birkaç kilometre ötedeki bunca gücü görmek Carter'ın kıskançlıkla kıvranmasına yol açmıştı.

Tapper, "Şimdi siz de görüyorsunuz," diye devam etti. "Helikopterlerden değil sanayi tipi vantilatörlerden geliyor. Şimdi... tekrar kurtulanlara dönebilirsek.."

Kamera söyleneni yaptı. Tam vantilatörlerin önüne gelecek şekilde Kubbe'nin önüne oturmuş ya da diz çökmüşlerdi. Carter rüzgârdan saçlarının uçuştuğunu görebiliyordu. Tam anlamıyla uçuşuyor denemese de hareket ettikleri kesindi. Ağır bir dip akıntısında salınan bitkilere benziyordu.

Koca Jim hayretler içinde, “Julia Shumway da orada,” dedi. “Elime fırsat geçmişken öldürmeliydim o kaltağı.”

Carter aldırmadı. Gözleri televizyona kilitlenmişti.

Jake Tapper, “Dört düzine vantilatörün yarattığı ortak etki bu insanları yere yıkacak güçte olmalıydı Charlie,” dedi. “Fakat buradan bakınca ancak zehirli bir karbon dioksit, metan ve kim bilir başka nelerin çorbasına dönüşen bir atmosferde sağ kalmalarına yetecekmiş gibi görünüyor. Uzmanlarımız Chester’s Mill’de kalan sınırlı oksijeninin de yangını beslemeye gittiğini söylüyor. Bu uzmanlardan biri -Princeton kimya profesörlerinden Donald Irving- cep telefonu görüşmemizde Kubbe’nin içindeki havanın artık Venüs’teki atmosferden pek farklı olmayabileceğini belirtti.”

Görüntüde New York’un güvenli ortamında endişeli görünen Charlie Gibson’a geçti. (Carter, *şanslı piç*, diye düşündü.) “Yangının neden çıkmış olabileceğine dair bir açıklama geldi mi?”

Yine Jake Tapper’e dönüldü... ve sonra da solunum yapılabilen küçük kapsüllerin içindeki kurtulanlara. “Hayır Charlie. Bir tür infilak oldu, burası kesin gibi, ancak askerler daha fazla bir açıklama yapmadı, Chester’s Mill’den de ses çıkmıyor. Ekranda gördüğünüz kişilerin bazılarında mutlaka cep telefonu vardır, ama temas kurarlarsa sadece Albay James Cox’la kuruyorlar. Kendisi buraya kırk beş dakika kadar önce ulaştı ve derhal kurtulanlarla görüştü. Şimdi bulunduğumuz yerden kameramız bu hazin manzarayı gösterirken ben de Amerika’da -ve tüm dünyada- merak eden izleyicilere Kubbe’de sağ kalanlardan isimleri kesinleşenleri duyurayım. Sanıyorum bazılarının fotoğrafları elinizde var, ben sayarken siz de onları gösterebilirsiniz. Benim listem alfabetik sırada sanıyorum ama buna da pek güvenmeyin.”

“Güvenmeyiz Jake. Evet elimizde bazı fotoğraflar var. Ama ağır ağır say.”

“Birleşik Devletler Ordusu’ndan Albay Dale Barbara, daha önce Teğmen Barbara idi.” Barbie’nin çöl kamuflaj kıyafetiyle çekilmiş bir resmi ekrana geldi. Kolunu sırıtan bir Iraklı çocuğa dolamıştı. “Madalyalı bir asker ve son zamanlarda kasabadaki lokantada aşçıydı.

“Angelina Buffalino... elimizde onun da resmi var mı?.. yok mu?.. tamam.

“Romeo Burpee, yerel alışveriş merkezinin sahibi.” Rommie’nin resmi vardı. Bir arka bahçede karısıyla birlikte mangal başında çekilmişti, üstündeki tişörtün göğsünde ÖP BENİ, BEN FRANSIZIM yazıyordu.

“Ernest Calvert, kızı Joan ve Joan’ın kızı Eleanor Calvert.” Bu resim bir aile buluşmasında çekilmişe benziyordu; her yerde Calvertler vardı. Hem hüzünlü hem güzel görünen Norrie kolunun altına kaykayını kıstırmıştı.

“Alva Drake... oğlu Benjamin Drake..”

Koca Jim, “Kapat şunu,” diye homurdandı.

Carter özlemle, “Hiç olmazsa onlar açık havada,” dedi. “Bir deliğe kısılıp kalmamışlar. Kendimi kaçarkenki Saddam Hüseyin gibi hissediyorum.”

“Eric Everett, karısı Linda ve iki kızları..”

Charlie Gibson sesinde neredeyse Mormonvari bir onay tınısıyla, “Bir aile daha!” dedi. Bu kadarı Koca Jim’e yetmişti; kalkıp sert bir bilek hareketiyle televizyonu kendisi kapattı. Sardalye kutusu hâlâ elindeydi ve bunu yaparken içindeki yağın bir kısmını pantolonuna sıçratmıştı.

Carter, *o lekeleri hiç çıkaramayacaksın,* diye düşündü ama söylemedi.

Carter, *ben seyrediyordum*, diye düşündü ama söylemedi.

Koca Jim yerine otururken, “O gazeteci kadın,” diye homurdandı. Ağırlığıyla kanepenin minderleri tıslamış ve yassılmıştı. “Her zaman bana karşıydı. Elinden ne gelirse yaptı Carter. Kitaptaki bütün numaraları. Bana bir kutu daha sardalye verir misin?”

Carter, *git kendin al*, diye düşündü ama söylemedi. Kalkıp bir kutu daha sardalye aldı.

Bayat sardalyelerle kötü kokular arasında kurduğu bağlantıya rağmen mantıklı görünen soruyu sordu.

“Ne yapacağız patron?”

Koca Jim kutunun dibindeki halkayı başparmağına geçirip kapağı açtı ve ortaya yeni bir ölü balık dizisi çıkardı. Acil durum ışıkları altında yağlı yağlı parlıyorlardı. “Hava temizlenene kadar bekleyip yukarı çıkacağız ve parçaları toplamaya başlayacağız oğlum.” İçini çekip yağları akan balıklardan birini daha tuzlu krakerin üstüne yerleştirdi ve yedi. Dudaklarına bulaşan yağların olduğu yerlere bir de kraker kırıntıları yapışmıştı. “Bizim gibiler hep böyle yapar. Sorumluluk sahibi olanlar. Sabanı sürenler.”

“Peki ya hava temizlenmezse? Televizyonda dediler ki..”

Koca Jim, “Ah canım gökyüzü düşüyor, ah canım gökyüzü düşüyor!” diye garip (ve garip bir şekilde rahatsız edici) bir şarkı söyledi. “Bunu yıllardır söylüyorlar, söylemiyorlar mı? bilim adamlarıyla kana susamış liberaller. III. Dünya Savaşı! Nükleer reaktörler yeryüzünü yok ediyor! İki bin yılında bilgisayarlar donup kalacak! Ozon tabakasının sonu geldi! Buzdağları eriyor! Katil kasırgalar! Küresel ısınma! Seven, koruyan bir Tanrı’nın varlığına inanmayan ateistler! Buna inanmayı reddedenler!”

Koca Jim yağlı ama kararlı parmağını genç adama uzattı.

“Bu dinsiz hümanistlerin inançlarının aksine gökyüzü düşmüyor. Sırtlarındaki sarı cüzam lekelerini silemezler oğlum -‘suçlular kimsenin kovalamadığı yere kaçar’ Levililer’den alınma- ama bu Tanrı’nın gerçeğini değiştirmez: O’na inananlar yorulmaz, kanatlarıyla kartal gibi yükselirler -bu da îşaya’nın kitabından. Dışarıda sadece duman var. Temizlenmesi de biraz zaman alacak.”

Fakat iki saat sonra, o cuma öğleden sonrasında saat tam dörtte radyasyon sığınağının mekanik destek sisteminin bulunduğu girintiden keskin ve kesik kesik gıcırtılar geldi.

Carter, “Bu da ne?” diye sordu.

O anda gözleri yarı kapalı kanepeye uzanmış vaziyette olan Koca Jim (çenesinde hâlâ sardalye yağı vardı) doğrulup kulak verdi. “Hava temizleyicisi,” dedi. “Kocaman bir iyon dağıtıcısı gibi. Bizim şovrumda da vardı bunlardan bir tane. İyi bir alet. Hem havayı taze ve hoş tutuyor hem de soğuk havalarda oluşan statik elektriği..”

“Kasabanın havası temizleniyorsa niye hava temizleyicisi çalışmaya başladı?”

“Sen niye yukarı çıkmıyorsun Carter? Kapıyı azıcık arala da neler oluyor bir bak. Belki biraz rahatlarsın.”

Carter rahatlayıp rahatlamayacağını bilmiyordu ama burada böyle oturmanın asabını bozduğunu biliyordu. Basamakları tırmandı.

O gider gitmez Koca Jim de kendini yerinden kaldırıp ocakla küçük buzdolabı arasındaki çekmecelerin yanına gitti. Böylesine iriyarı biri olarak şaşırtıcı bir hız ve sessizlikle hareket ediyordu. Aradığını üçüncü

çekmecede buldu. Hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için omzunun üstünden arkasına baktı ve sonra işini gördü.

Merdivenin tepesindeki kapıda Carter daha da uğursuz bir uyarıyla karşılaşmıştı:

RADYASYON DURUMUNA BAKMAN MI GEREKİYOR?

DÜŞÜN!!!

Carter da düşündü. Ve Koca Jim'in havanın temizleneceği konusundaki sözlerinin tamamen palavra olduğu sonucuna vardı. Vantilatörlerin önüne dizilen o insanlar Chester's Mill ile dış dünya arasındaki hava alışverişinin neredeyse olmadığını kanıtlamıştı.

Yine de bir bakmaktan zarar gelmezdi.

İlk başta kapı yerinden kıpırdamadı. Diri diri gömülmüş olma duygusunun verdiği panikle daha güçlü itti. Bu sefer kapı birazcık oynadı. Carter tuğlaların düştüğünü ve tahtaların sıyrıldığını duydu. Belki biraz daha açabilirdi ama gerek yoktu. O bir parmak aralıktan gelen şey hava değil, çalışan bir motorun bağlı olduğu egzoz borusundan geliyormuş gibi kokan bir şeydi. Sığınağın dışında iki üç dakika içinde öleceğini anlamak için süslü laflara ihtiyacı yoktu.

Soru Rennie'ye ne diyeceğiydi?

İçindeki kurtulma içgüdüsünün soğuk sesi *hiçbir şey*, diye tavsiye etti. *Böyle bir şey duyarsa daha da beter olur. Başa çıkman zorlaşır.*

Peki tam olarak ne demek istiyordu? Jeneratörün yakıtı bitince radyasyon sığınağında ölüp gideceklerse ne önemi vardı ki? Durum buysa hiçbir şeyin önemi yoktu zaten.

Aşağı döndü. Koca Jim kanepede oturuyordu. "Eee?"

Carter, "Oldukça kötü," dedi.

"Ama nefes alınabilir gibi, değil mi?"

"Eh, evet. Ama insanı hasta eder. En iyisi bekleyelim patron."

Koca Jim, Carter sanki aksini savunuyormuş gibi, "En iyisi beklemek elbette," dedi. Sanki Carter dünyanın en aptal insanıymış gibi. "Ama biz iyi olacağız, önemli olan bu. Tanrı bizi koruyacak. Her zaman korur. Burada, havamız temiz, çok sıcak da değil, bol bol da yiyeceğimiz var. Gidip tatlı

olarak ne varmış bir baksana oğlum. Şeker meker? Hâlâ karnım zil çalıyor gibi.”

Carter, *ben senin oğlun değilim*, *senin oğlun öldü,* diye düşündü... ama söylemedi. Raflarda şeker de var mı diye bakmaya gitti.

5

O gece saat on civarında Barbie yanında Julia ile sıkıntılı bir uykuya daldı. Rüyasında Junior Rennie'yi gördü. Karakolun alt katında hücresinin önünde duruyordu. Bir başka sefer de elinde silahı vardı. Ve bu sefer kurtuluş yoktu çünkü dışarıdaki hava zehre dönüşmüş ve herkes ölmüştü.

Sonunda bu rüyalardan sıyrılıp daha derin bir uykuya geçti, başı - Julia'nınki de- Kubbe'ye ve aradan sızan temiz havaya doğruydu. Bu kadarı yaşamak için yeterli olsa da rahatlamak için olmuyordu.

Sabahın ikisinde bir sebeple uyandı. Diğer taraftaki askeri kamptan gelen donuk ışıklarda isli Kubbe'ye baktı. Sonra onu uyandıran ses tekrar duyuldu. Boğuk boğuk ve ümitsizce öksüren biri vardı.

Sağ tarafında bir fenerin ışığını görür gibi oldu. Julia'yı uyandırmak istemediği için elinden geldiği kadar sessizce yerinden kalktı, otların üstünde uyuyanların üzerinden dikkatli bir şekilde atladı. Çoğu iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu. On adım ötedeki nöbetçiler gocuklarla, eldivenlerle duruyordu ama bu tarafta hava her zamankinden de sıcaktı.

Rusty ile Ginny Ernie Calvert'ın yanına çömelmişlerdi. Rusty'nin boynunda bir steteskop, elinde de bir oksijen maskesi vardı. Maske, üzerinde CRH AMBULANS GÖTÜRMEYİN DAİMA YERİNE KOYUN yazan küçük kırmızı bir şişeye bağlıydı. Norrie ile annesi birbirlerine sarılmış endişeyle izliyorlardı.

Joanie, "Uyandırdığımız için kusura bakma," dedi. "Hastalandı" Barbie, "Ne kadar ağır?" diye sordu.

Rusty başını salladı. "Bilmiyorum. Bronşit ya da kötü bir soğuk algınlığına benziyor ama tabii ki değil. Hava yüzünden. Ambulanstan bir şeyler verdim ve bir süreliğine işe yaradı ama şimdi.." Omuz silkti. "Kalp sesini de duyamıyorum. Çok fazla zorlandı ve artık genç sayılmaz."

Barbie, "Başka oksijen yok mu elinde?" diye sordu. İnsanların mutfak dolabında tutup yeniden doldurtmayı daima unuttukları yangın tüplerine benzeyen kırmızı şişeyi gösterdi. "Hepsi bu mu?"

Thurse Marshall da yanlarına gelmişti. Fener ışığında yorgun ve üzgün görünüyordu. "Bir tane daha var ama onu küçük çocuklara saklamaya karar

verdik, yani Rusty, Ginny ve ben. Aidan da öksürmeye başladı. Kubbe'ye -yani vantilatörlere- olabildiğince yaklaştırdım ama hâlâ öksürüyor. Kalan oksijeni uyandıkları zaman, sırayla Aidan, Alice, Judy ve Janelle'ye vereceğiz. Belki askerler biraz daha vantilatör getirebilirse.." Ginny, "Bize ne kadar taze hava üfleseler de önemli olan ne kadarının ulaştığı," dedi. "Ve Kubbe'ye ne kadar yaklaşırsak yaklaşalım hâlâ aynı pisliği soluyoruz. Ve bundan etkilenenler de tam da etkilenmesi beklenecek olanlar."

Barbie, "En yaşlılarla en küçükler," dedi.

Rusty, "Sen gidip uzan yine Barbie," dedi. "Gücünü koru. Burada yapabileceğin bir şey yok."

"Senin var mı?"

"Olabilir. Ambulansta burun açıcı da var. Ve iş oraya gelirse epinefrin de."

Barbie başını vantilatörlere doğru çevirmiş olarak Kubbe boyunca emekledi -zaten hiç düşünmeden hepsi öyle yapıyordu artık- ve Julia'ya ulaşınca ne kadar yorulduğuna şaştı. Kalbi küt küt atıyordu, soluğu kesilmişti.

Julia uyanıktı. "Çok mu ağır durumu?"

Barbie, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama iyi olması imkânsız. Ambulanstan oksijen veriyorlar ama ayılmıyor."

"Oksijen mi? Başka var mı? Ne kadar?"

Barbie anlattı ve gözlerindeki ışığın biraz söndüğünü görüp üzüldü.

Julia elini tuttu. Kadının eli terli ama serindi. "Bir maden ocağına sıkışıp kalmak gibi," dedi.

Şimdi omuzlarını Kubbe'ye dayamış karşı karşıya oturuyorlardı. Aralarında belli belirsiz bir esinti vardı. Artık Air Max vantilatörlerin uğultusuna alışmışlardı; birbirlerini duyabilmek için yüksek sesle konuşuyorlardı ama bunun dışında farkına bile varmıyorlardı.

Barbie, *sesleri kesilse fark ederiz*, diye düşündü. *O da birkaç dakikalığına. Sonra bir daha hiçbir şey hissetmez oluruz zaten.*

Julia kederle gülümsedi. "Eğer yaptığın buysa benim için endişelenmeyi bırak. İyi nefes alamayan orta yaşlı bir Cumhuriyetçi kadın olarak gayet iyiyim. En azından kendimi bir kere daha kanıtlama fırsatım oldu."

Barbie de ona gülümsedi. “O zevk bana aitti, inan bana.”

“Pazar günü deneyecekleri nükleer bomba için ne düşünüyorsun?”

“Bir şey düşünmüyorum. Sadece umut ediyorum.”

“Peki umudun ne kadar yüksek?”

Barbie ona doğruyu söylemek istemiyordu ama Julia bunu hak ediyordu. “Bugüne kadar yaşananlara ve kutunun sahibi olan yaratıklar hakkında çok az şey bildiğimize bakarak pek fazla sayılmaz.”

“Bana vazgeçmediğini söyle.”

“Bak onu yapabilirim. Muhtemelen gerektiği kadar korkmuyorum bile. Çünkü bence bu... sinsi bir durum. Hatta kokuya bile alıştım.”

“Sahi mi?”

Barbie güldü. “Yok. Ya sen? Korkuyor musun?”

“Evet korkuyorum, ama daha çok üzüntü duyuyorum. Dünya böyle bitecek demek, bir patlamayla değil bir solukla.” Yumruğuyla ağzını kapatarak tekrar öksürdü. Barbie diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını duyabiliyordu. Öksürenlerden biri de Thurston Marshall’ın oğlu sayılan küçük çocuktu. Barbie, *sabaha biraz daha temiz hava soluyacak*, diye düşündü ve sonra Thurston’un meseleyi nasıl koyduğunu hatırladı: Sırayla az az soluyacaklar. Çocuklar böyle nefes almak zorunda olmamalıydı.

Kimse böyle nefes almak zorunda olmamalıydı.

Julia otların arasına tükürdükten sonra yüzünü yine ona çevirdi. “Bunu kendi başımıza getirdiğimize inanamıyorum. O kutuyu çalıştıran yaratıklar -deri kafalar- bu durumu oluşturdu ama bence onlar sadece eğlence arayan bir avuç çocuk. Belki de video oyunu oynamak gibi bir şeydir onlar için. Onlar dışarıda. Bizse içerdeyiz ve bu dertleri başımıza kendimiz açtık.” Barbie, “Kendini bir de bunlardan sorumlu tutmasan da yeterince derdin var zaten,” dedi. “Bu işin bir sorumlusu varsa o da Rennie. Uyuşturucu laboratuvarını kurup kasabanın dört bir köşesindeki propanı oraya toplayan o. Ayrıca adamlarını yollayıp orada bir çatışmaya sebep olan da o, bundan eminim.”

Julia, “Ama onu kim seçti?” diye sordu. “Kim ona bunları yapacak gücü verdi?”

“Sen değil. Senin gazeten ona karşıydı. Yoksa yanılıyor muyum?” Julia, “Haklısın,” dedi. “Ama sadece son sekiz yıldır filan. İlk başta *Demokrat* da

-yani ben de- onun dilimli ekmekten bu yana başımıza gelen en büyük şey olduğunu sanıyordum. Gerçekte ne olduğunu anladığımda o iyice kök salmıştı. Ve ön cephede de o zavallı sırıtkan Andy Sanders vardı" "Yine de kendini.."

"Suçlayabilirim ve suçluyorum. O yeteneksiz muhterisin gerçek bir krizde işbaşında olacağını bilseydim, onu... onu... çuvaldaki kedi yavrusu gibi boğardım."

Barbie güldü, sonra da öksürmeye başladı. "Hiç de Cumhuriyetçi gibi.." diye başladı sonra sustu.

Julia, "Ne?" dedi ve sonra o da duydu. Karanlıkta bir şey tıngırdıyor ve gıcırdıyordu. Ses yaklaştı ve çocuk arabası çeken bir insan silueti gördüler.

Dougie Twitchell, "Kim var orada?" diye seslendi.

Yeni gelen cevap verdiğinde sesi biraz boğuk çıktı. Sonra kendi oksijen maskesinin ardından konuştuğu anlaşıldı.

Ayyaş Sam, "Eh, çok şükür," dedi. "Yolun kenarında azıcık kestirdim ve buraya ulaşamadan boğulup gideceğimi sandım. Ama geldim işte. Tam zamanında çünkü neredeyse pes ediyordum."

6

O cumartesi sabahının erken saatlerinde Motton'da 119'daki askeri kampı hüzünlü bir hâl almıştı. Sadece üç düzine askeri personelle tek bir Chinook kalmıştı. Bir düzine asker büyük çadırlarla patlama rapor edilir edilmez Cox'un Kubbe'nin güney kısmına götürülmesini emrettiği birkaç büyük vantilatörü topluyordu. Vantilatörler hiç kullanılmamıştı. Onlar geldiğinde engele üfleyecekleri taze havayı soluyacak kimse kalmamıştı. Yangın akşamüstü altıda oksijen yetersizliği yüzünden sönmüş ama Chester's Mill tarafındaki herkes ölmüştü.

Sıhhiye çadırı da söküldü ve bir düzine asker tarafından katlandı. Bu görevle meşgul olmayanlar en eski askeri görevlerden birine tayin edilmişti: mıntıka temizliği. Sevimsiz bir işti ama yapanların umurunda değildi. Dün öğleden sonra gördükleri kâbusu hiçbir şey unutturamazdı fakat ambalaj kâğıtlarım, şişeleri, kutuları, sigara izmaritlerini toplamak az da olsa işe yarıyordu. Yakında bu iş de bitecek ve koca Chinook çalışmaya başlayacaktı. Onlar da binip başka bir yere gideceklerdi.

İçlerinden biri Güney Carolina'daki Hickory Grove'den paralı asker Clint Ames'ti. Bir elinde yeşil çöp poşeti vardı ve ezilmiş otların arasında ağır ağır dolanıyor, o asabi Çavuş Groh bakarsa çalışırmış gibi görünmek için arada bir yerden bir çöp alıyordu. Neredeyse ayakta uyuyacaktı ve vurma sesini ilk duyduğunda (kalın bir Pyrex tabağa vurulurmuş gibi bir sesti) rüya gördüğünü sandı. Zaten rüya olsa gerekti çünkü Kubbe'nin diğer tarafından geliyordu.

Esnedi ve elini beline dayayarak gerindi. O bunu yaparken tekrar vurma sesi geldi. Sahiden de kararmış Kubbe'nin diğer tarafından geliyordu.

Sonra başka bir ses duydu. Zayıf ve boğuk bir sesti, sanki bir hayalet konuşuyordu. Tüyleri diken diken oldu.

"Orada kimse var mı? Beni duyan var mı? Lütfen... ölüyorum."

Tanrım, bu ses tanıdık değil miydi? Tıpkı o...

Ames elindeki çöp torbasını bırakıp Kubbe'ye koştu. Ellerini, kararmış olan hâlâ sıcak yüzeye dayadı. "İnekli çocuk? Sen misin?" diye bağırdı.

Delirdim herhalde, diye düşünüyordu. *Mümkün değil. O ateş fırtınasından kimse kurtulmuş olamaz.*

Çavuş Groh, “AMES!” diye böğürdü. “Ne halt ediyorsun orada?”

Kömürleşmiş zeminden yine aynı ses geldiğinde dönüp gitmek üzereydi. “Benim. Sakın..” Bir dizi güçlü öksürük duyuldu. “Sakın gitme. Oradaysan sakın gitme asker Ames.”

Şimdi de bir el belirmişti. Ses gibi o da hayalete benziyordu. Parmaklara is bulaşmıştı. Kubbe’nin iç tarafında temiz bir yer açıyordu. Bir an sonra da bir yüz belirdi. İlk başta Ames inekli çocuğu tanıyamadı. Sonra oğlanın yüzünde bir oksijen maskesi olduğunu fark etti.

Çocuk, “Oksijenim bitmek üzere,” diye inledi. “İbre kırmızıda. Son... son yarım saat.”

Ames çocuğun dehşet içindeki gözlerine bakakalmıştı, çocuk da aynı şekilde ona bakıyordu. Sonra Ames’in aklında tek bir düşünce kaldı: bu çocuğu ölüme terk edemezdi. Hem de onca badireden kurtulduktan sonra... bir taraftan nasıl kurtulduğunu da aklı hiç almamıştı.

“Evlat beni dinle. Dizlerinin üstüne çök ve..”

“Ames, seni işe yaramaz herif!” Çavuş Groh ona doğru koşuyordu şimdi. “Dalga geçmeyi bırak da çalış! Bu gece aylaklığına tahammül edecek halde değilim!”

Ames ona aldırmadı. Tamamen Kubbe’nin ardında beliren yüze odaklanmıştı. “Yere çök de yüzünü Kubbe’ye daya! Hadi evlat, hemen!”

Yüz görünmez oldu, Ames inekli çocuğun bayılmayıp söylediklerini yaptığını umuyordu.

Çavuş Groh’un elini omzunda hissetti. “Sağır mısın sen? Sana..” “Vantilatörleri getirin çavuş! Vantilatörleri getirmemiz lazım!”

“Sen ne diyorsun..”

Ames korkan Çavuş Groh’un yüzüne haykırdı. “Orada canlı biri var!”

7

Ayyaş Sam Kubbe'nin dibindeki mülteci kampına vardığında kırmızı bebek arabasında sadece tek bir oksijen tankı kalmıştı ve göstergesindeki ibre sıfırın hemen üstündeydi. Rusty maskeyi alıp Ernie Calvert'ın yüzüne takınca Sam hiç itiraz etmedi, sadece emekleyerek Barbie ile Julia'nın yanına gitti. Orada yere yapışıp derin derin soluklar aldı. Julia'nın yanında oturan köpek Horace, ona ilgiyle bakıyordu.

Sam sırtüstü yuvarlandı. "Fazla sayılmaz ama bendekinden iyidir. Dibine yaklaşınca tüplerdeki hava üstteki gibi temiz olmuyor."

Sonra inanılmaz bir hareketle bir sigara yaktı.

Julia, "Söndür şunu, delirdin mi?" dedi.

Sam sigarasını tatminle içine çekerken, "Bir tane içmek için ölüyordum," dedi. "Oksijenin yanında içilmez bilirsiniz. İnsan kendini havaya uçurur yoksa. Hoş bunu yapanlar oldu."

Rommie, "Bırakın içsin," dedi. "Nasıl olsa hava bundan fazla kirlenemez. Bence akciğerindeki ziftle nikotin korumuş onu."

Rusty yanlarına geldi ve oturdu. "O tank da bitmiş," dedi. "Ama Ernie fazladan birkaç nefes alabildi. Şimdi daha iyi görünüyor. Sağ ol Sam."

Sam eliyle boş ver hareketi yaptı. "Benim havam senin havandır doktor. En azından öyleydi yani. Mesela sen şu ambulansta daha fazlasını yapamaz mısın? Benim tüpleri getiren adamlar -yani eskiden getiriyorlardı- kendi araçlarında bunu yapabiliyorlardı. Bir tür pompaları mı ne varmış, onunla."

Rusty, "Oksijen ekstraktörü," dedi. "Haklısın, bizde de var bir tane. Maalesef bozuk ama." Gülümsemeye çalıştı, ama sadece dişlerini göstermiş oldu. "Ekstraktör son üç aydır bozuktu."

Yaklaşmakta olan Twitch, "Dört ay," diye düzeltti. Sam'in sigarasına bakıyordu. "Fazla yoktur herhalde değil mi?"

Ginny, "Aklından bile geçirme," dedi.

Twitch, "İkinci bir sigara bu tropikal cennetin havasını bozar diye mi korkuyorsun hayatım?" diye sordu ama Ayyaş Sam yamuk yumuk American Eagles paketini uzatınca da başını salladı.

Rusty, “Oksijen ekstraktörü için bizzat ben istek yaptım,” dedi. “Hastane yönetim kuruluna. Bütçenin dolduğunu ama belki kasabadan yardım alabileceğimi söylediler. Ben de talebi meclis yönetimine yolladım.”

Piper Libby, “Yani Rennie’ye,” dedi.

Rusty de, “Rennie’ye,” diye tekrarladı. “Kasımdaki bütçe toplantısında talebimin görüşüleceğini yazan bir mektup aldım. Yani biraz beklememiz lazım.” Ellerini çırpıp güldü.

Merakla Sam’e bakan diğerleri de toplanmaya başlamıştı. Sigarasına ise dehşetle bakıyorlardı.

Barbie, “Buraya nasıl geldin Sam?” diye sordu.

Sam macerasını anlatmaya çok istekliydi. Amfizem teşhisi yüzünden nasıl sigorta sayesinde oksijen tüpleri almaya başladığından ve bazen nasıl dolu tankların elinde kaldığından başladı. Patlamayı duyduğunu ve dışarı çıkınca gördüklerini anlattı.

“Ne kadar büyük olduğunu görür görmez neler olacağını anladım,” dedi. Dinleyicilere diğer taraftaki askerler de katılmıştı artık. Baksır şortla haki fanila giymiş olan Cox da aralarındaydı. “Daha önce de kötü yangınlar gördüm, ormanda çalıştığım zamanlarda. Birkaç keresinde bütün ağaçlan kesip taşımak zorunda kalmıştık. Patlamayla çıkan yangınlar en kötüsüdür çünkü kendi rüzgârını da yaratır. Bunu görür görmez de öyle olacağını tahmin ettim. Bayağı büyük bir patlamaydı herhalde. Neydi havaya uçan?” Rose, “Propan,” dedi.

Sam ağarmış çene kıllarını ovuşturdu. “Tamam, ama sadece propan değildi. Kimyasal maddeler de vardı, çünkü o alevlerin bir kısmı yeşildi.

“Karşıma çıksalar işim bitmişti. Sizin de millet. Fakat alevler güneye doğru emildi. Arazi biçiminin de bununla bir ilgisi vardır eminim. Ve nehir yatağının. Her neyse, neler olacağını tahmin ettim ve tankları almak için oksijen bara gittim..”

Barbie, “Nereye?” diye sordu.

Sam sigarasından son bir nefes çekip izmariti toprağa bastırdı. “Ha, o tankları tuttuğum kulübeye taktığım isim. Neyse, beş tane dolu tüp vardı..” Thurston Marshall adeta inleyerek, “Beş!” dedi.

Sam neşeyle, “Ya,” dedi. “Ama beşini sürükleyemezdim. Yıllar geçiyor ne de olsa.”

Lissa Jamieson, “Araba, kamyonet filan bulamadın mı?” diye sordu. “Bayan ehliyetimi yedi yıl önce kaybettim ben. Hatta belki de sekiz. Çok cezam vardı. Lunaparktakiler dışında bir araba kullanmaya kalksam beni eyalet hapishanesine atıp anahtarı da yok ederler.”

Barbie olayın komik tarafını vurgulamayı düşündü ama nefes almak bu kadar zorken boşa nefes harcamak istemedi.

“Her neyse, dört tanesini şu bebek arabasıyla taşıyabilirim diye düşündüm ve daha beş yüz metre gitmeden birinci tüpten çekmeye başladım.” Jackie Wettington, “Burada olduğumuzu biliyor muydun?” diye sordu. “Yok bayan. Bir avantajım vardı ve konserve havamın da sonsuza kadar dayanmayacağını biliyordum. Ne sizler aklıma geldiniz ne de şu vantilatörler. Sadece gidecek başka yerim yoktu.”

Pete Freeman, “Niye bu kadar geç kaldın?” diye sordu. “God Creek ile burası olsa olsa yedi sekiz kilometredir.”

Sam, “Eh, o kısmı biraz komik,” dedi. “Şu yoldan geliyordum -hani Black Ridge Yolu var ya, oradan- ve köprüye kadar sorun yoktu... hâlâ birinci tüpü kullanıyordum ama bayağı ısınmıştı doğrusu ve!... Siz o ölmüş ayıyı gördünüz mü? Hani şu telefon direğine vura vura beynini patlatmışa benzeyeni?”

Rusty, “Gördük,” dedi. “Dur tahmin edeyim. Ayıyı geçtikten az sonra kendinden geçip bayıldın.”

“Nereden bildin?”

Rusty, “Biz de o yoldan geldik,” dedi. “Ve orada bir tür güç var. En çok çocuklarla yaşlıları etkiliyor galiba.”

Sam alınmış gibi, “Ben o kadar da yaşlı sayılmam,” dedi. “Sadece annem gibi saçım erken ağardı.”

Barbie, “Ne kadar baygın kaldın?” diye sordu.

“Şey, ben saat takmam, ama tekrar yola koyulduğumda hava kararmıştı, demek ki epey baygın kalmışım. Bir kere nefes alamadığım için ayıldım, tüpü değiştirdim, sonra yine uyumuşum. Çılgınlık değil mi? Ve bir de rüyalar gördüm ki! Sanırsın koca bir sirke gitmişim! Son uyandığımda sahiden ayılmıştım. Hava kararmıştı ve başka bir tüpe geçtim. Bağlantıyı yapmak biraz zor oldu, çünkü hava bayağı karanlıktı. Tabii yangın yüzünden Kubbe iyice karardığı için böyle olması gerekirdi ama yatıp

kaldığım yerde aydınlık bir bölge vardı. Gündüz göremiyorsun ama geceleri sanki milyonlarca ateşböceği dolaşıyormuş gibi.”

Joe, “Biz ona parlak kuşak diyoruz,” dedi. O, Norrie ve Benny bir arada oturuyorlardı. Benny avucuna öksürüyordu.

Sam beğeniyle, “Güzel isim,” dedi. “Neyse, burada birilerinin olduğunu anladım çünkü şu vantilatörlerin sesini duymaya başladım ve ışıkları gördüm.” Başıyla diğer taraftaki kampı gösterdi. “Havam bitmeden gelip gelemeyeceğimi kestiremiyordum -o tepe çok zorluydu ve benim de yüküm ağırdı- ama geldim işte.”

Şimdi merakla Cox’a bakıyordu.

“Hey, Albay Klink, nefes aldığını görebiliyorum. Ya üstüne bir palto giy ya da buraya gel, burası sıcak.” Ağzında kalan birkaç dişi göstererek güldü.

“Adım Cox, Klink değil ve ben böyle iyiyim.”

Julia, “Rüyanda ne gördün Sam?” diye sordu.

“Sorman tuhaf, çünkü bütün o curcunadan tek bir tanesini, sadece seninle ilgili olanı hatırlıyorum. Meydandaki orkestra alanında yerde yatıyordun ve ağlıyordun.”

Julia, bütün gücüyle Barbie’nin elini sıktı ama gözünü Sam’den ayırmadı. “Ben olduğumu nereden anladın?”

Sam, “Çünkü üstün gazetelerle kaplıydı,” dedi. “*Demokrat* gazeteleriyle. Çıplakmış gibi sarılıyordun onlara, pardon ama sen sordun. Hiç böyle komik bir rüya duymuş muydunuz?”

Cox’un telsizi üç kere öttü. Aleti kemerinden aldı. “Ne var? Çabuk söyle, meşgulüm burada.”

Hepsi verilen cevabı duydular. “Güneyde kurtulan biri var albay. Tekrar ediyorum: Burada da kurtulan biri var.”

8

Yirmi sekiz ekim günü güneş ortaya çıktığında, Dinsmore ailesinin son üyesinin tek iddiası “hayatta kalmak.” idi. Ollie vücudunu Kubbe’ye yaslamış olarak yerde yatıyor, sağ kalabilmek için karşı tarafta çalıştırılan büyük vantilatörlerden gelen havayı solumaya çalışıyordu.

Tüpteki hava tamamen bitmeden Kubbe’ye yanaşabilmek için bir savaş vermişti. Yanında da patates kümesinin altına dalmadan önce yerde bıraktığı yarım tüp vardı. Patlayacak mı diye merak ettiğini hatırlıyordu. Patlamamıştı ve bu da Oliver H. Dinsmore açısından çok iyi olmuştu. Patlamış olsaydı şu anda elmalarla patateslerin altında ölü olarak yatıyordu.

Kubbe’nin iç tarafında dizüstü çöküp elleriyle üstteki kara cürufu temizlemişti. Bunların insan kalıntısı olduğunun da farkındaydı. Kemik parçaları sürekli ellerine batıyordu. Asker Ames’in sürekli cesaretlendirmesi olmasa vazgeçeceğinden emindi. Fakat Ames vazgeçmemiş, kazıp orayı temizlemesi için emirler yağdırmıştı. Vantilatörler ancak o şekilde işe yarayacaktı.

Ollie, Ames kendisinin adını bilmediği için vazgeçmediğini düşünüyordu. Okuldayken çocuklar yeterince isim takmıştı zaten, ama bu Güney Carolinalının ona inekli çocuk deyişini duya duya ölürse kahrolurdu.

Vantilatörler gürültüyle çalışmaya başlamış ve Ollie aşırı kızışmış teninde ilk hafif esintiyi hissetmişti. Maskeyi suratından koparırcasına çıkarmış ağzıyla burnunu doğrudan Kubbenin pis yüzeyine dayamıştı. Sonra soluyarak ve isten ötürü öksürerek yerdeki katmanı kazmaya devam etmişti. Diğer tarafta Ames’in dört ayak üstünde durup fare deliğinden içeri bakmaya çalışır gibi başını diktiğini görebiliyordu.

Ames, “İşte bu kadar!” diye bağırdı. “İki vantilatör daha getiriyoruz. Sakın vazgeçeyim deme inekli çocuk! Sakın ha!”

Çocuk soluk soluğa, “Ollie,” dedi.

“Ne?”

“Adım... Ollie... kes şu... inekli çocuk... lafını.”

“Sen şu vantilatörlerin işe yarayacağı kadar yer aç, ben sana ömrümün sonuna kadar Ollie derim.”

Ollie’nin akciğerleri bir şekilde Kubbe’den sızıp geçebilen havayı soluyarak canlı ve bilinçli kalmasını sağlamayı başardı. Temizlediği yerden dünyanın aydınlanışım seyretti. Şafağın güzel renklerinin, kendi tarafında Kubbe yüzünden kirlendiğini görmek yüreğini burksa da, aydınlığın da yararı olmuştu. Işık güzeldi, çünkü burada her şey karanlık ve kavruk, katı ve sessizdi.

Sabah beşte nöbeti bittiği için Ames’i göndermek istediler ama Ollie kalsın diye feryat etti, Ames de gitmeyi reddetti. Yetkili de buna izin verdi. Ollie arada ağzını Kubbe’ye dayayıp daha fazla hava çekmek için dura dura nasıl kurtulduğunu anlattı.

“Yangının geçmesini beklemem gerektiğini biliyordum,” dedi. “O yüzden oksijeni idareli kullandım. Büyükbaba Tom uyuduğu takdirde bir tüpün bir gece dayandığını söylemişti, ben de orada kıpırdamadan yattım. Hatta bir süre hiç kullanmadım çünkü patateslerin altında hava vardı ve onu soludum.”

Ağzını yine Kubbe’ye dayadı, üzerindeki kalıntının yirmi dört saat önce hayatta olan birilerine ait olabileceğini biliyor ve aldırmıyordu. Temiz havayı hırsla ciğerlerine çekti.

“İlk başta patateslerin altı serindi, ama sonra ısındı ve çok sıcak oldu. Diri diri yanacağımı düşündüm. Başımın üstünde ahır yanıyordu. Ama her şey o kadar ısındı ve o kadar çabuk oldu ki uzun sürmedi ve belki de beni kurtaran buydu. Bilmiyorum. İlk tüp bitene kadar bulunduğum yerde kaldım. Sonra çıkmam gerekti. Ötekinin patlamış olabileceğinden korkuyordum ama patlamamış. Hoş eminim çeyrek kalmıştır.”

Ames başını salladı. Ollie Kubbe’ye yapışıp biraz daha hava aldı. Kalın, pis bir kumaşın üstünden hava almaya çalışmak gibiydi.

“Ve merdiven sayesinde. Beton yerine ahşap olsaydı dışarı çıkamazdım. İlk başta denemedim bile. Çok sıcak olduğu için patateslerin altına süründüm sadece. Kümenin dışında kalanlar kabuklarının içinde pişmişti - kokularını alabiliyordum. Sonra nefes almak güçleşmeye başladı ve ikinci tüpün de bitmekte olduğunu anladım.”

Öksürük nöbeti yüzünden sustu. Kesilince devam etti.

“Asıl istediğim ölmeden önce bir insan sesi duymaktı. Seni duyduğum için seviniyorum asker Ames.”

“Benim adım da Clint, Ollie. Ayrıca ölecek filan da değilsin.”

Fakat cam bir pencereden tabutun içine bakar gibi Kubbe’nin dibindeki pis açıklıktan bakan gözler daha başka bir gerçeği bilirmiş gibiydi.

9

İkaz sesi ikinci kez çalıp sustuğunda Carter rüyasız bir uykudan uyandığı halde ne olduğunu biliyordu. Çünkü bir yanı bu iş sahiden bitene veya ölene kadar asla tamamen uyumayacaktı. Bunun sağ kalma içgüdüsü olduğunu tahmin etti: beynin derinliklerinde uyumayan bir bekçi.

İkinci çalış cumartesi sabahı yedi buçuk civarındaydı. Biliyordu, çünkü saati bir düğmeye basınca aydınlanan türdendi. Gece acil durum ışıkları gitmişti ve radyasyon sığınağı tamamen karanlıktı.

Doğruldu ve ensesine batan bir şey hissetti. Dün gece kullandığı fenerin ucu olduğunu tahmin etti. El yordamıyla bulup yaktı. Yerdeydi. Koca Jim ise kanepedeydi. Onu fenerle dürten de Koca Jim'di.

Carter içerlemiş bir şekilde, *tabii ki o kanepede yatar,* diye düşündü. *Ne de olsa patron, değil mi?*

Koca Jim, "Hadi," dedi. "Çabuk ol."

Carter, *niye ben gitmek zorundayım*? diye düşündü... ama söylemedi. Kendisi gitmek zorundaydı çünkü patron yaşlıydı, çünkü patron şişmandı, çünkü patronun kalbi hastaydı. Ve tabii ki çünkü o patrondu. James Rennie, Chester's Mill'in İmparatoru.

Carter, *sen ancak kullanılmış arabaların imparatoru olursun,* diye düşündü. *Üstelik leş gibi ter ve sardalye yağı kokuyorsun.*

"Hadi gitsene." Sesi huzursuz ve korku doluydu. "Ne bekliyorsun?"

Carter ayağa kalktı, fener sığınağın dolu raflarında (bir sürü sardalye konservesi) gezindi ve korugana yollandı. Burada acil durum ışıklarından biri hâlâ yanıyordu ama o da titreşiyordu, ışık sönmek üzereydi. Uyarı sesi şimdi daha yüksekti, tekdüze bir AAAAAAAAAAA sesiydi. Yaklaşan ölümün sesi.

Carter, *buradan asla çıkamayacağız,* diye düşündü.

Fenerin ışığını jeneratörün önündeki kapağa tuttu. Jeneratör aynı monoton sesle ötmeye devam ediyor ve her nedense bu ses Carter'a patronun konuşurkenki halini hatırlatıyordu. Belki her iki ses de aynı aptal emirleri verdiği içindi. *Doyur beni, doyur beni, doyur beni. Propan ver, sardalye ver, Hummer'ıme kurşunsuz benzin ver. Doyur beni. Yine de*

öleceğim, sen de öleceksin ama kimin umurunda? Kim takar bunu. Doyur beni, doyur beni, doyur beni.

Depoda sadece altı propan tankı kalmıştı. Hemen hemen boşalmış olanın yerine yenisini takınca beş kalacaktı. Küçücük beş tüp. Onlar olmayınca hava temizleyicisi duruyor ve ölüm solunuyordu.

Carter depodan bir tüp çekti ama sadece jeneratörün yanına koydu. O rahatsız edici AAAAAAAA sesine rağmen öbürü tamamen boşalana kadar değiştirmek niyetinde değildi. Maxwell House kahvesi için de öyle demiyorlar mıydı? Son damlasına kadar leziz diye?

Fakat bu alarm kesinlikle insanın sinirini bozuyordu. Carter yerini bulup susturabileceğini düşündü ama o zaman jeneratörün yakıtsız kaldığını nasıl bileceklerdi?

Ters çevrilmiş kovanın altında kapana kısılmış fareler gibiyiz.

Sayıları aklından geçirdi. Altı tüp kalmıştı, her biri yaklaşık on bir saat gidiyordu. Fakat klimayı kapatabilirlerdi ve o zaman bir tüp on iki, hatta on üç saat dayanabilirdi. Hadi ortalama olsun diye on iki diyelim. Altı kere on iki... bir bakalım...

AAAAAAAAA sesi hesap yapmayı daha da zorlaştırıyordu ama sonunda yapabildi. Karanlıkta acılar içinde nefessiz kalarak ölmelerine yetmiş iki saat kalmıştı. Ve niye karanlıktı? Çünkü kimse acil durum lambalarının pillerini değiştirmek zahmetine girmemişti, sebebi buydu. Herhalde yirmi yıldır filan değişmemişti o piller. Patron paracıklarına kıyamamıştı. Ve WCIK'ta havaya uçmayı bekleyen milyonlarca litrelik propan dururken niye burada sadece yedi küçük tüp kalmıştı? Çünkü patron her şeyin kendi istediği yerde durmasını seviyordu.

Carter burada oturup o AAAAAA sesini dinlerken babasının sözlerinden birini hatırladı: *Bir peni biriktireyim derken bir dolardan olma.* İşte bu tam Rennie'yi anlatıyordu. Kullanılmış Araba İmparatoru Rennie. Büyük politikacı Rennie. Uyuşturucu kralı Rennie. Uyuşturucu operasyonundan kaç para kaldırmıştı? Bir milyon dolar mı? İki mi? Peki bunun bir önemi var mıydı?

Carter, *muhtemelen asla harcayamayacak,* diye düşündü *ve şimdi harcamayacağından gayet emin. Aşağıda para harcayacak bir şey yok. Yiyebileceği kadar sardalyesi var ve hepsi bedava.*

Karanlığın içinden Koca Jim’in sesi ulaştı. “Carter? Şunu değiştirecek misin yoksa bu sesi dinlemeye devam mı edeceğiz?”

Carter bekleyeceklerini, her dakikanın önemli olduğunu bağırarak söylemek üzere ağzım açtı ama tam o anda alarm sesi kesildi. Aynı şekilde hava temizleyicisinin gıcırtıları da.

“Carter?”

“Değiştiriyorum patron.” Carter feneri kolunun altına kıstırıp boş tüpü çekti, dolu olanı bunun on katı büyüklüğündeki bir tüpü taşıyacak şekilde yapılmış metal platforma koydu ve jeneratöre bağladı.

Her dakikanın önemi vardı... yoksa yok muydu? Niye vardı peki? Madem ki sonuçta aynı şekilde boğulacaklardı?

Fakat içindeki yaşama bekçisi bunun aptalca bir soru olduğunu düşünüyordu. Ona göre yetmiş iki saat yetmiş iki saatti ve bu yetmiş iki saatin her dakikası önemliydi. Çünkü neler olacağını kimse bilemezdi. Askerler sonunda Kubbe’yi delmenin bir yolunu bulabilirdi. Veya kendi kendine yok olurdu, tıpkı geldiği gibi aniden ve açıklanamayacak şekilde.

“Carter? Ne yapıyorsun orada? Büyükannem bile daha çabuk yapabilirdi, üstelik de ölü.”

“Bitti sayılır.”

Bağlantıyı kontrol etti ve başparmağını çalıştırma düğmesine koydu (aklından jeneratörü devreye sokan pil de diğer piller gibi eskiyse başlarının dertte olduğu geçiyordu). Sonra durdu.

İki kişi olunca yetmiş iki saat ederdi. Fakat bir tek kendisi olursa, hava gerçekten iyice bozulana kadar hava temizleyicisini de kapattığı takdirde içerideki hava doksan, hatta belki de yüz saate kadar yetebilirdi. Bu fikri Koca Jim’e de önermiş ama o elinin tersiyle reddetmişti.

Carter’a, “Kalbimde sorun var,” diye hatırlatmıştı. “Hava kötüleştikçe bana oyun etme ihtimali artar.”

“Carter?” Yüksek ve buyurgan bir ses. Öyle bir ses ki kulağına ulaştığında burnuna da patronun sardalyelerinin kokusunu getirmişti. “Neler oluyor orada?”

“Tamamdır patron!” diye seslendi ve düğmeye bastı. Marş motoru uğuldadı ve jeneratör birden çalışmaya başladı.

Carter içinden *bunu düşünmem lazım,* diye geçirdi. Ama yaşam bekçisi farklı fikirdeydi. O kaybedilen her dakikanın boşa harcandığını düşünüyordu.

Carter, *bana iyi davrandı,* diye düşündü. Sorumluluklar verdi.

Sana verdikleri kendisinin yapmak istemediği pis işlerdi. Bir de yerin altında ölmek için bir çukur verdi. O kadar.

Carter kararını verdi. Ana sığmağa dönerken tabancasını kılıfından çıkardı. Patron bilmesin diye arkasından ateş etmeyi düşündü ama vazgeçti. Ne de olsa adam ona *oğlum* demişti ve bunu içten söylemiş de olabilirdi. Ensesine beklemediği bir kurşun yiyip hazırlıksız gitmeyi hak etmiyordu.

10

Kasabanın en kuzeydoğu ucu karanlık değildi; burada Kubbe oldukça isliydi ama şeffaflığını koruyordu. Güneş parlıyor ve her şeyi hararetli bir pembeye boyuyordu.

Norrie, Barbie ile Julia'ya koştu. Kız öksürüyordu ve soluğu kesilmişti ama yine de koşuyordu.

"Büyükbabam kalp krizi geçiriyor!" diye inledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Julia kıza sarılıp yüzünü gürültüyle çalışan vantilatörlere döndürdü. Barbie sürgünlerin Ernie Calvert, Rusty Everett, Ginny Tomlinson ve Dougie Twitchell'i kuşattığı yere emekledi.

"Açılın biraz millet!" diye bağırdı. "Adam hava alsın azıcık!"

Tony Guay, "Sorun da o," dedi. "Kalan havayı da verdiler... çocuklara sakladıklarını... ama.."

Rusty, "Epi," dedi ve Twitch eline bir şırınga tutuşturdu. Rusty iğneyi yaptı. "Ginny kalp masajına başla. Yorulunca Twitch'e devredersin. Sonra da bana."

Joanie, "Ben de yapmak istiyorum," dedi. Yanaklarından yaşlar süzülmesine rağmen kendine yeterince hâkim görünüyordu. "Kursa gitmiştim."

Claire, "Ben de gittim o kursa," dedi. "Ben de yardım ederim."

Linda alçak sesle, "Ben de," dedi. "Daha bu yaz bilgilerimi tazelemiştim."

Barbie Burası küçük bir kasaba ve hepimiz takımı destekliyoruz, diye düşündü. Ginny -yaralarından ötürü yüzü hâlâ şişti- kalp masajına başladı. Julia'yla Norrie de Barbie'nin yanma geldiklerinde yerini Twitch'e bırakıyordu.

Norrie, "Onu kurtarabilecekler mi?" diye sordu.

Barbie, "Bilmiyorum," dedi. Ama biliyordu ve işin en feci tarafı buydu.

Twitch masajı devraldı. Barbie, Twitch'in alnından akan terlerin Ernie'nin gömleğinde oluşturduğu lekeleri seyrediyordu. Yaklaşık beş

dakika sonra nefesi kesilmiş bir halde öksürerek durdu. Rusty harekete geçmek üzereyken Twitch başını salladı. “Gitti.” Sonra Joanie’ye dönüp, “Çok üzgünüm Bayan Calvert,” dedi.

Joanie’nin yüzü seyirdi, sonra buruştu. Acıyla ağlamaya başladı, sonra bu ağlama öksürüğe dönüştü. Norrie de öksürerek annesine sarıldı.

Bir ses, “Barbie,” dedi. “Biraz bakar mısın?”

Kahverengi kamuflaj giysisi ve diğer taraftaki soğuğa karşı gocuk giymiş olan Cox’tu. Barbie, Cox’un yüzündeki kasvetli ifadeden hoşlanmamıştı. Julia da onunla geldi. Muntazam soluklar alıp vermeye çalışarak Kubbe’ye yanaştılar.

“New Mexico’daki Kirtland Hava Kuvvetleri Üssü’nde bir kaza olmuş” Cox alçak sesle konuşuyordu. “Kalem bomba üzerinde son testleri yapıyorlarmış ve... aksilik.”

Julia dehşet içinde, “Patlamış mı?” diye sordu.

“Hayır, erimiş. İki kişi ölmüş, altı kişi de radyasyon yanıkları ve/veya radyasyon zehirlenmesi yüzünden ölmek üzere. Mesele şu ki bomba gitti. O kahrolası bombayı da kaybettik.”

Barbie, “Bir arızası mı varmış?” diye sordu. Neredeyse öyle olmasını diler gibiydi, çünkü o zaman burada da işe yaramayacak demekti.

“Yok arızalı değilmiş. O yüzden kaza dedim ya zaten. Aceleden olur böyle şeyler ve biz de çok acele ettiriyorduk insanlara.”

Julia, “Çok üzüldüm onlar için,” dedi. “Akrabalarının haberi olmuş mu?”

“İçinde bulunduğunuz durumda bunu düşünmeniz büyük incelik. Yakında öğrenmiş olacaklar. Kaza bu sabah birde olmuş. İki numara üzerinde çalışmalar başladı bile. Üç, en geç dört günde hazır olması lazım.”

Barbie başını salladı. “Sağ olun efendim, ama o kadar vaktimiz olduğunu sanmıyorum.”

Arkalarından uzun, ince bir feryat koptu, bir çocuk feryadıydı. Barbie’yle Julia dönerlerken feryat bir dizi sert öksürüğe ve soluk alma çabasına dönüştü. Linda’nın büyük kızının yanma çöktüğünü ve kızı kollarına aldığını gördüler.

Janelle, “Olamaz,” diye bağırıyordu. “Audrey ölmüş olamaz!”

Ama ölmüştü. Everett’lerin golden retriever cinsi köpeği gece, kızlar iki yanında uyurken gürültü patırtı yapmadan sessizce ölüp gitmişti.

11

Carter ana sığınağa döndüğünde Chester’s Mill’in ikinci üyesi, önünde papağan resmi bulunan bir kutudan gevrek yiyordu. Carter bu efsanevi kuşu çocukluğundaki kahvaltılardan hatırlıyordu: Froot Loops’un baş azizi Tukan Sam.

Carter, *herhalde feci bayattır,* diye düşündü ve bir an için patronuna acır gibi oldu. Sonra yetmiş küsur saatle seksen veya yüz küsur saatlik havayı düşünüp yüreğini katılaştırdı.

Koca Jim kutudan biraz daha götürdü, sonra Carter’ın elindeki Beretta’yı gördü.

“Bak bak,” dedi.

“Kusura bakma patron.”

Koca Jim elini açtı ve avucundaki gevrekleri tekrar kutuya boşalttı, fakat eli yapış yapıştı ve parlak renkli gevrek halkalarının bir kısmı parmaklarıyla avucunda kaldı. Alnında terler belirmişti.

“Oğlum, yapma bunu.”

“Yapmak zorundayım Bay Rennie. Şahsi bir mesele değil.”

Kesinlikle değildi. Bir parçacık bile. Sadece buraya tıkılıp kalmışlardı o kadar. Ve bunlar Koca Jim’in kararlarının sonucu olduğuna göre bedelini de o ödeyecekti.

Koca Jim Froot Loops kutusunu yere bıraktı. Bunu, dikkat etmezse kutunun parçalanacağından korkarmış gibi özenle yapmıştı. “Peki ne o zaman?”

“Sadece hava..”

“Hava. Anlıyorum.”

“Silahı arkama saklayarak gelip başınıza bir kurşun sıkabilirdim ama bunu yapmak istemedim. Hazırlanmanız için vakit tanımak istedim. Çünkü bana iyi davrandınız.”

“O zaman bana acı çektirme oğlum. Madem şahsi bir şey değil acı çektirme bana.”

“Kıpırdamadan durursanız çekmezsiniz. Ben de çabuk olurum. Ormanda yaralı bir geyiği vurur gibi.”

“Bunu konuşabilir miyiz?”

“Hayır efendim. Kararımı verdim ben.”

Koca Jim başını salladı. “Pekâlâ o zaman. Önce dua edebilir miyim? Buna izin verir misin?”

“Evet efendim, isterseniz dua edebilirsiniz. Ama çabuk olun. Benim için de zor bir durum, anlarsınız ya.”

“Eminim ki öyledir. Sen iyi bir çocuksun oğlum.”

On dört yaşından beri ağlamamış olan Carter gözlerinde bir yanma hissediyordu. “Bana oğlum demek işinize yaramayacak.”

“Bana yarıyor. Ve seni harekete geçmiş görmek... bu da yarıyor.”

Koca Jim ağır gövdesini kanepeden kaldırıp dizlerinin üstüne çöktü. Bunu yaparken Froot Loops kutusunu ezmiş ve hazin bir çatırtı çıkarmıştı. “Son yemek olarak fazla sayılmaz bu kadarını söyleyebilirim.”

“Hayır, herhalde sayılmaz. Üzgünüm.”

Artık sırtı Carter’a dönük olan Koca Jim iç geçirdi. “Ama bir iki dakikaya kadar Tanrı’nın masasında rozbif yiyor olacağım için mesele yok.” Tombul parmaklarından birini kaldırıp ensesine götürdü. “Tam buraya. Beyin köküne. Tamam mı?”

Carter yutkundu, sanki koca bir saç topağı yutuyormuş gibiydi. “Evet efendim.”

“Sen de benimle dua etmek ister misin oğlum?”

Gözyaşı dökmediği gibi uzun süredir dua da etmemiş olan Carter neredeyse evet diyecekti. Sonra patronun sinsi olabileceğini hatırladı. Muhtemelen şu anda sinsilik etmiyordu, bunları aşmıştı ama Carter bu adamı işbaşında görmüştü ve risk alamazdı. Başını salladı. “Siz duanızı edin. Ve amine kadar gelmek istiyorsanız kısa bir dua olsun.” Koca Jim dizlerinin üzerinde, sırtı Carter’a dönük olarak ellerini ağırlığı yüzünden hâlâ inik olan kanepe minderine koydu. “Yüce Tanrım, ben hizmetkârın James Rennie’yim. Galiba istesem de istemesem de sana geliyorum. Fincan dudaklarıma kadar geldi ve ben..”

Hıçkırdı.

“Işığı söndür Carter. Senin önünde ağlamak istemiyorum. Bir erkek öyle ölmemeli.”

Carter silahı namlusu neredeyse Koca Jim’in ensesine değecek kadar uzattı. “Tamam, ama bu son arzunuz.” Sonra ışığı kapattı.

Bunu yaptığı anda hata olduğunu anlamıştı ama çok geçti artık. Patronun hareket ettiğini duydu ve kalp hastası iriyarı bir adam için bayağı hızlıydı. Carter ateş etti ve namluda oluşan parlamanın ışığında kanepe minderinde bir delik açıldığını gördü. Koca Jim artık önünde diz çökmüyordu ama ne kadar çevik olursa olsun fazla uzağa gitmiş de olamazdı. Carter feneri yakmaya çalışırken Koca Jim daha önce çekmeceden aldığı kasap bıçağını savurdu ve on beş santimlik çelik Carter Thibodeau’nun karnına girdi.

Acıyla bağırıp tekrar ateş etti. Koca Jim merminin kulağının dibinden geçişini hissetti ama geri çekilmedi. Onun da beyninde hayatta kalma bekçisi vardı, ona yıllardır başarıyla hizmet eden bir bekçi olmuştu ve şimdi geri çekilirse öleceğini söylüyordu. Debelenerek ayağa kalktı, kalkarken de sapından tuttuğu bıçağı yukarı doğru çekerek kendini Koca Jim’den üstün sanan salak oğlanı ikiye ayırdı.

Carter karnı yarılırken tekrar bağırdı. Koca Jim’in yüzüne kan damlaları fışkırmıştı, bunları oğlanın son nefesiyle püskürttüğünü umuyordu. Carter’ı geri itti. Yere düşen fenerin ışığında Carter karnını tutarak arkaya doğru savruldu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Raflara çarptı ve bir Vigo Sardalyeleri, Snow Kızarmış Midyeleri ve Campbell Çorbaları yağmuruyla birlikte dizlerinin üzerine yığıldı. Bir an için öyle kaldı, sanki tekrar düşünmüş ve sonunda dua etmeye karar vermişti. Saçı yüzüne sarkıyordu. Sonra rafları tutan eli gevşedi ve yere devrildi.

Koca Jim bıçağı düşündü ama kalbinde sorun olan biri için (şu kriz biter bitmez kalbiyle ilgileneceğine yemin etmişti tekrar) ağır işti. Onun yerine Carter’ın tabancasını aldı ve aptal oğlanın yanına gitti.

“Carter? Hâlâ bizimle misin?”

Carter inledi, dönmeye çalıştı, sonra caydı.

“Şimdi tam senin söylediğin gibi ensene bir kurşun sıkacağım. Ama önce sana son bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Dinliyor musun beni?” Carter yine inledi. Koca Jim bunu olumlu cevap olarak algıladı. “Tavsiyem şu: bir politikacıya asla dua etsin diye zaman tanıma.” Sonra tetiğe bastı.

12

Paralı asker Ames, “Galiba ölüyor!” diye bağırdı. “Galiba çocuk ölüyor!”

Çavuş Groh, Ames’in yanına çömelip kirli yüzeyden Kubbe’nin dibine baktı. Ollie Dinsmore yan dönmüş, dudaklarını kir sayesinde artık görebildikleri Kubbe’ye dayamış olarak yatıyordu. Groh en caydırıcı çavuş sesiyle, “Hey! Sen! Ollie Dinsmore! Dikkat!” diye haykırdı.

Oğlan ağır ağır gözlerini açtı ve bir adım ötede ama daha serin, daha temiz bir dünyada duran iki adama baktı. “Ne?” diye fısıldadı.

Groh, “Yok bir şey evlat,” dedi. “Sen uykuna dön.”

Sonra Ames’e döndü. “Korkmana gerek yok asker. Çocuk iyi.”

“Değil işte. Bir baksanıza haline!”

Groh, Ames’i kolundan tuttu ve ayağa kalkmasına -kabaca değil- yardım etti. Alçak sesle, “Hayır,” dedi. “İyi filan değil, ama sağ ve uyuyor ve şu anda bundan fazlasını umacak durumda değiliz. Böyle daha az oksijen tüketir. Sen de git bir şeyler ye. Kahvaltı etmiş miydin?”

Ames başını salladı. Kahvaltı etmek aklının ucundan bile geçmemişti. “Belki uyanır diye burada kalmak istiyorum,” durdu, sonra atıldı. “Ölürse de burada olmak isterim.”

Groh, “Bir süre ölmez,” dedi. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. “Git kamyondan bir şeyler al, hiç olmazsa bir dilim ekmek salam filan. Berbat görünüyorsun asker.”

Ames başını çevirip ağzını, burnunu Kubbe’ye dayamış olarak uyuyan çocuğa baktı. Yüzü yol yol kirlenmişti ve göğsünün inip kalkışı zar zor fark ediliyordu. “Sizce ne kadar zamanı vardır çavuş?”

Groh başını salladı. “Herhalde fazla değildir. Diğer taraftaki gruptan bir kişi bu sabah ölmüş, birkaç kişi de fenalaşmış. Üstelik orası daha iyi. Daha temiz. Sen de kendini hazırlamalısın.”

Ames ağlamak üzere olduğunu hissetti. “Çocuk bütün ailesini yitirmişti.”

“Git kendine yiyecek bir şeyler al. Sen dönene kadar ben beklerim.”

“Ama sonra kalabilir miyim?”

“Madem ki çocuk seni istiyor kalırsın asker. Sonuna kadar kalabilirsin.”

Groh, Ames'in helikopterin yanındaki masaya gidişini izledi, masada biraz yiyecek vardı. Bu tarafta gayet güzel bir sonbahar sabahı saat ondu. Güneş parlıyor ve ağır kırağıyı eritiyordu. Ama bir iki adım ötede ebedi bir alacakaranlık kuşağı dünyası vardı; havanın dayanılmaz olduğu ve zamanın hiçbir anlam taşımadan geçtiği bir dünya. Groh büyüdüğü yerdeki milli parkta bulunan gölü hatırladı. Connecticut, Wilton'da büyümüştü. Gölde koca koca sazanlar olurdu. Onları besleyen cinsten. Ta ki arazi sahiplerinden biri günün birinde bir gübre kazası geçirene kadar. Ondan sonra balıklara veda edilmişti. Onlu, on ikili gruplar halinde ölü olarak yüzeye vurmuşlardı.

Kubbe'nin diğer tarafında uyuyan leş gibi çocuğa bakarken o balıkları hatırlamamak elde değildi... sadece bu çocuk balık değildi o kadar.

Ames elindekileri isteksizce yiyerek geri döndü. Groh'a göre iyi bir asker sayılmazdı, ama iyi kalpli, iyi bir çocuktu.

Ames yere oturdu. Çavuş Groh da yanına oturdu. Öğle saatlerinde Kubbe'nin kuzey tarafından kurtulanlardan birinin daha ölüm haberi geldi. Aidan Appleton adında küçük bir çocuktu. Bir çocuk daha. Groh dün o çocuğun annesini gördüğünü tahmin ediyordu. Yanılmış olmayı diledi ama yanıldığım sanmıyordu.

Ames, "Kim yaptı bunu?" diye sordu. "Kim yaptı bu pisliği çavuş? Ve niçin?"

Groh başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Ames, "Çok anlamsız bu!" diye bağırdı. Ötede Ollie döndü, hava ile teması kesildi ve bir parça hava alabilmek için uyuyan yüzünü tekrar Kubbe'ye yanaştırdı.

Groh, *uykusunda ölürse hepimiz için daha iyi olur,* diye düşünerek, "Uyandırma sakın," dedi.

13

Saat iki olduğunda Sam Verdreaux -inanılmaz ama gerçek- dışında tüm sürgünler öksürüyordu. Kötü havadan beslenirmiş gibi görünen Sam'le arada bir meyve suyu veya süt emen ve sürekli uyuyan Küçük Walter dışında hepsi. Barbie kolunu Julia'nın omzuna atmış bir şekilde Kubbe'ye dayanmış oturuyordu. Az ötede Thurston Marshall feci şekilde aniden ölüp giden küçük Aidan Appleton'un üzeri örtülmüş cesedinin yanında oturmaktaydı. Artık sürekli öksüren Thurse'in kucağında Alice vardı. Kız ağlaya ağlaya uyuyakalmıştı. Yirmi adım ileride Rusty karısıyla yine ağlaya ağlaya uyumuş olan kızlarını kucaklamıştı. Kızlar görmek zorunda kalmasın diye Audrey'nin cesedini ambulansa götürmüştü. Bunu yaparken de nefesini tutmuştu; Kubbe'nin on beş metre iç kısmında bile hava boğucu, ölümcül bir hal alıyordu. Geri dönünce aynısını küçük oğlan için de yapması gerektiğini düşündü. Audery ona güzelce arkadaşlık ederdi; köpek çocukları çok severdi.

Joe McClatchey, Barbie'nin yanında bitiverdi. Oğlan şimdi sahiden korkuluğa benziyordu. Solgun yüzünde sivilceler çıkmıştı ve gözlerinin altında çürüğe benzer mor halkalar vardı.

"Annem uyuyor," dedi.

Barbie, "Julia da," dedi. "O yüzden alçak sesle konuş."

Julia tek gözünü açtı. "Uyumuyorum," dedi ve gözünü hemen kapattı. Öksürdü, sakinleşti, sonra biraz daha öksürdü.

Joe, "Benny sahiden hasta," dedi. "Demin ölen küçük çocuk gibi o da ateşler içinde yanıyor." Tereddüt etti. "Annem de bayağı sıcak. Belki sadece hava çok sıcak olduğu içindir ama... öyle olduğunu sanmıyorum. Ya o da ölürse? Ya hepimiz ölürsek?"

Barbie, "Ölmeyeceğiz," dedi. "Bir şeyler bulacaklar."

Joe başını salladı. "Bulamayacaklar. Ve siz de bunu biliyorsunuz. Çünkü onlar dışarıda. Dışarıdan kimse bize yardım edemez." Bir gün önce kasabanın bulunduğu çorak araziye baktı ve güldü -içinde sahiden biraz keyif olduğu için daha da beter boğuk, kurbağa sesi gibi bir sesti. "Chester's Mill 1803'ten beri vardı- okulda öğrenmiştik. İki yüz yıldan fazla. Ve

yeryüzünden silinmesi için bir hafta yetti. Tek bir lanet hafta. Buna ne diyorsunuz Albay Barbara?”

Barbie söylenecek bir şey bulamadı.

Joe eliyle ağzını örterek öksürdü. Arkalarında vantilatörler uğulduyor da uğulduyordu. “Ben zeki bir çocuğum. Bunu biliyor musunuz? Yani övünmek için söylemiyorum... sahiden zekiyim.”

Barbie çocuğun füze atışları için kurduğu video bağlantısını hatırladı. “Hiç tartışmasız Joe.”

“Bir Spielberg filminde son dakikada çözümü bulan zeki çocuk olmuştu, öyle değil mi?”

Barbie, Julia’nın tekrar kıpırdandığını hissetti. Şimdi iki gözü de açıktı ve kederle Joe’ya bakıyordu.

Oğlanın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Benim de bir tür Spielberg çocuğu olmam gerekirdi. Şimdi Jurassic Park’ta olsaydık kesin dinazorlara yem olmuştuk.”

Julia rüyada konuşur gibi, “Ancak yorulurlarsa,” dedi.

“Ha?” Joe gözlerini kırpıştırdı.

“Deri kafalar. Deri kafalı çocuklar. Çocuklar sonunda oyundan sıkılır ve başka şeye yönelir. Ya da..” Çok kötü öksürdü... “Ya da anneleri eve yemeğe çağırır.”

Joe asık suratla, “Belki de bunlar bir şey yemiyordur,” dedi. “Belki anne babaları da yoktur.”

Barbie, “Ya da belki onlar için zaman farklı bir şeydir,” dedi. “Onların dünyasında belki kendi kutularının başına daha yeni oturmuşlardır. Onlar için oyun daha yeni başlıyordun Çocuk olduklarından bile emin değiliz ki.”

Piper Libby de onlara katılmıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuş ve saçları yanaklarına yapışmıştı. “Çocuk onlar,” dedi.

Barbie, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Biliyorum işte.” Gülümsedi. “Onlar yaklaşık üç yıl önce inanmaktan vazgeçtiğim Tanrı. Tanrı Yıldızlararası X - Kutusu’yla oynayan bir avuç yaramaz çocuğa dönüştü. Ne komik değil mi?” Tebessümü genişledi, sonra gözyaşlarına boğuldu.

Julia mor ışığı çakıp duran kutuya doğru bakıyordu. Yüzü düşünceli ve biraz da dalgındı.

14

Chester’s Mill’de cumartesi gecesiydi. Doğu Yıldızı hanımlarının toplandıkları geceydi (ve toplantıdan sonra genelde Henrietta Clavard’ın evine gidip şarap içer, bildikleri en güzel müstehcen fıkraları anlatırlardı). Peter Randolph’la kankalarının poker gecesiydi (onlar da bildikleri en güzel müstehcen fıkraları paylaşırdı). Stewart ve Fern Bowie’nin sık sık Lewiston’a gidip Aşağı Lisbon Sokağı’ndaki genelevde kadınlarla iş tuttukları geceydi. Rahip Lester Coggins’in Kutsal Mesih’in toplantı salonunda gençler için dua töreni tertip ettiği, Piper Libby’nin de Congo Kilisesi’nin bodrumunda gençler için dans organize ettiği geceydi. Dipper’ın sabahın birine kadar coştuğu geceydi (ve saat yarım civarında içerideki kalabalık sarhoş kafayla Boston’daki bütün orkestraların gayet iyi bildiği, “Dirty Water.” parçasını söylemeye başlardı). Howie ve Brenda Perkins’in kasaba meydanında el ele yürüyüşe çıktığı ve tanıdıkları başka çiftlerle selâmlaştığı geceydi. Alden Dinsmore, karısı Shelley ve iki oğullarının dolunayda kovalamaca oynadıkları geceydi. Chester’s Mill’de (herkesin takımı desteklediği çoğu küçük kasabada olduğu gibi) cumartesi geceleri genelde dansa, sevişmeye ve hayal kurmaya tahsis edilen en güzel geceler olurdu.

Bu öyle değildi. Bu cumartesi gecesi kara ve hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Rüzgâr kesilmişti. Zehirli hava sıcak ve kıpırtısızdı. Cehennem ateşiyle kavrulana kadar 119’da Ollie Dinsmore yüzünü Kubbe’ye dayamış, hâlâ inatla hayata tutunarak yatıyor ve sadece bir buçuk adım ötede paralı bir asker olan Clint Ames de sabırlı bekleyişini sürdürüyordu. Cin fikirlinin biri çocuğa spot ışığı tutmayı önermiş; (artık zalimlik etmeyen Çavuş Groh tarafından desteklenen) Ames ise buna engel olmayı başarmıştı. Parlak spot ışıklarını uyuyan insanlara tutmanın teröristlere yapılacak bir şey olduğunu, belki de güneş doğmadan ölecek bir çocuğa böyle bir şey yapılamayacağını söylemişti. Fakat Ames’in feneri vardı ve durmadan çocuğa tutup nefes alıp almadığını kontrol ediyordu. Alıyordu, ama Ames feneri her tutuşunda o zayıf solukların da kesilmiş olmasından korkuyordu. Bir yanı aslında bunu dilemeye başlamıştı. Çünkü o yanı gerçeği kabullenmiş gibiydi: Ollie Dinsmore ne kadar iyi mücadele etmiş olursa olsun bir geleceğe sahip

değildi. Mücadele edişini izlemek feciydi. Gece yarısına doğru Ames de oturduğu yerde, bir eliyle fenerini sıkıca kavramış olarak uyuyakaldı.

İsa, Peter'e *uyudun mu?* demişti. *Bir saat daha dayanamadın mı?*

Şef Bushey olsa *Matthew kitabından Sanders,* diye ekleyebilirdi.

Saat birde Rose Twitchell, Barbie'yi sarsarak uyandırdı.

"Thurston Marshall öldü," dedi. "Rusty'le kardeşim cesedi ambulansın altına koyuyorlar ki küçük kız uyanınca üzülmesin." Sonra ekledi. "Tabii uyanırsa. Alice de hasta."

Julia, "Artık hepimiz hastayız," dedi. "Sam'le o uyuyan bebek dışında hepimiz."

Rusty'yle Twitch araçların bulunduğu yerden çabucak dönüp vantilatörlerin önüne yığıldılar ve derin, sesli soluklar almaya başladılar. Twitch öksürmeye başladı ve Rusty onu temiz havaya doğru itti, öyle bir itmişti ki Twitch'in aim Kubbe'ye çarptı. Herkes donk sesini duydu.

Rose daha saymayı bitirmemişti. "Benny Drake'in hali de kötü" Sesini alçalttı. "Ginny güneş doğana kadar dayanamayabilir diyor. Tabii yapabileceğimiz bir şey yoksa."

Barbie cevap vermedi. Yine küçücük olduğu halde yerinden kımıldamayan kutuya doğru bakmakta olan Julia da bir şey demedi. Bakışları uzak, şüpheliydi.

Sonunda kırmızımsı bir ay Kubbe'nin doğu duvarında biriken pisliği temizledi ve kanlı ışığıyla ortalığı aydınlattı. Ekim ayının sonuydu ve Chester's Mill'de ekim en zalim ay olmuştu. Bu ölüler diyarında leylaklar yoktu. Ne leylaklar kalmıştı, ne ağaçlar, ne de otlar. Ayın tek gördüğü harap olmuş düşünceler ve birazcık rüyaydı.

15

Koca Jim karanlıkta göğsünü tutarak uyandı. Kalbi yine tekliyordu. Göğsüne vurdu. Sonra jeneratöre bağlı tüp yine kritik noktaya geldi. AAAAAAAAAA. *Doyur beni, doyur beni.*

Koca Jim zıpladı ve bağırdı. Zavallı işkence görmüş kalbi yalpalıyor, atlıyor, sekiyor, sonra kendi kendine düzeliyordu. Karbüratörü kötü eski bir araba gibiydi, hani insanın aldanıp aldığı ama asla satamadığı, hurdaya atmaktan başka bir şey yapamayacağı türden. Soludu ve göğsünü yumrukladı. Bu seferki de hastaneye gitmesine neden olan kadar kötüydü. Belki daha da beteriydi.

AAAAAAAAAAAA: sanki karanlıkta onunla birlikte korkunç, dev gibi bir böcek vardı da -mesela cırcırböceği- o bağırıyordu. Kendisi uyurken içeri neler sızacağını kim bilebilirdi?

Koca Jim el yordamıyla feneri aradı. Diğer eliyle de kalbine bir vuruyor, bir ovuşturuyor, kalbine yatışmasını, yaramaz bir bebek gibi davranmamasını, bütün bunları karanlıkta ölüp gitmek için yaşamadığını söylüyordu.

Feneri buldu, zar zor ayağa kalktı ve müteveffa yaverinin cesedine takıldı. Tekrar bağırıp dizlerinin üstüne düştü. Fener kırılmamış ama elinden fırlayıp yuvarlanmıştı ve yuvarlanırken soldaki en alt rafı aydınlatıyordu; rafta kutular dolusu spagetti ve konserve salça vardı.

Koca Jim fenerin peşinden emekledi. O bunu yaparken de Carter Thibodeau’nun açık gözü kıpırdadı.

“Carter?” Koca Jim’in yüzünden terler akıyordu; yanakları bir tür hafif, yakıcı yağla kaplanmış gibiydi. Gömleğinin üstüne yapıştığını hissedebiliyordu. Kalbi yine zıpladı ve sonra, mucize eseri tekrar normal ritmine döndü.

Eh, yok. Tam olarak değil. Ama en azından normal ritmine benzer bir şeye dönmüştü.

“Carter? Oğlum? Hayatta mısın?”

Gülünçtü tabii ki; Koca Jim onu balık gibi yarmış, sonra da kafasına ateş etmişti. Adolf Hitler kadar ölüydü. Yine de yemin edebilirdi... yani hemen

hemen... çocuğun gözleri...

Carter'ın uzanıp gırtlağına yapışacağı fikriyle mücadele etti. Kendi kendine biraz gergin (dehşete düşmüş) olmasının normal olduğunu telkin etti, ne de olsa çocuk neredeyse öldürüyordu onu. Ama yine de Carter'ın doğrulup oturmasını ve kendisini yakalayıp obur dişlerini gırtlağına geçirmesini bekliyordu.

Parmaklarını Carter'ın çenesinin altına bastırdı. Kandan yapış yapış olan eti soğuktu ve nabzı filan atmıyordu. Tabii ki atmazdı. Çocuk ölmüştü. Öleli de en az on iki saat olmuştu.

Koca Jim, "Kurtarıcınla yemektesin oğlum," diye fısıldadı. "Rozbifle püre yiyorsun. Tatlı olarak da elma pastası var."

Kendini daha iyi hissetti. Fenerin peşinden emekledi ve arkasında bir kıpırtı duyduğunu sandığı zaman da -belki de betonda sürünen, körlemesine arayan bir el- dönüp bakmadı. Jeneratörü beslemesi lazımdı. Bu AAAAAAAA sesini durdurmak zorundaydı.

Depoda kalan dört dolu tüpten birini çekerken kalp ritmi yine bozuldu. Açık kapağın yanma oturdu, soluyor ve kalbini normal ritmine döndürmeye çalışıyordu. Ve duasının aslında bir dizi talep ve bahaneden ibaret olduğunu fark etmeden dua ediyordu: durdur şunu, hiçbiri benim suçum değildi, beni buradan çıkar, ben elimden gelenin en iyisini yaptım, her şeyi yine eski haline getir, beni yeteneksiz insanlar bu hale getirdi, kalbimi iyileştir.

"İsa aşkına amin," dedi. Ama sözleri rahatlatmaktan çok, içini ürpertmişti. Mezarda takırdayan kemikler gibiydi.

O arada kalbi biraz yatışmış, alarmın korkunç sesi kesilmişti. Takılı olan tüp tamamen boşalmıştı. Fener ışığı dışında radyasyon sığınağının ikinci odası da ilki kadar karanlıktı artık; buradaki acil durum lambası da yedi saat önce son kırpışmalarını yaşamıştı. Boş tüpü çıkarmak ve yenisini jeneratörün yanındaki platforma taşımakla uğraşırken, bir iki yıl önce masasına gelen sığmak bakım onarım talebine HAYIR damgasını vuruşu aklına geldi. Muhtemelen talepte acil durum lambalarına takılacak yeni pillerin bedeli de vardı. Ama bunun için kendini suçlayamazdı. Kasaba bütçesinde ancak o kadar para vardı ve insanlar durmadan ellerini uzatıp *Doyur beni, doyur beni* diyordu.

Al Timmons inisiyatif kullanmalıydı, diye düşündü. *Tanrı aşkına bu kadarcık inisiyatif beklemek çok mu? Bakım personeline bunun için ücret*

vermiyor muyuz? O kurbağa Burpee'ye gidip bağış olarak isteyebilirdi pekâlâ. Ben olsam öyle yapardım.

Tüpü jeneratöre bağladı. Sonra kalbi yine tekledi. Eli büküldü ve feneri tüplerden birine çarptı. Aletin camı kırıldı ve bir kez daha tamamen karanlıkta kaldı.

"Hayır!" diye çığlık attı. "Hayır, lanet olsun, HAYIR!"

Fakat Tanrı'dan cevap yoktu. Çizgisinden çıkmış kalbi çırpınırken sessizlik ve karanlık içine işliyordu. Hainler!

"Umurumda değil. Diğer odada bir fener daha var. Kibrit de var. Onları bulmam lazım sadece. Carter baştan onları düzenlemiş olsaydı kolayca bulabilirdim," doğruydu. Çocuğu hafife almıştı. Onu gelen biri sanmıştı ama giden olduğu ortaya çıkmıştı. Koca Jim güldü, sonra kendini durdurdu. Bu karanlıkta gülme sesi biraz ürkütücü geliyordu.

Boş ver. Sen jeneratörü çalıştır.

Evet. Doğru. Birinci iş jeneratördü. Çalışmaya başladıktan sonra bağlantıyı yeniden kontrol edebilirdi. O arada diğer feneri de bulmuş olurdu, hatta belki Coleman lambasını da. Bir dahaki tüp değişimine bol bol ışığı olacaktı.

"İşin özü bu," dedi. "Eğer bu dünyada bir şeyi düzgün yapmak istersen kendin yapacaksın. Coggins'e sor. Perkins'in geveze karısına sor. Onlar biliyor." Biraz daha güldü. Elinde değildi, çünkü sahiden komikti. "Onlar buldu sonunda. Elindeki sopa küçükse koca bir köpeği azdırmayacaksın. Hayır efendim. Haaaayır."

Eliyle çalıştırma düğmesini aradı, buldu, bastı. Hiçbir şey olmadı. Aniden odanın havası her zamankinden de boğucu geldi.

Yanlış düğmeye bastım, hepsi bu.

Bilmek iyiydi ama inanmak daha önemli çünkü bazı şeylere inanmak lazımdı. Zar tutanların parmaklarına üflediği gibi parmaklarına üfledi. Sonra parmaklarıyla düğmeyi buldu.

"Tanrım," dedi. "Ben hizmetkârın James Rennie. Lütfen şu köhne şey çalışsın. Bunu senden Oğlun Yüce İsa adına diliyorum."

Düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Karanlıkta ayaklarını depoya sarkıtarak oturdu ve üstüne çöküp onu diri diri yutmaya çalışan paniği uzaklaştırmaya gayret etti. Düşünmesi lazımdı. Kurtulmanın tek yolu buydu. Fakat zor geliyordu. İnsan karanlıkta kalınca ve kalbi de her an duracakmış gibi atınca düşünmek zordu.

Ve en kötüsü neydi? Hayatının son otuz yılında yaptığı her şey, uğruna çabaladığı her şey gerçek dışıymış gibi görünüyordu. Tıpkı Kubbe'nin diğer tarafındaki insanların yaşamı gibi. Onlar yürüyor, konuşuyor, arabalarını sürüyor, hatta uçaklara helikopterlere biniyordu. Ama hiçbiri önemli değildi, yani Kubbe'nin altındayken.

Kendine hâkim ol. Tanrı yardım etmezse sen kendine yardım et.

Tamam. Birinci mesele ışıktı. Bir kutu kibrit bile iş görürdü. Öteki odadaki rafların birinde bir şeyler olmalıydı. Onu bulana kadar son derece yavaş, son derece sistemli hareket edecekti. Ve sonra da şu lüzumsuz marş motorunun pillerini bulacaktı. Pillerin var olduğundan emindi çünkü jeneratöre ihtiyacı vardı. Jeneratör olmazsa ölürdü.

Diyelim ki jeneratörü çalıştırdın. Yakıt bitince ne olacak?

Ah, ama mutlaka bir şeyler olurdu. Burada ölmek niyetinde değildi. İsa'yla rozbif yemek? Doğrusu tercihi o değildi. Eğer masanın başında oturamayacaksa hepsinden vazgeçebilirdi.

Bu düşünce yine gülmesine yol açtı. Sonra çok ağır ve dikkatli hareket ederek büyük sığınağa açılan kapıya doğru gitti. Körler gibi elleri önde ilerliyordu. Yedi adımdan sonra elleri duvara değdi. Parmaklarını tahtada kaydırarak sağa doğru gitti ve ah! Boşluk. Kapı eşiği. Güzel.

Ayaklarını sürterek ilerledi, karanlığa rağmen artık daha özgüvenliydi. Odanın planını gayet iyi hatırlıyordu: iki yanda raflar, tam karşıda kanepe...

Ayağı yine o lüzumsuz çocuğa takıldı ve yüzüstü düştü. Alnını yere çarpınca acıdan ziyade şaşkınlık ve öfkeyle bağırdı, çünkü çarpışı hafifleten halı vardı. Ama Tanrım, bacaklarının arasında bir ölü eli duruyordu. Sanki testislerini kapacakmış gibiydi.

Dizlerinin üstünde doğrulup emekledi ve başını bu sefer de kanepeye çarptı. Bir kez daha bağırdıktan sonra kanepeye tırmanıp, suyun altında köpekbalığı olduğunu anlamış biri gibi ayaklarını da çabucak çekti.

Titreyerek, kendine sakin olması için telkinlerde bulunarak orada yattı. Sakin olmazsa sahiden kalp krizi geçirecekti.

O hippi doktor *bu düzensiz atışlar başlayınca kendine odaklanıp uzun derin nefesler alman lazım*, demişti. O sıralar Koca Jim bunu New Age palavrası diye dinlemişti ama şimdi elinde başka bir şey olmadığına göre denemek zorundaydı.

Ve işe yararmış gibiydi. Yirmi kez derin nefes alıp uzun, ağır soluklarla verdikten sonra kalbinin yatışmaya başladığını hissedebiliyordu. Ağzındaki bakirimsi tat da geçiyordu. Maalesef göğsüne bir ağırlık çökermiş gibiydi. Sol koluna da sancı saplanıyordu. Bunların kalp krizi belirtileri olduğunu biliyordu ama yediği onca sardalyenin hazmının da böyle şeylere yol açacağını düşünüyordu. Asıl sebep oydu. O uzun, ağır nefesler kalbini düzeltirdi (ama yine de bütün bunlar bitince bir baktırması lazımdı, hatta belki de baypas ameliyatı olmalıydı). Sıcak dert değildi. Sıcak ve boğucu hava. Feneri bulup jeneratörü tekrar çalıştırması lazımdı. Sadece bir dakika daha, belki de iki...

Birisi nefes alıyordu.

Tabii canım. Ben nefes alıyorum ya.

Yine de başka birini duyduğundan emin gibiydi. Hatta birden de çok. Sanki yanında birileri daha vardı. Ve kim olduklarını biliyordu.

Saçma.

Evet, fakat nefes alanlardan biri kanepenin arkasındaydı. Biri köşede duruyordu. Ve biri de üç adım ötesindeydi.

Hayır. Kes şunu!

Kanepenin arkasındaki Brenda Perkins'ti. Köşedeki Lester Coggins'ti, çenesi yerinden çıkmış sarkıyordu.

Ve üç adım ötesinde de...

"Hayır," dedi. "Saçmalık bu. Palavra."

Gözlerini kapayıp uzun, derin nefesler alıp vermeye odaklanmaya çalıştı.

Birden karşısında Junior belirdi. "Burası güzel kokuyor baba. Tıpkı o kiler gibi. Ve kız arkadaşlarım gibi."

Koca Jim haykırdı.

Carter yattığı yerden, "Bana yardım et kanka," dedi. "Beni fena kesti. Vurdu da."

Koca Jim, “Kesin şunu,” diye fısıldadı. “Hiçbirini duymuyorum boşuna konuşmayın. Ben soluklarımı sayıyorum. Kalbimi yatıştırıyorum.”

Brenda Perkins, “Belgeler hâlâ bende,” dedi. “Bir sürü de kopyası var. Yakında Julia’nın gazetesi gibi bütün telefon direklerine yapıştıracağım. ‘Bil ki günahların peşinden gelecektir. ’ - Sayılar, otuz ikinci bölüm.”

“Sen orada değilsin!”

Fakat tam o anda bir şey -parmağa benzeyen bir şey- yanağına değdi.

Koca Jim bir çığlık daha attı. Radyasyon sığınağı giderek bozulan havayı soluyan insanlarla doluydu ve yaklaşıyorlardı. Solgun yüzlerini karanlıkta bile görebiliyordu. Ölmüş oğlunun gözlerini görebiliyordu.

Koca Jim doğrulup karanlığa yumruklarını savurdu. “Gidin! Hepiniz! Uzak durun benden!”

Basamaklara atıldı ve diptekine takıldı. Bu sefer çarpmayı yumuşatacak bir halı yoktu. Kan gözlerine sızmaya başladı. Ölü bir el ensesine yapıştı.

Lester Coggins, “Beni sen öldürdün,” dedi ama çenesi kırık olduğu için Benj jen öljrürüj gibi çıktı.

Koca Jim basamakları koşarak çıkıp hatırı sayılır ağırlıyla kapıya yüklendi. Kapı önündeki kırık tahtaları ve tuğlaları süpürerek hızla açıldı. Aradan geçebileceği kadar açılmıştı.

“Hayır!” diye uludu. “Hayır, dokunmayın bana! Hiçbiriniz dokunmayın!”

Belediye binası toplantı salonunun harabeleri de neredeyse sığınak kadar karanlıktı ama arada büyük bir fark vardı: buradaki hava solunacak gibi değildi.

Koca Jim üçüncü nefesini alırken bunu fark etti. Bu son yaşadıklarıyla beraber dayanamayacağı kadar işkence gören kalbi, bir kez daha boğazına kadar yükseldi. Ve bu kez orada kaldı.

Koca Jim aniden korkunç bir ağırlık tarafından boğazından göbeğine kadar ezildiğini hissetti: uzun, taş dolu bir çuvalın altında kalmış gibiydi. Çamurlara gömülmüş gibi kapıya doğru geriledi. Aradan geçmeye çalıştı ama bu sefer sıkışıp kaldı. Soluyan ağzından ve tıkanan gırtlağından feci bir ses çıkmaya başladı ve ses AAAAAAA şeklindeydi: doyur beni, doyur beni, doyur beni.

Bir daha, bir daha çırpındı: son bir kurtuluş arayan eli diğer tarafa uzandı.

Eli diğer taraftan biri okşadı. Bir ses, “Baaaaaba,” diye öttü.

16

Pazar sabahı şafak sökmeden yine birisi sarsarak Barbie'yi uyandırdı. Barbie gönülsüzce, öksürerek, içgüdüsel olarak Kubbe'ye ve ötedeki vantilatörlere dönerek kendine geldi. Öksürüğü sonunda durunca kim uyandırdı diye baktı. Julia'ydı. Saçı güçsüz bir şekilde sarkmış ve yanakları ateşten kızarmıştı, ama bakışları berraktı. "Benny Drake bir saat önce öldü," dedi.

"Ah Julia. Tanrım. Çok üzüldüm." Sesi çatlak ve boğuk çıkıyordu, artık kendi sesine hiç benzemiyordu.

Julia, "Kubbe'yi yaratan o kutuya gitmem lazım," dedi. "Nasıl ulaşabilirim kutuya?"

Barbie başını salladı, "imkânsız. Kutuya bir şey yapabilecek olsan bile bayırda, buradan neredeyse bir kilometre uzakta. Nefeslerimizi tutmadan minibüslere bile gidemiyoruz ki onlar sadece on beş metre ötede."

Birisi, "Bir yolu var," dedi.

Dönüp baktılar ve Ayyaş Sam Verdreaux'u gördüler. Sonuncu sigarasını içiyor ve gayet ayık gözlerle onlara bakıyordu. Sekiz yıldır ilk kez sahiden ayıktı.

Tekrar etti. "Bir yolu var. Size gösterebilirim."

BUNU GİY DE ÖYLE GİT ELBİSE GİBİ DURUR

1

Saat sabahın yedi buçuğuydu. Müteveffa Benny Drake'in, yıkılmış, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş annesi de dahil hepsi toplanmışlardı. Alva kolunu Alice Appleton'a dolamıştı. Küçük kızın o eski neşesi ve canlılığı tamamen kaybolmuştu ve soluk aldıkça minik göğsünden hırıltılar kopuyordu.

Sam söylemek zorunda olduklarını bitirince bir anlık bir sessizlik oldu... tabii vantilatörlerin bitmek bilmez uğultusu dışında. Sonra Rusty, "Delilik bu. Ölürsün," dedi.

Barbie, "Burada kalırsak yaşayacak mıyız?" diye sordu.

Linda, "Böyle bir şeyi neden deneyesin ki?" dedi. "Sam'in fikri işe yarasa ve başarabilsen bile.."

Rommie, "Yani bence işe yarar," dedi.

Sam, "Kesinlikle yarayacak," dedi. "Kırk yedideki büyük Bar Harbor yangınından sonra Peter Bergeron denen adam anlatmıştı bana da. Pete bir sürü şeydi ama yalancı değildi."

Linda, "İşe yarasa bile," dedi. "Niye?"

Julia, "Çünkü denemediğimiz tek bir şey var," dedi. Artık kararını vermişti ve Barbie de onunla geleceğini söylemişti, şimdi gayet sakindi. "Yalvarmayı denemedik."

Tony Guay, "Delirmişsin sen Jules," dedi. "Duyarlar mı sanıyorsun? Ya da duysalar bile dinlerler mi?"

Julia kederli yüzünü Rusty'ye çevirdi. "Arkadaşın George Lathrop karıncaları büyüteçle diri diri yakarken onların yalvardığım duymuş muydun?"

"Karıncalar yalvaramaz ki Julia."

"Ama 'Karıncaların da kendi küçük hayatları olduğunu anladım' demiştin. Ne oldu da anladın bunu?"

"Çünkü.." duraksadı, sonra omuz silkti.

Lissa Jamieson, "Belki de onları duymuşsundur," dedi.

Pete Freeman, “Saygısızlık etmek istemem ama palavra bunlar,” dedi. “Karınca karıncadır. Yalvaramaz.”

Julia, “Ama insanlar yalvarabilir,” dedi. “Hem bizim de kendi küçük hayatlarımız yok mu?”

Buna kimse cevap vermedi.

“Deneyecek başka ne kaldı ki?”

Arkalarından Albay Cox konuşmuştu. Hepsi de onu unutmuştu. Dış dünya ve o dünyanın sakinleri artık ilgisiz geliyordu. “Sizin yerinizde olsam denerdim. Bana göre karar vermeyin tabii ama... evet. Ben olsam denerdim. Barbie?”

Barbie, “Ben çoktan karar verdim zaten,” dedi. “Julia haklı. Yapacak başka bir şey yok.”

2

Sam, “Şu çuvallara bakalım,” dedi.

Linda üç yeşil Hefty torbasını uzattı. İkisine kendisiyle Rusty için giysi ve kızlar için birkaç kitap koymuştu (gömlekler, pantolonlar, çoraplar ve iç çamaşırlar şimdi umarsızca küçük grubun arkasına atılmış vaziyetteydi). Rommie de eskiden geyik tüfeklerini koyduğu üçüncü torbayı veriyordu. Sam üçünü de gözden geçirdi, tüfeklerin taşındığı torbada bir delik buldu ve kenara fırlattı. Diğer ikisi sağlamdı.

“Pekâlâ,” dedi. “Dikkatle dinleyin. Kutunun yanına Bayan Everett’in minibüsü gitmeli ama önce buraya gelmesi lazım.” Parmağıyla Odyssey’i gösterdi. “Camların kapalı olduğundan eminsiniz değil mi? Emin olmanız lazım çünkü hayatlar buna bağlı.”

Linda, “Kapalıydı,” dedi. “Klimayı açmıştık.”

Sam, Rusty’ye baktı. “Oraya kadar sen kullanacaksın doktor, ama ilk yapacağın şey havalandırmayı kapatmak olmalı. Sebebini biliyorsun değil mi?”

“Minibüsün içindeki havayı korumak için.”

“Binmek için kapıyı açınca biraz kötü hava girer, orası kesin, ama çabuk olursan fazla bir şey olmaz. İçeride yine de temiz hava olur. Kasaba havası. İçindekiler kutuya kadar rahat rahat nefes alır. O eski minibüs olmaz, hem sadece camları açık diye de değil..”

Çalıntı minibüse bakan Norrie, “Açmak zorunda kaldık,” dedi. “Kliması bozuktu. B-büyükbabam öyle dedi.” Sol gözünden bir damla yaş süzüldü ve yanağındaki toprakların üstünden aktı. Artık her yerde toprak ve kül vardı, adeta gökten kül yağıyordu.

Sam, “Sorun değil hayatım,” dedi. “Zaten lastikleri de beş para etmez. Bir bakışta nereden geldiği belli oluyor.”

Rommie, “Başka araç lazımsa benimki de olur,” dedi.

Ama Sam başını sallıyordu. “Bayan Shumway’in arabası daha iyi, lastikleri küçük ve idare etmek daha kolay. Hem bunlar yeni oldukları için içlerindeki hava da daha tazedir.”

Joe McClatchey birden sırıttı. “Lastiklerdeki hava! Lastiklerin havasını çöp torbalarına aktaralım! Elde yapılmış dalış tüpleri! Bay Verdreaux siz bir dâhisiniz!”

Ayyaş Sam da sağlam altı dişini birden göstererek sırıttı. “Kendime pay çıkaramam evlat. Fikir Pete Bergeron’dan gelmişti. Birkaç adam Bar Harbor yangını esnasında arkada bir yerde sıkışıp kalmış. Zarar görmemişler ama hava solunacak gibi değilmiş. Onlar da bir balık kamyonunun lastiklerini söküp rüzgâr havayı temizleyene kadar onlardaki havayı solumuşlar. Pete ağızlarında bayat balık tadı kaldığını ama bu sayede kurtulduklarını anlatmıştı.”

Julia, “Bir lastik yetecek mi?” diye sordu.

“Yetebilir, ama sadece otoyolda otuz kırk kilometre idare etsin diye takılan o uyduruk şeylerdense yedek lastiğe güvenenleyiz.”

Julia, “Yok, onlardan değil,” dedi. “Öyle şeylerden nefret ederim. Johnny Carver’dan yeni bir lastik istemiştim, o da vermişti.” Kasabaya doğru baktı. “Herhalde Johnny ölmüştür. Carrie de.”

Barbie, “Tedbir olarak arabadan da bir tane çıkarsak iyi olur,” dedi. “Krikon var değil mi?”

Julia başıyla onayladı.

Robbie Burpee keyifsizce sırıttı. “Dönüşte yarışırız doktor. Senin minibüsle Julia’nın hibrit arabası.”

Piper, “Prius’u ben kullanacağım,” dedi. “Sen olduğun yerde kal Rommie. Çok kötü görünüyorsun.”

Rommie, “Hiç rahibe yakışır bir konuşma mı bu?” diye söylendi.

“Hâlâ kötü şeyler söyleyebildiğim için şükretmen lazım.” Aslında Rahip Libby de pek iyi görünmüyordu ama Julia yine de anahtarlarını uzattı. Zaten hiçbiri eğlenceye gidecekmiş gibi değildi ama Piper yine de bazılarına göre daha iyi durumdaydı. Claire McClatchey kâğıt gibi bembeyazdı. Sam, “Tamam,” dedi. “Küçük bir derdimiz daha var ama önce..” Linda, “Ne?” diye sordu. “Neymiş o problem?”

“Şimdilik onu düşünmeyin. Önce şu araçları getirelim de buraya. Ne zaman deneyeceksiniz?”

Rusty, Chester’s Mill’in İlk Cemaat Kilisesi rahibine baktı. Piper başını salladı. Rusty, “Şu andan uygunu olamaz,” dedi.

3

Diğer kasabalılar izliyordu ama yalnız değildiler. Cox'la neredeyse yüz kadar asker de Kubbe'nin diğer tarafında toplanmış tenis maçı seyreder gibi sessizce bakıyorlardı.

Rusty ile Piper, Kubbe'ye yanaşıp ciğerlerine mümkün olduğu kadar oksijen doldurdular. Sonra el ele araçlara doğru koştular. Oraya varınca ayrıldılar. Piper tökezleyip tek dizinin üstüne düştü, Prius'un anahtarları da elinden fırladı ve seyircilerden bir inilti koptu.

Sonra otların arasından anahtarları kapıp tekrar doğruldu. O arada Rusty, Odyssey'e binmiş ve Libby küçük yeşil arabanın kapısını açıp kendini içeri atarken motoru çalıştırmıştı bile.

Sam, "Umarım havalandırmaları kapatmayı unutmazlar," dedi.

Araçlar hemen hemen mükemmel bir uyumla döndü, Prius çok daha büyük olan minibüsün yanında sürüye eşlik eden çoban köpeği gibi duruyordu. Bozuk zeminde hoplaya zıplaya hızla Kubbe'ye doğru geldiler. Sürgünler kaçıştı, Alva, Alice Appleton'u kapmış, Linda da öksüren kızlarını kollarının altına kıstırmıştı.

Prius kirli engelin bir adım ötesinde durdu ama Rusty, Odyssey'i döndürüp geri geri yanaştı.

Sam, Linda'ya, "Kocanız bayağı yürekliymiş, ciğerleri de sağlam," dedi.

Linda, "Sigarayı bıraktı da ondan," dedi ve Twitch'in çıkardığı sesi ya duymadı ya duymazlıktan geldi.

Ciğeri sağlam olsun ya da olmasın Rusty oyalanmadı. Kapıyı ardından çarpıp Kubbe'ye koştu. "Çok kolay oldu," dedi ve öksürmeye başladı.

"Minibüsün içindeki hava Sam'in dediği gibi solunabilir gibi miydi?"

"Buradakinden daha iyiydi." Zorla güldü. "Ama başka bir konuda da haklıymış - kapının her açılışında iyi havanın birazı daha dışarı çıkıyor, kötü hava içeri biraz daha sızıyordu. Lastik havasıyla herhalde kutuya kadar gidersiniz ama o olmadan dönebilir misiniz bilmem."

Sam, "Onlar kullanmayacak ki," dedi. "Ben kullanacağım."

Barbie yüzünde günlerdir ilk kez bir tebessüm oluştuğunu hissetti. “Ama senin ehliyetin yok ki.”

Sam, “Sen ortalıkta polis görüyor musun?” dedi. Sonra Cox’a döndü. “Senden ne haber albay? Sen gördün mü polis filan?”

Cox, “Hiç görmedim,” dedi.

Julia, Barbie’yi kenara çekti. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Evet.”

“Şansımız zayıfla hiç arasında bir yerde, biliyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Yalvarma işinde nasılsındır Albay Barbara?”

Barbie’nin aklına yine Felluce’deki spor salonu geldi: Emerson mahkûmlardan birinin husyelerine vurup kopartıyor, Hackermeyer başka birini erkeklik organından yakalamış çekiştiriyor ve silahını başına dayıyor. Kan yine her zamanki gibi duvara sıçrıyor.

“Bilmiyorum,” dedi. “Tek bildiğim sıranın bende olduğu.”

4

Rommie, Pete Freeman ve Tony Guay, Prius'u krikoyla kaldırıp sağlam lastiklerinden birini söktüler. Küçük bir arabaydı ve normal koşullar altında arkasını elle bile kaldırabilirlerdi. Ama şimdi öyle değildi. Araba vantilatörlere yakın park edildiği halde işi bitirene kadar kaç kez Kubbe'ye dönüp hava almak zorunda kalmışlardı. Sonunda, Rose durmadan şiddetli şekilde öksüren Tony'nin yerine geçmek zorunda kaldı.

Nihayet iki yeni lastiği Kubbe'ye dayadılar.

Sam, "Şimdiye kadar iyi gitti," dedi. "Şimdi gelelim diğer küçük meselemize. Umarım birinizin aklına bir fikir gelir çünkü bende yok."

Yüzüne baktılar.

"Arkadaşım Peter o çocukların lastiğin sübabını ağızlarına dayayıp çektiklerini söylemişti ama burada öyle olmaz. O torbaları doldurmak zorundayız ve bu da daha büyük bir delik demek. Lastiklere vurabilirsiniz ama delikleri tıkayacak bir şey olmazsa -saman filan gibi- içeri doldurduğunuzdan fazlası dışarı kaçar. Eee... ne yapalım?" Umutla etrafına bakındı. "Herhalde kimse çadır getirmemiştir? Hani şu içi boş alüminyum direkli olanlardan?"

Linda, "Kızların oyun çadırı var," dedi. "Ama evde garajda kaldı" Sonra artık garajın da evle birlikte yanıp gittiği aklına geldi ve vahşi bir şekilde güldü.

Joe, "Kalem borusu nasıl olur?" dedi. "Bende bir Bic tükenmez var.." Barbie, "Yeterince büyük değil," dedi. "Rusty? Ambulanstan bir şey çıkar mı?"

Rusty kuşkuyla, "Soluk borusuna takılan tüpler gibi mi?" diye sordu. Sonra kendisi cevap verdi. "Yok. O da yeterince büyük değil."

Barbie döndü. "Albay Cox? Sizin aklınıza gelen bir şey var mı?"

Cox gönülsüzce başını salladı. "Muhtemelen burada işe yarayacak binlerce şey vardır ama yararı yok ki."

Julia, "Bunun bizi durdurmasına izin veremeyiz!" dedi. Barbie, kadının sesinden paniğin kıyısında olduğunu anlamıştı. "Torbaları boş verin! Lastikleri alıp doğruca onlardan oksijen alırız biz de!"

Sam başını sallamaya başlamıştı bile. “Yetmez ki. Üzgünüm ama olmaz.”

Linda Kubbe’ye eğilip birkaç derin nefes aldı ve son nefesini tuttu. Sonra Odyssey minibüsün arkasına gidip arka camı biraz temizledi ve içeri baktı. “Torba hâlâ orada,” dedi. “Çok şükür.”

Rusty karısını omzundan tutup, “Ne torbası?” diye sordu.

“İçinde doğum günü hediyen olan poşet. Kasımın sekizi, unuttun mu yoksa?”

“Unuttum. Kasten. Kırkını doldurmayı kim ister? Neydi hediye?”

“Eve getirsem bulacağını biliyordum..” Ötekilere baktı, yüzü ciddi ve sokak çocuğu gibi kir pas içindeydi. “Her şeye burnunu sokan meraklının tekidir. O yüzden minibüste bırakmıştım.”

Jackie Wettington, “Ne almıştın Linnie?” diye sordu.

Linda, “Umuyorum ki hepimizi sevindirecek bir hediye.”

5

Hazır olunca Barbie, Julia ve Ayyaş Sam çocuklar dahil herkese sarılıp öptüler. Geride kalan yaklaşık iki düzine insanın yüzünde çok az umut vardı. Barbie kendini yorgun ve hasta oldukları için böyle olduğuna inandırmaya çalıştı ama öyle olmadığını biliyordu. Bunlar veda öpücükleriydi.

Cox, “İyi şanslar Albay Barbara,” dedi.

Barbie başıyla hafif bir selam verdi ve Rusty’ye döndü. Rusty gerçekten önemliydi çünkü o da Kubbe’nin altındaydı. “Umudunu yitirme, onların yitirmesine de izin verme. Bu da işe yaramazsa elinden geldiğince göz kulak ol hepsine.”

“Merak etme. Sen de elinden geleni yap.”

Barbie başını Julia’ya doğru eğdi. “Benden çok o yapacak galiba. Hem bakarsın işe yaramasa bile geri dönmeyi başarabiliriz.”

Rusty, “Tabii ki başarırsınız,” dedi. Sesi içtendi ama aslında neye inandığı gözlerinden okunuyordu.

Barbie omzuna bir şaplak indirip Kubbe’ye Sam’le Julia’nın yanma gitti. Sam’e, “Bunu sahiden istediğinden emin misin?” diye sordu.

“Evet. Telafi etmem gereken bir şey var.”

Julia, “Ne olabilir ki Sam?” dedi.

“Söylemesem daha iyi.” Biraz gülümsedi. “Özellikle de kasabanın gazetecisinin yanında.”

Barbie, Julia’ya, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet.” Barbie’nin elini tutup hafifçe sıktı. “Olabildiğim kadar hazırım.”

6

Rommie ile Jackie Wettington minibüsün arka kapılarının önüne geçtiler. Barbie, “Şimdi!” diye bağırınca Jackie kapıları açtı ve Rommie, Prius’un iki tekerini içeri attı. Barbie’yle Julia da içeri atladılar ve kapılar anında arkalarından kapandı. Yaşlı ve içkiden yıpranmış olsa da çekirge gibi zıplayan Sam Verdreaux da çoktan direksiyona geçip minibüsü çalıştırmıştı.

İçerideki havada artık dış dünyanın kokusu vardı -yanmış tahtayla karışık terebentin kokusu gibi bir kokuydu- ama yine de onca vantilatöre rağmen Kubbe’nin önünde soluduklarından iyiydi.

Barbie, *uzun sürmez*, diye düşündü. *Şimdi üç kişi birden nefes alıyoruz.*

Julia, hediye paketinin poşetini alıp tersyüz etti. İçinden üzerinde MÜKEMMEL SES yazan plastik bir silindir düştü. Altta da KAYIT YAPILABİLEN 50 CD yazıyordu. Silindirin üzerindeki ambalajı açmaya çalıştıysa da hemen başaramadı. Barbie çakısına uzandı ve kalbi duracak gibi oldu. Çakı yerinde değildi. Tabii ki olmazdı. Karakoldan kalan kalıntıların arasında olmalıydı.

“Sam! Lütfen çakım var de bana!”

Sam tek kelime etmeden çakısını attı. “Babamındı. Hayatım boyunca yanımda taşıdım, geri isterim.”

Çakının ahşap muhafazası yıllar içinde bayağı eskimişti ama içinden çıkan bıçak gayet keskindi. Ambalajı açacağı gibi lastiklerde de muntazam delikler oluşturabilirdi.

Sam, “Çabuk olun!” diye bağırdı ve Odyssey’e biraz daha yüklendi. “Bu havada motorun sonsuza kadar çalışacağım sanmıyorum!”

Barbie ambalajı bıçakla kesti. Julia sıyırdı. Plastik silindirin tepesini yarım tur sola çevirince dibi çıktı. Boş CD’ler siyah plastik bir eksenin üstüne oturtulmuştu. CD’leri yere silkeledikten sonra avucunu eksene doladı. Harcadığı çabadan dudakları gerilmişti.

Barbie, “Bırak ben..” diye başladı ama sustu.

“Kızlar da kuvvetlidir. Özellikle de ölesiye korktukları zaman.”

“İçi boş mu? Yoksa kare olana kaldık demektir.”

Julia ekseni yüzüne götürdü. Barbie diğer ucundan baktı ve Julia'nın mavi gözünü gördü. "Tamam Sam," dedi. "İşe koyuluyoruz."

Sam minibüsün vitesini D'ye getirip, "Olacak mı, emin misiniz?" diye seslendi.

Barbie, "Eminiz!" diye karşılık verdi, çünkü *ben nereden bileyim* cevabı kimseyi sevindirmeyecekti. Kendisi de dahil.

7

Kurtulanlar Kubbe'nin önünde sessizce minibüsün toprak yoldan Norrie Calvert'ın, "çakar kutu." dediği şeye doğru gidişini izlediler. Odyssey asılı duran bir sisin içine daldı, hayalete dönüştü, sonra da gözden kayboldu.

Rusty ile Linda yan yana duruyorlardı, ikisi de kucağına kızlarını almıştı. Linda, "Ne düşünüyorsun Rusty?" diye sordu.

"En iyisini ummamız lazım diye düşünüyorum."

"Peki en kötüsüne hazır mısın?"

"Ona da hazırım."

8

Sam arkaya, “Şu anda meyve bahçesine giriyoruz. Sıkı tutunsanız iyi olur çocuklar, çünkü karşıma ne çıkarsa çıksın durmayacağım,” diye seslendiğinde çiftlik evini geçmekteydiler.

Barbie, “Devam,” dedi ve karşılarına çıkan tümsek yüzünden elinde lastikle havaya fırladı. Julia da öbürüne can simidi gibi sarılmıştı. Elma ağaçları göründü. Yaprakları pis ve cansız duruyordu. Patlamadan sonra meyve bahçesini yalayıp geçen rüzgâr yüzünden meyvelerin çoğu yere düşmüştü.

Feci bir tümseği daha aştılar. Barbie ile Julia havaya fırlayıp yerde buluştular, Barbie’nin kucağına serilen Julia ise lastiği hâlâ bırakmamıştı.

Barbie, “Ehliyetini nereden almıştın, bakkaldan mı?” diye bağırdı.

Yaşlı adam da, “Süpermarketten!” diye bağırarak karşılık verdi. “Süpermarketler daha ucuz oluyor!” Sonra kıkırdamayı bıraktı. “Görüyorum. Göz kırpan o musibeti görüyorum. Parlak mor bir ışık. Tam yanında duracağım. Lastikleri delmeden önce durmamı bekleyin, yoksa olduğu gibi yararsınız.”

Bir an sonra fren balatalarını öttürerek aracı durdurdu ve Barbie ile Julia’nın yine savrulmasına yol açtı.

Julia, “Boston’un taksi şoförleri gibi sürüyorsun,” diye söylendi.

Sam, “İyi o zaman..” deyip kötü bir öksürüğe tutuldu. “Bahşiş yüzde yirmi olsun.” Sesi tıkanmış gibiydi.

Julia, “Sam? İyi misin?” diye sordu.

“Belki de değilim. Bir yerlerim kanıyor. Gırtlağım da olabilir ama sanki daha içeride bir yer. Herhalde ciğerlerimden birini delmişimdir.” Sonra yine öksürmeye başladı.

Julia, “Ne yapabiliriz?” diye sordu.

Sam öksürüğünü bastırmayı başardı. “Şu aletlerini kapattırın da çıkalım buradan. Başka sigaram kalmadı”

9

Julia, “Biliyorsun, her şeyi bana bırakacaksın,” dedi.

Barbie başıyla onayladı. “Baş üstüne hanımefendi.”

“Sen sadece hava işini halledeceksin. Denediğim şey işe yaramazsa görev değişimi yapabiliriz.”

“Aklindakini söylesen belki bir yardımım olurdu.”

“Kesin bir şey yok ki. Sadece bir sezgi ve biraz da umut.”

“Böyle karamsar olma. İki lastik, iki çöp torbası ve içi boş bir boru da var.”

Juila gülümsedi. Gergin, pis suratı aydınlandı. “Doğru.”

Sam direksiyon başında iki büklüm olmuş öksürüyordu yine. Bir şey tükürdü. “Yüce Tanrı ve sevgili İsa, feci bir tat,” dedi. “Çabuk olun.”

Barbie çakıyla kendi lastiğini deldi ve çakıyı çeker çekmez havanın boşaldığını duydu. Julia elindeki plastik boruyu cerrahi hemşiresi gibi ustalıkla eline tutuşturdu. Barbie boruyu deliğe soktu ve kauçuğun boruyu tuttuğunu gördü... ve sonra terli yüzüne muhteşem bir hava geldi. Kendini tutamayıp derin bir soluk aldı. Vantilatörlerin Kubbe’nin öbür tarafından üflediği havadan çok daha zengin, çok daha temiz bir havaydı. Beyni uyanmış gibiydi ve derhal bir karar verdi. Yaptıkları çıkışın üstüne çöp torbası geçirmek yerine, birinden büyük bir parça yırttı.

Julia, “Ne yapıyorsun?” diye haykırdı.

Sezgileri olan tek kişinin o olmadığını anlatmaya vakit yoktu.

Plastik poşet parçasını lastiğin deliğine tıkadı. “Bana güven. Şimdi kutuya git ve ne yapacaksan yap.”

Julia kalbiyle bakarmış gibi son bir kez bakıp Odyssey’in arka kapısını açtı. Yere indi ve bir tümseği aşıp kutunun yanına diz çöktü. Barbie de iki lastikle peşinden gitti. Sam’in çakısı cebindeydi. O da dizüstü çöküp üstüne siyah borunun takılı olduğu lastiği Julia’ya uzattı.

Julia tıkacı çıkarıp içine hava çekti -bunu yaparken yanakları içeri göçmüştü- yana doğru verdi ve tekrar çekti. Yanaklarından süzülen yaşlar temiz izler oluşturuyordu. Barbie de ağlamaktaydı. Duyguyla bir ilgisi

yoktu; dünyanın en feci asit yağmuruna tutulmuş gibiydiler. Kubbe'nin oradaki havadan çok daha beterdi.

Julia içine biraz daha hava çekti. Soluğunu verirken adeta fısıltıyla, "İyi," dedi. "Çok iyi. Balık kokmuyor. Toprak kokuyor." Bir nefes daha aldıktan sonra lastiği Barbie'ye çevirdi.

Barbie ciğerleri yanmaya başladığı halde başını sallayıp lastiği geri itti. Göğsüne vurdu, sonra Julia'nınkini gösterdi.

Julia iki derin nefes daha çekti. Barbie de yardımcı olmak için lastiği tutuyordu. Başka bir dünyadan gelir gibi Sam'in durmadan öksürdüğünü duydu. *Kendini paralayacak*, diye düşündü. O da artık patlayacak gibiydi ve Julia lastiği tekrar uzatınca eğilip takma borudan o nefis havayı derin derin içine çekti, toprak kokusunu unutmaya çalışıyordu. Yetmemişti. Hiç yetmeyecek gibiydi ve bir an paniğe kapılır gibi oldu. *Tanrım, boğuluyorum.* Julia'ya boş verip minibüse koşmamak için kendini zor tuttu... ama tuttu. Gözlerini kapayıp nefes aldı ve bir yerlerde olması gereken serinkanlı özüne ulaşmaya çalıştı.

Sakin ol. Yavaş. Sakin ol.

Üçüncü derin soluktan sonra küt küt atan kalbi biraz yavaşlar gibi oldu. Julia'nın eğilip kutuyu iki yanından tutuşunu izledi. Hiçbir şey olmadı ve buna da şaşırmadı. Julia ilk geldiklerinde de kutuya dokunmuştu ve artık bağışıklık kazanmıştı.

Sonra, aniden, Julia geriye doğru büküldü. İnledi. Barbie boruyu ona uzatmaya çalıştı ama Julia aldırmadı. Burnundan kan fışkırdı ve sağ gözünün köşesinden de sızmaya başladı. Kırmızı damlalar yanağından iniyordu.

Sam, "Neler oluyor?" diye seslendi. Sesi boğuk, kısık çıkıyordu.

Barbie, *bilmiyorum*, diye düşündü. *Neler olduğunu ben de bilmiyorum.*

Fakat bir şeyi iyi biliyordu: Julia hemen oksijen almazsa ölecekti. Boruyu ilk lastikten çekip dişlerinin arasına aldı ve ikinci lastiği delmeye başladı. Açtığı deliğe boruyu takıp ağzını tıkadı.

Sonra da bekledi.

10

Bu zamanın olmadığı zaman:

Julia kocaman beyaz çatısız bir odadaydı, üstünde gri gökyüzü vardı. Burası... neydi? Oyun odası mı? Evet, oyun odasıydı. Onların oyun odası.

(Yok, bando alanında yerde yatıyordu.)

Belli yaşta bir kadındı.

(Yok, küçük bir kızdı.)

Zaman yoktu.

(1974'tü ve dünyanın bütün zamanı vardı.)

Lastikten hava çekmesi lazımdı.

(Değildi.)

Bir şey ona bakıyordu. Feci bir şey. Ama Juila da onun için feciydi, çünkü olması gerekenden büyüktü ve buradaydı. Burada olmaması gerekiyordu. Kutuda olması lazımdı. Ama yine de zararsızdı. O şey bunu biliyordu oysa çok gençti *(sadece bir çocuktu)',* aslında sütten yeni kesilmiş sayılırdı. Konuşuyordu da.

Sen hayalisin.

Hayır gerçeğim. Lütfen, gerçeğim ben. Hepimiz öyleyiz.

Deri kafa, gözsüz yüzüyle ona bakıyordu. Kaşları çatılmıştı. Ağzı yoktu ama dudakları aşağı sarkmıştı. Ve Julia onu yalnız yakaladığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Genelde daha çok olurlardı ama bir yere gitmişlerdi *(eve yemeğe yatağa okula tatile, önemi yoktu, gitmişlerdi).* Birlikte olsalardı onu geri iterlerdi. Bu kız da istese iterdi ama merak etmişti.

Kız mı?

Evet.

Bu bir dişiydi, tıpkı kendisi gibi.

Lütfen bırakın bizi gidelim. Lütfen bırakın küçük hayatlarımızı yaşayalım.

Cevap yok. Cevap yok. Cevap yok. Sonra:

Siz gerçek değilsiniz ki. Siz...

Ne? Ne diyordu bu? *Oyuncakçıdan alınmış oyuncaklar mü* Yok ama onun gibi bir şey. Bir anda Julia'nın aklına kardeşinin karınca çiftliği geldi. Hatırlaması bir saniyeden az sürmüştü. Karınca çiftliği de gerçek değildi, oyuncakçıdan alınmış oyuncaklara benziyordu.

Gerçek değilseniz nasıl hayatlarınız olabilir?

BİZ SON DERECE GERÇEĞİZ! diye bağırdı ve bu Barbie'nin duyduğu iniltiydi. - SİZİN KADAR GERÇEĞİZ!

Sessizlik. Çatısız büyük beyaz odada kalkan yüzde Chester's Mill bando alanından bir şey vardı. Sonra:

Kanıtla.

Elini ver bana.

Benim elim yok ki. Bedenim de yok. Bedenler gerçek değildir. Bedenler düştür.

O zaman zihnini ver\

Deri kafa çocuk vermedi. Vermeyecekti.

O yüzden Julia aldı.

11

Bu mekân olmayan mekân:

Bando alanı öyle soğuktu ve o kadar korkuyordu ki. Daha da kötü... küçük mü düşmüştü? Yok, küçük düşmekten de kötüydü. Aşağılanmak kelimesini bilseydi Evet, evet, işte bu, aşağılandım, derdi. Pantolonunu almışlardı.

(Ve bir yerlerde askerler bir spor salonunda çıplak insanları tekmeliyordu. Başka birinin daha utancı onunkine karışıyordu.)

Ağlıyordu.

(Adam da ağlayacak gibiydi ama ağlamıyordu. Şimdilik bunu bastırmak zorundaydılar.)

Kızlar artık onu bırakıp gitmişti ama burnu hâlâ kanıyordu - Lila onu tokatlamış ve bunu başkalarına söylerse burnunu keseceğine yemin etmişti. Hepsi onun üstüne tükürmüştü ve şimdi burada yatıyordu. Çok ağlamış olmalıydı, çünkü gözlerinin kanadığını sanıyor ve nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Ama neresinin ne kadar kanadığı hiç umurunda değildi. O aptal çocuksu çamaşırlarıyla eve yürümektense buracıkta ölmeyi tercih ederdi. Eğer o askerin çıplak adamı başına doladığı şeyden tutup çektiğini görmeyecekse (Bundan sonra Barbie o askeri düşünmemeye çalıştı ama bu sefer de saçma sapan şeyler düşündü.) yüz ayrı yerinden kan kaybetmeye razıydı, çünkü sonra ne geleceğini biliyordu. İnsan Kubbe'nin altındayken hep aynı şey gelirdi sonunda.

Kızlardan birinin döndüğünü gördü. Kayla Bevins geri gelmişti. Orada durmuş kendini akıllı sanan aptal Julia Shumway'a bakıyordu. Bebek çamaşırı giymiş aptal Julia Shumway. Kayla geri kalan kıyafetlerini de alıp çatıya atmaya mı gelmişti, eve önünü kapatarak çırılçıplak mı yürümek zorunda kalacaktı? İnsanlar niye böyle kötüydü?

Yaşlı gözlerini yumdu ve açtığında Kayla değişmişti. Şimdi yüzü yoktu, sadece ne bir duygu belirtisi, ne merhamet, ne sevgi, hatta ne de nefret göstermeyen bir tür deri başlığı vardı.

Sadece... enteresan. Evet, bu. Ben... şunu yapınca o ne yapıyor?

Julia Shumway’in artık bir önemi yoktu. Julia Shumway önemsizdi, zerre kadar bile önemi yoktu, sonra bunun altına baktı ve işte oradaydı, kaçışan bir Shumway böceği. Çıplak bir esir böcekti aynı zamanda; kuyruğu tutuşmuş bir kediydi, mikroskop altındaki karıncaydı, yağmurlu bir günde meraklı parmaklar tarafından kanatları koparılacak bir sinekti, bedeni olmayan ve bütün evren ayaklarının altına serilmiş canı sıkılan çocuklar için bir oyuncaktı. Barbie’ydi, Linda Everett’in minibüsünde ölmekte olan Sam’di, küllerin arasında ölen Ollie’ydi, ölen oğlunun yasını tutan Alva Drake’ydi.

Fakat en çok meydandaki orkestra alanında yatan küçük kızdı, masum kibri yüzünden cezalandırılmış küçük kız, küçük olduğu halde kendini büyük sanma hatası yapmış bir kız, önemli olmadığı halde kendini önemsemiş bir kız. Ve bütün kalbiyle, ruhuyla, aklıyla haykırdı:

LÜTFEN BIRAKIN YAŞAYALIM! SİZE YALVARIYORUM, LÜTFEN!

Ve sadece bir an için o beyaz odadaki deri kafa oldu; kendine bile açıklayamadığı bir sebepten o orkestra alanına dönen kız oldu. Feci bir an için Julia bunların yapıldığı kişi değil de bunları yapan kişi oldu. Hatta o silahlı asker oldu, Dale Barbara’nın hâlâ rüyalarında gördüğü, durdurmadığı asker.

Sonra yine sadece kendisi oldu.

Yattığı yerden Kayla Bevins’e bakıyordu.

Kayla’nın ailesi yoksuldu. Babası TR’de kütük kesiyor ve Freshie’nin Barı’nda içiyordu (ki sonradan Dipper olmuştu). Annesinin yanağında kocaman pembe bir iz vardı, o yüzden de çocuklar kadına Çilek Surat veya Kiraz Kafa derdi. Kayla’nın hiç güzel elbisesi yoktu. Bugün de eski bir kahverengi kazakla eski bir düz etek giymişti, ayağında da topukları aşınmış çoraplar, eski püskü mokasenler vardı. Düştüğü ya da itildiği için bir dizi berelenmişti. Bu Kayla Bevins’ti, tamam, ama şimdi yüzü deridendi. Ve çeşitli görüntülere bürünse de hiçbirinin insan yüzüyle ilgisi yoktu.

Julia düşündü: *Çocuğun karıncaya nasıl baktığım görüyor um, tabii eğer karınca da büyütecin kendi bulunduğu tarafından bakıyorsa. Yani yanmaya başlamadan önce başım kaldırıp bakarsa.*

LÜTFEN KAYLA! LÜTFEN! BİZ HEPİMİZ CANLIYIZ!

Kayla bir şey yapmadan başını eğmiş ona bakıyordu. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu -görünürde insan kollarıydı- ve kazağını başından çıkardı. Konuştuğunda sesinde ne sevgi, ne pişmanlık ne de vicdan azabı vardı.

Ama acıma olabilirdi.

12

Julia sanki bir el itmiş gibi kutudan koptu. Tuttuğu nefes ağzından çıktı. Bir nefes daha alamadan Barbie omzundan tutup plastik borunun ucundaki tıkacı çıkardı ve dilini kesmemesini veya -Tanrı saklasın- damağına batmamasını dileyerek boruyu dudaklarına dayadı. Ama zehirli havayı solumasına da izin veremezdi. O kadar oksijene susamış haldeyken ya felç geçirir ya da öldürürdü bu Julia'yı.

Julia her nerelerdeyse anlamış görünüyordu. Kaçınmaya çalışmak yerine kollarını sıkıca Prius'un lastiğine doladı ve borudan çılgın gibi hava çekmeye başladı. Barbie bedeninin tepeden tırnağa ihtilaçlar geçirdiğini görebiliyordu.

Sam nihayet öksürmeyi kesmişti, ama şimdi de başka bir ses vardı. Julia da duymuştu. Lastikten son bir derin nefes çekip çukura kaçmış gözlerini o tarafa çevirdi.

Bir köpek havlıyordu. Horace olmalıydı çünkü tek kalan köpek oydu. O...

Barbie kolundan öyle bir yakaladı ki Julia kırılacağını sandı. Barbie'nin yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Üzerinde o garip sembol bulunan kutu yerden dört adım yüksekte salınıyordu.

13

Temiz havayı ilk hisseden Horace oldu, çünkü yere en yakın oydu. Havlamaya başladı. Sonra Joe hissetti: terli sırtında bir esinti, ürpertici bir serinlik olmuştu. Kubbe'ye dayanıyordu ve Kubbe hareket etmekteydi. Yukarı doğru. Norrie kızarmış yüzünü Joe'nun göğsüne dayamış kestiriyordu ve şimdi Joe kızın tozlu, matlaşmış saçlarının uçuştuğunu görüyordu. Norrie gözlerini açtı.

"Ne? Joey, ne oluyor?"

Joe biliyordu ama söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Sırtında sanki sonsuz bir cam tabakası yükseliyormuş gibi serin bir sürtünme algılıyordu.

Horace artık çılgınca havlıyordu, başını öne eğmiş, burnunu yere yaklaştırmıştı. Bu onun oyun-oynamak-istiyorum duruşuydu ama Horace oyun oynamıyordu. Burnunu yükselen Kubbe'nin altına sokmuş soğuk, taze havayı kokluyordu.

Cennetteydi adeta!

14

Kubbe’nin güney kısmında Clint Ames kestiriyordu. Kızılderili usulüyle bir battaniyeye sarınmış olarak 119 Yol’un yumuşak bağrına uzanmıştı. Hava birden karardı, sanki kötü rüyaları fiziksel bir biçim kazanmıştı. Sonra öksürerek uyandı.

İsler botlu ayaklarının etrafında dönüyor ve haki talim üniformasının paçalarına konuyordu. Nereden geliyordu ki bunlar? Yangın tamamen içeride olmuştu. Sonra gördü. Kubbe dev bir perde gibi yukarı kalkıyordu. Bu imkânsızdı -yukarıya olduğu gibi kilometrelerce derine de indiğini herkes biliyordu- ama oluyordu işte.

Ames hiç tereddüt etmedi. Dört ayak üstünde emekleyerek gidip Ollie Dinsmore’u kollarından yakaladı. Bir an yükselen Kubbe’nin giyotin gibi ensesine ineceğini sandı ve *inerse beni ikiye böler,* diye düşünecek zamanı oldu. Sonra çocuğu dışarı çekti.

Bir an için bir cesedi sürüklediğini sandı. “Hayır!” diye bağırdı. Çocuğu vantilatörlerin önüne götürdü. “Sakın benim elimde öleyim deme inekli çocuk!”

Ollie öksürmeye başladı, sonra uzanıp güçsüzce kustu. Ames o arada onu tuttu. Şimdi başkaları da sevinçle bağırarak onlara doğru koşmaya başlamıştı, en önde de Çavuş Groh geliyordu.

Ollie tekrar kustu. “Bana inekli çocuk deme,” diye fısıldadı.

Ames, “Ambulans çağırın!” diye haykırdı. “Ambulans lazım!”

Groh, “Yok, helikopterle Maine Merkez Hastanesi’ne götürürüz,” dedi. “Hiç helikoptere binmiş miydin evlat?”

Gözleri yarı kapalı durumdaki Ollie başını salladı. Sonra da Çavuş Groh’un botlarına bir daha kustu.

Groh gülüp çocuğun kirli elini okşadı. “Birleşik Devletlere hoş geldin oğlum. Dünyaya hoş geldin tekrar.”

Ollie kolunu Ames’in boynuna doladı. Bayılmak üzere olduğunun farkındaydı. Teşekkür edecek kadar dayanmaya çalıştı ama yapamadı. Tekrar karanlığa teslim olurken algıladığı tek şey Güneyli askerin yanağından öptüğü oldu.

15

Kuzey tarafta ilk çıkan Horace oldu. Doğruca Albay Cox'a koşup ayaklarının etrafında dans etmeye başladı. Horace'nin kuyruğu yoktu ama fark etmiyordu; poposunu olduğu gibi sallıyordu.

Cox, "Vay canına," dedi. Corgi'yi kucağına aldı ve Horace deli gibi yüzünü yalamaya koyuldu.

Kurtulanlar kendi taraflarında yan yana dizilmişlerdi (aradaki sınır otların üstünde gayet belirgindi, bir tarafta otlar parlak, diğer taraftaysa kurşuni renkteydi). Anlamaya başlıyorlardı ama henüz inanmaya cesaret edemiyorlardı. Rusty, Linda, iki kızları, Joe McClatchey ve Norrie Calvert, iki yanda anneleri, kol kola girmiş Ginny, Gina Buffalino ve Harriet Bigelow. Twitch hıçkıran ve kucağındaki Küçük Walter'ı sallayan Rose'u tutuyordu. Piper, Jackie ve Lissa da el ele tutuşmuşlardı. Pete Freeman'la Tony Guay, yani geri kalan *Demokrat* personeli onların arkasındaydı. Alva Drake de kucağında Alice Appleton'u taşıyan Rommie Burpee'ye yaslanmıştı.

Kubbe'nin kirli yüzeyinin hızla yukarı yükselişini izlediler. Diğer taraftaki bitkilerin canlı renkleri yüreklerini burkuyordu.

Temiz, taze hava saçlarını havalandırıp terlerini kurutmaktaydı.

Piper Libby, "Sanki koyu renkli bir camın ardından bakıyorduk," dedi. Ağlıyordu. "Ama şimdi canlı canlı görüyoruz."

Horace, Albay Cox'un kucağından atlayıp bağırarak, koklayarak ve her yere birden çişini yapmaya çalışarak koşturmaya başladı.

Kurtulanlar gözlerine inanamayarak New England sabahına bakıyorlardı. Ve üstlerinde onları esir eden engel hâlâ yükseliyor, giderek hızlanıyor, çizgi haline geliyordu.

Kubbe'nin bulunduğu yerden bir kuş geçti ve hâlâ Rommie tarafından taşınmakta olan Alice Appleton ona bakıp güldü.

16

Barbie ile Julia lastiği ortalarına alıp sırayla borudan içlerine hava çektiler. Kutunun tekrar yükselişini izlediler. Önce ağır ağır gitti ve yirmi metre kadar yukarıda kuşkuluymuş gibi bir daha durdu. Ondan sonra insan gözünün izlemeyeceği bir hızla dümdüz yukarı tırmandı; uçan bir mermiyi izlemeye çalışmak gibiydi. Kubbe de ya yukarı doğru çıkıyor ya da bir şekilde çekiliyordu.

Barbie Kutu, diye düşündü. Kubbe'yi mıknatıs gibi yukarı çekiyor.

Birden bir esinti geldi. Barbie gelişini salınan otlardan izledi. Julia'nın omzuna dokunup kuzeyi gösterdi. Kirli gri gökyüzü yine maviydi ve neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. Ağaçlar da parlak görünüyordu.

Julia başını borudan kaldırıp nefes aldı.

Barbie, "Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum.." diye söze başladı ama sonra rüzgâr onlara erişti. Julia'nın saçlarını uçurduğunu gördü ve yüzündeki teri bir âşığın avucu gibi okşayarak kuruttuğunu hissetti.

Julia yine öksürüyordu. Barbie onun sırtına vururken kendisi de ilk havasını soludu. Hâlâ kokuyordu ve gırtlağını yakmıştı ama dayanılacak gibiydi. Temiz hava TR-90'ın Kubbe tarafından gelirken -yani bir süre için öyleydi- zehirli hava güneye doğru kayıyordu. Aldığı ikinci nefes daha iyi, üçüncü ondan da iyiydi ve dördüncüsü Tanrı'nın bir armağanıydı.

Ya da deri kafalı kızın.

Barbie ile Julia kutunun yerde bıraktığı izin yanında sarıldılar. Burada bir daha asla bir şey yetişmeyecekti.

17

Julia, “Sam!” diye bağırdı. “Sam’i çıkarmamız lazım!”

Odyssey’e koşarken hâlâ öksürüyorlardı ama Sam öksürmüyordu. Gözleri açık olarak direksiyona yığılıp kalmıştı, belli belirsiz nefes alıyordu. Yüzünün alt kısmı kan revan içindeydi ve Barbie onu geriye yaslayınca mavi gömleğinin koyu mora dönüştüğünü gördü.

Julia, “Onu taşıyabilir misin?” diye sordu. “Askerlerin olduğu yere taşıyabilir misin?”

Cevap hemen hemen kesinlikle hayırdı ama Barbie, “Deneyebilileririm,” dedi.

Sam, “Hayır,” diye fısıldadı. Gözlerini onlara çevirmişti. “Çok canım yanıyor.” Her kelimede ağzından kan geliyordu. “Başardınız mı?”

Barbie, “Julia başardı,” dedi. “Nasıl yaptı tam bilmiyorum ama yaptı.”

Julia, “Kısmen spor salonundaki adamın başarısıydı,” dedi. “Oradaki askeri vuran adamın.”

Barbie’nin ağzı açık kalmıştı ama Julia fark etmedi. Kollarını Sam’e dolayıp iki yanağından öptü. “Ve de sen başardın Sam. Bizi buraya sen getirdin ve o bando alanındaki küçük kızı gördün.”

Sam, “Sen benim gördüğüm küçük kız değilsin,” dedi. “Sen büyümüşsün.”

“Küçük kız hâlâ burada.” Julia göğsüne dokundu. “Ve burada. Yaşıyor.”

Sam, “Minibüsten inmeme yardım edin,” diye fısıldadı. “Ölmeden önce biraz taze hava solumak istiyorum.”

“Sana hiçbir şey..”

“Sus kadın. Ne olacağını ikimiz de biliyoruz.”

İkisi iki koluna girip Sam’i yavaşça indirdiler ve yere yatırdılar.

“Şu havaya bakın,” dedi. “Yüce Tanrım,” derin bir soluk aldı, sonra kan tükürerek öksürdü. “Hanımeli kokusu alıyorum.”

Julia, “Ben de,” deyip kaşına gelen saçları itti.

Sam ellerini Julia’nın ellerine koydu. “Onlar... onlar üzüldü mü?”

Julia, “Biri vardı sadece,” dedi. “Başkaları da olsa asla işe yaramazdı. Zulmetmek isteyen bir grupla mücadele edilebileceğini sanmıyorum. Ve yok - kız üzülmedi. Acıdı galiba ama üzülmedi.”

Yaşlı adam, “Aynı şeyler değil, değil mi?” diye fısıldadı.

“Hayır. Kesinlikle değil.”

Sam, “Acımak güçlülere göre,” deyip içini çekti. “Ben ancak üzülebilirim. Yaptıklarım içki yüzündendi ama yine de üzülüyorum. Elimden gelse geri alırdım.”

Barbie, “Her ne yaptıysan sonunda telafi ettin,” dedi. Sam’in sol elini tuttu. Alyansı orta parmağındaydı, sıska parmağına çok büyük geliyordu.

Sam’in soluk Yankee mavisi gözleri ona döndü ve gülümsemeye çalıştı. “Belki etmişimdir... ama o işi yaparken mutluydum, insanın böyle bir şeyi telafi edebileceğini sanmıyorum..”

Tekrar öksürmeye başladı ve dişsiz ağzından biraz daha kan geldi.

Julia, “Sus artık,” dedi. “Konuşmaya çalışma.” İki yanma çömelmişlerdi. Julia, Barbie’ye baktı. “Onu taşımayı unut,” dedi. “İç kanaması var. Gidip yardım getirmemiz lazım.”

Sam Verdreaux, “Ah, gökyüzü!” dedi.

Bunlar son sözleri oldu. Göğsü dümdüz kaldı ve bir daha yükselmedi. Barbie gözlerini kapatmak için eğildi ama Julia elini tutup onu durdurdu.

“Bırak baksın,” dedi. “Ölmüş olsa bile bırak bakabildiği kadar baksın.”

Yanma oturdular. Kuş cıvıltıları duyuluyordu. Ve bir yerlerde Horace hâlâ havlıyordu.

Julia, “Galiba gidip köpeğimi bulmam lazım,” dedi.

Barbie, “Evet,” dedi. “Minibüsle mi?”

Julia başını salladı. “Yürüyelim. Yavaş yavaş yürürsek bu kadar mesafeyi yürüyebiliriz sanırım - sence?”

Barbie kalkmasına yardım etti. “Görelim bakalım,” dedi.

18

El ele yürürlerken Julia, “kutunun içinde olmak,” dediği deneyimi anlattı.

O bitirince Barbie, “Yani,” dedi. “Ona yapabileceğimiz korkunç şeyleri anlattın -veya gösterdin- ve buna rağmen bizi bıraktı.”

“Korkunç şeylerin hepsini biliyorlar.”

“Felluce’deki o gün hayatımın en feci anısı. Bu kadar kötü kılan da..” Julia’nın nasıl tanımlayacağını düşünmeye çalıştı. “Benim kurban değil de o işi yapan kişi olmam.”

“Sen yapmamışsın ki, öteki adam yapmış.”

Barbie, “Önemi yok,” dedi. “Kim yaparsa yapsın adam aynı şekilde ölüydü.”

“Peki o gün o spor salonunda senin gibi iki üç kişi daha olsa ne olurdu? Ya da sadece sen olsan yine aynı şeyler olur muydu?”

“Yok. Tabii ki olmazdı.”

“O zaman kaderi suçla. Ya da Tanrı’yı. Veya evreni. Ama kendini suçlamayı bırak.”

Bunu hiçbir zaman başaramayabilirdi ama Sam’in son söylediklerini anlamıştı. Bir hataya üzülmek herhalde hiç yoktan iyiydi, ama ister karınca yakmak olsun ister mahkûm vurmak, hiçbir şey kötülük yaparken haz duymayı telafi edemezdi.

O Felluce’de keyif filan duymamıştı. Bu bakımdan kendini masum sayabilirdi. Ve bu da iyiydi.

Askerler onlara doğru koşuyordu. Baş başa bir dakikaları kalmıştı, belki de iki.

Durup Julia’yı kollarına aldı.

“Yaptığın şey için seni seviyorum Julia.”

Julia sakin bir şekilde, “Biliyorum,” dedi.

“Çok cesurca bir hareketti.”

“Anılarını çaldığım için affediyor musun beni? Böyle bir niyetim yoktu; kendiliğinden oluverdi.”

“Tamamen affedildiniz.”

Askerler daha da yaklaşmıştı. Cox da onlarla birlikte koşuyor, Horace da ayaklarının dibinde oynaşıyordu. Yakında Cox yanlarına gelecek, Ken’in nasıl olduğunu soracak ve bu soruyla birlikte dünya onları geri alacaktı.

Barbie masmavi gökyüzüne bakıp temizlenen havayı derin derin içine çekti. “Gittiğine inanamıyorum.”

“Sence bir daha gelir mi?”

“Belki bu gezegene gelmez ve o tipler yüzünden olmaz. Onlar büyüyüp oyun odasını bırakır ama kutu kalır. Ve başka çocuklar bulur. Er ya da geç kan hep duvara sıçrar.”

“Bu korkunç.”

“Belki, ama annemin bir lafını söyleyebilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Her karanlık için iki misli aydınlık.”

Julia güldü. Güzel bir sesti.

Barbie, “Deri kafa kız sonunda ne dedi?” diye sordu. “Çabuk söyle çünkü diğerleri burada olacaklar ve bu sadece bize ait bir şey.”

Julia onun bilmemesine şaşmış gibiydi. “Kayla’nm söylediğini söyledi. Bunu giy de eve öyle git, elbise gibi durur.”

“Kahverengi kazaktan mı söz ediyordu?”

Julia yine elini tuttu. “Hayır. Hayatlarımızdan. Küçük hayatlarımızdan.”

Barbie bunu düşündü. “Sana verdiyse giyelim o zaman.”

Julia eliyle işaret etti. “Bak kim geliyor!”

Horace da onu görmüştü. Hızlanıp koşan adamların arasına daldı ve onları geçince dördüncü vitese taktı. Ağzı kulaklarına varıyordu. Kulakları geriye doğru kafasına yapışmıştı. Gölgesi de yanı başında koşmaktaydı. Julia çömelip kollarını uzattı.

“Gel annene canım!” diye bağırdı.

Horace kucağına zıpladı. Julia’nın kahkahaları arasında birlikte arkaya devrildiler. Barbie kalkmasına yardım etti.

Onlara sunulan armağanı, yani yaşamı giyip birlikte dünyaya döndüler.

Barbie acımanın sevgi olmadığını düşünüyordu... ama çocukken, çıplak kalmış birine giysilerini vermek doğru yöne atılan bir adımdı.

22 Kasım 2007 - 14 Mart 2009

SON

Yazarın Notu

Kubbe'nin Altında'yı yazmayı ilk olarak 1976'da denedim ve iki haftada yaklaşık yetmiş beş sayfa yazdıktan sonra kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp kaçtım. 2007'de tekrar başlamak üzere oturduğumda müsveddeler çoktan kaybolmuştu ama açılış bölümünü -Uçak ve Dağsıçanı- gayet iyi hatırlıyordum ve bu kadarı neredeyse tamamını yeniden yaratmama yetti.

Beni karakterlerin çokluğu değil -kalabalık nüfuslu romanları severim- hikâyenin gerektirdiği teknik sorunlar, özellikle de Kubbe'nin yaratacağı ekolojik ve meteorolojik sonuçlar bunaltmıştı. Tam da bu kavramların kitabı bana önemli göstermesi gerçeği, kendimi korkak gibi -ve tembel- hissetmeme yol açtı ama yazma fikrinden dehşete düşmüştüm. Ben de başka bir romana geçtim ama Kubbe fikri de hiç aklımdan çıkmadı.

Sonraki yıllarda iyi arkadaşım Russ Dorr (kendisi Maine, Bridgeton'da doktor asistanı) birçok kitabımda, özellikle de Mahşer'de tıbbi ayrıntılar için bana yardım etti. 2007 yazının sonlarında çok daha büyük bir rol oynamak ister mi diye sordum, *Kubbe'nin Altında* adlı uzun romanda araştırmacı olacaktı. Kabul etti ve Russ sayesinde sanıyorum buradaki teknik ayrıntıların çoğu doğru. Bilgisayar güdümlü füzeleri, jet sistemlerini, metamfetamin uygulamalarını, portatif jeneratörleri, radyasyonu, cep telefonu teknolojisindeki olası ilerlemeleri ve yüzlerce başka şeyi hep o araştırdı. Rusty Everett'in ev yapımı radyasyon tulumunu icat eden ve insanların en azından bir süreliğine lastiklerden hava soluyabileceğini düşünen de Russ oldu. Hata yaptık mı? Kesinlikle. Fakat bunların da çoğu benim yüzümdendir, onun anlattıklarından bazılarını ya yanlış anlamış ya da yanlış yorumlamışımdır.

İlk iki okurum karım Tabitha ve gelinim Leanora Legrand oldu. İkisi de dikkatli, insancıl ve yardımsever davrandılar.

Nan Graham editörlüğünü yapıp, kitabı dinazordan biraz daha başa çıkılabilir bir canavara indirgedi; müsveddenin her sayfasında birtakım değişiklikler yaptı. Altıda kalkıp kalemini eline aldığı her sabah için ona büyük şükran borcum var. Pedalı sürekli olarak basılı tutacak bir kitap yazmaya çalıştım. Nan bunu anladı ve ne zaman güçten düşsem ayağını ayağımın üstüne koyup, “Daha hızlı Steve! Daha hızlı!” diye bağırdı.

Bu kitabın adandığı Surendra Patel bir dostumdu ve otuz yıl boyunca daima huzur kaynağı oldu. 2008 haziranında kalp krizinden öldüğü haberini aldım. Büromun basamaklarına oturup ağladım. O kısım geçince çalışmaya döndüm. O da benden bunu yapmamı beklerdi.

Ve sen *Daimi Okur.* Bu romanı da okuduğun için teşekkürler. Eğer benim kadar keyif aldıysan ikimiz de mutluyuz demektir.

S. K.